

Giới thiệu Trường Kiếm Tương Tư

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Trường Kiếm Tương Tư thuộc thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Trần Thanh Vân. Tác giả đã dựng nên một truyện kiếm hiệp thành công về cả nội dung lẫn hình thức. Đọc truyện bạn đọc sẽ được bước vào thế giới võ hiệp, quần hùng giao tranh đầy sức hút qua từng chương, từng chương truyện.

Ngoài cốc khẩu là một bãi quái thạch rộng, với vô số những tảng đá hình dạng cao thấp, muôn vẻ khác nhau được thời gian bào nhẵn thành những hình thù kỳ quái. Khẩu Anh Kiệt ngồi giữa đám quái thạch đó, im lìm tưởng chừng như cũng là một tảng đá, mắt nhìn đắm đắm vào sơn cốc, nơi vọng tiếng ngựa hí vang ra đến ngoài. Khẩu Anh Kiệt là một chàng trai chừng hăm ba tuổi, người dong dỏng cao, khuôn mặt dễ nhìn nhưng toát ra vẻ cương nghị với đôi mắt sáng hơi có nhiều tham vọng.

Chàng làm gì mà cho đến lúc hoàng hôn như thế này, vẫn một mình giữa thảo nguyên chìm trong hoang mạc bao la ít dấu chân người? Đã suốt một năm nay, Khẩu Anh Kiệt đã trải qua muôn ngàn gian khổ, nằm gai nếm mật lần theo dấu vết của bầy ngựa hoang từ Tề Cáp Nhĩ tới tận Mạc Bắc này, với quyết tâm bắt cho bằng được con ngựa quý, vốn là niềm ao ước của tất cả những người sành ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thương đấng mã vương

Tiếng ngựa hí tiếp liền nhau rền vang cả sơn cốc.

Vàng mặt trời đỏ ối như quả cầu lửa khuất dần xuống đỉnh núi phía Tây.

Thảo nguyên bao la tiếp giáp với sa mạc hút cả tầm mắt tiếp giáp với chân trời, hoàn toàn không có bóng dáng dân cư, ngay đến cả một cái lều du mục cũng không.

Ngoài cốc khẩu là một bãi quái thạch rộng, với vô số những tảng đá hình dạng cao thấp, muôn vẻ khác nhau được thời gian bào nhẵn thành những hình thù kỳ quái.

Khẩu Anh Kiệt ngồi giữa đám quái thạch đó, im lìm tưởng chừng như cũng là một tảng đá, mắt nhìn đắm đắm vào sơn cốc, nơi vọng tiếng ngựa hí vang ra đến ngoài.

Khẩu Anh Kiệt là một chàng trai chừng hăm ba tuổi, người dong dỏng cao, khuôn mặt dễ nhìn nhưng toát ra vẻ cương nghị với đôi mắt sáng hơi có nhiều tham vọng.

Chàng làm gì mà cho đến lúc hoàng hôn như thế này, vẫn một mình giữa thảo nguyên chìm trong hoang mạc bao la ít dấu chân người?

Đã suốt một năm nay, Khẩu Anh Kiệt đã trải qua muôn ngàn gian khổ, nằm gai nếm mật lần theo dấu vết của bầy ngựa hoang từ Tề Cáp Nhĩ tới tận Mạc Bắc này, với quyết tâm bắt cho bằng được con ngựa quý, vốn là niềm ao ước của tất cả những người sành ngựa.

Đó là một con ngựa ô, cổ có một khoang trắng nhỏ, được đặt tên là “Hắc Thủy Tiên”.

Một năm chỉ dành cho việc đuổi theo một con ngựa hoang, đủ thấy con ngựa quý giá bao nhiêu và lòng kiên trì của chàng trai này đã vượt đến mức độ nào.

Nấp trong đám quái thạch, Khẩu Anh Kiệt không rời mắt khỏi “Hắc Thủy Tiên” cùng với bầy ngựa hoang có đến mấy trăm con.

Con ngựa ô lúc nào cũng đi đứng riêng rẽ, dáng cao quý và ngạo nhễ như một vị hoàng đế.

Thì chính nó được coi là “vua” của loài ngựa mà!

Vàng dương đã lặn, những tia nắng cuối cùng còn đọng lại trên cành lá mang sắc vàng lóng lánh.

Tiếng ngựa hí càng rộn rã, những con ngựa đang nằm đều đứng lên, rung bồm gõ móng chừng như đã đến lúc xuất phát.

Khẩu Anh Kiệt tay nắm chặt sợi dây thông lưng, đứng ở vị trí thuận lợi nhất, cố giữ cho nhịp thở đều hòa.

Suốt một năm săn lùng con ngựa quý, chàng hầu như thuộc lòng tính nết, mọi phản ứng của “Hắc Thủy Tiên”, thế mà lúc này chuẩn bị tung sợi dây vào cổ nó, chàng vẫn thấy lòng đầy hồi hộp, tim gõ đập dồn như tiếng vó ngựa đang phi trong lòng.

Chợt nghe tiếng tiêu văng vẳng.

Khấu Anh Kiệt quay đầu tìm kiếm, thấy cách khoảng nửa dặm về hướng đông có một con lạc đà đứng đĩnh đi, trên lưng ngồi vắt vẻo một lão nhân, bận hoàng y lẫn với màu cát, tay cầm một ống tiêu, dáng rất du nhân.

Nhưng Khấu Anh Kiệt chỉ nhìn thoáng qua rồi trở lại tập trung đầu óc vào con Hắc Thủy Tiên.

Đàn ngựa bắt đầu lao ra cốc khẩu.

Theo lệ thường, con Hắc Thủy Tiên vẫn chạy cuối cùng.

Đây là thời cơ lớn nhất, cũng là vị trí thuận lợi nhất nhờ vào bãi quái thạch che dấu nhân ảnh của chàng, một nơi mà suốt năm dài Khấu Anh Kiệt mới có được.

Cũng là lần duy nhất chàng quyết định xuất thủ.

Khi Hắc Thủy Tiên tung mình lao ra khỏi sơn cốc thì Khấu Anh Kiệt cũng bật cao lên hai trượng, tung sợi dây thông lòng vào đầu nó.

Con ngựa ô hí vang, lồng lên như tên bắn, kéo theo sợi dây thông lòng, đầu kia là Khấu Anh Kiệt cố sức giữ chặt, có chuyện gì cũng không buông. Chàng vừa vận lực tối đa vào hai cánh tay ghi lại để giảm bớt tốc độ của con ngựa, vừa lần theo sợi dây để tiếp cận nó.

Con ngựa vừa nhảy theo hình chữ chi, vừa cúi xuống cắn vào sợi dây hông thoát khỏi đối thủ nhưng vô hiệu.

Tuy vậy cũng phải qua hơn tới hai dặm Khấu Anh Kiệt mới nhảy lên được mình nó.

Đêm tàn, ngày rạng!

Hắc Thủy Tiên toàn thân đầm ướt mồ hôi, miệng thở hồng hộc, không còn phi diên cuồng như trước nữa, chừng như đã chịu thuận phục bởi một kỳ sĩ cự phách.

Suốt đêm quần đảo cùng con ngựa bất kham, Khấu Anh Kiệt cũng phờ phạc hẳn ra, tay mỏi rã rời những vẫn cố giữ chặt bồm ngựa.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, mã vương Hắc Thủy Tiên cũng đã thuộc về chàng!

Mãi đến giờ ty, khi tin chắc con tuần mã đã hoàn toàn thuận phục, Khấu Anh Kiệt mới nhảy khỏi lưng nó.

Chàng đưa tay vỗ lên cổ con ngựa vừa rồi dữ như hùm nhưng bây giờ thì trông hiền lành như một con dê, nhìn nó đầy triu mến, lấy ra một tấm khăn trắng cẩn thận lau mồ hôi cho nó rồi dắt tới một hồ nước tắm rửa.

Cảm tình giữa người với ngựa được thiết lập một cách nhanh chóng và rất kỳ diệu.

Chẳng bao lâu đã thấy Hắc Thủy Tiên gặm cỏ một cách thoải mái bên bờ hồ, còn Khấu Anh Kiệt lấy ra một chiếc bánh cứng ngắt ngồi lên tảng đá ăn ngon lành, lòng hừng khởi không sao kể xiết.

Như vậy là khổ công suốt một năm qua nay đã được đáp trả xứng đáng.

Đang triu mến ngắm nhìn con tuần mã, Khấu Anh Kiệt chợt thấy từ xa những đám bụi bốc lên, lát sau hiện ra năm kỵ mã phi rầm rập tới gần.

Đến cách hồ nước chừng năm trượng thì năm kỵ sĩ gò cương dừng ngựa lại.

Khấu Anh Kiệt mới nhìn qua đã sinh ác cảm với bọn người này.

Tên đầu tiên đáng chừng là thủ lĩnh cười lưng ngựa bạch, tuổi độ tứ tuần, người cao gầy, răng vẩu mũi khoằm, chừa bộ râu dê, mình khoác áo da gấu.

Bốn tên kỵ sĩ đứng sau lưng gồm một hán tử chột mắt trái, một tên da đen như đất nòi cao lêu khêu tới tám thước, một tên thấp lùn mập ú và một đại hán mặc hồng y, tướng mạo hung dữ, áo phanh ra để lộ bộ ngực lông lá.

Năm tên này cười những con ngựa màu sắc khác nhau, binh khí của chúng cũng không thống nhất.

Tên chột mắt đeo thanh Bát Quái đao, hồng y đại hán mang một cặp Lưu Tinh chùy, hán tử lùn mập không đeo binh khí, tên mặt đen như đất nòi cũng sử một cây Cừu Tiết tiên, còn tên thủ lĩnh cao gầy thì đem một đôi Phán Quan bút.

Cả bọn nhìn Hắc Thủy Tiên bằng ánh mắt tham lam, sau đó chuyển sang Khấu Anh Kiệt với cái nhìn thù địch không giấu diếm.

Tên cười bạch mã đáng chừng thủ lĩnh không nói gì, té ngựa lại gần con Hắc Thủy Tiên xem xét một lúc rồi quay lại bảo đồng bọn :

— Không sai, chính là con ngựa đó!

Tên lùn mập hỏi :

– Hắc Thủy Tiên?

– Chính thế!

Tên thủ lĩnh trả lời xong quay sang nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Tiểu tử! Ngươi vừa bắt được con ngựa đó ở đâu?

Ngay từ khi đối phương mới xuất hiện, Khấu Anh Kiệt đã có ác cảm. Nay thấy chúng bàn về con ngựa, chẳng tin rằng chúng chẳng có chút thiện ý nên nghe không thèm trả lời mà chỉ vận công phòng bị.

Tên chủ lĩnh chẳng thèm để ý đến thái độ của Khấu Anh Kiệt, mắt không rời con Hắc Thủy Tiên nói bằng giọng dứt khoát :

– Báu vật đó là của ta!

Nói xong đưa mắt ra hiệu cho tên lùn mập.

Tên này liền xuống ngựa, từ từ bước đến gần Khấu Anh Kiệt, khi đến cách chừng bảy tám thước, hấn bắt thần lao vọt tới, bàn tay phải vung lên.

Trong tay áo tên mập vốn đã giấu sẵn hai mũi Liễu diệt đao, khi hấn vung tay, hai mũi đao bay như hai tia chớp tới Khấu Anh Kiệt, một nhắm vào yết hầu, một nhắm vào ngực chàng.

Tên này mập ú nhưng động tác nhanh nhẹn lạ thường, thủ đoạn lại vô cùng hiểm độc, vừa xuất chiêu đã hạ sát thủ.

Khấu Anh Kiệt sớm đã lường trước tình huống này.

Với một chiêu bất ngờ hiểm độc và chuẩn xác như vậy, ai cũng tin rằng đối phương không sao toàn mạng nổi.

Không hiểu Khấu Anh Kiệt làm cách nào mà tránh được hiểm chiêu đó, chỉ thấy chàng đã sấn đến bên đối thủ, trong tay xuất hiện một thanh nhuyễn đao.

Thậm chí bốn tên hán tử kia không kịp nhìn kỹ thanh đao hình dạng thế nào vì nó vừa rời khỏi vỏ đã lóa lên như ánh chớp.

Thế đao cực kỳ phạm tốc và chính xác.

Ánh đao lóe lên được đúng nửa vòng thì được thu lại ngay, cùng lúc đó một tiếng rú thâm vang lên nhưng tắt nghẹn nửa chừng.

Cùng lúc Khấu Anh Kiệt tra đao vào vỏ thì thân thể của tên lùn mập cũng từ từ đổ xuống, máu từ cổ họng bị cắt đứt phun lên trời thành một vòi cao tới hơn bốn thước.

Quang cảnh thanh bình bên hồ đã biến thành chết chóc, trong không khí sặc mùi huyết tanh.

Ngay cả con Hắc Thủy Tiên cũng thôi gặm cỏ ngẩng lên nhìn.

Bốn tên hán tử gườm gườm nhìn Khấu Anh Kiệt, trong ánh mắt sung mãn nổi hận thù và có cả sự kinh ngạc.

Chừng như chúng chưa quen với hành động giết người một cách chớp nhoáng như thế.

Thỏ tử hồ bi, vật thương đồng loại, lẽ nào chúng giương mắt nhìn đồng bọn bị chết thảm mà không báo thù?

Huống chi bọn này đã quen thói hung tàn trong năm tên mà mới một bị trúng đao thì có gì đáng sợ?

Cả bốn tên đưa mắt nhìn nhau, giống như đã có sự phân công, hai tên rời lưng ngựa nhảy xuống.

Đó là tên chột mắt và tên cao kêu mặt đen.

Hai tên vừa xuống ngựa đã nghiêng răng lao tới Khấu Anh Kiệt tay vung binh khí tấn công ngay, tên chột với cây Bát Quái đao, tên mặt đen với ngọn Cửu Tiết tiên, một tả một hữu giáng xuống đầu Khấu Anh Kiệt.

Đao quang, tiên ảnh phản quang ánh mặt trời loang loáng, kinh khí nổi lên như bão táp, công thế thật kinh nhân.

Khấu Anh Kiệt buộc phải chùng người xuống lần đi hai vòng thoát ra ngoài vùng công kích.

Chàng chưa kịp đứng dậy thì tên cao kêu mặt đen đã lao theo, ngọn Cửu Tiết tiên đuổi thẳng như cây thiết trượng nhắm vào ngực chàng đâm xuống.

Khấu Anh Kiệt lần tiếp nữa vòng tránh khỏi rồi bật người đứng dậy, cây nhuyễn đao trong tay lóe sáng.

Tên cao kêu mặt đen chưa kịp thu roi về chống đỡ thì đã bị chém bay mất nửa đầu, gục xuống chết ngay mà không kịp kêu một tiếng.

Ngay lúc ấy thì thanh Bát Quái đao của tên hán tử chợt mất chém bổ xuống vai trái Khấu Anh Kiệt.

Chàng mới thu đao về một nửa đã phải đưa lên chống đỡ.

– Choang!

Hai thanh đao chém vào nhau làm bùng lên một quang lửa và tiếng nổ rền vang như sấm chấn động thảo nguyên.

Sau cú nghênh chiêu trực diện, cả hai đối thủ cùng lùi một bước.

Nhưng hán tử chợt mất vừa lùi đã tung mình lao tới, song cước tung lên, một nhăm vào tiểu phúc, một đã móc lên hàm Khấu Anh Kiệt.

Hán tử chợt mất triển khai công thế vô cùng mau lẹ, nhưng Khấu Anh Kiệt phản ứng cũng không chậm.

Một lùi về còn chưa đứng vững, thanh nhuyễn đao trong tay chàng đã lập tức biến chiêu chém xuống.

Chỉ nghe phập một tiếng, sau đó là tiếng rú thê thảm của hán tử chợt mất chẳng khác nào lợn bị chọc tiết, đồng thời máu đỏ phun ra.

Chân phải của tên chợt bị chém đứt đến bẹn còn theo đà bay đi năm sáu thước gần đến bờ hồ, còn hán ngã xuống ngay trước mắt Khấu Anh Kiệt, ngất đi bất tỉnh.

Khấu Anh Kiệt nhảy lùi một bước tới cả trượng, tay vẫn cầm chắc nhuyễn đao sẵn sàng cho cuộc chiến tiếp theo.

Nhưng hai tên hán tử còn lại không có ý định xuất thủ.

Tên thủ lĩnh cao gầy khoác áo da gấu phóng ánh mắt đầy thù hận nhìn Khấu Anh Kiệt một lúc rồi khoác tay bảo tên đồng bọn duy nhất còn lại :

– Đi!

Cả hai con ngựa một bạch một hắc quay đầu phóng nước đại chạy biến vào thảo nguyên không bao lâu thì mất hút.

Khấu Anh Kiệt thần thờ nhìn theo chúng, hồi lâu mới định thần, thở hắt ra một hơi giắt đao vào vỏ.

Sau đó chàng chậm rãi bước tới gần tên hán tử chợt mất bị chém đứt mất chân phải, thấy hán nằm bất động, chàng cúi xuống sờ vào mũi xem mới biết rằng đã chết, có lẽ vì mất máu quá nhiều.

Tuy rằng hành động của chàng là để tự vệ nếu không tất đã chết dưới tay năm tên đồng bọn kia rồi, nhưng một lúc giết tới ba mạng người, trong lòng Khấu Anh Kiệt vẫn vô cùng áy náy.

Chàng đứng lặng nhìn ba tử thi hồi lâu rồi cuối cùng buông tiếng thở dài quay đi.

Ba chú ngựa mất chủ vẫn bình yên gặm cỏ bên bờ hồ.

Khấu Anh Kiệt chọn trong đó một bộ yên cương mang lên lưng con Hắc Thủy Tiên vừa bắt được.

Người đẹp vì lạ, ngựa đẹp nhờ yên, sau khi được trang sức, con tuấn mã trông càng long lẫy.

Khấu Anh Kiệt không muốn nán nã thêm ở nơi tang tóc này, buộc xong yên cương liền lên ngựa phóng đi.

Hắc Thủy Tiên không quen với những thứ dây nhợ vướng víu trên mình, vừa hí vừa lồng lên quay lại cắn lung tung.

Nhưng suốt đêm qua, khi chưa có yên cương còn bị thuần phục, huống chi bây giờ đã tính của nó mất đi bảy tám phần?

Sau một hồi lồng lộn, cuối cùng nó cũng trở nên ngoan ngoãn chịu sự điều khiển của sợi dây cương.

Giữa giờ ngo thì tới một tiểu trấn gọi là Nam Ngõa Từ.

Thực ra đó chỉ là một khu chợ nhỏ của người du mục với số hàng quán lẻ tẻ, bày bán chủ yếu là lương thực, gia súc và vài quán ăn nhỏ.

Khấu Anh Kiệt ghé vào lót dạ qua loa rồi vội vã lên đường.

Chàng quyết tâm trước khi trời tối vượt qua sa mạc tới Thượng Đô, sau đó vượt qua Vạn lý trường thành tiến nhập vào Trung nguyên, kết thúc một năm bôn tẩu khắp vùng Mạc Bắc.

Khẩu Anh Kiệt vốn xuất thân từ một thế gia ở Giang Nam, nhưng phụ thân mất sớm học văn bất thành nên chuyển qua nghề võ.

Lúc đầu chàng tới Hành Dịch môn bá vị chương môn nhân là Chung tiên sinh làm sư phụ.

Sau ba năm, công việc luyện võ đang có nhiều thành tựu, Khẩu Anh Kiệt đã căn bản học xong nội ngoại công của bốn môn thì Chung tiên sinh lâm bệnh mà qua đời ở tuổi tráng niên, buộc lòng Khẩu Anh Kiệt phải bỏ môn đàn.

Năm ấy mới mười bảy tuổi, Khẩu Anh Kiệt rời Giang Nam tới Mã gia ở tận Tái Bắc để học đao pháp.

Khoái đao của Mã gia lúc ấy lừng danh khắp thiên hạ võ lâm, có thể coi là đứng đầu nam bắc ngũ tinh.

Mã lão đầu lúc này đã bảy mươi ba tuổi mới thu được một đệ tử đắc ý nên rất cao hứng, trong suốt hai năm đã dốc sức truyền thụ hết tinh hoa đao pháp cho.

Có lẽ số của Khẩu Anh Kiệt là phải chịu nhiều lưu lạc nên chàng mới học nghệ được hai năm thì Mã lão đầu cũng cười hạc tây quy, trước khi lâm chung còn kịp tặng lại cho áy đồ thanh bảo đao tùy thân mà ông cất giữ nhiều năm, quý như con người của mất mình gọi là Miên đao hay Như Ý đao.

Mã lão đầu không con nhưng có một người cháu tên là Mã Thiên Tích ở khu vực Vạn Lý Trường Thành làm nghề buôn ngựa.

Khi ông chết đi, ông để lại khá nhiều tài sản.

Khẩu Anh Kiệt là người chính nhân quân tử không có lòng tham.

Sau khi sự phụ qua đời, chàng lo tang sự xong mang hết tài sản quý báu đến Trường Thanh giao cho người cháu!

Mã Thiên Tích vô cùng khâm phục và cảm kích trước nghĩa cử này, lưu Khẩu Anh Kiệt lại để cùng mình quản lý cửa hàng buôn ngựa.

Nhưng đã dần bước vào giang hồ chỉ tại bốn phương, Khẩu Anh Kiệt chưa ở được vài năm đã ngỏ ý ra đi!

Mã Thiên Tích lưu giữ không được đem tặng khá nhiều tiền của tiễn biệt Khẩu Anh Kiệt rời khỏi Trường Thành!

Chàng chưa trở về Giang Nam ngay mà vượt Vạn Lý Trường Thành ra quan ngoại tới Thượng Đô!

Gần đây những người sành ngựa ở vùng Ký Bắc đều biết về một con ngựa hoang thiên lý trong một đàn ngựa hoang ở khu vực này được đặt tên là Hắc Thủy Tiên.

Không những ở Ký bắc mà gần như khắp quan ngoại đều biết đến con ngựa này.

Tất cả những người mê ngựa đều ao ước có được Hắc Thủy Tiên gọi nó là Thượng đẳng mã vương.

Khẩu Anh Kiệt đã có lần nhìn thấy con ngựa quý báu này.

Vốn đã từng mấy năm làm nghề lái ngựa cùng Mã Thiên Tích nên có khá nhiều kiến thức về ngựa, chàng chưa từng nhìn thấy con ngựa nào tuyệt diệu như Hắc Thủy Tiên, từ bấy đến nay ôm ấp hoài vọng chiếm hữu cho được nó bằng mọi giá.

Khẩu Anh Kiệt hướng ra quan ngoại chỉ với mục đích này.

Bây giờ hoài vọng đã thành công, chàng không còn lý do gì mà ở lại đây nữa.

Tuổi trẻ thường sục sôi khát vọng.

Với nhất thân võ công nay lại chiếm hữu con ngựa quý bậc nhất giang hồ, Khẩu Anh Kiệt trào dâng nhiệt huyết, muốn làm việc gì chấn động võ lâm mang lại lợi ích cho nhân quần.

Thực tế đao pháp của Khẩu Anh Kiệt đã vượt quá sư phụ Mã lão đầu trước đây do được kiêm võ học của hai nhà và nhờ trí thông minh sáng tạo.

Chàng đã sáng tạo ra rất nhiều chiêu thức li kỳ ảo diệu, trong đó có những chiêu sau này vận dụng rất có hiệu quả.

Vừa rồi giết ba tên cường đạo bên hồ Khẩu Anh Kiệt cũng dùng chiêu thức do mình sáng tạo.

Bản tính chàng vốn trầm tư ít nói, thông thường những người này đều sống nội tâm, làm việc gì cũng suy tính kỹ lưỡng, đó cũng là một trong những điều kiện giúp Khẩu Anh Kiệt đạt được thành tựu nhanh chóng trong võ học!

Nhưng hiện giờ trong giang hồ hầu như chưa ai biết đến cái tên Khẩu Anh Kiệt chứ đừng nói là nhân vật này nọ.

○ ○ ○

Rời khỏi Nam Ngõa Tử lại tới sa mạc bao la.

Đi mới được mấy chục dặm, trời bỗng nhiên nổi gió, Khấu Anh Kiệt phải lấy tấm khăn màu xám buộc lên đầu.

Càng đi gió càng thổi mạnh tạo thành những con gió lốc cuốn cát tung bay lên trời như những con ốc khổng lồ!

Trời vừa đỏ còn sáng sủa, bỗng chốc trở nên u ámมืด mùng.

Đối với người đi trong sa mạc, bão cát là tai họa đáng sợ nhất làm người ta dễ mất phương hướng càng đi càng dần sâu vào hoang mạc cho đến khi kiệt sức mà chết.

Trong trường hợp đó, những người có kinh nghiệm chỉ có thể chọn một trong hai cách đối phó.

Nếu cách nơi xuất phát là nơi dân cư hay nguồn nước không xa thì lập tức quay trở lại.

Cách thứ hai là phải dừng để tiết kiệm sức lực chờ gió dịu mới tiếp tục hành trình.

Khấu Anh Kiệt chọn phương pháp thứ hai.

Trong sa mạc có rất nhiều gò cát lớn nhỏ, chàng xuống ngựa dắt đến sau một gò cát tránh gió.

Chính lúc ấy thì đôi mắt tinh tường của chàng phát hiện thấy một nhân ảnh thấp thoáng sau một gò cát cách đó chừng ba trượng đồng thời một vật gì xé gió bay thẳng vào mặt.

Khấu Anh Kiệt thất kinh vội nghiêng đầu tránh đi, lúc ấy mới nhận ra đó là một quả trùy!

Trong đầu chàng lóe lên ý nghĩ :

– Người kia bận hồng y, lại dùng chùy tấn công, đích thị là một trong hai tên sống sót trong số năm tên đạo tặc lúc sáng. Năm tên đã bị giết mất ba, còn hai tên vẫn chưa chịu cam tâm tìm mình báo thù, quả là phiền phức!

Người kia lại nhào người lên cồn cát.

Lần này thì Khấu Anh Kiệt đã nhìn rõ đúng là tên hồng y đại hán có bộ mặt hung dữ đeo đôi Lư Tinh chùy trong năm tên tấn công mình lúc sáng.

Lại thêm một quả chùy nữa ném tới, thế cực kỳ thần tốc và chuẩn xác buộc Khấu Anh Kiệt phải lăn đi một vòng mới tránh được.

Tên hồng y đại hán lại ném tiếp một quả chùy nữa, đứng thẳng người lên cười hắc hắc nói :

– Tiểu cầu! Nộp mạng đi!

Khấu Anh Kiệt lại lăn đi một vòng nữa.

Thủ đoạn của tên hồng y đại hán chẳng phải tầm thường. Với đôi Lư Tinh chùy trong tay vừa thu vừa phát, chỉ trong chớp mắt đã ném tới ba chùy, thế vô cùng hung hiểm.

Với khoảng cách ba trượng, hán chọn cách đánh này phát huy sở trường của mình, làm vô hiệu hóa binh khí của đối phương, lại trong tình cảnh bão cát mù trời đất thế này thì chỉ còn cách nằm chờ chết mà thôi!

Hơn nữa hán đứng trên gò cao, tầm quan sát rất rộng, tiến có thể công, lùi có thể thủ như vậy hán đã chiếm tận thượng phong.

Khấu Anh Kiệt cũng thừa hiểu điều này biết rằng nếu không có cách gì xoay chuyển tình thế thì sớm muộn cũng sẽ trúng trùy của đối phương.

Hơn nữa còn tên thủ lĩnh cười con ngựa bạch cùng đi với hán, tuy chưa thấy đâu nhưng chàng tin rằng hán đang có mặt ở quanh đây thôi, một khi tên này tham chiến thì nguy cơ càng tăng gấp bội!

Chàng đang mãi nghĩ thì đôi Lư Tinh chùy lại xé gió bay tới, nhằm hai bên tả hữu hợp công.

Khấu Anh Kiệt lại phải lăn đi mấy vòng mới tránh được, kinh hãi thầm nghĩ :

– Đôi Lư Tinh chùy của tên này quả thật lợi hại, mỗi chiếc nặng chỉ ít phải hai chục cân chỉ cần trúng một chùy là mất mạng ngay! Thế mà hán lại phát ra thần tốc như thế...

Tuy nhiên phạm vật gì có lợi về mặt này tất hại về mặt khác.

Sau khi tránh được bảy tám chùy, Khấu Anh Kiệt nhận ra rằng đôi chùy sắt tuy to lớn đáng sợ nhưng với khoảng cách ba trượng, muốn đã thương được chàng không phải dễ, chỉ cần tránh đi một lúc, đối phương sẽ hao tổn nhiều sức lực, lúc đó có thể tìm cơ hội phản công!

Đã có chủ định, chàng bình tĩnh dùng thân pháp né tránh từng quả chùy, chỉ thỉnh thoảng tên hồng y đại hán ném tới cả đôi chàng mới lăn đi vài vòng

nhưng lập tức đứng lên ngay đồng thời chú ý đề phòng tên thứ hai bất ngờ công kích.

Tên hán tử thấy công hoài không trúng thì giận quát vang, đôi Lưu Tinh chùy bay tới càng lúc càng dồn dập, kinh phong rít lên nghe mà kinh tâm động phách, cát bị cây xối liên tục bay rào rào.

Nhưng đầu pháp của Khấu Anh Kiệt tỏ ra có hiệu quả, tuy tên hán tử tấn công mãnh liệt hơn nhưng càng lâu chàng càng có kinh nghiệm việc né tránh đỡ tốn nhiều sức hơn.

Chỉ thấy nhân ảnh của chàng thấp thoáng giữa hai quả chùy, giống như hải tử đang nhảy dây vậy!

Sau hơn hai chục chùy, chừng như nội lực tổn thất không ít, đôi Lưu Tinh chùy công ra rồi rạc dần.

Vốn đã có chủ định từ trước, Khấu Anh Kiệt cố giảm bớt khoảng cách.

Dần dần hai người chỉ còn cách nhau chưa tới hai trượng.

Lúc đó Khấu Anh Kiệt cũng đã phát hiện ra nhân vật thứ hai, chính là tên thủ lĩnh cười ngửa bạch răng vầu mũi khoằm mặc áo da gấu.

Hắn đứng sau một gò cát cách hai đối thủ chừng bốn trượng.

Có lẽ tên này đã nhận ra sai lầm của đồng bọn nên mới quyết định hiện thân hợp công.

Đã từng động thủ một lần, Khấu Anh Kiệt biết rằng bọn người này tất là hạng lực lâm thảo khấu chẳng cần tuân theo quy định giang hồ, chỉ cần đạt mục đích quân gì lấy đồng hiệp ít?

Hơn nữa trong hoang mạc bao la chỉ việc giết người cướp đồ là được còn sợ gì ai biết?

Khấu Anh Kiệt quyết định ngay :

– Đây là cơ hội phản kích, chờ tới khi tên kia xuất thủ thì tình hình sẽ khó khăn hơn!

Chờ tên hồng y hán tử ném một chùy chàng không né tránh nữa mà bất thần chop lấy ném ngược trở lại vào ngực hắn.

Từ phía sau vang lên tiếng kêu của tên thủ lĩnh :

– Cẩn thận!

Nhưng lời cảnh báo đó hình như đã chậm mất một chút, vì Khấu Anh Kiệt đã lao vút tới.

Tên hồng y hán tử không ngờ đối phương lại hành động như thế, vì xưa nay đã ai dám dùng tay không bắt chùy của hắn bao giờ?

Lúc này khoảng cách giữa song phương chưa tới hai trượng, khi nhận ra nguy cơ thì quả chùy đã ném tới trước ngực rồi!

Trong lúc bối rối, hắn vội ném quả chùy kia ra!

Choang!

Đôi Lưu Tinh chùy va vào nhau phát ra ánh lửa chói lòa và một tiếng nổ vang như sét.

Tên hán tử chưa kịp trấn tĩnh lại thì Khấu Anh Kiệt đã lướt tới gần, ánh đao lóe lên.

Tên hồng y hán tử liều mạng đưa đoạn dây xích buộc chùy lên đỡ, tay kia vung chưởng đánh vào mặt đối phương.

Cùng một lúc ấy một nhân ảnh từ phía sau lao tới Khấu Anh Kiệt, đôi Phán Quan bút trong tay một nhắm vào hậu tâm, một đâm tới vai tả.

Nhưng tất cả những cố gắng tuyệt vọng đó đều không cứu được tính mạng bị thảm của tên hồng y hán tử.

Sợi xích trong tay hắn không ngăn được thanh Như Ý đao phạt trúng ngay giữa yết hầu.

Tiếng rú kinh hồn của tên hán tử tắc nghẹn lại giữa chừng, từ cổ họng một vòi máu bắn lên cao năm sáu thước...

Hắn ngã ngay xuống trước mặt Khấu Anh Kiệt, mắt mở to trừng trừng nhìn kẻ thù dần dần trở nên trắng dã, tay vẫn còn giữ chặt sợi xích buộc một đầu đôi Lưu Tinh chùy.

Khấu Anh Kiệt quay lại thì vừa lúc tên thủ lĩnh lao tới, song bút chuyển thế đâm vào giữa ngực chàng.

Hai người lập tức triển khai một cuộc ác chiến.

Cả hai đều biết đây là cuộc đấu một mất một còn, chỉ có thể một người sống sót ra khỏi hoang mạc nên mỗi chiêu đấu đều vô cùng hung hiểm, tất yếu là không nhường nhịn một phân nào, tìm mọi cách để lấy mạng đối phương.

Đấu tới ba bốn mươi chiêu thì trời dần lặng gió, thay vào đó là kinh lực từ hai đối thủ phát ra làm cát tung lên mù như một cơn lốc lớn, đao quang bút ảnh rợp trời, tiếng binh khí đánh vào nhau nghe đinh tai nhức óc.

Giữa cuộc hỗn chiến, tên thủ lĩnh bị ngọn Như Ý đao cắm vào giữa ngực, nhưng hắn cũng kịp đâm trả lại một bút.

Còn may là bị một đao chí mạng nên đầu bút chỉ xuyên qua lớp áo da không xuyên sâu vào thịt.

Khấu Anh Kiệt thờ phào một hơi rút thanh đao ra khỏi ngực đối phương.

Lúc này chàng mới thấy vừa mới một vừa chán ngán, đưa mắt nhìn hai tử thi máu từ cổ và ngực vẫn còn ộc ra, Gió đã dịu đi nhiều.

Ánh nắng chiều tà chiếu xuống hoang mạc thê lương, sau cuộc chiến khốc liệt này đã yên tĩnh lại.

Trên không vang lên tiếng kêu lanh lói của những con ó đầu trọc lóc xúm lại mỗi lúc một đông.

Chúng phát hiện ra xác chết nhưng vì có người nên chưa dám sà xuống thấp, chỉ lượn lờ trên cao chòng chọc nhìn xuống.

Khấu Anh Kiệt đứng ngẩn ra một lúc rồi cúi xuống miết lưỡi đao vào cát cho sạch máu tra vào vỏ.

Chàng buông tiếng thở dài vừa quay đi thì chợt thấy một người cười lạc đà tiến đến.

Mới vừa nhìn qua, Khấu Anh Kiệt đã nhận ra ngay.

Đó là lão nhân mà chiều qua chàng đã thấy thoáng qua ngay trước khi bắt được con Hắc Thủy Tiên.

Lão vẫn bận bộ y phục màu vàng như cát, tay cầm chiếc tiêu dài vàng óng, giống như được làm từ ngà voi, đáng vẻ rất khoan thai.

Mấy hôm nay, tuy chỉ trông thấy một lần nhưng Khấu Anh Kiệt có cảm giác đi đâu cũng gặp con người bí ẩn đó, căn cứ vào tiếng tiêu thoang thoảng lúc xa lúc gần và dấu chân lạc đà còn mới.

Có một điều khó hiểu là suốt một đêm một ngày qua, Khấu Anh Kiệt cười trên lưng Hắc Thủy Tiên đã vượt cả quãng đường ít nhất là năm sáu trăm dặm, làm sao lão nhân kia cười lạc đà mà vẫn theo kịp?

Xem ra đây chẳng phải là cuộc gặp ngẫu nhiên!

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Chắc rằng lão đã trông thấy cuộc đấu vừa rồi! Chẳng lẽ lão ta có quan hệ gì với hai tên này?

Tuy Khấu Anh Kiệt giết đối phương là hành động tự vệ nhưng trong ngày giết chết một lúc năm tên đồng bọn, chàng không khỏi áy náy trong lòng.

Vì thế khi thấy lão nhân đến, chàng dừng lại lúng túng bất an nhìn lão ta.

Đương nhiên không phải là do chàng sợ mà vì cảm thấy mình có lỗi.

Chàng đứng chờ lão nhân tới gần, từ lúng túng biến thành ngạc nhiên.

Trời vừa qua một trận bão cát làm trời hôn địa ám đi như vậy, thế mà y phục lão ta sạch bóng không vương một hạt cát nào kể cả đôi giày gấm và chiếc khăn tím chít trên đầu cũng vậy.

Trông lão nhân này rất quý phái, không phải dựa vào bộ y phục bằng vải lụa thượng phẩm, chiếc tiêu bằng ngà voi cũng như các thứ phục sức khác trên người mà từ bản thân lão toát ra phong thái cao quý đường bệ khiến người ta cảm thấy kính phục.

Nhưng một người quý phái thì tại sao tới nơi hoang mạc này làm gì, hơn nữa còn đơn độc một mình?

Khấu Anh Kiệt vốn định hỏi mấy vấn đề mà mình băn khoăn nhưng nghĩ lại, người trong giang hồ biết ít thêm chừng nào thì tránh được phiền phức chừng đó nên nhịn lại không hỏi nữa.

Nghĩ thế liền quay đi.

Nào ngờ mới được một bước, lão nhân đã trầm giọng quát :

– Đứng lại!

Nghe tiếng quát cộc lốc đó, Khấu Anh Kiệt không khỏi bức mình nhưng vẫn dừng lại quay người.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhuyễn đao nhuộm máu

Lão nhân rời khỏi lưng lạc đà nhảy xuống nhưng không nói gì với Khấu Anh Kiệt, bước tới tử thi tên thủ lĩnh dùng chân lật lại xem rõ gât gât đầu.

Khấu Anh Kiệt không nén nổi tò mò hỏi :

– Ông biết hấn sao?

Lão hừ một tiếng đáp :

– Đâu chỉ biết mà thôi!

Nói xong bước tới gần Khấu Anh Kiệt.

Lão ta không lớn nhưng thật cao. Khấu Anh Kiệt đã cao hơn tầm trung bình một chút nhưng chỉ đứng ngang tai của lão.

Mãi đến lúc này Khấu Anh Kiệt mới phát hiện ra giữa thắt lưng hoàng y lão nhân có đính một viên minh châu đáng giá cả mấy nghìn lạng bạc, bên sườn còn đeo một túi nhỏ dài màu vàng giống như màu áo nên đứng xa rất khó nhận ra.

Lão nhân nói thêm một câu :

– Thanh niên nhân, người gây nên đại họa rồi đó!

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Giết người đương nhiên là mang lụy rồi. Nhưng đại trượng phu dám làm dám chịu có gì đại họa?

Lão nhân không để ý đến chàng nói tiếp :

– Tên này là Âu Dương Thiên, cùng với bốn tên đồng bọn bị người giết ngày hôm nay gọi là Tiểu ngũ long.

Khấu Anh Kiệt kinh hãi thốt lên :

– Tiểu ngũ long?

Hoàng y lão nhân gật đầu :

– Không sai! Năm tên này hoành hành suốt cả vùng sa mạc này đã nhiều năm không ngờ hôm nay bị thảm tử dưới tay người!

Khấu Anh Kiệt ưỡn ngực nói :

– Tại hạ tuy chưa bao giờ gặp chúng nhưng có nghe nói nhiều về năm tên cường đạo này hoành hành bạo ngược, cướp bóc thương khách, giết người vô số, tội ác không sao kể xiết. Nay chúng chết là đáng tội, có gì đáng tiếc?

Lão nhân đưa bàn tay với những ngón tay thon thả khá thanh nhã vuốt chòm râu điểm bạc cười nói :

– Thanh niên nhân! Nghe khẩu khí của người không nhỏ. Nhưng tục ngữ có câu: Đánh chó trông mặt chủ nhà. Vậy người có biết chủ nhân của năm tên đó là ai không?

Giọng nói của người này rất phức tạp, pha lẫn giọng Giang Nam, Tứ Xuyên, có cả thổ âm của vùng Yên Triệu nên nghe rất khó phân biệt người vùng quê nào!

Ngay từ đầu Khấu Anh Kiệt đã không có cảm tình với thái độ kể cả của lão nhân này, nghe hỏi chỉ lắc đầu, tỏ vẻ không muốn tiếp chuyện.

Lão nhân nheo mắt nhìn chàng hừ một tiếng nói :

– Người đã không muốn biết thì thôi, ta chẳng nhọc sức nói ra làm gì... nhưng xem ra người hành khất giang hồ còn ít nên chưa biết rõ những hiểm ác của

nó!

Khấu Anh Kiệt cảm thấy khó chịu với lão nhân này, cứ để mặc cho lão ta nói với về lãnh đạm.

Lão nhân vẫn tiếp tục giáo huấn :

– Nói thật, võ công của người không đến nỗi kém. So với Tiểu ngũ long thì có khá hơn một chút thật!

Lão dừng lại một lát đưa mắt nhìn chàng nói thêm :

– Nhưng lão phu nói đại câu này: với chút võ công đó mà muốn xông pha giang hồ thì chưa được đâu!

Khấu Anh Kiệt nên không được lạnh lùng nói :

– Lão tiên sinh dọc đường bám theo tôi tới tận đây chỉ để nói mấy câu vô nghĩa thôi hay sao?

Lão nhân nhún mày hỏi lại :

– Sao lại vô nghĩa?

Khấu Anh Kiệt nói tiếp :

– Vậy thì cho biết có quý sự gì? Nếu không..

Lão nhân không để tâm đến vẻ lạnh nhạt của đối phương, ngắt lời :

– Đương nhiên là có việc rồi! Nhưng trước hết xin hỏi tiểu huynh đệ người xưng hô thế nào?

– Tại hạ là Khấu Anh Kiệt!

Lão nhân gật đầu :

– Rất tốt! Khấu tiểu huynh đệ, bây giờ lão phu muốn bàn với người về một cuộc trao đổi!

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Thì ra lão ta là một thương lái. Chung quy cũng chỉ nhằm vào con Hắc Thủy Tiên mà thôi!

Liền hỏi :

– Trao đổi gì?

Lão nhân chẳng cần khách khí chỉ ngay vào con Hắc Thủy Tiên nói :

– Con ngựa đỏ của người!

Khấu Anh Kiệt càng thêm ác cảm, nghĩ bụng :

– Mình đoán không sai mà! Nhưng không biết phương thức trao đổi của lão ta thế nào? Hay cũng muốn cướp như mấy tên kia? Nghe ý tứ thì chừng như lão ta cũng biết võ công, hơn nữa còn rất cao cường, ít ra là hơn Tiểu ngũ long!

Lại nghe lão nhân nói tiếp :

– Người chớ vội nhăn mặt lại như thế! Lão phu chẳng phải người không biết phải trái đâu. Nói thật, người được nó chẳng qua do may mắn mà thôi! Nếu ta phát hiện được con Hắc Thủy Tiên này sớm hơn người một chút thì bây giờ nó là của ta rồi!

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Nhưng hiện tại nó là của tôi!

Lão nhân thần nhiên nói :

– Vì thế lão phu mới muốn bàn với người về việc trao đổi!

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Tôi không muốn bán nó!

– Nhưng ta có thể trả giá rất cao mà!

Khấu Anh Kiệt xua tay :

– Xin lỗi!

Nói xong quay đi!

Lão nhân tức giận quát :

– Đứng lại!

Khấu Anh Kiệt dừng bước.

Lão nhân lại bước lên đứng trước mặt chàng nói :

– Thanh niên nhân! Chớ nên vội vàng như thế, dù sao người cũng nên nghe cho rõ giá cả trước khi từ chối! Lão phu trả người nguyên một hòm vàng!

Dứt lời đưa chiếc tiêu lên môi thổi một tiếng.

Con lạc đà đang đứng cách bốn năm trượng vừa nghe tiếng tiêu bỗng tung bốn vó lao tới như con sóc.

Khấu Anh Kiệt vốn cho rằng lạc đà là giống vật chậm chạp, không ngờ con này lại nhanh nhẹn đến thế, chỉ e đến cả ngựa cũng không bằng.

Đến lúc này chàng mới hiểu vì sao mà trong một ngày đêm vừa rồi Hắc Thủy Tiên chạy với tốc độ như thế mà lão nhân vẫn bắt kịp!

Trong lòng đầy hiếu kỳ, chàng đưa mắt chăm chú nhìn con vật.

Trông nó chẳng có gì đặc biệt, giữa hai bươu được tạo ra một chỗ ngồi rất thoải mái gần giống như yên ngựa nhưng lớn hơn và có chỗ dựa lưng. Sau hai bươu, giữa cái lưng bằng phẳng của nó người ta làm giá để hàng, trên đó buộc một hòm gỗ khá lớn.

Con lạc đà dừng lại bên cạnh chủ.

Hoàng y lão nhân mở những chiếc dây thừng buộc tháo chiếc thùng gỗ đặt xuống cát mở nắp thùng ra.

Khấu Anh Kiệt hơi sùng sốt.

Nguyên trong thùng xếp đầy vàng thoi!

Lão nhân nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Thế nào?

Khấu Anh Kiệt không trả lời.

Chàng vốn là con nhà gia thế, tiền của không ít. Trong gần ba năm chàng làm quản lý trong cửa hàng buôn bán ngựa của Mã Thiên Tích từng trông thấy rất nhiều tiền, nhưng chưa bao giờ được trông thấy nhiều vàng đến thế.

Hoàng y lão nhân nói tiếp :

– Tiểu huynh đệ! Chỉ cần người gạt đầu toàn bộ số vàng trong rương này sẽ là của người!

Số vàng này chỉ ít cũng phải có giá trị tới vài vạn lạng bạc, có thể mua cả đàn ngựa vài trăm con.

Nếu một người biết cân nhắc thiệt hơn, ai bỏ qua cơ hội ngàn vàng đó?

Thế nhưng Khấu Anh Kiệt lại lắc đầu!

Hoàng y lão nhân hỏi :

– Sao? Người cho đây là vàng giả chứ gì? Ta đã hao tâm tốn lực trọn một năm trời thuê người đãi từng hạt sa khoáng ở mỏ Tích Lâm trong Quách Lặc Hà, sau đó mang tới Nhiệt Hà đúc thành vàng thoi nguyên khối, chẳng lẽ người còn không tin?

Tới đó cúi nhặt một thoi ném sang bảo :

– Hãy xem đi!

Khấu Anh Kiệt vươn tay bắt lấy, thấy rất nặng!

Lại cúi xuống nhìn, quả nhiên trên thoi vàng có khắc ấn tín của Đại Nguyên lâu là cửa hiệu kim hoàn rất nổi tiếng ở Nhiệt hà.

Hiển nhiên không phải vàng giả!

Hoàng y lão nhân hỏi :

– Thế nào?

Khấu Anh Kiệt gật đầu không đáp.

Lão nhân lại hỏi :

– Người tưởng chuyện này là đùa ư? Lão phu nói nghiêm túc đấy. Vàng là vàng thật, số lượng cũng không phải ít đâu!

Khấu Anh Kiệt vẫn không nói gì, bước tới gần hai tay trao thoi vàng lại cho Hoàng y lão nhân.

Lão miễn cưỡng nhận lấy, mặt lộ vẻ thất vọng hỏi :

– Người chê ít chứ gì?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không, quá nhiều là đằng khác!

– Vậy thì sao...

Khấu Anh Kiệt lúng túng nói :

– Lão tiên sinh, tại hạ không biết nên giải thích thế nào...

Chàng quay lại nhìn Hắc Thủy Tiên ánh mắt lộ vẻ trù miến như người mẹ nhìn đứa con nhỏ của mình.

Lão nhân cảm nhận được cái nhìn đó, trong lòng chợt nảy sinh lòng cảm mến trước thiếu niên này, hình như quan niệm trước đây có sự thay đổi!

Khấu Anh Kiệt lại nhìn sang lão nhân cảm động nói :

– Chỗ vàng đó của tiên sinh cũng phải bỏ ra biết bao nhiêu công sức mới có được, cũng như con ngựa này...

Chàng quay lại nhìn Hắc Thủy Tiên lần nữa, cười nói tiếp :

– Có lẽ niềm ao ước lớn nhất trong đời tại hạ là con vật này. Tại hạ cũng mất đúng một năm trời mới bắt được nó. Chắc rằng lão tiên sinh không biết tôi yêu quý con ngựa đó tới mức nào đâu!

Lão nhân gật đầu.

Khấu Anh Kiệt lại nói :

– Lão tiên sinh, xin ngàn lần thông cảm. Tại hạ không thể bán nó được. Tại hạ cũng xin mạn phép khuyên tiên sinh hãy quý trọng công lao một năm vất vả của mình mới có được hòm vàng đó!

Hoàng y lão nhân đứng ngẩn người ra.

– Dù thế nào tại hạ cũng tỏ lòng kính phục sự hào sảng của lão tiên sinh và xin đa tạ vì đã ưu ái đối với con ngựa đó!

Chàng dừng lại một lúc rồi ngập ngừng nói :

– Nếu không có gì bất tiện, lão tiên sinh có thể cho biết quý tính đại danh được không?

Lão nhân cười đáp :

– Lão phu họ Quách. Còn tên hiệu là gì người chẳng cần biết. Trong vùng này thường gọi ta là người đào vàng, nếu người thích thì cứ gọi ta bằng tên ấy cũng được!

Khấu Anh Kiệt lại hỏi :

– Quách tiên sinh có thể cho biết bốn quán...

Lão nhân ngắt lời :

– Lão phu không ở nơi nào cố định. Có lẽ do thói quen phiêu bạt giang hồ mà ở đâu vài ba tháng đã chán ghét nơi đó!

Sự thực, có những người rất lưu luyến cố hương đến nỗi chỉ cần xa cách vài hôm đã muốn tìm về quê nơi cũ.

Tuy nhiên không thể loại trừ trường hợp người ta chỉ thích phiêu bạt giang hồ chẳng hài lòng với nơi nào cố định.

Lão nhân nói xong đẩy hòm vàng lại buộc lên lưng lạc đà như trước, nhưng hành động tỏ ra rất miễn cưỡng.

Khấu Anh Kiệt cảm thấy mình như có lỗi, lúng túng nói :

– Lão tiên sinh, tại hạ không biết phải nói như thế nào mới phải!

Hoàng y lão nhân xua tay nói :

– Không sao! Tuổi trẻ vốn nóng cuồng, cố chấp, tưởng rằng với chút võ công của mình là có thể trở thành quân nhân thiên hạ...

Câu nói đó của lão nhân rõ ràng có ý châm biếm nhưng vừa rồi Khấu Anh Kiệt cảm thấy có thiện cảm nên ít nhiều vẫn nén được.

Nhưng Hoàng y lão nhân dường như không để ý đối phương nghĩ gì, chỉ tay vào mặt chàng nói :

– Vừa rồi lão phu nể mặt người nên mới ra nhiều tiền như thế để mua một con ngựa nếu không...

Tôi đó lão hừ một tiếng.

Khấu Anh Kiệt liền hiểu ngay đối phương định nói gì, liền buông lời thách thức :

– Nếu không thì sao?

Lão nhân thân nhiên nói :

– Nếu ta muốn đoạt lấy con ngựa thì việc đó chẳng khó khăn gì!

Tôi đây lão nhân đã lộ mặt là một tên cường đạo.

Lão nói xong khoanh tay lại nhìn Khấu Anh Kiệt bằng ánh mắt ngạo nghễ, thái độ đầy thách thức.

Trong trường hợp đó, đừng nói Khấu Anh Kiệt mà bất cứ ai cũng không thể nín nhịn được.

Chàng lạnh lùng nói :

– Lão tiên sinh đã nói rõ ý đồ của mình như vậy, tại hạ không muốn dâng tặng nên đành thỉnh giáo cao chiêu vậy.

Để trả lời thái độ trịnh thượng của đối phương, chàng nói thêm :

– Nhưng không biết lão tiên sinh cướp ngựa bằng cách nào?

Hoàng y lão nhân ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói :

– Thanh niên nhân! Lão phu đã nói rằng chút võ công của người nếu muốn tranh hùng trong thiên hạ thì chưa được đâu! Nếu không tin thì cứ thử vài chiêu xem!

Lão giắt cây tiêu ra sau cổ rồi vẫy tay nói :

– Nào! Nếu người không phục thì cứ thử xem, nhưng nói trước với người câu này. Người cứ việc tùy tâm xuất thủ, lão phu chỉ có một chiêu phòng thủ gọi là Tam Bộ Diệt, người đã nghe nói đến bao giờ chưa?

Khấu Anh Kiệt chưa từng nghe đến loại võ công đó, nhưng tin rằng đó chẳng phải là công phu gì ghê gớm.

Vấn đề là nên đánh bằng cách nào?

Đối phương đã cất tiêu đi, đương nhiên chàng không thể dùng đao được.

Trước khi đến theo học đạo pháp Mã lão đầu, Khấu Anh Kiệt đã có hai năm luyện võ với Chung tiên sinh!

Vị này rất coi trọng các môn quyền cước nên chàng luyện công phu này khá thành công, chỉ cần tiếp cận được đối phương là chắc thắng tới mấy phần rồi.

Từ khi Hoàng y lão nhân xuất hiện nói nhiều câu huênh hoang, nhưng nhìn vẻ ngoài thì trông lão ta chẳng có vẻ gì là thân hoài tuyệt học cái thế cả.

Mặc dù vậy, chàng vẫn không dám coi thường lạnh lùng nói :

– Cung kính không bằng tông mệnh, tại hạ đành phải thỉnh giáo cao chiêu vậy!

Lão nhân cười đáp :

– Xuất thủ đi!

Khấu Anh Kiệt tiến một bước quát lên :

– Xem chiêu!

Dứt lời từ khoảng cách bảy thước, chàng tung mình lao tới nhưng tung luôn hai cước song phi!

Chỉ nghe bịch, bịch hai tiếng, cước của chàng đã trúng vào bắp chân và sườn phải của đối phương.

Nhưng Hoàng y lão nhân vẫn đứng vững như bàn thạch, trái lại Khấu Anh Kiệt mặt biến sắc, kinh dị lùi lại ba bước, hai chân rớt bóng như vừa đá trúng thạch trụ!

Còn may là chàng mới dùng năm thành công lực, nếu không thì chỉ e đôi chân đã thương rồi!

Nhưng điều đáng kinh ngạc hơn là khi Khấu Anh Kiệt lùi lại ba bước còn chưa kịp đứng vững, không hiểu lão nhân dùng công phu nào, chỉ thấy lão đưa chân trái lên, Khấu Anh Kiệt cảm thấy một luồng kinh lực rất mạnh, ập đến không sao cưỡng lại được bị hất lên không ngã nhào xuống cát.

Lão nhân đã nói không sai, Tam bộ diệt có nghĩa là bị đánh ngã trong ba bước.

Cú ngã làm cho Khấu Anh Kiệt nổi giận!

Đang nằm chổng gọng trên mặt cát, chàng tung người nhảy bật lên rồi nghiêng rặng lao tới đối phương như con hổ dữ, hai tay vận cả thập thành công lực nhắm vai và ngực lão nhân đánh như vũ bão.

Nhưng khi chưởng đánh tới gần, Khấu Anh Kiệt cảm thấy từ cơ thể lão nhân phát ra những luồng lực đạo chặn lại không sao đánh trúng mục tiêu được.

Trong lúc chàng đang bối rối thì bị lão nhân vờn tay ra chớp ngay được ngang thất lưng.

Nơi đó có một đại huyệt là Chương Môn huyệt.

Hoàng y lão nhân đã hạ thủ lưu tình, Khấu Anh Kiệt chỉ thấy hơi tê đi nhưng không mất tri giác.

Mặc dù thế chàng cũng bị đẩy lùi ba bước ngã xuống lần nữa, lần này còn nặng hơn trước, mắt hoa lên, phải sau một lúc mới đứng dậy được.

Lão nhân cười hỏi :

– Thế nào? Ta nói không sai chứ?

Bây giờ thì Khấu Anh Kiệt đã hiểu rõ thân thủ của lão nhân này cao hơn mình rất nhiều, nhưng vẫn chưa khuất phục, lại tiến lên hai bước.

Lão nhân nói :

– Đủ rồi! Bây giờ mà người tiến thêm một bước nữa là ngã đấy!

Khấu Anh Kiệt gầm lên một tiếng phi thân lao tới.

Sau hai phen bị ném khổ đau khiến chàng nộ khí xung thiên, lần này quyết xuất hết bản lĩnh sở học báo thù hạ thủ không chút lưu tình.

Thế lao này gọi là Hổ Phốc, trong đó hàm chứa công phu Ma Vân Thủ, dồn hết lực đạo toàn thân vào song chưởng nên uy lực rất lớn.

Nhưng cú bổ đã không trúng đích!

Lão nhân lách mình tránh đi rồi quay lại rất nhanh, đưa tay đẩy vào lưng Khấu Anh Kiệt quát to :

– Đi đi!

Khấu Anh Kiệt vừa lao với tốc độ rất lớn, lại bị lão nhân tiếp thêm lực đạo nên chồm tới thêm ba bốn trượng nữa mới ngã sấp xuống.

Ba lần bị ngã, lần sau nặng hơn lần trước, may rằng ngã trên mặt cát nên không bị thương tích gì, nhưng phải khó nhọc lắm mới đứng lên được, toàn thân đau như giã.

Cho dù trong lòng vẫn còn hậm hực, nhưng đã ba lần thủ bại thì còn mặt mũi nào mà đánh tiếp nữa?

Lão nhân bước tới gần nói :

– Tiểu huynh đệ! Ta biết rằng ngươi vẫn chưa phục đâu, không sai chứ?

Khấu Anh Kiệt không đáp.

Lão nhân cười nói tiếp :

– Chẳng phải ngươi có một thanh đao mà? Hãy thử dùng binh khí xem!

Khấu Anh Kiệt giương mắt nhìn đối phương. Quả tình chàng cũng muốn dùng Như Ý đao để rửa nhục, nhưng vì đối phương tay không nên chàng không tiện dùng binh khí.

Lão nhân khuyến khích :

– Ngươi cứ việc xuất thủ đi! Lão phu đảm bảo rằng đao không thể chạm được vào người ta đâu!

Khấu Anh Kiệt nghiêng răng đáp :

– Được lắm!

Dứt lời rút phát thanh nhuyễn đao ra.

Tuy quyết chí phục thù nhưng khi cầm Như Ý đao trong tay, chàng không khỏi áy náy ngập ngừng nói :

– Lão tiên sinh, đao kiếm không có mắt lỗ ra...

Lão nhân xua tay đáp :

– Ta biết! Ta biết! Chính ta muốn tiểu huynh đệ làm thế mà! Cứ yên tâm đi. Vạn nhất bị chết dưới đao của người, đó là do lão phu không biết tự lượng sức mình, không thể trách hận người được!

Lão dừng lại một lát chợt hỏi thêm :

– Nhưng nếu trận này người lại thua nữa thì sao?

Khấu Anh Kiệt trả lời ngay :

– Nếu vậy thì con Hắc Thủy Tiên đó thuộc về lão tiên sinh!

Lão nhân gật đầu nói :

– Thôi được xuất thủ đi!

Khấu Anh Kiệt bước lên cách đối thủ ba bước vung đao lên quát :

– Cẩn thận!

Lời nói dứt, đao quang đã lóe lên.

Chàng phát liền một lúc ba đao, đều có tính toán từ trước, cả ba chiêu là sát thủ, không nhân nhượng, thần tốc, chuẩn xác và hận độc.

Đối với người khác, song phương chẳng oán thù gì, chàng sẽ không bao giờ ra chiêu sát thủ như vậy!

Nhưng ở đây gặp phải đối thủ quá cao cường, Quách lão nhân lại tỏ ra tự tin như vậy, Khấu Anh Kiệt nghĩ rằng mình có hạ độc thủ may lắm chỉ làm lão ta bị thương là cùng.

Hơn nữa thắng phụ trong một chiêu, phải trả giá bằng nỗi nhục và con ngựa yêu quý, buộc chàng không còn do dự được nữa.

Quách lão nhân chỉ cần dùng bộ pháp mà vẫn không rời vị trí, không hiểu bằng cách nào tránh được cả ba đao!

Khấu Anh Kiệt định biến chiêu thì nghe Quách lão nhân nói :

– Đủ rồi!

Lời chưa dứt, cánh tay mảnh khảnh đã vươn ra chộp ngang thắt lưng Khấu Anh Kiệt quát lên :

– Đi đi!

Thân hình Khấu Anh Kiệt bị tung lên không như một quả cầu.

Trước khi bay đi, chàng còn cảm thấy tay mình nhẹ bỗng, nguyên là thanh Như Ý đao đã bị đối phương đoạt mất.

Khấu Anh Kiệt bị tung lên cao tới ba trượng, còn may là không bị điểm huyết đạo nên khi rơi xuống vẫn còn lăn mấy vòng rồi đứng dậy được ngay!

Lúc này trong lòng chàng vừa tức vừa thẹn lại vừa sợ!

Từ khi xuất môn hành khứ giang hồ đến nay, chưa bao giờ chàng phải chịu nỗi nhục như vậy!

Đồng thời chàng cũng chưa bao giờ gặp phải một kình địch có thân thủ cao cường như lão nhân này.

Võ công của lão có thể nói là tới mức xuất thần nhập hóa, đến nỗi khó mà tin được!

Khấu Anh Kiệt thấy không còn gì để nói và không còn mặt mũi nào để tiếp tục động thủ nữa.

Quách lão nhân ném thanh đao tới trước mặt chàng chỉ :

– Tiểu huynh đệ! Người đã chịu phục chưa?

Khấu Anh Kiệt thờ dãi đáp :

– Võ công của lão tiên bối đã đạt tới hóa cảnh, vẫn bối xin bái phục!

Chàng nói câu đó là thực tâm.

Nói xong chàng cúi nhặt Như Ý đao tra vào vỏ, sửa sang lại y phục chỉnh tề xong hướng sang lão nhân bái một bái, sau đó quay lại nhìn Hắc Thủy Tiên với ánh mắt vô vàn tiếc thương nói tiếp :

– Bây giờ con ngựa đó là của tiên bối, xin cứ dắt đi!

Quách lão nhân gật đầu đáp :

– Nói vậy mới phải!

Rồi từ từ bước đi.

Khấu Anh Kiệt quay đi để khỏi chứng kiến sự việc đau lòng là người khác cướp đi vật yêu quý nhất đời mình, vì nó mà chàng phải khổ công suốt một năm ròng.

Nhưng thực tế lại diễn ra không phải như chàng nghĩ!

Lão nhân không dắt con Hắc Thủy Tiên đi mà bước tới con lạc đà của mình nhảy lên ngồi ở tư thế sẵn sàng xuất phát.

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác bước lại gần hỏi :

– Lão tiên sinh! Còn con ngựa?

Quách lão nhân lắc đầu đáp :

– Tiểu huynh đệ nghĩ thế sai rồi! Lão phu không nói rằng sẽ lấy con ngựa của người! Vừa rồi chỉ là do người tình nguyện!

Khấu Anh Kiệt nghi hoặc hỏi :

– Nhưng vừa rồi lão tiên sinh định dùng cả hòm vàng để mua nó kia mà?

Lão nhân cười đáp :

– Đó là việc trước đây! Tiểu huynh đệ tư tưởng của con người là bất cứ lúc nào đều có thể thay đổi!

Khấu Anh Kiệt run giọng hỏi :

– Tiền bối định nói rằng bây giờ không cần nó nữa?

Quách lão nhân gật đầu xác nhận :

– Không sai, bây giờ lão phu đã thay đổi ý định!

Dứt nhẹ sợi dây cương điều khiển lạc đà.

Khẩu Anh Kiệt nhảy tới mấy bước kêu lớn :

– Lão tiền bối!

Nhưng Quách lão nhân không dừng lại.

Một cơn gió mạnh làm cát cuộn lên làm mờ bóng cô đơn của lão.

Khẩu Anh Kiệt ngơ ngẩn nhìn theo.

Khi bóng lão nhân cười lạc đà gần xa khuất, bên tai chàng bỗng vang lên giọng ngâm sang sảng :

Thăng hương về nam Thất Lý Kiều!

Tìm thăm người cũ giải oán cừu!

Ba ngày sau hoàng hôn bến vắng!

Nếu hữu tình xin đến kết giao.

Bóng của lão gần xa khuất, gió lại thổi mạnh nhưng Khẩu Anh Kiệt vẫn nghe rõ từng lời!

Rõ ràng lão nhân đã dùng thuật Thiên lý truyền âm để nói với chàng.

Nhưng bài thơ đó bao hàm ý nghĩa gì hay chỉ là ứng khẩu ngâm suông?

Khẩu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– “Nếu chỉ là ứng khẩu ngâm suông thì vị Quách tiền bối đó chẳng cần phải dùng Thiên lý truyền âm làm gì, tất là có điều muốn nhắn gửi với mình”.

Chàng lẩm nhẩm đọc lại bốn câu thơ.

Thực ra ý tứ trong bài thơ khá rõ :

Thăng hương tiến về nam Thất Lý Kiều, nghĩa là hiện nay Quách lão nhân đang đi tới Thất Lý Kiều cách đây chừng năm sáu trăm dặm!

Tìm người quen cũ giải oán cừu nghĩa là lão tới đó giải quyết một chuyện oán ân nào đó.

Hai câu sau ý nghĩa là muốn gặp chàng để kết giao, thời điểm là hoàng hôn ba ngày sau tại bến đò nào đó gần Thất Lý Kiều.

Nghĩ tới đó trong lòng Khẩu Anh Kiệt cao hứng hẳn lên.

Hiện giờ chàng bỗng có cảm nghĩ khác về Quách lão nhân, không phải vì lão không lấy đi con Hắc Thủy Tiên mà chàng cảm thấy bên trong vẻ kình kiêu của nhân vật bí ẩn này có một thứ tình cảm sâu kín mà không dễ lộ, phải thật tinh tế mới khám phá ra được.

Đặc biệt là võ công của vị kỳ nhân này đã tới mức xuất thần nhập hóa, nếu người giao kết, sau này chàng có dịp học hỏi một vài chiêu thì còn gì bằng?

Từ ác cảm ban đầu dần dần chàng nảy sinh sự kính phục và bây giờ là lòng cảm mến.

Khẩu Anh Kiệt hiểu rằng vị đó rất quý con Hắc Thủy Tiên, không tiếc bỏ ra mấy vạn lượng bạc để mua nó, nhưng vì thấy chàng yêu quý con ngựa chẳng kém gì mình thì lại từ bỏ ý định!

Đó chính là tác phong hiệp sĩ, mấy ai có được?

Càng nghĩ chàng càng thêm cảm phục lão nhân bí ẩn này.

Đột nhiên chàng trông thấy một vật trên cát.

Đó là chiếc bình ngọc chỉ lớn hơn một ngón tay cái một chút, trên cổ bình đeo một sợi dây chuyền nhỏ bằng vàng, trông rất xinh xắn.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– “Có lẽ đây là vật của Quách lão nhân đánh rơi!”\.

Nghĩ đoạn chàng nhặt lên xem thấy trên bình chạm khắc rất đẹp, còn khảm thêm mấy chữ nhỏ: Thiên lý phụ tương tư!

Khấu Anh Kiệt mân mê chiếc bình một lúc rồi động tính hiếu kỳ, chàng mở nắp bình xem bên trong đựng vật gì!

Trong bình là bức tượng bán thân của một thiếu nữ, không biết làm bằng chất liệu gì nhưng trông rất sống động với nét mặt đỏ thắm, mớ tóc đen nhánh mượt mà, làn da trắng như tuyết y như người thật.

Hơn nữa thiếu nữ còn rất đẹp, xứng là một trang quốc sắc thiên hương.

Khấu Anh Kiệt bị vẻ đẹp của giai nhân và sự khéo léo của nghệ nhân cuốn hút đến nỗi nhìn không rời mắt!

Quả đây là hai kiệt tác giai nhân kiệt tác của tạo hóa, còn pho tượng là kiệt tác của một người thợ thiên tài.

Thiếu nữ chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, trong vẻ đẹp mê hồn còn ẩn chứa sự ngây thơ!

Căn cứ vào năm chữ “Thiên lý phụ tương tư” ngoài bình thì pho tượng này là nữ nhi của Quách lão nhân!

Như vậy đủ biết vị này yêu quý nữ nhi tới mức độ nào.

Khấu Anh Kiệt mò côi cha từ nhỏ, nay thấy tình yêu của Quách lão nhân đối với nữ nhi sâu lắng như vậy, chàng cũng thấy cảm động.

Trong lòng nàng bỗng nảy sinh ra sự trách móc đối với lão nhân kia :

– Đã có một nữ nhi xinh đẹp và đáng yêu đến thế, lẽ ra đừng nên để rơi mất mới phải!

Tuy nhiên nghĩ đến việc ba ngày sau mình sẽ tự tay đem vật được sủng ái này trao cho đối phương, chàng lại thấy vui!

Trước đây có phần do dự, thăm hỏi rằng có nên đến Thất Lý Kiều tìm gặp Quách lão nhân không, nhưng bây giờ sau khi nhặt được chiếc bình, chàng liền hạ quyết tâm không còn do dự nữa.

Khấu Anh Kiệt nhìn lại pho tượng lần nữa rồi bỏ vào bình niêm lại như cũ xong, cất kỹ vào người.

Nhìn theo vết chân lạc đà vẫn còn hằn ở trên cát, Khấu Anh Kiệt tự nhủ :

– “Lão nhân này hiển nhiên là rất quen đường. Bây giờ trời đã sắp tối, cứ theo dấu chân này mà ra khỏi sa mạc tìm nơi nghỉ qua đêm rồi sẽ tính!”\.

Nghĩ đoạn chàng đến bên Hắc Thủy Tiên nhảy lên lưng nó theo dấu chân lạc đà để phóng đi!

Nhưng chàng không kịp ra khỏi sa mạc trước khi trời tối!

May mà đêm đó có trăng, gió cũng dịu nên dễ dàng nhận ra dấu chân lạc đà phía trước.

Cuối cùng rồi cũng ra khỏi sa mạc, nhưng vẫn chưa gặp một khu dân cư nào!

Chừng nửa canh hai, Khấu Anh Kiệt tới một con sông nhỏ ở giữa thảo nguyên, tới đây thì chân lạc đà mất dấu.

Dù sao thì đã tới nguồn nước không còn sợ gì nữa, Khấu Anh Kiệt tắm rửa cho Hắc Thủy Tiên rồi thả nó gặm cỏ bên bờ!

Đã hơn một năm dong ruổi trên khắp các hoang mạc vùng này nên Khấu Anh Kiệt khá thông thạo địa hình!

Con sông nhỏ này là một chi lưu của Quách Lạc hồ đổ xuống một con hồ gọi là Tát Nhĩ hồ!

Khấu Anh Kiệt đang vực nước rửa mặt thì nghe có tiếng vó ngựa phi dồn dập, liền ngẩng lên nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiết gia huynh muội

Bấy giờ đã tới canh ba, tiếng vó ngựa dồn dập làm cảnh tĩnh mịch của sa mạc sôi động hẳn lên, khiến người ta cảm thấy bất an.

Khấu Anh Kiệt đứng lên rời khỏi bờ nước.

Một kỵ đội gồm tám kỵ mã rầm rập phi tới băng ngang qua trước mặt Khấu Anh Kiệt cách chỉ ba bốn trượng.

Đội nhân mã này chẳng những toàn một loại ngựa hồng mã mà kỵ sĩ cưỡi trên lưng chúng cũng giống nhau, kể cả tầm vóc, trang phục và dáng điệu.

Cả tám con ngựa hồng trên cổ đều đeo một chiếc chuông bằng bạc, âm thanh này phát ra còn dồn dã ân vang hơn cả tiếng vó, tựa hồ như đội ngự tiền của vua chúa dẹp đường trước khi người ngự giá.

Chỉ là bọn này trang phục không giống lính ngự tiền mà mặc ngoài một chiếc áo chống tên, trông na ná như áo giáp nhưng chỉ che phần ngực và bụng, bên trong còn mặc thêm áo da.

Đặc biệt trên đầu chúng còn chít một băng vải điều, từ xa cũng nhìn rõ.

Trước yên ngựa đều có treo một thanh đao hình thù khá kỳ dị, lưỡi cong như chiếc câu liêm.

Ở vùng Mạc Bắc này rất ít khi gặp người trang phục như thế.

Không biết có nhận ra Khấu Anh Kiệt hay không nhưng đoàn kỵ sĩ lướt ngang qua chỉ cách có ba bốn trượng nhưng không ai nhìn chàng, người nào mắt cũng nhìn thẳng phía trước.

Khấu Anh Kiệt đang ngờ ngẩn nhìn theo thì lại nghe tiếng vó, cũng từ hướng đó hiện ra kỵ đội thứ hai.

Đội này chỉ có bốn kỵ sĩ trên lưng bốn con ngựa đen tuyền, phục trang cũng giống đội đầu tiên, chỉ là đầu không chít khăn điều mà đội mũ cắm lông chim và trên cổ ngựa không đeo chuông.

Kỵ đội thứ hai này cũng lướt qua rất nhanh.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– “Không biết nhân vật trọng yếu nào tới Mạc Bắc mà tiền hô hậu ủng ghê thế?”\.

Chàng quay lại nhìn, quả nhiên phía sau còn có hai kỵ mã và một cỗ kiệu tiến tới, cũng nhanh không kém hai kỵ đội đi trước.

Hai kỵ sĩ cưỡi trên lưng hai con ngựa bạch không có sợi lông tạp nào chạy sánh đôi trước xe kiệu!

Từ xa Khấu Anh Kiệt đã nhận ra một nam một nữ.

Chàng chú ý nhìn chiếc xe kiệu!

Thoạt trông đã thấy là một loại kiệu xa rất sang trọng, xe sơn son thiếp vàng, kiệu phủ rèm gấm lụa vàng giống như những bậc vương hầu, ngay cả người đánh xe trông cũng rất quý phái!

Rèm cửa buông kín không thấy gì bên trong.

Hai kỵ sĩ đi trước chợt trông thấy Khấu Anh Kiệt, mặt lộ vẻ ngạc nhiên cũng ghi cương thẳng gấp.

Hai con bạch mã đang phi nước đại bị ghim đột ngột hý vang, dừng đứng hai chân trước đi một vòng mới dừng lại.

Bấy giờ Khấu Anh Kiệt mới nhìn rõ diện mạo của hai người.

Nam nhân tuổi trên dưới ba mươi dáng người uy vũ nhưng nét mặt và mắt có vẻ gì lạnh lùng tàn ác.

Người kia vì là nữ nhân nên Khấu Anh Kiệt không dám nhìn kỹ nhưng chỉ cần thoáng qua cũng thấy đó là một thiếu nữ rất đẹp!

Cả hai đều mặc áo da, đối với người nam nhân thì đó là bình thường nhưng với nữ nhân thì hơi trần mặc một chút.

Thiếu nữ có vóc người khá cao, ngồi trên ngựa không thấp hơn vị hán tử đồng hành mấy tấc.

Không biết do vô tình hay cố ý, con ngựa của thiếu nữ sau khi quay một vòng thì dừng lại cách Khấu Anh Kiệt chỉ chừng hai trượng.

Thiếu nữ nhìn chàng bằng ánh mắt ngạc nhiên pha nét hiếu kỳ.

Đến lúc này thì Khấu Anh Kiệt dù không muốn nhìn cô ta cũng không được.

Thiếu nữ chừng trên dưới hai mươi tuổi, đã không còn thơ ngây nữa, khuôn mặt rất xinh đẹp với đôi môi đỏ mọng, làn da mịn màng như tuyết hai hàng mi

dài cong vút và đôi mắt sáng long lanh đang nhìn chàng không chớp.

Thiếu nữ giờ cao chiếc roi ngựa như sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể đánh xuống đầu thiếu niên trước mặt mình.

Khấu Anh Kiệt bất giác lùi lại một bước.

Thiếu nữ cất tiếng hỏi :

– Người làm gì ở đây?

Khấu Anh Kiệt ngó người hỏi :

– Cô nương hỏi tôi?

Giọng cô ta trở nên gay gắt :

– Không hỏi người thì hỏi ai? Chẳng lẽ ta hỏi đầu gối mình?

Khấu Anh Kiệt rủa thầm :

– Rõ là khéo gây sự!

Nhưng vẫn trả lời :

– Tôi đi đường qua đây dừng lại nghỉ!

Thiếu nữ quát lên :

– Nói bậy!

Đồng thời vung vẩy ngọn roi như chực đánh xuống.

Khấu Anh Kiệt lại lùi bước nữa.

Tên hán tử đồng hành giục ngựa tới gần, trừng mắt nhìn Khấu Anh Kiệt hừ một tiếng nói :

– Đêm hôm khuya khoắt người đứng làm gì ở đây? Sao thấy tiền kỳ mã đội mà không chịu tránh cho xa? Muốn chết hay sao?

Khấu Anh Kiệt thấy đối phương hoạch học như vậy không khỏi bất bình.

Nhưng vì ngày hôm đó đã gặp nhiều chuyện phiền phức không muốn sự tình rắc rối thêm nên không nói gì, lại lùi thêm hai bước.

Sự im lặng của Khấu Anh Kiệt làm cho tên hán tử càng tức, quát lên :

– Ai bảo người tới đây, nói mau!

Khấu Anh Kiệt không nén được xăng giọng đáp :

– Cần gì ai bảo! Đường giữa trời đất, các vị đi được, người khác không đi được hay sao?

Tên hán tử rít lên :

– Người muốn chết!

Lời chưa dứt đã vung chưởng đánh ra.

Thiếu nữ vội kêu lên :

– Nhị ca! Đừng..

Đồng thời vuron người sang chộp lấy tay hán tử.

Chưởng lực rất mạnh, may bị thiếu nữ kéo tay làm đổi hướng nên chỉ lướt qua vai Khấu Anh Kiệt nhưng cũng khiến chàng đau như bị dao chém, người lạng đi, phải lùi lại hai bước mới đứng vững.

Nếu không bị ngăn cản, chưởng lực trúng đích thì không biết sự thể sẽ ra sao.

Vô cớ bị ức hiếp, Khấu Anh Kiệt nổi giận sắp phát tác thì chợt từ trong xe kiệu vang lên giọng nói trầm trầm :

– Mạnh Hùng! Lại đây!

Thanh âm tuy không lớn nhưng nghe rất rõ.

Tên hán tử vội cúi người đáp :

– Tuân lệnh!

Rồi phi ngựa tới trước chiếc xe kiệu lật đật nhảy xuống ôm quyền nói :

– Phụ thân có gì chỉ dạy!

Tiếng người trong xe hỏi :

– Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Tên hán tử vừa được gọi là Mạnh Hùng đáp :

– Dạ không có gì quan trọng. Nhi tử thấy một người đi đường giữa đêm khuya mà còn lảng vảng ở đây!

Người trong kiệu ngắt lời :

– Có gì đáng khả nghi không?

– Dạ, không!

– Nếu vậy thì để hần đi!

Tên hán tử Mạnh Hùng cúi đầu đáp :

– Tuân lệnh!

Hần định bỏ đi thì người trong kiệu gọi giật lại :

– Khoan đã!

Mạnh Hùng đành dừng lại hỏi :

– Phụ thân còn sai bảo gì nữa?

Người trong kiệu hỏi :

– Đây là khu vực nào?

Mạnh Hùng đáp :

– Bẩm! Đây là địa khu thuộc Phân đà thứ mười một của Dương Lâm Kỳ Bộ!

– Ai là quản khu?

Mạnh Hùng ngập ngừng đáp :

– Cái đó... để nhi tử kiểm tra lại đã!

Hần quay lại vẫy tay gọi thiếu nữ đang ngồi trên bạch mã :

– Tiểu Vi! Tới đây!

Thiếu nữ ừm một tiếng còn đôi mắt nhìn Khấu Anh Kiệt lần nữa, khóe mắt dường như mỉm cười.

Sau đó cô ta mới quay ngựa phi tới bên Mạnh Hùng nhảy xuống.

Mạnh Hùng hỏi :

– Cha hỏi địa khu này do ai quản hạt. Muội có mang theo Thiết Lệnh Đồ trong người đó không?

– Thì ra đó là hai huynh muội!

Thiếu nữ có tên Tiểu Vi gật đầu đáp :

– Có!

Nói xong cởi chiếc túi nhỏ bằng da báo đeo bên vai, lấy ra một tấm da dê trải ra trước mặt.

Có lẽ đó là một tấm địa đồ.

Mạnh Hùng đánh đá lửa soi vào tấm da, hai người chụm đầu xem!

Khấu Anh Kiệt thấy việc không liên quan gì đến mình định bỏ đi, nhưng nhân vật kỳ bí trong kiệu gọi lên trong lòng chàng nổi hiếu kỳ.

Những người này từ đâu đến? Họ đi đâu mà trông khí thế ngất trời như vậy?

Người trong kiệu là ai?

Chàng đưa mắt nhìn thấy hai đội kỵ mã trước cũng dừng lại cách chừng nửa dặm không tiến lên nữa.

Khấu Anh Kiệt còn phát hiện phía sau còn có một số nhân mã nữa, nhưng không rõ bao nhiêu.

Xem ra nhân vật trong kiệu chẳng phải tầm thường, tiền hô hậu ủng rầm rộ như bậc vương hầu xuất hành vậy!

Thoạt tiên chàng cho rằng đây là vị quan nào đó đi tuần giám, nhưng nghĩ kỹ thì không giống.

Khấu Anh Kiệt đang trầm tư mặc tưởng thì thiếu nữ Tiểu Vi đã thu tấm da dê lại bỏ vào túi như cũ.

Mạnh Hùng hướng sang xe kiệu cung kính nói :

– Hài nhi đã kiểm tra đây đúng là địa phận của Phân đàn thập nhất do Tiểu ngũ long phụ trách.

Người trong kiệu hỏi :

– Chúng không ra nghênh đón hay sao?

Mạnh Hùng đưa mắt nhìn quanh rồi lắc đầu đáp :

– Không thấy!

Hắn hừ một tiếng nói tiếp :

– Bọn này thật to gan! Lão nhân gia có muốn triệu hồi chúng tới đây không?

Người trong kiệu nói :

– Âu Dương Thiên xưa nay vốn cục cựa tận tụy chưa bao giờ dám trễ nải, huống chi lần này đã có chỉ lệnh cho hắn từ trước? Người hãy phóng hỏa lôi tiền cho hắn tới đây chiêu kiến!

Mạnh Hùng dạ một tiếng rồi thò tay vào túi lấy ra một vật!

Khấu Anh Kiệt nghe ba tiếng Tiểu ngũ long đã chốt dạ, sau còn nghe tên Âu Dương Thiên thì càng kinh hãi.

Lúc chiều lão nhân cười lạc đà tự xưng họ Quách nói rằng năm người bị chàng giết là Tiểu ngũ long, do tên mặc áo da sử đôi Phán Quan bút là Âu Dương Thiên cầm đầu.

Bọn này là một tổ phi hoành hành vùng Ký Bắc, nhưng sau lưng chúng còn có một thế lực rất lớn.

Nay xem ra thì thế lực mà Quách lão nhân nói tới chính là bọn người này.

Như vậy có thể khẳng định người trong kiệu không phải quan gia mà là một nhân vật hắc đạo đầu sỏ.

Nhưng hắn là ai?

Vấn đề đó càng gọi lên sự tò mò của Khấu Anh Kiệt!

Chàng nhìn tới thấy Mạnh Hùng lấy ra một cái ống nhưng vì xa quá nên không rõ là thứ gì.

Theo lời người trong kiệu vừa nói, chàng đoán chắc đó là ống hòa lôi để phóng tiễn lệnh.

Quả nhiên Mạnh Hùng giương ống lên tiếp đó nghe nổ Bùm một tiếng, cùng tia lửa bay vút lên trời.

Từ trên cao mấy chục trượng, hỏa lôi lại nổ vang tiếng nổ, tỏa ra vô số tia lửa đỏ rực trời, là tả rơi xuống.

Mạnh Hùng còn bắn thêm hai phát tiễn nữa mới cất đi.

Tin rằng người trong kiệu là nhân vật đầu sỏ trong hắc đạo, do lòng hiếu kỳ muốn biết là ai nên Khấu Anh Kiệt không muốn bỏ đi ngay nhưng chàng cẩn thận đến gần con Hắc Thủy Tiên nhảy lên yên, định bụng nếu xảy ra điều gì bất trắc, với loại thiên lý mã này sẽ không ai đuổi kịp.

Ngồi vững trên yên ngựa rồi, chàng nhìn lại hiện trường càng thấy rõ hơn!

Sau ba phát pháp hiệu, hiện trường trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng những con ngựa sốt ruột thở phì phì, khua móng cồm cộp.

Hiển nhiên người trong kiệu và Mạnh Hùng, Tiểu Vi đang nóng lòng chờ Tiểu ngũ long đến triệu kiến.

Còn Khấu Anh Kiệt biết rằng chúng đã bị giết nhưng vẫn nóng lòng không biết sự thể sẽ ra sao?

Chừng hai khắc sau trên sa mạc mới nghe tiếng vó ngựa.

Khấu Anh Kiệt đưa mắt nhìn, thấy hai kỵ mã phi tới như bay.

Hai con ngựa chưa kịp dừng, hai kỵ sĩ đã nhảy xuống.

Một trong hai tên có bộ mặt đen kịt, để râu quai nón rậm rì, vóc người vạm vỡ, còn tên kia cao gầy, không để râu!

Cả hai đến trước Mạnh Hùng cúi rạp xuống vái chào thái độ rất cung kính.

Tên râu rậm nói :

– Tổng tọa đại giá quang lâm bốn khi, ty chức chậm đến hầu giá, vạn mong thiếu quân và tiểu thư tha tội!

Nói xong quỳ xuống vái thêm hai vái nữa.

Mạnh Hùng hỏi :

– Tiểu ngũ long sao không tới?

Hán tử râu quai nón trả lời :

– Khai bẩm thiếu quân, Âu Dương Thiên và bốn vị huynh đệ bị sát hại, mới phát hiện được tử thi lúc tối. Ty chức đã huy động toàn bộ lực lượng của Đệ thập phân khu truy bắt hung thủ.

Mạnh Hùng sừng sốt hỏi :

– Bọn Âu Dương Thiên cả năm người đều bị giết?

Tên cao gầy đáp :

– Dạ.

Mạnh Hùng lại hỏi :

– Hai người tên gì?

Hán tử râu quai nói đáp :

– Ty chức là Úy Trì Điền.

Tên cao gầy tiếp :

– Thuộc hạ là Tào Kim Hổ.

Mạnh Hùng bước lại gần xe kiệu :

Lần này thì phụ tử nói rất nhỏ nên chẳng những Khấu Anh Kiệt ở xa mà ngay cả hai tên hán tử Úy Trì Điền và Tào Kim Hổ cũng không nghe được.

Lát sau Mạnh Hùng quay lại chỗ hai tên thuộc hạ hỏi :

– Tổng lệnh chủ hỏi các người có nhận được chỉ lệnh do khoải mã phải đi không?

Hai tên này vẫn quỳ rạp xuống không dám ngẩng lên.

Úy Trì Điền đáp :

– Bẩm thiếu quân... đã nhận được từ bảy ngày trước!

Mạnh Hùng tra vấn :

– Kim lệnh nói gì?

Úy Trì Điền lúng túng đáp :

– Cái đó...

Mạnh Hùng gần giọng :

– Nói.

– Dạ Tổng lệnh chủ ra lệnh dụ cho biết địa Thập nhất khu nội trong ba ngày phải tập trung thành đội ngũ chỉnh tề, sẵn sàng chờ lệnh của Long lệnh chủ hành sự, đồng thời đảm bảo an toàn dọc đường không để người nào bèn mắng đến.

Mạnh Hùng cười nhạt hỏi :

– Các người có thực hiện đầy đủ không?

Hai tên nghe nói thể sợ run lên.

Tào Kim Hồ cố thu hết can đảm nói :

– Bẩm thiếu quân, bọn thuộc hạ chỉ nghe theo mệnh lệnh của Âu dương đại ca mà hành sự thôi!

Mạnh Hùng hừ một tiếng nói :

– Các người đã biết lệnh của Tổng lệnh chủ, biết Âu Dương Thiên không chấp hành mà cứ theo, như vậy chẳng hóa ra các người làm trái lệnh Tổng lệnh chủ?

Úy Trì Điền và Tào Kim Hồ nghe vậy sắc mặt chẳng còn một chút huyết sắc, lạy như té sao nói :

– Thuộc hạ dù ăn phải gan hùm cũng không dám trái lệnh Tổng lệnh chủ. Chỉ là năm vị đương gia bất ngờ gặp nạn nên khu bộ trở nên hỗn loạn!

Nói tới đó, cả hai cùng khóc rống lên.

Khấu Anh Kiệt không hiểu vì sao hai tên cường đạo mà khóc thảm thiết như vậy, chỉ lơ mờ đoán rằng chúng sẽ bị trừng phạt nặng.

Bấy giờ ở hiện trường lặng hẩn đi, cả lũ ngựa cũng không gõ móng nữa, chỉ nghe tiếng khóc thê lương của hai tên hán tử!

Mạnh Hùng lại đến gần xe kiệu, chắc để thỉnh thị ý kiến xử lý.

Đối với nhân vật trong xe kiệu lòng hiếu kỳ của Khấu Anh Kiệt ngày càng tăng, chàng chăm chú nhìn vào xe nhưng rèm buồng kín không nhìn thấy gì.

Chợt một con gió nổi lên bay phất tẩm rèm, tuy chỉ thoáng chốc thôi nhưng cũng đủ cho Khấu Anh Kiệt thỏa trí tò mò.

Nhờ trong kiệu sáng đèn nên chàng thấy được mặt người trong kiệu.

Lúc đầu căn cứ vào cách xưng hô, chàng đoán rằng người đó đã có nhi tử lớn như Mạnh Hùng tất phải là một lão nhân, ít nhất tuổi ngoài ngũ tuần.

Nhưng khi rèm kiệu bị gió cuốn lên chàng thấy người trong kiệu chỉ là một trung niên nhân mới chừng bốn mươi tuổi, mặt trắng trẻo, dáng dấp giống như thư sinh hơn là một tên cường đạo đầu sỏ.

Chỉ sau một thoáng, rèm cửa lại buông xuống.

Lại thấy Mạnh Hùng quay trở lại chỗ hai tên hán tử nói :

– Tổng tọa lần này đặc cách gia ân tha tội cho các người. Hãy mau tạ ân điển rồi đi đi.

Úy Trì Điền và Tào Kim Hổ mừng như cha chết sống lại, vội vàng hướng tới xe kiệu gặp đầu bái lạy, sau đó quay sang huynh muội Mạnh Hùng rồi rít tham bài.

Cung kính hành lễ xong, cả hai đứng dậy đi về phía ngựa của mình, nhảy lên yên giật cương phóng đi.

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác nhìn theo, không hiểu vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Cứ nhìn Tào Kim Hổ và Úy Trì Điền khóc thảm thiết như trẻ nít, ai cũng tin rằng chúng sẽ bị khép vào tội chết, đầu ngựa chúng được tha đi một cách dễ dàng như thế?

Cho dù không có quan hệ gì, nhưng thấy chúng khóc thương tâm như vậy, nay được tha đi, chàng cũng thấy nhẹ nhõm.

Nhưng chàng đã thở phào hơi sớm.

Đôi ngựa của Úy Trì Điền và Tào Kim Hổ vừa tung vó thì chợt thấy Mạnh Hùng nhếch mép cười nhạt, tay phát liền hai cái.

Hai vệt sáng nhỏ xíu lóe lên dưới ánh trăng, nhắm vào lưng hai kỵ sĩ bay tới nhanh như hai tia chớp.

Khấu Anh Kiệt định kêu lên nhưng kịp ngăn lại được.

Úy Trì Điền và Tào Kim Hổ rú lên thê thảm, hầu như cùng một lúc ngã ngựa, theo đó lăn đi mấy vòng rồi nằm im.

Hai con ngựa mất chủ còn chạy thêm mấy bước mới dừng lại quay đến bên chủ, đưa mũi ngửi khìn khịt rồi chừng như biết chủ đã gặp tai nạn, ngẩng đầu hí lên nghe thật thê lương.

Khấu Anh Kiệt phát ngo, đưa mắt thất thần nhìn hai tử thi lại nhìn Mạnh Hùng, kẻ sát nhân độc ác.

Tiểu Vi nhú đôi mày liễu nhìn Mạnh Hùng nói :

– Nhị ca! sao lại dùng Đạn chỉ phi châm giết chúng?

Mạnh Hùng cười khẩy đáp :

– Phụ thân giao cho ta toàn quyền xử lý việc này. Môn quy của Thiết gia môn chúng ta là phải chứng tỏ quyền uy và không để bất cứ kẻ thuộc hạ nào dám trái lệnh.

Nói xong phát tay ra hiệu cho tên xà ích đánh xe đi, còn mình cũng giật cương ruổi ngựa.

Chốc lát đoàn nhân mã lại rầm rộ lên đường.

Tiểu Vi còn nán lại, thúc ngựa tới gần thi thể của Úy Trì Điền và Tào Kim Hổ cúi nhìn một lát.

Khi ngẩng lên, bất chợt cô ta trông thấy Khấu Anh Kiệt đang cười trên lưng Hắc Thủy Tiên nhìn tới hiện trường vừa xảy ra thảm án đến thất thần.

Nhìn theo kỵ đội, chừng như cho rằng mình còn thời gian đuổi kịp, Tiểu Vi dong ngựa thẳng tới chỗ Khấu Anh Kiệt.

Chàng cũng giục ngựa tiến lên mấy bước.

Bốn mặt gặp nhau, cả hai cùng ngẩn ngơ giây lát.

Cuối cùng Tiểu Vi lên tiếng :

– Người chưa đi sao?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Vừa rồi được cô nương cứu giúp nên tránh được một chương của lệnh huynh, nay xin được ngỏ lời cảm tạ.

– Đã biết thế thì hãy mau đi khỏi nơi đây. Nhị ca ta không chút đắn đo khi giết thêm một người đâu.

Khấu Anh Kiệt không để ý đến lời cảnh cáo đó mà dán mắt nhìn vào khuôn mặt kiều diễm của thiếu nữ.

Tuy chưa từng có quan hệ thân thiết với nữ nhân nào, cũng không phải là người đa tình nhưng Khấu Anh Kiệt biết nhận thức về đẹp và thừa nhận rằng Tiểu Vi rất đẹp, có lẽ chưa bao giờ chàng gặp một nữ nhân xinh đẹp như thế.

Tuy nhiên đó chỉ là cái nhìn thán phục không có sự tư tình.

Chàng chợt so sánh với bức tượng bán thân mà Quách lão nhân bỏ quên, lòng thầm nghĩ :

– “Trong đời mình ít khi quan tâm tới nữ nhân, nhưng hôm nay lại gặp hai trang quốc sắc thiên hương, một là pho tượng và một là người thật”.

Nữ nhân thường cao hứng được nam nhân tán thưởng. Tiểu Vi cũng không tỏ ra khó chịu khi thấy Khấu Anh Kiệt nhìn một cách chăm chú như thế.

Và chẳng chàng cũng là một thanh niên tuấn tú nên khó mà nói lời trách mắng.

– Người là ai?

Khấu Anh Kiệt chấp tay đáp :

– Tại hạ họ Khấu, tên Anh Kiệt! Dám hỏi quý tính đại danh cô nương?

Tiểu Vi trở nên bối rối :

– Tên họ ta là...

Nhưng cô ta chợt dừng lại hỏi :

– Người hỏi làm gì?

Tuy ngôn từ không được nhã nhặn cho lắm nhưng về mặt và giọng nói của cô ta thì khác hẳn, thậm chí khá dịu dàng.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Nếu cô nương thấy không tiện thì thôi vậy.

Chàng ngừng thêm một lát rồi nói :

– Tuy nhiên vừa rồi nghe lệnh huynh nói Thiết gia chúng ta, tại hạ đoán rằng cô nương họ Thiết.

Tiểu Vi chợt đưa mắt nhìn quanh, mặt hơi biến sắc, giọng trầm xuống :

– Biết rồi thì giữ lấy trong lòng, đừng tùy tiện nói ra, sẽ phiền phức đấy.

Chùng như thấy câu nói đó có phần khó nghe, cô ta mỉm cười nói thêm :

– Người ta thường quý hai chữ bình yên. Không việc gì chuốc lấy phiền phức cho mình đúng không?

Khấu Anh Kiệt cũng cười chấp tay nói :

– Đa tạ Thiết...

Tiểu Vi ngắt lời :

– Người thấy đấy. Ta vừa dặn mà đã quên rồi. Hãy nhớ sau này đừng nói đến Thiết trước mặt người khác.

Khấu Anh Kiệt phần nào đoán ra nguyên nhân định hỏi kỹ nhưng lại thôi!

Bấy giờ Tiểu Vi mới đề ý đến Hắc Thủy Tiên, ý lên một tiếng thốt lên :

– Con ngựa đẹp quá! Người mua được ở đâu vậy?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không phải! Con ngựa này tại hạ vừa bắt được.

Tiểu Vi mở to đôi mắt tròn xoe hỏi :

– Người bắt được ư?

Cô ta chăm chú nhìn một lúc rồi hỏi :

– Có phải nó được mệnh danh là Mã vương, có tên là Hắc Thủy Tiên không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu.

– Chính là nó!

Tiểu Vi ồ lên một tiếng đầy thán phục nói :

– Cha ta thích mê con ngựa này, cứ ao ước mãi.

Nói xong nhảy xuống đến bên Hắc Thủy Tiên vuốt ve một lúc không tiếc lời tán thưởng :

– Đẹp quá! Thật là tuyệt vời! Đúng là Thượng đẳng mã vương.

Cô ta ngược lên nhìn Khấu Anh Kiệt nói :

– Người có phúc lắm mới bắt người nó! Nghe nói ở tàu ngựa nổi tiếng Trương Gia khẩu người ta treo giá nó một vạn lạng...

– Nhưng tại hạ không có ý định bán nó!

Tiểu Vi chợt nhìn theo hướng kỵ đội vừa đi khỏi kêu lên :

– Ui chao. Ta phải đi đây.

Rồi chạy tới nhảy phắt lên yên, động tác rất thành thạo!

Chưa ngồi vững, cô ta đã ra roi, vút một tiếng, con bạch mã tung vó lao đi!

Nhưng mới vài trượng, Tiểu Vi chợt ghì cương dừng ngựa quay đầu lại hỏi :

– Tôi quên chưa hỏi... huynh định đi đâu?

Cô ta bỗng đổi cách xưng hô.

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ còn chưa xác định nhưng có lẽ quá quan vào Trung Nguyên.

Tiểu Vi cười nói :

– Được rồi, có lẽ chúng ta còn cơ hội gặp nhau.

Dứt lời ra roi, con ngựa lồng lên chạy thẳng, chỉ lát sau đã khuất vào màn đêm.

Khấu Anh Kiệt ngơ ngẩn nhìn theo.

Hồi lâu chàng thu hồi ánh mắt.

Nhìn hai thi thể của Úy Tri Điền và Tào Kim Hồ, lòng chàng chợt dậy lên sự thương xót, nghĩ thầm :

– “Ta không giết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết... nếu không vì tính hung tàn của Tiểu ngũ long thì họ đâu phải gặp thảm họa này?”\.

Chàng xuống ngựa, đào huyệt chôn hai người trong sa mạc.

Việc chôn cất hoàn thành thì phương đông đã ứng hồng.

Khấu Anh Kiệt lên ngựa tiếp tục hành trình.

Dọc đường, đầu óc chàng nghĩ quanh quẩn đến cuộc gặp gỡ với Tiểu Vi vừa rồi nhất là nhân vật kỳ bí trong xe kiệu.

Trung niên nhân có dáng vắn sãi họ Thiệt kia nhất định là nhân vật hắc đạo rất có thế lực, nhưng tầm cỡ nào mà đến Quách lão nhân võ công cao cường như thế mà cũng nói đến một cách e dè kiêng kỵ như thế?

Rốt cuộc người này là ai? Đến Mạc Bắc này có việc gì?

Rất nhiều vấn đề nảy sinh trong đầu chàng tìm cách lý giải, nhưng càng thêm rối rắm.

Đến bây giờ Khấu Anh Kiệt chưa thể coi mình là người trong giang hồ, nhưng rất có thể từ hôm nay chàng sẽ bị cuốn vào dòng đời phức tạp và hung hiểm của giang hồ, một cuộc đời hoàn toàn mới lạ, khác hẳn những ngày tháng vô tư, bình lặng trước đây...

Chàng nhớ lại câu thơ của Quách lão nhân :

Thăng tìm về nam Thát Lý Kiều!

Tìm thăm người cũ giải oán cừu

Ba ngày sau hoàng hôn bến vắng!

Nếu hữu tình xin đến kết giao

Ông ta tìm người nào để giải oán cừu? Việc giải quyết ân oán đã xong chưa?

Cừu nhân của Quách lão nhân là ai?

Bây giờ thì không có cách gì biết được, hy vọng sau này gặp sẽ hỏi.

Trong bài ca của vị dị nhân đó ám chỉ điểm hẹn là bến sông gần Thất Lý Kiều vào lúc hoàng hôn sau ba ngày nữa kể từ lúc hai người chia tay.

Khẩu Anh Kiệt vốn đã ở vùng quan ngoại mấy năm nên khá thông thuộc địa hình vùng biên thùy, biết vùng Thất Lý Kiều có một bến sông duy nhất là Thượng Đô hà, gần trấn Tứ Lang thành!

Không hiểu sao, chỉ qua một lần gặp ngắn ngủi, Khẩu Anh Kiệt rất có ấn tượng đối với Quách lão nhân, nóng lòng muốn gặp lại con người hầu như còn xa lạ này!

Có phải đó là duyên?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngộ Nạn Trên Thuyền

Hắc Thủy Tiên tung bôm phi như tên, suốt từ bình minh tới giữa Ngọ không hề dừng vó.

Trên mình ngựa, Khẩu Anh Kiệt đã nhìn thấy lâu đài thành quách thấp thoáng phía xa xa.

Đường xá mỗi lúc một thêm đông đúc, ngựa xe, khách bộ hành hối hả ngược xuôi!

Suốt một năm ăn đất nằm sương bám theo con Hắc Thủy Tiên đi khắp núi non hoang mạc, nay gặp chốn dân cư sầm uất, Khẩu Anh Kiệt thấy trong người thoáng đăng hân lên.

Tứ lang thành là một thị trấn nằm trên cửa khẩu huyết mạch thông thương giữa quan nội và quan ngoại nên rất sầm uất.

Thị trấn tuy không lớn lắm nhưng hàng hóa dồi dào, bán mua tấp nập, dọc các phố lúc nào cũng gặp đủ loại người các giới, đủ các sắc tộc...

Cư dân ở đây ngoài người Mông và người Hồi, chủ yếu là người Hán từ hai tỉnh Sơn Tây và Hà Bắc di cư đến.

Trong thời gian làm ăn với Mã Thiên Tích, Khẩu Anh Kiệt từng nhiều lần tới đây nên không phải người xa lạ.

Ở phía bắc thị trấn có một khách điểm gọi là Cừu Lý Hương, chủ nhân là một người tộc Hồi, họ Mã, phía trước kinh doanh hàng ăn, phía sau có hai dãy nhà dành cho khách thuê trọ.

Vì diện tích mặt tiền không được rộng nên trong phòng căn chỉ kê một dãy bàn và hai hàng ghế mộc.

Gian phòng không thể nói là sạch sẽ tường vách nham nhở, loang lổ đủ màu, ốp lên mấy lớp giấy ghi thực đơn.

Đương nhiên một nơi như thế mà khách muốn hỏi các thứ đặc sản thì không có khả năng, rượu chỉ thuộc loại tầm tầm, đồ ăn vào loại bình dân, thức nhắm chỉ mấy món đơn giản mà hàng quán nào cũng có như thịt cừu, dê, bò, lợn...

Khẩu Anh Kiệt gọi một bình rượu một cân thịt dê và một tô mỳ vằn thắn bắt đầu ngồi ăn.

Hắc Thủy Tiên được giao cho một tên tiểu nhị quen dắt vào tàu, còn cho một ít bạc vụn bảo hắn chăm sóc cẩn thận nên không gì đáng lo nữa.

Mấy hôm nay mất ngủ nhất là sáng qua tới giờ đi đường không nghỉ nên Khẩu Anh Kiệt đã thấm mệt, ăn xong về phòng nghỉ ngơi.

Phòng trọ tuy không sang trọng gì nhưng có lò sưởi ấm áp.

Ngủ một giấc đến tối, chàng dắt Hắc Thủy Tiên rời Cửu Lý Hương tìm đến một người thợ rèn đóng móng ngựa và sắm yên cương.

Người ta nói người đẹp nhờ lụa, ngựa đẹp nhờ yên, mang đầy đủ bộ lẹ vào, Hắc Thủy Tiên trông càng lộng lẫy.

Không biết do ai truyền tin, rất nhiều người hiếu kỳ đến vây quanh Hắc Thủy Tiên xì xầm tán thưởng.

Có người tới gặp chàng trả giá mua, dăm bảy trăm lạng cũng có, một vài ngàn lạng cũng có, người trả cao nhất đến năm ngàn lạng bạc!

Ban đầu chàng cố giải thích rằng mình không có ý bán ngựa, nhưng sau người trả quá nhiều nên Khấu Anh Kiệt phải nói dối rằng đó không phải là Hắc Thủy Tiên.

Quả nhiên sau đó số người hiếu kỳ giảm đi không ít.

Trở về Cửu Lý Hương nghỉ ngơi thêm một ngày, chiều hôm sau chàng dong ngựa đến bến sông Thượng đô hà.

Con sông này bắt nguồn từ Hồ Nguyên, thượng lưu có tên Nhiệt hà, tới đây mở rộng ra.

Bến Thượng đô hà rất lớn, hai bên bờ dựng nhiều ngôi lầu để hàng hóa, có cả quán nước phục vụ khách, cả hai bờ ồn ào náo nhiệt suốt ngày.

Khấu Anh Kiệt chỉ có ý đến xem cho biết vì tới mai mới là lúc Quách lão nhân hẹn gặp.

Chàng chợt để ý đến một lầu thuyền đi giữa sông.

Con thuyền rất lớn, có ba tầng, hai cột và bốn cánh buồm, sơn màu vàng ươm mắt trông rất sang trọng.

Có lẽ vì trọng lượng quá lớn không thể vào cạn nên con thuyền neo đậu một mình ở giữa dòng sông.

Trong khu vực bến sông, thuyền bè đi san sát nhưng chiếc lầu thuyền nổi bật thu hút sự chú ý của mọi người, như con công đứng giữa đàn gà.

Không riêng gì Khấu Anh Kiệt bị con thuyền hấp dẫn mà nhiều người hiếu kỳ tụ tập thành một đám đông nhìn ra lầu thuyền, thầm thì chỉ trỏ.

Không hiểu vì sao, chàng chợt nghĩ đến chiếc xe kiệu sơn vàng sang trọng trên sa mạc tối hôm trước và nhân vật bí ẩn trong kiệu.

Ánh nắng chiều rực rỡ chiếu lên con thuyền phản quang xuống nước thành muôn vạn sắc màu rực rỡ, trông ngoạn mục vô cùng!

Chúng nhân bàn tán phân vân.

Người nói rằng đó là thuyền ngự của một bậc vương hầu, kẻ bảo đó là thuyền của thân vương Mông Cổ nhập triều Trung Nguyên ghé qua.

Lại có người cho rằng đó là thuyền của một nhà đại thương lái tiền muôn bạc tỷ, còn có người quả quyết rằng đó là thuyền của Kim đại vương chủ mỏ vàng.

Chung quy lại dù đó là thuyền của chủ nhân nếu không là bậc vương hầu quyền quý thì cũng là đại phú gia!

Thuyền có ba tầng nên rất nhiều cả gấm rèm buông, ngọc châu óng ánh, mỹ miều vạn phần.

Thuyền dài tới bảy trượng, rộng ba trượng, không kém gì tàu biển, thỉnh thoảng mới gặp trên những con sông lớn.

Trên khoang đằng mũi thuyền có một chiếc lư đồng ba chân vàng chói, khói nghi ngút bay lên.

Chợt chiếc lầu thuyền từ từ tiến vào bờ.

Lát sau từ trong khoang thuyền bước ra tám tên thanh y hán tử, khiêng hai tấm ván dài.

Tiếp đó còn một lão nhân thấp bé gầy gò bận áo lụa màu lam và một hoàng y hán tử, một tên gia nhân dắt một con ngựa hồng.

Lão nhân này bộ dạng xấu xí, mặt dơ tai chuột, hai tay dài quá khổ ngoài như tay vượn, lại khẳng khiu chỉ còn da bọc xương.

Trên cổ tay như cẳng gà đó của lão nhân đeo một chiếc vòng bằng ngọc bích, trông lại càng quái đản.

Khấu Anh Kiệt chưa bao giờ thấy nam nhân đeo vòng nên chàng để ý nhìn kỹ.

Sự xuất hiện của lão nhân là mất vẻ mỹ quan của chiếc lầu thuyền khiến chúng nhân tỏ ra khó chịu!

Tốp người đứng gần Khấu Anh Kiệt xì xào:

– Không biết lão quái vật kia từ đâu chui vào thuyền thế! Thật chẳng ra làm sao cả!

– Đúng là cú vào tổ công!

Thuyền cập bến, bọn thanh y hán tử bắc ván từ mạn thuyền vào bờ.

Hoàng y hán tử cùng lão nhân gầy bé xuống thuyền, sau đó tên gia nhân dắt ngựa bước lên ván.

Lên tới bờ, lam y lão nhân lập tức nhảy lên ngựa phi đi.

Hoàng y hán tử lướt mắt nhìn chúng nhân, sau đó trở về thuyền.

Bọn thanh y hán tử rút ván, lâu thuyền quay trở lại giữa sông.

Đám đông giải tán dần.

Khấu Anh Kiệt cũng quay về khách điểm.

Sau khi sai bảo điểm tiểu nhị chăm sóc ngựa xong, Khấu Anh Kiệt định lên phòng dùng bữa, chợt thấy bốn con ngựa hồng hồng buồng ngoài cửa điểm.

Khấu Anh Kiệt không để ý lắm, bước lên phòng ăn.

Thực khách không đông lắm, nhưng Khấu Anh Kiệt lại chú ý đến bốn vị khách ngồi cùng bàn, mặc áo da, trên trán chít một băng vải đỏ.

Chàng chợt nhớ tới kỵ đội hôm trước gặp ở sa mạc trước khi quá vắng cũng cười ngựa hồng, mặc áo da, chít băng vải giống như bốn người này, chỉ là hôm đó chúng khác thêm một chiếc áo giáp chống tên.

Khấu Anh Kiệt chợt dạ nghĩ thầm:

– Chẳng lẽ chúng là người của Thiết gia?

Điểm gia tỏ ra rất ân cần đối với bọn người này!

Bấy giờ đã vào giữa canh đầu, thường lúc đó nếu không đặt trước thì thức ăn còn rất ít, nhưng trên bàn của bốn tên hán tử đầy thức ăn ngon còn bốc khói và mấy bình rượu loại rượu hảo hạng.

Từu gia xem mặt đặt hàng, câu đó quả không sai.

Ngoài bốn vị khách nhân này, trong phòng còn có mấy thực khách nữa đang dùng com ngồi tận trong góc.

Bốn tên này chiếm ngay bàn chính giữa ăn uống nhồm nhoàm, nói chuyện oang oang làm như trong phòng không còn ai khác nữa.

Khấu Anh Kiệt gọi mấy thứ đã đặt trước rồi ngồi ăn uống một mình.

Tuy chàng không muốn nghe chuyện người khác nhưng vì chúng nói quá to nên dội vào tai, không nghe không được!

Trong số đó thì tên hán tử mũi to và lưng như quả cà chua là to họng nhất.

Hắn cho vào miệng một tảng thịt lớn, hóp một hơi hết nửa bát rượu, đưa tay áo quệt miệng rồi khà lên một tiếng nói:

– Lần này được tổng tọa ban thưởng chúng ta hãy uống một bữa cho ra trò mới được!

Nghe hai tiếng Tổng tọa, Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm:

– Mình đoán không sai, chính là bọn hôm trước, tiền kỵ vệ đội của Thiết gia!

Tên ngồi đối diện hỏi là một hán tử mặt dài như ngựa tiếp lời:

– Ai ngờ lão đầu đó lại chuyển sang nghề khai thác vàng, được mệnh danh là Kim đại vương? Lão chết đi những mỏ vàng của vùng Tây hạ lọt hết vào tay chúng ta chứ còn vào tay ai nữa?

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm:

– Chẳng lẽ chúng đang nói về Quách lão nhân?

Tên thứ ba tiếp lời:

Nghe nói hai mỏ vàng của lão mỗi năm sinh lời đến mấy chục vạn lượng, số tiền đó quả là không ít!

Tên thứ tư, một hán tử béo lùn góp giọng:

– Lão đầu Kim đại vương đó chẳng phải tầm thường! Nếu Tổng tọa không thân chinh xuất mã thì không ai xứng là đối thủ của lão ta đâu!

Tên mũi cà chua tỏ ý tán thành:

– Không sai!

Tên lùn mập bỗng hạ giọng:

– Nghe nói Tổng tọa ngày xưa đã từng bị lão đầu này ép bức ra khỏi khu tây bắc, hơn nữa trước đó đã bị ném khổ đau của lão ta thế nên lần này Tổng tọa đến đây quyết tâm lấy lại thể diện!

Tên mũi cà chua cười nói:

– Đâu chỉ lấy lại thể diện? Chủ yếu là lấy tính mạng và cơ nghiệp!

Tên béo lùn lại không lạc quan như đồng bọn, thậm chí ra vẻ bí mật:

– Ăn được lão ta không phải dễ đâu! Các người biết đấy, từ Thất Lý Kiều về đây tổng tọa không hề bước ra khỏi xe kiệu!

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm:

– Chẳng lẽ người mà Quách lão nhân tìm để giải quyết ân oán chính là tên đầu sỏ họ Thiết nào? Như vậy là họ đã giao thủ xong và phần bất lợi thuộc về Quách lão nhân hay sao? Không sai! Tất cả những điều bọn này kể hoàn toàn trùng hợp với mấy câu thơ của Quách lão nhân, tìm người cũ giải oán cừu, Thất Lý Kiều...

Nghĩ tới đó, chàng bỗng lo cuống lên càng chăm chú lắng nghe!

Tên mũi cà chua hỏi:

– Thế nào? Người định nói rất Tổng tọa bị thương hay sao? Chẳng lẽ lão nhân gia Kim đại vương cho ném khổ đau lần nữa?

Tên lùn mập nói:

– Ta không dám khẳng định như thế. Ta chỉ thấy thần sắc Tổng tọa không được bình thường. Sự thật là sau khi từ chỗ ước về, lão nhân gia liền vào trong xe và cho đến nay chưa bước ra khỏi đó lần nào!

Tên mặt ngựa nói:

– Không sai! Còn một điều nữa không biết các người có biết không, đại tiểu thư đưa ống nhổ và xe kiệu cho lão nhân gia, khi đem ra, lão đánh xe nói rằng lão thấy trong ống nhổ toàn những máu!

Tên mũi cà chua à một tiếng nói:

– Cái đó thì ta không nghe Hầu lão nhân nói nhưng điều có thực là đại tiểu thư đã khóc.

Một tên cắt giọng vang tục:

– Mẹ nó! Thật là chuyện khó tin! Với bản lĩnh như Tổng tọa mà còn bị thương thì không biết Kim đại vương là loại người như thế nào?

Tên lùn mập hỏi:

– Người quên rằng Tổng tọa trước đây từng nói gì sao?

Tên mũi cà chua hỏi:

– Nói gì?

– Ta nghe lỏm được lão nhân gia nói rằng trong đời mình chỉ sợ ba người, một trong số đó là lão nhân cười lạc đà!

Nghe mấy tiếng lão nhân cười lạc đà, trong lòng Khấu Anh Kiệt càng thêm rung động, bụng bảo dạ:

– Như vậy là đúng rồi! Lão nhân đào vàng, cười lạc đà, Thất Lý Kiều, đó chính là Quách lão nhân chứ chẳng nghi! Như vậy là cừu nhân của ông ta chính là tên họ Thiết kia!

Chàng không ăn nữa ngưng thần lắng nghe.

Bên bàn kia, ba tên nghe câu nói đó của hán tử mặt ngựa đều lộ vẻ kinh dị.

Tên mũi cà chua nói:

– Người nói thế làm ta nhớ lại, đúng là Tổng tọa có nói câu đó, nhưng cách đây lâu lắm rồi!

Tới đó hần cười hắc hắc mấy tiếng, tọt thêm một ngụm rượu lớn, gắp thịt bỏ vào miệng nhai vừa nhai vừa nhồm nhoàm vừa nói:

– Bất luận thế nào nhưng lần này thì lão tiểu tử đó nếu còn sống chẳng biết thân biết phận!

Khẩu Anh Kiệt nghe nói biến sắc.

– Nghe khẩu khí của chúng thì Quách lão nhân đã gặp điều bất lợi.

Chàng ngồi nhấp nhồm bất yên, chỉ muốn hỏi rõ mọi chuyện nhưng không dám.

Tên mặt ngựa hỏi:

– Rốt cuộc thì lão tiểu tử đó có chết không?

Tên lùn mập nói:

– Chưa thể khẳng định được vấn đề này!

– Vì sao thế?

– Vì chỉ có một mình Tổng tọa đến điểm hẹn, ngay cả thiếu gia và tiểu thư cũng không được phép đi theo. Nhưng thiếu gia bí mật bám theo, về nói rằng lão tiểu tử đó đã bị giết chết. Chẳng lẽ các người còn nghi ngờ?

Ba tên kia vội nói – Đương nhiên là không!

Tên mũi cà chua nói thêm:

– Ta biết rất rõ tính thiếu gia, tuy kiêu ngạo và hơi ác một chút nhưng không bao giờ nói láo, một là một hai là hai. Thiếu gia khẳng định lão tiểu tử kia bị giết tắt không sống nổi đâu!

Khẩu Anh Kiệt nghe tới đó, chợt cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

Không hiểu sao chỉ mới gặp một lần rất ngắn ngủi, thậm chí song phương còn động thủ với nhau mà chàng quan tâm đến sự an nguy của đối phương như thế?

Tên mặt ngựa hỏi:

– Vậy thì hài hoặc đầu của lão ta đâu?

Tên mũi cà chua đáp:

– Thiếu gia đã đưa người đi tìm nhưng không thấy từ thì. Nghe đâu Ứng cửu gia trên lầu thuyền cũng phái trợ thủ giúp đỡ!

Tên lùn nói thêm:

– Nghe lão Hầu nói Ứng cửu gia đến chăm sóc cho Tổng tọa!

– Lão Hầu là người đánh xe cho Tổng tọa, đương nhiên phải biết nhiều chuyện bí mật!

Tên mặt ngựa hỏi:

– Lão Hầu nghe ai nói?

Tên hán tử ốm nhom từ đầu thỉnh thoảng mới tham gia vào câu chuyện, bấy giờ mới lên tiếng:

– Bất kể thế nào, bây giờ oán cừu của Tổng tọa đã báo, hơn nữa còn thu được cả cơ nghiệp của đối phương. Lão nhân gia có bị thương một chút đâu có quan hệ gì? Còn huynh đệ chúng ta được thưởng công mười lạng vàng, tiền đã lặn lưng, bữa nay vui chơi cho đã đời một bữa!

Ba tên khác lập tức tán thưởng:

– Đúng thế!

– Ăn uống xong chúng ta sẽ đến thanh lâu tìm nữ nhân hưởng lạc một phen!

Câu chuyện trở nên sôi nổi hào hứng nhưng càng lúc càng tụt.

Bốn tên hắc đạo vừa ăn uống nhồm nhoàm vừa cười hô hố, nói năng chẳng tiếc lời khiến cho những thực khách còn lại nghe phải đỏ mặt!

Khấu Anh Kiệt chẳng còn lòng dạ đâu mà nghe những chuyện nhảm nhí đó nữa, vội trở về phòng.

Chàng để nguyên cả quần áo nằm vật xuống giường, lòng đầy thương cảm.

Như vậy là Quách lão nhân đã gặp nạn!

Có lẽ đây là lần đầu tiên, Khấu Anh Kiệt thăm khấn cầu thần linh che chở cho một người đừng gặp phải hậu quả bi thảm nhất.

Chàng không tự hỏi vì sao đối với một người chỉ mới gặp lần đầu, không thể nói là có tình cảm gì sâu nặng lại khiến chàng đau thương trước tin người đó gặp phải điều bất hạnh.

Hồi lâu chàng mới bình tâm lại, đúc kết luận sau:

– Thứ nhất, Quách lão nhân còn có trác hiệu là Kim đại vương, có hai cơ sở khai thác mỏ vàng, nay đã rơi vào tay tên tổng tọa họ Thiết.

– Thứ hai, trước đây Quách lão nhân có mối oán cừu với tên đầu sỏ hắc đạo này. Hẳn vốn là bại tướng dưới tay Quách lão nhân đến nỗi bỏ cả cơ nghiệp bán quán mà đi, lần này tới đây để đòi lại món nợ cũ.

– Thứ ba, hai địch thủ đã ước nhau quyết đấu ở khu vực Thất Lý Kiều. Mặc dù tên họ Thiết có nhiều thủ hạ nhưng vẫn tuân thủ luật lệ giang hồ không lấy nhiều thắng ít. Cuộc quyết đấu diễn ra không có người chứng kiến, có vẻ như đó là một cuộc đấu công bình.

– Thứ tư, kết quả của trận đấu là Quách lão nhân bị thua một cách thảm thiết, nhiều khả năng là đã chết. Ngoài ra tên họ Thiết cũng bị thương, theo bọn thuộc hạ thì thương thế của chủ nhân không nặng lắm, nhưng theo sự suy đoán của Khấu Anh Kiệt thì thương tích rất nghiêm trọng, nhưng có lẽ chưa nguy hiểm đến tính mạng.

– Kết luận cuối cùng là tuy Quách lão nhân đã chết nhưng không tìm thấy tử thi, đối phương đang cho người truy tìm.

Đối với Khấu Anh Kiệt thì đây là điều rất quan trọng, và từ đó mà chàng nuôi hy vọng rằng có thể Quách lão nhân chưa chết.

Chàng đi đến quyết định:

– Mình phải đến Thất Lý Kiều kiểm tra. Nếu Quách lão nhân đã chết thì tìm ra thi thể làm một nghĩa cử cuối cùng là an táng cho ông ta.

– May ra ông ta chưa chết mà chỉ bị trọng thương thì cứu thoát khỏi nơi hiểm địa, đó là nghĩa vụ không thể thoái thác.

Quyết định xong, chàng lập tức hành động ngay.

Khấu Anh Kiệt vội vàng sửa soạn hành lý, vừa ra khỏi phòng thì gặp tên tiểu nhị mang trà tới.

Hắn trông thấy gói hành lý trong tay Khấu Anh Kiệt liền hỏi:

– Khuya thế này khách quan còn đi đâu?

Khấu Anh Kiệt đáp:

– Hãy dắt ngựa tới đây, ta có việc ra ngoài một lúc.

Tên tiểu nhị không dám hỏi nhiều, liền dạ chạy đi!

Khấu Anh Kiệt gọi giật lại:

– Khoan đã!

Tên tiểu nhị quay lại hỏi:

– Khách quan còn sai bảo việc gì?

Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Người biết đường đi tới Thất Lý Kiều không?

Tên tiểu nhị nhìn chàng đầy vẻ ngạc nhiên:

– Bây giờ mà khách quan định đến Thất Lý kiều sao?

Khẩu Anh Kiệt gật đầu.

Tên tiểu nhị nói:

– Từ tiểu điểm cứ đi theo hướng nam, hết con đường rải đá thì tới một ngã ba, cứ rẽ phải đi một mạch là tới.

Khẩu Anh Kiệt gật đầu hỏi tiếp:

– Đường đất chừng bao xa?

– Không gần đâu! Cho dù ngựa chạy nhanh thì cả đi lẫn về cũng phải mất sáu bảy canh giờ!

– Thôi được! Người đi lấy ngựa nhanh lên!

Tên tiểu nhị dạ một tiếng chạy đi!

Khẩu Anh Kiệt đi thẳng ra ngoài cửa điểm.

Vừa tới cửa thì chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, rồi một đoàn kỵ mã ào ào phóng qua làm khách bộ hành hốt hoảng chạy dạt sang hai bên đường.

Phía sau đoàn kỵ mã còn có chiếc xe kiệu son son thiếp vàng rất sang trọng, rèm gấm tua vàng.

Bốn bánh xe nghiêng ken kết trên đường đá cùng với tám vó ngựa rầm rập khí thế thật kinh nhân!

Khẩu Anh Kiệt trong lòng bỗng rung động nhận ra đó chính là chiếc xe kiệu của tên đầu sỏ hắc đạo họ Thiết mà mình đã gặp tối hôm trước ngoài sa mạc trước khi vào quan nội.

Rèm kiệu vẫn buông kín như trước, không biết tên họ Thiết có trong xe kiệu không?

Đoàn mã xa vào trấn vẫn không hề giảm tốc độ, chạy băng qua Cừ Lý Hương rồi hướng ra bờ sông!

Khẩu Anh Kiệt ngơ ngẩn nhìn theo, không biết nên quyết định thế nào!

Đoàn mã xa qua được một lúc thì xuất hiện hai kỵ mã đều cưỡi ngựa trắng, chạy nước kiệu ngang qua cửa điểm.

Từ xa Khẩu Anh Kiệt nhận ngay ra được hai người này.

Người đi trước chính là Thiết Mạnh Hùng, còn người đi sau vóc dáng yếu kiêu nhỏ nhắn, trên mặt mang một tấm mạng trắng nhưng chàng vẫn nhận ra đó chính là Thiết Tiểu Vi!

Sau lần gặp hôm đó, Khẩu Anh Kiệt thấy có tình cảm với thiếu nữ kiêu diễm này!

Không hiểu do linh tính hay vì một lý do nào, khi con bạch mã đi ngang qua Cừ Lý Hương, Thiết Tiểu Vi chợt vén tấm mạng che mặt ra và trông thấy Khẩu Anh Kiệt đứng ngay giữa cổng khách điểm.

Bốn mắt lại gặp nhau!

Có lẽ Thiết Tiểu Vi đã nhận ra chàng nhưng vì con ngựa đang đà chạy nhanh thoáng chốc đã lướt qua mấy trượng.

Thiết Tiểu Vi bất ngờ giật mạnh dây cương khiến cho vật dụng đứng hai chân trước lên hý vang, xoay đi một vòng.

Khẩu Anh Kiệt còn nhận ra nàng quay lại nhìn mình, nụ cười diễm lệ nở trên môi, sau đó mới giục ngựa đuổi theo Thiết Mạnh Hùng.

Chàng ngơ ngẩn đứng nhìn theo...

Một lúc sau chàng mới trấn tĩnh lại.

– Bây giờ thì có thể khẳng định chủ nhân chiếc lâu thuyền trên bến Thượng đô hà nếu không phải là thuộc hạ của Thiết tổng tọa thì cũng có quan hệ rất mật thiết với tên đầu lĩnh hắc đạo này.

Khẩu Anh Kiệt trầm suy tính:

– Tuy nói rằng địa điểm quyết đấu là ở Thất Lý Kiều nhưng không biết cụ thể nơi nào, bây giờ muốn tìm thì thể Quách lão nhân không phải là chuyện dễ.

Chi bằng đến bến Thượng đô hà mà chắc chắn đoàn nhân mã của Thiết tổng tọa sẽ tới đó, dò hỏi xem tin tức cụ thể rồi đến Thất Lý Kiều sau thì có kết quả hơn.

Vừa lúc đó tên tiểu nhị dắt Hắc Thủy Tiên đến, Khấu Anh Kiệt xua tay nói:

– Phiên người dắt ngựa trở lại tàu đi, ta không cần nữa!

Tên tiểu nhị ngẩn mặt nhìn chàng nói:

– Khách quan...

Hắn chẳng hiểu ra đầu cua tai ếch gì, giống như đang bơi trong vũng vũng!

Thoạt tiên vị khách quan này hỏi hà thu dọn hành lý, sai hắn dắt ngựa để tới Thất Lý Kiều, chừng như có cấp sự gì đó. Nay bỗng nhiên giờ chứng lại bảo không cần nữa!

Chẳng lẽ đầu óc vị khách nhân tuấn tú này có vấn đề gì?

Tuy vậy tiểu nhị thường có thói quen không căn vặn khách, vì thế hắn lẳng lặng dắt ngựa vào tàu.

Khấu Anh Kiệt vẫn đứng trước cửa điếm.

Chàng chợt nhớ tới câu hán từ mũi cà chua nói lúc tối:

nghe đầu Ưng cửu gia trên lầu thuyền cũng phải trợ thủ giúp đỡ chắc rằng Ưng cửu gia là lão nhân nhỏ bé xấu xa tay dài như vượn mà chàng đã trông thấy trên lầu thuyền.

Thân phận người này còn chưa biết thế nào, nhưng chỉ cần nhìn chiếc thuyền thì có thể đoán được thế lực không phải nhỏ.

Mặt khác, theo lời của bốn tên hán tử lúc tối uống rượu ở đây thì Ưng cửu gia có quan hệ mật thiết với Thiết tổng tọa, tới chăm sóc cho tên này, như vậy rất có thể lão ta biết số phận của Quách lão nhân.

Hỏi chiều Ưng cửu gia đến chỗ Thiết tổng tọa, tại sao bây giờ bộ này đi hết mà lão ta còn chưa trở lại?

Khấu Anh Kiệt cứ đứng lạng bên cửa điếm suy nghĩ rất lung, sau đó quay về phòng trọ của mình.

Nhưng chàng không có ý định ngủ và cũng không sao ngủ được, chong đèn lên nghĩ gần nghĩ xa.

Nhớ lại những gì xảy ra trên sa mạc chàng tự nhủ:

– Cuộc đời cũng khéo tình cờ! Tự dưng gặp phải một người, tựa hồ như số phận xui khiến vậy! Tuy sự quen biết không thể coi là sâu sắc nhưng dù sao đã có lời hẹn kết giao, nay biết ông ấy gặp nạn mà mình phó mặc bỏ đi thì có còn xứng đáng là bậc đại trượng phu hay không?

Có lẽ Thiết Tiểu Vi nói không sai, đang sống bình yên, ai muốn chuốc lấy phiền phức làm gì?

Chọc tay vào chuyện này nhất định mình sẽ gặp nhiều phiền phức, nhưng nghĩa không thể từ.

Lại còn cô ta nữa, không dung xen vào giữa cuộc đời mình!

Nói gì thì nói nhưng Khấu Anh Kiệt hiểu rằng một khi còn chưa biết số phận Quách lão nhân thế nào thì chàng vẫn thối thò không yên.

Xa xa truyền lại tiếng mõ cầm canh, đã ba canh ba khác.

Khấu Anh Kiệt vận đèn nhỏ lại, bước ra khỏi phòng, cẩn thận khóa cửa rồi mới lên đường.

Gió đêm thổi vào mặt lạnh buốt khiến chàng rung mình ớn lạnh nhưng cũng nhờ thế mà đầu óc tỉnh táo ra.

Chàng hít sâu vào một hơi để tụt chân khí, vận khinh công vượt tường ra khỏi khách điếm.

Cổng thanh đồng kín, nhưng tường không cao lắm, với khinh công của Khấu Anh Kiệt cũng dễ dàng nhảy được ra ngoài.

Vùng này không xa lạ, hơn nữa chiều qua chàng đã quan sát nên chỉ vài khắc sau đã ra tới bến sông.

Đêm yên tĩnh. Mặt sông phẳng lặng như chiếu trái, dưới ánh trăng mờ nhạt trông xa tít tắp.

Khấu Anh Kiệt dễ dàng phát hiện ra chiếc lầu thuyền vẫn neo đậu chỗ hôm qua.

Đêm rất yên tĩnh, giờ này mọi người đang chìm sâu vào giấc ngủ, nhìn khắp xung quanh không thấy đóm lửa nào, ngoài chiếc lầu thuyền có mấy khung cửa sổ còn sáng, từ xa nhìn giống như một tòa lầu dựng sừng sững giữa mặt sông.

Chiếc thuyền đỗ cách bờ bên này chừng mười lăm trượng, ngoài thả neo, người ta còn buộc những sợi dây thừng rất dài vào những gốc cây hai bên bờ.

Khấu Anh Kiệt tuy biết khinh công Đạp bình độ thủy, nhưng không tự tin có thể an toàn tiếp cận tới thuyền nên chàng chọn phương án chắc ăn hơn leo theo sợi thừng.

Chừng một khắc sau thì chàng leo được lên thuyền.

Vừa đáp xuống, Khấu Anh Kiệt chợt cảm thấy một luồng kinh khí ập tới sau lưng!

Biết có người tập kích, chàng vội vàng tránh sang một bên rồi quay lại!

Dưới ánh trăng suông, chàng thấy một tên hán tử bận hoàng y cầm một thanh loan đao cong như chiếc liềm câu, loại đao mà người Hồi thường sử dụng chém tới.

Lúc này mà nói chuyện rút binh khí ra đối phó thì không kịp.

Khấu Anh Kiệt lách người tránh đao, đồng thời nhắm cổ tay cầm đao của tên hán tử đánh tới một chưởng.

Hoàng y hán tử không ngờ đối phương phản ứng linh hoạt như vậy, nhất thời đứng sững người ra.

Khấu Anh Kiệt không bỏ lỡ cơ hội, thân ảnh bật lên, nhắm Thái dương huyết tên hán tử phóng một cước.

Chùng như tên này thân thủ chẳng cao cường gì lắm, không tránh nổi trúng cước bắn sang mạn thuyền bên kia.

Với thân thể to lớn của tên hán tử, nếu đập vào mạn thuyền tất phát ra âm thanh không nhỏ.

Khi hán tử chưa kịp rơi xuống, Khấu Anh Kiệt đã lướt tới, một tay chụp lấy thất lưng nhấc bổng lên, tay kia đoạt lấy thanh đao xách đến một xó tối trên thuyền đặt xuống.

Chàng biết rằng trên thuyền không chỉ một mình tên hán tử này canh gác, nên hành động rất nhẹ nhàng thận trọng.

May chiếc lầu thuyền rất lớn, sóng lại vỗ oàm oạp nên cuộc động thủ vừa rồi không gây nên chấn động nào đáng kể.

Trên thuyền, tầng một và tầng ba không có ánh đèn phát ra, chỉ riêng tầng hai đèn còn sáng.

Thường trên những con thuyền như thế này, tầng một dành cho thủy thủ và gia nhân, tầng ba để cho khách, còn tầng hai là nơi ở của chủ nhân, trong đó có phòng khách rất rộng ở trung tâm, giống như đại sảnh được trần thiết rất hoa lệ để chủ nhân đón tiếp khách quý.

Trong phòng này sang hơn cả, tủa sắc màu vàng óng ánh, nhìn vào đầy trướng rủ rèm buông.

Khấu Anh Kiệt điểm vào hôn huyết tên hán tử rồi leo lên tầng hai, nhẹ nhàng áp sát vào khách phòng.

Các phòng trên thuyền được ghép ván, bên ngoài lại phủ rèm nên việc tiếp cận tương đối thuận lợi, trừ có người đi ngang qua, từ xa nhìn tới rất khó phát hiện.

Tới gần cửa, chợt nghe trong phòng có tiếng người nói chuyện.

Nghe thanh âm thì có cả giọng nam lẫn nữ.

Khấu Anh Kiệt nấp sau một bức màn, tìm một khe hở dán mắt nhìn vào.

Khách phòng được trần thiết cực kỳ hoa lệ, bàn phủ gấm, ghế bọc nhung, tường treo đầy tranh, bệ cửa sổ có niêm châu hoa, dưới ánh đèn lồng rực rỡ phát ra màu sắc lưu li muôn hồng ngàn tía.

Nhưng đó không phải tiêu điểm chú ý của Khấu Anh Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Điều Tra Tin Tức

Có bốn người ngồi quanh chiếc bàn phủ gấm, trong đó ba người Khấu Anh Kiệt đã từng gặp.

Thiết gia huynh muội ngồi một bên.

Đối diện với Thiết Mạnh Hùng chính là người ngồi trong xe kiệu, đêm ấy nhờ gió phát tẩm rèm nên Khấu Anh Kiệt thấy được, tuy chỉ thoáng qua nhưng đến bây giờ chàng vẫn nhớ.

Người duy nhất mà chàng chưa gặp là một trung niên phu nhân chừng bốn mươi tuổi xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Chàng đã gặp Thiết gia huynh muội hai lần, hơn nữa từng đối mặt nói chuyện nên bây giờ quan sát đối tượng là nhân vật đầu sỏ trong hắc đạo được xưng là Tổng tọa, cũng là phụ thân của Thiết gia huynh muội và trung niên phu nhân có vẻ mặt lạnh lùng kia.

Thiết tổng tọa chừng bốn lăm bốn sáu tuổi, mặc trường y màu lam, mặt trắng, tai to, râu thưa và ngắn, mắt nhỏ và sắc, dáng người cao dong dong, giống thư sinh hơn là một kẻ cầm đầu hắc đạo.

Trang phục của y được may rất khéo, vải thuộc loại đắt tiền, đội chiếc mũ trang nhã rất hợp, trước mũ đính một viên ngọc thạch màu lam, trên ngón vô danh ở bàn tay phải cũng đeo một chiếc nhẫn ngọc màu sắc tương tự.

Trông thần sắc y có phần phờ phạc như người mang bệnh.

Trung niên phu nhân tóc búi cao, mi thanh, mũi thẳng, đôi môi đỏ thắm nhưng hơi mỏng, trông khá đẹp nhưng đó là vẻ đẹp trau chuốt thiếu tự nhiên, chừng ba bảy ba tám tuổi.

Nữ nhân vào độ tuổi ấy đã gọi là trung niên, xuân sắc phai tàn nhưng thiếu phụ này trông vẫn còn quyến rũ, chỉ tiếc vẻ mặt quá lạnh lùng.

Giữa phu nhân và Thiết tổng tọa có quan hệ gì?

Điều đó thì Khấu Anh Kiệt không thể khẳng định!

Chàng chỉ biết chắc một điều, Thiết tổng tọa là phụ thân của Thiết gia huynh muội, nhưng Thiết Mạnh Hùng chỉ kém phụ thân tám chín tuổi, không thể là nhi tử của bà ta được, hơn nữa vẻ mặt cũng không giống.

Lam y nhân đặt hai bàn tay lên bàn, ngồi ngửa ra dựa vào lưng ghế, trung niên phu nhân đứng bên cạnh, một tay cầm lấy uyển mạch y, mấy ngón tay di động trên đó.

Lúc này Khấu Anh Kiệt mới để ý đến chi tiết này, chợt nhận ra mỗi khi ngón tay phu nhân di động trên cổ tay lam y nhân thì kinh mạch hẳn rõ màu xanh đậm, khi để yên thì khôi phục lại như thường.

Phát hiện đó khiến chàng rất ngạc nhiên.

Chợt nghe lam y nhân rên lên khe khẽ, giống như đang cố ghìm cơn đau.

Khấu Anh Kiệt đoán rằng phu nhân đang chữa bệnh.

Một lúc sau trung niên phu nhân đổi sang tay khác.

Dần dần, trên trán phu nhân lấm tấm mồ hôi.

Thiết gia huynh muội lần lượt rời ghế chuyển sang đứng hai bên phụ thân, vẻ mặt lộ rõ sự lo lắng.

Qua một lúc nữa, trung niên phu nhân thu tay về, đưa tay áo quạt mồ hôi nói:

– Cứ như thế đã. Bây giờ lão gia hãy nghỉ một lúc.

Lam y nhân gật đầu.

Trung niên phu nhân lùi lại ngồi xuống ghế.

Thiết Tiểu Vi chợt nói:

– Cha, con cũng học thủ pháp này, để con thử xem!

Lam y nhân lạnh lùng nói:

– Người tưởng rằng đây là chuyện đùa hay sao? Tuy nội công người đã đạt được thành tựu nhất định, nhưng với chút công phu Bích Lịch chi nếu vận công không khéo chẳng những không giúp được gì cho ta mà còn có hại cho người nữa!

Thiết Tiểu Vi nhìn sang trung niên phu nhân tỏ ý bất mãn bĩu môi nói:

– Bà ấy làm được, sao con không làm được?

Lam y nhân xẵng giọng:

– Làm sao người so mình với di Thảm được? Thật là nha đầu chẳng biết cao thấp là gì!

Thiết Tiểu Vi bị mắng không dám nói nữa, nhưng nhìn dáng vẻ cô ta thì biết trong lòng không phục!

Lúc đó Khấu Anh Kiệt mới biết trung niên phụ nhân đó là họ Thảm, Lam y nhân lại dùng hai tiếng di Thảm để xưng hô, rất có thể là vợ bé của ông ta, cũng là di ghê của Thiết gia huynh muội.

Qua mấy câu đối đáp giữa Thiết Tiểu Vi với phụ thân, chàng còn biết thêm võ công của nữ nhân họ Thảm không phải tầm thường.

Lam y nhân nhìn sang Thiết Mạnh Hùng hỏi:

– Ưng tiên sinh đã về chưa?

Thiết Mạnh Hùng đáp:

– Chưa. Nếu về nhất định sẽ đến gặp lão nhân gia!

Lam y nhân gật đầu, thờ hất ra một hơi nói:

– Lẽ nào Quách Bạch Vân vẫn chưa chết?

Rồi tự khẳng định:

– Không! Không có lẽ!

Khấu Anh Kiệt nghe nói nghĩ thầm:

– Như vậy lão nhân họ Quách tên là Bạch Vân!

Chàng càng chú ý lắng nghe.

Lam y nhân lại nói:

– Hắn bị ta dùng Càn nguyên vấn tân chỉ đánh trúng sườn trái, trong khi rơi xuống vực còn bị ta dùng Đàn chỉ phi châm bắn trúng hậu não. Chỉ cần trúng một trong hai vết thương đó là đủ mất mạng, huống chi tận mắt ta nhìn rõ hắn trúng cả hai...

Tới đó Lam y nhân cất tiếng cười nhạt nói tiếp:

– Ta phán đoán rằng chỉ trong vòng một nửa canh giờ hắn sẽ bỏ mạng trong cốc, điều đó không có gì phải nghi ngờ!

Trung niên phụ nhân chột lên tiếng:

– Tôi chưa thấy hắn!

Trong phòng phụ tử ba người đều quay lại nhìn bà ta.

Lam y nhân hỏi:

– Vì sao?

Thiếu phụ đáp:

– Tổng lệnh chủ phán đoán như vậy đương nhiên là rất có cơ sở. Nhưng đó là đối với những người bình thường khác, còn với Quách Bạch Vân thì chưa thể khẳng định!

Lam y nhân nhìn bà ta, chờ nghe giải thích.

– Thiếu phụ lại tiếp:

– Tổng tọa cứ nghĩ mà xem, người này đã có thể dùng Vô cực âm ba công chấn thương tướng công, thương thế lại trầm trọng, đủ hiểu y đã luyện thành một cang khí hộ thân rồi!

Lam y nhân thoáng chút ngạc nhiên nhưng sau đó lại gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thiếu phụ họ Thảm lại nói:

– Tuy thiếp không tận mắt chứng kiến tình cảnh ở hiện trường lúc ấy thế nào nhưng theo lời tướng công thuật lại, mặc dù đối phương bị tướng công dùng Thiết Tỳ Bà đánh trúng sườn, nhưng chưa bị ngã, cũng không thổ huyết ngay lúc đó, đúng vậy không?

Lam y nhân gật đầu:

– Không sai, đúng là như vậy!

– Vì thế thiếp đoán rằng Quách Bạch Vân đã luyện thành một trong hai loại võ công chí thượng là Hồng Mãng hoặc Kim Ngư gì đó...

Lam y nhân trầm ngâm một lúc mới nói:

– Tổ Sư long, nàng thật tinh tế! Ta đã sơ suất không nghĩ tới điều này. Tuy nhiên ta lại cho rằng hai loại võ công đó đã thất truyền từ lâu, không có khả năng Quách Bạch Vân còn luyện được. Nhưng với võ công của hắn thì có thể xảy ra ngoại lệ, nhưng chỉ là chịu đựng được thời gian lâu hay chậm mà thôi!

Lúc này Khấu Anh Kiệt biết thêm thiếu phụ họ Thẩm đó tên là Tổ Sư long!

Thiết Mạnh Hùng tỏ ý hoài nghi hỏi:

– Nếu Quách Bạch Vân đã luyện thành võ công chí thượng như di Thẩm nói thì sao hắn còn bị thương bởi Càn Nguyên Ván Tâm Chỉ của lão nhân gia?

Lam y nhân đáp:

– Người nói cũng không sai. Nhưng khi ta đánh hắn một chiêu thì trước đó đã ngấm tỳ Ngũ Hành Chân Khí rồi, Quách Bạch Vân không đề phòng trước nên mới bị thương!

Tới đó, mặt y lộ vẻ đắc ý.

Thiết Tiểu Vi chợt nói:

– Cha! Như vậy là cuộc đấu cũng không được coi là công bình cho lắm!

Thiết Mạnh Hùng nghe vậy liền nhìn sang cô ta quát:

– Tiểu Vi! Chớ vô lễ!

Lam y nhân cười khò nói:

– Các người đều không phải là người ngoài. Quách Bạch Vân là đại địch số một của ta. Vừa rồi phụ thân thắng được cũng phải có phần may mắn, nếu chỉ dựa vào võ công mà đấu một cách sòng phẳng thì khó mà thắng nổi!

Khấu Anh Kiệt nghe câu ấy, trong lòng càng trào lên nỗi cảm thương và sự bất bình thay cho Quách lão nhân.

Nhưng qua câu chuyện của bốn người trong phòng từ nãy tới giờ thì vẫn chưa xác định được Quách lão nhân còn sống hay đã chết?

Chàng lại chăm chú lắng nghe!

Thiết Mạnh Hùng chợt hỏi:

– Quách Bạch Vân võ công cao cường như thế, căn cứ vào đâu mà chàng khẳng định rằng lão đã chết?

Lam y nhân cười đáp:

– Ta chẳng đã nói qua rồi sao? Bởi vì trong chiêu của ta đã đề tỳ Ngũ Hành Chân Khí từ trước, cho dù Quách Bạch Vân có luyện thành võ công chí thượng Hồng Mãng như di Thẩm nói chăng nữa cũng không đối phó nổi với khí Thái Hư Hỗn Nguyên của ta nếu không võ công đề phòng từ trước. Vì lẽ đó mà ta đoán định hắn đã bị giết chết.

Không ai nói gì.

Lam y nhân lại tiếp:

– Thêm nữa Quách Bạch Vân còn bị trúng phải một mũi Đạn Chỉ Phi Châm ta, dù hắn có khả năng bế khí nhưng không bế huyết được. Độc chất trong phi châm lưu thông theo máu thâm nhập vào nội phủ, làm sao còn sống được!

Thiết Tiểu Vi hỏi:

– Cha! Nếu vậy thì cần gì phải tìm cho bằng được thì thế ông ta nữa?

Lam y nhân cười đáp:

– Đương nhiên là có nguyên nhân!

– Nguyên nhân gì vậy?

Lam y nhân xua tay nói:

– Người không nên hỏi nhiều!

Mặc dù biết phụ thân không muốn trả lời nhưng Thiết Tiểu Vi không chịu thôi, vẫn hỏi tiếp:

– Cha! Có phải chuyện đó liên quan đến hai mỏ vàng không?

Thiết Mạnh Hùng đáp lời thay:

– Không phải thế đâu! Chính Quách Bạch Vân đã tự tay viết văn tự chuyển quyền sử dụng hai mỏ vàng đó cho phụ thân từ trước rồi!

Tới đó hần nhìn Lam y nhân hỏi:

– Cha, đúng vậy không?

Lam y nhân gật đầu:

– Trước khi giao thủ, chúng ta đã ước định rõ. Nếu Quách Bạch Vân thắng thì ta phải giao tất cả các mỏ vàng sở hữu của mình có ở Tây bắc cho hần. Còn nếu hần bại thì ta sẽ trở thành chủ sở hữu hai khu mỏ ở Tây hà!

Thiết Mạnh Hùng cao hứng nói:

– Vậy là từ nay toàn bộ mỏ vàng ở khu Tây bắc này đều thuộc quyền cai quản của Vũ nội thập nhị lệnh chúng ta rồi!

Lam y nhân tiếp lời:

– Phải! Với hai mỏ vàng thu lợi rất lớn của Quách Bạch Vân, chỉ cần sau ba năm nữa, chúng ta sẽ có thể lực hùng mạnh nhất Trung nguyên độc bá thiên hạ!

Nói xong câu đó, khuôn mặt của hai cha còn cùng tươi giãn ra với nụ cười vô cùng thỏa mãn.

Còn Thiết Tiểu Vi lại không tỏ ra vui thích như ca ca và phụ thân mình.

Vừa rồi nàng đã chất vấn phụ thân về hành động ám toán không quang minh chính đại trong cuộc quyết đấu, chứng tỏ nàng không tán thành việc chuyển giao tài sản mà nàng cho là bất công này.

Nhưng Thiết Tiểu Vi biết rõ tính khí phụ thân chỉ thích nghe những lời a dua nịnh bợ hợp ý mình, vì thế không lên tiếng.

Điều khiến nàng băn khoăn là vì sao phụ thân khẳng định Quách Bạch Vân đã chết vẫn còn tìm cho bằng được tử thi?

Chẳng lẽ có điều gì bí ẩn?

Đó cũng chính là điều băn khoăn của Khấu Anh Kiệt. Chàng đổi vị trí, tìm một khe hở rộng hơn.

Chính điều bất cân này đã làm hỏng sự!

Trong phòng, cả bốn người võ công đều thuộc hàng nhất lưu, lẽ ra phát hiện ra Khấu Anh Kiệt từ lâu, nhưng vì lúc đầu chàng còn thận trọng, tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền lại khá lớn, câu chuyện lại đang sôi nổi nên còn chưa phát giác.

Khấu Anh Kiệt vừa di chuyển vị trí, Lam y nhân liền quay ra nhìn, mặt biến sắc.

Thẩm Tổ Sương cũng đã phát hiện ra, liền xuất chương đánh tới chỗ Khấu Anh Kiệt nấp, đồng thời tung người lao vọt ra cửa.

Chỉ nghe bình một tiếng, mảng tường nơi Khấu Anh Kiệt vừa nấp bị đánh văng đi như dao chém.

Ngay sau đó thị đã xuất hiện ngoài khoang.

Còn may Khấu Anh Kiệt khi thấy Lam y nhân biến sắc đã cảnh giác, khi Thẩm Tổ Sương chưa kịp phát chương đã lao ra mũi thuyền.

Lúc này chỉ mong sao chạy cho nhanh còn lòng đâu mà giữ bí mật nữa?

Khấu Anh Kiệt lao tới mũi thuyền.

Ở đây có một tên hoàng y hán tử đứng cạnh, nghe tiếng động phát hiện ra ngay Khấu Anh Kiệt đang chạy tới liền vung đao bổ xuống.

Khấu Anh Kiệt lách mình tránh, hữu chưởng đã vận công lực sẵn đánh ra.

Tốc độ đã nhanh, cự ly lại quá gần, tên hoàng y hán tử không kịp tránh bị chưởng đánh trúng ngực bắn đi xa gần một trượng va vào cột buồm gục xuống chết giấc.

Vừa thu chưởng về, Khấu Anh Kiệt đang định nhảy xuống tầng dưới thì một nhân ảnh lao tới chặn trước mặt.

Người đó là Thẩm Tố Sương.

Thế bí, Khấu Anh Kiệt đành vung cả song chưởng đánh ra.

Chàng định bụng đối phương là nữ nhân tất không dám đấu chưởng, chỉ cần thị tránh ra là nhảy ngay xuống tầng dưới, từ đó hy vọng thoát thân.

Nào ngờ Thẩm Tố Sương không tránh xuất chưởng tiếp chiêu.

Chưởng tiếp nhau nổ vang, Khấu Anh Kiệt bị đẩy lùi ba bước, suýt nữa thì rơi xuống sông.

Chàng không ngờ nữ nhân này có nội lực thâm hậu đến thế, đành đưa hết bản lĩnh đối phó.

Nhưng chưa kịp xuất chiêu thì lại có thêm một bóng người nữa lướt tới.

Khấu Anh Kiệt nhận ra đó chính là Thiết Tiểu Vi.

Tin rằng thiếu nữ này đối với mình còn chưa hạ thủ, Khấu Anh Kiệt vẫn phát chiêu đánh sang Thẩm Tố Sương.

Nhưng không biết Thiết Tiểu Vi có nhận ra chàng hay không nhưng chẳng chút lưu tình, vung chưởng đánh vào vai phải chàng.

Khấu Anh Kiệt kinh hãi thu chiêu quay lại đối phó.

Nhưng chàng đã chậm mất một bước, chưa kịp tiếp chiêu thì nghe bình một tiếng, vai bị trúng chưởng ngã nhào xuống.

Đó là thời khắc nhục nhã nhất trong đời chàng khi bị một nữ nhân đánh ngã.

Thẩm Tố Sương thấy Thiết Tiểu Vi đã khống chế được đối phương thì đứng khoanh tay không đánh nữa.

Khấu Anh Kiệt trúng chưởng ngã xuống, chỉ thẹn và tức chứ chưa thụ thương nhưng vẫn biết một mình không địch nổi hai người liền bật dậy phi thân nhảy về phía đuôi thuyền.

Vừa rơi xuống, chàng chợt nghe tiếng lướt gió sau lưng, quay lại đã thấy Thiết Tiểu Vi lao tới!

Vừa bí, vừa tức, Khấu Anh Kiệt vung chưởng đánh ngay!

Biết thiếu nữ nội công cao hơn mình nhiều nên xuất chưởng này chàng vận tới bảy tám thành công lực.

Tới lúc đó Thiết Tiểu Vi mới nhận ra Khấu Anh Kiệt kinh dị kêu lên:

– Thì ra là huynh ư?

Khấu Anh Kiệt muốn thu chưởng về cũng không kịp!

Chỉ nghe bình một tiếng, Thiết Tiểu Vi bị trúng chưởng, người đang lơ lửng trên không bỗng giật mạnh bật ngược trở lại.

May mà Thẩm Tố Sương tới kịp, nhún mình nhảy vút lên đỡ lấy nàng.

Vừa lúc ấy Thiết Mạnh Hùng cùng sáu bảy tên hoàng y hán tử rầm rập chạy ra hành lang về phía đuôi thuyền.

Thẩm Tố Sương đáp xuống, một tay vẫn giữ lấy Thiết Tiểu Vi, tay kia xuất chỉ nhắm vào Khấu Anh Kiệt.

Thiết Tiểu Vi kêu lên:

– Thẩm nương! Đừng..

Đồng thời níu lấy tay bà ta!

Song chỉ điểm ra bị Thiết Tiểu Vi làm cho lệch hướng bay sạt qua vai Khấu Anh Kiệt khoan thủng một mảnh áo, chỉ phong làm chàng loạng choạng nghiêng sang một bên.

Mắt thấy địch nhân kéo đến, tình thế đã cấp bách, Khấu Anh Kiệt không cần suy tính nữa vội tung mình nhảy xuống sông.

Một cột nước bắn lên, đầu Khấu Anh Kiệt nhô lên một lần rồi chìm xuống biến mất giữa muôn trùng sóng..

Bọn hán tử đồ xô đến, chiếu đèn xuống nước, nhưng chỉ còn thấy những đường sóng gợn phản chiếu ánh đèn như đàn rắn màu đỏ lúc nhúc, đâu thấy địch nhân đâu nữa?

Khi Khấu Anh Kiệt nhô đầu lần nữa, nhìn lại thì Thẩm Tố Sương đã diu Thiết Tiểu Vi vào khoang.

Từ nhỏ chàng đã giỏi bơi lội, lại hụp xuống, chỉ một hơi nữa đã cách xa thuyền thoát khỏi khu vực ánh sáng.

Thẩm Tố Sương thấy Thiết Tiểu Vi mặt tái nhợt, lo lắng hỏi – Cô thấy thế nào?

Thiết Tiểu Vi lắc đầu:

– Không hề gì!

Nàng cố bước đi thật thẳng gượng cười nói thêm:

– Cảm ơn đi!

Rời đi về phòng mình!

Đóng cửa lại nàng thỏ ra một bãi huyết.

o O o Lặn thêm vài hơi, Khấu Anh Kiệt đã cách xa lâu thuyền mấy chục trượng.

Quay đầu lại thấy trên thuyền nhân ảnh trùng trùng, đèn đuốc sáng trưng, tiếng la hò huyền não, nhưng bây giờ đã không có gì đáng lo nữa.

Chàng lặn thêm mấy hơi nữa mới tới bờ.

Ở trong nước thì không sao, nhưng khi lên tới bờ, gió tạt vào người chàng mới thấy lạnh, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Khấu Anh Kiệt chui vào một lùm cây cối quần áo ướt khô rồi lại mặc vào, sau đó trở về khách điểm.

Đêm đã khuya nên các đường phố vắng tanh, không một bóng người nên có thể yên tâm không sợ ai nghi ngờ.

Nếu không với bộ dạng thảm hại, áo quần ướt sũng, tóc tai dính bết vào nhau như gà tắm nước lại thêm bị trúng mấy chưởng y phục tả toại, tất sẽ làm nhiều người chú ý.

Không lâu sau, chàng đã về tới Cửu Lý Hương.

Thấy trong phòng tối om, Khấu Anh Kiệt rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi:

– Rõ ràng trước khi đi mình vịn đèn nhỏ lại, sao bây giờ tối om thế này?

Chẳng lẽ có ai vào phòng?

Chàng vội vàng móc chìa khóa mở ra.

Ngoài trời còn có trăng nên thấy được cảnh vật, còn trong nhà không đèn chẳng khác gì hũ nút ngựa bàn tay không thấy.

Khấu Anh Kiệt mò mẫn đến bên bàn sờ soạng tìm đèn.

May mà chàng không mang ống hỏa cụ theo trong người nếu người đã bị ướt thì đêm nay đừng mong gì đèn đóm.

Đột nhiên chàng nghe thấy tiếng gầm gừ giống như một thứ chó mèo gì đó, lại càng kinh ngạc hơn.

Hai tay cóng lạnh, Khấu Anh Kiệt phải lau vào khăn trải giường cho khô, lóng ngóng một lúc mới đánh được lửa.

Thắp đèn lên, Khấu Anh Kiệt bắt đầu kiểm tra phòng.

Vừa đưa mắt nhìn, Khấu Anh Kiệt bỗng giật mình lùi lại, chân tay run bắn, suýt nữa thì đánh rơi cây đèn.

Tìm đập rộn rã, phải qua một lúc lâu chàng mới trấn tĩnh lại, quan sát kỹ.

Nguyên trên nền nhà ở góc phòng có một người nằm.

Nếu một người bình thường vào ngủ trong phòng thì chàng đã không sợ đến thế. Nhưng hoàn cảnh này ở đây lại rất khác thường.

Người này nằm thẳng đuồn, hai chân cứng đơ, mình bận trường bào nhưng nửa dưới lại vén lên trùm kín mặt.

Đặc biệt vùng ngực và bụng người kia dính đầy máu thấm vào áo đã đen sẫm lại nhìn ghê cả mắt.

Vào lúc nửa đêm, cảnh tượng đó lại diễn ra trong phòng mình, ai trông thấy mà chẳng lạnh sống lưng?

Khấu Anh Kiệt chợt quát to:

– Người là ai?

Tựa hồ như chàng làm như thế chỉ để bớt sợ mà thôi, còn xem dạng người kia thì chắc đến chín phần là đã chết, đâu thể trả lời nữa?

Không ngờ nghe quát, người kia bỗng cử động.

Người chết thì thật đáng sợ nhưng trong trường hợp này, chừng như người sống lại càng đáng sợ hơn.

Khấu Anh Kiệt lùi lại một bước, chuyển cây đèn sang tay trái, còn tay phải rút Như ý đao ra.

Trong tay đã có binh khí, đương nhiên người ta trở nên can đảm hơn!

Khấu Anh Kiệt cầm chặt đao, tiến lên ba bước gần sát không kia, chỉ đao thẳng tới đầu hỏi:

– Người là ai? Nói mau!

Người kia chừng như là một cao thủ thượng thặng nên dù đã trọng thương đang hôn mê nhưng rất miễn cảm đối với binh khí không để nó chạm tới mình.

Bởi thế khi Khấu Anh Kiệt chỉ đao tới người kia lần nữa vòng rồi ngồi nhòm dậy!

Thật là một cảnh tượng lạ lùng!

Khấu Anh Kiệt chưa hết bàng hoàng thì chợt cảm thấy một luồng kinh lực đẩy tới làm cho bàn tay tê rần, không giữ nổi thanh đao.

Vút!

Như ý đao bay đi cắm vào xà nhà, chuôi đao còn rung chuyển không thôi!

Khấu Anh Kiệt a lên một tiếng bước lùi lại.

Người kia kéo vạt áo phủ trên mặt xuống, bình thân bước đến ngồi xuống giường.

Bấy giờ mới thấy rõ bản lai diện mục của vị khách không mời kỳ bí này.

Khấu Anh Kiệt trở mặt kinh hoàng, tưởng như mình trông nhầm nên đưa tay lên giụi mắt nhìn lại, sau đó kêu lên thảng thốt:

– Quách... Quách lão... tiên sinh?

Đúng là Quách lão nhân nhưng nét mặt không còn hồng nhuận như trước mà tái nhợt, hai má hõm vào trông rất thảm.

Khấu Anh Kiệt nằm mộng cũng không ngờ vào lúc nửa đêm, Quách lão nhân đã có tin bị giết lại xuất hiện trong phòng trọ của mình, lại còn trùm kín mặt lại trông đầy vẻ kỳ bí như thế!

Nhưng rõ ràng đây chính là lão nhân cười lạc đà chàng đã gặp mấy lần ở sa mạc, bằng chứng là bộ râu son dương bạc trắng, chỉ có điều không còn phong độ như trước nữa, ngay cả ánh mắt cũng tối đi, nếp nhăn trên trán nhiều và sâu hơn.

Chung quy mới chỉ cách ba ngày không gặp mà trông Quách lão nhân khác hẳn đi, Khấu Anh Kiệt cảm thấy như thể xa cách mười năm rồi vậy!

Ngay cả chòm râu bạc trắng cũng nhuộm máu.

Chiếc áo khoác màu vàng vốn đã rộng nay trông càng rộng hơn, giữa thắt lưng vẫn còn dính một hạt minh châu to bằng nắm rồng, cái đó thì không thể nhầm lẫn.

Nước mắt trào ra, Khấu Anh Kiệt lao bỏ tới chộp lấy tay lão nhân, thỏ thẻ nói:

– Quách lão tiền bối! Làm sao lại đến nỗi này?

Ánh mắt Quách lão nhân chợt sáng lên trên môi lão nở một nụ cười an ủi, giọng run run nói:

– Khấu tiểu huynh đệ! Đúng là người!

Khấu Anh Kiệt vẫn to đèn đặt lên bàn rồi quay lại hỏi:

– Lão tiền bối! Thương thế có nặng lắm không?

Quách lão nhân cười đáp:

– Khấu tiểu huynh đệ! Xin lỗi, lão phu đã tự tiện vào nhà, lại làm cho tiểu huynh đệ người kinh hãi nữa!

Khấu Anh Kiệt vội xua tay:

– Lão tiền bối đừng nói thế! Xin hãy nằm xuống nghỉ một lúc!

Quách lão nhân từ từ nằm xuống.

Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Lão tiền bối! Để Anh Kiệt đi tìm đại phu...

Quách lão nhân xua tay.

– Không cần đâu!

Lão chợt cầm lấy tay Khấu Anh Kiệt nhìn mặt chàng rồi ngạc nhiên hỏi:

– Thế nào? Người cũng bị thương sao?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu:

– Không đâu!

Chàng chợt nhớ tới tình cảnh của mình, liền chạy đi thay quần áo, sửa sang đầu tóc rồi kéo ghế ngồi cạnh giường Quách lão nhân.

Lão trù mến nhìn chàng cười hỏi:

– Người vừa động thủ đúng không?

Khấu Anh Kiệt ngượng ngịu gật đầu:

– Dạ!

Quách lão nhân lại hỏi:

– Với ai thế?

– Với người trên chiếc lầu thuyền sơn son thiếp vàng đậu ngoài bến Thượng đồ hà!

Quách lão nhân nghe nói bỗng biến sắc hỏi:

– Cái gì? Người động thủ với Thiết Hải Đường hay sao?

Khấu Anh Kiệt đáp:

– Văn bối đúng là động thủ với người họ Thiết, nhưng không phải Thiết Hải Đường mà là Thiết Tiểu Vi. Lão tiền bối, Thiết Hải Đường là ai?

Quách lão nhân nhìn chàng đầy vẻ ngạc nhiên:

– Thiết Tiểu Vi? Đó là nữ nhi của Thiết Hải Đường! Làm sao người biết tên nha đầu đó thế?

Khấu Anh Kiệt chợt thở dài nói:

– Lão tiền bối! Chuyện này nói ra thì dài lắm!

Quách lão nhân tỏ vẻ quan tâm:

– Người cứ kể xem!

Khấu Anh Kiệt đành nói:

– Văn bối tình cờ nghe được tin tức về cuộc ước đấu và lão tiền bối bị thương không biết còn sống hay đã chết nên hết sức quan tâm, bí mật trèo lên lầu thuyền để điều tra tin tức về lão tiền bối, không ngờ bị lộ để xảy ra động thủ. May biết bơi nên nhảy xuống sông lặn về, nếu không thì chắc khó thoát khỏi tay chúng.

Quách lão nhân hỏi:

– Người có thấy Thiết Hải Đường không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Nếu Thiết Hải Đường là phụ thân của Thiết Tiểu Vi thì văn bối đã thấy hắn mấy lần!

– Hắn ăn mặc thế nào? Diện mạo ra sao?

– Người đó mặc lam bào, trông giống thư sinh...

Quách lão nhân ngắt lời:

– Vậy thì đúng rồi! Hắn có bị thương không?

– Hình như có!

– Nặng không?

– Văn bối không rõ!

– Hắn nói năng hành động được không?

– Được!

Trên mặt Quách lão nhân hiện lên nét thất vọng.

Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Lão tiền bối hỏi thế để làm gì?

Quách lão nhân nở nụ cười âm trầm nói:

– Nếu đúng như người nói thì hắn chỉ bị thương nhẹ thôi, không ngờ võ công hắn tăng tiến nhiều như vậy!

Tôi đó buông tiếng thở dài, nhắm mắt lại không nói nữa.

Khấu Anh Kiệt lo lắng hỏi:

– Lão nhân gia thấy trong không khó chịu lắm không?

Quách lão nhân gật đầu.

Khấu Anh Kiệt lại nói:

– Để văn bối đi mời đại phu!

Quách lão nhân chợt nắm chặt lấy tay chàng. Tuy bị trọng thương, người rất yếu nhưng bàn tay lão giống như gọng kìm xiết chặt lấy cổ tay Khấu Anh Kiệt khiến chàng không sao vùng vẫy được.

Đu thấy nội lực lão thật kinh nhân.

Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Làm sao tiền bối không muốn để văn bối tìm đại phu?

Quách lão nhân lắc đầu nói:

- Chính ta là thầy thuốc rất tốt rồi!
- Nếu vậy thì hãy kê đơn để vẫn bói đi bốc thuốc!

Quách lão nhân buông tay chàng ra nói:

- Người đừng cuống lên! Cứ ngồi xuống đã!
- Nhưng lão tiên bói bị thương nặng như vậy, làm sao không lo được?
- Vì bị thương nặng nên mới không cần phải gấp nữa!

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế?

Quách lão nhân cố nở nụ cười:

- Tiểu bằng hữu! Người không nhìn ra sao? Lão phu không qua khỏi được đâu!

Khấu Anh Kiệt nghe vậy liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Truyền Thụ Khấu Quyết

Quách lão nhân cười nói:

- Ngồi xuống đi! Ta có nhiều chuyện cần nói với ngươi. Hãy ngồi xuống và chú ý nghe cho rõ!

Chàng khản thiết nói:

- Lão tiên bói! Thế nhưng..

Quách lão nhân ngắt lời:

- Đừng nói gì cả! Hãy ngồi xuống!

Khấu Anh Kiệt không nỡ làm phật ý lão nhân, đành miễn cưỡng ngồi xuống.

Quách lão nhân chợt đưa tay bụm miệng ho một tràng, bộ ngực thất lên từng đợt trông rất khó nhọc.

Khấu Anh Kiệt nhấp nhồm ngồi không yên, đến giúp Quách lão nhân vuốt ngực để làm giảm cơn ho.

Hồi lâu, Quách lão nhân mới ngừng ho, lại tới thở dốc.

Khấu Anh Kiệt không nhìn được, lại nói:

- Lão nhân gia sao phải khổ thế? Để vẫn bói đi mời...

Quách lão nhân không nói mà chỉ khoát tay ra hiệu cho chàng ngừng lại, hồi lâu mới cất tiếng thều thào nói:

- Ta cần nói với ngươi mấy vấn đề rất quan trọng. Khấu hiền điệt! Ta gọi ngươi như thế để tượng ý thâm tình.
- Dạ!

Đôi môi Quách lão nhân nở nụ cười thâm đạm, lão hít sâu vào một hơi rồi bắt đầu nói:

- Ngay từ lần gặp đầu tiên, ta đã nhận ra cháu chính là người mình muốn tìm.

Bây giờ thì sự thực đã chứng minh điều ta nhìn nhận không lầm, cháu xứng đáng là người để ta ủy thác...

Khấu Anh Kiệt cảm nhận rằng lão nhân đang nói về một điều rất quan trọng, không những đối với lão mà còn đối với mình, nên chăm chú lắng nghe.

Quách lão nhân ngừng một lúc, lại tiếp:

– Thời gian không còn nhiều, ta sẽ nói gọn. Khấu hiền đệ, hãy chú ý nghe cho kỹ đừng bỏ sót một chi tiết nào!

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Dạ!

– Ta họ Quách, tên là Bạch Vân.

Khấu Anh Kiệt lại gật đầu.

Từ Thiết Hải Đường, chàng đã biết tên này rồi.

Quách Bạch Vân hỏi:

– Khấu hiền đệ, ngươi đã từng nghe qua danh hiệu đó chưa?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp:

– Tiểu đệ ít giao tiếp với người trên giang hồ nên kiến thức nông cạn, vừa rồi mới nghe Thiết Hải Đường nói đến tên lão nhân gia.

Quách Bạch Vân gật đầu, chỉ tay sang bàn.

Khấu Anh Kiệt hiểu ý đến pha một chén trà mang đến.

Nước không còn nóng nữa, Quách Bạch Vân uống vào một ngụm, lại nói tiếp:

– Thật ra cho dù cháu có tiếp xúc nhiều với người trong giang hồ cũng không biết tên ta đâu. Chỉ trừ một số ít người có thân phận rất cao trong võ lâm mới biết.

Tới đó lão chống tay ngồi lên.

Khấu Anh Kiệt vội lấy chân gấp lại kê sau lưng lão.

Quách Bạch Vân gật đầu, chừng như cảm thấy trong người đỡ hơn, lại kể tiếp:

– Trong giang hồ thường gọi ta là “lão nhân cười lạc đà”, nhiều người cho rằng ta là người làm ăn thuần túy vì có hai mỏ vàng sinh lợi rất lớn ở thượng nguồn Tích Lâm Hà. Cũng do đó mà cư dân mấy tỉnh trong khu vực này còn gọi ta là “Kim Đại Vương”.

Những điều đó Khấu Anh Kiệt đã biết nhưng vẫn im lặng lắng nghe không chen lời.

Chàng chợt nghĩ rằng lão nhân đang nói với mình những điều tối hậu trọng như là điều di ngôn, chứng tỏ tính mạng ông không còn kéo dài nữa.

Nghĩ tới đó, lòng chàng chợt nhói đau.

Quách Bạch Vân nói tiếp:

– Thế nhưng nhà ta lại không ở khu vực này mà ở rất xa, tận Cao Lan.

Lão nhìn Khấu Anh Kiệt, nhắc lại lần nữa:

– Cao Lan, cháu hãy nhớ cho kỹ!

Khấu Anh Kiệt đứng lên nói:

– Lão nhân gia chờ một chút để đệ lấy bút ghi lại.

Quách Bạch Vân xua tay:

– Không cần đâu! Chỉ một vài cái tên, cháu nhớ lấy là được. Hơn nữa những điều này không được tiết lộ cho bất cứ người nào biết cả!

Khấu Anh Kiệt nói:

– Diệt nhi xin nhớ, lão nhân gia cứ yên tâm.

Quách Bạch Vân nói tiếp:

– Không phải ta quá thận trọng. Bởi vì cừu nhân của ta là Thiết Hải Đường mà biết được nơi ở của ta thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Ngoài cháu ra, ta chưa từng nói ra điều này với bất cứ ai!

Khấu Anh Kiệt càng nghe càng hoang mang lo sợ.

Xem ra lão nhân đã thổ lộ với chàng những điều bí mật, sâu kín và hệ trọng nhất giống như đang trăng trối.

Nhưng tại sao lão ta lại chọn chàng để bộc bạch tâm sự?

Quách Bạch Vân lại tiếp:

– Cao Lan tiếp giáp với Hưng Long Sơn nên không khó nhớ. Khi đến đó, cháu chỉ cần hỏi “Bạch Mã Sơn Trang” là ai cũng biết ta, bởi vì ta chính là Trang chủ “Bạch Mã Sơn Trang”.

Lão ngước nhìn chàng hỏi:

– Khấu hiền diệt! Cháu nhớ rồi chứ?

Khấu Anh Kiệt nhắc lại mấy địa danh.

Quách Bạch Vân gật đầu nói:

– Thế là tốt!

Lão nhìn chàng đầy trù mến, lại nở một nụ cười thê lương nói:

– Khấu hiền diệt! Ta có ý khảo nghiệm cháu thêm một thời gian nữa. Bởi vì tuyệt học của Quách gia chúng ta có thể coi là độc bộ võ lâm, vì thế không dễ dàng truyền thụ cho người ngoài.

Khấu Anh Kiệt chột phản bác:

– Không!

Quách Bạch Vân ngạc nhiên hỏi:

– Sao thế?

– Bây giờ diệt nhi mới hiểu rằng lão nhân gia có ý đó...

– Chẳng lẽ cháu không muốn?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu:

– Không giấu gì lão nhân gia, sau khi gặp người và lĩnh giáo qua mấy chiêu tuyệt học, về sau diệt nhi cũng có ý định bái cầu lão nhân gia làm sư phụ. Nhưng bây giờ...

Quách Bạch Vân ngắt lời hỏi:

– Bây giờ thì sao?

– Bây giờ diệt nhi không còn ý định đó nữa.

– Vì sao?

– Chính diệt nhi cũng không biết!

Chàng dừng một lúc rồi cười ngượng ngập nói thêm:

– Bây giờ diệt nhi chỉ có một nguyện vọng duy nhất là làm sao để lão nhân gia được sống tiếp mà thôi.

Quách Bạch Vân nói:

– Ta đã nói với cháu rằng ta không còn sống lâu nữa...

– Nhưng..

Quách Bạch Vân cầm lấy tay chàng nói:

– Hải tử! Không còn hy vọng gì nữa đâu! Ta mang thương tích tới đây tìm cháu chỉ vì điều trọng đại này. Hãy nhớ, thời gian còn lại của chúng ta rất ít. Từ bây giờ trở đi, mỗi câu ta nói ra đều hết sức quan trọng, hy vọng cháu không ngắt lời. Ta hiểu rằng sau khi gặp cháu, trời đã định rằng chúng ta sẽ gắn bó với nhau, giống như duyên tiền định vậy. Cháu có tin điều đó không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu.

Đôi mắt Quách Bạch Vân chợt sáng lên. Lão nói tiếp:

– Không nên cho đó là chuyện ngẫu nhiên, nhưng quả thật đó cũng là ý trời!

Cháu chính là người ta lựa chọn, và không sai lầm! Trước khi truyền cho cháu mười một chữ khẩu quyết...

Khấu Anh Kiệt ngắt lời:

– Lão tiền bối! Trước khi nhận lời lão nhân gia tiếp thụ tuyệt học bất truyền của Quách gia, diệt nhi cũng xin có một điều kiện...

– Điều kiện gì?

– Sau khi truyền thụ xong, lão nhân gia phải để diệt nhi tìm danh y để trị thương!

Quách Bạch Vân gật đầu cười nói:

– Được, ta chấp thuận! Hải tử! Nếu nghĩ rằng ta muốn chết thì cháu đã sai rồi! Thế gian này đối với ta còn rất nhiều lưu luyến... Nhưng bây giờ không phải lúc bàn đến những chuyện phù phiếm đó, chúng ta bắt đầu việc trọng yếu đi!

Tới đó, lão duỗi tay ra bảo chàng:

– Hãy cầm lấy!

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác không hiểu gì nhưng cũng làm theo.

Khi hai bàn tay tiếp xúc nhau, Khấu Anh Kiệt chợt chấn động.

Quách Bạch Vân nói:

– Tâm hợp ý, ý hợp khí, khí hợp lực. Đó là “Tam hợp”.

Khấu Anh Kiệt chợt cảm thấy giọng Quách Bạch Vân vang vào tận căn não mình âm vang như chuông, mặc dù giọng lão không lớn.

Đó là chàng đạt yêu cầu đầu tiên của cảnh giới “Tam hợp”.

Lúc đó, chàng cảm thấy từ lòng bàn tay Quách Bạch Vân truyền sang mình một luồng ôn khí nhu hòa thâm nhập vào người khiến chàng vô cùng thư thái.

Quách Bạch Vân nhắm mắt lại, gật đầu nói:

– Khấu hiền đệ! Hãy chuyển vận chân khí theo cách sau đây:

“Phệ thiêm chiêm sai khiển, yếm tùy cầu cầm phan, nhuyễn bằng lâu thôi yếm, tởi trục tụy tề nan”!

Khấu Anh Kiệt lẩm bẩm nhắc lại mấy câu đó nhưng không hiểu chút gì.

Quách Bạch Vân giải thích:

– Tam tiêm tương chiếu:

thượng chiếu tị tiêm, trung chiếu thủ tiêm, hạ chiếu túc tiêm, dẫn khí vào ba điểm đầu mũi, đầu ngón tay và ngón chân!

Khấu Anh Kiệt chiếu theo lời giải thích đó mà chuyển vận những luồng lực đạo của lão nhân không ngừng truyền sang dẫn nhập vào cơ thể mình, qua đó cũng hiểu thêm ý nghĩa của câu khẩu quyết.

Quách Bạch Vân giảng giải thêm một lúc nữa rồi thu tay về.

Qua quá trình chuyển vận chân khí, ông đã nhận ra Khấu Anh Kiệt thực hành rất đúng phép, ứng dụng ngay được những gì vừa được truyền thụ, ánh mắt rực sáng nhìn chàng, cao hứng nói:

– Không ngờ cháu có tư chất võ học thiên bẩm như vậy!

Khấu Anh Kiệt cũng vui mừng không kém.

Quách Bạch Vân thở dài nói tiếp:

– Khi hai mươi bảy tuổi, ta đã xuất đạo giang hồ. Từ đó cất công tìm người, hy vọng gặp một đệ tử ưng ý để truyền thụ tuyệt học bí truyền. Thế mà suốt mấy chục năm, cho đến hôm nay vào ngày cuối của cuộc đời mới được như nguyện!

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi:

– Chẳng lẽ suốt mấy chục năm nay lão tiên bối chưa bao giờ thu nhận đệ tử hay sao?

Quách Bạch Vân đáp:

– Đệ tử thì có. Chỉ là hai tên đệ tử lại không vừa ý ta.

– Chẳng lẽ hai người đó không có tư chất võ học?

Quách Bạch Vân lắc đầu:

– Cũng không phải. Khấu hiền điệt! Về tư chất, hai sư huynh không kém cháu, nhưng tâm tính lại không bằng.. Ta rất ghét những người giả trá. Thiên hạ tuy bao la, nhưng muốn tìm một người thông minh lại chân thực, trung hậu thì không dễ... Đó là nguyên do vì sao mãi đến hôm nay, khi lưỡi hái thần chết đã cận kề mới có được cháu... Mặc dù ta đã truyền thụ tuyệt học cho chúng, nhưng chúng lại không đủ cho ta tín nhiệm, vì thế có một số công phu không thể truyền hết được.

Lão dừng một lúc, lại nói:

– Còn nữ nhi của ta...

Nói tới nữ nhi, mắt lão chợt rực sáng, môi nở một nụ cười, khiến người ta tin rằng đó phải là chỉ có nữ nhi lão ta mới là người thập toàn thập mỹ.

Nghe tới đây, Khấu Anh Kiệt mới sực nhớ đến chiếc bình ngọc mình nhặt được trên sa mạc, trong đó có pho tượng nhỏ của một mỹ nhân mà chàng nghi là của Quách lão nhân đánh rơi.

Đang định hỏi thì Quách Bạch Vân đã nói:

– Việc đó chúng ta sẽ nói tới sau.

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Dạ!

– Vì thời gian rất ít nên ta chỉ truyền tâm pháp của võ học bốn môn cho cháu, còn vận dụng thế nào thì cháu hãy nghiên cứu chiêm nghiệm để lĩnh hội dần. Việc này hoàn toàn không dễ, nhưng ta tin cháu sẽ thành công.

Lão thở dài ra mấy hơi, lại nói:

– Lão Tử dạy rằng:

“Chuyên khí chí nhu, năng anh nhĩ”. Đó chính là tinh hoa võ học của Quách gia. Nhu có thể khắc chế cương. Lưỡi tuy mềm nhưng răng phải phục. Trong võ học lại càng như thế.

Tới đó, lão chợt hướng ra cửa, thấp giọng nói:

– Có người đến!

Khấu Anh Kiệt định chạy đến tắt đèn nhưng Quách Bạch Vân ngăn lại nói:

– Không cần đâu! Đã là phúc thì không phải họa. Đã họa thì muốn tránh cũng không được. Ta bây giờ cảm thấy đỡ nhiều rồi, không ai có thể xâm phạm được tới cháu đâu. Hãy bình tĩnh, đừng sợ gì cả.

Khấu Anh Kiệt nhìn Quách Bạch Vân, thấy lão lúc đó chẳng những bình thản như thường mà trông đầy uy vũ, như không phải người vừa rồi nói những lời bi thương như đang trắng trối trước khi từ giã cuộc đời vậy!

Chàng vừa ngạc nhiên vừa hồ thẹn, ngượng ngừng nói:

– Văn bối xin vâng!

Quách Bạch Vân nói:

– Giữa đêm khuya thế này, bọn đến đây tất chỉ là người của “Vũ Nội Thập Nhị Lệnh”. Nhưng trừ Thiết Hải Đường, những tên khác đều không đáng sợ! Mà “Vũ Nội Thập Nhị Lệnh” thì vừa bị ta dùng “Vô Cực Âm Ba Công” đã thương nội tạng, cho dù võ công hắn có cao cường bao nhiêu thì trong vòng một tháng không thể hồi phục được. Bởi vậy ta đoán rằng hắn không tới đây. Đứng trước cường địch nhất thiết phải trấn định, đừng bao giờ tỏ ra sợ hãi!

Khấu Anh Kiệt thấy lão nhân tuy đã bị trọng thương mà vẫn trấn định như không, trong lòng càng thêm kính phục.

Lát sau bên ngoài vang lên tiếng bước chân của nhiều người. Hình như có cả ánh đuốc thấp thoáng chiếu vào lớp giấy dán trên cửa sổ.

Tiếng một tên hán tử hoạnh học:

– Nói mau! Hắn ở phòng nào?

Một người đáp:

– Đại gia! Hình như ở phòng kia...

Khấu Anh Kiệt nhận ra giọng của tên điểm tiểu nhị.

Sau đó là giọng của một lão nhân:

– Đừng làm khó hắn! Cứ thả hắn ra!

Tiếng chân một người bước đi xa, chắc đó là tên tiểu nhị rời khỏi hiện trường.

Tiếng nhiều bước chân tiến lại gần.

Giọng lão nhân lúc trước lại vang lên:

– Phòng này còn sáng đèn, như vậy là người trong đó còn chưa ngủ. Lưu Lượng! Hãy gọi cửa đi!

Có người “Dạ” một tiếng, lát sau nghe hai tiếng gõ cửa.

Khấu Anh Kiệt đứng lên, với tay rút thanh “Như Ý Dao” bị Quách Bạch Vân đánh cắm vào xà nhà xuống.

Quách Bạch Vân nhìn Khấu Anh Kiệt lắc đầu, ra ý bảo không nên vọng động.

Bên ngoài, giọng tên hán tử quát vang:

– Mở cửa mau! Có bằng hữu đến thăm đây!

Lời vừa dứt đã nghe “Ầm” một tiếng, cánh cửa bật tung.

Trong ánh đuốc sáng rực, có hai tên hán tử lao vào phòng.

Khấu Anh Kiệt cảm chắc thanh đao, đưa mắt nhìn thấy hai tên này bận hoàng y, trang phục giống như bọn người trên chiếc lầu thuyền.

Hai tên hoàng y hán tử thấy trong phòng Quách Bạch Vân và Khấu Anh Kiệt điềm tĩnh như vậy thì sững sốt đứng ngây ra.

Đương nhiên chúng không phải là nhân vật chủ yếu nên sau khi vào phòng thì đứng tránh ra hai bên cửa.

Bên ngoài còn hai tên hoàng y hán tử khác tay cầm đuốc và một lão nhân thấp bé gầy gò, mặt dơi tai chuột rất xấu xí, hai tay lòng không như tay vượn bận lam y.

Thoạt nhìn, Khấu Anh Kiệt đã nhận ra đó chính là lão nhân trên lầu thuyền, sau nghe bọn hán tử đàm tiếu ở “Cửu Lý Hương” thì lão chính là chủ nhân của chiếc lầu thuyền, được xưng là Ứng Cửu Gia.

Lão nhân bước vào phòng.

Thoáng thấy Quách Bạch Vân ngồi ngay ngắn trên giường, Ứng Cửu Gia thoáng sững sốt.

Nhân vật được mệnh danh là “lão nhân cười lạc đà” lâu nay được người trong giang hồ trọng thị do khí độ và uy phong, chưa bao giờ bức hiếp người yếu nhược và cũng không để kẻ khác bức hiếp mình.

Tuy không mấy người biết thân phận Quách Bạch Vân nhưng nhân vật đó được người trong võ lâm mường phần vì nề.

Lúc sau, Ung Cửu Gia trấn tĩnh lại, chấp tay nói:

– Quách tiên sinh!

Quách Bạch Vân lão gia hỏi:

– Ung Thiên Lý! Có phải ngươi đến tìm lão phu không?

Ung Cửu Gia lúng túng không biết trả lời sao, lùi lại hai bước.

Quách Bạch Vân nói:

– Ung Thiên Lý! Cuộc ước đấu giữa lão phu và quý thượng đã xong. Ta đã giao lại sản nghiệp của mình ở thượng lưu Tây Hà cho hân. Vậy ngươi đêm khuya tới tìm lão phu còn có việc gì nữa?

Ung Thiên Lý ho khan một tiếng nói:

– Xin Quách tiên sinh chớ hiểu lầm! Ung mỗ phụng mệnh Tổng lệnh chủ đến đây mời tiên sinh ghé thăm lâu thuyền một chuyến. Vì chưa biết tiên sinh ở phòng nào nên mấy tên thuộc hạ lỡ mạo phạm. Thượng nhân không chấp nhặt kẻ hạ nhân, xin Quách tiên sinh rộng lòng lượng thứ...

Quách Bạch Vân lắc đầu nói:

– Thắng bại là sự thường của binh gia. Quý thượng dùng thủ đoạn mà thắng, như vậy chẳng vinh quang gì, nhưng dù sao lão phu cũng đã nhận bại. Tần cửu cự hận không cần bàn đến nữa. Ung bằng hữu về báo lại với quý thượng là lão phu có lời cảm ơn.

Ung Thiên Lý đã để ý thấy chòm râu bạc và y phục thắm máu của Quách Bạch Vân, tin rằng đối phương thụ thương không nhẹ.

Lão lấy lại can đảm bước lên ôm quyền nói:

– Quách tiên sinh! Ung mỗ chỉ phụng mệnh hành sự. Hơn nữa đây là hảo ý của tề thượng, sao tiên sinh nỡ từ chối?

Lúc này vừa thấy Quách Bạch Vân ngồi thần sắc bình thường thì trông lão ta rất thảm hại.

Nhưng bây giờ khi thấy máu thấm ướt ngực áo và bộ râu Quách Bạch Vân, Ung Thiên Lý can đảm lên, vừa nói vừa cười, nhìn điệu bộ rất hoạt kê!

Quách Bạch Vân bước xuống giường, mặt lão đỏ bừng, hiển nhiên đã nổi giận.

Lão chỉ tay vào mặt Ung Thiên Lý quát:

– Ung Thiên Lý! Ngươi cho rằng lão phu bị thương thì ngoan ngoãn làm theo lời ngươi lên thuyền chịu nhục sao?

Ung Thiên Lý tuy vẫn chấp tay nhưng cười hích đáp:

– Ung mỗ không dám! Chẳng qua Ung mỗ chỉ phụng mệnh hành sự thôi.

Nhưng tiên sinh cũng nên nghĩ lại hoàn cảnh...

– “Nghĩ lại hoàn cảnh!” Nói hay lắm! Ta biết tông rằng Thiết Hải Đường biết ta chưa chết nhưng đã bị thương, sai ngươi tới đây kết liễu chứ gì?

Ung Thiên Lý cười hô hô nói:

– Người chết thì nên đưa xuống mộ. Quách tiên sinh! Nếu ngài đã biết thế thì Ung mỗ đi chuyến này thật không uổng phí!

Câu đó đã hoàn toàn bộc lộ dã tâm, nói trắng ra là Ung Thiên Lý không giấu giếm việc tới đây giết Quách Bạch Vân.

Khẩu Anh Kiệt nghe thế phát run, tay cũng nắm chặt thanh đao.

Trái lại, Quách Bạch Vân vẫn bình thản như không, mắt phát hàn quang nhìn thẳng mặt đối phương hỏi:

– Ung Thiên Lý! Ngươi tự tin mình có đủ bản lĩnh không?

Ung Thiên Lý cười “hắc hắc” đáp:

– Cái đó thì sau này sẽ biết!

Nói xong rút đôi vuốt ưng đeo vào tay.

Bộ trào đen bóng, nhọn hoắt, nhìn mà phát kinh!

Hai tên hoàng y hán tử cũng rút binh khí cầm tay, nhìn Khấu Anh Kiệt chăm chăm, chỉ chờ lệnh là nhảy xổ vào.

Bọn này cậy thế chủ, quen tác oai tác quái trong giang hồ, với thế lực của “Vũ Nội Thập Nhị Lệnh” thì ai dám chống lại?

Trong mắt chúng, lão nhân cười lạc đà tuy võ công cao cường nhưng đã bị trọng thương, Ứng Cửu Gia giải quyết lão ta không có vấn đề gì.

Còn thiếu niên cầm thanh nhuyễn đao kia thì chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, với sức hai người thì chỉ mấy chiêu là băm nát hẵn như bùn.

Huống hồ còn hai tên đứng canh trước cửa nữa.

Tình thế song phương đã thành kiếm phát cung giương, việc động thủ là tất yếu không tránh khỏi.

Quách Bạch Vân cười nhạt một tiếng, quay lại nhìn Khấu Anh Kiệt bảo:

– Hiền đệ! Cứ bình tĩnh theo ta ra khỏi phòng!

Thái độ bình tĩnh của Quách Bạch Vân tác động đến Khấu Anh Kiệt không ít.

Chàng “Dạ” một tiếng, tay vẫn cầm chặt đao, bước một bước ra phía cửa.

Ứng Thiên Lý quát:

– Chặn lại!

Hai tên hoàng y hán tử lập tức lao ra đứng chắn ngang trước cửa.

Ứng Thiên Lý nhìn Quách Bạch Vân, cười “hắc hắc” nói:

– Quách lão! Gắng sức mà làm gì? Nghìn dặm quanh đây đã được người của “Vũ Nội Thập Nhị Lệnh” bố trí cẩn mật, Quách lão có tự tin đi thoát được không?

Quách Bạch Vân cười đáp:

– Ngươi không cần lo hộ lão phu! Trước khi đôi mắt khép lại, Quách mỗ tự tin rằng không ai cản được ta đâu!

Lão duỗi tay ra bảo Khấu Anh Kiệt:

– Đưa đao đây!

Khấu Anh Kiệt hai tay đưa “Như Ý Đao” cho lão.

Quách Bạch Vân nhận lấy thanh nhuyễn đao, bước thẳng đến trước mặt Ứng Thiên Lý vận công vào “Như Ý Đao” làm cho nó thẳng ra, đồng thời một luồng kinh khí từ lưỡi đao bức thẳng tới.

Ứng Thiên Lý thấy vậy kinh hãi kêu lên:

– Lui mau!

Lão biết rằng với cao thủ thượng thặng như Quách Bạch Vân, đao khí cũng có thể thương nhân như chính lưỡi đao vậy.

Tiếc rằng lời cảnh báo của lão ta chậm mất một bước!

Hai tên hoàng y hán tử đứng chắn hai bên cửa không kịp lùi, chỉ kịp cảm thấy một vật vô hình đâm vào mặt, đồng thời rú lên thảm thiết, ngay “Mi tâm huyết” bị khoan thủng một lỗ sâu chừng ba tấc, gục ngay xuống.

Đó chính là công phu thượng thặng “Di Khí Thi Đao” và “Đao Tùy Khí Chuyển”, xưa nay trên giang hồ người luyện thành nó chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Ứng Thiên Lý đã lui tới bậc cửa, thấy vậy phát run.

Quách Bạch Vân đánh giọng hỏi:

– Thế nào? Ngươi chịu nhường đường chứ?

Tuy biết rằng lợi hại, nhưng mệnh lệnh buộc phải thi hành.

Ứng Cửu Gia gương cười đáp:

– Cung đã giương, không thể không phát!

Giết hai tên thuộc hạ, đó không phải là vấn đề. Phần vì phải thi hành nhiệm vụ, mặt khác Ứng Thiên Lý vẫn hy vọng rằng đối phương đã bị trọng thương, mình còn có thể đối phó được.

Quách Bạch Vân buông gọn hai tiếng:

– Được lắm!

Ứng Thiên Lý chợt trầm mình thấp xuống, bất thần hét to một tiếng nhún chân lao vọt tới.

Tầm vóc lão đã thấp bé, khi chùng đầu gối xuống thì nhìn giống như một đứa trẻ lên năm, thế nhưng động tác lại kỳ ảo tuyệt luân.

Từ trên cao, Ứng Thiên Lý chợt đảo mình, thi triển chiêu thức “Thương Ưng Tróc Thố”, hai cánh tay dài ngoằng cùng với bộ vuốt ưng đen bóng và cực sắc, phân biệt chộp xuống hai vai Quách Bạch Vân.

Thân hình lão nhỏ bé nhưng cực kỳ mau lẹ, chiêu thức rất thuần thực tinh diệu, xứng là nhất lưu công tử!

Khấu Anh Kiệt thấy vậy phát run, thầm lo cho Quách lão nhân.

Tuy biết ông là cao thủ thượng thặng, nhưng vừa rồi chàng đã chứng kiến tình trạng bi thảm của ông, chỉ sợ không tiếp nổi chiêu này.

Vừa lúc ấy thì ánh đao lóe sáng.

Trước đao pháp thần kỳ của đối phương, Ứng Thiên Lý không dám liều mạng chộp xuống, liền thu trào, thân ảnh đang ở trên không đảo nhanh nửa vòng đáp xuống, nhanh nhẹn chẳng kém gì loài vượn.

Tuyệt chiêu của Ứng Thiên Lý không thu được hiệu quả như ý, nhưng đao pháp thần kỳ của Quách Bạch Vân cũng không đã thương được địch nhân.

Hai người không ai chiếm được thượng phong.

Quách Bạch Vân quyết định xuất kỳ chiêu thủ thắng, nếu để chậm đối phương phát hiện được một nội lực duy trì không đủ, tìm cách kéo dài cuộc đấu, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Khi Ứng Thiên Lý vừa đáp xuống, không chờ lão kịp giữ mình trầm ổn, Quách Bạch Vân sấn tới công liền năm đao!

Ứng Thiên Lý lùi năm bước.

Quách Bạch Vân bất thần nảy chồm tới tay phải vẫn cầm đao, tay trái đánh ra một chưởng.

Ứng Thiên Lý không ngờ tới chiêu này, không tránh kịp nên cũng đưa tả chưởng ra tiếp.

Tuy vậy không có tiếng nổ nào phát ra, trái lại, khi song chưởng còn cách nhau ba bốn thước chợt ngưng lại giữa chừng, không đánh tới cũng không rút về.

Khấu Anh Kiệt hiểu rằng hai đối thủ đang đấu nội lực, nhưng không trực diện mà bằng phương pháp cách không.

Chỉ có những cao thủ đỉnh cao mới đủ khả năng cách không phát chưởng như thế.

Tuy vẻ ngoài trông rất bình thường nhưng kỳ thực cả hai đang ngưng tụ công lực mấy chục năm tu tập quyết đấu, còn hung hiểm hơn đấu bằng binh khí rất nhiều, và kết quả nếu không lưỡng bại cầu thương thì ít nhất một bên phải thụ nội thương mới ngừng đấu.

Khấu Anh Kiệt biết rằng Quách Bạch Vân chủ động đấu nội lực tức tin mình thắng được đối phương, nhưng chàng vẫn lo ông đang bị nội thương trầm trọng, sợ xảy ra chuyện rủi ro, vận sẵn công lực sẵn sàng xuất thủ giải cứu.

Bên kia hai tên hán tử cũng tỏ ra rất căng thẳng.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lòng Khấu Anh Kiệt nóng như lửa đốt.

Đột nhiên bàn tay trái của Quách Bạch Vân đẩy mạnh ra rồi đột ngột thu hồi, đồng thời tay phải đang cầm “Như Ý Đao” chợt điểm ra một phát.

Lúc đó hai người đứng cách nhau gần một trượng, khi Quách Bạch Vân thu chưởng về, thân thể Ứng Thiên Lý giật nảy lên nhưng lão phản ứng rất nhanh nhảy lùi một bước.

Tuy vậy lão vẫn không tránh được luồng đao khí đâm ra.

Tuy đã bị thương, nhưng Ứng Thiên Lý vẫn đề một hơi chân khí tung mình nhảy lên mái nhà, phẫn hận nói:

– Quách lão đầu! Ngươi chó vộ đắc ý! Ta sẽ không tha ngươi đâu!

Nói chưa hết câu, người đã khuất trong màn đêm.

Hai tên hán tử thấy chủ nhân đã bỏ chạy liền vút đuốc chạy tháo thân, bỏ mặc tử thi đồng bọn.

Không ai đuổi theo.

Quách Bạch Vân gắng đứng thẳng, nhưng khi Ứng Thiên Lý đi khuất thì người hơi khom xuống, bật ho một tràng.

Khẩu Anh Kiệt vội đến dìu lão, lo lắng hỏi:

– Lão nhân gia có sao không?

Quách Bạch Vân nhếch môi cười thâm đạm, sắc mặt lại trắng bệch ra như trước, ôm ngực ho rũ rượi.

Lão nói đứt quãng trong cơn ho.

– Không thể... ở lại đây nữa... phải đi nhanh...

Khẩu Anh Kiệt hỏi:

– Lão tiền bối bị thương mà?

Quách Bạch Vân lắc đầu nói:

– Hấn thì làm gì được... ta chứ? Chỉ tiếc rằng ta bị nội thương quá nặng nên một chiêu “Thụ ung phá ngạn” vừa rồi chỉ xuất được năm thành, nếu không hấn đừng mong toàn mạng!

Lão bật tiếng ho, thở dài nói tiếp:

– Tuy vậy nhưng số cao thủ chịu được chiêu này trên giang hồ không nhiều.

Thiết Hải Đường có được thuộc hạ như thế, chẳng trách gì ôm tham vọng bá chủ võ lâm!

Khẩu Anh Kiệt thấy Quách Bạch Vân cứ khuyu xuống trong tay mình, việc cấp thiết lúc này, nếu không ở lại thì phải nhanh chóng tìm một nơi dưỡng sức, chàng hỏi:

– Lão tiền bối! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Quách Bạch Vân nói:

– Hiên diệt! Đi lấy ngựa đi!

Khẩu Anh Kiệt nói:

– Lão tiền bối, để diệt nhi cồng lão nhân gia đi!

Quách Bạch Vân gật đầu.

Khẩu Anh Kiệt xúc lão nhân lên lưng chạy ra hậu viện về phía tàu ngựa.

“Cửu Lý Hương” im lìm, tựa hồ đang chìm vào giấc ngủ.

Nhưng sự thực không phải thế.

Khi Khẩu Anh Kiệt qua khỏi một tiểu viện thì có một tên hoàng y hán tử từ trong bóng tối nhảy xổ ra, không nói một lời vung đao chém xuống đầu chàng.

Để bảo toàn tính mạng cho Quách lão nhân là cấp thiết, Khẩu Anh Kiệt không nghĩ ngợi nhiều, tay cầm sẵn “Như Ý Đao” vung lên đỡ.

“Choang” một tiếng, tên hán tử bật lùi lại, còn chưa kịp trấn tĩnh thì ánh đao đã lóe lên, tiếng rú vừa phát ra tới cổ đã tắc nghẹn từ đó phun ra một vòi máu, đổ gục xuống chết ngay tại chỗ.

Khấu Anh Kiệt xốc Quách lão nhân lên chạy tiếp.

Nhưng chưa được mấy bước thì lại có thêm ba tên hoàng y hán tử xông ra.

Khấu Anh Kiệt định xuất thủ thì nghe Quách Bạch Vân nói:

– Mặc chúng! Cứ chạy đi!

Khấu Anh Kiệt làm theo, gia tăng thân pháp chạy về phía chuồng ngựa.

Ba tên hoàng y hán tử thấy đối phương chưa đánh đã chạy, đời nào chịu bỏ?

Chúng vừa hò nhau đuổi theo vừa quát:

– Nộp mạng đây!

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhận Lời Ủy Thác

Môn hạ đệ tử trong Tổng đàn “Vũ Nội Thập Nhị Lệnh” chia thành ba hạng, phân biệt bằng màu áo.

Cao nhất là bọn mặc y phục màu lam. Nhưng số này rất hạn chế, cả thầy chỉ có tám tên.

Kế đến là bọn hoàng y, số này có tới bảy mươi hai tên; thân thủ thuộc hàng nhị lưu.

Cuối cùng là bọn cao thủ bận y phục màu xám, có một trăm linh tám tên.

Tất cả đệ tử trong Tổng đàn đều do Tổng Lệnh chủ Thiết Hải Đường đích thân đánh giá phân loại.

Còn việc huấn luyện, số lam y là do Thiết Hải Đường phụ trách, hai hạng kia giao cho Ứng Thiên Lý đảm nhiệm.

Việc huấn luyện và phân hạng được tổ chức rất nghiêm ngặt, sau khi đánh giá xong mới phân chức vụ.

Ngoài cao thủ ở Tổng đàn, “Vũ Nội Thập Nhị Lệnh” có hàng trăm cao thủ khác ở mười hai phân đàn, thế lực kể là hùng hậu vào bậc nhất ở vùng biên thùy phía bắc, có cả lực lượng ở Quan ngoại.

Hôm nay được tin Quách Bạch Vân tới đây, Ứng Thiên Lý mang theo tám tên hoàng y hán tử, trong đó bốn tên đi theo lão, còn bốn tên bố trí canh gác bên ngoài.

Bọn này quen cây thế chủ, mục thị vô nhân, hành hung tàn ác khắp nơi, tha hồ ức hiếp người, ai làm gì được chúng?

Ba tên còn lại đang đuổi theo Khấu Anh Kiệt gồm Đinh Tam, Vương Đại Lập và Giang Bình, trong đó Đinh Tam là lãnh đội.

Tên này người thấp lùn, sử một đôi “Văn xương bút”, sở trường điểm huyết, danh xưng “Lạt Thủ Kim Cương”, nghe danh cũng biết người ác độc tàn bạo.

Đinh Tam được Tổng Lệnh chủ và Ứng Thiên Lý ưu ái trọng thị, từ đó càng thêm kiêu ngạo.

Đinh Tam dẫn đầu hai tên thủ hạ thuộc quyền, vừa đuổi theo Khấu Anh Kiệt vừa quát lên:

– Tiểu tử nộp mạng đây!

Cách năm bước, hần tung mình phi thân nhảy tới, song bút điểm tới hậu tâm Quách Bạch Vân được công sau lưng Khấu Anh Kiệt.

Một cao thủ cái thế như Quách Bạch Vân, cho dù thân bị trọng thương nhưng há dễ bị một tên nhị, tam lưu dễ dàng ám toán?

Khi mũi bút của Đinh Tam đâm gần tới hậu tâm, lão mới quay đầu lại.

Đinh Tam đang mừng thầm vì sắp đắc thủ, chợt thấy Quách lão nhân há miệng phun ra một vòi máu tươi!

Những cao thủ thượng thặng đều biết công phu “Bích Huyết Tiễn” lợi hại thế nào, bởi đó chính là tuyệt chiêu tối hậu!

“Bích Huyết Tiên” gồm hỗn hợp nguyên khí của bản thân phát ra nên có uy lực rất lớn.

Đình Tam còn chưa biết mình đang gặp nguy hiểm, mà cho dù biết thì với khoảng cách gần như thế, hấn lại trên đà lao tới muốn tránh cũng không kịp.

Đang hí hửng vì sắp lấy mạng đối phương, hấn bỗng rú lên, toàn thân bật ngược lại, bị luồng tiên huyết xuyên thấu qua tâm phế, hồn quy địa phủ.

Hai tên còn lại là Vương Đại Lập và Giang Bình thấy vậy không còn hồn vía nào nữa, đứng ngây người nhìn thi thể vẫn còn run bắn lên của của tên lãnh đội, giữ sao cho khỏi khụy xuống ngất đi, còn nói gì đến chuyện đuổi theo địch nhân?

Khấu Anh Kiệt không được mục kích cảnh tượng bi tráng này, vẫn tiếp tục chạy nhanh tới tàu ngựa.

Không còn người truy đuổi, Khấu Anh Kiệt dứt “Hắc Thủy Tiên” ra khỏi tàu nhảy lên yên, đặt Quách Bạch Vân ngồi phía trước mình, giục ngựa phi khỏi khách điểm.

Ra khỏi thành chừng trăm dặm thì phương đông đã ửng hồng.

Thị trấn đã lùi xa, dân cư thưa thớt dần rồi vắng hẳn.

Lọt vào một khu rừng thoáng hoạt, Khấu Anh Kiệt ghi cương dừng ngựa lại.

Quách Bạch Vân cất giọng yếu ớt nói:

– Chỗ này thanh tịnh... được đấy! Xuống ngựa đi!

Khấu Anh Kiệt cẩn thận đỡ Quách lão nhân xuống ngựa, đặt ngồi dựa lưng vào một tảng đá.

Ánh nắng mai chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt gần như mất hết sức sống của ông khiến lòng chàng đau thắt.

Chàng ngập ngừng nói:

– Lão tiên bối..

Thấy mắt chàng rơm rớm, Quách Bạch Vân nở nụ cười héo hon nói:

– Khấu hiền đệ! Đừng rầu rĩ thế! Ta gắng sống đến bây giờ là tốt lắm rồi!

Hiền đệ không thấy đó là kỳ tích hay sao?

Nói xong hít sâu vào một hơi, nét mặt tươi giãn ra đôi chút.

– Ta còn thời gian truyền mười một chữ khẩu quyết cho cháu, đó mới là điều kỳ diệu. Lại đây!

Nước mắt chứa chan, Khấu Anh Kiệt nghẹn ngào hỏi:

– Lão nhân gia... không nghĩ gì đến việc sống chết của mình sao?

Quách Bạch Vân ngẩng đầu lên, rung rung chòm râu bạc nói:

– Khấu hiền đệ! Làm sao mà đến bây giờ cháu vẫn còn chưa hiểu nỗi lòng ta?

Lão ho khùng khục mấy tiếng, cười nói:

– Sống chết, cảnh ngộ, duyên phận... tất cả đều rất kỳ diệu!

Tới đó, lão chợt đưa tay ôm lấy ngực, ho rũ rượi, hai bàn tay nắm chặt, vẻ mặt vô cùng căng thẳng như đang dốc hết khả năng nội tại để chống đỡ với cái chết.

Một hồi sau, cơn đau dịu bớt, Quách Bạch Vân lấy lại sắc mặt bình thản nói:

– Khấu hiền đệ! Hãy ghi nhớ đây! Trong mười một chữ khẩu quyết thì chữ “Minh” là đầu.

Khấu Anh Kiệt đưa tay lau nước mắt, khẽ gật đầu.

Quách Bạch Vân lại đọc:

– Thiết đề thượng ngạc, nhất ý vị “điệu”, Thần du thủy phủ, Hoàn tí vi “Sát”, Tâm chú vĩ bản, Dao kiên vi “Tùng”, Huy vận lưỡng mục, Tàn tàn xưng “Yến”, Trùng thần ma phục, Khúc tích thị “Phán”...

Lão đọc một thời những câu không ai hiểu, nào là “Vô ngã vô nhân, tâm như chi thủy...

Trong câu rắc rối như câu sấm ngữ này, lão đặc biệt nhấn mạnh mười một chữ là “Minh”, “Điệu”, “Sát”, “Tùng”, “Yến”, “Phán”, “Ngung”, “Thác”, “Giáo”, “Sung”, “Chỉ”, tổng cộng mười một chữ.

Đọc xong mười một chữ khẩu quyết, Quách Bạch Vân đã hoàn thành tâm nguyện lớn lao nhất của mình.

Lão bắt Khấu Anh Kiệt nhắc lại mấy lần nữa, sửa lại một vài chữ, giảng giải thật tường tận thấu đáo cho Khấu Anh Kiệt hiểu, sau đó gật gật đầu tỏ ý hài lòng, môi nở cười mãn nguyện, khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên.

Mặt trời lên, sương tan dần, chim chóc ca hát véo von.

Một ngày mới lại bắt đầu...

Quách Bạch Vân đưa tay vỗ nhẹ vào vai Khấu Anh Kiệt nói:

– Anh Kiệt! Như vậy là con đã nhớ kỹ và hiểu được ý nghĩa cũng như cách vận dụng mười một chữ khẩu quyết. Từ nay con đã thành đệ tử chân truyền của Quách gia rồi!

Khấu Anh Kiệt thấy cổ họng mình khô đi, nghẹn ngào nói:

– Sư phụ!...

Chàng quỳ xuống hành đại lễ, nhưng mới lạy được một lạy thì Quách Bạch Vân chớp lấy tay nâng chàng lên.

Mặt lão trở lại nghiêm trang nói:

– Còn điều này nữa, ta dặn con hãy nhớ cho kỹ!

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp:

– Xin sư phụ truyền dạy!

Quách Bạch Vân nói:

– Việc ta truyền thụ cho con mười một chữ khẩu quyết đó, nhất thiết không được tiết lộ cho bất cứ ai, kể cả sư huynh của con.

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Đệ tử sẽ làm theo lời sư phụ dạy bảo.

Quách Bạch Vân nói tiếp:

– Ngay cả nhi nữ của ta cũng thế, không được cho nó biết!

Khấu Anh Kiệt tuy lòng đầy hồ nghi nhưng vẫn gật đầu.

Quách Bạch Vân cố nhấc chân lên, nhưng hành động quá khó nhọc, tựa hồ đôi chân nặng cả ngàn cân.

Khấu Anh Kiệt vội vàng chạy tới đỡ.

Quách Bạch Vân nhìn chàng hỏi:

– Anh Kiệt! Con thấy võ công sư phụ thế nào?

Khấu Anh Kiệt trả lời không chút do dự:

– Thiên hạ vô song!

Quách Bạch Vân lắc đầu nói:

– Trước đây ta cũng tự cho như thế. Nhưng lần này gặp Thiết Hải Đường...

Lão ôm ngực ho một tràng, thở dốc mấy hơi lại tiếp:

– Động thủ với Thiết Hải Đường mới biết rằng võ công của hần không kém gì ta. Tuy vừa rồi hần thắng là có một phần thủ đoạn, nhưng sự thật, ta bị trọng thương dưới chiêu hần, đó không phải là sự ngẫu nhiên. Xét về tuổi tác, hần trẻ hơn sư phụ nhiều, sau này tất sẽ trở thành thiên hạ vô địch! Sau

khi ta chết, hấn sẽ càng đắc ý, bởi vì khắp thiên hạ, chỉ e hấn không tìm được địch thủ nữa rồi!

Khấu Anh Kiệt nhú mày nói:

– Với một kẻ độc ác tàn bạo như vậy mà toàn võ lâm không ai địch nổi thì chẳng hóa ra thiên hạ đại loạn rồi sao?

Quách Bạch Vân lắc đầu nói:

– Ta còn nói chưa xong. Còn có một người..

Khấu Anh Kiệt bật hỏi:

– Sư phụ, ai vậy?

– Quách Bạch Vân chậm rãi nói:

– Đó là con!

Khấu Anh Kiệt đứng bật dậy, kinh hãi kêu lên:

– Đệ tử?

Quách Bạch Vân gật đầu nói:

– Chỉ cần con miết mài khổ luyện, chiếu theo mười một chữ khẩu quyết mà nghiền ngẫm cho thấu đáo, ngoài ra còn có thêm một vật nữa...

Nói tới đó, lão nhấc chân phải lên chỉ vào ống chân bảo:

– Cởi ra!

Khấu Anh Kiệt làm theo, cởi dây buộc túm ống quần của Quách Bạch Vân, thấy có một mảnh lụa trắng buộc chặt vào ống chân.

Trên môi Quách Bạch Vân chợt thoáng hiện nụ cười.

Lão cố sức cúi mình xuống cởi mảnh lụa ra.

Mỗi động tác của lão nhân thể hiện muôn vàn đau đớn.

Khấu Anh Kiệt liền giành lấy làm giúp.

Chàng tháo xong mảnh lụa, Quách Bạch Vân lại bảo:

– Mở nó ra!

Sau khi mở tấm lụa đặt trước mặt Quách Bạch Vân, Khấu Anh Kiệt rất đỗi ngạc nhiên.

Trong đó không ghi chép hình vẽ chiêu thức võ học thượng thừa, cũng không phải địa đồ chỉ dẫn nơi cất giấu bảo vật như chàng nghĩ mà chỉ đơn giản là bức tranh vẽ đàn lý ngư hàng trăm con đùa giỡn trên sóng!

Ánh nắng chiếu xuống mặt nước trong veo, đàn cá vàng bơi lội tung tăng, trông vô cùng sinh động!

Về mặt nghệ thuật, phải thừa nhận đó là một bức tranh kiệt tác.

Quách Bạch Vân nhìn bức tranh, thần tình lão tỏ ra rất kích động, đầy ưu ái như thể đó là vật rất yêu quý của mình.

Đương nhiên phải là vật rất đáng giá lão mới phải giấu kỹ trong người một cách cẩn mật như thế.

Một lúc, lão nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Ta muốn nghe nhận xét của con về bức tranh này.

Trước đây Khấu Anh Kiệt từng học chữ, đọc sách, sau nghề văn không thành mới chuyển sang nghề võ, nhưng chàng vẫn có lòng say mê nghệ thuật.

Việc bỏ ra suốt một năm trời để săn cho được “Hắc Thủy Tiên” đã chứng minh điều đó.

Nhưng trong trường hợp này, Khấu Anh Kiệt chẳng còn lòng dạ nào mà cảm nhận nghệ thuật.

Khi nghe hỏi, chàng đoán rằng trong bức tranh chắc có chứa đựng sự huyền diệu nào đó nên cúi xuống chăm chú nhìn.

Lúc đó chàng mới thật sự bị bức tranh thu hút.

Một lúc sau Quách Bạch Vân lại hỏi:

– Anh Kiệt! Con nói cảm nhận của mình xem!

Khẩu Anh Kiệt trả lời:

– Ở Trung Nguyên, chỉ có Hoàng Hà mới có giống cá chép vàng này sinh sống, hơn nữa, màu nước trong bức tranh có sắc vàng, theo đệ tử nhận xét thì xuất xứ của bức tranh là ở Hoàng Hà.

Quách Bạch Vân gật đầu:

– Nói tiếp đi!

– Màu nắng đã bắt đầu nhạt, như vậy thời gian chừng giữa giờ thân và Dậu, tức thời khắc tiếp giáp giữa tĩnh và động..

Quách Bạch Vân chăm chú nhìn chàng, hỏi:

– Còn gì nữa?

Khẩu Anh Kiệt lại nhìn lên bức tranh, lúc sau mới trả lời:

– Dòng nước ở đây không chảy cùng chiều mà giống như nơi nước xoáy, và đúng chỉ những nơi đó mới tập trung nhiều cá như vậy, và cả trăm con lý ngư, mỗi con có một tư thế khác nhau...

Ánh mắt Quách Bạch Vân thoáng nét cười.

– Còn gì nữa không?

Khẩu Anh Kiệt nhìn lúc nữa rồi lắc đầu đáp:

– Đệ tử không phát hiện được gì thêm.

Quách Bạch Vân gật đầu nói:

– Như thế đã quý lắm rồi! Bây giờ con hãy cuộn lại đi!

Khẩu Anh Kiệt cuộn tấm lụa lại trao cho Quách Bạch Vân.

Lão ngẩn lại nói:

– Con hãy giữ lấy. Tình sư đồ, lúc lâm chung ta chỉ có vật này tặng con thôi.

Lẽ ra phải có hai cái...

Lòng Khẩu Anh Kiệt đau thắt, mắt nhòa lệ.

Chàng cảm lấy tay sư phụ, thấy bàn tay đã lạnh dần, biết thời gian chẳng còn lại bao nhiêu nữa...

Lão ngừng một lúc, lại nói:

– Bức tranh “Lý Ngư Giỡn Sóng” này là một bảo vật của võ lâm. Người biết về nó không nhiều, nhưng bất cứ ai đã biết đều tìm mọi cách tranh đoạt. Chính vì lý do này mà biết ta đã bị thương, Thiết Hải Đường huy động nhân thủ tìm cho bằng được.

Khẩu Anh Kiệt định nói gì nhưng Quách Bạch Vân đưa tay ngăn lại, nói tiếp:

– Động tác của trăm con lý ngư, đó chính là một loại võ công, nhưng không phải ai cũng tham ngộ được. Võ công này gọi là “Ngư long bách biến”. Năm trăm năm trước có một vị kỳ nhân gọi là Kim Long Lão Nhân đã sáng tạo ra trăm chiêu thần công này, cho đến nay vẫn được coi là cô kim tuyệt học.

Khẩu Anh Kiệt buột miệng hỏi:

– “Ngư Long Bách Biến”?

– Không sai! “Ngư Long Bách Biến”... Con đã nghe câu “Lý Ngư Diệt Long Môn” bao giờ chưa?

Khẩu Anh Kiệt gật đầu:

– Dạ, đệ tử có nghe.

Ý võ học này thoát thai từ giai thoại đó, những tư thế huyền diệu của ‘Lý Ngự Diệc Long Môn’ để hóa rồng. Con nhận ra tư thế của chúng là rất huyền diệu, đúng không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Dạ!

Quách Bạch Vân nhắm mắt lại rồi mới chậm rãi nói:

– Lúc Kim Long Lão Nhân vẽ bức tranh này đã đúc kết tài năng và trí tuệ của mình vào đầu ngọn bút, những tư thế động tác đều được tạo ra từ một tư duy võ học thiên tài, chỉ tiếc rằng...

Khấu Anh Kiệt nhíu mày hỏi:

– Sư phụ sao thế? Chẳng lẽ lão nhân gia còn chưa có thời gian tham ngộ võ học trong bức tranh này?

Quách Bạch Vân gật đầu:

– Con đoán rất đúng! Thật khó tin nhưng ta đã giữ nó suốt cả cuộc đời mà chỉ mới tham ngộ nó chưa đầy một tháng... Nếu nghiên cứu thêm một thời gian nữa, ít ra là đã có thân pháp huyền diệu hơn nhiều, không đến nỗi bị thương bởi tay Thiết Hải Đường đâu!

Khấu Anh Kiệt thấu hiểu nỗi đau thương và niềm nuối tiếc của sư phụ, cúi đầu không nói gì.

Quách Bạch Vân hít sâu vào một hơi, giọng trở nên rắn rỏi hơn:

– Thôi chuyện đã qua không bàn tới nữa. Con hãy cất kỹ bức tranh và cố công tham ngộ nó. Kinh công thân pháp trong bức tranh này, kết hợp với mười một chữ khẩu quyết sẽ làm cho con trở thành vô địch thiên hạ! Nhưng lưu ý một điều là không được chung ra với bất cứ người nào khác, bởi điều đó sẽ dẫn đến họa sát thân trước khi con đạt được thành tựu.

Khấu Anh Kiệt gật đầu.

Quách Bạch Vân bảo:

– Con hãy buộc vào chân như sư phụ cho an toàn.

Khấu Anh Kiệt y lời làm theo.

Lẽ ra được vật võ lâm chí bảo, chàng nên vui thích mới phải nhưng vì đứng trước tình cảnh bi đát của sư phụ, chàng chỉ thấy đôn đau và thương cảm, làm những việc Quách Bạch Vân sai bảo không chút hứng thú gì.

Chờ Khấu Anh Kiệt buộc kỹ tám lụa vào ống chân, Quách Bạch Vân lại nói:

– Ta vừa bảo rằng đáng ra có hai vật cho con, có biết đó là vật gì không?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu.

– Thực ra đó không phải vật mà là một người...

Khấu Anh Kiệt kinh dị thốt lên:

– Một người?

– Phải, một người. Đó là người mà sư phụ yêu quý nhất trong đời, và sư phụ đã quyết định gả cho con!

Khấu Anh Kiệt há hốc mồm miệng vì kinh ngạc.

Điều đó quá kỳ lạ, quá bất ngờ, không sao lường trước được! Thậm chí chàng chưa kịp hiểu ra ý nghĩa của câu đó.

Quách Bạch Vân nói tiếp:

– Chỉ tiếc rằng ta đã đánh rơi mất pho tượng của nó, nếu không thì con có thể thấy dung mạo nó, nhất định con sẽ yêu nó!

Thực ra trước đó mấy lần Khấu Anh Kiệt đã định đưa chiếc bình ngọc chứa pho tượng cho Quách Bạch Vân nhưng vì tình hình không cho phép, tất cả những điều ông muốn nói đều vô cùng quan trọng nên mấy lần chàng định lấy ra mà vẫn dè chừng.

Lúc này nghe Quách Bạch Vân nói thế, chàng liền lấy chiếc bình ngọc cất kỹ mấy hôm nay, hai tay đưa lên nói:

– Sư phụ nói có phải là vật này không?

Quách Bạch Vân cũng ngừng nhìn chiếc bình một lúc rồi mới đưa tay ra cầm lấy, kinh dị hỏi:

– Con... con được nó ở đâu vậy?

Khấu Anh Kiệt kể lại trường hợp mình nhặt được.

Quách Bạch Vân vô cùng mừng rỡ, tay run run mở nắp bình lấy pho tượng ra, mân mê pho tượng trong tay về nâng niu nói:

– Không sai! Pho tượng này năm xưa chính tay ta khắc nó. Anh Kiệt xem này, nhi nữ Thái Linh của ta... Tiểu Linh của ta... đẹp không?

Khấu Anh Kiệt thấp giọng nói:

– Sư phụ! Đồ nhi đã xem rồi. Cô ấy rất đẹp.

Quách Bạch Vân vội hỏi:

– Con không yêu nó ư?

Khấu Anh Kiệt lúng túng đáp:

– Dạ không...

Quách Bạch Vân cả mừng nói:

– Vậy là con yêu nó?

– Đồ nhi...

Quách Bạch Vân cười rạng rỡ nói:

– Đó mới gọi là duyên phận! Không ngờ chiếc bình này lại do con nhặt được.

Việc này không phải ngẫu nhiên mà chính là ý trời đó!

Khấu Anh Kiệt luống cuống không biết nói gì.

Quách Bạch Vân nhìn chàng nói:

– Anh Kiệt! Con có biết chiếc bình này chứa đựng điều huyền diệu gì không?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu:

– Con không biết.

– Vậy thì sư phụ nói cho con rõ. Nếu ai là chủ sở hữu của chiếc bình này thì cũng là vị hôn phu của Thái Linh, con rể của sư phụ!

Khấu Anh Kiệt mặt đỏ bừng, lúng túng nói:

– Sư phụ! Cái đó... con sợ rằng... mình không xứng...

Quách Bạch Vân cắt ngang:

– Đừng từ chối nữa! Sư phụ đã quyết định rồi. Đó cũng là ý nguyện cuối cùng của ta lúc lâm chung. Hãy cầm lấy đi!

– Sư phụ...

Khấu Anh Kiệt nói rồi rút rề cầm lấy chiếc bình, trong lòng chàng lúc ấy rất khó tả, chỉ là không có nỗi vui mừng.

Quách Bạch Vân gật đầu nói:

– Thái Linh hãy còn là con ngựa hoang, bướng bỉnh, ngạo nghễ. Nhưng nếu khi đã thuần sẽ thành ngựa quý...

Nói tới đó chợt ôm ngực ho dữ dội, miệng trào ra một bãi huyết.

Khấu Anh Kiệt hốt hoảng ôm lấy ông nói:

– Sư phụ...

Quách Bạch Vân lắc đầu, nói tiếp:

– Con đối với nó cần kiên nhẫn một chút, cũng giống như người đã kiên trì theo đuổi “Hắc Thủy Tiên” suốt một năm trời vậy. Không những việc này mà những việc khác trong đời, nếu muốn thành công thì cần kiên trì và nhẫn nại, và cư xử sao cho xứng đáng là một bậc đại trượng phu.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói:

– Đồ nhi xin ghi khắc và nguyện làm theo lời dạy bảo của sư phụ!

Quách Bạch Vân sai Khấu Anh Kiệt sửa sang lại y phục cho mình rồi đặt nằm xuống.

Thấy tình cảnh, Khấu Anh Kiệt biết sư phụ đã không còn bao nhiêu hơi sức nên lòng vô cùng đau xót, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Quách Bạch Vân nói tiếp:

– Sau khi... ta chết...

Hình như có một vật gì chặn lấy cổ làm ông nghẹn lại, muốn nhổ ra mà không được.

Ông cầm lấy tay Khấu Anh Kiệt, cố nói:

– Ta chết rồi... không được... không được...

Bàn tay đang nắm cổ tay Khấu Anh Kiệt bỗng xuôi đi.

Chàng thất kinh nhìn xuống, bỗng rã rời khi thấy đầu sư phụ ngoẹo đi, đưa tay sờ mũi mới biết rằng đã tuyệt khí.

Như bị sét đánh ngang đầu, Khấu Anh Kiệt gục xuống thi thể Quách Bạch Vân vừa khóc vừa gọi thống thiết:

– Sư phụ! Sư phụ...

Những kỷ niệm ít ỏi nhưng vô cùng chân thiết, sống động hiện lên trong ký ức của chàng.

Tuy thời gian tiếp xúc nhau quá ít, nhưng tình cảm được xây dựng một cách tự nhiên và khăng khít rất nhanh, bây giờ chàng đối với ông còn hơn những người thân thiết nhất.

Nay ngồi trước thi thể của ân sư giữa rừng sâu vắng vẻ, càng lúc, chàng càng thấm thía nỗi đau và sự cô độc khi mất mát người thân...

Rất lâu sau chàng mới bình tĩnh lại.

Nhớ lại những lời dặn dò của ân sư trước lúc lâm chung, chàng chợt nhớ câu ông bỏ dở giữa chừng:

– Sau khi ta chết, không được...

Không được gì?

Bây giờ chàng đã biết rõ thân thế của sư phụ.

Lão nhân gia là Quách Bạch Vân, Trang chủ “Bạch Mã Sơn Trang” ở Cao Lan tiếp giáp với Hưng Long Sơn, có một nữ nhi và hai đệ tử.

Chàng chỉ biết nữ nhi của sư phụ tên là Quách Thái Linh nhưng không biết gì về hai vị sư huynh cả.

Khấu Anh Kiệt còn biết rằng Quách Bạch Vân rất cưng chiều nữ nhi mình nên Quách Thái Linh đâm ra đồng đánh, ương bướng.

Đương nhiên ông cũng biết điều này nhưng không nỡ quản chế nghiêm khắc cô ta, chỉ hy vọng sẽ có người thay mình làm việc đó, và người này là đệ quý của ông.

Khấu Anh Kiệt làm sao ngờ được rằng việc đó bây giờ chính mình phải đảm nhiệm?

Đối với hai đệ tử, tuy Quách Bạch Vân không nói nhiều nhưng cũng tỏ ý bất mãn với họ, đó là lý do mà ông không truyền thụ võ công của môn.

Ngay lúc đó Khấu Anh Kiệt đã hiểu rằng mình đã dần bước quá sâu vào chốn giang hồ, từ nay trách nhiệm của chàng đối với môn, đối với Quách gia cũng như với võ lâm sẽ rất nặng nề.

Nhưng ân sư như núi, làm sao chàng có thể từ nan?

Trước hết, chàng quyết định đưa thi thể Quách Bạch Vân về “Bạch Mã Sơn Trang”, quê hương của ông.

Chàng liền ôm lấy thi thể sư phụ đi ra khỏi khu rừng.

Ôm thi hài lạnh ngắt trong tay, Khấu Anh Kiệt càng thấy lòng đau như thắt, thấy rằng mình có lỗi rất lớn với ân sư.

Trong lòng nặng trĩu, chàng tự nhủ:

– Vì nóng lòng truyền thụ võ công cho mình nên sư phụ mới chết nhanh như thế, đại ân này biết lấy gì mà đền đáp?

Lúc còn sống, lão nhân gia uy danh hiển hách, một kẻ lừng danh giang hồ như Thiết Hải Đường còn nể sợ mười phần, nay phải hạ trường bi thảm như thế, đáng hận thay!

Khi đặt thi thể ân sư xuống để đi lên ngựa, chàng chợt phát hiện thấy trong túi ông có mấy vật, lấy ra thấy gồm pho sách khá dày độ trăm trang, ngoài bìa viết:

“Viết nữ kiếm thuật nghiên tập tân biên”.

Bên dưới còn một hàng chữ nhỏ hơn:

“Lễ vật tặng Thái Linh nhân sinh nhật lần thứ hai mươi mốt”.

Qua đó đủ thấy Quách Bạch Vân yêu ái nữ thế nào!

Khấu Anh Kiệt không nghe sư phụ nói đến pho sách này nên gấp lại.

Ngoài ra còn có một cái tráp bằng gỗ đàn hương được niêm kín.

Khấu Anh Kiệt mở ra xem, thấy trên mặt hộp có chuỗi hạt châu màu đen huyền, mỗi hạt to bằng đầu ngón tay, hiển nhiên giá trị rất lớn.

Trong hộp gồm rất nhiều ngọc trai châu báu, có tới hàng trăm viên lớn nhỏ khác nhau, viên nhỏ cũng bằng ngón tay út, viên to bằng cờ mắt rồng, phát ra ánh hào quang rợp mắt.

Trong đó có một viên ngọc phi thúy rất lớn chạm hình con lạc đà được bỏ trong một hộp nhỏ rất cẩn thận, dường như lệnh phù của Quách Bạch Vân, vì thế trên giang hồ thường gọi ông là “lão nhân cười lạc đà”.

Khấu Anh Kiệt từng kinh doanh với Ma Thiên Lịch nên biết rõ giá trị của số châu ngọc này, ước tới mấy chục vạn lượng.

Chàng niêm phong lại như cũ rồi cất tất cả vào túi mình.

Quách Bạch Vân chết đột ngột không dặn Khấu Anh Kiệt xử lý thế nào với pho sách và số tài sản này, chàng chỉ còn cách mang tất cả đến “Bạch Mã Sơn Trang” giao tận tay ái nữ của ông là Quách Thái Linh.

Lát sau, Khấu Anh Kiệt đã ngồi trên lưng “Hắc Thủy Tiên”, ôm thi thể Quách Bạch Vân phía trước, giục ngựa phóng đi.

Đương nhiên chàng không quay lại Tứ Lang Thành vì sợ thù hạ của Thiết Hải Đường và Ứng Thiên Lý còn bố trí ở đó mà nhằm hướng Hung Long Sơn.

Phi một mạch đến tới ước được sáu bảy trăm dặm, Khấu Anh Kiệt ghé vào một thị trấn mua một cỗ quan tài, vái liệm bỏ thi thể sư phụ vào rồi xếp lên lưng ngựa, tiếp tục cuộc hành trình.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ngọc Quan Âm

Tần Châu là một trấn lớn thuộc tỉnh Cam Túc, dân cư đông đúc, buôn bán trù phú, phong cảnh hữu tình, có nhiều chùa chiền đình miếu.

Có câu rằng:

“Muốn phát tài thì đến Cam Kinh, muốn hưởng thụ thì tới Tần Châu”, đủ thấy đây là nơi phong lưu, hào hoa đến đâu.

Nơi đây có những trại ngựa lớn nhất vùng, cũng là nơi tổ chức đua ngựa hàng năm quy tụ hầu hết anh tài từ bốn phương tám hướng về đây.

Có thể coi hội đua ngựa ở Tần Châu là Trại mã hội lớn nhất toàn quốc.

Vào những ngày đó, cả trấn vô cùng náo nhiệt giống như ngày lễ lớn.

Hôm đó còn hai ngày nữa mới chính thức bước vào cuộc đua nhưng người từ các nơi đã đổ về đông như hội.

Chẳng những các khách điểm, phòng trọ lớn nhỏ không còn một chỗ trống mà hàng chục ngôi lều dựng tạm để đón khách viễn phương trong dịp này, người cũng chật ních.

Đương nhiên thời gian đó việc buôn bán phát tài, nhất là nghề buôn ngựa, đôi khi gặp con ngựa tốt, chỉ cần sang tay, thương lái đã kiếm được mấy ngàn lạng, bằng bỏ công làm quần quật cả năm.

Trại ngựa nhiều, hội đua lớn, đương nhiên ở Tần Châu có nhiều người rất sành sỏi về ngựa.

Trong số này, nổi bật là Chu Giang, hiệu xưng “Hóa Nhân”.

Được mệnh danh như vậy là vì suốt mấy mươi năm trong nghề buôn bán ngựa, Chu Giang có nhãn quang hết sức tinh tường.

Về ngoài hắn không có gì đặc biệt, thậm chí diện mạo rất khó coi với bộ mặt dài thượt như mặt ngựa, đôi mắt tam giác thỉnh thoảng ánh lên những tia gian xảo và nụ cười xu nịnh hầu như thường trực trên môi.

Ba mươi năm theo nghề, từ một tên tiểu ky, nay có thể coi “Hóa Nhân” Chu Giang là tay cự phú.

Đặc biệt hắn nhìn ngựa không bao giờ nhầm lẫn.

Năm lần đua ngựa gần đây nhất, trong số năm con đoạt vương miện về nhất cuộc đua thì đã có ba con được Chu Giang nhìn ra và tìm mua rồi bán lại cho người đua, hoặc số tiền quá lớn thì làm nhiệm vụ môi giới.

Người ta nói rằng:

nếu ai muốn về nhất cuộc đua thì hãy tìm đến “Hóa Nhân”.

Chu Giang, nhờ hắn tìm giúp!

Một khi được Chu Giang đánh giá là ngựa tốt, tự nhiên giá trị của nó tăng gấp nhiều lần.

Trong hội đua này ngoài những người ứng thí, phần đông là khán giả, nhưng cũng có một số người đến đây tìm mua ngựa tốt, và không ít người tìm đến Chu Giang.

Nhờ thế mà trong thời gian mấy ngày hội đua, tiền chảy vào túi tên lái ngựa này như nước.

Lần này Chu Giang cũng đã nhìn ra một con bảo mã.

Đó là con tuần mã lông đen tuyền, trên cổ có một khoang trắng nhỏ.

Gọi nó là “tuần mã” thì không thỏa đáng, vì trông nó không đẹp.

Do vừa vượt qua quãng đường trường, có lẽ nhiều ngàn dặm nên đáng về mệt mỏi, toàn thân nó dính đầy bụi đất, nhìn qua không biết là màu đen hay màu hồng nữa.

“Hóa Nhân” dùng tới năm chậu nước cọ rửa sạch sẽ, nó mới khôi phục lại nguyên dạng.

Đúng là tuần mã.

Không, nên gọi “Thần câu” thì đúng hơn.

“Hóa Nhân” Chu Giang tỏ ý hài lòng.

Suốt thời gian chừng một tuần trà, hắn nhìn con ngựa không rời mắt.

Trong tàu chỉ có một con ngựa nhưng có tới hai người xem.

Ngoài “Hóa Nhân” Chu Giang ra còn có tên tiểu ky trong “Trường Hưng Khách Điểm” là Cái Tam.

Vì chủ nhân của con hắc mã trợ lại trong “Trường Hưng Khách Điểm” nên phải nhờ Cái Tam mới được.

Cái Tam dắt ngựa ra khỏi tàu, đương nhiên là phải giấu chủ nhân. Với niềm con ngựa đáng giá bạc vạn, cần phải kiểm tra thật cẩn thận mới xác định đầy đủ giá trị của nó.

Xem một lúc, Cái Tam nói:

– Thế nào? Chu gia, hãy nói câu gì đi chứ?

Chu Giang chỉ âm ừ không đáp, đôi mắt đã đỏ của hắn càng đỏ hơn, không rời khỏi con ngựa, nhíu mày, chừng như đang toan tính điều gì.

Cái Tam giục:

– Chu gia! Nói đi một lời chứ? Vị khách quan này rất khó tính, nếu biết tôi dắt trộm ngựa ra khỏi tàu thế này chỉ e ngay cả chỗ đội nón cũng không giữ nổi đâu!

Hiển nhiên đó là luận điệu vói tiền.

Chu Giang lò đi, nói:

– Đúng là ngựa quý!

Cái Tam hỏi:

– Như vậy là Chu gia vừa ý rồi ư?

Nếu việc mua bán hoàn tất, đương nhiên giá cả rất lớn, khi đó Chu Giang bỏ túi cả ngàn lạng, chỉ ít hắn cũng thí cho mười lạng, đó là chưa nói tiền thưởng từ phía chủ nhân, làm sao hắn không cao hứng?

Thấy tên lái ngựa không trả lời, hắn lại hỏi:

– Chu gia! Ngài định trả giá bao nhiêu?

“Hỏa Nhân” Chu Giang đáp:

– Còn phải xem chủ nhân ra giá trước mới biết được.

Cái Tam tỏ vẻ sốt ruột:

– Nhưng có thể ảng chừng bao nhiêu là mua được chứ? Đến một ngàn lạng bạc không?

Chu Giang không trả lời mà lại hỏi:

– Chủ ngựa làm nghề gì?

Cái Tam lắc đầu:

– Cái đó... tôi không hỏi.

– Người đó mang họ gì?

– Họ Khấu... ở đây rất ít gặp người có họ như thế.

– Già hay trẻ?

– Còn trẻ. Chỉ mới hăm ba hăm bốn tuổi thôi!

“Hỏa Nhân” Chu Giang sừng sốt hỏi:

– Còn trẻ vậy thôi sao?

Hắn nghĩ thầm:

– Mới trẻ tuổi như thế mà là chủ nhân của con thần câu đáng giá hàng vạn lạng này, quả là diễm phúc. Nhưng kẻ cũng thường tình. Những bậc vương tôn quý tử thì muốn gì mà chẳng có?

Trẻ tuổi thì càng tốt chứ sao? Việc mặc cả, ngã giá sẽ dễ dàng hơn. Người lớn tuổi thường keo kiệt, hơn nữa họ hiểu rõ giá trị con ngựa của mình, khó mà lừa được!

Cái Tam bổ sung thêm:

– Đó là một vị tang khách.

Chu Giang nhíu mày hỏi:

– Nghĩa là sao?

Cái Tam giải thích:

– Nghĩa là có tang ấy mà! Hắn chờ theo một cỗ quan tài, nghe nói đến Cao Lan. Vì sợ thi thể bị hỏng nên vừa đi tìm hòa thượng ở Phát Tháp Tự để xử lý.

Chu Giang nói:

– Thì ra là vậy... Nguyên hán là người có hiểu...

Cái Tam lại nói:

– Nhưng hán rất khó tính. Từ Phát Tháp Tự trở về xong, hán cứ đóng chặt cửa phòng như một vị cô nương vậy! Muốn ăn uống gì cũng sai mang vào phòng...

Chu Giang khoát tay bảo:

– Đi! Dẫn ta đến gặp hán!

Cái Tam sợ sệt nói:

– Trong phòng còn có một cỗ quan tài đựng người chết đen sì, hãi lắm!

Chu Giang cười nói:

– Người ta nói “gặp đám ma thì phát, gặp đám cưới thì xui”. Thấy quan là phát tài, việc gì phải sợ?

Thực ra Cái Tam nói thế để vơi vỉnh thêm, chứ thực ra hán đâu có sợ? Nghe nói vậy liền cười “hích hích” hỏi:

– Chu gia, vậy là xem như việc mua bán thành công được tám phần rồi?

Chu Giang đi guốc trong bụng hán, lăm bằm:

– Bớt miệng đi! Xong việc ta nhớ còn người là được!

Nói xong phóng vào mông đất Cái Tam một cước.

Tên tiểu kỵ ngoác miệng cười, lập tức dẫn tên lái ngựa xuyên qua một dãy hành lang tới hậu viện.

Khu vực này phòng ốc chật hẹp, biệt viện tối tăm.

Cũng không thể trách được điểm gia, đã mang theo một cỗ quan tài thì mấy khi được hoan nghênh? Người ta dành cho một phòng là đã tốt lắm rồi!

Cửa phòng đóng chặt, trên cài một băng giấy mấy chữ:

“Có tang không tiếp khách”.

Nét bút còn chưa khô, chắc mới được dán lên.

Cái Tam đi trước, quay lại hỏi:

– Chu gia xem thế nào? Có nên vào không?

“Hóa Nhân” Chu Giang không đáp, cất tiếng ho khan rồi bước tới gõ vào cửa “bịch bịch” hai tiếng, hỏi:

– Khấu gia có nhà không?

Không có tiếng trả lời.

Chu Giang nhíu mày, định gõ tiếp thì chợt thấy cửa phòng mở ra.

Một người mặc áo tang, bịt khăn che đứng ngay trước cửa.

Cái Tam nói không sai, đó là một thiếu niên chỉ mới hai ba hăm bốn tuổi, diện mạo rất tuấn tú.

Chu Giang chấp tay hỏi:

– Ngài có phải là Khấu gia không?

Thiếu niên đáp:

– Chính phải. Các hạ là ai?

Tên lái ngựa đáp cười vồn vã đáp:

– Tại hạ là Chu Giang, có việc này muốn đến thương lượng với Khấu gia. Có thể vào phòng được không?

Thiếu niên hơi nghi ngại, nhưng vẫn gật đầu đáp:

– Nếu Chu huynh không kiêng kỵ thì xin mời.

Nói xong chỉ tay mời khách.

Chu Giang quay lại khẽ bảo tiên điểm tiểu ky:

–Ngươi đi đi! Nhớ chăm sóc con ngựa cho cẩn thận!

Cái Tam “Dạ” một tiếng chạy đi.

Chu Giang bước theo thiếu niên vào phòng.

Đối diện với cửa phòng ở sát tường có một cỗ quan tài lớn sơn đen để trên giá gỗ, giữa bàn cúng khói hương nghi ngút đặt linh vị với hàng chữ:

“Tiên sư Quách công chi linh vị”.

Hai bên thấp hai ngọn nến, nhựa chảy xuống thành vệt dài như ngấn nước mắt.

Thiếu niên chỉ tay vào bộ bàn nhỏ kê ở góc phòng nói:

– Mời ngồi!

Hai người ngồi đối diện nhau.

Chu Giang chăm chú quan sát thiếu niên một lúc mới mở lời:

– Khấu gia có thể cho biết đại danh không?

Thiếu niên đáp:

– Tại hạ là Khấu Anh Kiệt.

Phải, thiếu niên chính là Khấu Anh Kiệt, trong quan tài tất là thi thể của sư phụ Quách Bạch Vân.

Chàng cũng nhìn Chu Giang dò xét, xem có phải đối phương là người của “Vũ Nội Thập Nhị Lệnh” bám theo mình không. Nhưng qua ánh mắt và dáng điệu thì đoán rằng người này võ công không cao, vì thế cảm thấy yên tâm.

– Các hạ đến đây có việc gì thì hãy nói đi. Tại hạ đang phục hiếu nên không tiện nói nhiều.

– Dạ dạ!

Chu Giang lại ho khan một tiếng rồi cười nói:

– Ngày kia là chính thức bước vào hội đua ngựa rồi, chắc Khấu gia cũng có nghe nói tới?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp:

– Tại hạ không nghe nói.

Chu Giang ngạc nhiên nghĩ thầm:

– Lễ hội trọng đại như thế, làm sao có người ở ngay Tần Châu mà không quan tâm như vậy chứ?

Hắn liền giảng giải:

– Ở Tần Châu hàng năm đến kỳ này đều tổ chức thịnh hội đua ngựa, những anh tài trên toàn quốc đều kéo về đây tham gia, có tới hàng trăm kỵ sĩ cả nam lẫn nữ. Khấu gia tiện thể qua đây, có tham dự không?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp:

– Lúc này thì tại hạ còn lòng đâu mà nghĩ đến vui chơi hội hè nữa?

Rồi nhìn khách hỏi:

– Chu huynh vì việc đó mà đến gặp tại hạ để báo tin thôi sao?

Chu Giang vội đáp:

– Không không!

Hắn xua tay lia lịa nói:

– Khấu gia hiểu sai ý huynh đệ rồi!

– Vậy các hạ có việc gì?

Chu Giang thao thao bất tuyệt:

– Chuyện là thế này:

huynh đệ làm nghề buôn ngựa ở Tần Châu này. Khấu gia hãy biết rằng nghề của chúng tôi chỉ dựa vào nhãn quang tinh tường, cũng giống như lái lợn nhìn qua là biết con nào thịt nhiều, con nào ít thịt. Ngựa cũng thế, phải biết nhận ra con nào là ngựa hay, thế mới ăn tiền!

Khấu Anh Kiệt nhìn hắn tỏ vẻ sột ruột.

Chùng như tên lái ngựa cũng nhận ra, lão kết luận:

– Tóm lại, phải tinh tường mới có cơm ăn!

Khấu Anh Kiệt nhú mày nói:

– Các hạ vào chính đề đi!

Chu Giang rối rít nói:

– Được được! Xin vâng! Xin vâng! Việc là... huynh đệ được người ta ủy thác mua một con ngựa tốt để tranh giải trong cuộc đua. Khấu gia cũng biết rằng thời buổi này muốn kiếm một con ngựa tốt không phải dễ...

Khấu Anh Kiệt cười hỏi:

– Rốt cuộc là các hạ thấy con “Hắc Thủy Tiên” của tôi vừa ý chứ gì?

– “Hắc Thủy Tiên”?

Chu Giang mở tròn xoe đôi mắt, nói tiếp:

– Khấu gia định nói con hắc mã của ngài tên là “Hắc Thủy Tiên” mà ở Trương Gia Khẩu người ta treo giá một vạn lạng để mua nó phải không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Không sai! Chính là nó!

Chu Giang thốt lên:

– Ui chao! Lạy trời lạy Phật! Không ngờ nó lại...

Hắn định nói “lại rơi vào tay ta” nhưng ghìm lại được, nhưng không giấu nổi vui sướng muốn nhảy cẫng lên, rồi rít nói:

– Đúng là nó! Huynh đệ đã trông không lầm, quả là thiên hạ đệ nhất thiên lý mã! Nào! Khấu gia hãy ra giá đi! Huynh đệ trả một vạn hai, chỉ cần người

nhường lại...

Nào ngờ Khấu Anh Kiệt làm tên lái ngựa cụt hứng:

– Tại hạ chưa nói là cần bán nó.

Chu Giang ngờ ngác nhìn đối phương, nhưng bình tâm lại, nghĩ thầm:

– Thì ai mà chả thế? Cứ phải làm cao cái đã!

Liền cười hỏi:

– Khấu gia chê ít chứ gì? Cái đó không sao!

Khấu Anh Kiệt đứng lên nói:

– Lão huynh hiểu sai ý tại hạ rồi! Nếu Chu huynh đến đây chỉ vì việc đó thì tại hạ đã nói rõ. Vì có tang sự nên không tiện giữ khách, xin Chu huynh cứ tùy tiện!

Chu Giang cũng đứng lên, ngậy người nhìn Khấu Anh Kiệt một lúc rồi chột hỏi:

– Khấu gia có biết người nhờ huynh đệ mua ngựa là ai không?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp:

– Là ai cũng thế cả! Tại hạ đã nói không bán. Cảm phiền Chu huynh đến đây không đạt được mục đích. Thử lỗi vì tại hạ không tiền.

Thấy thuyết phục không được, Chu Giang buông lời dọa dẫm:

– Khấu gia! Theo huynh đệ thì nên bán con ngựa đó đi! Nếu không bán thì phiền phức đấy!

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng đáp:

– Tại hạ lại thấy rằng bán nó đi mới phiền phức!

Chu Giang cố thêm một câu:

– Khấu gia nên biết, người nhờ mua là phủ hộ đệ nhất vùng tây bắc, cũng rất có thế lực...

Khấu Anh Kiệt ngắt lời:

– Tại hạ đã nói là không bán! Chu huynh hãy về đi, đừng nói nhiều vô ích!

Chu Giang mặt sầm xuống, thờ dài nói:

– Thật đáng tiếc!

Rồi quay ra cửa.

Khấu Anh Kiệt bước lên trước, mở rộng cửa nói:

– Xin lỗi Chu huynh, tại hạ không tiền!

“Hóa Nhân” Chu Giang chấp tay chào rồi bước ra khỏi phòng.

Trong đời hành nghiệp mấy chục năm, hắn chưa bao giờ gặp phải một người chủ ngựa cụt chấp đến thế.

Nhưng điều làm hắn khó xử là việc mua bán thất bại, biết ăn nói thế nào với thân chủ nhờ mua đây?

Nói là nhờ, nhưng đó cũng là mệnh lệnh.

Rời khỏi “Trường Hưng Khách Điểm” với bước chân nặng trĩu, hắn rầu rĩ nghĩ thầm:

– Thật là một tiểu tử ngoan cố! Lần này “Ngọc Quan Âm” Ngọc tiểu thư không cho mình một trận mới kỳ!

o O o Ở vùng Cam Túc này nói đến “Kim Đại Vương” Quách Bạch Vân lão tiên sinh có thể một số người không biết, nhưng suốt cả vùng tây bắc, nói đến vị thiên kim ái nữ của ông “Ngọc Quan Âm” Quách Thái Linh thì chẳng ai không biết.

Thực ra cái tên Quách Thái Linh không nổi tiếng như tác hiệu “Ngọc Quan Âm”.

Ba tiếng “Ngọc Quan Âm” nổi tiếng khắp vùng tây bắc, nhưng thái độ của mỗi người một khác nhau.

Có người yêu vị thiên kim ái nữ của “Kim Đại Vương” giàu có, lại có người sợ, cũng có người nể trọng.

Thậm chí có người còn nguyên rủa “Ngọc Quan Âm”.

Vì sao lại có thái độ khác hẳn nhau đối với cùng một người như thế?

Yêu, vì cô ta rất đẹp.

Sợ, vì nữ nhân đó hận độc, ra tay không khoan nhượng.

Nguyên rủa, vì cô ta không hiểu lý.

Còn nể trọng, vì “Ngọc Quan Âm” là nhân vật hành hiệp trượng nghĩa.

Tóm lại, Quách Thái Linh là một thiếu nữ rất đẹp, tài hoa nhưng bướng bỉnh, kiêu ngạo.

Những đặc tính đó gắn với một giai nhân thì cũng không có gì khó hiểu.

Đặc biệt, “Ngọc Quan Âm” có võ công cao cường, ở vùng tây bắc này khó tìm được địch thủ.

Về tài sản, là nhi nữ của “Kim Đại Vương” nên vàng bạc như núi.

Không có anh chị em, cũng không có mẫu thân, được cha cưng chiều và ông thường đi xa, Quách Thái Linh thành ương bướng, trái tính trái nết, thích gì được nấy là điều không tránh khỏi.

Nói đi thì phải nói lại, vị đại tiểu thư đó tuy ương bướng nhưng bản tính nhân từ, thiện lương, lại rất hảo tâm, thường hành hiệp trượng nghĩa, luôn giúp đỡ những người nghèo khổ hoạn nạn.

Nói không quá rằng nhờ có “Ngọc Quan Âm” mà những năm qua vùng Cam Ninh được yên ổn, bọn đạo tặc không dám lộng hành.

Những nhân vật trong cả hắc bạch lưỡng đạo hoặc nể sợ, hoặc thù ghét nhưng không ai dám đụng đến cô ta.

Người cương thì cô ta còn cương hơn, người hận độc thì cô ta còn hận độc hơn, người hào phóng thì cô ta còn hào phóng hơn.

“Ngọc Quan Âm” là người như thế.

Nữ hài tử đã lớn đặc biệt với một nữ hiệp võ công cao cường thì không mấy người chịu ràng buộc bởi hai chữ “gia đình”.

Kể ra lúc “Kim Đại Vương” Quách Bạch Vân ở nhà, Quách Thái Linh ngoan ngoãn được mấy hôm.

Nhưng khi ông vừa bước chân đi là “Ngọc Quan Âm” bắt đầu gây náo đến khuynh thiên đảo địa!

Tuy trên cô ta còn có hai vị sư huynh nhưng hai người này không hợp tính cô ta. Hôn nữa sau khi họ mở cơ sở làm ăn lớn ở những nơi khác nhau thì hầu như không còn quan tâm đến sư môn nữa. Chỉ khi nào có “Kim Đại Vương” ở nhà họ mới về vấn an, thọ giáo một ít võ công, sau khi ông rời bước là ai vào việc nấy, chẳng thời gian đâu mà quan tâm đến sư muội.

Và chẳng cô ta cũng chẳng cần đến sự quan tâm của hai vị sư huynh đó.

Không biết từ lúc nào, “Ngọc Quan Âm” chợt hứng thú với thuật cưỡi ngựa, và rất thành công trong lĩnh vực này.

Cụ thể liên tiếp hai kỳ đua ngựa gần đây ở Tần Châu, “Ngọc Quan Âm” đều giành giải nhất.

Càng thành công, sự hứng thú càng cao.

Đương nhiên lần này “Ngọc Quan Âm” cũng tham dự, từ Cao Lan đến Tần Châu trước bảy tám ngày để chuẩn bị thi đấu.

Ở Tần Châu, Quách gia có hẳn một biệt thự riêng rất u tịch và tráng lệ gọi là “Mai Viên”. Tên hầu Mao Thát đã chuẩn bị sẵn hành lý cho nữ chủ nhân.

Với nhân vật nổi tiếng như “Ngọc Quan Âm” thì bao giờ cũng trở thành trung tâm chú ý của mọi người.

Từ khi “Ngọc Quan Âm” đến “Mai Viên”, không khí của cuộc đua bắt đầu sôi động hẳn lên.

Từ ban tổ chức giải, những tin tức làm chấn động, ít nhất là cả tỉnh Cam Túc, được truyền đi.

Đương nhiên tin đầu tiên là sự tham gia của Quách Thái Linh “Ngọc Quan Âm” với mục tiêu không giấu giếm là đoạt chức vô địch lần thứ ba liên tiếp.

Tin tức thứ hai là vị công tử rất nổi tiếng của một trại ngựa lớn bậc nhất vùng đông bắc “Trác Tiểu Thái Tuế” Trác Quân Minh cũng đã có mặt!

Những người chơi ngựa không lạ gì cái danh “Trác Tiểu Thái Tuế”.

Khu vực này có mười ba mã trường thì đã có tới mười hai nơi là cơ sở của Trác gia. Như thế đủ biết tài sản họ Trác lớn tới mức nào.

Người ta đồn rằng thuật cưỡi ngựa của Trác Quân Minh rất cao. Lần này y đến Tần Châu với con “Tứ Mao Thanh”, giống ngựa nòi Thanh Mai, được xưng là “Bát hoang đệ nhất thần câu”.

Đương nhiên người ta đều biết rằng mục đích của Trác Quân Minh không có gì khác hơn là dùng “Tứ Mao Thanh” để tranh chấp với con “Hỏa Lôi Hồng” của “Ngọc Quan Âm” Quách Thái Linh.

Nhân vật cũng lừng danh không kém là Đan Lỗ Tư, ái nữ của Quân Vương Cấp Xích ở Mông Cổ, cưỡi con ngựa “Nhất Đóa Vân” rất nổi tiếng.

Một người khác cũng rất đáng chú ý là Cù Cửu, kỵ sĩ kiệt xuất ở Thiểm Bắc.

“Cù Cửu” chỉ là trác hiệu, còn vị này họ Miêu, tuổi còn trẻ nhưng chừa một bộ râu kiểu râu rồng, trong số huynh đệ kết nghĩa kim lan, “Đại Cửu Nghĩa” hấn liệt vào thứ chín nên được mệnh danh là “Cù Cửu”.

“Cù Cửu” cũng có một con danh mã tên là “Khoái Tai Phong”.

Thông thường ở hội đua Tần Châu hàng năm có trên trăm kỵ sĩ khắp nơi về đây thi đấu, nhưng chỉ lần này mới có nhiều nhân vật lừng danh như vậy. Chỉ cần có một người thôi, những kẻ hiếu kỳ đã bàn tán râm ran rồi, huống chi một lúc nhiều người như vậy?

Không những kỵ sĩ ứng thí mà người xem từ xa cũng đến đây từ rất sớm, trước bốn năm ngày nên không khí ở Tần Châu sôi sục hẳn lên.

Đi đâu cũng gặp từng tốp người tụ tập bàn tán râm ran.

o O o Lại nói người nhờ “Hỏa Nhân” Chu Giang tìm mua ngựa tốt chính là “Ngọc Quan Âm” Quách Thái Linh.

Bị Khấu Anh Kiệt từ chối, hấn lập tức đến báo tin.

Đứng tần ngần trước cổng “Mai Viên” hồi lâu, Chu Giang mới xuống ngựa, buộc vào cổng rồi rụt rè hé cửa bước vào.

Vừa lúc đó thì tên gia nhân Mao Thát từ trong biệt thự đi ra.

Thấy Chu Giang, hấn cười tí mắt nói:

– Chu gia vừa tới ư? Tôi đang định đi tìm ông đây! Mời vào, mời vào đi!

Vừa nói vừa kéo tay khách lúi vào.

Chu Giang kêu lên:

– Đừng kéo! Đừng kéo! Đại tiểu thư có nhà không?

– Có có! Tiểu thư đang làm vườn.

Chu Giang phui bụi bám vào quần áo, sửa sang lại y phục đầu tóc chỉnh tề rồi mới theo Mao Thát đi vào nội viện.

“Ngọc Quan Âm” tay cầm một chiếc kéo lớn, đang xén tỉa những luống hoa bằng động tác rất thành thạo.

Cô ta thích công việc này, chỉ những khi lâu ngày cô không tới, Mao Thát mới phải cắt tỉa hoa.

Quả là Quách Thái Linh rất xinh đẹp với đôi mắt trong như hồ thu dưới làn mi cong như rặng liễu, đôi môi tươi thắm, làn da trắng ngần, vóc người thon thả, dáng đi uyển chuyển, tóm lại xứng là một trang quốc sắc thiên hương.

Thôi Hộ trong bài “Đề đô thành Nam trang” có câu:

“nhân diện đào hoa tương ánh hồng” để làm tôn vẻ đẹp mỹ nhân.

Nhưng ở đây Quách Thái Linh không cần đến hoa để tôn vẻ đẹp cho mình, thậm chí những bông hoa có sắc đẹp của cô càng thêm rực rỡ!

o O o Người ta ai cũng có tâm sự sâu kín của mình, đặc biệt là những cô nương đang độ tuổi trưởng thành.

Đương nhiên “Ngọc Quan Âm” Quách Thái Linh cũng không ngoại lệ.

Thiếu nữ lớn lên, ai mà chẳng nghĩ đến tương lai hạnh phúc của mình?

Có không ít công tử con nhà thế gia đến “Bạch Mã Sơn Trang” cầu thân, nhưng đều bị Quách Bạch Vân từ chối.

Quả tình những vị công tử đó đều không làm Quách Thái Linh vừa ý.

Người ta nói rằng lão Trang chủ nhân giới quá cao, họa chăng chỉ những vị vương tôn công tử may ra mới xứng với vị thiên kim ái nữ đẹp như thiên tiên và có tài sản kếch sù của ông ta.

Chỉ có Quách Thái Linh mới biết rằng không phải thế!

Tuy cô thừa nhận phụ thân yêu cầu cao về chàng rể tương lai của mình, nhưng không phải về tiền tài và địa vị.

Cô hiểu ông là người thế nào, có một người cha như vậy đứng ra đảm đương lo việc tương lai cho mình, cô không cần nghĩ đến nữa.

Trước đây cô đã quyết định rằng dù người cha chọn là thế nào chăng nữa thì cũng phải được chính cô ta xem vừa mắt, nếu không thà suốt đời ở vậy không lấy chồng còn hơn phải sống với một người mà mình vô cảm.

Quyết định đó đến bây giờ vẫn không thay đổi.

Quách Thái Linh đã qua hai mươi tuổi, chỉ còn một tháng nữa là tới sinh nhật lần thứ hăm mốt.

Trước khi đi, Quách Bạch Vân đã nói với ái nữ rằng chuyến này ngoài việc thường lệ là thu tiền ở các mỏ vàng, ông còn giải quyết hai việc lớn, trong đó có việc tìm cho cô một vị hôn phu hợp ý, còn việc thứ hai thì không nói rõ là gì.

Ông còn dặn bảo ái nữ một số việc, hẹn sẽ về trước ngày sinh nhật của cô rồi lên đường.

Chưa lần nào Quách Thái Linh mong ngóng cha về như vậy, và cũng chưa lần nào ông đi lâu đến thế.

Vừa xén tỉa cây vừa nghĩ ngợi thì Mao Thất dẫn “Hòa Nhân” Chu Giang vào.

Từ xa, Mao Thất đã cung kính cúi chào:

– Đại tiểu thư!

Quách Thái Linh ngừng tay hỏi:

– Thế nào? Mua được chưa?

Chu Giang lắc đầu.

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi:

– Sao thế? Không gặp được chủ nhân ư?

Chu Giang đáp:

– Gặp thì gặp được, nhưng người đó không bán!

Quách Thái Linh nhíu cong đôi mày liễu hỏi:

– Chuyện thế nào người kể cho rõ xem!

Chu Giang nói:

– Chủ ngựa họ Khẩu, không phải người bản địa. Hạ nhân đã thuyết phục hết lời nhưng hắn cứ trơ ra, một mực không bán!

Quách Thái Linh hỏi:

– Người xem kỹ con ngựa rồi chứ? Có đúng là cực hay như người đã nói không?

Chu Giang vội đáp:

– Ủi chao! Còn phải nói! Không giấu gì Đại tiểu thư, hạ nhân sống đến từng này tuổi, làm nghề lái ngựa gần ba chục năm, đã qua tay hàng vạn con nhưng chưa từng thấy con ngựa nào như nó, kể cả con “Hỏa Lôi Hồng” của Đại tiểu thư cũng không bằng!

Quách Thái Linh bị cuốn hút vào câu chuyện, hỏi:

– Thật vậy sao?

– Đương nhiên là thật! Chắc Đại tiểu thư đã từng nghe nói đến con ngựa ở Trương Gia Khẩu người ta treo giá mua tới một vạn lạng rồi chứ?

Quách Thái Linh mở to mắt nhìn tên lái ngựa hỏi:

– “Hắc Thủy Tiên” có phải không?

Chu Giang gật đầu liền mấy cái:

– Không sai!

Quách Bạch Vân đã từng nhiều lần kể về con ngựa này và hứa chuyện này cố mua cho được nó để tặng ái nữ.

Quách Thái Linh hỏi dồn:

– Đúng là con ngựa đó chứ? Làm sao mà người biết được?

Chu Giang đáp:

– Hạ nhân nghe người ta mô tả con thần mã này rất chi tiết, nay thấy đúng như thế này! Hơn nữa với đôi mắt nhà nghề, hạ nhân dám cam đoan nó đứng đầu loài ngựa, là thượng đẳng mã vương! Ngoài ra chính chủ nhân con ngựa cũng khẳng định điều này.

Quách Thái Linh nói:

– Nếu đúng là “Hắc Thủy Tiên” thì ta phải đi thôi!

Chu Giang ngập ngừng nói:

– Chỉ e rằng..

Quách Thái Linh ngắt lời:

– Ta sẽ trả nhiều tiền hơn. Người hãy đến nói với chủ ngựa rằng người ta trả một vạn thì ta trả vạn hai, nếu chưa bán thì trả hai vạn, ba vạn... bao nhiêu cũng phải mua cho bằng được nó.

Chu Giang thờ dãi nói:

– Vấn đề ở đây không phải là tiền. Tiểu tử đó nói nhất khoát một câu là không bán!

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi:

– Thế nào? Chủ ngựa còn trẻ ư?

– Chỉ là một tiểu hài tử hăm ba hăm bốn tuổi.

– Hắn làm nghề gì?

Chu Giang lắc đầu đáp:

– Cái đó thì hạ nhân không hỏi. Nhưng hiện hắn đang có tang, mang theo một cỗ quan tài. Xem phong thái và cách ăn mặc của hắn thì chừng như không phải là người có nhiều tiền.

Quách Thái Linh hỏi:

– Người có nói với hắn là ta mua không?

Chu Giang cười khổ đáp:

– Hắn không để hạ nhân nói, bảo rằng ai mua cũng như nhau cả, đã không bán là không bán!

Quách Thái Linh nhú mày hỏi:

– Hắn tên gì?

– Nghe hắn xưng là Khẩu Anh Kiệt.

– Hiện trú ở đâu?

– Một phòng nhỏ ở hậu viện “Trường Hưng Khách Điểm”.

Quách Thái Linh nhìn Mao Thắt ra lệnh:

– Dắt ngựa ra đây! Cả người cũng theo ta đi một chuyến!

“Hóa Nhân” Chu Giang sừng sốt kêu lên:

– Đại tiểu thư...

Quách Thái Linh ngắt lời:

– Cả người cũng đi! Phải mua cho bằng được con ngựa đó!

Nói xong ném cây kéo xuống đất đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kỳ Tình Kiều Nữ

Tiền lão hòa thượng ở Phát Tháp Tự về xong, Khấu Anh Kiệt cảm thấy trong lòng yên tâm hơn.

Không biết lão hòa thượng dùng loại hương liệu và thảo vật gì tẩm vào tử thi, còn nói đó là thuốc phòng thối rửa. Sau đó là dùng vải trắng, khâm liệm lại, ngồi trước quan tài đọc mấy bài kinh.

Trước khi về tự, lão cam đoan với Khấu Anh Kiệt rằng có thể giữ thi thể ba tháng không thối rửa.

Khấu Anh Kiệt cúng mười lạng bạc, hết lòng tạ ơn rồi cung kính tiễn lão hòa thượng ra tận cửa khách điểm.

Nghi tại “Trường Hưng Khách Điểm” một ngày, chàng dự định sáng mai tiếp tục hành trình, như vậy là đã bước sang ngày thứ năm.

Phải chờ đến “Bạch Mã Sơn Trang”, đưa thi thể Quách Bạch Vân và di vật trao lại cho Quách Thái Linh và hai đệ tử của ông ta, lúc đó Khấu Anh Kiệt mới tính là làm xong nhiệm vụ. Còn việc sau này đi hay ở thì sẽ tính sau, tùy thuộc vào thái độ của ba người, nhất là Quách Thái Linh.

Hiện tại cứ tiến hành theo từng bước đã.

Ngồi đăm đăm nhìn cỗ quan tài, chàng nhớ lại thời gian ngắn ngủi sống với ân sư, nhớ lại từng lời dạy bảo và tấm lòng chí tình của lão nhân gia đối với mình mà lòng thổn thức không nguôi.

Chỉ mới qua năm ngày mà trông chàng hốc hác tiêu tụy hẳn đi.

Đang trầm tư, chợt có tiếng gõ cửa.

Khấu Anh Kiệt tỏ vẻ khó chịu hỏi:

– Ai đấy?

– Khấu gia, xin mở cửa. Tiểu nhân đây!

Khấu Anh Kiệt nhận ra giọng Cái Tam.

Chàng bước ra mở cửa, thấy sau lưng Cái Tam còn có Chu Giang, chàng bực bội nghĩ thầm:

– Tại sao hắn còn đến quấy rầy mãi thế?

Chàng định đóng cửa thì Cái Tam chợt chạy tới giữ lấy cánh cửa, khẩn khoản nói:

– Xin Khấu gia khoan đóng cửa vội! Có người muốn gặp ngài!

Nói xong cúi rạp người thật thấp hành lễ.

Khấu Anh Kiệt xằng giọng:

– Tại hạ đã nói là không bán, vì sao...

Chu Giang ngắt lời, cười nhả nhặn nói:

– Bán hay không là việc của Khấu gia. Nhưng đích thân người nhờ huynh đệ mua đã tới đây, chờ Khấu gia trước viện. Có gì xin Khấu gia nói với vị đó một tiếng để huynh đệ khỏi khó xử...

Khấu Anh Kiệt đáp:

– Chu huynh cứ đến bảo ông ta rằng tại hạ không muốn tiếp khách! Cho dù vị đó trả bao nhiêu, tại hạ cũng không bán đâu!

Nói xong lại chực đóng cửa.

Chu Giang cố sức giữ lại nói:

– Khấu gia chỉ nói vài câu để đuổi tôi đi cũng được, nhưng tôi biết làm thế nào để giải thích với người mua đây? Cẩn rơm cẩn cỏ lạy Khấu gia, xin hãy đi gặp cô ấy nói vài lời!

Khấu Anh Kiệt muốn cho hắn một chương, nhưng nghe nói thế cũng mềm lòng, đành thở dài đáp:

– Thôi được! Dẫn ta đi!

Cái Tam vội vàng khóa cửa lại.

Cái Tam khúm núm nói:

– Mời Khấu gia!

Khấu Anh Kiệt theo Chu Giang và Cái Tam xuyên qua hậu viện, theo hành lang dẫn tới khu cư phòng ở tiền viện thoáng đãng và rộng rãi hơn phía sau nhiều.

Tiền viện có rất đông người tập trung lớ nhỏ, mắt lăm lét rí rai nhau thăm thì như chuẩn bị đón tiếp một vị đại nhân nào.

“Hóa Nhân” Chu Giang đi trước, vừa rẽ đám đông vừa nói oang oang:

– Tránh ra! Tránh ra! Chủ ngựa đến!

Hai tiếng “chủ ngựa” có uy lực giống như “Tổng đốc đại nhân” làm cho đám đông dồn lại dẹp thành lối đi cho ba người.

Hàng chục ánh mắt đổ dồn vào Khấu Anh Kiệt.

Chàng chẳng hiểu chuyện gì, trong lòng rất rối kinh ngạc.

Nhưng chẳng bao lâu đã có lời giải đáp, khi thấy con “Hắc Thủy Tiên” bị nhốt trong tàu ngựa mới được dựng lên ngay giữa tiền viện.

Như vậy là người ta bị con thần mã hấp dẫn, đương nhiên niềm vinh quang trước hết là vị chủ nhân của nó.

Ngựa không ở trong chuồng mà đem nhốt ở đây, đó là điều làm cho Khấu Anh Kiệt không hài lòng.

Thực tình nó được chăm sóc rất tốt, rửa ráy sạch sẽ, lại có hàng rào bao quanh không cho người đến gần, lại còn có ai đó mang vào cỏ nó một băng vải hồng rất đẹp!

Quả đúng là thượng đẳng mã vương!

Nhưng “Hắc Thủy Tiên” không quen với cảnh tượng này, chạy lồng lên, miệng thở phì phì.

Thấy chủ nhân tới, nó dựng hai chân trước mừng rỡ hí vang.

Khấu Anh Kiệt tâm tính không vui, chẳng những không lấy đó làm tự hào mà mặt lại sa sầm xuống, chộp ngực áo Chu Giang hỏi:

– Tên họ Chu kia! Thế này là thế nào?

Trong con giận dữ, tay chàng chộp vào da thịt hắn đau nhói.

Chu Giang sợ hãi kêu lên:

– Ui chào! Đau quá! Khẩu gia buông ra đi! Tôi... chết mất! Việc này... không liên quan gì đến... hạ nhân cả...

Khẩu Anh Kiệt cười lạnh nói:

– Ta đã ba lần nói với người rằng không bán, vì sao cứ quấy rầy mãi, nay lại gây sự trêu ta? Có phải ngươi cậy thế người bản địa bức hiếp khách từ xa tới không?

Giận hết khôn, hỏa khí đã bốc lên đầu, Khẩu Anh Kiệt nói xong tay phải giật một cái rồi tung ngược lên.

Thân ảnh Chu Giang bị bắn cao lên không tới hai trượng!

Mặt hấn tái mét lại không còn một chút huyết sắc, miệng gào lên như lợn bị chọc tiết:

– Ôi ôi! Roi chết tôi rồi! Roi chết tôi rồi! Ai cứu...

Quả thật với cú roi từ độ cao như vậy, dù không chết chẳng nữa thì tên lái ngựa cũng phải nằm liệt giường mấy tháng!

Chúng nhân đứng vây quanh cũng bật lên tiếng la kinh hãi.

Có lẽ số Chu Giang chưa chết, vì trong lúc rơi xuống, chợt có một nhân ảnh từ một gian phòng gần đó nhảy vút ra cửa sổ, thân ảnh như cánh én bay thẳng tới đỡ lấy tên lái ngựa trong khi hấn sắp ngã giập lưng xuống đất!

Mấy chục người đứng ở hiện trường, kể cả Khẩu Anh Kiệt không kịp nhìn rõ người đó là ai thì y đã thi triển một chiêu “Phiêu Lạc Kinh Hồng” đảo mình đáp nhẹ xuống đất không làm bay một hạt bụi!

Thân pháp thật ảo diệu tuyệt luân!

Chu Giang đã sắp chết giấc đi, bây giờ mới biết mình đã được cứu sống, buông tiếng thở phào nhẹ hẫng người ra!

Chúng nhân cùng ồ lên thán phục.

Mọi người nhìn lại, hóa ra đó là một vị cô nương!

Hon nữa còn là cô nương rất đẹp, làn thu thủy nét xuân sơn, tóc mây da tuyết, mày liễu môi đào, xứng là trang giai nhân tuyệt sắc!

Diễm lệ như thế, nhưng vẻ mặt cô nương đó lại rất lạnh lùng.

Sau tiếng hò reo tán thưởng, đám đông bỗng lặng hẳn đi, không nghe một âm thanh.

Mọi người đều ngưng mục nhìn cô nương vừa xuất hiện, ánh mắt bộc lộ cả nỗi khâm phục lẫn lòng ngưỡng mộ, hình như còn có cả sợ hãi nữa...

Thiếu nữ để Chu Giang đứng xuống đất rồi chậm rãi đi về phía Khẩu Anh Kiệt.

Tên lái ngựa chừng như thấy có người bảo vệ mình nên can đảm lên một chút, rụt rè bước theo thiếu nữ.

Cũng như những người khác, Khẩu Anh Kiệt cũng người nhìn giai nhân, bắt gặp ánh mắt cô ta cũng nhìn mình, chàng đành nhìn sang chỗ khác.

Trong đám đông có ai đó thốt lên:

– “Ngọc Quan Âm”!

Tiếng xì xầm lại nổi lên.

Một người tiến lại gần thiếu nữ chấp tay cung kính vái chào.

Khẩu Anh Kiệt nhận ra đó là lão chủ quầy, quản lý “Trường Hưng Khách Điểm”.

Chỉ thấy thiếu nữ nói nhỏ với lão chủ quầy mấy câu, sau đó lão ta hướng sang chúng nhân nói:

– Xin khách quan hãy trở về phòng mình đi! Ngọc tiểu thư có một chút việc muốn bàn với vị Khẩu gia này, đông người không tiện. Cảm phiền chư vị khách quan...

Có sự can thiệp của lão quản lý, đám đông bắt đầu giải tán, nhưng ai cũng tỏ ra miễn cưỡng.

Phần đông đoán ra việc liên quan đến con tuần mã, nhưng một số lại hy vọng rằng do hành động hơi quá khích của Khẩu Anh Kiệt vừa rồi sẽ xảy ra một cuộc tranh chấp, như thế sẽ đáng xem hơn.

Tuy nhiên với uy lực của “Ngọc Quan Âm”, ai dám nán ná ở lại?

Lát sau giữa viện chỉ còn lại mấy người là Khấu Anh Kiệt, “Hòa Nhân” Chu Giang, Cái Tam, Lưu chương quỳ, “Ngọc Quan Âm” và tên gia nhân của cô ta là Mao Thất, tay bưng một cái tráp nhỏ bằng gỗ đàn hương.

Khấu Anh Kiệt nhìn sang “Ngọc Quan Âm” với cái nhìn không được tự nhiên, trong đó có chút hiếu kỳ, hiểu rằng nhân vật này không đơn giản.

Chàng chợt có cảm giác rằng thiếu nữ này trông quen quen như đã từng gặp ở đâu nhưng không sao nhớ ra được, ngạc nhiên thầm hỏi:

– Trong đời mình gặp gỡ nữ nhân không nhiều, lại càng ít tiếp xúc với người đẹp như thế, làm sao mà không nhớ ra được chứ? Có lẽ mình trông lầm..

“Ngọc Quan Âm” tiến lên một bước, lạnh lùng hỏi:

– Ngươi họ Khấu?

Khấu Anh Kiệt cũng trả lời trống không như thế:

– Không sai!

“Ngọc Quan Âm” “Hừ” một tiếng nói:

– Ta biết ngươi có biết chút ít võ công, nhưng chỉ với chừng đó...

Cô ta không nói hết câu, tới đó dừng lại, “Hừ” một tiếng nữa.

Đương nhiên Khấu Anh Kiệt quá hiểu đó là biểu hiện gì.

Nhưng chàng còn chưa phản ứng thì “Ngọc Quan Âm” đã nhìn sang “Hòa Nhân” Chu Giang nói:

– Chu Giang! Hãy nói cho hắn biết mục đích của ta!

Chu Giang bước lên đứng cách Khấu Anh Kiệt năm bước, chừng như còn sợ xảy ra sự cố như vừa rồi, chắp tay nói:

– Khấu gia! Ngọc tiểu thư muốn mua con ngựa của ngài. Nay có tiểu thư ở đây, ngài hãy ra giá đi!

Khấu Anh Kiệt càng lúc càng thấy ác cảm với Chu Giang, cũng không có thiện cảm gì với thiếu nữ tuyệt đẹp nhưng lạnh lùng và kiêu ngạo kia, trong lòng càng bức bối!

Nhưng nghĩ rằng mình đang ở xứ người lại đang có tang nên tránh xung đột từng nào là đỡ phiền phức từng đó.

Nghĩ thế chàng nuốt con giận vào.

Nghe Chu Giang hỏi xong liền đáp:

– Con ngựa đó tại hạ phải bỏ rất nhiều công sức mới bắt và thuần phục được, nên không có ý bán đi! Xin Chu gia nói lại giùm với tiểu thư!

Hai người đứng cách nhau chỉ tám chín thước, nói ra câu nào đối phương cũng nghe rõ, thế mà làm điệu khách sáo thông qua người thứ ba, quả là khách sáo đến khô hời!

Khấu Anh Kiệt nói xong quay người đi về phía con ngựa Hắc Thủy Tiên!

Ngọc Quan Âm chợt quát lên:

– Khoan đã!

Khấu Anh Kiệt dừng bước quay người:

– Tiểu thư còn việc gì nữa?

Ngọc Quan Âm lạnh giọng:

– Rốt cuộc ngươi đòi bao nhiêu tiền? Cứ nêu giá đi!

Khấu Anh Kiệt tỏ vẻ khó chịu:

– Nếu cô nương còn chưa nghe rõ thì tại hạ xin nhắc lại lần nữa, tôi không bán con ngựa này!

Ngọc Quan Âm vẫn kiên trì:

– Ta trả người hai vạn lạng, được không?

Khấu Anh Kiệt cười nói:

– Ngọc tiểu thư, xin lỗi...

Ngọc Quan Âm ngắt lời:

– Ngươi đừng nói nữa!

Rồi quay sang hỏi Mao Thất:

– Ngươi mang theo vật ta dặn chứ?

Mao Thất đưa tráp lên nói:

– Dạ có!

Ngọc Quan Âm ra lệnh:

– Mở ra!

Mao Thất dạ một tiếng, mở tráp ra.

Trừ Khấu Anh Kiệt, tất cả những người có mặt tại hiện trường đều dán mắt nhìn vào cái tráp!

Ngoài ra, có rất nhiều khách trọ tuy giải tán nhưng có người còn đứng túm tụm cách một quãng theo dõi, có người tuy về phòng nhưng vẫn nhìn ra cửa sổ, đều cố nhìn xem trong tráp đựng vật gì.

Nhưng ở xa chỉ thấy ánh hào quang phát ra từ trong tráp mà không thấy rõ vật gì cả!

Riêng bọn Chu Giang, Lưu chương quỳ thì thấy rõ, mắt mở tròn xoe vì kinh ngạc.

Trong tráp đựng đầy đồ tể nhuyễn, toàn thứ đắt tiền, đủ loại châu ngọc, nhìn mà hoa cả mắt!

Chu Giang và Lưu chương quỳ đã từng thấy nhiều thứ của cải, vàng bạc thu vào không ít, tính là phú hộ ở Tần Châu nhưng chưa từng thấy nhiều tài sản đắt tiền đến thế.

Tính sơ sơ, chừng này ít nhất cũng có giá tới cả mấy chục vạn lạng, cả đời hai người tích cóp cũng không bằng nổi một phần nhỏ trong số đó!

Ngọc Quan Âm đến gần trong tráp lấy ra một chuỗi minh châu, viên nào viên nấy to bằng mắt rồng, cười nói giọng đã dịu đi:

– Lần này ta tới đây, ta không mang theo nhiều tiền. Chuỗi minh châu này có giá trị ít ra là mười vạn lạng, ngươi cứ tạm thời giữ lấy. Bất cứ lúc nào cũng có thể đến Bảo dương ngân lâu ở Cao Lan hoặc Cam Châu đổi nó lấy mười vạn lạng bằng bạc hoặc ngân phiếu tùy thích. Ta sẽ dặn trước việc này!

Hai mắt Lưu chương quỳ nhìn dán vào chuỗi hạt, tròn mắt như muốn lồi ra, còn Hóa nhãn Chu Giang thì há hốc mồm miệng, đôi mắt càng đỏ thêm!

Ai cũng biết rằng phụ thân của Ngọc Quan Âm là Kim đại vương có hai mỏ vàng hàng năm thu lợi hàng trăm vạn lạng, ngoài ra hai vị sư huynh làm ăn lớn, có tới năm sáu ngàn hàng ở Cam Kinh, việc đổi lấy mười vạn lạng bạc chỉ là chuyện nhỏ!

Chỉ là việc bỏ ra mười vạn lạng để mua một con ngựa thì tự cổ chí kim chưa ai từng nghe thấy bao giờ.

Ngọc Quan Âm vung chuỗi hạt nói:

– Cầm lấy!

Chỉ thấy chuỗi minh châu biến thành một luồng sáng trắng bay tới trước mặt Khấu Anh Kiệt.

Chàng đưa tay tiếp lấy.

Ngọc Quan Âm nhìn sang Hóa nhãn Chu Giang bảo:

– Dắt ngựa ra! Chúng ta về thôi!

Chu Giang dạ một tiếng đi về phía Hắc Thủy Tiên!

Khấu Anh Kiệt chợt nói:

– Khoan đã!

Nói xong bước lại gần Ngọc Quan Âm!

Cô ta nhú mồm hỏi:

– Còn gì nữa? Người vẫn chê ít sao?

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói:

– Cô nương nặng lời! Tại hạ là kẻ nghèo hèn đâu dám nhận số tiền lớn như vậy? Hơn nữa con ngựa này rất khó trị, nó chỉ nghe theo một mình tại hạ thôi, chỉ sợ nó chưa thuần phục cô nương. Xin thứ lỗi cho tại hạ đành hoàn lại số bảo vật này!

Nói xong hai tay dang trà chuối hạt châu – Người...

Ngọc Quan Âm trở mắt nhìn đối phương, chỉ thốt ra được một tiếng.

Mao Thất đứng cạnh không nén được quát lên:

– Tên họ Khấu kia! Người thật là không biết tốt xấu gì cả! Tiểu thư của chúng ta nể người nên phải...

Ngọc Quan Âm chặn lời hân:

– Người đừng chõ miệng vào!

Dứt lời tung mình phi thân qua hàng rào tàu ngựa lướt tới bên con Hắc Thủy Tiên còn quay lại nhìn Khấu Anh Kiệt nhếch mép cười nhạt như muốn nói:

– Người bảo ta khó thuần phục được con súc sinh này thì hãy cứ mở to mắt mà xem đây!

Đã từng thuần dưỡng rất nhiều con ngựa bắt kham, đương nhiên cô ta tự tin rằng lần này cũng không ngoại lệ!

Nào ngờ khi mới nhảy lên thì Hắc Thủy Tiên bỗng tung hai chân trước hý vang, đồng thời nhảy dựng lên, hai chân sau đá liên hồi!

Ngọc Quan Âm chưa kịp ngồi vững bị hất khỏi yên, thân ảnh tung lên cao tới hai trượng rồi xuống trước đầu ngựa.

Mọi người thấy vậy thất kinh cùng ồ lên một tiếng.

Nhưng Ngọc Quan Âm võ công cao cường, chỉ đảo người đã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đò búng, vừa thẹn vừa tức.

Khấu Anh Kiệt nhảy tới cầm lấy dây cương, vỗ vào bòm Hắc Thủy Tiên mấy cái, mới làm giảm đi cơn cuồng nộ của con vật bắt kham đó.

Ngọc Quan Âm đưa mắt liếc xéo Khấu Anh Kiệt rồi hậm hực nhảy ra khỏi tàu, đi thẳng về phía cửa điểm.

Mao Thất lật đật chạy theo gọi:

– Tiểu thư...

Hỏa nhãn Chu Giang lăm lét nhìn quanh rồi cũng chạy đi.

Giữa tiền viện phút chốc vắng hoe, chỉ còn lại hai người là Khấu Anh Kiệt và Lưu chương quỳ.

Lão nói giọng trách móc:

– Vị Khấu gia này, Ngọc tiểu thư đã ưu ái xuất ra nhiều tiền như thế để mua con ngựa đó, sao lại...

Lão bỏ dở câu nói, lắc lắc đầu đầy vẻ tiếc rẻ.

Khấu Anh Kiệt đáp:

– Lão phản còn chưa biết, con ngựa này ngoài tôi ra người khác không ai cưỡi được đâu!

Lưu chương quỳ tỏ vẻ thành thạo:

– Sao tôi không biết ngựa chứ? Tính nó hơi hoang dã một chút thôi! Ngọc tiểu thư lại rất thích cưỡi những con hoang dã như thế! Trong nhà vị đó thuần dưỡng rất nhiều ngựa, có lý nào lại còn sợ một con ngựa hoang?

Khấu Anh Kiệt không đáp.

Lưu chương quỳ lại lắc đầu nói thêm:

– Cô ấy bỏ đi vì không thêm quan hệ với hạng người như người mà thôi!

Khấu Anh Kiệt thấy méch lòng nhưng cố nhịn!

Lưu chương quỳ vẫn cứ lải nhải:

– Ui chao! Mười vạn lượng bạc đâu phải là ít? Hãy nghĩ xem từng ấy có thể mua được bao nhiêu cừu cứu bát nhất bát cừu thất nhị thất cừu lục tam...

Lão đọc cừu chương lẩm nhẩm một lúc rồi chừng như không đếm xuể nói đại:

– Từng ấy mua được cả mấy ngàn căn hộ chứ có phải chơi đâu! Ngay cả Trường Hưng khách điểm này có bán tất tần tật đến từng đôi đũa cũng chỉ được một hai vạn. Trời đất! Có bấy nhiêu tiền thì ăn tiêu cả đời cũng không hết!

Khấu Anh Kiệt chỉ cười mà không nói gì.

Lưu chương quỳ tiếp:

– Con ngựa này ta xem Khấu gia nên đưa về phòng mà buộc giữ lấy thì hơn.

Đề ở đây lỡ bị người ta dắt mất thì bán cả gia sản này cũng không đền nổi!

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm:

– Lão này làm như Ngọc Quan Âm không mua được thì chính lão ta cũng có tội hay sao?

Mặc dù thế, trong lòng chàng cũng có phần ân hận, thông cảm cho nỗi thèm muốn của thiếu nữ kia...

Chàng nhớ lại lần đầu tiên sau khi bắt được Hắc Thủy Tiên gặp Quách lão nhân ở sa mạc, ông cũng có hành động tương tự thế này, dùng cả tráp vàng ròng để mua nó.

Không hiểu vì sao bây giờ chàng lại liên hệ Ngọc Quan Âm với Quách Bạch Vân!

o O o Trở về phòng, Khấu Anh Kiệt cứ nghĩ mãi về cuộc mua bán vừa rồi, nhất là hình ảnh Ngọc Quan Âm cứ hiện ra trong tâm tưởng chàng!

Chưa bao giờ một thiếu nữ chỉ mới gặp lần đầu đã để lại ấn tượng trong đầu chàng nhiều đến thế.

Ngọc Quan Âm, cái tên ấy quả là có ấn tượng.

Nhưng có đúng họ cô ta là Ngọc hay không?

Không thể phủ nhận rằng Ngọc Quan Âm là thiếu nữ rất đặc biệt, không phải bình thường, xinh đẹp nhưng lạnh lùng, kiêu ngạo và võ công rất cao cường.

Mặc dù chưa động thủ nhưng Khấu Anh Kiệt tin rằng cô ta là một cao thủ kiệt xuất võ công cao hơn mình rất nhiều.

Đột nhiên chàng liên tưởng đến Thiết Tiểu Vi, ái nữ của Tổng lệnh chủ Vũ Nội Thập nhị lệnh và ái thiếp của hắn là Thẩm Tổ Sương đều có võ công cao cường.

Nghĩ tới đó, trong lòng chàng chợt bùng lên quyết tâm là trong thời gian tới, những lúc rảnh rỗi sẽ chú tâm nghiên cứu và tập luyện võ học Ngự long bách biến trong tám lụa của sư phụ để lại và mười một chữ khẩu quyết của võ học Quách gia!

Ngay tối hôm đó, Khấu Anh Kiệt bắt đầu nghiên cứu.

Mở tám lụa ra, càng nghiền ngẫm, càng thêm hứng thú, khám phá ra đó là một loại kinh công vô cùng huyền ảo.

Bất giác đã hết canh hai.

Khấu Anh Kiệt cất tấm lụa định đi ngủ thì chợt nghe có tiếng ngâm nga từ phòng bên vắng tới.

Đời như giấc mộng Nước chảy chân cầu Ngày chỉ thoáng chốc Tìm lại được đâu?

Ngày buồn dâng đặc Vội ngàn lo âu Đành dùng chén rượu Chuốc vui nổi sầu Lời ca và giọng ngâm thật náo nê, lại vào lúc đêm khuya thanh vắng, khiến ai cũng phải động nổi u hoài.

Khấu Anh Kiệt lắng tai nghe, chợt nghĩ về thân thể mình, bất giác đôi dòng lệ châu lã chã tuôn rơi!

Vốn là quý tử trong một thế gia ở Giang Nam nhưng từ nhỏ phụ thân đột ngột quy tiên, mẫu thân cải giá theo người khác.

Vì không ở nổi với dưỡng ghê nên Khấu Anh Kiệt bỏ nhà ra đi, thôi nghiệp văn chương chuyển sang học võ.

Lúc đầu chàng nhập vào làm đệ tử của Chung tiên sinh ở Hành Dịch môn, nhưng chỉ được hai năm ông cũng qua đời, một lần nữa chàng lại phiêu bạt tới Mã gia luyện đao pháp.

May rằng chàng được cả hai vị sư phụ ưu ái, nhưng có lẽ số chàng lận đận nên chẳng được bao lâu, cả hai đều lần lượt lia đời.

Bây giờ giọng ngâm như lưỡi đao cứa sâu vào trái tim chàng làm sống lại thân thể bị thương.

Rồi giọng ngâm cũng tắt.

Khấu Anh Kiệt đắm đắm nhìn vào màn đêm, dĩ vãng đau buồn hiện lên, vừa sống đông, vừa nhạt nhòa trước mắt.

Cuối cùng chàng trở về thực tại, cũng chẳng ngọt ngào gì với cổ quan tài và thi thể ân sư mới gần gũi chưa được bao lâu đã phải ly biệt.

Đúng là Đời như giấc mộng!

Không biết qua bao lâu, chàng mới trấn tĩnh lại tự nhủ:

– Đi ngủ thôi!

Khi cỡi y phục bất chợt chàng sờ phải chiếc bình ngọc trong có tượng Quách Thái Linh mà chàng nhặt được trên sa mạc, sau đó Quách Bạch Vân tặng lại cho chàng!

Không hiểu vì sao Khấu Anh Kiệt lấy ra ghé vào đèn xem!

Đột nhiên chàng giật mình chấn động!

Rõ ràng người trong bức tượng giống hệt Ngọc Quan Âm không sai một li!

Khấu Anh Kiệt cho rằng mình hoang tưởng, dụi mắt nhìn kỹ lại mấy lần.

Không sai! Từ đôi mắt, sống mũi, đặc biệt là nét môi tương thẩm nhưng kiều sa, không sao lẫn lộn được!

Như vậy là pho tượng và Ngọc Quan Âm chỉ là một, hay nói cách khác, bức tượng tạc Ngọc Quan Âm!

Khấu Anh Kiệt thốt lên:

– Có lẽ nào lại như thế được? Nhưng Ngọc tiểu thư họ Ngọc kia mà? Còn pho tượng lại tạc hình Quách Thái Linh!

Chàng tự nhủ:

– Đây là việc cực kỳ hệ trọng. Nhất định mình phải tra rõ!

Nghĩ là làm, chàng vội mặc y phục vào rồi vội vã bước ra khỏi phòng.

Xung quanh không một âm thanh, đèn đuốc đã tắt hết, hiển nhiên mọi người đều chìm vào giấc ngủ từ lâu.

Khấu Anh Kiệt không nao nhúng, cứ đi thẳng tới tiền viện!

Phòng lão chủồng quầy còn sáng đèn.

Khấu Anh Kiệt đi thẳng vào, thấy bên quầy hàng có hai người gồm một tên quân sự đang loay hoay bên bàn tính và một tên tiểu nhị ngồi gập ngấn gập dài trên ghế gần đó.

Khấu Anh Kiệt nhận ra tên tiểu nhị này là Cái Tam.

Mặc dù ngủ gà ngủ gật nhưng Cái Tam rất tỉnh, vừa nghe tiếng chân bước vào đã tỉnh lại ngay quay ra nhìn.

Nhận ra Khấu Anh Kiệt, hắn đứng lên hỏi:

– Khấu gia! Làm sao đến giờ này mà còn chưa ngủ? Không có việc gì chứ?

Viên quản lý cũng ngừng gõ con tính ngẩng lên nhìn với anh mắt ngạc nhiên.

Khấu Anh Kiệt đến gần Cái Tam, cười nói:

– Huynh đệ có một chuyện nhỏ muốn hỏi người.

– Chuyện gì?

Khấu Anh Kiệt có phần lúng túng:

– Chuyện này... quan hệ đến vị Ngọc tiểu thư lúc chiều...

– À...

Cái Tam thốt ra một tiếng, chừng như đoán ra nguyên nhân vì sao, cười hỏi:

– Khấu gia nghĩ lại rồi chứ gì? Tiểu nhân biết thế nào ngài cũng hiểu ra điều hơn lẽ thiệt mà! Thế mới phải chứ! Mười vạn lượng bạc đâu phải ít?

Khấu Anh Kiệt cười nói:

– Người nghĩ thế sai rồi.

Cái Tam sững sốt đứng ngậy ra.

Khấu Anh Kiệt nói tiếp:

– Ta tìm người không phải là để bán ngựa mà chỉ hỏi một vấn đề.

Cái Tam tỏ vẻ thất vọng, buông mình ngồi phịch xuống ghế, một lúc sau mới lên tiếng hỏi:

– Khấu gia... hỏi vấn đề gì?

– Vị Ngọc tiểu thư đó từ đâu tới?

Cái Tam trở mắt nhìn Khấu Anh Kiệt như mới gặp lần đầu hỏi lại:

– Ngọc tiểu thư từ đâu tới ư? Chẳng lẽ Khấu gia còn chưa biết? Hắc hắc! Ở đây có ai là không biết vị nữ hiệp này! Đây là lần đầu tiên tiểu nhân nghe có người hỏi về Ngọc tiểu thư đây...

Khấu Anh Kiệt ngắt lời:

– Vì chưa biết nên mới phải hỏi người! Cô ấy đúng là họ Ngọc hay sao?

– Không phải đâu! Đó là chúng tôi gọi thế! Tiểu thư họ Quách!

Khấu Anh Kiệt giật nảy mình!

Cái Tam hỏi:

– Khấu gia làm sao thế?

Khấu Anh Kiệt trấn tĩnh lại, xua tay nói:

– Không sao! Người nói tiếp đi!

– Nhà của Ngọc tiểu thư ở Cao Lan, là một đại phú hào ở đó. Lão đại gia của Ngọc tiểu thư là Quách lão tài chủ Kim đại vương nổi tiếng khắp Trung quốc mà Khấu gia cũng không biết hay sao?

Khấu Anh Kiệt gật đầu.

– Ta cũng... có nghe!

Cái Tam nói tiếp:

– Bởi vì Quách tiểu thư có ngoại hiệu là Ngọc Quan Âm nên người ta mới gọi thế thành quen, không mấy ai nhắc đến tên họ nữa!

Khấu Anh Kiệt lại hỏi:

– Chắc rằng Ngọc tiểu thư tới Tần Châu để đưa ngựa, đúng không?

Cái Tam nhanh nhẩu đáp:

– Đương nhiên! Năm nay đến tham gia đua ngựa có rất nhiều nhân vật quan trọng như Trác tiểu thái tử, Cừu gia, cả nữ nhi của Quân vương Mông cổ là Đan Lỗ Tư cũng tới!

Hắn cười hắc hắc nói thêm:

– Trường đua năm nay sẽ náo nhiệt phải biết!

– Người nghĩ rằng năm nay vì có nhiều tài tử tham gia như vậy nên Ngọc tiểu thư mới sợ không chiếm được giải nhất, đúng không?

Cái Tam tỏ vẻ hiểu biết:

– Đương nhiên là thế rồi! Những người mà tiểu nhân nói đến đều mang theo những con ngựa nổi tiếng, phải gọi là thần mã mới đúng! Con Họa lô hồng của Ngọc tiểu thư cũng là hạng nhất, nhưng nếu đem so với những con ngựa kia thì chưa chắc đã thắng nổi đâu! Vì thế tiểu thư mới nhờ Chu Giang kiếm cho một con tốt hơn, từ đó Chu Giang mới đến hỏi mua con Hắc Thủy Tiên của Khấu gia đó!

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói:

– Thì ra là thế! Nhưng vị Ngọc tiểu thư đó tới Tần Châu trú ở đâu người có biết không?

Cái Tam gãi gãi đầu nói:

– Không biết. Chỉ e ngoài Chu Giang ra không ai biết Ngọc tiểu thư trú ở khách điểm nào đâu!

Khấu Anh Kiệt vội hỏi:

– Vậy Chu Giang ở đâu?

– Cái đó tiểu nhân cũng không rõ!

Hắn chợt nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Khấu gia tìm Ngọc tiểu thư có việc gì?

Khấu Anh Kiệt lúng túng đáp:

– À... tất nhiên là có việc!

Cái Tam nói:

– Bây giờ đã khuya rồi, lại không biết Ngọc tiểu thư trú ở đâu, làm sao mà tìm được? Tôi thấy ngày mai Khấu gia hãy đến trường đua sớm một chút đi, nhất định sẽ gặp Ngọc tiểu thư!

– Trường đua ở đâu?

– Ở phía nam thành! Mấy hôm nay ở đó người ta chẳng lều dựng đài nhộn nhịp lắm. Nhưng tốt nhất ngày mai hãy đến thì hơn!

Khấu Anh Kiệt nói mấy lời cảm ơn rồi trở về phòng!

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tỷ Thí Mã Trường

Hồi Thứ Mười TỶ THÍ MÃ TRƯỜNG hấu Anh Kiệt nằm chong mắt trên giường mãi mà không sao ngủ được!

Chàng nghĩ hoài về Ngọc tiểu thư, không phải với sự háo hức của một người sắp gặp được vị hôn thê mà với nỗi lòng ưu tư trĩu nặng!

Nỗi ưu tư đó là do lúc chiều song phương đã gặp nhau, không những huynh bỏ qua cơ hội tốt nhất để báo cho cô ta biết tin để hai người cộng đồng mang thi thể Quách Bạch Vân về Bạch Mã sơn trang an táng, trái lại còn gây nên sự xung khắc giữa hai người!

Ngay lần đầu tiên gặp nhau đã nảy sinh xung đột, chỉ e sau này chẳng dễ gì hòa giải được với nhau!

Nghĩ tới đó, chàng khẽ buông tiếng thở dài.

Nhưng nghĩ lại còn may là đã biết được hiện giờ cô ta đang ở Tần Châu, hy vọng rằng ngày mai thế nào cũng gặp được.

Ý nghĩ này làm cho chàng nhẹ nhõm được một phần.

Chàng lại càng băn khoăn khi nghĩ về ý nguyện của Quách Bạch Vân muốn kết hợp chàng với ái nữ của mình!

Tính cô ta ương bướng và kiêu ngạo như thế làm sao mà chàng chinh phục nổi?

Trầm tư mặc tưởng rất lâu, mãi sang canh tư chàng mới ngủ thiếp đi!

Tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức Khấu Anh Kiệt dậy!

Chàng mở choàng mắt nhìn ra.

Trong phòng sáng trưng, tuy không thấy mặt trời nhưng chắc đã trưa rồi!

Khấu Anh Kiệt hốt hoảng nghĩ thầm:

– Hông rồi! Có lẽ bây giờ cuộc đua đã bắt đầu mình đến trễ thì làm sao mà gặp không cô ta?

Chàng vội vàng mặc áo ngoài vào rồi bước ra mở cửa!

Cái Tam đứng ngay trước cửa trở mắt nhìn chàng nói:

– Khấu gia! Hãy nhìn xem bây giờ là lúc nào rồi? Tối qua tiểu nhân đã dặn phải tới đấu trường thật sớm mới gặp Ngọc tiểu thư, sao giờ này mới dậy?

Khấu Anh Kiệt nói bằng giọng hối lỗi:

– Ta sửa soạn đi ngay đây! Người hãy ra dắt ngựa mau đi!

Cái Tam đáp:

– Ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng rồi! Nếu tôi không thấy con ngựa đó thì tin rằng Khấu gia đã ra tới đấu trường rồi! Thôi nhanh lên!

Khấu Anh Kiệt cảm ơn, vào rửa qua loa mặt mũi, thay bộ y phục khác rồi đi nhanh ra khỏi phòng!

Cái Tam đã dắt ngựa chờ sẵn bên cổng, trao dây cương cho chàng!

Khấu Anh Kiệt lập tức nhảy lên yên!

Tên tiểu nhị còn gọi với theo:

– Khấu gia hãy nhớ đi về phía nam, cứ ra khỏi thành là tới.

Hắc Thủy Tiên chừng như cũng biết chủ đang sốt ruột, phóng như bay, chỉ chốc lát đã ra khỏi thành.

Từ xa, Khấu Anh Kiệt đã thấy cả biển người sắc sỡ đủ sắc màu, trẻ già nam nữ đều có.

Người cưỡi ngựa, kẻ đi bộ, người ngồi xe, thậm chí có người còn bồng bế dắt díu cả trẻ con.

Khấu Anh Kiệt không ngờ chỉ một thị trấn Tần Châu cùng lắm chưa tới một ngàn hộ dân cư mà đông người đến thế.

Từ cách phục sức rất đa dạng, cũng thấy trong đó có rất nhiều tộc người:

Hán, Hồi, Mông, Tạng..

Khấu Anh Kiệt giục ngựa đi thêm chừng ba dặm thì thấy rõ một lễ đài ngũ sắc được dựng lên thành một quảng trường rộng, xung quanh cắm hàng trăm lá cờ đuôi nheo tung bay phấp phật, trông trắng lè vô cùng!

Chúng nhân đồ dồn về đây, lớp lớp như những đợt thủy triều!

Khấu Anh Kiệt chưa từng gặp ở đâu có đông người tập trung về một nơi đông đúc như thế, kể cả những thành phố lớn và trong những ngày lễ tết.

Không chỉ những người ham mê đua ngựa mà hầu như toàn trấn và những vùng lân cận đều tập trung về đây, coi đây là một cơ hội lớn, người thì tạo cơ hội làm ăn, kẻ thì vui chơi, tìm bằng hữu, chí ít cũng kết bạn lưu linh cùng ngồi nhâm nhi mấy chén, còn đối với thiếu nhi thì đây là dịp để khoe quần áo

mới...

Khấu Anh Kiệt sợ trễ thì không gặp được Ngọc Quan Âm nên ra roi giục ngựa chạy nhanh hơn.

Nhưng tới cách lễ đài hơn một dặm thì không sao tiến được nữa phải nhảy xuống ngựa dắt bộ!

Mất cả canh giờ, áo quần ướt đầm mồ hôi, Khấu Anh Kiệt mới dắt Hắc Thủy Tiên chen vào được trước lễ đài!

Không những xung quanh lễ đài mà dọc hai bên đường đua dài mười dặm người xem đứng chật như nêm.

Khấu Anh Kiệt không biết cuộc đua đã bắt đầu hay chưa, chỉ thấy quang cảnh vô cùng huyền ảo, người cười nói, kẻ la hét, trẻ con kêu khóc xen lẫn với người bán hàng rong chào mời mua nước uống, trái cây, kẹo bánh, thậm chí có người vác cả yên cương tới chào khách nữa.

Khấu Anh Kiệt lần đầu tiên tham dự một cuộc đua ngựa tầm cỡ như thế này, nên lễ ra phải rất hứng thú trước cảnh náo nhiệt mới đứng, nhưng đằng này, phần bận việc tang, phần lo không biết có gặp được Ngọc Quan Âm không nên chẳng lòng dạ nào mà vui cùng thiên hạ!

Đường đua nằm giữa thảo nguyên bao la xa hút tầm mắt, một bên có con khe nhỏ chạy dài, vô số người đứng dọc theo bờ khe dưới những hàng liễu náo nức chờ đợi!

Có hai hàng tiêu gắn cờ đuôi nheo cách nhau chừng hai mươi trượng chạy dài ra thảo nguyên, khán giả đứng dọc theo hai hàng tiêu đó!

Vào tới đây, Khấu Anh Kiệt phải cười lên lưng ngựa để nhìn cho rõ, mắt nháo nhác nhìn quanh tìm Ngọc Quan Âm.

Bây giờ thì chàng đã xác định được cuộc đua còn chưa bắt đầu.

Khấu Anh Kiệt nhận ra bên cạnh lễ đài có dựng một căn lều, mấy chục người trang phục theo lối kỵ sĩ tập trung trong đó trước lều sắp một hàng ngựa, con nào con nấy đều rất trắng kiện, đoán rằng đó là nơi tập trung những người ứng thí, liền thúc ngựa tiến về phía khu lều!

Chợt từ lễ đài có người cao giọng nói:

– Trác Tiểu Thái Tuế đến!

Trong đám đông hàng trăm giọng hòa theo; – Trác Tiểu Thái Tuế đến!

– Trác Tiểu Thái Tuế...

Khấu Anh Kiệt nhìn lên, thấy một trang hán tử đang tiến tới ngôi lều.

Tiếng hoan hô vang lên trong đám đông:

– Trác Tiểu Thái Tuế! Trác Tiểu Thái Tuế!

Hán tử lướt mắt nhìn vào đám đông, ngả mũ đáp tạ nhưng không cười mà vẻ mặt rất nghiêm trang.

Khấu Anh Kiệt không ít lần nghe nhắc đến tên Trác Tiểu Thái Tuế, bây giờ mới gặp nên không khỏi chú ý!

Trác Tiểu Thái Tuế Trác Quân Minh chừng hăm bảy hăm tám tuổi, mày kiếm mắt sao, đầu báo lưng hổ, dáng rất uy vũ.

Y bận thanh bào, bên trong còn mặc khinh trang màu hồng, cả vóc người và dáng toát ra vẻ uy nghi!

Đi sau Trác Tiểu Thái Tuế là một tiểu đồng mới mười lăm mười sáu tuổi, bận hồng y, tay dắt một con tuần mã sắc tía.

Đó chính là con Tử Mao Thanh, được mệnh danh Bát hoang đệ nhất danh câu mà theo những người sành ngựa thì hơn cả con Hỏa hồng lôi của Ngọc Quan Âm, tất có khả năng chiếm giải nhất kỳ này.

Nhìn qua thì Tử Mao Thanh không có đặc biệt so với những con ngựa bình thường thì bụng hơi thon hơn một chút, còn sống lưng thì nhô cao, chứng tỏ sức rướn rất mạnh.

Từng sống trong mã trường nhiều năm khi còn buôn ngựa với Mã Thiên Tích, ngày ngày tiếp xúc với ngựa nên Khấu Anh Kiệt cũng là đại hành gia về giống vật cao quý, chỉ nhìn qua cũng biết đó là thiên lý mã.

Người ta nói anh hùng tương thác mà mã tương liên. Khi Khấu Anh Kiệt nhìn Tử Mao Thanh với mắt khâm phục thì Hắc Thủy Tiên chừng như cũng nhận ra tri kỷ cất tiếng hí vang.

Bây giờ song phương chỉ cách nhau mấy trượng. Trác Tiểu Thái Tuế cũng nhìn Hắc Thủy Tiên hí dài đáp lại, dáng bồn chồn muốn giật dây cương chạy tới.

Chi tiết đó khiến toàn trường tập trung chú ý vào hai con ngựa, nhất là Hắc Thủy Tiên!

Hồng y tiểu thấy con ngựa lồng lên phải cố giữ chặt dây cương, nhưng không giữ nổi bị Từ Mao Thanh nhảy dựng lên kéo đi một quãng ngã nhào xuống lăn đi mấy vòng.

Trác Tiểu Thái Tuế thấy vậy quát lên:

– Súc sinh đáng chết!

Dứt lời nhún mình lao vút lên không đáp xuống đứng hiên ngang chắn trước mặt con tuấn mã.

Chúng nhân cùng ô lên tán thưởng.

Vừa đáp xuống, Trác Tiểu Thái Tuế liền vung chưởng đánh bịch một cái vào cổ con ngựa bắt kham.

Từ Mao Thanh không dám lồng lên nữa, lùi lại cúi đầu khuất phục!

Thông thường những con ngựa hay khi đã tính đã nổi lên, ngay cả chủ nhân cũng khó mà khuất phục được nó.

Khấu Anh Kiệt đã nhìn ra Trác Tiểu Thái Tuế vừa dùng chiêu thuật thượng thặng để thuần phục ngựa gọi là Định mã thuật trong huấn mã công, nhưng nếu không có nội lực phi thường thì không thi triển được!

Chàng chợt nảy sinh lòng cảm phục đối với Trác Tiểu Thái Tuế.

Đương nhiên Trác Tiểu Thái Tuế Trác Quân Minh cũng hiểu nguyên nhân vì sao Từ Mao Thanh phát cuồng, nên sau khi thuần phục nó xong, y mới chú ý nhìn Hắc Thủy Tiên, đôi mắt lập tức mở to đầy kinh ngạc.

Trác gia có hàng chục mã trường, đương nhiên Trác Quân Minh quá sành sỏi về ngựa rồi.

Một người sành và mê ngựa, bao giờ cũng bị ma lực từ những con ngựa tốt hấp dẫn không sao cưỡng được!

Trác Tiểu Thái Tuế Trác Quân Minh lập tức bị Hắc Thủy Tiên hấp dẫn bất giác bước tới gần.

Từ ngựa mà dẫn đến người, Trác Quân Minh nhìn Khấu Anh Kiệt!

Chàng vừa định cất tiếng chào thì không hiểu sao Trác Quân Minh quay nhìn sang phía khác.

Hồng y tiểu đồng chạy tới dắt Từ Mao Thanh vào lều.

Lại có người tiến vào đấu trường.

Đám đông tạm thời chuyển hướng chú ý sang những người mới đến.

Khấu Anh Kiệt cũng đưa mắt nhìn tới.

Lần này có tới hai người, cùng cưỡi ngựa sóng đôi tiến vào lều.

Hai người này khác nhau một trời một vực, bên hữu là một thiếu nữ xinh đẹp, mình bận áo chiến theo kiểu những kỵ sĩ thiện chiến người Mông, cổ đeo một chuỗi minh châu, cưỡi trên lưng ngựa bạch trắng như tuyết không một sợi lông tạp!

Còn bên tả là một trung niên há tử chừng ba lăm, ba sáu tuổi, vừa béo vừa lùn mày thô miệng rộng nhìn rất thiếu thiện cảm, lại đi bên cạnh mỹ nhân nên trông hết sức tương phản đến hoạt kê!

Người này cưỡi con ngựa lông vàng, Khấu Anh Kiệt nhận ra đó là giống ngựa nòi Y Lê Mã nổi tiếng.

Tuy diện mạo khó coi nhưng trung niên hán tử lại có phong thái hiên ngang để bộ râu quai nón rậm, lưng đeo một đôi Uyển ương đao, xem ra cũng là nhân vật phi phàm.

Khấu Anh Kiệt đoán rằng hán tử này là người trong võ lâm!

Xung quanh chàng có tiếng xầm xì:

– Nữ kỵ sĩ đó là ai vậy?

– Chừng như là công chúa của Tây vương Đan Lỗ Tư!

– Còn gã lùn kia là ai?

– Xem bộ râu kia thì khả năng hẳn là Cù Cửu!

Không sai, trung niên há từ béo lùn chính là Cù Cừ trong Đại Cừ Nghĩa rất nổi danh ở vùng Thiểm Bắc.

Tên này họ Miêu, gọi là Miêu Phi nhưng chưa bộ râu kiêu râu rồng, lại liệt danh thứ chính trong Đại Cừ Nghĩa, nên mới có danh hiệu là Cù Cừ!

Con ngựa nòi Y Lê Mã của y có tên là Khoái Tai Phong.

Còn vị đi bên Cù Cừ, công chúa Đan Lỗ Tư thì không xa lạ đối với nhiều người có mặt tại hiện trường.

Con ngựa bạch của công chúa tên là Nhất Đóa Vân!

Lại có tiếng truyền đi trong đám đông:

– Ngọc tiểu thư!

– Ngọc Quan Âm!

– Ngọc tiểu thư đến!

Tiếng reo hò nổi lên như chợ vỡ.

Kể từ khi Khấu Anh Kiệt xuất hiện tới giờ, chưa có người nào được chúng nhân đón tiếp nồng nhiệt như thế.

Lát sau một thiếu nữ đẹp như thiên tiên cười con ngựa sắc hồng tiến vào lều, chính là Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh!

Trên mặt ai nấy đều lộ vẻ hứng khởi, thích thú, đến cả kinh địch của cô ta trong cuộc đua là Trác Tiểu Thái Tuế Trác Quân Minh cũng nhìn Ngọc Quan Âm và con Hòa lồi hồng với ánh mắt cảm phục!

Còn Khấu Anh Kiệt thì dán mắt nhìn cô ta, tưởng chừng như nghẹn thở, quên mất nỗi phiền muộn đeo dai dẳng tới bây giờ.

Thiếu nữ nhìn đám đông, môi nhoen cười, gật đầu đáp tạ, dáng tự nhiên, thanh thoát, hoàn toàn không có vẻ gì là kiêu ngạo!

Đám đông xì xầm:

– Cô ta đẹp quá, nàng Tây Thi ngày xưa chắc cũng chỉ đến thế là cùng!

– Thật là tiên nhân!

– Ai bảo Ngọc Quan Âm kiêu ngạo và hận độc chứ?

Bất kể nam hay nữ, trẻ hay già, cứ bắt gặp ánh mắt Ngọc Quan Âm là bị hấp dẫn ngay, cùng thốt lên một tiếng thán phục!

Ngọc Quan Âm lướt ngựa ngang qua mặt Khấu Anh Kiệt.

Từ ba bề bốn bên tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Hàng ngàn đôi mắt tập trung vào một điểm, đó là Ngọc Quan Âm!

Hình như cô ta nhận ra Khấu Anh Kiệt, ánh mắt hơi dừng lại trên mặt chàng một chút rồi cau mày giục ngựa đi thẳng.

Khấu Anh Kiệt sững sờ đứng lặng, quên mất rằng mình muốn gặp cô ta để báo một tin tức vô cùng quan trọng!

Có lẽ một phần vì sắc đẹp mê hồn của cô ta, một phần do tác động của khán giả quá lớn, trong trường hợp đó dễ làm người ta mất tinh thần, nên Khấu Anh Kiệt cứ trân trân nhìn Ngọc Quan Âm, người cứng đờ như đã biến thành pho tượng!

Phải qua một hồi lâu, chàng mới trấn tĩnh lại, sức nhớ tới nhiệm vụ của mình, bâng hoàng tự hỏi:

– Ta làm sao thế này?

Đưa mắt tìm Ngọc Quan Âm thì cô ta đã bị vây giữa biển người trùng điệp, đâu còn thấy nữa?

Khấu Anh Kiệt tự đâm vào ngực mình lẩm bẩm:

– Minh thật là đồ ngốc! Đồ vô tích sự! Đồ háo sắc! Đến đây để tìm Ngọc Quan Âm báo tin, sao cô ta đi ngang qua trước mặt mà mình không có phản ứng gì cả?

Nhưng khi trấn tĩnh lại thì Ngọc Quan Âm đã chìm vào trong biển người trùng điệp, có thấy cũng không sao chen tới.

Nhưng dù sao cũng phải gặp cô ta.

Khấu Anh Kiệt đành dắt ngựa lên lồi trong đám đông chen về phía ngôi lầu!

Đã có hai mươi con ngựa sắp hàng sẵn ở vạch xuất phát, đủ sắc màu, đủ chủng loại, nhưng đều là ngựa tốt.

Kỵ sĩ cũng thuộc nhiều sắc tộc và độ tuổi, nam nữ đều có, y phục sắc sỡ nhìn rất đẹp mắt, tay cầm cương, chân kẹp chặt vào hông ngựa, mắt nhìn thẳng phía trước, chỉ chờ tiếng pháo lệnh là lao đi...

Đám đông im phăng phắc, hàng ngàn ánh mắt tập trung vào hai mươi kỵ sĩ, chỉ riêng một mình Khấu Anh Kiệt là vẫn cố sức chen tới vạch xuất phát.

Cuối cùng thì chàng cũng chen vào tới nơi...

Chàng không biết nhiều người trong tốp kỵ sĩ, chỉ thấy người thứ ba là Công chúa Mông cổ Đan Lỗ Tư, người thứ năm là Cù Cửu, người thứ tám là Trác Tiểu Thái Tuế Trác Quân Minh...

Nàng kia rồi...

Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh cười trên lưng con hồng mã Hỏa lôi hồng ở vị trí thứ mười một!

Khấu Anh Kiệt mừng rỡ nhảy lên ngựa phi tới.

Nhưng khi chàng vừa định cất tiếng gọi thì nghe ùng một tiếng. Đó là tiếng pháo hiệu lệnh xuất phát từ lễ đài.

Cuộc đua bắt đầu!

Hai chục con ngựa tung vó lao đi!

Không phải hai mươi mà thành hai mươi mốt vì Khấu Anh Kiệt cùng con Hắc Thủy Tiên cũng phi theo tốp đua, nhưng đích là Ngọc Quan Âm và Hỏa lôi hồng chứ không phải là vạch đích cuối đường đua.

Người đầu tiên mà Khấu Anh Kiệt vượt qua là một hán tử cười một con hắc mã, chỉ sau khi xuất phát có vài chục trượng, người thứ hai là một nữ kỵ sĩ người Mông, cười bạch mã, tiếp theo là người thứ ba, thứ tư...

Với sức chạy của Hắc Thủy Tiên thì vượt qua những đối thủ tầm thường này là không khó!

Nhưng khi vượt qua con thứ mười tám là ngựa nòi Lê Y mã Khoái Tai Phong của gã lùn Cù Cửu, hấn rít lên:

– Mẹ kiếp! Tiểu tử lộn xộn này!

Lời chưa dứt đã quất sang một roi!

Khấu Anh Kiệt không lường trước được tình huống này, bị roi quất vào mặt đỏ lựng lên!

Nhưng cũng chính vì roi đó mà hấn bị Công chúa Đan Lỗ Tư qua mặt, tức tối chửi ầm lên bằng thổ ngữ Thiểm Tây!

Khấu Anh Kiệt không lấy đó làm điều vẫn cứ tiếp tục vượt lên!

Gần nửa đường đua, chàng mới đuổi kịp người dẫn đầu là Ngọc Quan Âm!

Vừa vượt qua vài trượng, Khấu Anh Kiệt giật cương quay ngang ngựa sang gọi:

– Ngọc tiểu thư...

Ngọc Quan Âm thất kinh vội kéo mạnh dây cương, con Hỏa lôi hồng tung vó nhảy vút lên cao phóng qua đầu Khấu Anh Kiệt!

May chút nữa là nó tông vào cả người lẫn ngựa chàng!

Hắc Thủy Tiên đời nào chịu chạy sau người khác? Không cần giục, nó vẫn lao đi như tên bắn.

Hỏa lôi hồng tuy là thiên lý mã, lực chạy đứng đầu cuộc đua nhưng so với Hắc Thủy Tiên vẫn còn kém xa.

Chỉ lát sau, Hắc Thủy Tiên đã đuổi kịp chạy song đôi với Hỏa lôi hồng!

Khấu Anh Kiệt nói:

– Ngọc cô nương! Xin chậm lại một chút, tôi có việc này...

Ngọc Quan Âm quay sang, chẳng thèm nghe đối phương nói gì, vung roi ngựa thẳng cánh quất sang!

Khấu Anh Kiệt lại ăn thêm một roi nữa!

Chàng nén đau, khăn thiết nói:

– Quách tiểu thư! Quách Thái Linh!

Nghĩ rằng đối phương tìm mọi cách để ngăn trở cuộc đua của mình, chẳng những không nhường lại con Hắc Thủy Tiên mà bây giờ còn tới đây quấy rối, Quách Thái Linh tức giận rít lên:

– Người thật đáng ghét!

Roi ngựa lại tiếp tục quất sang!

Vút! Vút! Vút!

Bị liên tiếp mấy roi quất vào mặt, vào người, Khấu Anh Kiệt chỉ biết đưa cánh tay ra đỡ nhưng không xuể, khắp người nổi lên những vết lằn ngang dọc, áo rách tả tơi!

Khán giả đứng dọc theo đường đua reo vang:

– Đánh chết hần đi!

– Đúng là tên mặt dày!

– Đánh...

Ai cũng cho rằng Khấu Anh Kiệt cố tình ngăn trở Ngọc Quan Âm về nhất, người mà họ nhiệt liệt cổ vũ, vì thế trút mọi nỗi ác cảm lên đầu chàng.

Nên biết tại trường đua là ngựa tốt lừng danh trong mười dặm đua có hơn chẳng chỉ là vài bước chạy, vì thế chỉ cần một chút ảnh hưởng đủ tạo điều kiện cho ngựa sau qua mặt!

Hai lần bị Khấu Anh Kiệt quấy rối, Hòa lôi hồng đã bị hai con ngựa khác vượt qua, đó là Tử Mao Thanh của Trác tiểu thái tử Trác Quân Minh và Khoái Tai Phong của gã lùn Cù Cửu.

Quách Thái Linh không đánh nữa, vừa vung roi vun vút vừa ra sức giục ngựa đuổi theo lên, quyết không chịu thua!

Không biết Trác Quân Minh có ý nhường nhịn hay vì có ý đồ gì, gò cương cho con Tử Mao Thanh phi chậm lại một chút, đồng thời lạng sang bên phải, trên đường chạy của gã lùn Cù Cửu!

Con Khoái Tai Phong suýt nữa lao vào con Tử Mao Thanh, kinh hãi vọt tránh sang bên!

Cù Cửu tức giận trừng mắt quát:

– Tên họ Trác! Người làm trò khi gì thế?

Trác Quân Minh quát lại:

– Miêu lùn! Làm gì mà om lên thế? Ta nhảy tránh cũng không được sao?

Thực ra trên đường chạy của Trác Quân Minh chỉ là cái hố nông chền chứ vũng vểnh gì?

Tuy nhiên hành động đó của y đủ cho con Hòa lôi hồng của Quách Thái Linh vượt qua cả hai người.

Chỉ còn mười dặm là tới đích, bây giờ muốn đuổi kịp Quách Thái Linh là không có khả năng.

Cù Cửu nộ khí xung thiên, vung roi quất vào đầu con Tử Mao Thanh!

Nhưng Trác Quân Minh đã lường trước tình huống này quất ngựa tránh đi, tiếp tục phi tới.

Cù Cửu biết là giải nhất đã tuột khỏi tay nhưng không làm sao được, cứ phải hoàn thành cuộc đua đã rồi sẽ tính sau!

Người rạp trên mình ngựa, bốn kỵ sĩ Quách Thái Linh, Trác Quân Minh, Cù Cửu và Đan Lỗ Tư vẫn bám sát theo nhau, cách chừng hai thân ngựa, tiếp đó là Khấu Anh Kiệt, số còn lại bị bỏ rơi khá xa.

Hầu như chỉ có bốn kỵ địch này ganh đua với nhau thôi, chỉ riêng Quách Thái Linh thảnh thơi nhìn lui Khấu Anh Kiệt có ý đề phòng.

Thực tế chỉ có con Hắc Thủy Tiên mới đe dọa được ngôi vô địch của Hòa lôi hồng!

Đương nhiên Khấu Anh Kiệt không có ý đua tranh trong hội này, chẳng qua chàng đuổi theo Quách Thái Linh để báo tin thân phụ cô ta đã chết, nếu trong cuộc đua này mà không gặp thì biết tìm ở đâu?

Bị Quách Thái Linh đánh liền mấy roi, Khấu Anh Kiệt đành dừng ngựa lại, chỉ chốc lát đã bị bốn con ngựa vượt qua, bỏ rơi có mấy chục trượng!

Khấu Anh Kiệt ngẩn người ra một lúc rồi lại giục ngựa đuổi theo!

Hắc Thủy Tiên quả không hổ danh là Thượng đẳng mã vương chỉ cần chủ dùng gót chân gò nhẹ, nó đã lao đi như tên bắn.

Lát sau nó đã đuổi kịp Nhất Đóa Vân của Đan Lỗ Tư rồi vượt lên!

Khi Hắc Thủy Tiên vừa ngang con Khoái Tai Phong thì Cù Cửu nhận ra.

Được tiếng là đệ nhất khoái mã ở Thiểm Tây, nay bị Quách Thái Linh và Trác Quân Minh qua mặt, giờ tới lượt tên tiểu tử đáng ghét này, Cù Cửu không sao chịu nổi liền rút phất đao ra quát:

– Tiểu tử! Ta giết ngươi!

Lời chưa dứt, đao đã bổ xuống đầu Khấu Anh Kiệt!

Trong tay không binh khí, lại ngồi trên mình ngựa, muốn chống đỡ hay tránh đi đều không có khả năng!

Chúng nhân thấy vậy đều ồ lên một tiếng!

Việc giành đường đua sinh tử đã là thường xảy ra nhưng việc dùng đao kiếm để giết này chưa bao giờ có.

Khấu Anh Kiệt chỉ để tâm đến Quách Thái Linh chạy đầu tiên, khi thấy ánh đao lóe lên mới quay sang nhìn thì lưỡi đao đã sắp chém xuống đầu, vội dùng một chiêu Huyền Diệu Sa Hoạch đối phó!

May chàng phản ứng nhanh làm lưỡi đao của Cù Cửu dạt ra, tuy thế nó vẫn theo đà chém xuống cánh tay chàng làm đứt một đoạn dài tới năm sáu tấc, máu chảy ra thấm đỏ cả tay áo.

Cù Cửu chém một đao chưa đạt mục đích, lại vung đao lên chém tiếp thì con Hắc Thủy Tiên đã chạy vượt lên!

Khán giả lại ồ lên tán thưởng!

Tuy thấy Khấu Anh Kiệt không ra đua mà cứ quấy nhiễu giữa cuộc đua, mọi người đều lấy làm khó chịu nhưng hành động sát nhân của Cù Cửu lại làm cho khán giả bất bình.

Hơn nữa thấy nước chạy của Hắc Thủy Tiên quá thần kỳ nên dần dần mọi người lại sinh hảo cảm với chàng.

Đương nhiên không ai nghĩ rằng chàng có thể vượt qua Quách Thái Linh, khi đó còn cách bốn năm thân ngựa mà đích thì còn chưa đầy nửa dặm, nếu không sẽ chẳng ai ủng hộ chàng, bởi họ căm ghét bất cứ ai đe dọa địa vị nhất thống của Ngọc Quan Âm, đơn giản vì cô ta là người Cam Túc, địa phương của họ!

Nào ngờ Hắc Thủy Tiên là thần mã, chỉ rướn thêm mấy bước đã vượt qua Tử Mao Thanh và cách Hóa Lô Hồng chỉ vài sải chân thôi!

Đến lúc này thì khán giả đã nổi giận thật sự, gào lên la ó nhức móc!

Khấu Anh Kiệt không để ý vừa giục ngựa vừa gọi:

– Ngọc cô nương! Ngọc cô nương!

Quách Thái Linh ngoảnh lại thì thấy Khấu Anh Kiệt đã sắp đuổi kịp, vô cùng uất ức, chỉ hận không thể dùng ngựa mà cho tên không hiểu lý này một trận nên thân!

Nhưng chỉ còn vài chục trượng nữa là tới đích, cô ta đành nuốt giận ra roi thúc ngựa!

Khấu Anh Kiệt đang chạy, đột nhiên nghe vút một tiếng, còn chưa hiểu chuyện gì thì tay phải đã bị một ngọn roi quán lấy.

Lần này do Trác Quân Minh hạ thủ!

Trác Quân Minh vừa quán được tay Khấu Anh Kiệt liền giật mạnh khiến chàng suýt nữa ngã nhào xuống ngựa.

Vừa ghim lại được, Khấu Anh Kiệt nghiêng răng vận lực giật trở lại, nhưng bị Trác Quân Minh giữ chặt khiến chiếc roi ngựa đứt phăng.

Biến cố đó làm Hắc Thủy Tiên chạy chậm lại.

Lúc này Quách Thái Linh chỉ còn cách đích chưa tới mười trường, trong khi còn hơn Hắc Thủy Tiên chừng hai thân ngựa nữa, xem như ngôi vô địch đã cầm chắc trong tay!

Khán giả mặc sức reo hò, khua nón ngả mũ tung hô, điệu bộ vô cùng hể hả.

Trên môi Quách Thái Linh cũng thoáng nụ cười...

Nhưng nỗi mừng đó là hơi sớm.

Hắc Thủy Tiên bỗng nổi tính kiêu hùng, tung cả bốn vó lao vút lên.

Khấu Anh Kiệt thất kinh vội nằm rạp xuống giữ chặt lấy bõm ngựa, tưởng như mình đang bay.

Sự thật là chàng đang bay cùng Hắc Thủy Tiên, vì cả người nó bay bổng lên cách mặt đất tới cả trượng.

Tiếng la ó lại nổi lên trong đám đông.

Nụ cười trên môi Quách Thái Linh vụt tắt.

Mấy vị trọng tài đều đứng phát ngơ.

Không ai ngờ nhưng sự thực vẫn là sự thực!

Kết quả Khấu Anh Kiệt về nhất, Ngọc tiểu thư về nhì, Trác Tiểu Thái Tuế thứ ba, Cù Cửu thứ tư, Đan Lỗ Tư thứ năm!

Tốp sau bị bỏ xa tới nửa dặm, cũng lục tục về đích.

Tiếng reo hò, tiếng chửi rủa nhao nhanh thành một khối.

Khấu Anh Kiệt không để ý, ghì ngựa lại chờ Quách Thái Linh, miệng cười sảo thâm nói:

– Ngọc tiểu thư! Quách tiểu thư! Sự phụ...

Quách Thái Linh mặt tái nhợt, không cho đối phương nói hết liền vùng roi ngựa quất tới.

Vút! Vút! Vút!

Đó là một trận đòn thù, đòn nén qua cả chặng đường đua.

Ngay roi đầu tiên, Quách Thái Linh đã quất lấy người Khấu Anh Kiệt giật mạnh khiến chàng lảo đảo xuống ngựa, sau đó cô ta cũng nhảy xuống đất, ngọn roi phủ phàng giáng xuống như mưa.

Quách Thái Linh vừa đánh vừa quát:

– Quân vô sỉ! Đồ súc sinh! Tại sao cứ quất lấy ta chứ?

Trác Minh Quân cũng xuống ngựa đến gần, ngăn lại nói:

– Ngọc tiểu thư! Trừng trị hán thế là đủ rồi!

Quả nhiên Khấu Anh Kiệt lúc đó áo quần tả tơi, máu pha với bụi đất bết lại khắp nơi trông rất thảm hại!

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết giao bằng hữu

Quách Thái Linh trừng mắt nhìn Trác Quân Minh, đánh giọng hỏi:

– Việc gì đến người?

Trác Quân Minh chấp tay nói:

– Tại hạ Trác Quân Minh, mộ danh tiểu thư đã lâu. Tuy người này với tại hạ chưa từng quen biết, nhưng có lẽ bên trong có chứa ẩn tình gì. Nếu được tiểu thư nể tình mà tha cho hần thì tại hạ vô cùng cảm kích.

Quách Thái Linh hừ một tiếng, vút roi đi rồi nhảy lên mình ngựa phóng đi như một áng mây hồng.

Khấu Anh Kiệt cố sức đứng lên, gọi với theo :

– Ngọc cô nương! Khoan đi đã...

Nhưng Quách Thái Linh không ngoảnh lại.

Chàng định đuổi theo thì bị Trác Quân Minh chặn lại nói :

– Bằng hữu, người thật chẳng thức thời chút nào cả! Ai đời còn mặc áo tang mà vẫn cứ chạy theo gái chứ?

Cù Cửu thêm lời :

– Con mẹ nó! Trên đời lại có kẻ ngu đến vậy. Lão tử tiếc là chưa xả đôi thân hần ra!

Nói xong nhảy đến vùng đao lên chực chém.

Trác Quân Minh ngăn lại, cười nhạt nói :

– Miêu lùn! Ta biết là người không phải trùng trị hần vì hần ngu đần hay thức thời, mà ganh với con ngựa của hần thôi! Thực ra con Khoái Tai Phong của người còn kém lắm, chưa bằng Tử Mao Thanh của ta thì làm sao sánh nổi Hắc Thủy Tiên được? Được về thứ tư là may lắm rồi!

Cù Cửu bị kích, nổi giận quát :

– Câm miệng! Tên họ Trác người cứ chờ đấy, chúng ta sẽ tính sổ với nhau sau!

Rồi chỉ đao vào Khấu Anh Kiệt nói :

– Tiểu tử! Mau báo danh tước ra!

Khấu Anh Kiệt vẫn nhìn đăm đăm về phía Quách Thái Linh vừa đi khuất, còn để ý gì đến chuyện khác.

Cù Cửu tức khí quát lên :

– Tiểu tử, người điếc sao?

Trác Quân Minh lên tiếng giảng hòa :

– Thôi thôi! Người ta đang có tang sự, người bức hiếp làm gì? Ngọc cô nương vừa quát một trận đang thương tích thế kia, chịu sao nổi? Nói thật, người này tuy đáng ghét nhưng ngựa của hần thật tuyệt diệu! So với ngựa của ta và người thì hơn hần.

Cù Cửu hươ hươ thanh đao trong tay cười nhạt :

– Ta thì không phục... Trác Quân Minh! Bây giờ ta mới hỏi người, dọc đường người giờ trò quý gì thế? Người tưởng Trác gia là ghê gớm lắm ai cũng sợ hay sao?

Hắc hắc! Ai chứ Miêu Phi ta chẳng sợ đâu!

Trác Quân Minh biến sắc hỏi :

– Chẳng lẽ ta sợ người?

Dứt lời cũng rút binh khí ra...

Lúc này cuộc đua đã xong, tuy vẫn còn dư âm nhưng coi như trò vui sắp mãn, nay thấy 'Trác Tiểu Thái Tuế' Trác Quân Minh và Cù Cửu Miêu Phi chuẩn bị động thủ, khán giả đều tỏ ra có hứng.

Thói đời như vậy, mặc người khác đau đớn, thậm chí có thể mất mạng, chỉ cần mình được chứng kiến một trò vui là tốt rồi.

Cù Cửu Miêu Phi lùi một bước đứng thù thế nói :

– Tên họ Trác kia! Người cứ định ra phương thức đi, kiểu gì Miêu Phi ta cũng chiều tất!

Trác Quân Minh lướt mắt nhìn quanh, thấy hàng trăm người đang náo nức chờ đợi một cuộc đấu liền nhìn Miêu Phi nói :

– Đây là việc riêng giữa ta và ngươi, can gì phải chung ra trước bàn dân thiên hạ?

Miêu Phi nhú mày hỏi :

– Ngươi nói vậy có ý gì?

Trác Quân Minh nói :

– Tội nay vào giờ tỵ, ta sẽ đợi ngươi ở gò Thái Dương ở phía nam thành, chúng ta sẽ tỵ thí ở đó để phân cao hạ, được chứ?

Miêu Phi gật đầu :

– Được! Tội nay ta sẽ đến!

Nói xong nhảy lên ngựa, tra đao vào vỏ hướng sang mọi người cất tiếng oang oang :

– Chư vị nghe rồi đấy, chính tên họ Trác đã ra điều kiện trước, nửa đêm nay sẽ tỵ đấu ở gò Thái Dương, trước đấu ngựa sau đấu võ. Chư vị ai có hứng thú thì cứ việc tới xem!

Dứt lời phi đi mà không chờ nhận giải thưởng.

Chúng nhân tỏ ra thất vọng vì không được mục kích cuộc náo nhiệt ngay lúc này nhưng một số lại tỏ ra tán thưởng, chờ nửa đêm tới gò Thái Dương xem.

Thấy nhân vật về đầu tiên bị đánh toi tả, người về nhì và về thứ tư đều tức giận bỏ đi, nhiều đấu sĩ khác cũng lục tục giải tán.

Cuộc đua coi như thất bại. Người phụ trách cuộc đua là Tần Lôi là nhân vật có uy danh bậc nhất Tần Châu, thế lực rất lớn khống chế cả quan phủ.

Cuộc đua hôm nay thất bại đương nhiên là do Khấu Anh Kiệt phá đám, lão làm sao không tức giận?

Tần Lôi dẫn bốn tên đại hán hùng hổ bước đến trước mặt kẻ gây rối quất :

– Bắt tiểu tử này giải về phủ cho ta!

Bốn tên đại hán chuẩn bị động thủ thì bị Trác Quân Minh chặn lại nói :

– Hãy khoan!

Bọn này vốn biết uy danh 'Trác Tiểu Thái Tuế' liền dừng lại.

Tần Lôi nhú mày hỏi :

– Trác thiếu quân có gì chỉ giáo?

Trác Quân Minh chấp tay nói :

– Xin Tần trưởng chủ nể mặt Trác mỗ tha cho vị huynh đệ này được không?

Tần Lôi tỏ ý không hài lòng, mặt sa sầm nhìn sang Khấu Anh Kiệt :

Bấy giờ Quách Thái Linh đã đi mất bóng từ lâu, chàng không nhìn theo nữa mà đứng cúi gục đầu, vẻ mặt đầy thống khổ, hoàn toàn không quan tâm đến những điều đang xảy ra xung quanh mình.

Tần Lôi hướng sang Trác Quân Minh nói :

– Trác thiếu quân đã nói như thế, lẽ ra Tần mỗ phải tuân lệnh, nhưng trường đấu này bị hấn phá hoại, còn đắc tội với Ngọc tiểu thư nữa. Tần mỗ với cương vị là chủ trường này, đối với hạng vô phương vô pháp mà không trị tội thì sau này còn ai tuân nữa?

Lão vừa nói xong thì từ đám khán giả vang lên tiếng reo hò :

– Phải trị tội!

– Giết hấn đi!

Trác Quân Minh cố gắng thuyết phục :

– Vị huynh đài này chẳng qua là người đi đường thấy cuộc vui nên mới tham gia, điều đó cũng chưa gọi là sai phạm. Tuy nhiên trên đường chạy đã không tuân theo quy định, điều đó Ngọc tiểu thư từng trị thế là đủ rồi. Hơn nữa với cuộc trình con Hắc Thủy Tiên thì huynh đài đó giành giải nhất kể cũng xứng

đáng. Xin lão huynh chiếu cố bỏ qua cho vị đó một lần!

Tần Lô đưa mắt hăm hực nhìn Khấu Anh Kiệt. Lão muốn trừng trị kẻ quá quấy này cốt ý làm vừa lòng khán giả, nhất là Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh.

Nhưng Trác Quân Minh đã nói vậy chẳng phải không có lí.

Hơn nữa lão biết rõ vị 'Trác Tiểu Thái Tuế' này gia thế võ công lão đều không phải là người có thể dây vào được.

Đành xuống thang nói :

– Trác thiếu quân đã nói như thế tại hạ chẳng dám không tuân. Nhưng ngôi quán quân của cuộc đua này không thể trao cho hắn được!

Trác Quân Minh cười hỏi :

– Vậy ý của Tần huynh là...

Tần Lô đáp :

– Theo lý thì Ngọc tiểu thư đáng chiếm ngôi quán quân, vị đó hai lần gần đây đều đoạt giải, lần này cũng không nên ngoại lệ.

Trác Quân Minh nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Thế nào? Huynh đệ có ý kiến gì không?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu thờ dãi, sờ những vết thương trên cánh tay vẫn còn rướm máu.

Trác Quân Minh nhú mày, chợt nhận ra đó là vết chém liền cầm tay Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Vết thương này là do ai hạ thủ các hạ?

Khấu Anh Kiệt rút tay, lắc đầu đáp :

– Không hề gì!

Đến lúc đó chàng mới trấn tĩnh lại, chấp tay nói :

– Đa tạ Trác huynh đã đồng tình. Tại hạ không được tinh táo, hành động có chỗ đắc tội, không trách người khác được. Hiện giờ có việc rất quan trọng phải làm, khi nào hoàn thành Khấu mỗ sẽ đến tìm Trác huynh để tạ ơn. Cáo từ!

Dứt lời quay người đi đến gần ngựa.

Trác Quân Minh đuổi theo nói :

– Khấu huynh hãy chậm một chút!

Khấu Anh Kiệt dừng lại hỏi :

– Trác huynh còn gì dạy bảo nữa?

Trác Quân Minh hỏi :

– Trác huynh trú ở đâu?

– Tại hạ đang ở 'Trường Hưng khách điếm'!

Trác Quân Minh gật đầu đáp :

– Thôi được. Thương thế của huynh không nhẹ đâu, hãy về nghỉ ngơi đi.

Chiều nay huynh đệ sẽ đến thăm.

Khấu Anh Kiệt chấp tay cảm tạ rồi lên ngựa phóng đi.

Tần Lô định cản nhưng Trác Tiểu Thái Tuế xua tay nói :

– Người này xem bộ thật thà, xin trường chủ đừng ngăn cản nữa.

Tần Lôi thở dài nói :

– Hội đua hùng tráng như vậy mà bị hấn làm hỏng mắt, thật tức quá. Việc Trác thiếu quân như vậy là xong, chỉ phiền Ngọc tiểu thư...

Trác Quân Minh cười nói :

– Nếu Tần huynh sợ Ngọc tiểu thư giận thì sao không đến Mai Viện mà cáo lỗi?

Tần Lôi chép miệng :

– Thì cũng đành thế thôi.

Trác Quân Minh bảo tên tiểu đồng dắt ngựa tới, cười lên phóng đi.

Chúng nhân cũng bắt đầu giải tán.

Khấu Anh Kiệt rầu rĩ quay về khách điểm. Về phòng chàng đến ngồi trước linh cữu sư phụ khấn khứa hồi lâu, nước mắt ứa ra.

Y phục rách nát nhưng chẳng buồn thay. Trên người đầy thương tích, trong đó nặng nhất là vết thương đao của Cù Cửu Miêu Phi chém vào tay vẫn còn chảy máu, chàng lấy một ít thuốc đắp vào rồi nằm phục xuống giường.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi ở trường đua, Khấu Anh Kiệt buồn bã nghĩ thầm :

– Không những Quách Thái Linh hành hạ, đến cả tên Cù Cửu họ Miêu đó cũng khinh hiếp mình... Nay đã dấn bước vào giang hồ mà võ công kém cỏi như vậy thì còn hành hiệp trượng nghĩa thế nào được? Làm sao mà hoàn thành tâm nguyện của sư phụ đây?

Đang trầm tư mặc tưởng, chợt nghe có tiếng người gõ cửa rất gấp.

Chàng nhòm người dậy hỏi :

– Ai đấy?

Người ngoài vừa đáp :

– Khấu gia xin mở cửa!

Khấu Anh Kiệt nhận ra giọng của tên tiểu nhị liền bước ra mở cửa xong mới hỏi :

– Cái Tam! Có việc gì?

Cái Tam đáp :

– Ngọc tiểu thư cho người đến gặp Khấu gia.

Khấu Anh Kiệt vội hỏi :

– Ngọc tiểu thư đó đến hay không?

– Không. Tiểu thư sai tên gia nhân là Mao Thất đến, còn mang theo đồ vật gì nữa. Hấn nói rằng muốn gặp Khấu gia.

– Bây giờ hấn ở đâu?

– Trong phòng quản lý.

Khấu Anh Kiệt ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo Cái Tam đứng chờ.

Thay y phục xong, chàng khóa cửa lại đi theo tên tiểu nhị đến tiền viện.

Mao Thất đang ngồi với Lưu chương quây, thấy Khấu Anh Kiệt liền đứng lên chấp tay nói :

– Khấu tướng công! Tiểu nhân mạo muội...

Lưu chương quây đứng lên kéo ghế mời khách.

Khấu Anh Kiệt gật đầu ngồi xuống đối diện với Mao Thất.

– Nào có việc gì người hãy nói đi.

Mao Thất cười đáp :

– Sau khi từ mã trường trở về, Ngọc tiểu thư hối hận vì hành động của mình nên sai tiểu nhân đến gặp tướng công, mang theo một ít vật để tỏ lòng hối hận.

Nói xong lấy chiếc túi đeo trên vai xuống mở ra.

Trong chiếc túi là mấy đĩnh bạc lớn và một chiếc bình ngọc nhỏ.

Mao Thất nói tiếp :

– Đây là hai trăm lạng bạc và một lọ thuốc trị thương độc môn của tiểu thư.

Ngoài ra còn...

Hắn lấy ra một phong bì lớn màu hồng rất đẹp nói :

– Đây là tặng phẩm do Tàn trường chủ đích thân mang đến, nhưng gia tiểu thư nói rằng tướng công mới là người giành được giải quán quân của cuộc thi lần này, vì thế cũng sai tiểu nhân đưa lại cho tướng công.

Nói xong một hơi, hắn đưa tất cả những vật đó hai tay cung kính giao cho Khấu Anh Kiệt, cười nói tiếp :

– Xin tướng công nhận lấy để tiểu nhân về báo lại với gia tiểu thư.

Không ngờ Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Ta không nhận đâu!

Mao Thất sững sốt nói :

– Tướng công không nhận ư?

Khấu Anh Kiệt hỏi lại :

– Tiểu thư các người thật quan tâm đến ta như vậy sao?

Mao Thất vội đáp :

– Dạ đúng thế! Gia tiểu thư thật sự quan tâm đến thương thế của tướng công, rất hối hận những việc mình đã làm. Vì sao tướng công lại không nhận chứ? Đó hoàn toàn là do thành ý...

– Ngọc tiểu thư hiện ở đâu?

– Đi rồi!

– Về Cao Lan?

– Dạ!

Khấu Anh Kiệt ngồi sững ra một lúc rồi cười khổ :

– Vậy là tốt rồi. Phiên Mao quân gia đưa giùm những thứ này về, nói rằng tại hạ hổ thẹn không dám nhận!

Mao Thất kêu lên :

– Sao lại phải thế? Đó là thành ý của gia tiểu thư vì chuyện sáng nay... Tiểu nhân đã nói rằng tiểu thư rất hối hận...

Khấu Anh Kiệt nói :

– Nếu đã hối hận thì cô ấy phải tự đến đây chứ? Còn nếu chỉ vì số bạc này...

Thôi, phiên Mao quân gia đưa về đi, còn tặng phẩm thì tại hạ càng không dám nhận. Nếu Ngọc tiểu thư cũng không nhận thì cứ đem trả cho Tàn trường chủ. Hôm nay ta cũng đến Cao Lan, không chừng gặp lại quý tiểu thư cũng nên! Ta có một việc rất quan trọng muốn gặp cô ấy!

Mao Thất và Lưu chương quỳ đều nhận thấy sắc mặt Khấu Anh Kiệt tái mặt, không biết do vết thương hay tức giận, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, Lưu chương quỳ ho khan một tiếng nói :

– Khấu tiên sinh! Ngọc tiểu thư đã sai Mao quản gia đến thay mình nhận lỗi, theo tại hạ thì tiên sinh cũng nên bỏ qua...

Mao Thất tiếp lời :

– Phải đấy! Nếu tướng công trả lại những vật này thì tiểu thư còn gì thể diện nữa? Có khi lại làm tiểu thư nổi giận...

Khấu Anh Kiệt đứng lên nói :

– Cho dù nói thế nào tôi cũng không nhận đâu. Mao quản gia còn có việc gì không?

Mao Thất nghĩ ngợi một lúc rồi đáp ứng nói :

– Gia tiểu thư rất khó tính. Tướng công nếu không có việc gì thật cần thiết thì tốt nhất đừng tới Cao Lan, chỉ sợ gặp tiểu thư sẽ không hay đâu.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Biết rồi! Nhưng ta cũng nhất định phải tới Cao Lan và cũng nhất định gặp Ngọc tiểu thư. Còn đối xử thế nào là việc của cô ta!

Dứt lời chấp tay chào rồi ra khỏi phòng.

Lưu chương quỳ nhìn theo, chờ cho Khấu Anh Kiệt đi xa rồi mới nói :

– Sao lại có người ngốc đến thế? Tiền vào tay không chịu nhận. Lại còn ưa chuốc lấy phiền phức nữa!

Trở về phòng Khấu Anh Kiệt buồn bã nghĩ thầm :

– Quách Thái Linh! Cô coi thường ta quá. Khấu mỗ tới đây là do trung nghĩa, đâu phải hạ tiểu nhân ham lợi vì tiền? Nghìn dặm đưa tang, linh cữu là của phụ thân cô, thế mà cô coi ta là hạ người gì? Đánh người ta mà không chịu tự đến nhận tội lại giao cho một tên nô tài đưa bạc đến để dàn hòa, thật là khinh người quá.

Càng nghĩ càng tức, chàng bỗng nắm mạnh xuống bàn làm cây đèn nẩy dựng lên suýt đổ.

Lại đưa mắt nhìn sang cỗ quan tài, chàng thờ dãi nghĩ tiếp :

– Sư phụ đã quá nhiệt tâm muốn đem ái nữ gả cho ta, nhưng chi e đệ tử bất lực không thực hiện được tâm ý đó của lão nhân gia!

Nghĩ tới đó nước mắt lại ứa ra.

Mắt nhạt nhòa, chàng như thấy Quách Bạch Vân với bộ râu trắng xóa, ánh mắt cương nghị đang nhìn mình, trong lòng lại càng đau nhói.

Chàng lẩm bẩm :

– Không! Không thể nào! Mình không thể sống dung hòa với cô ấy được!

Càng không thể là trượng phu, vì cô ấy là thiên tiên, là thần nữ... Sau khi đem thi hài sư phụ về an táng xong, mình sẽ rời Cao Lan, vĩnh viễn rời xa cô ấy.

Nghĩ thế lòng chàng thấy yên tĩnh hơn, nỗi uất ức mấy ngày qua cũng vợi đi rất nhiều, những vết thương cũng dịu lại.

Chàng chợt cảm thấy bụng đói cồn cào mới sực nhớ ra cả ngày hôm đó chưa ăn chút gì.

Khấu Anh Kiệt tự cười thầm :

– Mình cũng thật là ngốc, hết nghĩ chuyện này đến chuyện nọ, việc thực tế lại không chịu làm... cần ăn uống đầy đủ, đưa di hài sư phụ về an táng, đó là việc quan trọng nhất và cũng thiết thực nhất.

Chàng sửa sang lại y phục rồi bước ra khỏi phòng, định bụng tìm một quán ăn kha khá dùng bữa.

Năm sáu ngày nay ăn sương nằm đất, vì chờ theo quan tài nên đi đâu cũng bị xa lánh, chủ điểm thương tình cho một phòng trọ thì tốt, nếu không phải linh cữu vào một ngôi miếu hoang nào đó ăn uống thì có gì ăn nấy, vì thế mới mấy ngày mà chàng trong gầy rộc hằn đi.

Ra khỏi "Trường Hưng khách điểm" chàng đi dọc theo phố, mắt nhìn ra hai bên dọc bản hiệu.

Dân cư ở Tần Châu quả là phong phú, đủ các tộc người, ăn vận sắc sỡ với nhiều loại trang phục khác nhau.

Ngoài người Hán chiếm số đông, qua trang phục có thể nhận ra có khá nhiều người Mông, người Hồi và người Tạng.

Thực ra họ không phải toàn là cư dân ở Tần Châu mà một số người từ xa đến tham dự cuộc đua.

Khẩu Anh Kiệt dừng lại trước một quán có cánh cửa rộng đề bốn chữ lớn 'Chiều Quân Phạn Điểm', bên trong rất đông khách.

Khẩu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Phạn điểm sao gọi là 'Chiều quân'? Vậy nữ nhân không vào ăn được hay sao? Mình chưa bao giờ thấy có ở đâu mà quán cơm lại sang trọng thế này...

Ngay trước cánh cổng sơn son thiếp vàng có tới bảy tám tên tiểu nhị đơn đả mời chào khách.

Thấy phạn điểm quá đông và sang trọng, Khẩu Anh Kiệt không tiện vào định đi tìm quán khác nhưng một tên tiểu nhị đã vồn vã kéo tay chàng rồi gọi vào trong :

– Khách quan đến!

Khẩu Anh Kiệt đành miễn cưỡng bước vào.

Chàng được dẫn lên lầu.

Phòng ăn rất rộng nhìn ra phố, chia thành nhiều ô nhỏ ngăn cách nhau bằng những tấm bình phong, bàn ghế thuộc loại sang, rèm cửa đều rất tân kỳ, trên tường còn treo tranh thủy mặc, không giống phòng ăn bình thường chút nào.

Đặc biệt từ sau một cánh cửa buông rèm vọng ra tiếng đàn ca.

Khẩu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Không biết đây là loại phạn điểm gì? Mình chưa bao giờ gặp một phòng ăn sang trọng như thế này cả.

Tuy biết đắt nhưng chàng không sợ thiếu tiền, hơi do dự một chút rồi cũng chọn một bàn bên cửa sổ ngồi xuống chọn món ăn. Trong phòng có tới mười mấy khách nhân, chàng không hiểu sao tất cả đều tập trung ánh mắt về phía chàng, hầu hết đều không chút thiện cảm.

Khẩu Anh Kiệt cảm thấy lo lắng.

Chàng biết rằng trong số thực khách ở đây có không ít người tham gia cuộc đua lúc sáng và khán giả đều phản đối chàng.

Tuy giả bộ như không thấy ai, nhưng lòng chàng rất hồi hộp lo lắng.

Chợt tên tiểu nhị đến gần cúi mình nói :

– Khách quan, có một vị quý khách ở sau bình phong số bốn mời đến cùng ngồi.

Khẩu Anh Kiệt nhíu mày hỏi :

– Người đó là ai?

– Quý khách đó bảo mình họ Trác!

Khẩu Anh Kiệt nghĩ nhanh :

– Trác Quân Minh!

Nghĩ thế liền gật đầu, đứng lên theo tên tiểu nhị vào sau bình phong số bốn.

Tên tiểu nhị chỉ vào cánh cửa buông rèm nói :

– Chính là phòng này, khách quan vào đi.

Nói xong hối hả quay lui.

Khẩu Anh Kiệt còn chưa hiểu đầu đuôi cơ sự ra sao thì chợt rèm cửa được vén lên, một vị cô nương mặc áo trắng mỏng tang, mặt đầy son phấn bước ra kéo tay chàng, vừa liếc mắt đưa tình ôn ền cười nói :

– Tướng công vào đi!

Khẩu Anh Kiệt ngỡ ngác nói :

– Không, không! Cô nương nhầm rồi!

Chàng tuyệt vọng quay lại nhìn tên tiểu nhị định hỏi rõ nhưng hắn đã biến đâu mất không thấy bóng dạng.

Từ trong phòng chợt nghe tiếng Trác Quân Minh cười hô hô nói :

– Khẩu huynh, sao còn đứng ngăn ra đó nữa? Huynh đệ trong này, không sao đâu. Mời vào!

Bấy giờ Khẩu Anh Kiệt mới nhận ra Trác Quân Minh ngồi ở góc phòng mới phần nào yên tâm chấp tay nói :

– Thì ra Trác huynh ở đây, tiểu đệ thất lễ!

Nói xong bước vào.

Trác Quân Minh nói :

– Huynh đệ ở đây một mình đang buồn thì thấy Khẩu huynh nên mừng quá!

Chắc rằng chúng ta có duyên kiếp với nhau rồi, nào hãy ngồi xuống đi!

Khẩu Anh Kiệt y lời ngồi xuống đưa mắt nhìn quanh, thấy trong phòng ngoài Trác Quân Minh ra còn có hai cô nương nữa, dáng phục trang gần giống như bạch y cô nương vừa ra mời chàng, chỉ khác ở màu sắc, một vận thanh y còn cô kia là hoàng y.

Tuy chưa đến chốn thanh lâu bao giờ nhưng Khẩu Anh Kiệt cũng đoán ra rằng ba cô nương này đều là gái làng chơi, như vậy chắc Trác Quân Minh là khách phong lưu quen biết ở đây.

Chưa kịp có phản ứng gì thì bạch y cô nương đã rót ra một chén rượu hai tay bung tận tay chàng nói :

– Mời tướng công!

Khẩu Anh Kiệt không dám cầm đáp :

– Phiền cô nương quá!

Trác Quân Minh cười nói :

– Mọi người không nên khách khí. Ba vị cô nương hãy kiến lễ vị bằng hữu mới kết giao của ta đi!

Khẩu Anh Kiệt đành miễn cưỡng đứng lên ôm quyền nói :

– Tại hạ là Khẩu Anh Kiệt!

Ba thiếu nữ cung kính hành lễ.

Tên vận bạch y giới thiệu :

– Thiếp là Điệp Nhi!

Tên bạn hoàng y tiếp :

– Thiếp là Mai Ngọc!

Còn tên bạn thanh y xưng là 'Thúy Liên'.

Trác Quân Minh cười nói :

– Khẩu tướng công đây là người thật thà, các cô đừng trêu chọc huynh ấy quá, ta sẽ phạt đấy!

Khẩu Anh Kiệt đáp :

– Trác huynh, tiểu đệ tới đây thật không đúng lúc, xin hẹn dịp khác!

Trác Quân Minh nắm tay giữ chàng lại, giọng hơi gay gắt :

– Khẩu huynh làm sao vậy?

Khẩu Anh Kiệt cười khổ đáp :

– Xin thứ lỗi, tiểu đệ đang có...

Trác Quân Minh ngắt lời :

– Không sao đâu, chuyện đâu ra chuyện đó, có hiếu với cha mẹ thì cứ để trong lòng là được rồi... Trông Khấu huynh phờ phạc thế kia, chắc mấy ngày nay không ăn không ngủ, giống như người tu hành khổ hạnh là không nên đâu. Cứ ở đây, ai bắt huynh vui chơi đâu? Nhưng phải để đầu óc khuấy khỏa một lát, huynh đệ còn phải xem thương thế của Khấu huynh nữa...

Điệp Nhi và Mai Ngọc mỗi cô giữ lấy một bên vai nói thêm vào.

Khấu Anh Kiệt không biết phải làm thế nào đành ngồi lại.

Thực ra ba cô nương này không phải ở đây mà làm việc ở một kỹ viện phía bắc thành có tên Nữ Hiệu Thư.

Khấu Anh Kiệt chưa từng tiếp xúc với hạng nữ lưu này. Trong ý tưởng chàng cho gái kỹ viện đều tục tằn khó chịu, nhưng xem ba thiếu nữ này, trừ ăn mặc khiêu gợi mát mẻ chút, cách ăn nói đối xử của chúng không đến nỗi nào.

Trác Quân Minh nói :

– Khấu huynh đệ! Ta có quan hệ thân thiết với ba cô nương này từ lâu, đừng coi họ như những nữ nhân thanh lâu phạm tục khác, trong ba người thì mỗi người đều có tài riêng. Thúy Liên đàn ca rất tốt, Mai Ngọc có tài họa, còn Điệp Nhi giỏi về thi phú.

Thúy Liên ngồi sát bên Khấu Anh Kiệt, cất giọng thô thê :

– Tướng công đừng nghe Trác công tử tán dương chúng tôi quá như thế. Bọn con gái thanh lâu chúng tôi thì có học thức gì? Sau này m, ông được tướng công chỉ dạy thêm.

Khấu Anh Kiệt miễn cưỡng nghe, miễn cưỡng uống rượu, trong lòng chỉ thấy phiền não mà không có chút cảm xúc gì, mặc cho Trác Quân Minh và ba thiếu nữ ra sức nài ép.

Thấy Khấu Anh Kiệt không có hứng thú, hơn nữa biết chàng đang có tang nên chẳng bao lâu, Trác Quân Minh bảo ba thiếu nữ trở về thanh lâu.

Còn lại hai người Trác Quân Minh hỏi :

– Khấu huynh đệ còn ở Tần Châu này mấy ngày nữa?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tiểu đệ phải đi gấp. Còn Trác huynh?

– Huynh đệ muốn đi thì đi, muốn đến thì đến, chẳng có việc gì câu thúc cả...

Y tỏ vẻ quan tâm, xắn áo lên xem thương thế của chàng rồi nói :

– Thương thế không đơn giản đâu. Để huynh đệ tra thuốc vào cho.

Rồi không đợi Khấu Anh Kiệt đồng ý hay không, Trác Quân Minh lấy ra một bình dược đắp thuốc lên vết thương rồi băng lại, động tác khá thành thạo.

Khấu Anh Kiệt cảm thấy đỡ đau hơn nhiều vội cảm ơn.

Trác Quân Minh xua tay nói :

– Không cần khách khí, chúng ta tuy mới gặp lần đầu nhưng huynh đệ đã nói hình như hai ta có duyên kiếp từ trước. Hôm nay muộn rồi, hơn nữa huynh đệ còn có chút việc, ngày mai sẽ tới 'Trường Hưng khách điểm' chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

Tới đó hai người rời ghế đứng lên.

Vừa tới cổng chợt thấy ba kỵ sĩ từ hướng ngoại thành phi vào như bay khiến người đi đường hoảng sợ nhảy tránh vào mép tường.

Vừa thấy ba kỵ sĩ, Khấu Anh Kiệt đã biến sắc.

Trác Quân Minh nhìn chàng hỏi :

– Khấu huynh làm sao thế?

Vừa tới cổng, năm sáu tên tiểu nhị chạy ra đón đả mời chào, tên dắt ngựa, kẻ cầm tay dẫn cả ba lên lầu.

May lúc đó Khấu Anh Kiệt đứng khuất sau lưng Trác Quân Minh, tròng lại tới nên ba kỵ sĩ không nhìn thấy.

Trác Quân Minh cười nói :

– Thì ra Khấu huynh cũng là người giang hồ, thế mà huynh đệ không biết.

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Sao Trác huynh lại nói thế?

Trác Quân Minh cười đáp :

– Vừa rồi huynh đệ nhìn thần sắc của Khấu huynh có biến, tin chắc rằng ân oán gì với ba tên mới vào điểm. Chúng là người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh', uy danh lừng lẫy giang hồ, tất Khấu huynh cũng là người trong giang hồ, không sai chứ?

Khấu Anh Kiệt giật mình trầm nghĩ :

– Người này thật lợi hại!

Trác Quân Minh tin rằng mình đã đoán đúng, lại nói :

– Khấu huynh đừng lo, huynh đệ sẽ không tra vấn chuyện này đâu.

Khấu Anh Kiệt thở dài nói :

– Trác huynh quả là người lịch duyệt giang hồ. Ba kỵ sĩ đó đúng là người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Trác Quân Minh hỏi :

– Khấu huynh không sao chứ?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không sao!

– Nếu vậy bây giờ xin cáo biệt, huynh đệ có việc cần làm. Ngày mai gặp lại chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

Nói xong lên ngựa phi đi.

Khấu Anh Kiệt cũng trở về 'Trường Hưng khách điểm'.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: HỮU DUYÊN TƯƠNG PHÙNG

Rời khỏi 'Chiêu Quân phạn điểm', Khấu Anh Kiệt lòng đầy lo lắng.

Trác Quân Minh đã nói không sai, ba kỵ sĩ vừa vào điểm chính là người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Hai tên hoàng y võ sĩ thì Khấu Anh Kiệt không biết, nhưng người bạn thanh y là một lão nhân thấp bé, mặt doi tai chuột, hai tay lòng thông như tay vượn thì mới nhìn qua chàng đã nhận ra ngay.

Lão chính là Ứng Cửu Gia Ứng Thiên Lý, cánh tay đắc lực nhất của Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường.

Ứng Thiên Lý lợi hại thế nào thì ở Tứ Lang thành Khấu Anh Kiệt đã rõ. Lúc đó đấu với Quách Bạch Vân tuy bị thương nhưng không nghiêm trọng lắm, bây giờ tới đây nhiều khả năng là truy bắt chàng và cướp thi thể Quách Bạch Vân cùng hai bảo vật.

Giả như hôm đó không đấu với Ứng Thiên Lý thì Quách Bạch Vân đã không chết nhanh như thế, bởi vậy chàng coi hẳn là cừu nhân của sư phụ.

Nhưng trong tình cảnh này thì chàng chưa thể nói đến chuyện báo thù. Chàng đã hành động rất cẩn mật, nhưng cũng dự phòng tình huống 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nhiều tai mắt nên chàng đã bám theo.

Nay linh cữu đang để ở khách điểm, cừu nhân đã theo vết đến đây, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì biết ăn nói thế nào với Quách Thái Linh và hai vị sư huynh?

Khi đó dù chàng có chết một trăm lần cũng chưa hết tội.

Nghĩ tới đó khắp người toát mồ hôi. Sau khi chia tay với Trác Quân Minh, Khấu Anh Kiệt cúi đầu lầm lũi trở về Trường Hưng khách điểm.

Điều nguy hiểm nhất là chỉ trong ngày hôm đó, hầu như toàn thành Tần Châu đều nói về quái khách mặc áo tang cưỡi con hắc mã thần kỳ có hành vi lạ lùng trong cuộc đua ngựa.

Ngay sau đó tin tức về chàng từ chối món quà của Ngọc tiểu thư sai người mang đến tặng, trong đó có phần thưởng cho người được giải nhất cuộc đua cũng được mọi người bàn tán khắp nơi.

Việc này đã làm nhiều người thay đổi quan niệm, đâm ra có cảm tình với vị quái khách này.

Họ còn biết rằng chàng mang theo một cỗ quan tài từ xa tới, khen chàng là người có hiểu.

Vì thế khi Khấu Anh Kiệt về tới khách điểm, rất nhiều người chú ý đến chàng thì thầm to nhỏ, có người tụ tập gần phòng trọ đầy vẻ hiếu kỳ.

Khấu Anh Kiệt thấy vậy càng kinh hãi.

Lưu chương quỳ cũng thay đổi thái độ, tự tay bưng một ngọn đèn mang tới phòng chàng.

Về phần Khấu Anh Kiệt thì chàng chẳng những không hừng khởi trước sự quan tâm đó mà trái lại càng thêm lo lắng.

Chàng đóng cửa phòng lại. Chốt kỹ, ngồi bên cỗ quan tài, trầm ngâm nghĩ ngợi, trong lòng bứt rứt không yên.

Đột nhiên chàng nghe có tiếng thở dài rất khẽ của nữ nhân phát ra từ phía sau lưng mình.

Trong phòng ánh đèn leo lét, bên cỗ quan tài, tiếng thở dài làm Khấu Anh Kiệt giật mình chấn động.

Nhưng chàng trấn tĩnh lại rất nhanh, lập tức đứng bật lên vùng vằng đánh ra.

Thoáng thấy người nhỏ nhắn đứng ở góc phòng đưa tay lên phản kích...

Ầm một tiếng, Khấu Anh Kiệt bị chấn động lùi một bước.

Ngay từ chiều đầu tiên chàng đã lạc vào thế hạ phong.

Người kia từ từ bước ra luồng sáng.

Khấu Anh Kiệt trở mắt nhìn vị khách không mời, thốt lên :

– Cô là...

Chàng không nói hết câu, sợ rằng mình nhận lầm người.

Người kia lạnh lùng hỏi :

– Thế nào? Không nhận ra ta sao?

Giọng nói đã chứng minh rằng chàng suy đoán không sai.

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Nguyên là Thiết cô nương!

Phải, nữ nhân trong phòng chính là Thiết Tiểu Vi, thiên kim ái nữ của vị Tổng lệnh chủ 'Vũ Nội thập nhị lệnh' Thiết Hải Đường, cũng là kẻ thù bất cộng đái thiên của sư phụ chàng.

Thiết Tiểu Vi hừ một tiếng nói :

– Thế mà ta cứ tưởng người không còn nhận ra ta nữa.

Cô ta đến bên bàn, kéo ghế ngồi một cách tự nhiên.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Hiển nhiên Thiết Tiểu Vi đến đây cùng Ứng Thiên Lý, như vậy lực lượng của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' không ít, nhưng ít hay nhiều có gì quan trọng? Chỉ riêng Ứng Thiên Lý hoặc Thiết Tiểu Vi, mình đã không đối phó nổi rồi...

Chàng thầm gọi tên sư phụ Quách Bạch Vân :

– Sư phụ! Như vậy là điều bất trắc đã xảy ra... Đệ tử chết thì không nói làm gì, chỉ hận rằng không thực hiện được lời phó thác của lão nhân gia...

Nhưng nhớ lại hai lần trước, Thiết Tiểu Vi đã cố sức bảo vệ mình, nên trong lòng chàng lóe lên chút hy vọng, liền hỏi :

– Xin Thiết cô nương cho biết đột nhập vào phòng tại hạ có mục đích gì?

Thiết Tiểu Vi hừ một tiếng, khinh khinh nói :

– Mục đích gì ư? Khẩu Anh Kiệt! Nếu ta đến để giết ngươi thì dù ngươi có mười mạng cũng không giữ được đâu.

Khẩu Anh Kiệt giả bộ hồ đồ :

– Tại hạ còn chưa hiểu ý cô nương...

Thiết Tiểu Vi xẵng giọng :

– Ngươi không biết thật hay giả vờ? Ngươi tưởng rằng một chương hôm nọ trên thuyền đánh ta bị thương, như vậy là võ công cao lắm hay sao? Nên biết nếu hôm đó ta không lưu tình thì ngươi sao có thể thoát được dễ dàng như thế?

Tình cảnh hiểm nghèo trên lầu thuyền hôm trước hiện ra trong tâm trí Khẩu Anh Kiệt.

Chàng cũng hiểu rằng hôm đó Thiết Tiểu Vi xuất thủ là để ngăn cản Thẩm Tổ Sương mà chắc võ công còn cao cường hơn, và chính cô ta đã lãnh trọn một chương của Khẩu Anh Kiệt để tạo điều kiện cho chàng thoát khỏi thuyền... Chỉ là hôm đó chàng đã ra tay quá mạnh làm đối phương bị nội thương...

Cho đến bây giờ chàng vẫn ân hận vì điều đó, nhưng về sau bao nhiêu biến cố dồn dập xảy ra nên chàng không còn thời gian biết tin tức của Thiết Tiểu Vi.

Chàng vội chấp tay nói :

– Hôm đó được cô nương ra tay giải cứu, tại hạ vẫn ghi nhớ trong lòng, đại ân đó không dám quên...

Thiết Tiểu Vi day lại :

– Đại ân đó không dám quên. Ta lại thấy rằng chương đó là ngươi quyết ý đánh chết ta.

Khẩu Anh Kiệt đỏ bừng mặt, ngượng ngừng nói :

– Tại hạ vì cấp thiết để thoát thân nên xuất thủ quá nặng khiến cô nương bị thương, xin rộng lòng khoan thứ...

Thiết Tiểu Vi nói :

– Hôm đó ta chỉ trách mình là quá chủ quan không vận nội công để đề phòng, nếu không một chương đó của ngươi đâu thể đã thương được ta.

Khẩu Anh Kiệt quan thiết hỏi :

– Hôm đó cô nương bị thương có nặng lắm không?

Thiết Tiểu Vi hừ một tiếng, phẫn hận nhìn Khẩu Anh Kiệt, nhưng khi nhận ra sự hối hận chân thành hiện rõ trên mặt chàng thì ánh mắt dịu lại.

Cô ta thở dài nói :

– Thôi, chuyện đã qua cũng đừng nhắc lại nữa.

Khẩu Anh Kiệt hỏi :

– Còn bây giờ?

Thiết Tiểu Vi nhìn cổ quan tài nói :

– Quách Bạch Vân không phải là người thân thích gì của ngươi. Ngươi lại biết rằng lão ta là cừu nhân của bốn phái, vì sao lại mạng thi thể của lão về quê, công nhiên kết thù oán với chúng ta?

Đến lúc đó Khẩu Anh Kiệt mới hiểu ra tính chất nghiêm trọng của vấn đề, liền lao tới bên quan tài nhìn kỹ.

Còn mấy quan tài vẫn còn nguyên chưa bị ai động đến.

Chàng quay lại nhìn Thiết Tiểu Vi phẫn hận nói :

– Mọi hậu quả đều do 'Vũ Nội thập nhị lệnh' các người gây ra, đều là kiệt tác của lệnh tôn cả. Nay người chết đã nằm trong quan tài, các người vẫn còn chưa vừa ý hay sao?

Thiết Tiểu Vi nói :

– Lão ta và gia phụ đã ước đầu với nhau một cách công bằng, việc sinh tử nên xác định trước. Nếu rui người ngã xuống là gia phụ thì sao?

Khấu Anh Kiệt nghe nói vậy không biết đối đáp ra sao.

Thiết Tiểu Vi hỏi :

– Ta muốn hỏi ngươi một câu...

– Cô nương hỏi gì?

– Ngươi với Quách Bạch Vân có quan hệ như thế nào?

Khấu Anh Kiệt trả lời không chút do dự :

– Là sư đồ.

Thiết Tiểu Vi nhú mày ngạc nhiên :

– Sư đồ?

– Không sai!

– Nghĩa là trước khi chết lão ta nhận ngươi làm đồ đệ?

– Đúng như vậy!

Thiết Tiểu Vi sững ra một lúc rồi hỏi :

– Nếu vật hai vật đó hiện do ngươi cất giữ, đúng không?

Khấu Anh Kiệt buột miệng hỏi :

– Hai vật gì?

Chàng lập tức nhớ lời dặn của sư phụ lúc lâm chung, liền lấy lại bình tĩnh nói :

– Tại hạ không hiểu cô nương muốn nói gì?

Thiết Tiểu Vi hừ một tiếng nói :

– Đừng giả vờ nữa. Chúng ta biết trong người Quách Bạch Vân có một bức họa và một viên ngọc 'Phi thúy lạc đà'!

Tuy trong lòng chấn động nhưng Khấu Anh Kiệt cố sức giữ bình tĩnh nói :

– Tại hạ không hiểu...

Thiết Tiểu Vi nghiêm nghị nói :

– Ta biết việc này rất quan trọng, và ngươi cảnh giác như vậy là đúng. Nhưng nên biết rằng nếu ta muốn khống chế ngươi thì đã làm việc đó từ lâu.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Cô ta nói vậy không sai. Lúc mới vào phòng mình không phát hiện được cô ta. Hơn nữa Thiết Tiểu Vi võ công cao minh hơn, lại thừa cơ xuất kỳ bất ý hạ thủ thì mình đối phó sao được... xem ra cô ấy vẫn còn thiện ý với mình...

Tuy nhiên lệnh sư là trọng đại, và đối phương dầu thế nào cũng là nhi nữ của kẻ thù bất cộng đái thiên, lẽ nào chưa đánh đã hàng.

Chàng liền vận công đề phòng nói :

– Xem ra cô nương rất tự tin...

Thiết Tiểu Vi cười nói :

– Nếu ngươi không tin thì cứ thử xem!

Khấu Anh Kiệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

– Ở đây chật hẹp, nếu cô nương có lòng muốn chỉ giáo cao chiêu thì chúng ta ra ngoài được không?

Thiết Tiểu Vi từ chối ngay :

– Không cần. Ở đây cũng đủ phân định thắng thua. Ngươi xuất thủ đi.

– Nếu vậy tại hạ đành đắc tội.

Dứt lời tiến đến một bước, xuất chỉ điểm hai vai đối phương.

Thiết Tiểu Vi không tránh, dùng lòng bàn tay phải đẩy mạnh ra.

Khấu Anh Kiệt cảm thấy một cỗ kinh lực rất mạnh ập đến làm hai bàn tay mình lệch xuống, hai luồng chỉ lực bị đẩy dạt ra hai bên, kinh hải thu chiêu về, tay trái thì triển công phu 'Hoàn giá thiết môn trụ' để tiếp chiêu.

Nhưng chàng đã sai lầm, vì Thiết Tiểu Vi không có ý đấu chưởng.

Khi tả chưởng của chàng đánh tới, cô ta liền lướt người tránh đi, thuận thế điểm ra ba chỉ.

– Vút, vút, vút!

Ba ngọn chỉ phong tỏa ra ba luồng khói trắng lạnh ngắt ập đến người Khấu Anh Kiệt khiến chàng phát run.

Trong lúc nguy cấp, chàng liền thu chiêu lại rất nhanh, cả song chưởng cùng đánh ra chặn ba luồng chỉ phong.

Chỉ nghe ầm một tiếng vang dội làm chấn động cả gian phòng, các cửa sổ đều bị bật tung.

Khấu Anh Kiệt vừa bị chấn lực đẩy lùi lại xông vào ngay, tính hiếu thắng nổi lên, thi triển công phu 'Chung Lô' được Chung tiên sinh truyền thụ sau đó chàng đã khổ luyện nhiều năm, phát ra hai luồng cương khí.

Thi triển tuyệt chiêu này, Khấu Anh Kiệt tin rằng một nữ hài tử còn ít tuổi như Thiết Tiểu Vi, chỉ luyện công vài ba năm thì không sao đối phó nổi.

Một lần nữa Khấu Anh Kiệt lại đánh giá thấp đối phương.

Giả như chàng có nhiều thời gian xông pha chốn giang hồ tất sẽ có cái nhìn khác về võ học Thiết gia.

Được coi là một môn phái rất có thế lực trong võ lâm, lại nuôi tham vọng bá chủ thiên hạ, đương nhiên võ công phải có chỗ độc đáo và thế lực kinh nhân.

Thiết Tiểu Vi là thiên kim ái nữ của Tổng lệnh chủ, đương nhiên được phụ thân là Thiết Hải Đường chân truyền, những cao thủ thượng thặng trên giang hồ còn nể mấy phần, nói gì đến Khấu Anh Kiệt?

Qua mấy chiêu mà chàng vẫn còn duy trì được, đó là điều khiến Thiết Tiểu Vi bất ngờ rồi.

Khi chàng thi triển công phu 'chúng lô' dùng cương khí đánh ra, Thiết Tiểu Vi liền đưa bàn tay thanh mảnh xoay đi nửa vòng đánh ra.

Khấu Anh Kiệt chợt cảm thấy bàn tay mình mềm đi, lực đạo thoát ra đầu mất cả.

Cùng lúc ấy bàn tay Thiết Tiểu Vi hơi chùng xuống, người như quỷ mị lướt tới sau lưng địch thủ.

Khấu Anh Kiệt thất kinh, biết tình thế nghiêm trọng nhưng muốn đối phó đã không còn kịp nữa, lập tức cảm thấy 'Chí Dương huyết' tê đi.

Hiển nhiên huyết đạo đã bị điểm trúng.

May mà Thiết Tiểu Vi hạ thủ đã lưu tình.

Nên biết 'Chí Dương huyết' là một trong ba mươi sáu tử huyết trên thân người, nếu bị điểm trúng, chỉ cần xuất thủ mạnh một chút là đủ mất mạng. Ở đây Khấu Anh Kiệt chỉ cảm thấy tê đi, như vậy là Thiết Tiểu Vi phát chỉ rất nhẹ.

Khi nhìn lại Thiết Tiểu Vi đã lùi tới bàn. Hành động của cô ta thật nhanh chóng không tưởng, vừa tiến vừa lùi, xuất thủ không chế đối phương trong chớp mắt.

Khấu Anh Kiệt mặt đỏ bừng, chỉ biết giương mắt nhìn đối phương.

Trước sau chỉ mới qua năm sáu chiêu đã bị điểm huyết đạo, không thể phủ nhận sự thực là võ công đối phương cao thâm hơn mình nhiều!

Thiết Tiểu Vi cười hỏi :

– Thế nào? Bây giờ thì ngươi đã chịu phục rồi chứ?

– Biết nói gì đây?

Khẩu Anh Kiệt khẽ thở dài cúi thấp đầu xuống.

Thấy chàng như vậy, vẻ đắc ý trên mặt Thiết Tiểu Vi dần dần biến mất. Cô ta thở dài nói :

– Quách Bạch Vân nhãn lực thật không sai! Tới lúc lâm chung mà còn khả năng nhìn nhận để chọn người làm đệ tử là phúc đức cho lão ta lắm đó!

Khẩu Anh Kiệt chẳng còn lòng dạ đâu mà đấu khẩu với cô ta nữa vẫn cúi đầu đứng im lặng.

Thiết Tiểu Vi lại tiếp :

– Ta nói thật đấy! Nếu ngươi được một sư phụ cỡ Quách Bạch Vân truyền thụ võ học thì chỉ cần hai năm là sẽ có thành tựu kinh nhân. Đến lúc đó ta không biết có còn xứng là đối thủ của ngươi hay không nữa!

Khẩu Anh Kiệt rầu rĩ đáp :

– Cô nương đừng mỉa mai nữa. Chỉ sợ tại hạ luyện công suốt đời cũng không thắng nổi cô nương đâu!

Thiết Tiểu Vi cười hỏi :

– Ngươi cho rằng thắng ta là điều quan trọng đến thế sao? Vậy thì ta thành tâm hy vọng sẽ có ngày ấy.

Khẩu Anh Kiệt chưa chút nói :

– Chỉ sợ vĩnh viễn không bao giờ có ngày đó đâu. Ngay cả tính mạng của tại hạ còn chưa biết sống chết lúc nào...

– Vì sao?

– Tiên sư đã bại dưới tay lệnh tôn, nay đã chết mà lệnh tôn vẫn chưa chịu bỏ, sai người truy bức, e rằng còn muốn hủy thân, hưởng chi là sinh mệnh của tại hạ?

Thiết Tiểu Vi lắc đầu nói :

– Không phải thế đâu? Gia phụ sai người truy đuổi chỉ vì hai vật mà ta vừa nói...

Khẩu Anh Kiệt hỏi :

– Chẳng lẽ hai vật đó là sở hữu của lệnh tôn?

Thiết Tiểu Vi đỏ mặt lúng túng đáp :

– Cái đó... Không phải! Chỉ là... gia phụ nói rằng hai vật đó là mối nguy hiểm lớn uy hiếp lão nhân gia và cả 'Vũ Nội thập nhị lệnh'. Vì thế ông quyết đoạt cho bằng được nó...

Khẩu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Cướp đoạt của người khác thì bao giờ cũng bị ra được lý do. Cô nương muốn biện bạch thế nào cũng không che giấu được hành vi cường bạo của lệnh tôn đâu!

Thiết Tiểu Vi không tỏ ra tức giận mà chỉ cười nói :

– Gan mặt của ngươi quả không nhỏ. Chỉ cần ca ca ta nghe được câu đó thì dù có mười cái mạng ngươi cũng không giữ được đâu. Chỉ có ta...

Khẩu Anh Kiệt ngắt lời :

– Tại hạ cho rằng chẳng phải cô nương nể nang mà nói thẳng. Chỉ là so với lệnh huynh cô nương thấu tình đạt lý hơn.

Thiết Tiểu Vi hỏi :

– Thật ư?

Cô ta đưa đôi mắt đen lay láy nhìn chàng, nhướn miệng cười làm đôi lúm đồng tiền lõm vào, trông rất ngây thơ và duyên dáng.

Thiết Tiểu Vi lại nói :

– Chúng ta biết nhau còn quá ít, còn việc hai lần trước ta giúp ngươi chỉ nằm trong phạm vi nhất định mà ta có thể thực hiện được. Còn khi việc đó chống lại gia phụ và gia huynh thì ta không dám làm đâu.

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ rất hiểu điều này, vì thế nên hoàn toàn không nuôi vọng tưởng.

– Nếu vậy thì tốt!

Nói đoạn chợt buông tiếng thở dài, bước tới bên cửa sổ đắm đắm nhìn ra ngoài trời tối om.

Không biết thiếu nữ đó đang nghĩ gì?

Khấu Anh Kiệt nói :

– Cô nương có điều chi khó xử thì xin nói thẳng ra!

Thiết Tiểu Vi quay lại nói :

– Quả thật ta đang có điều khó xử, ngươi có biết mục đích của ta đến đây là gì không?

– Cô nương không nói thì tại hạ làm sao mà biết được?

– Vậy thì ta nói thật để ngươi nghe. Ta phụng mệnh gia phụ đến đây bắt ngươi về Tổng đàn 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Khấu Anh Kiệt sững sốt hỏi :

– Bắt tại hạ? Vì lý do gì?

Thiết Tiểu Vi đáp :

– Sau khi Ứng tổng quản báo tin phụ thân nhận định rằng Quách lão tiên bối sau khi chết, hai vật báu đó nhất định rơi vào tay ngươi.

– Lệnh tôn nói vậy là vô đoán. Tại hạ chưa từng nhìn thấy hai vật đó, ngay cả khi khâm liệm tử thi cũng không có...

Thiết Tiểu Vi cười nói :

– Chỉ sợ ngươi nói thế là không thực tâm. Nhưng thôi, tạm thời không nói chuyện đó nữa. Trưa nay ta vừa đến Tần Châu, lập tức đã biết ngay tung tích của ngươi rồi. Việc tìm ngươi quá dễ. Nếu Ứng tổng quản đến đây trước ta thì ngươi đối phó thế nào?

Khấu Anh Kiệt cười thâm nói :

– Cô nương đã phát hiện ra tại hạ thì sớm muộn gì Ứng Thiên Lý cũng tìm được tới đây. Tại hạ phải mang theo linh cữu của ân sư, muốn thoát khỏi sự truy tìm của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' là điều không có khả năng. Chỉ biết ngồi chờ chúng ta đến, liệu một trận trước khi chết mà thôi.

Thiết Tiểu Vi nói :

– Có lẽ tình hình chưa đến nỗi tuyệt vọng như ngươi nghĩ. Ngươi có thể đi ngay trong đêm nay may ra còn kịp...

Nói xong đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt đầy tình ý rồi đi ra cửa.

Khấu Anh Kiệt đứng ngẩn ra một hồi lâu mới định tâm lại, kinh hãi nghĩ thầm :

– Nguy rồi! Như vậy là Thiết Hải Đường đã có ý nhờ cô tận gốc, tiêu diệt Quách Thái Linh và hai vị sư huynh. Với thế lực của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' hiện nay, nếu Quách Thái Linh không phòng bị thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Nghĩ tới đó chàng bỗng toát mồ hôi lạnh.

Thực ra tình cảnh của chàng còn nguy hiểm hơn Quách Thái Linh hoặc hai vị sư huynh nhiều.

Chàng ước gì được chấp thêm đôi cánh bay ngay về Cao Lan báo ngay tin tức đó cho Quách Thái Linh.

Nhưng tang sự là điều không thể bỏ, biết làm thế nào?

Hoàn cảnh của Khấu Anh Kiệt lúc đó quả thật là ngàn cân treo sợi tóc.

Trước đây, vì giận dữ Quách Thái Linh vô tình vô nghĩa đối với mình mà Khấu Anh Kiệt quyết định sau khi đưa linh cữu sư phụ đến Bạch Mã sơn trang an táng xong, chàng sẽ lập tức rời khỏi đó để dần thân vào giang hồ ngay.

Nhưng bây giờ, sự uy hiếp của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' khiến chàng gạt bỏ ý định đó, vì thấy cô ta đơn độc đối phó với cường địch, tuy chàng biết mình chẳng giúp được gì nhiều nhưng dù sao có thêm người trong cơn hoạn nạn vẫn yên lòng hơn.

Lúc này chẳng phải họ đã trở thành người đứng chung chiến tuyến đó sao?

Nghĩ thế, hùng tâm trong lòng chàng trỗi dậy.

Sự cố vừa phát sinh buộc Khấu Anh Kiệt phải tìm phương hướng giải quyết.

Kẻ thù đã tới Tần Châu, trực tiếp đe dọa tính mạng của chàng mà không thể trốn tránh được vì phải mang theo cả linh cữu sư phụ.

Chỉ còn một cách là làm theo lời khuyên của Thiết Tiểu Vi, đưa quan tài đến Bạch Mã sơn trang càng nhanh càng tốt!

Nhưng đang đêm thù không thể được, vì chàng hoàn toàn không quen đường, lỡ bị lạc thì càng bất lợi.

Hơn nữa lúc đó đã khuya, chàng quyết định sáng mai sẽ lên đường sớm.

Thế là chàng đóng cửa lại, ngồi hành công.

Đột nhiên có người gõ cửa 'cạch, cạch!' hai tiếng.

– Chẳng lẽ địch nhân đã tới?

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Đã là phúc thì không phải họa, nếu đã là họa thì tránh cũng không qua, phải đối diện với hiện thực thôi.

Liền cất tiếng hỏi :

– Ai?

Không có tiếng trả lời.

Khấu Anh Kiệt bước đến bên cửa sổ hé mắt nhìn ra.

Bên ngoài vắng lặng không một âm thanh, cũng không thấy bóng người nào!

Khấu Anh Kiệt mở cửa bước ra quan sát khắp xung quanh phòng.

Dưới ánh trăng suông, cả dãy khách phòng vắng ngắt không thấy ai cả.

Trong lòng đầy ngạc nhiên, chàng lại quay vào phòng.

Nhưng vừa bước qua cửa, chàng chợt nghe thấy một người đã ngồi lù lù ở bộ ghế, quay lưng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cừu nhân lộ hẹp

Sau một thoáng kinh hãi, Khấu Anh Kiệt liền trấn tĩnh lại quát lên :

– Tặc tử to gan!

Dứt lời nhắm mắt lưng của vị khách không mời đánh tới một chưởng.

Người kia quay lưng lại vung chưởng lên đón đỡ.

Trong lúc tức giận, Khấu Anh Kiệt vận thập thành công lực, nhưng xem ra chưởng của người kia cũng không nhẹ chút nào!

'Bình' một tiếng, cả căn phòng chấn động!

Người kia cất tiếng khen :

– Đánh khá lắm!

Dứt lời đứng lên bước ra, chấp tay nói :

– Nửa đêm tới làm kinh động Khấu huynh, thật là đắc tội!

Khấu Anh Kiệt nhìn kỹ lại, chợt nhận ra vị khách mời chẳng phải ai xa lạ, chính là Trác Tiểu Thái Tuế Trác Quân Minh!

Chàng vội chấp tay hoàn lễ nói :

– Thì ra là Trác huynh, xin chớ trách tiểu đệ nhận không ra nên vô lễ.

Trác Quân Minh chợt thấp giọng :

– Khấu huynh đóng cửa lại đi, huynh đệ có điều này cần nói.

Khấu Anh Kiệt tuy có phần ngạc nhiên nhưng cũng theo lời đóng cửa lại, xong quay vào hỏi :

– Trác huynh, có việc gì cấp bách lắm sao?

Trác Quân Minh đáp :

– Không giấu gì huynh, huynh đệ đến đây khá lâu rồi, vì Khấu huynh có khách nên không tiện làm phiền đành lùi lại chờ ngoài kia mãi khi cô nương đó bỏ đi rồi mới vào đây.

Khấu Anh Kiệt đỏ mặt ngượng ngùng không biết nên giải thích thế nào, mời khách ngồi xong rót trà bảo :

– Trác huynh dùng trà đi!

Trác Quân Minh cười hô hô nói :

– Khấu huynh thật hiểu ý huynh đệ! Chính ta đang khát đây!

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Trác huynh đi đâu xa tới hay sao?

Trác Quân Minh cười nói :

– Chẳng lẽ Khấu huynh đã quên mất cuộc ước đấu giữa huynh đệ và Miêu Phi ở gò Thái Dương?

Khấu Anh Kiệt bấy giờ mới nhớ, tò vò quan tâm hỏi :

– Tiểu đệ quên mất. Miêu Phi có đến không?

– Đương nhiên là đến. Mà không chỉ một mình hấn, còn mang theo thủ hạ mai phục định hại ta nữa.

Khấu Anh Kiệt kinh hãi kêu lên :

– Không ngờ tên họ Miêu đó hèn như thế! Làm sao mà Trác huynh an toàn về đây được?

Trác Quân Minh cười đáp :

– Miêu Phi cho bốn tên thủ hạ mang cung nỏ phục sẵn, may mà huynh đệ phát hiện sớm, nếu không bị loạn tên bắn chết rồi.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Sự việc thế nào?

– Huynh đệ dùng kế dương đông kích tây, bắt được cả bốn tên cung thủ, đem trói lại treo lên cây rồi gọi Miêu Phi đến. Lúc đầu hấn không chịu xuất

hiện, nhưng khi huynh đệ cho bốn tên kia nếm mùi đau khổ thì hẳn không dám ảm mặt nữa, vì trong bốn tên có nhi tử của Miêu Phi! Người ta nói không đánh thì không quen, quả đúng thật! Đánh nhau một trận xong, chúng ta kết làm bằng hữu, thế là huynh đệ về đây báo với Khấu huynh.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Vậy thì phải chúc mừng Khấu huynh mới được.

Trác Quân Minh gật đầu nói :

– Ở Thiểm Bắc, Miêu Phi rất thịnh danh, huynh đệ rất phấn khởi được kết giao bằng hữu với hắn. Hiện giờ Miêu Phi còn ở lại Tần Châu thêm mấy ngày, huynh đệ đã căn dặn hắn sau này hãy đến gặp Khấu huynh.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Ý của Trác huynh rất hay. Nhưng tiểu đệ đã dự định sáng mai đi khỏi đây rồi, chỉ sợ không có điều kiện gặp vị Miêu huynh đó...

Trác Quân Minh ngạc nhiên hỏi :

– Vì sao Khấu huynh đi gấp thế?

Bấy giờ y mới nhận ra cổ quan tài, vội đứng lên nói :

– Huynh đệ thật thất lễ quá!

Nói xong bước đến gần cổ quan, cung kính lạy ba lạy xong mới đọc linh vị, vẻ mặt càng ngạc nhiên hơn.

Khấu Anh Kiệt tuy giao thiệp với Trác Quân Minh chưa lâu nhưng đã nhận ra được vị Trác huynh này là người nhiệt thành, đáng tin cậy.

Trác Quân Minh hành đại lễ xong đứng dậy hỏi :

– Khấu huynh định đưa linh cữu lệnh sư về đâu phát tang?

Khấu Anh Kiệt trả lời thật không giấu giếm :

– Tiên sư quê ở Cao Lan, vì bất hạnh mà gặp nạn chết ở nơi đất khách quê người, tiểu đệ vượt ngàn dặm đem di hài tiên sư về quê an táng.

Trác Quân Minh tỏ ra rất kinh dị, nhìn lên linh bài một lần nữa rồi hỏi :

– Lệnh sư họ Quách... Khấu huynh có thể nói rõ đại danh không?

Khấu Anh Kiệt thở dài đáp :

– Tiên sư là Quách Bạch Vân.

– Quách Bạch Vân?

Trác Quân Minh thốt lên đầy kinh ngạc, mắt nhìn Khấu Anh Kiệt không chớp, hỏi dồn :

– Có phải là Quách lão kiếm khách, còn có danh hiệu khác nữa là 'Kim Đại Vương' không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Đúng thế!

Trác Quân Minh tỏ vẻ hồ nghi :

– Quách lão kiếm khách làm sao mà chết được? Thật khó tin!

Nói xong bước đến xem lại thật kỹ linh vị sau đó quỳ sụp xuống trước quan tài vừa lạy vừa khóc nức lên.

Khấu Anh Kiệt thấy đối phương hành động kỳ quặc như vậy không khỏi sửng sốt, bước đến gần hỏi :

– Trác huynh có quan hệ gì với tiên sư sao?

Trác Quân Minh không đáp, vừa khóc lóc vừa khấn khứa hồi lâu mới đứng lên lau nước mắt, bước lại bàn ngồi xuống, vẻ mặt trông rất đau khổ.

Khấu Anh Kiệt nhắc lại câu hỏi :

– Trác huynh có thể nói quan hệ thế nào với tiên sư không?

Trác Quân Minh thở hắt ra một hơi rồi mới trả lời :

– Quách lão tiền bối đã có đại ơn cứu mạng ba đời Trác gia chúng tôi...

– Thì ra là thế...

Trác Quân Minh nói tiếp :

– Quách lão tiền bối vốn giao tình thân thiết với gia phụ, cũng là người mà huynh đệ kính phục nhất...

Tới đó chợt nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Khấu huynh, xin hỏi Quách lão tiền bối mất lúc nào?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tiên sư mất vào giờ thìn ngày mười tám, đến nay đã sáu ngày.

Nói tới đó, lòng chàng đau thắt lại, giọng khàn đi.

Trác Quân Minh hỏi :

– Lão nhân gia bị bệnh gì?

Khấu Anh Kiệt nhìn đối phương, thấy Trác Quân Minh đúng là đau khổ chân thành nghĩ bụng :

– Xem ra vị Trác huynh này là người ân oán phân minh, lại được ân sư cứu mạng nên có thể tin được. Hơn nữa bây giờ người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đã tới Tần Châu, cần gì phải giấu diếm nữa?

Trác Quân Minh giục :

– Xin Khấu huynh nói thật cho, Quách lão tiền bối mắc trọng bệnh mà qua đời hay vì lý do khác?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không phải. Tiên sư bị cừu gia sát hại.

Trác Quân Minh đứng bật lên hỏi :

– Ai giết? Kẻ nào có bản lĩnh ấy? Có phải Thiết Hải Đường không?

– Phải, chính là hắn!

Trác Quân Minh ngồi thừ ra một lúc, lại nói :

– Có phải Quách lão tiền bối bị giết trong một cuộc ước đấu với Thiết Hải Đường không?

– Gần như thế. Trác huynh cũng biết cuộc ước đó sao?

Trác Quân Minh cười thầm nói :

– Huynh đệ có biết nhưng không rõ lắm. Không hiểu sao Quách lão tiền bối võ công đã đến mức xuất thần nhập hóa mà bại dưới tay Thiết Hải Đường? Nếu nói ra thì chẳng riêng gì huynh đệ mà cả võ lâm chắc không có ai tin.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Lúc lâm chung, tiên sư nói rằng vì sơ suất nên bị Thiết Hải Đường ám toán mà bị trọng thương. Nhưng chính hắn cũng bị thương do 'Vô Cực Âm Ba công' của lão nhân gia, tuy thương thế không nhẹ nhưng chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Trác Quân Minh trầm ngâm một lúc rồi mới nói :

– Khấu huynh đệ, theo ta biết thì Quách lão tiền bối chỉ có hai đệ tử, nhưng nay chúng chuyển sang kinh doanh ở Cam Túc này, không tham gia vào chuyện giang hồ nữa. Còn huynh đệ...

Khấu Anh Kiệt thở dài đáp :

– Trác huynh nói không sai. Chuyện tiểu đệ được tiên sư thu làm môn hạ kể ra cũng dài...

– Nếu có thể được thì xin Khấu huynh đệ vui lòng kể lại.

Khấu Anh Kiệt rót thêm chén trà nữa, nhấp một ngụm mới bắt đầu kể :

– Nguyên do việc quen biết tiên sư là từ chỗ tiểu đệ đến Mạc Bắc để tìm bắt cho được con ngựa Hắc Thủy Tiên...

Thế là chàng đem đầu đuôi sự việc kể ra, chỉ riêng không đá động đến chiếc bình ngọc đựng pho tượng của Quách Thái Linh và việc Quách Bạch Vân đem ái nữ gả cho mình là không kể.

Trác Quân Minh nghe rất chăm chú, chờ chàng ngừng lời mới đứng lên nói :

– Khấu huynh đệ! Tấm lòng nghĩa hiệp của huynh đệ thật đáng cảm động.

Xin đừng trách ngu huynh đường đột...

Tôi đó chợt lùi lại vài chàng một vài!

Khấu Anh Kiệt thất kinh hỏi :

– Trác huynh sao lại làm thế?

Trác Quân Minh cảm khái nói :

– Không giấu gì lão đệ, ngu huynh đã giao du nhiều trong thiên hạ nhưng chưa gặp được người nào có tấm lòng nghĩa hiệp như lão đệ. Nếu lão đệ không chê thì hôm nay chúng ta kết làm huynh đệ, không biết đệ có đồng ý không?

Khấu Anh Kiệt cảm kích đáp :

– Trác huynh đã có ý đó, chính là điều mà tiểu đệ muốn cầu. Xin đại ca nhận một lạy của tiểu đệ.

Nói xong cúi xuống hành đại lễ.

Trác Quân Minh kéo chàng lên nói :

– Khấu lão đệ đừng khách khí nữa, ngồi xuống đi chúng ta nói chuyện.

Hai người lại ngồi đối diện nhau.

Trác Quân Minh mở lời :

– Như vậy là đến nay Quách Thái Linh vẫn chưa biết chút gì về tin tức đó...

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Chỉ đáng trách là tiểu đệ hai lần diện kiến cô ta mà không nói được câu nào, mà tính cô ta quả thật như tiên sư nói kiêu ngạo khinh người...

Trác Quân Minh ngắt lời :

– Lão đệ nghĩ thế sai rồi! Ngu huynh gặp Quách Thái Linh mấy lần, kỳ thực cô ta có vẻ ngoài lạnh lùng kiêu sa thế thôi, nhưng thực chất lại là nữ nhân rất chính trực nghĩa hiệp.

Khấu Anh Kiệt nhớ lại trận đòn roi lúc trưa, nghĩ thầm :

– Chính trực nghĩa hiệp đâu lại vô cớ đánh người như vậy?

Nghĩ vậy nhưng không nói ra.

Trác Quân Minh chợt hỏi :

– Lúc tối có ba người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đến đây, có phải chúng theo dấu vết của lão đệ truy tìm Quách Thái Linh để diệt tận gốc không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Rất có khả năng!

Trác Quân Minh trầm ngâm nói :

– Nếu vậy lão đệ không nên ở đây lâu, tranh thủ thời gian lên đường càng sớm càng tốt.

– Tiểu đệ đã dự tính sáng mai sẽ lập tức khởi hành.

– Thế là tốt.

Chợt hỏi :

– Tuy rằng Quách lão tiên bối nhận lão đệ làm truyền nhân nhưng ngu huynh dám đoán rằng người còn chưa biết rõ thân thế của lệnh sư đâu?

Khẩu Anh Kiệt thừa nhận :

– Đúng thế. Sư phụ chỉ nói sơ qua rằng mình có một nữ nhi và hai đệ tử, ngoài ra tiểu đệ không biết gì thêm...

Trác Quân Minh thờ dài nói :

– Hiện giờ lão đệ là đệ tử của Quách lão tiên bối, nghĩa là công nhiên đối địch với Thiết Hải Đường và 'Vũ Nội thập nhị lệnh' vô hình trung đã bị cuốn vào trong vòng phong ba trong giang hồ. Vì thế từ nay lão đệ làm gì cũng phải hết sức cẩn thận mới được!

Khẩu Anh Kiệt chỉ biết gật đầu :

– Tiểu đệ biết...

Trác Quân Minh nói tiếp :

– Trong hắc bạch lưỡng đạo đương kim võ lâm tuy có rất nhiều môn phái, không ít kỳ nhân nhưng chỉ có Quách lão tiên bối và Thiết Hải Đường là hai nhân vật kiệt xuất. Ngoài ra còn có một vị nữa, so với lệnh sư cũng không hề thua kém...

Khẩu Anh Kiệt buột miệng hỏi :

– Ai vậy?

Trác Quân Minh đáp :

– Chính là lệnh sư mẫu!

Khẩu Anh Kiệt há hốc mồm miệng nhìn đối phương.

Từ khi gặp và trở thành đệ tử của Quách Bạch Vân, chàng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề sư phụ mình còn có một thế tử.

Đương nhiên người đó phải là mẹ của Quách Thái Linh, nhưng quả tình chàng không có thời gian tìm hiểu về chuyện đó, nghe sư phụ nói sao thì biết vậy, sau đó quá nhiều việc nên quên đi.

Nay Trác Quân Minh đề cập đến chuyện này, hơn nữa còn bảo rằng vị sư mẫu đó võ công cao cường không kém trượng phu, chàng mới cảm thấy ngạc nhiên và có dự cảm rằng đây sẽ là một câu chuyện ly kỳ.

Một lúc sau, chàng mới nói :

– Trác huynh, gia sư mẫu vẫn còn sống hay sao?

Trác Quân Minh cười đáp :

– Đương nhiên là còn sống! Nhưng người biết việc này không nhiều, ngay cả Quách lão tiên bối cũng không quan tâm bà ở đâu.

– Vì sao vậy?

– Vì phu thê họ đã biến tình thành hận, thậm chí có thể coi là kẻ thù, đã hai mươi năm nay thành người xa lạ...

Khẩu Anh Kiệt thốt lên :

– Những hai mươi năm?

Trác Quân Minh gật đầu :

– Không sai!

Y trầm ngâm nói tiếp :

– Lúc ấy bà ta còn rất trẻ, hai mươi năm xuân sắc của một người phụ nữ mất đi, đó ắt là một mối hận lớn...

Giọng y trầm trầm, thái độ tỏ ra rất kích thích, tựa hồ đang nói về một người có quan hệ thân thuộc với mình.

Khẩu Anh Kiệt bước đến gần hỏi :

– Trác huynh có biết bây giờ sư mẫu đang ở đâu không?

Trác Quân Minh lắc đầu :

– Trác Quân Minh không thể nói cho lão đệ biết được.

Khẩu Anh Kiệt ngơ ngác hỏi :

– Vì sao chứ?

Trác Quân Minh thờ dãi đáp :

– Bởi vì ngu huynh đã hứa với một người là sẽ giữ bí mật chuyện này, vì thế không thể thất hứa.

Khẩu Anh Kiệt lại hỏi :

– Vậy Ngọc tiểu thư có biết không?

– Quách lão tiên bối cũng không cho nhi nữ của mình biết việc này, bởi thế khi gặp cô ta, lão đệ đừng nói đến chuyện đó thì hơn.

Khẩu Anh Kiệt nhìn Trác Quân Minh đầy ngạc nhiên.

Lúc đó trong lòng chàng đầy thắc mắc nghi vấn, nhưng biết có hỏi cũng vô ích nên đành im lặng.

Trác Quân Minh vỗ nhẹ vào vai chàng nói :

– Khẩu lão đệ! Việc này cùng làm phụ tử chúng ta ray rức rất nhiều, nhưng hy vọng sau này sẽ có dịp nói hết cho lão đệ biết. Còn việc Quách tiên bối mất đi... quá đột ngột và quá bất hạnh...

Nói tới đó, chàng ta không ngăn nổi hai dòng lệ ứa ra.

Đối với Trác Quân Minh, sự thương tâm đó không chỉ vì cái chết đột ngột của Quách Bạch Vân mà còn vì quan hệ giữa hai phụ thê họ, trong đó Trác Quân Minh có mối liên quan mà không thể nói cho bất cứ ai biết được.

Còn Khẩu Anh Kiệt, chàng nhận thấy rằng không những Trác Quân Minh biết rõ mọi việc về gia sự của ân sư mình mà mối quan hệ của ba thành viên trong Quách gia hoàn toàn không đơn giản.

Từ phát hiện này, trong lòng trở nên bồn khoăn sầu muộn, tâm trạng càng nặng nề hơn trước.

Trác Quân Minh chợt nói :

– Chuyến đi này của lão đệ có tầm quan trọng rất lớn, vì thế không thể phạm sai lầm. Bây giờ nên đi nghỉ một lúc để sáng mai lên đường sớm, ngu huynh cáo từ đây.

Nói xong ôm quyền từ biệt rồi lao ra cửa sổ.

Khẩu Anh Kiệt định nói gì nhưng vừa nhìn ra thì đối phương đã khuất sau góc viện, thân pháp thật vô cùng huyền diệu.

Chàng ngồi thừ ra, trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới đặt lưng nằm xuống, chẳng mấy chốc ngủ thiếp đi.

Đang ngủ say, Khẩu Anh Kiệt giật mình tỉnh dậy.

Nhưng ngay lập tức chàng cảm thấy một bàn tay ấn xuống 'Phế Phù huyết' trước ngực của mình.

Người đó tất là cao thủ thặng thừa, một chiêu này không có ý lấy mạng chàng mà chỉ khống chế huyết đạo ở mức tối đa.

'Phế Phù huyết' quan hệ đến thất kinh bát mạch, là trung khu của các huyết mạch trong cơ thể, là một trong những trọng huyết nguy hiểm nhất, tùy theo mức độ bản lĩnh của người hạ thủ mà có thể làm người chết, phế võ công hoặc hôn mê.

Người xuất thủ đối với Khẩu Anh Kiệt rất thành thạo, chỉ dùng hai ngón cái và điểm mạnh vào mạch trung khu.

Khấu Anh Kiệt vừa nhô người dậy đã thấy người mềm nhũn không còn chút lực đạo nào, đành buông mình thả xuống giường như cũ.

Hai ngọn nến trước linh cữu đã cháy gần tàn, tòa ánh sáng âm đạm càng tăng thêm vẻ thê lương.

Khấu Anh Kiệt thấy người vừa xuất thủ khổng chế là một lão nhân mặt doi trông rất xấu xí, nước da vàng bủng như người mang trọng bệnh, hai cánh tay dài lỏng ngoẵng như tay vượn, cổ tay đeo một chiếc vòng ngọc.

Chính là Ứng Cửu Gia Ứng Thiên Lý tổng quản trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Khấu Anh Kiệt định kêu lên nhưng miệng không nói được, bấy giờ mới biết mình chẳng những không cử động mà còn bị điểm cả 'Á huyết'.

Bộ mặt của Ứng Thiên Lý hiện nụ cười đắc ý, đôi mắt ti hí vốn đã nhỏ nay càng híp lại.

Lão cất giọng the thé nói :

– Tiểu súc sinh! Xem lần này ngươi còn thoát khỏi tay ta được nữa không?

Vừa lúc đó chợt thấy hai nhân ảnh khác lao vào cửa sổ.

Khấu Anh Kiệt không cần nhìn cũng biết hai tên hoàng y hán tử mà chàng trông thấy ở 'Chiêu Quân phạn điểm' Điều khiến chàng lo lắng nhất đã xảy ra. Nghĩ đến việc linh cữu của sư phụ có thể không được đưa đến 'Bạch Mã sơn trang'. Khấu Anh Kiệt toát cả mồ hôi.

Khổng chế xong huyết đạo của đôi phương, Ứng Thiên Lý lập tức lao đến cổ quan tài.

Tuy hán đoán biết trong đó là ai nhưng vẫn đọc kỹ lại linh vị, trên mặt hiện ra nỗi thù hận.

Sau đó hán lùi lại khoát tay ra lệnh cho thuộc hạ :

– Khai quan!

Hai tên hoàng y hán tử 'Dạ' một tiếng xông đến chiếc quan tài.

Khấu Anh Kiệt run lên.

Chàng cố gắng tìm cách tự giải huyết nhưng thủ pháp chế huyết của tên tổng quản quá cao minh, chàng mới cử động đã thấy như bị ngàn cân ép lên ngực, không sao nhúc nhích nổi.

Quan tài đã đóng đinh kỹ, muốn mở không dễ dàng và phải có dụng cụ.

Hai tên hán tử loay hoay hồi lâu mà chưa mở được ra.

Ứng Thiên Lý tức giận quát :

– Xuẩn tài vô dụng! Tránh ra!

Hai tên hoàng y hán tử ngượng nghịu lùi ra.

Ứng Thiên Lý nhếch mép cười nhạt bước đến bên quan tài, xắn tay áo rồi lộ ra cánh tay khẳng khiu như que củi, ép bàn tay lên nắp quan tài.

Chính lúc đó từ cửa sổ một nhân ảnh lướt vào phòng như con gió. Trong ánh nến chớp chờn đã thấy một người đứng trước cổ quan tài.

Biến cố bất ngờ này không chỉ làm Khấu Anh Kiệt kinh dị mà cả Ứng Thiên Lý cũng biến sắc.

Đó là một trung niên phụ nhân vóc người nhỏ nhắn, nước da trắng ngần, tuy đã quá thời xuân sắc nhưng vẫn còn giữ được những nét quyến rũ, chắc thời trẻ hẳn là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Tuy nhiên nhìn kỹ lại, làn da trắng ngần lại có vẻ khác thường, hơi bủng như đã lâu không tiếp xúc với ánh sáng, khiến người ta có cảm giác như từ làn da đó toát ra hàn khí.

Trung niên phụ nhân mặc bộ hồng y rộng quá khổ không hợp với cỡ người.

Nhìn chung, trông nữ tử này có vẻ lạnh lùng và có gì kỳ bí.

Sự xuất hiện bất ngờ của trung niên phụ nhân buộc Ứng Thiên Lý phải dừng tay mở quan.

Hán lùi lại hai bước. giương đôi mắt ti hí nhìn người vừa xuất hiện đầy vẻ dò xét, một lúc sau mới hỏi :

– Ngươi là ai?

Sau khi thấy rõ trung niên phụ nhân chỉ là một người xa lạ, trông đáng đáp không có vẻ gì là một cao thủ kinh nhân, Ứng Thiên Lý trấn tĩnh ngay, nỗi lo lắng tiêu thất, ngược lại còn phát ra mấy tiếng cười nhạt.

Trung niên phụ nhân không trả lời, khoát tay nói :

– Tên họ Ứng! Hiện có ta ở hiện trường thì không cho phép bất cứ ai xen tay vào. Ngươi mau dẫn thuộc hạ rút đi!

Giọng nói và thái độ rất cuồng ngạo khác hẳn với dáng người.

Ứng Thiên Lý mặt sa sầm xuống rất tức giận, thoát tiên định phát tác nhưng không biết nghĩ sao nên nén lại được.

Trong võ lâm, người ta tối kỵ bốn hạng người là tăng, đạo, phụ, nho. Kinh nghiệm dạy rằng đối với người thuộc bốn hạng người này phải hết sức cảnh giác đề phòng.

Bởi vậy, mặc dù trong lòng rất căm phẫn nhưng ngoài mặt hắn lại tỏ ra nhã nhặn, hỏi lại câu hỏi :

– Phương giá là ai?

Trung niên phụ nhân nói :

– Ngươi không nhận được ta, thế là tốt. Hiện giờ thế lực của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' rất lớn, ta không muốn gây xung đột với Thiết Hải Đường. Chỉ riêng việc này là ta muốn ngươi nể mặt ta, đưa bọn thủ hạ rời khỏi Tần Châu đi!

Phụ nhân nói bằng giọng bình thường thậm chí còn nhã nhặn nữa, nhưng nghe ra lại có vẻ uy hiếp.

Ứng Thiên Lý là kẻ tự phụ, lại ý thế lực của 'Vũ Nội thập nhị lệnh', xưa nay ra ngoài có ai dám chống đối?

Ngay cả những vị Chương môn nhân của Cửu đại phái cũng tỏ ra tôn trọng mười phần, một 'Ứng huynh' hai 'Ứng huynh', đâu có kiểu ăn nói ngang ngược như phụ nhân này?

Nghe xong hắn ngửa mặt cất một tràng cười tiếu.

Tiếng cười giữa đêm khuya thanh vắng nghe thật chói tai.

Trung niên phụ nhân lộ vẻ bực tức.

Ứng Thiên Lý cười xong nói :

– Khẩu khí của ngươi thật không nhỏ! Ứng mỗ hành khứ giang hồ ngót bốn chục năm, ngoài chủ nhân Thiết tiên sinh ra, chưa ai dám ra lệnh cho Ứng mỗ. Yêu nữ ngươi là ai mà dám vô lễ như thế?

Trung niên phụ nhân chưa kịp trả lời thì Ứng Thiên Lý đã nói tiếp, giọng chột đanh lại :

– Nghĩ tình ngươi là nữ nhân, Ứng mỗ không câu chấp những lời cuồng ngạo vừa rồi. Nhưng phải biết điều...

Tiếp đó nhìn hai tên thuộc hạ quát :

– Nghe lệnh!

Hai tên hoàng y hán tử vội đứng nghiêm, cúi đầu chờ lệnh.

– Đưa nữ nhân này ra ngoài cho ta, canh giữ thị chờ khi bốn tọa xong việc sẽ xử lý!

Chúng 'Dạ' ran một tiếng, bước đến gần trung niên phụ nhân.

Hai tên này, một là Đinh Vạn, tên kia là Khâu Lỗ thuộc hàng cao thủ nhị lưu trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nhưng võ công xuất sắc hơn đồng bọn nên được Thiết Hải Đường và Ứng Thiên Lý tin cậy.

Đương nhiên tên Tổng quản biết trung niên phụ nhân một mình đến đây, dám ngang nhiên đưa điều kiện tất không phải hạng tầm thường.

Nhưng mặt khác, điểm mặt nữ nhân trong giang hồ, những nhân vật nổi danh, võ công xuất chúng không nhiều và hầu như hắn biết cả, người này lại không nằm trong số đó thì chỉ cần hai tên thuộc hạ cũng đủ sức thu thập.

Hai tên Đinh Vạn và Khâu Lỗ tuy được lệnh nhưng chưa xuất thủ ngay, lướt tới đứng hai bên tả hữu đối phương.

Trung niên phụ nhân lạnh giọng nói :

– Hai người chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, biết điều thì tránh xa ra!

Đinh Vạn chấp tay nói :

– Chúng tôi theo lệnh hành sự, xin chớ trách...

Lời chưa dứt đã vuron trào Chop sang Uyển mạch của đối phương...

Cùng lúc đó Khâu Lỗ cũng xuất thủ, chiêu thức hoàn toàn tương tự Chop tới tay bên kia.

Mặc dù thủ pháp của chúng không thể nói là chậm, nhưng phản ứng của trung niên phụ nhân còn nhanh hơn nhiều.

Chúng vừa xuất thủ, bà ta liền quát :

– To gan!

Đồng thời hai tay áo phát ra.

Lập tức một luồng kinh phong cực mạnh nổi lên làm căn phòng rung chuyển, hai ngọn nến trước quan tài Chạp Chòn muốn tắt.

Nhưng chỉ chớp mắt sau, ánh nến sáng lại như cũ, nhìn lại thì trung niên phụ nhân đã thu chiêu!

Điều làm cho Khấu Anh Kiệt vô cùng kinh ngạc là không nhìn thấy hai tên Đinh Vạn, Khâu Lỗ đâu cả.

Có tiếng rú vang lên từ bên ngoài, thì ra cả hai tên bị luồng kinh phong từ ống tay áo phụ nhân phát ra cuốn bay như chiếc lá khỏi phòng!

– Bịch! Bịch!

Vang lên hai tiếng khô khốc, đó là thân thể của Đinh Vạn và Khâu Lỗ. Chúng rơi xuống cách cửa phòng đến hai trượng, nằm cứng đờ bất động, cũng không kêu la tiếng nào, dám đoán là đã tuyệt khí.

Khấu Anh Kiệt ngẩn người nhìn trung niên phụ nhân.

Ứng Thiên Lý cũng lùi lại hai bước, mặt biến sắc, trong ánh mắt hiện rõ nỗi kinh hoàng.

Trong võ lâm không ít cao nhân, việc giết một lúc hai cao thủ nhị lưu chưa đủ gọi là kỳ, nhưng thủ pháp giết người của phụ nhân này lại rất lạ!

Khấu Anh Kiệt võ công còn chưa tới trình độ có thể đánh giá những điều ảo diệu của võ học thặng thừa, nên ngạc nhiên là điều đương nhiên.

Còn Ứng Thiên Lý là cao thủ kiêm nội công, ngoại công, cũng tự cho mình lão luyện giang hồ, kiến thức đa quảng, thế mà chỉ thấy trung niên phụ nhân phát tay áo, không những đã cuốn đi hai cao thủ mà còn làm chúng mất mạng, thậm chí hắn không hiểu thủ hạ mình vì sao mà chết, thế chẳng kinh hoàng sao được?

Dù sao thì hắn cũng khám phá ra được rằng trong tay áo của trung niên phụ nhân hàm chứa một loại kinh khí ghê gớm, chỉ những dị nhân trong giang hồ mới luyện thành giống kinh khí như vậy.

Không thể phủ nhận rằng nữ nhân đó công phụ huyền diệu khó lường, có thể coi là dị nhân võ lâm.

Khắp người toát mồ hôi. Ứng Thiên Lý lao ra sân cúi xuống xem xét hai tên thuộc hạ, mặt càng tái mét đi.

Trung niên phụ nhân nói :

– Thực ra ta không có ý lấy mạng chúng, chỉ vì chúng tự tìm cái chết nên mới thế, còn trách được ai?

Bà ta dừng một lúc lại nói :

– Ứng Thiên Lý! Nếu người còn chưa phục thì chúng ta hãy động thủ phân cao hạ thế nào?

Ứng Thiên Lý trở vào ôm quyền nói :

– Lão hủ có mắt không trông, dám xúc phạm đến cao nhân. Xin hỏi...

Phụ nhân ngắt lời :

– Người chớ hỏi nhiều, ta sẽ không trả lời đâu!

Bà nói xong đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt đang nằm bất động trên giường, ánh mắt lộ ra nỗi xót thương, nói tiếp :

– Vật mà các ngươi cần chưa chắc đã có trong người nó. Mà dù có đi nữa ta cũng không để các ngươi lấy đi đâu.

Ứng Thiên Lý lấy lại can đảm, cười 'hắc hắc' nói :

– Thì ra phương giá tới đây cũng chỉ nhằm cướp đoạt vật đó?

Trung niên phụ nhân không phủ nhận :

– Ngươi nói không sai, quả thật ta có ý như thế, có gì là không được?

Bộ mặt vàng bụng của Ứng Thiên Lý hằn lên sự phẫn nộ.

Tuy nhiên một lần nữa cố nhịn, trầm tĩnh nói :

– Lão hủ chấp hành thượng lệnh đến lấy vật từ trong người tên tiểu tử đó, mong phương giá không làm khó...

Nói xong chấp tay cúi mình, điệu bộ rất cung kính.

Trung niên phụ nhân cười đáp :

– Hai chúng ta cùng chung mục đích, vì sao ngươi không nhường nhịn thử xem?

Nói xong nhảy lùi một bước.

Phản ứng đó là rất chính xác.

Bởi vì chính lúc đó, Ứng Thiên Lý đột nhiên xuất thủ.

Tên Tổng quản nhận định thân thủ đối phương quyết không dưới mình, khi vào phòng đã ngưng tụ công lực, tuy miệng vừa nói vừa cười xem ra rất điềm tĩnh nhưng đã có sẵn âm mưu, lời chưa dứt đã vung song chưởng đánh ra!

Hai chưởng đó, một âm một dương chính là công phu 'Song Cực Càn Khôn Thủ' lợi hại bậc nhất của hắn.

Ứng Thiên Lý rất ít khi dùng tới công phu này, nhưng đã phát là cảm chắc lấy mạng địch nhân.

Hơn nữa, trước khi xuất thủ, hắn cúi mình làm ra vẻ cung kính, nhưng hắn đã tính rất chuẩn xác, vừa tạo nên sự bất ngờ, vừa đề tụ công lực nhiều hơn, đồng thời làm cho đối phương không xác định được phương hướng.

Quả là nước cờ rất cao minh!

Tiếc rằng đối phương đã kịp đề phòng.

Chưởng vừa đánh ra, Ứng Thiên Lý cảm thấy có một luồng trở lực rất mạnh xung quanh người trung niên phụ nhân đánh bật chưởng lực của mình lại, không sao bức sát vào mục tiêu được.

Sau đó nghe 'Bình! Bình!' hai tiếng, thân ảnh gầy nhom lòng không như vượn của Ứng Thiên Lý bị đánh bật lui mấy bước!

Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ một chiêu chưa đạt mục đích thì đời nào hắn chịu cam tâm?

Vừa đứng vững, Ứng Thiên Lý đã chồm lên, một chiêu 'Thương Ưng Tróc Thố' bỏ xuống đỉnh đầu trung niên thiếu phụ.

Khấu Anh Kiệt nằm trên giường, tuy không nói không cử động được nhưng trí óc vẫn còn tỉnh táo.

Ngay khi có người xuất hiện chàng đã có phần hy vọng, tuy biết phụ nhân chưa chắc đã hơn gì Ứng Thiên Lý, nhưng rơi vào tay người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' là điều đại bất hạnh, vì thế chàng đứng ngay về phía trung niên phụ nhân.

Thấy Ứng Thiên Lý xuất liền hai chiêu tuyệt sát, chàng thầm lo cho trung niên phụ nhân.

Chiêu đầu bà ta làm thế nào đánh lui được đối thủ thì chàng không nhìn rõ, chỉ thấy thân pháp vô cùng huyền diệu, chiêu thức đánh ra cũng rất hoa mỹ.

Ứng Thiên Lý lao vào lần thứ hai, trung niên phụ nhân lùi nửa bước, hai tay đánh bật lên.

Tên Tổng quản người đang lơ lửng trên không, ra sức vận công đẩy xuống.

Nhưng chỉ lát sau, Ứng Thiên Lý không tiếp thêm được lực đạo, thân thể bị đánh bật lên cao va vào mái nhà rồi xuống, miệng rỉ máu, loạng choạng một lúc mới đứng vững.

Sắc mặt hắn tái xám lại như gan lợn, trần trần nhìn đối thủ hồi lâu, đưa tay quệt máu miệng xong thâm giọng nói :

– Ưng mỗ không tự lượng sức đến nỗi chuốc lấy nhục. 'Phiên Thiên chương' của phương giá quả là lợi hại!

Dưới ánh đèn, chiếc miệng móm như miệng chuột nhoe nhoét máu nhìn rất đáng sợ.

Trung niên phụ nhân nhìn hần, lạnh lùng nói :

– Ưng Thiên Lý! Ngươi sống thừa chừng ấy năm, tự cho là kiến thức đa quảng nhưng chẳng thu hoạch được chút gì!

Ưng Thiên Lý nghiêng chặt răng nhưng không biết làm gì hơn, hậm hực nói :

– Sĩ khả sát bất khả nhục. Phương giá chó bức hiếp người thái quá! Hãy cho biết tính danh.

Ý chừng hần muốn phục thù.

Trung niên phụ nhân đánh giọng :

– Ngươi không xứng hỏi!

Đột nhiên bà ta rút từ thắt lưng một thanh đoản kiếm, kiếm vừa xuất khỏi bao đã toát ra hàn khí lạnh ngắt!

Ưng Thiên Lý không tự chủ được lùi lại một bước.

Hần chợt nhớ lại lúc động thủ với Quách Bạch Vân ở Tứ Lang Thành, ông ta dùng thanh 'Như Ý đao' thi triển 'Dĩ khí thi đao' cách không đâm chết hai tên thuộc hạ và ngay chính hần cũng bị đao khí làm cho thụ thương.

Nay thành đoản kiếm trong tay trung niên phụ nhân cũng phát ra kiếm khí giống hệt như thế...

Chẳng khác gì con chim phải tên sợ cành cong, Ưng Thiên Lý vội vàng nhảy lùi thêm hai bước nữa, mắt mở to hết cỡ nhìn thanh đoản kiếm, run giọng nói :

– Ngươi... chẳng lẽ là...

Trung niên phụ nhân quát to chặn lời :

– Câm miệng! Ngươi biết thế là đủ rồi!

Ưng Thiên Lý sợ hãi đến cực độ, lắp bắp nói :

– Nhưng... bà đã chết... rồi mà?

Trung niên phụ nhân 'Hừ' một tiếng nói :

– Nếu ta chết thì làm sao còn đến đây được chứ?

Bộ mặt choắt của Ưng Thiên Lý càng co rúm lại trông rất khó coi. Bây giờ trên mặt hần không còn sự phẫn hận nữa mà chỉ là nỗi kinh hoàng và sự khuất phục.

Hần chấp tay nói :

– Ưng mỗ có mắt như mù, vừa rồi dám mạo phạm, xin phương giá tha tội. Còn việc tệt thượng Thiết tiên sinh giao cho...

Trung niên phụ nhân ngắt lời :

– Ngươi không cần nói nữa!

Ưng Thiên Lý nhẫn nhục đáp :

– Vâng..

Trung niên phụ nhân bước đến ngồi xuống ghế.

Ưng Thiên Lý liếc mắt nhìn trộm bà ta thấy trên khuôn mặt còn khá hấp dẫn đó không hiện sát cơ, hần bớt sợ đi nhiều.

Phụ nhân nói :

– Ta không can thiệp vào việc của Quách Bạch Vân và Thiết Hải Đường.

Sống hay chết là chuyện riêng của bọn chúng. Vì thế người có thể yên tâm.

Ứng Thiên Lý chấp tay nói :

– Phu nhân xử sự như vậy là rất công tâm.

Trung niên phụ nhân cười nhạt nói :

– Công tâm ư? Người chớ hiểu lầm! 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nay bành trướng thế lực rất lớn, Thiết Hải Đường tự thị võ công cao cường, mục thị vô nhân... Hừ! Người về nói với hân rằng người khác sợ hân nhưng ta không sợ đâu!

Ứng Thiên Lý lại chấp tay 'Dạ' một tiếng.

Trung niên phụ nhân nói tiếp :

– Còn nữa. Người nhấn lời ta rằng việc đến đây nên dừng lại, đừng bức hiếp người ta quá.

Ứng Thiên Lý hỏi :

– Phương giá muốn nói chuyện gì?

– Đương nhiên là chuyện hậu sự và hậu nhân của Quách Bạch Vân.

– Lão hủ xin truyền cáo lại tất cả những lời phương giá vừa nói. Nhưng với tính khí của tệt thượng, việc sau này sẽ phát triển ra sao thì lão hủ chưa dám chắc.

Trung niên phụ nhân cười lạnh nói :

– Tốt nhất là hân nên dừng lại ở đây. Nếu không ta là người đầu tiên nói chuyện phải quấy với hân. Bây giờ thì người đi đi!

Ứng Thiên Lý lại chấp tay cúi mình nói :

– Được phu nhân hạ thủ lưu tình, cho được toàn mạng trở về, đại ân đại đức đó sẽ không dám quên.

Nói xong quay người bước ra khỏi phòng.

Ra tới sân, hân dừng lại cúi xuống nhìn tử thi hai tên thuộc hạ rồi cấp cả hai lên, băng mình chạy đi.

Tuy người bé nhỏ gầy đét lại đang bị nội thương, thế mà Ứng Thiên Lý vẫn đủ sức cấp hai tên thuộc hạ to lớn hơn nhiều, còn thi triển khinh công mà chạy, đủ thấy nội lực hân thâm hậu đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khai quan kiểm xác

Đưa mắt nhìn theo bóng bé nhỏ của Ứng Thiên Lý khuất trong màn đêm, Khấu Anh Kiệt cảm thấy nhẹ nhõm đi mấy phần.

Tuy vậy chàng biết nữ nhân này đối với chàng vẫn còn là mối đe dọa lớn, chỉ sợ không kém người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Hiện giờ còn chưa xác định được thái độ của nữ nhân đó đối với mình sẽ như thế nào, nhưng chỉ cần thấy võ công của bà ta đã đến mức khó tin, nếu có ý hại chàng thì có lẽ khắp võ lâm không một ai cứu nổi.

Không biết làm gì hơn, chàng đưa mắt quan sát nhân vật mà chưa biết là cứu tinh hay đồ tề của mình.

Trung niên phụ nhân cũng chờ Ứng Thiên Lý đi xa rồi mới quay lại nhìn Khấu Anh Kiệt với vẻ dò xét.

Chàng có cảm giác rằng ánh mắt người này cũng chẳng thiện lương gì.

Khá lâu sau, bà ta mới lên tiếng :

– Người có phải là tên họ Khấu làm nào mã trường sáng nay không?

Khấu Anh Kiệt bị điểm á huyết nên không thể trả lời, thậm chí muốn gạt đầu cũng không thể được.

Trung niên phụ nhân cười nói :

– Ta quên mất, còn chưa giải khai huyết đạo cho ngươi.

Dứt lời điểm ra mấy chỉ.

Khấu Anh Kiệt được giải huyết, cử động tay chân một lúc rồi ngồi dậy.

Trung niên phụ nhân nói :

– Ngươi nên thật thà trả lời ta. Ta đối với ngươi cũng không có ác ý gì đâu.

Khấu Anh Kiệt lòng đầy nghi hoặc, không thể đoán ra đối phương muốn gì.

Bà ta không hỏi nữa mà chợt đứng lên đi về phía cổ quan tài.

Khấu Anh Kiệt trở nên khẩn trương.

Phụ nhân đứng lặng nhìn đăm đăm vào cổ quan tài hồi lâu, vẻ mặt và dáng điệu nhìn rất bi thảm.

Khấu Anh Kiệt cũng nhìn phụ nhân không chớp.

Thấy bà ta kích động như thế, chàng càng nghi hoặc không dự đoán được bà ta sẽ có hành động gì tiếp theo.

Chừng như trung niên phụ nhân đang cố sức khống chế nổi thống khổ.

Đột nhiên bà ta giương cao tay nhằm vào một góc quan đánh mạnh xuống!

Khấu Anh Kiệt thấy vậy run lên, nhưng không kịp đến ngăn cản.

Chỉ nghe 'Bình' một tiếng, đầu kia nắp quan tài bật ngược lên nhỏ cả mấy chiếc đinh đóng lút vào gỗ dài tới năm tấc, rơi loảng xoảng xuống nền nhà.

Đinh đã được nhổ ra, trung niên phụ nhân nhấc nắp quan bỏ xuống đất, sau đó bưng ngọn nến soi vào quan tài chăm chú quan sát người chết.

Thi thể Quách Bạch Vân vẫn còn nguyên vẹn, bộ râu dài xoắn xuống ngực, vẫn mặc bộ áo quần màu vàng mà ông ưa thích, chỉ có nước da trắng toát, vẻ mặt còn hằn lên sự thống khổ như không muốn chấp nhận sự ra đi một cách đột ngột như thế.

Đó là chân dung cuối cùng của vị nhân đại nghĩa hiệp, đại diện ưu tú nhất của chín phái, chỗ dựa vững chắc nhất để diệt trừ bọn tà ma ác đảng.

Có thể vào tuổi thiếu niên, vị đó có tiếng là tay lăng tú phong trần, đối tượng theo đuổi của rất nhiều thiếu nữ đa tình...

Trung niên phụ nhân này cũng từng là một trong số đó chăng?

Bà ta trở về đây để tìm lại hình thể mất đi sức sống đó chút ký ức ngọt ngào của mối tình thơ mộng ngày xưa?

Nhìn ánh mắt và vẻ mặt bà ta, điều này rất có khả năng!

Khấu Anh Kiệt suy đoán như vậy nhưng không dám khẳng định.

Hồi lâu, phụ nhân thốt lên đầy thương cảm :

– Ôi... lăng tú của ta!

Từ đôi mắt đã có nếp nhăn nhưng vẫn còn đẹp của bà ta chợt trào ra đôi dòng lệ rơi xuống thi thể người chết.

Sau đó bà đưa bàn tay gầy guộc sờ lên bộ mặt sâu hóp của Quách Bạch Vân, tay kia cầm cây nến không ngớt run lên theo từng tiếng nấc!

Cảnh tượng đó thật đoạn trường.

Khấu Anh Kiệt không ghìm nổi khóc nức lên.

Rất lâu sau, phụ nhân thôi thổn thức, trấn tĩnh lại, lấy tay áo lau đôi mắt nhòa lệ, đứng lặng một hồi rồi bắt đầu sờ nắn trong túi và dưới gối Quách Bạch Vân như muốn tìm vật gì. Nhưng tìm mãi không thấy, bà ta chợt quay lại, phóng ánh mắt sắc như kiếm chiếu thẳng vào mặt Khấu Anh Kiệt!

Chàng cảm thấy cái nhìn ấy như vật vô hình xuyên sâu vào tận tâm phách mình, bất giác run lên, bụng bảo dạ :

– Xem ra bây giờ tai họa sắp đổ lên đầu mình rồi!

Nhìn một lúc, trung niên phụ nhân lướt tới, chỉ hai bước đã đứng trước mặt Khấu Anh Kiệt, cất giọng lạnh như băng nói :

– Ngươi nghe đây! Ta có mấy vấn đề cần hỏi. Ngươi phải trả lời cho thật, nếu không ta sẽ giết chết ngay!

Khấu Anh Kiệt hiểu rằng câu đó không phải chỉ để hăm dọa, chỉ cần nhìn ánh mắt cũng đủ tin rằng bà ta sẵn sàng thực hiện lời đe dọa đó.

Quan sát hành động vừa rồi, Khấu Anh Kiệt đoán rằng phụ nhân này tất có mối quan hệ rất đặc biệt với sư phụ mình.

Lúc đó chàng đã đồng tình với bà ta.

Chắc rằng trung niên phụ nhân này cũng biết thế. Nhưng kiểu người kiên định đến khắc nghiệt này đâu chịu nhận sự cảm thông của người khác?

Kiểu người như vậy không những khắc nghiệt với những người khác mà cũng khắc nghiệt với ngay cả bản thân mình.

Trung niên phụ nhân lại nói :

– Ngươi bị Ứng Thiên Lý dùng thủ pháp độc môn 'Ngũ Hành Trấn Huyết Thủ' khống chế toàn bộ trung khu, chỉ cần một nửa canh giờ không được giải khai thì sẽ trở thành người tàn phế, may mà gặp được ta, nếu không võ lâm đương đại chỉ e rằng không nhiều người biết và giải được thủ pháp điểm huyết đó đâu.

Lúc đầu tuy đã cử động được nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn thấy khắp người tê nhúc nhát là trong ngực.

Nhưng sau một hồi đuổi chân đuổi tay cử động cơ bắp, bây giờ huyết mạch đã lưu thông lại như bình thường.

Chàng cảm kích nói :

– Xin đa tạ đại ân của tiền bối.

Trung niên phụ nhân bảo :

– Ngươi chớ vội cử động nhiều quá, bây giờ hãy trả lời những câu hỏi của ta.

– Tiền bối cứ hỏi.

– Trước tiên hãy hỏi ngươi tên là gì?

– Tại hạ là Khấu Anh Kiệt. Xin được hỏi lại quý danh...

Trung niên phụ nhân chặn lời ngay :

– Ngươi chỉ trả lời những câu ta hỏi thôi, không được nhiều lời!

Khấu Anh Kiệt lẳng lặng gật đầu.

Trung niên phụ nhân lại nói :

– Ta đã để ý ngươi mấy hôm nay rồi, chỉ là ngươi không biết đó thôi.

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên nhìn bà ta định hỏi nhưng cuối cùng chỉ im lặng.

Phụ nhân nói tiếp :

– Ta thấy ngươi quả là người trung hậu, nhưng võ công hơi kém nên không dám tin là đệ tử của Quách Bạch Vân.

Khấu Anh Kiệt đỏ mặt ngượng ngừng đáp :

– Đúng là tại hạ võ học kém cỏi. Được Quách tiên sư thu làm đồ đệ ngay trước lúc lâm chung. Nếu tiền bối không tin thì tại hạ cũng đành chịu.

Hàng mi dài của trung niên phụ nhân lay động.

Bà ta nói tiếp :

– Nếu ngươi đã là đệ tử của Quách Bạch Vân thì đương nhiên phải biết rõ gia cảnh của lão chứ?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ tình cờ quen Quách tiên bối trên sa mạc mới cách đây mấy ngày, nên chưa biết gì về lai lịch và thân thế. Về sau khi được lão nhân gia thu nhận làm môn hạ thì thời gian đã không còn nhiều nữa...

– Việc Quách Bạch Vân và Thiết Hải Đường ước đấu, ngươi có biết không?

– Tại hạ có biết.

– Chúng động thủ ở đâu?

– Ở Thất Lý Kiều.

– Lúc đó tại trường có những ai?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Tình cảnh hiện trường ra sao thì tại hạ không biết. Nhưng sau này tiên sư kể lại thì chỉ có hai người thôi.

Trung niên phụ nhân ngạc nhiên hỏi :

– Ngươi nói rằng sau khi đấu với Thiết Hải Đường, Quách Bạch Vân vẫn chưa chết hay sao?

– Dạ! Tiên sư nội công thâm hậu, nhưng thua là do sơ suất không cảnh giác, bị Thiết Hải Đường dùng công phu 'Càn Nguyên Vãn Tâm Chương', thừa hư đột kích, sau đó hấn còn dùng phi châm đả thương. Sau đó lão nhân gia vẫn còn sống thêm một đêm mới lìa trần.

Trung niên phụ nhân 'À' một tiếng, đầu cúi dần xuống trầm mặc hồi lâu không nói gì.

Khấu Anh Kiệt để ý thấy bà ta len lén dùng tay áo chấm lên mắt.

Một lúc sau bà ta mới ngẩng lên nói :

– Ngươi nói không sai. 'Đạn Chỉ phi châm' của Thiết Hải Đường tàn độc bá chủ võ lâm. Không trách hấn thắng được...

Bà ta buông tiếng thở dài nói tiếp :

– Đó là do số phận. Lẽ ra đối với hạng người như hấn thì không được lơ là khinh suất mới phải...

Khấu Anh Kiệt đánh bạo hỏi :

– Tiên bối và tiên sư...

Trung niên phụ nhân cướp lời :

– Không được hỏi!

Bà ta hướng đôi mắt vẫn còn ướt lệ nhìn thẳng vào chàng với tia nhìn lạnh sắc đến đáng sợ.

Một lúc sau, giọng bà ta dịu lại, lẩm bầm như nói một mình :

– Xem ra tiểu tử này xứng đáng là người được Quách Bạch Vân lựa chọn.

Lão là người khó tính, tuy đã có hai tên môn hạ và một nữ nhi nhưng chưa hài lòng với ai cả. Chắc hẳn này lão đã đặt kỳ vọng của mình vào đúng đối tượng...

Khấu Anh Kiệt không nói gì.

Trung niên phụ nhân chợt hỏi :

– Như vậy là ngươi ở bên cạnh Quách Bạch Vân suốt đêm trước khi lão ta chết có phải không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Dạ!

– Trong đêm đó lão mới nhận ngươi làm đệ tử?

– Chính thế.

Trung niên phụ nhân nhìn thẳng vào mắt chàng hỏi :

– Quách Bạch Vân đã đưa võ học bất truyền của Quách gia truyền thụ cho người phải không?

Khấu Anh Kiệt nghe hỏi vậy thì thất kinh.

Lúc đó Quách Bạch Vân đã dặn chàng không được tiết lộ điều đó với bất cứ người nào, kể cả đó là nhi nữ của mình là Quách Thái Linh và hai tên đồ đệ.

Bây giờ đối phương hỏi thế, chàng biết trả lời làm sao?

Trung niên phụ nhân nhìn chàng vẻ chờ đợi, hai luồng mắt giống như hai mũi đao xoáy vào tâm trí chàng.

Khấu Anh Kiệt đành phải gật đầu :

– Không sai.

Trung niên phụ nhân tiếp tục truy vấn :

– Lão truyền cho người võ công gì?

Lần này thì chàng từ chối :

– Cái đó... xin thứ lỗi vì tại hạ không thể trả lời.

Ánh mắt của trung niên phụ nhân chợt rực lên như lửa.

Bà ta 'Hừ' một tiếng nói :

– Người dám không trả lời? Ta chỉ cần đưa tay lên là người bỏ mạng ngay lập tức!

Khấu Anh Kiệt bình tĩnh đáp :

– Tiền bối đã biết rõ là tại hạ không thể trả lời sao vẫn cứ hỏi? Vì tuân thủ lời hứa với ân sư, tại hạ đành chịu chết...

Trung niên phụ nhân chợt thở dài nói :

– Thôi được! Ta lại hỏi việc khác. Người có biết vì sao Thiết Hải Đường đã giết được cừu nhân rồi nhưng vẫn không chịu bỏ. Đến giờ vẫn sai Ứng Thiên Lý truy bức đến đây hạ độc thủ với người không?

Khấu Anh Kiệt thành thực đáp :

– Vì chúng muốn tìm lấy đồ vật gì đó trong người ân sư.

Thực ra chàng không nói cũng không được, vì trung niên phụ nhân đã biết rõ điều này, và hình như bà tới đây cũng với mục đích đó.

Phụ nhân hỏi :

– Vật gì?

– Tiền bối đã biết rồi sao còn cố hỏi?

Trung niên phụ nhân lại xuống thang lần nữa :

– Thôi được! Coi như ta biết rồi. Nhưng vật đó người có giữ không?

Khấu Anh Kiệt tìm được đáp án rất thông minh :

– Tiền bối cho rằng thế nào? Nếu bây giờ tại hạ nói rằng không có thì tiền bối có tin không? Đã thế thì tại sao tiền bối không tự tay khám xét mà còn hỏi làm chi vô ích?

Câu đó dồn trung niên phụ nhân vào thế bí.

Giả như tìm không có thì sao?

Nhược bằng không, giết hấn đi để diệt khẩu thì mang tiếng là giết người vô tội, vả chăng lương tâm cũng có phần cắn rứt.

Nếu không giết, tin này truyền ra giang hồ thì há chẳng mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ?

Bà ta chưa nghĩ ngay được đối sách, nhìn khắp người Khấu Anh Kiệt với ánh mắt dò xét như muốn bóc trần chàng ra, đương nhiên chú ý xem phản ứng trên mặt chàng.

Cuối cùng phụ nhân bảo :

– Ngươi xuống khỏi giường đi.

Khấu Anh Kiệt làm theo.

Trung niên phụ nhân bước đến, lật từ dưới gối lấy ra một bao vải màu vàng đựng chiếc hộp bằng gỗ đàn hương, thận trọng mở ra.

Trong đó có rất nhiều vật trang sức quý giá bằng ngọc trai và minh châu cũng một cuốn bí kíp võ học mà Khấu Anh Kiệt lấy được trong người sư phụ sau khi ông chết.

Chàng nói :

– Đồ vật đó là sư phụ để lại. Tại hạ định giao cả cho Quách sư muội. Hy vọng rằng với thân phận tiên bối sẽ không cướp đoạt vật sở hữu của người khác.

Trung niên phụ nhân gần giọng :

– Ngươi thì biết gì?

Bà ta mở pho bí kíp kia ra xem lướt qua, thấy trang lót bìa đề hàng chữ: 'Việt nữ kiếm thuật nghiên tập tân biên'.

Bên dưới còn một hàng chữ nhỏ hơn: 'Lễ vật tặng Thái Linh nhân sinh nhật lần thứ hai mươi mốt'.

Đọc tới đó, mắt bà ta đột nhiên nhòa lệ, sắc mặt u ám hẳn đi.

Cuối cùng phụ nhân cuộn pho sách lại nói :

– Ngươi hãy cất kỹ vật này, đừng để mất, bằng mọi giá phải trao tận tay nó.

'Nó' đương nhiên là Quách Thái Linh.

Sau đó sắp xếp các thứ lại như cũ, nhưng cầm chuỗi hạt huyền, bà ta cầm trong tay sẫm soi một lúc như đang hỏi tường lại điều gì, cuối cùng thờ dài một tiếng nữa mới bỏ vào hộp đóng lại.

Khấu Anh Kiệt vẫn đứng một bên quan sát hành động của bà ta, thấy dáng vẻ khác thường như vậy, chàng rất đỗi ngạc nhiên nhưng không dám nói gì.

Cho tới khi bà ta dặn một câu và đóng hộp lại, chàng mới thấy nhẹ người.

Ngoài ra trong túi còn một chiếc hộp nhỏ khác rất mỏng.

Trung niên phụ nhân vừa cầm lên thì Khấu Anh Kiệt vội nói :

– Trong đó không có gì đâu, chỉ là một vật trang sức thôi!

Phụ nhân trung niên nhìn chàng, gật đầu nói :

– Ngươi nói đúng! Trong hộp chỉ là một viên ngọc 'Phi Thúy Lạc Đà' mà thôi!

Khấu Anh Kiệt kinh dị nghĩ thầm :

– Làm sao bà ta không mở hộp mà vẫn biết trong đó là 'Phi Thúy Lạc Đà'?

Chẳng lẽ nhãn quan bà ta đủ khả năng nhìn xuyên qua vật?

Phụ nhân mân mê chiếc hộp rất lâu, lẩm bầm :

– Phải, trong đó là viên ngọc 'Phi Thúy Lạc Đà'...

Cuối cùng bà ta cẩn thận mở hộp ra, lập tức từ trong hộp tỏa ra ánh sáng xanh lục phản chiếu gương lên sắc mặt trắng nhợt nhạt lạnh lùng của trung niên phụ nhân.

Bà ta ngắm nghía vật đó rất lâu với ánh mắt trầu mến, môi thoảng nụ cười như đang nhớ về một kỷ niệm êm đềm thơ mộng nào đó thuở xa xưa...

Hồi lâu, bà ta mới cất 'Phi Thúy Lạc Đà' đi, đóng hộp lại với động tác rất cẩn thận, sau đó nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Sư phụ người khi đưa vật này có bảo chuyển nó cho ai không?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không!

Trung niên phụ nhân ngạc nhiên hỏi :

– Chẳng lẽ ông ta không dặn là đưa cho nhi nữ Quách Thái Linh?

Khấu Anh Kiệt cười khổ đáp :

– Không. Chắc vì lão nhân gia còn quá ít thời gian nên quên mất.

– Quên ư?

Trung niên phụ nhân nhủ mảy, trên mặt chợt hiện ra những nếp nhăn, nói tiếp :

– Không thể người quên được! Có lẽ người còn chưa hỏi ông ta. Đó là người rất tinh tế cẩn trọng.

Bà ta bỗng cất hộp vào túi mình nói :

– Nếu đã vậy thì ta cất giữ vật này.

Khấu Anh Kiệt chấn động trong lòng nhưng không biết phản đối thế nào.

Phụ nhân lại nói :

– Người là một thiếu niên thông minh và rất thành thực. Quách Bạch Vân đã chọn không nhầm người.

Khấu Anh Kiệt chấp tay đáp :

– Tiền bối quá khen. Còn chiếc hộp đựng viên 'Phi Thụỵ Lạc Đà' đó, tuy lúc lâm chung tiên sư không dặn trao nó cho ai, nhưng đó là vật tùy thân của lão nhân gia, có lẽ nên giao lại cho Quách tiểu thư...

Phụ nhân lắc đầu nói :

– Không! Lần này thì người nói sai rồi. Vật này không phải là sở hữu của lệnh sư.

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Vậy nó là của ai?

– Của...

Giọng bà ta trở nên thần bí :

– Ta nói điều này chắc người cũng không tin đâu. Vật này vốn là của ta.

Khấu Anh Kiệt mở tròn mắt hỏi :

– Của tiền bối ư?

Trung niên phụ nhân gật đầu :

– Không sai!

Chợt bà ta cảm thấy ân hận về điều mình vừa tiết lộ, nét mặt chợt trở nên cau có, nói thêm :

– Người chỉ biết thế là đủ, không cần hỏi gì nữa!

Khấu Anh Kiệt bình thản nói :

– Tiền bối! Việc này tại hạ không thể không hỏi rõ. Tuy biết rằng mình võ nghệ kém cỏi, không đủ sức bảo vệ được di vật của tiên sư, đó là sự thật. Nhưng tiền bối đã lấy đi 'Phi Thụỵ Lạc Đà' của tiên sư, xin hãy để lại tính danh, nếu không khi gặp Quách Thái Linh cô nương và hai vị sư huynh để giao lại di vật, tại hạ biết ăn nói thế nào?

Phụ nhân lắc đầu nói :

– Việc này rất bí mật, có lẽ Quách Thái Linh và hai tên sư huynh của ngươi không biết Quách Bạch Vân có viên 'Phi Thửy Lạc Đà' này đâu!

Khấu Anh Kiệt vẫn tỏ vẻ kiên quyết :

– Nhưng tại hạ lại biết! Chẳng lẽ tiền bối muốn rằng tại hạ sẽ giấu giếm họ không nói ra sự thật hay sao?

Trung niên phụ nhân thừa nhận :

– Quả thật ta muốn thế.

– Vậy thì tiền bối đã đánh giá sai tại hạ rồi!

Trung niên phụ nhân nhún mày hỏi :

– Ngươi định đem hết mọi chuyện xảy ra đêm nay kể hết với Quách Thái Linh và hai tên đệ tử của Quách Bạch Vân sao?

– Đương nhiên! Tại hạ không thích giấu giếm và không có lý do gì để làm thế cả, nhận là do lỗi lầm của mình mà không giữ được đồ vật của tiền sư.

– Ngươi cho rằng chúng tin lời ngươi sao?

Khấu Anh Kiệt ngẩn ra một lúc rồi mới nói :

– Cũng có thể họ không tin. Nhưng dù sao thì cũng phải nói ra sự thật. Đại trượng phu phải hành động thế nào để không tự thẹn với lương tâm là đủ, sá gì người khác có tin hay không?

Chừng như lập luận đó thuyết phục được trung niên phụ nhân.

Bà ta trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đáp :

– Ngươi nghĩ như thế cũng không sai. Đã là người, nhất là một trang nam tử hán, cần phải đủ dũng khí để nhìn nhận và đối diện với sự thật.

Không những bị thuyết phục mà có vẻ như càng lâu, phụ nhân càng cảm thấy thích thú thiếu niên này.

Khấu Anh Kiệt thừa cơ tấn công tiếp, bước lên chấp tay nói :

– Nếu tiền bối có thể tiết lộ đại danh, văn bối rất lấy làm cảm kích.

– Ngươi nhất định muốn biết ta là ai sao?

– Chỉ có như vậy, tại hạ mới chịu để tiền bối giữ 'Phi Thửy Lạc Đà', nếu không, dù biết không địch nổi một chiêu, tại hạ cũng sẽ liều chết phản kháng, nếu không họ sẽ nghĩ về tại hạ thế nào?

Trung niên phụ nhân xua tay nói :

– Ngươi nghĩ thế sai rồi! Chính là ta lo nghĩ cho ngươi đấy!

Khấu Anh Kiệt nghi hoặc nói :

– Lo cho tại hạ?

Trung niên phụ nhân gật đầu :

– Bởi vì nếu ta nói tên ta, nhất định Quách Thái Linh và hai tên sư huynh sẽ không tha thứ cho ngươi đâu.

– Vì sao vậy?

– Có lẽ ngươi còn chưa biết. Hai tên sư huynh của ngươi tính hẹp hòi ích kỷ lại đa nghi. Nếu ngươi không nói sự thật cho chúng biết thì thôi. Nếu ngươi nói rõ tất cả sự thật, chỉ sợ sau này chúng sẽ tìm cách làm hại ngươi...

Bà ta nhìn Khấu Anh Kiệt với ánh mắt âu yếm, nói thêm :

– Chính ta đang băn khoăn là ngươi vượt đường xa ngàn dặm đưa linh cữu sư phụ về cho chúng, chỉ sợ chúng đáp lại tấm lòng trung hậu đó trái ngược hẳn với suy nghĩ của ngươi!

Tới đó, giọng bà ta chợt trầm lại :

– Chỉ bằng bây giờ ngươi hãy theo ta. Ta hứa sẽ hậu táng lệnh sư theo mọi yêu cầu của ngươi. Sau đó nếu ngươi chịu nhận ta làm sư phụ thì càng tốt, nếu không ta sẽ đối xử với ngươi như đệ tử của bằng hữu ta, đem nhất thân vô công ra truyền thụ cho ngươi. Với tư chất thiên bẩm của ngươi, sau này sẽ có tương lai vô hạn định.

Khấu Anh Kiệt ngẩng mặt nhìn phụ nhân.

Chàng chưa hề nghĩ đến điều này, và cảm thấy bà ta càng lúc càng thêm bí ẩn.

Phụ nhân hỏi :

– Ngươi thấy thế nào?

Nhất thời chưa thể trả lời ngay được.

Một điều có thể khẳng định là lời của bà ta rất thực tâm và hảo ý với mình, Khấu Anh Kiệt liền chấp tay vái một vái.

Trung niên phụ nhân thấy vậy cả mừng.

Nào ngờ Khấu Anh Kiệt lại nói :

– Thịnh tình của tiền bối, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng lời của tiên sư còn văng vẳng bên tai, trách nhiệm nặng nề còn chưa hoàn thành nên không dám tòng mệnh! Cho dù Quách cô nương và hai vị sư huynh không tha thứ, nhưng tại hạ phải làm tròn bổn phận đối với sư môn. Nếu tiền bối đã có lòng ưu ái như thế thì xin trả lại 'Phi Thụỵ Lạc Đà', tại hạ hết lòng cảm tạ.

Trung niên phụ nhân cười nhạt nói :

– Ta đã nghĩ điều tốt cho ngươi, thế mà ngươi lại chấp mê không tỉnh, xem ra ta đã nhầm ngươi! Còn 'Phi Thụỵ Lạc Đà' nguyên là sở hữu của ta, nay vật về chủ cũ, sao lại là 'Trả lại'?

Khấu Anh Kiệt cúi mình nói :

– Nếu vậy thì xin tiền bối lưu lại danh tính!

Trung niên phụ nhân thở dài nói :

– Ngươi quả là một thiếu niên kiên cường! Thôi được, đành phải nói vậy! Ta tên là Thành Ngọc Sương, với Quách Bạch Vân sư phụ ngươi từng là... Chưa nói hết câu, bà ta dừng lại giữa chừng khoát tay nói tiếp :

– Nhưng thôi. Ngươi biết thế là quá đủ. Ta đi đây!

Bà ta quay người, nhưng chưa ra tới cửa, chợt dừng bước quay lại nói thêm :

– Thực ra mục đích ta đến đây không phải vì viên 'Phi Thụỵ Lạc Đà' mà vì một vật gần đây làm xôn xao khắp giang hồ, ngươi có biết là vật gì không?

Khấu Anh Kiệt đoán ra ngay, nhưng vẫn bình thản đáp :

– Tại hạ không biết.

Trung niên phụ nhân nhìn chàng một lúc rồi gật đầu nói :

– Có thể ngươi nói thật. Bởi chính ta cũng hoài nghi tin tức đó chưa chắc đã chính xác.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Tiền bối hoài nghi việc gì?

Phụ nhân nói :

– Giang hồ truyền ngôn sư phụ ngươi Quách Bạch Vân lấy được một vật chí bảo vô lâm, đó là pho bí kiếp võ học ngày xưa của vị tông sư Kim Long Lão Nhân đúc kết tinh hoa võ học thặng thừa chép lại.

Khấu Anh Kiệt rung động nghĩ thầm :

– Đây mới là điều chủ yếu nhất! Chính 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nhằm vào vật đó, và sư phụ đã dặn mình cất thật kỹ, tuyệt đối không được tiết lộ cho bất cứ ai! Phải thật bình tĩnh mới được!

Không biết nhờ lực lượng nào, chàng giữ được vẻ mặt hết sức bình thản.

Phụ nhân nói tiếp :

– Pho bí kiếp đó gọi là 'Kim Lý Hành Ba Đồ'. Theo truyền ngôn thì Kim Long Lão Nhân đã đúc kết công phu đắc ý nhất, có thể coi là võ học chí thượng làm thành bức 'Ngư Long bách biến' dưới tư thế của một trăm con 'Kim Lý Ngư' để lưu lại cho người hữu duyên hậu thế luyện tập. Người ta còn nói rằng đương kim võ lâm, ai lấy được bảo vật đó thì sẽ trở thành vô địch thiên hạ, lãnh tụ quần hùng.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Thì ra là thế!

Trung niên phụ nhân nói tiếp :

– Nhiều người hoài nghi rằng lệnh sư đoạt được võ lâm kỳ bảo này, bởi vì năm xưa tại mỏ vàng ở Kim Sa Giang, ông ấy đã phát hiện ra động phủ mà năm xưa Kim Long Lão Nhân tu luyện, hơn nữa còn tìm ra thi thể đã hóa thạch của vị cao nhân tiền bối đó. Vì vậy mà người ta tin rằng lệnh sư đã lấy được 'Kim Lý Hành Ba Đồ'.

Khấu Anh Kiệt lấy giọng hết sức trầm tĩnh hỏi :

– Còn nhận định của tiền bối thì sao?

Phụ nhân cười đáp :

– Ta thấy điều này không có căn cứ. Bởi vì nếu lệnh sư lấy được 'Kim Lý Hành Ba Đồ', với võ công và trí tuệ của ông ta thì dù không luyện được chín mươi thành cũng đạt tới bảy tám phần thành tựu, làm sao lại dễ bại dưới tay Thiết Hải Đường được? Bởi vậy mà ta cho rằng lời đồn là không có căn cứ. Bây giờ thì sự thực đã chứng minh là pho bí kiếp đó không nằm trong tay ông ta.

Khấu Anh Kiệt nghe câu ấy giống như vừa trút được ra khỏi ngực một tảng đá nặng, chỉ im lặng mà không nói gì.

Phụ nhân vừa nói rằng 'sự thực đã chứng minh', bà ta vừa kiểm tra trên người Quách Bạch Vân không có 'Kim Lý Hành Ba Đồ', trong số những di vật của ông để lại cũng không có.

Phụ nhân cười nói :

– Đó là nhận định của ta, còn người khác thì không nghĩ thế. Đặc biệt là Thiết Hải Đường. Hắn tin rằng nhất định lệnh sư đã lấy được 'Kim Lý Hành Ba Đồ', và sau khi ông ấy chết, vật đó rơi vào tay người, vì thế sau này người phải hết sức cẩn thận, bởi bất cứ thời đại nào, người giữ được báu vật thường chuốc lấy họa sát thân, nhất là võ công còn kém như người.

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Tại hạ hiểu.

Trung niên phụ nhân nhìn chàng như muốn nói điều gì nhưng lại thôi.

Khấu Anh Kiệt càng lúc càng hồi hộp, vì khi nào đối phương vẫn chưa đi thì sự uy hiếp vẫn còn tồn tại.

Đương nhiên chàng cũng hiểu rằng nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của bà ta giải thoát khỏi tay Ứng Thiên Lý thì chàng sẽ có kết cục rất bi thảm, chẳng những tính mạng của chàng như ngàn cân treo sợi tóc khó giữ được mà tất cả di vật của sư phụ sẽ rơi vào tay chúng, thậm chí thi thể ân sư còn khó bảo toàn.

Tuy rằng phụ nhân lấy đi viên ngọc 'Phi Thúy Lạc Đà', nhưng bà ta nói rằng đó là vật của mình và còn lưu lại tính danh, thực hư thế nào sau này sẽ tra cứu.

Phụ nhân lại đến bên quan tài, soi đèn nhìn thi thể Quách Bạch Vân một lúc lâu rồi mới thở dài nói :

– Lẽ ra ta không nên kinh động đến ông ấy!

Rồi nhìn Khấu Anh Kiệt nói :

– Ta đi đây!

Dứt lời lướt ra khỏi phòng, nhẹ như làn gió thoảng.

Khấu Anh Kiệt đứng ngẩn ra một lúc mới trấn tĩnh lại, lẩm nhẩm đọc lại tên của trung niên phụ nhân :

– Thành Ngọc Sương...

Cái tên đó gọi lên sự tò mò trong chàng, định bụng rằng sau này sẽ cố truy xét cho ra gốc rễ.

Dù sao thì đây cũng là nơi rất nguy hiểm

Mặc dù giông tố đã qua, có thể Ứng Thiên Lý không dám trái lời Thành Ngọc Sương lần quát ở Tàn Châu này nhưng chàng vẫn quyết định thực hiện kế hoạch cũ: nhanh chóng rời khỏi Tàn Châu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Diêu Thủ Côn Lôn

Bảy ngày sau, Khấu Anh Kiệt đến được Cao Lan.

Đây là một trấn lớn nhà cửa trong phố sầm uất, cây cối xanh tươi, buôn bán nhộn nhịp và ruộng nương trù phú, phong cảnh cũng rất hữu tình.

Đặc biệt ở trên núi sát với trấn thành này có hai ngôi chùa tháp nguy nga màu trắng nổi bật lên nền trời gọi là Bạch Tháp tự, xa cả chục dặm vẫn còn thấy rõ.

Du khách đã từng một lần tới đây tất đem lòng lưu luyến chẳng muốn rời.

Khấu Anh Kiệt chờ linh cữu sư phụ Quách Bạch Vân tới đây, mình bận tang chế, hình dung tiêu tụy, người bám đầy bụi đường.

Rút kinh nghiệm lần ở Tàn Châu, dọc đường chàng cố tránh vào các trú ở các khách điểm mà thường nghỉ chân trong những ngôi chùa vắng, thậm chí dùng cơm chay bố thí ngay trong chùa, trước khi đi không quên để lại vài lạng bạc.

Ngoài ra chàng không tiết lộ người trong quan tài là ai, ngay cả những tăng nhân trong chùa cũng thế.

Bạch Tháp tự là một trong những danh lam thắng cảnh ở Cao Lan, tuy nằm trên núi cao nhưng lại sát bờ sông Hoàng Hà hùng vĩ.

Nơi đây hương hỏa cực thịnh, thiện nam tín nữ đến đây dâng hương quanh năm không lúc nào ngắt.

Trong chùa có tới ba trăm tăng nhân, vô số thần tượng, từ xa đã thấy hai ngọn tháp hùng vĩ nhưng bước vào cổng chùa mới thấy hết sự đồ sộ huy hoàng của nó.

Vì chờ theo linh sàng nên Khấu Anh Kiệt được dẫn vào ngôi chùa khá vắng vẻ ở phía tây thiền viện.

Tuy cũng thuộc Bạch Tháp tự nhưng ngôi chùa nằm biệt lập giống như một ngôi chùa riêng, cũng có tên riêng gọi là 'Tiểu Thiền Sơn Phòng', cất đặt tám vị tăng nhân quản lý sự vụ.

Ngôi chùa này ít hương khách hơn chính tự nhiều.

Khấu Anh Kiệt được xếp ở dãy phòng trong khoa viện, nơi đây chỉ có một hòa thượng gọi là 'Phong Hóa Tăng' đã nhiều tuổi coi sóc.

Tự viện đã có đến mười mấy cây thông già cao vút, cành lá xum xuê, còn trước dãy thiền phòng có một hàng mai, cành trĩu vừa u tịch vừa thanh nhã.

Khấu Anh Kiệt cúng cho chùa mấy lạng bạc, xin cho đặt linh cữu sư phụ ở ngay Phật đường.

Sự cộ liễn cho mấy lão tăng đến cầu kinh.

Xong việc thì đã tới giờ cơm tối, tăng nhân lục tục kéo đi dùng bữa, Khấu Anh Kiệt cũng rời khỏi Phật đường.

Chàng chưa về phòng ngay mà còn đi lững thững trong thiền viện, ngắm hàng mai và những cây cổ tùng, trong lòng chợt cảm thấy thư thái.

Dưới kia, ánh tà dương hắt xuống dòng sông Hoàng Hà hùng vĩ cuộn cuộn sóng trải ra ngàn dặm nước mênh mang khiến người ta tâm hồn thoáng đạt, như muốn bay bổng lên.

Khấu Anh Kiệt là một du tử, hơn một năm qua nếm trải phong sương, tiếp đến bị địch nhân truy bức, gian khổ không biết ngần nào.

Nay đứng trước cảnh hùng vĩ của trời nước giao hòa, chàng thấy lòng lâng lâng quên đi những ngày vất vả.

Chợt nghe tiếng hỏi từ phía bên tả :

– Thí chủ đã dùng cơm chưa?

Khấu Anh Kiệt ngoảnh sang nhìn, thấy Phong Hòa Tăng ngồi dưới một gốc thông đang nhìn mình.

Đó chính là lão tăng coi sóc khu nhà mà Khấu Anh Kiệt tạm trú.

Mặt lão đen đúa, bị thọt một chân, trước mặt để một quyển kinh, cây thiền trượng gác bên người.

Khấu Anh Kiệt bước đến gần.

Phong Hòa Tăng chống trượng đứng lên cười hỏi :

– Sao thí chủ không đi dùng cơm đi? Ở đây gió lạnh, đêm dài lắm! Nhịn đói không chịu nổi tới sáng đâu!

Khấu Anh Kiệt chấp tay đáp :

– Đa tạ sư phụ đã quan tâm. Tại hạ trước khi đến đây đã ăn rồi. Ngoài ra còn mang theo mấy chiếc bánh nên không lo bị đói. Đại sư phụ sao không dùng bữa mà ngồi đây?

Phong Hòa Tăng cười đáp :

– Lão nạp tập tu không dùng bữa sau giờ ngo quen rồi. Đã mấy năm nay nhịn cả buổi chiều tối.

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Thì ra vậy.

Phong Hòa Tăng hỏi :

– Thí chủ về Cao Lan, sao không tìm nhà người quen mà nghỉ? Chẳng lẽ sắp đến nhà rồi mà không có thân hữu gì sao?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ là người ở xa tới, không có thân thích ở đây. Chỉ mang linh cữu tiên sư về quê xong sẽ đi ngay không muốn ở lâu.

Phong Hòa Tăng đọc một câu Phật chú nói :

– A Di Đà Phật! Không biết lệnh sư ở địa phương nào?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ cũng đang muốn hỏi đại sư.

– Được được! 'Bạch Mã sơn trang' chỉ có bốn năm chục hộ dân thôi, lão nạp tới đó mấy lần nên quen hầu hết. Sư phụ của thí chủ đại danh là gì?

Không muốn tiết lộ tên thật vì sợ gây phiền phức không đáng có, Khấu Anh Kiệt liên cái lời :

– Tiên sư họ Văn, thảo tự là Song Phi!

Phong Hòa Tăng ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói :

– Văn Song Phi... Lão nạp chưa nghe tên này. Ở 'Bạch Mã sơn trang' có một vị kỳ nhân là Quách lão vương gia thường đến đàm đạo với trụ trì của tệt tự...

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Quách lão vương gia?

Phong Hòa Tăng vội nói :

– Thí chủ chớ hiểu lầm! Vương gia đây không phải là vị Vương gia trong triều đình đâu. Vị hiệp khách đó có tên là Quách Bạch Vân, nhưng vì được xưng là 'Kim Đại Vương' nên lão nạp và người trong tệt tự đều gọi là Quách lão vương gia. Thí chủ có nghe nói về lão hiệp khách đó không?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Quách lão hiệp danh chấn giang hồ, đương nhiên tại hạ cũng có nghe nói đến, không ngờ lại nhân gia cũng ở Hưng Long Sơn.

Phong Hòa Tăng tỏ ra cảm khái :

– Quách lão vương gia xứng đáng là một dị nhân, công phu của ông ấy đã đến mức xuất thần nhập hóa, có thể xưng là thiên hạ vô địch. Chính Phương

trượng của tề tự đã thành tâm nhờ vị đó chỉ dạy võ công cho. Lúc đó lão nhân gia truyền cho Phương trượng của tề tự chỉ bốn chữ khẩu quyết nhưng sau đó đã luyện thành công phu huyền ảo vô cùng!

Khấu Anh Kiệt nói :

– Nếu vậy chuyến đi này sau khi đưa tang tiên sư xong, tại hạ sẽ đến bái kiến lão nhân gia đó.

Phong Hòa Tăng xua tay nói :

– Việc này không dễ đâu?

Khấu Anh Kiệt giả bộ ngạc nhiên hỏi :

– Vì sao?

– Vì Quách lão vương gia chưa chắc đã có ở 'Bạch Mã sơn trang'. Mà dù có cũng rất ít khi tiếp ngoại khách. Thiên kim ái nữ của Quách lão vương gia gọi là Ngọc tiểu thư võ công được cha thân truyền, tính cao ngạo, lại càng có thành kiến với nam nhân...

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Như vậy là ngoại nhân không thể yết kiến lão gia được?

Phong Hòa Tăng gật đầu :

– Rất khó!

Lão chợt thấp giọng, làm ra vẻ thần bí :

– Lão nạp mách nước điều này. Trong núi có một nơi gọi là 'Mai Viên', Quách lão gia rất thích mai, lúc rảnh rỗi thường tới đó tản bộ. Nếu thí chủ có lòng bái kiến thì cứ mỗi ngày hoàng hôn hãy tới đó chờ, có khi được tiếp kiến cũng nên!

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Đa tạ đại sư chỉ bảo. Tại hạ nghe nói môn hạ của Quách lão tiên sinh có hai đệ tử, không biết có ở trong trang không?

Phong Hòa Tăng đáp :

– Đúng là có hai vị thiếu quân võ công rất cao cường. Nhưng họ lại không có ở trong núi. Nghe đâu hai vị quản lý gia tài ước đến trăm vạn của Quách lão vương gia, hiện giờ đang kinh doanh nghề ngân hàng và buôn bán vàng bạc ở Cam Lưong, mỗi tháng mới về sơn trang một lần. Vị nhị thiếu quân tên là Tư Không Viễn trước đây đã đến tề tự một lần. Phương trượng có thỉnh giáo qua kiểm pháp của vị này, quả là rất cao minh. Chỉ là...

Lão chợt thở dài nói thêm :

– Chỉ là hai vị thiếu quân đó coi trọng danh lợi quá nên không được Quách lão vương gia yêu mến.

Tới đó chấp tay hợp thập nói tiếp :

– A Di Đà Phật! Người có lòng vì danh lợi thì lòng tham sẽ không có tận cùng.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Đại sư nói như vậy là Quách lão tiên sinh có quan hệ rất mật thiết với Bạch Tháp tự?

Phong Hòa Tăng gật đầu :

– Không sai! Chẳng giấu gì thí chủ, ở vùng Cam Lưong này có đến hơn mười ngôi đại tự, trong đó có tề tự, tất cả đều được Quách lão gia chu cấp tiền nong rất hậu hĩ.

Lão lại truyền câu Phật hiệu nói tiếp :

– A Di Đà Phật! Có thể coi Quách lão vương gia là đại ân nhân của Phật gia chúng tôi. Hương hỏa của mười mấy ngôi tự miếu đều nhờ cậy phần lớn vào vị thánh nhân đó. Chỉ là từ khi hai vị thiếu quân quản lý tiền nong chuyển sang kinh doanh thì đối với Phật gia chúng tôi không còn mặn mà nữa, cứ mỗi tháng cúng mấy lạng bạc chiếu lệ thôi. Nhưng mấy tháng nay thiệp tự cũng không nhận được.

Đáng thương nhất là Hoàng Tề Tự. Lúc đầu lập miếu, tiền kiến trúc chủ yếu nhờ vào Quách lão vương gia. Thế mà nay nguồn tài trợ hầu như bị cắt hẳn, trong miếu hương hỏa lạnh dần, cả trăm vị tăng nhân sống rất khốn quẫn, chỉ nhờ vào các chùa khác giúp được chừng nào hay chừng đó...

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Quách lão tiên sinh có biết điều này không?

Phong Hòa Tăng thở dài :

– Thí chủ còn chưa biết, Quách lão gia rất ít khi ở nhà. Ba năm nay lão gia bận luyện tâm pháp thặng thừa nên hầu như không còn thời gian quan tâm đến chuyện nhà nữa. Gia sự thì giao cả cho Ngọc tiểu thư, còn ngoại sự thì phó mặc cho hai vị thiếu quân.

Tới đó, lão chợt thấp giọng :

– Nghe nói lão nhân gia ra lệnh cho hai vị thiếu quân phải chu cấp đủ cho mười mấy ngôi miếu, nhưng hai người này đã khai khống để cất vào túi mình. A Di Đà Phật! Sao có người giàu mà keo kiệt như thế chứ?

Khấu Anh Kiệt tuy trong lòng rất bất mãn với hai vị sư huynh nhưng không nói gì, cáo từ quay về phòng nghỉ.

Sáng hôm sau, Khấu Anh Kiệt rời khỏi Bạch Tháp tự tiếp tục ruổi ngựa về tây, sau chừng nửa canh giờ thì đã tới địa khu Hưng Long Sơn.

Vì sắp tới địa đầu, chàng tạm gọi linh cữu trong miếu để khỏi làm kinh động đến sơn trang, hơn nữa chàng định rằng trước khi báo tin dữ cho Quách Thái Linh sẽ lựa lời khuyên giải cô ta trước, sau đó sẽ mang linh cữu về an táng cũng không muộn.

Một người một ngựa, chàng tiến dần đến Hưng Long Sơn.

Hình sông thế núi ở đây quả thật là kỳ diệu, chàng lấy làm thán phục sư phụ chọn nơi thắng địa đó làm chỗ ngụ.

Dọc theo con đường đất đỏ quanh co, những hàng liễu biếc chen giữa vô số loài hoa dại khoe sắc muôn hồng ngàn tía, chim chóc ca hát véo von, quả là chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Đi chừng ba dặm, sơn đạo đã trở nên quanh co.

Bên đường có một tảng đá cao vượt lên như tòa nhà, trên khắc bốn chữ 'Bạch Mã sơn trang'.

Tảng đá đầy rêu phong, nét chữ cũng hơi mờ gọi lên niềm hoài cổ.

Khấu Anh Kiệt đang dừng lại nhìn tảng đá thì chợt sau lưng nghe tiếng bước chân liền quay lại nhìn.

Một đoàn người khiêng kiệu đang tiến về sơn trang.

Đi đầu là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi bận thanh bào, lưng đeo trường kiếm có tua vàng.

Hai tên hoàng y hán tử khiêng một cỗ kiệu màu xanh, ngoài ra còn hai tên khác phục sức tương tự theo sau kiệu, chắc để đổi vai khiêng.

Đến cách Khấu Anh Kiệt chừng ba bốn trượng thì người trong kiệu kéo rèm lên bảo :

– Dừng lại!

Hai tên khiêng kiệu dừng bước nhưng chưa đặt kiệu xuống.

Ngồi kiệu là một trung niên bận áo hoa, tuổi chừng bốn bảy bốn tám, vóc người trung đẳng.

Chỉ thấy người trên kiệu nói gì đó với thanh y thiếu niên nhưng vì xa quá nên Khấu Anh Kiệt không nghe rõ.

Lát sau thiếu niên 'Dạ' một tiếng đi thẳng đến trước mặt Khấu Anh Kiệt, chỉ tay vào mặt chàng hỏi :

– Ngươi làm gì ở đây?

Không những lời nói cừ chỉ xác lảo mà ánh mắt thiếu niên cũng quắc lên như sắp đánh lộn.

Khấu Anh Kiệt vẫn trầm tĩnh ôm quyền đáp :

– Tại hạ là Khấu Anh Kiệt, đến đây để tìm một người...

Thiếu niên quát lên :

– Nói bậy! Tìm người thì cũng phải biết quy củ nên thế nào chứ! Còn chưa mau xéo đi hay sao?

Thái độ hung hăng của thiếu niên làm Khấu Anh Kiệt rất khó chịu.

Nhưng chàng thầm nghĩ :

– Minh đến đây là khách, lại đang phục tang chế, âu thì cũng nên nhường nhịn người ta một chiều cho đỡ rắc rối.

Nghĩ thế nhảy xuống ngựa.

Thiếu niên tiến thêm bước nữa, xẵng giọng :

– Tìm người thì phải đứng ở ngoài sơn môn, chờ có người mới thông báo tính danh chứ sao xông bừa vào đây? Muốn chết sao?

Thấy đối phương vô lý như vậy, Khấu Anh Kiệt không thể nín nhịn mãi, cười nhạt đáp :

– Hung Long Sơn không phải là tài sản riêng người nào. Tại sao dám cấm người ta đi lại?

Thiếu niên quát lên :

– To gan!

Dứt lời dẫn tới vùng chưởng đánh liền!

Khấu Anh Kiệt lùi lại nửa bước, vừa đủ tránh chiêu của đối phương.

Chiêu đầu không trúng đích, thiếu niên tức giận di bộ biến chiêu, biến chưởng thành trào chớp tới hai vai chàng.

Khấu Anh Kiệt đã nhận ra chiêu thức bộ pháp của thiếu niên rất tinh diệu, ắt là được danh sư truyền thụ.

Hơn nữa người ta đông người, chàng không dám khinh suất.

Mới phát ngôn câu đầu, thiếu niên đã tỏ ra ngạo mạn, chẳng cần biết tốt xấu đúng sai gì lại xuất thủ đánh người, Khấu Anh Kiệt quyết định cho hắn nếm chút mùi đau khổ cho bớt hung hăng đi.

Thiếu niên lại phát chiêu thứ ba.

Khấu Anh Kiệt tránh sang bên tả, chờ cho sắp hết đà liền ra chiêu phản công, vận tam thành công lực đánh ra một chưởng, đồng thời quát lên :

– Cút!

Lại một chiêu không trúng, khi thiếu niên định thu chiêu về thì bị phản công, tuy biết thế nguy nhưng muốn biến chiêu đối phó cũng không kịp nữa, bị chưởng lực rất mạnh hất ngược lại, không đứng vững ngã phệt xuống đất.

Nếu đây là cuộc quyết đấu thì đã có thể lợi dụng thời cơ gia thêm nội lực là thiếu niên bị nội thương, nhưng Khấu Anh Kiệt không có ý thương nhân mà chỉ muốn cảnh cáo nên lưu lại hai thành công lực.

Thiếu niên ngã ngồi xuống, vận công kiểm tra thấy không bị thương, liền đứng bật lên.

Bị ném khổ đau, chẳng những hắn không phục mà còn hung hăng hơn trước, rút kiếm chỉ vào mặt Khấu Anh Kiệt quát :

– Tiểu tử! Mau lấy binh khí ra mà chịu chết!

Khấu Anh Kiệt tuy đánh bại nhưng vẫn để ý xem thái độ của trung niên nhân trong kiệu.

Chàng nghĩ rằng thiếu niên tuy hung hăng hống hách nhưng chỉ là kẻ hạ nhân, chỉ cho hắn một bài học như thế là đủ, thế nào người trong kiệu cũng biết lẽ phải trái hơn, sẽ ngăn cản hắn.

Nhưng trung niên nhân vẫn ngồi điềm tĩnh mà không tỏ thái độ gì.

Nay sự xung đột tới bước cao hơn, đã dùng binh khí tất không thể đảm bảo rằng không dẫn đến thương tích.

Nhưng trung niên nhân đã không ngăn cản thì chàng đành chấp nhận thôi.

Khấu Anh Kiệt cố làm hết bổn phận của mình, hướng sang trung niên nhân trên kiệu ôm quyền nói :

– Chẳng lẽ các hạ không nghe không thấy hành động của thuộc hạ mình?

Vốn đã nhận ra đối phương không có thiện ý nên chàng nói bằng ngữ khí rất lạnh lùng.

Trung niên nhân 'Hừ' một tiếng nói :

– Hung Long Sơn danh khí không nhỏ trong võ lâm, người tùy tiện xâm phạm tất bị trừng trị là điều đương nhiên!

Nói xong cười 'Hắc, hắc' mấy tiếng, đảo tròn mắt nhìn sang con 'Hắc Thủy Tiên', trong đó ánh lên sự tham lam, vuốt râu nói :

– Ngươi bây giờ đi còn kịp. Chỉ cần để con ngựa lại, bổn nhân đảm bảo cho ngươi được an toàn.

Khấu Anh Kiệt chỉ 'Hừ' một tiếng, không thèm đáp.

Đối với hạng đạo tặc này, nói làm chi chi vô ích.

Chàng quay lại nhìn thanh y thiếu niên.

Như vậy là trường ác đấu khó lòng tránh khỏi.

Thân thủ thiếu niên không tầm thường, chắc rằng trung niên nhân phải cao hơn hẳn nhiều, không thể dự đoán kết cục sẽ ra sao.

Chàng vỗ vào lưng 'Hắc Thủy Tiên' cho nó chạy sang bên kia đường tránh xa ánh mắt tham lam của trung niên nhân.

Thiếu niên cảm chắc kiếm nói :

– Thiếu gia sẽ lột da ngươi mới hả giận.

Khấu Anh Kiệt liền đáp :

– Chỉ sợ không dễ đâu!

Tuy không muốn gây phiền phức chút nào nhưng tình cảnh này buộc lòng phải xuất thủ, không còn sự lựa chọn nào khác.

Chàng rút 'Như Ý đao' từ thắt lưng ra.

Thấy đối phương đã xuất binh khí, thiếu niên liền thủ thế, chuẩn bị xuất thủ.

Vừa xuất thế, thiếu niên đã giữ môn hộ rất kín, nhất thời Khấu Anh Kiệt không biết nên tấn công ra sao, trong lòng cũng trầm thán phục.

Trung niên nhân ngồi trong kiệu ngồi ngay ngắn, tỏ ra rất hứng thú trước cuộc chiến sắp xảy ra.

Thiếu niên muốn gỡ lại thể diện sau trận thua vừa rồi, chỉ quát lên một tiếng :

– Xem chiêu!

Lời chưa dứt đã vung kiếm tấn công vào, trong chớp mắt phát liền ba bốn kiếm nhắm vào cổ, ngực và vai đối phương.

Khấu Anh Kiệt đưa 'Như Ý đao' ra đỡ.

Tuy nhiên lúc đầu, do lòng nhân hậu nên chàng không có ý sát thương đối thủ, chỉ phòng vệ là chính.

Nhưng qua mấy chiêu đầu, thiếu niên càng điên cuồng tấn công, mỗi kiếm đều nhắm vào yếu huyệt muốn lấy mạng đối phương nên Khấu Anh Kiệt không thể lưu tình được nữa.

Mặc dù vậy, kiếm thuật của thiếu niên cũng rất cao minh, muốn thắng cũng không phải dễ.

Qua mười mấy chiêu, Khấu Anh Kiệt thi triển chiêu đặc ý nhất là 'Nhất Động Lộng Vân' chặn công thế địch.

Chỉ nghe một chuỗi âm thanh vang lên như sấm rền cũng muôn tia lửa phát ra, hai thanh đao kiếm tiếp nhau không dưới mười lần làm bọn hoàng y hán tử mờ to mắt nhìn không chớp.

Trung niên nhân mặt biến sắc, kêu lên :

– Lùi nhanh!

Nhưng đã muộn.

Ngay sau đó, kiếm ánh đao quang vụt tắt.

Thiếu niên rên lên một tiếng ngồi bệt xuống, tay phải vẫn cầm kiếm nhưng từ vai phải một tia máu chảy ra.

Hắn đã bị thương.

Khấu Anh Kiệt cũng bị kiếm chém đứt một chéo áo.

Thực ra chiều vừa rồi chàng có thể đâm thủng yết hầu địch nhân như đã làm với bọn cường đạo 'Tiểu Ngũ Long', nhưng đã cố tình đâm chệch đi mấy tấc.

Trung niên nhân hét to một tiếng, lao tới như một con chim ưng chắn trước mặt thiếu niên đề phòng Khấu Anh Kiệt hạ sát thủ nhưng chàng hoàn toàn không có ý định đó, đã thu đao lại.

Trung niên nhân sấn lên hai bước nói :

— Các hạ dùng Mã gia đao pháp tới hòa hầu đó đã không kém Mã lão đầu ngày xưa rồi. Đáng phục!

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng đáp ngay :

— Quá khen!

Trung niên nhân bỗng gầm lên :

— Hôm nay Ô gia nếu không băm vằm được xác ngươi làm muôn mảnh trả thù cho khuyển tử, quyết không làm người!

Thì ra mối quan hệ giữa hai người là phụ tử, trách gì vội vàng xông ra giải cứu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trao lại di vật

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

— Con đã hung hăng như thế, cha cũng là hạng đạo tặc bất lương. Nhưng tên này mới thì triển khinh công thặng thừa, xem ra tình hình hôm nay lành ít dữ nhiều...

Chàng vừa vận công đề phòng vừa hỏi :

— Các hạ cho biết đại danh?

Trung niên nhân 'Hừ' một tiếng nói :

— Tiểu tử! Ngay cả 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã mà ngươi cũng không biết mà dám đến Cao Lan gây náo thì ngươi quả là hết số rồi!

Lại là giọng điệu của bọn lục lâm thảo khấu!

Khấu Anh Kiệt hờ hững đáp :

— Nguyên là Ô tiên sinh!

Ô Đại Dã quát lên :

— Rút đao ra! Để ta xem Mã gia đao pháp của ngươi có chạm được tới một cọng lông chân của đại gia không?

Khấu Anh Kiệt cười khẩy đáp :

— Khỏi cần! Các hạ không dùng binh khí thì tại hạ cũng tay không tiếp chiêu vậy!

Tuy không có ý coi thường địch nhân nhưng chàng nghĩ đối phương đã nhìn ra đao pháp thì dù có dùng binh khí cũng chưa chắc đã chiếm được tiện nghi nên quyết định tùy cơ ứng biến!

Ô Đại Dã cười nhạt hỏi :

— Ngươi đã muốn mau được chết thì ta cũng không có cách nào khác! Ra chiêu đi!

Lời nói vừa dứt đã chùng người xuống thấp, đề khí vào tiểu phúc, mắt nhìn thẳng vào Khấu Anh Kiệt chờ đợi.

Trông hẩn giống như con hổ chờ mồi.

Trước tình thế buộc phải xuất thủ, Khấu Anh Kiệt đành nói :

– Tại hạ tòng mệnh!

Dứt lời tiến hai bước vung chưởng đánh vào ngực đối phương.

Đó chỉ là một chiêu thăm dò.

Ô Đại Dã không tiếp chiêu, lùi lại nửa bước.

Khấu Anh Kiệt bước chéch sang phải, lại đánh nốt tả chưởng.

Lần này thì Ô Đại Dã phản kích, vừa lùi thêm nửa bước đã bắt thần lướt đến, hữu chưởng đã ngưng tụ sẵn công lực đánh ra.

Khấu Anh Kiệt đã có đề phòng, thu tay trái rất nhanh, đồng thời ra tay phải ra chiêu đánh trả lại.

Chỉ nghe 'Bình' một tiếng như sét, Khấu Anh Kiệt bị bật lùi ba bước, khí huyết dòn ngược lên, lao đao một lúc mới đứng vững.

Trung niên nhân cũng lùi lại một bước.

Qua chiêu đầu yếu nhược đã rõ: công lực Khấu Anh Kiệt kém đối phương một bậc.

Trung niên nhân lại không ngờ thiếu niên vô danh tiểu tốt này lại có công lực gần ngang với mình, nghiêng răng nói :

– Tiểu tử khá lắm!

Lời chưa dứt, thân ảnh đã lướt tới, phát liền một lúc hai chưởng.

Tuy biết không địch nổi, nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn nghiêng răng đưa song chưởng tiếp chiêu.

Lại một tiếng nổ ầm vang, lần này Khấu Anh Kiệt bị hất lên cao đến hai trượng, rơi xuống không đứng vững ngã nhào xuống, khoe môi rỉ máu.

Nhưng với tính cương cường, chàng lại cố đứng lên.

Không để chàng đứng vững, Ô Đại Dã lại tung ra một chưởng nữa.

Cao thủ quá chiêu chỉ cần như vậy là đủ, nhưng Ô Đại Dã là kẻ độc ác, lại bị con 'Hắc Thủy Tiên' hấp dẫn nên không dừng lại khi biết rõ đối phương kém hẳn mình.

Khấu Anh Kiệt vừa chống tay đứng dậy thì hán đã lướt tới, tung một cước đá ngang mạn sườn.

Chỉ nghe 'Bịch' một tiếng khô khan, thân thể Khấu Anh Kiệt lại một lần nữa bị nhấc lên cao.

Ô Đại Dã chưa chịu thôi, vung nhằm hậu tâm chàng bồi thêm một chưởng nữa.

Mé nam sơn đạo là sườn dốc đứng, Khấu Anh Kiệt bị cả cước lẫn chưởng tung bổng lên cao, rơi xuống như gói hàng lăn lông lốc xuống vực.

Trúng chưởng vào hậu tâm tất nội thương không nhẹ, lại lăn xuống vực sâu trăm trượng thì còn đâu mạng nữa?

Ô Đại Dã đưa mắt oán độc nhìn theo, sau đó quay sang con 'Hắc Thủy Tiên' gật gù nói :

– Con ngựa tốt thật.

Rồi khoát tay ra lệnh cho thuộc hạ :

– Bắt lấy cho ta!

Bốn tên hoàng y hán tử 'Dạ' ran một tiếng bỏ tới.

'Hắc Thủy Tiên' thấy chủ nhân bị đánh rơi xuống vực hí lên thảm thiết, nay thấy bọn hán tử xông tới liền nhắm mé núi lao vút tới, chỉ một loáng đã mất hút bóng.

Thấy nước phi của 'Hắc Thủy Tiên', 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã biết không làm gì được, chỉ đưa mắt tiếc rẻ nhìn theo.

Hồi lâu hán tử quay lại nhìn đám thuộc hạ nói :

– Việc này cấm các ngươi không được để lộ cho bất kỳ ai biết, nếu không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!

Bốn tên hán tử vội cúi người lĩnh mệnh.

Ô Đại Dã bước đến gần nhi tử, xem xét vết thương xong lấy ra hai viên dược hoàn nói :

– Không đáng ngại. Uống hai viên 'Định Huyết đan' này vào, sau vài canh giờ là khỏi.

Nói xong ngồi lên kiệu khoát tay.

Hai tên hoàng y hán tử vội vàng nhắc kiệu khiêng đi. Hai tên còn lại diu thiếu chủ tiếp tục tiến vào 'Bạch Mã sơn trang'.

Đầu óc mê man bồng bềnh như con thuyền trên sóng cả, giồi lên giật xuống không biết bao nhiêu lần, rồi cuối cùng Khấu Anh Kiệt cũng đã tỉnh lại.

Đầu tiên chàng trông thấy chiếc áo cà sa màu vàng, sau đó thấy bộ mặt đen đúa cúi xuống bên mình.

Phải khó khăn lắm, chàng mới nhớ được, môi mấp máy thốt lên :

– Phong Hòa... Đại sư...

Phải, người đang chăm sóc chàng chính là Phong Hòa Tăng.

Bên ngoài cửa sổ vẫn là những thân tùng cổ thụ xanh ngắt trong mùa thu ở tây thiên viện Bạch Tháp tự.

Phong Hòa Tăng vội đặt quyển kinh trên tay xuống, kêu lên mừng rỡ :

– A Di Đà Phật! Khấu thí chủ! Tạ thiên tạ địa! Cuối cùng thí chủ cũng đã tỉnh lại rồi! Nam Vô A Di Đà Phật!

Khấu Anh Kiệt cảm thấy người đau như dằm, hình như mọi nơi trên cơ thể, xương cốt, tâm phế đều thương tổn.

Chàng chợt nhớ lại trận đấu với 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã.

Một lần... hai lần... ba lần bị đánh ngã, chàng gượng đứng lên đề rồi lần sau chót bị đá lăn xuống vực, còn trúng thêm một chưởng vào hậu tâm.

Lúc đó chàng chưa mất hết tri giác, chỉ đến khi nghe 'Hắc Thủy Tiên' hí lên thê lương mới chìm vào cõi vô thức cho đến bây giờ.

Bây giờ còn sống nằm đây nên coi là kỳ tích, là thiên ý.

Phong Hòa Tăng cất giọng từ hòa nói :

– Thí chủ đã nằm mê man gần hai ngày một đêm làm lão nạp sợ quá!

Khấu Anh Kiệt cố nhồm lên nói :

– Đa tạ...

Chàng mới mở miệng, chợt oằn người ọc ra một búng máu.

Phong Hòa Tăng hoảng sợ cúi xuống đỡ dậy hốt hoảng kêu :

– A Di Đà Phật! Thí chủ đừng động!

Rồi nhẹ nhàng đặt chàng nằm xuống như cũ, dùng một mảnh vải lau sạch máu cho chàng lại nói :

– Tỉnh lại là mừng rồi, đừng nói năng cử động gì cả. Phương trượng bảo rằng thí chủ chỉ cần nằm tĩnh dưỡng ba ngày mới nói được. Nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy.

Khấu Anh Kiệt gật đầu, biểu thị rằng đã nghe rõ.

Phong Hòa Tăng lại thở dài nói :

– Chừng như thí chủ bị sảy chân rơi xuống vực. Nếu không nhờ con ngựa tính không thò tới đây kịp thời thì còn đâu tính mạng nữa?

Khấu Anh Kiệt gật đầu, mắt bỗng nhòa lệ.

Phong Hòa Tăng nói :

– Phương trượng tề tực đã dùng thuật tiếp cốt nối mấy chỗ xương thí chủ đã gãy rồi. Khắp người có tới mười mấy chỗ rách thịt gãy xương, chưa tính hàng chục chỗ thâm tím khác! Thế mà thí chủ vẫn sống được là đại phúc, cũng là đức phạt từ bi cứu khổ cứu nạn đó. A Di Đà Phật!

Khẩu Anh Kiệt gật đầu tỏ ý tạ ơn.

Phong Hòa hòa thượng lại tiếp :

– Phụng trọng bảo rằng trước giờ tí đêm nay mà thí chủ tỉnh lại được thì số mạng còn chưa hết, nếu không thì chuẩn bị hậu sự. Bây giờ là giờ mùi, còn sớm hơn kỳ hạn của Phụng trọng đến bốn canh giờ là chắc sống rồi! Xin chúc mừng!

Nói xong chấp tay hợp thập, miệng niệm Phật không ngớt.

Bếp lửa ngay trong phòng đang cháy đỏ rực, chừng như trên bếp đang đun nấu vật gì.

Phong Hòa Tăng đứng lên nói :

– Đã hai ngày đêm thí chủ chưa ăn miếng nào. Phụng trọng dặn rằng khi nào tỉnh dậy thì hãy cho ăn chút cầm hơi. Trong chùa không có gì, chỉ nấu bát cháo loãng. Thí chủ có thấy đói không?

Khẩu Anh Kiệt lắc đầu.

Phong Hòa Tăng thuyết phục :

– Tuy không đói nhưng hãy cố ăn một chút.

Nói xong múc ra một bát cháo, vừa thổi cho nguội vừa bung đến bên giường múc thìa đút cho chàng.

Mới ăn vào một thìa, Khẩu Anh Kiệt 'Hực' lên một tiếng muốn nôn ọc ra.

Phong Hòa Tăng vội bỏ thìa bát xuống, ấn vào tiểu phúc chàng.

Khẩu Anh Kiệt cảm thấy từ bàn tay lão hòa thượng truyền vào người mình một luồng nhiệt khí chuyển ngược lên.

Một lúc sau, cơ thể chàng dần dần ổn định lại.

Có vẻ công lực của Phong Hòa Tăng không được thâm hậu lắm, chỉ một lúc trán đã vã mồ hôi.

Lão hít sâu vào một hơi, sau đó tiếp tục bung bát lên chăm chút bón cho Khẩu Anh Kiệt từng thìa cháo.

Chàng ăn một cách vất vả, nhưng cuối cùng cũng giải quyết xong bát cháo.

Phong Hòa Tăng cất bát đi hỏi :

– Thí chủ cảm thấy trong người thế nào?

Khẩu Anh Kiệt gật nhẹ đầu.

Phong Hòa Tăng chừng như lại tiếp tục câu chuyện.

– Trong Bạch Tháp tự chỉ có Phụng trọng mới biết y thuật. Lão nhân gia đã cho thí chủ uống linh dược 'Tục Mệnh Bảo Vệ Đan' do bản tự chế ra, nhưng công hiệu không được linh nghiệm lắm. Sáng nay, lúc Ngọc tiểu thư ghé thăm bản tự, Phụng trọng quên mất không hỏi xin của Ngọc tiểu thư một viên 'Tứ kim hoàn', nếu không bây giờ thí chủ đã đỡ hơn nhiều...

Khẩu Anh Kiệt đang nằm thiu thiu, nhưng vừa nghe ba tiếng 'Ngọc tiểu thư' bỗng chấn động mở mắt ra.

Phong Hòa Tăng không nhận ra sự khác thường này, chấp tay đọc một câu Phật chú, nói tiếp :

– Thí chủ cứ nằm nghỉ. Lão nạp phải đi đọc nốt bài kinh rồi sẽ trở lại.

Nói xong chống thiền trượng tập tễnh bước đi.

Câu Phong Hòa Tăng nói rằng Ngọc tiểu thư vừa đến Bạch Tháp tự làm Khẩu Anh Kiệt rất kích động.

Chàng than thầm :

– Vì sao số mình khổ thế này? Lần trước gặp đã không nói được, bây giờ lâm nạn, cô ta tới đây thì mình lại bất tỉnh... Lặn lội ngàn dặm tới đây, đã đến cổng sư môn rồi mà còn phát sinh sự cố!

Nếu không nhờ 'Hắc Thủy Tiên' không ngoan và có nghĩa thì mình đã táng thân dưới sơn cốc, di hài sư phụ rồi sẽ ra sao?

Nghĩ tới đó, chàng cầm uất rửa thầm :

– Ô Đại Dã! Cha con các ngươi là giống sài lang. Rồi sẽ có ngày ta tìm các ngươi đòi lại công đạo!

Nhưng hiện giờ đang bị trọng thương, sống chết chưa biết lúc nào, biết đến khi nào bình phục để luyện võ công thặng thừa mới trả được thù?

Chàng tuyệt vọng muốn khóc òa lên.

Chung quy, mọi tai họa đều bắt nguồn từ võ công kém cỏi mà ra cả!

Với những nhân vật lừng danh như sư phụ và Thiết Hải Đường thì không kể, ngay cả đến những nhân vật như Thiết Mạnh Hùng, Thẩm Tô Sương, Thiết Tiểu Vi, Ung Thiên Lý rồi sau này tới Ô Đại Dã cũng dễ dàng đánh thắng mình thì nói đến chuyện bảo vệ sư môn, hành hiệp giang hồ thế nào được?

Sau này mình muốn lập tức trong giang hồ thì chỉ còn cách duy nhất là miệt mài khổ luyện võ công thặng thừa của ân sư...

Chàng chợt nghĩ đến mười một chữ khẩu quyết được ân sư truyền thụ, hùng chí chợt nổi lên, liền lẩm nhẩm đọc lại, sau đó cố sức cúi xuống sờ vào đầu gối, thấy 'Kim Lý Hành Ba Đồ' vẫn còn nguyên ở đó, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc còn ở Tần Châu, để đảm bảo bí mật tuyệt đối chàng đã kiếm hai mảnh vải đem lòng mảnh lụa rồi buộc lên đầu gối, giống như lần vải bảo vệ mà phần đông những người lão võ thường dùng.

Trầm tư mặc tưởng một lúc, cuối cùng chàng ngủ thiếp đi.

Trước khi trời tối, chàng tỉnh dậy được một lát thì thấy Phương trượng và Phong Hòa Tăng cùng vào.

Vị Phương trượng hỏi thăm tình hình rồi cho chàng uống thêm một viên thuốc nữa.

Phương trượng Bạch Tháp tự có pháp hiệu là 'Viên Minh' là vị cao tăng đắc đạo, tâm tính từ bi, tinh thông y lý.

Đại sư chăm chú xem xét các vết thương, bắt mạch và xem kỹ đầu lưỡi xong, sắc mặt còn chưa yên tâm, dặn phải tịnh dưỡng ba ngày không được rời khỏi giường mới biết kết quả.

Như vậy là hiện giờ tính mạng chàng còn bị đe dọa.

Phương trượng dặn dò xong mới ra khỏi phòng.

Đêm đó sang giờ tỵ, Khấu Anh Kiệt đang ngủ mơ màng, chợt tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân nóng ran, miệng lưỡi khát bỏng.

Mắt vẫn nhắm, chàng nhấp máy môi định bật ra một tiếng nước thì chợt cảm thấy có một vật thơm mát chĩa vào sát miệng mình.

Biết rằng Phong Hòa Tăng cho ăn một thứ quả gì giải khát, chàng liền há miệng ăn vào ngay.

Chẳng biết thứ quả thần gì mà ăn vào miệng vừa thơm ngon vừa mát, tan ra ngay trong đầu lưỡi, khoái khẩu vô cùng!

Khấu Anh Kiệt lại há miệng ra.

Thêm một quả nữa được đút vào miệng.

Ăn xong hai quả, Khấu Anh Kiệt cảm thấy sức lực sung mãn hơn nhiều.

Chàng mở mắt ra định cảm ơn vị Phong Hòa Tăng.

Nào ngờ đứng trước giường không phải vị hòa thượng thọt chân như chàng nghĩ mà là một nữ nhân!

Hơn nữa, đó là một thiếu nữ tuyệt sắc, vận hồng y, nước da trắng ngần, nét mày như vẽ, đôi môi hồng thắm, thanh tú và đôi mắt diễm lệ tuyệt luân!

Khấu Anh Kiệt giật bắn mình!

Thiếu nữ chẳng ai khác, chính là người mà chàng ngày đêm mơ tưởng 'Ngọc Quan Âm' Ngọc tiểu thư Quách Thái Linh!

Trên thiên phòng chỉ có một ngọn đèn leo lét, nhưng cũng đủ để phô bày vẻ diễm lệ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng!

Khấu Anh Kiệt chớp chớp mắt, tự hỏi :

– Mình đang thức hay nằm mơ thế này?

Nhưng rõ ràng trong miệng vẫn còn vị ngọt thanh mát của hai thần quả vừa ăn.

Quách Thái Linh nhìn chàng nhưng không nói gì, chỉ buông tiếng thở dài.

Khấu Anh Kiệt định ngồi lên nhưng không nhúc nhích chân tay được, đành cười khổ nói :

– Cô nương..

Quách Thái Linh xua tay :

– Đừng nói gì cả!

Khấu Anh Kiệt lại mở miệng định nói gì nhưng Quách Thái Linh chặn lời nói :

– Huynh bị thương rất nặng, tốt nhất là nằm yên đừng cử động và cũng đừng nói gì nữa.

Cô ta đã đổi cách xưng hô, chưa thể nói là chân tình nhưng nghe khách khí hơn trước.

Dừng lại một lúc nói :

– Lúc trưa tôi đến Bạch Tháp tự bất ngờ trông thấy con ngựa, đoán rằng huynh đang ở đây, quả nhiên đúng như vậy. Nhưng huynh đến Cao Lan làm gì? Và tại sao lại bị thương?

– Tôi..

Khấu Anh Kiệt há miệng nhưng chỉ thốt ra được một tiếng.

Quách Thái Linh hỏi :

– Tôi quên mất rằng huynh không thể nói được. Vậy chỉ cần nghe tôi nói là được.

Khấu Anh Kiệt không biết làm gì hơn, đành gật đầu.

Quách Thái Linh lại tiếp :

– Vừa rồi lúc huynh ngủ tôi đã xem mạch mới biết bị cả nội lẫn ngoại thương rất nặng. Tuy chưa tiếp xúc nhiều nhưng tôi biết huynh không phải là người xấu..

Nãy giờ cô ta vẫn đứng, lúc đó mới tự đi lấy một chiếc ghế ở bộ bàn ghế nhỏ đặt gần giường Khấu Anh Kiệt ngồi xuống.

– Tôi còn có việc cần làm, không thể ở đây lâu được.

Khấu Anh Kiệt gật đầu tỏ ra hiểu ý.

Quách Thái Linh nhíu mày, lại nói :

– Sự việc đáng tiếc xảy ra hôm đưa ngựa ở gần Châu, tôi rất hối hận vì xử sự không đúng với huynh..

Khấu Anh Kiệt khẩn thiết nhìn cô ta, vì có quá nhiều điều chất chứa trong lòng chàng nhưng không sao nói được.

Quách Thái Linh chợt hỏi :

– Tôi có nghe nói huynh mang theo một cỗ quan tài, có phải thân nhân vừa mới qua đời không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu, nước mắt chợt ứa ra, cổ sức thốt ra :

– Đó là gia...

Nhưng vẫn không sao nói được hết câu.

Quách Thái Linh tỏ ý không hài lòng :

– Tôi đã dặn huynh đừng nói, chỉ gật hay lắc đầu ra hiệu là được. Như vậy vị thân nhân đó của huynh ở Cao Lan?

Nước mắt trào ra đầy hốc mắt, Khấu Anh Kiệt cảm thấy cổ họng mình càng nghẹn lại, không sao thốt được ra lời.

Quách Thái Linh dịu giọng :

– Huynh đừng xúc động quá. Lẽ ra tôi không nên nhắc đến việc này, nhưng vì huynh chờ linh cữu đến Cao Lan, vì tò mò mà tôi hỏi vậy thôi.

Cô ta nhìn chàng một lúc rồi mới nói :

– Huynh là người rất có hiếu, vậy mà tôi đã trách lầm. Nhưng có một điều tôi không hiểu. chờ sau này khi thương thế đỡ hơn, huynh nói được thì xin hãy cho biết...

Thuốc này gọi là 'Tứ Kim đan', đó là linh dược do gia phụ tự bào chế, bao gồm hai mươi tư loại dược vật rất quý hiếm được tinh chế rất công phu, có thể trị được bách bệnh, đặc biệt là bổ khí huyết. Sau khi bị thương chỉ cần uống một viên là công hiệu. Bây giờ huynh hãy uống vào một viên, nguyên khí sẽ phục hồi rất nhanh.

Nói xong dốc ra một viên thuốc màu vàng to bằng hạt ngô đồng, mùi thơm tỏa ra sức nức.

Cô ta vừa ấn viên thuốc vào miệng Khấu Anh Kiệt, đột nhiên ngưng mục nhìn ra cửa rồi chợt nói :

– Tôi đi đây!

Dứt lời lướt nhanh ra khỏi phòng.

Khấu Anh Kiệt vừa nuốt xong viên thuốc định gọi lại nhưng Quách Thái Linh lướt đi quá nhanh, không hiểu sao cô ta bỏ đi đột ngột như thế.

Nhưng ngay sau đó thấy Phong Hòa Tăng tập tễnh bước vào, chàng mới hiểu ra vì Quách Thái Linh không muốn có người bắt gặp mình ở đây nên phải vội vàng tránh đi như thế.

Phong Hòa Tăng nhìn sắc mặt chàng, sau đó đưa tay xem mạch rồi mừng rỡ kêu lên :

– Chúc mừng thí chủ! Chúc mừng thí chủ! Đỡ hơn trước rất nhiều! Nam Vô A Di Đà Phật!

Khấu Anh Kiệt lòng đang rối như tơ vò, nhưng thấy vị hòa thượng này nhiệt tâm như thế cũng dịu đi, nhìn lão gật đầu cảm kích.

Phong Hòa Tăng chấp tay hợp thập nói :

– Thí chủ đừng khách khí! Lần này bị thương quá nặng, nguyên khí hao tổn nhiều. Nay được cải tử hoàn sinh là nhờ ân điển của Phật tổ...

Chợt hỏi :

– Thí chủ có cảm thấy đói không?

Nghe nhắc đến ăn, Khấu Anh Kiệt chợt cảm thấy đói liền gật đầu.

Phong Hòa Tăng đến nhóm bếp hâm lại chỗ cháo hồi chiều, chăm cho Khấu Anh Kiệt ăn hết một bát đầy, còn nói chuyện một lúc nữa mới phấn khởi bỏ ra.

Khấu Anh Kiệt uống xong thần dược, lại được ăn thêm một bát cháo nên cơ thể sung mãn hơn trước rất nhiều.

Một lúc sau, chàng cảm thấy nhiệt khí phát ra từ Đan Điền rồi phát tán phân bố toàn thân.

Chờ qua nửa canh giờ, Khấu Anh Kiệt bắt đầu cử động được.

Đó chủ yếu là nhờ công hiệu của 'Tứ Kim đan', bởi thế Phong Hòa Tăng mới nhanh chóng nhận ra dấu hiệu bình phục.

Nói rằng 'Tứ Kim đan' là thần dược có khả năng cải tử hồi sinh quả không ngoa!

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Thánh dược của tiên sư từng cứu sống không biết bao nhiêu người, lẽ nào không cứu được chính đệ tử của mình? Quách Thái Linh tình cớ tới đây mang 'Tứ Kim đan' cứu mình, thế mới gọi là trời xanh có mắt!

Cảm thấy trong người phấn chấn hơn rất nhiều, chàng đột nhiên nghĩ tới mười một chữ khẩu quyết của ân sư truyền thụ, từ chậm đến nhanh.

Khi truyền khẩu quyết, vừa giảng giải, Quách Bạch Vân vừa hướng dẫn chàng thử vận hành nên đã có chút căn cơ.

Nay ứng dụng vào thực tiễn, lại nhờ trí nhớ thông tuệ hơn người nên Khấu Anh Kiệt lĩnh ngộ ra nhanh.

Cho đến gần sáng thì chân khí toàn thân được vận hành thông suốt không có nơi nào trở ngại nữa.

Vì cố sức nhiều, toàn thân chàng ướt đẫm mồ hôi, nhưng trái lại trong người vô cùng sáng khoái.

Khi theo học Hành Dịch Môn với Chung tiên sinh, chàng đã từng luyện công phu 'Thiết Bối Bào', nhờ thế mà khi lăn xuống vực chàng không chết ngay, chỉ có một chương của Ô Đại Dã đánh trúng hậu tâm mới thực sự nguy hiểm đến tính mạng.

Vì chương của Ô Đại Dã quá nặng lại đánh trúng trọng huyệt đã làm tiêu tán thực khí toàn thân.

Nay nhờ diệu thủ hồi xuân của Phụng trượng Viên Minh đại sư, cùng với viên 'Tứ Kim hoàn' của Quách Bạch Vân, lại có căn cơ võ học thặng thừa vận hành theo mười một chữ khẩu quyết mà sự phục hồi diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Có thể coi đó là kỳ tích, nhưng nguyên do là kết hợp của cả ba kỳ duyên.

Trời vừa sáng, Phong Hòa Tăng đã vào thăm, thấy chàng ngồi bàn tọa trên giường vận công điều tức, lão vô cùng kinh dị, liền đi báo với Phụng trượng.

Viên Minh đại sư vội chạy đến xem, trong lòng cũng rất ngạc nhiên.

Là người giỏi y thuật, vị Phụng trượng hiểu rõ thương thế, với người có võ công bình thường thì phải mất ít nhất dăm bảy ngày mới có thể động tay động chân nói năng được, ngay cả người có nội lực uyên thâm cũng phải trải qua ba bốn hôm.

Thế mà Khẩu Anh Kiệt chỉ sau chưa đến hai ngày đã gần như hồi phục, há chẳng là kỳ sự?

Vị cao tăng Phật môn nhận ra rằng thiếu niên này là bậc kỳ tài trong thiên hạ.

Mến vì tài, lão liền dùng đặc cách, thi triển Đại Ấn Pháp của Phật môn ấn lên các chỗ huyệt đạo Khẩu Anh Kiệt hồi lâu.

Đến trưa thì Khẩu Anh Kiệt đã đi lại được.

Tối đó ăn liền ba bát cơm chay xong, Phong Hòa Tăng khuyên chàng ngủ sớm để mau lại sức.

Vào nửa đêm, chẳng biết do linh cảm thế nào mà chàng bỗng tỉnh giấc, vừa mở mắt ra đã thấy Quách Thái Linh ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên giường.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng sửng sốt.

Quách Thái Linh mở lời trước tiên :

— Không ngờ... Khẩu huynh hồi phục nhanh như thế...

Khẩu Anh Kiệt nhảy xuống giường chấp tay nói :

— Đa tạ cô nương đã tặng thân dược. Đại ân đó không sao nói hết được lòng cảm kích...

Quách Thái Linh cũng đứng lên, càng tỏ ra kinh ngạc hỏi :

— Làm sao mà... huynh không ngờ nói được mà còn hành động như người thường thế?

Khẩu Anh Kiệt đáp :

— Sau khi uống 'Tứ Kim đan', tại hạ vận hành chân khí xong thì đã đỡ đi rất nhiều, đến bây giờ thì coi như đã hoàn toàn bình phục rồi.

Quách Thái Linh cả mừng, vẫy tay nói :

— Huynh ngồi xuống đi! Chúng ta nói chuyện!

Khẩu Anh Kiệt theo lời ngồi xuống ghế, còn Quách Thái Linh ngồi đối diện qua chiếc bàn.

Sự có mặt của Quách Thái Linh khiến chàng lập tức nghĩ đến sự mạng của mình, đầu óc chợt u tối hẳn đi, ngực như bị một tảng đá đè nặng, không biết nên nói gì.

Quách Thái Linh lên tiếng :

— Tôi định đi ban ngày đến thăm huynh nhưng vì trong chùa đông người nhiều chỗ không tiện nên sau đổi ý... Người thân của Khẩu huynh vừa bất hạnh qua đời quê ở Cao Lan?

Khẩu Anh Kiệt nhìn nàng bằng ánh mắt sâu thẳm, gật đầu :

— Phải.

Quách Thái Linh lại hỏi :

— Hiện linh cữu đang để ở trong miếu?

Giọng Khẩu Anh Kiệt như sắp khóc :

– Vâng! Linh cữu ân sư đang để tạm trong miếu.

Không ngăn được hai dòng lệ ứa ra, chàng không dám nói thật mà cúi đầu xuống để khỏi nhìn đối phương.

Quách Thái Linh thờ dài nói :

– Lẽ ra tôi không nên hỏi nhiều đến chuyện này. Khẩu huynh còn chưa khỏe hẳn, không nên gọi dậy nỗi đau...

Nàng dùng một lát lại nói thêm :

– Tôi hỏi thế là muốn... nếu huynh có khó khăn gì cần giúp xin hãy nói với tôi một tiếng.

Khẩu Anh Kiệt nghẹn ngào nói :

– Cô nương...

Chàng gọi được hai tiếng thì cổ họng nghẹn lại, mặt tái ngắt tự nhủ :

– Cần phải bình tĩnh, trước hết phải tìm thời cơ, đừng vội báo tin ngay...

Nghĩ thế, chàng cố trấn tĩnh, hắng giọng nói :

– Tôi có mấy điều muốn hỏi cô nương.

Quách Thái Linh tỏ vẻ ngạc nhiên :

– Huynh định hỏi điều gì?

– Vấn đề này vô cùng quan trọng! Xin cô nương hãy trả lời đúng sự thực!

Quách Thái Linh thấy thần sắc và giọng nói chàng nghiêm trọng như vậy không khỏi sùng sốt, liền hỏi :

– Huynh có điều gì vậy?

– Nhưng tại hạ muốn nói rằng nhất định cô nương phải nói thật mới được!

Quách Thái Linh ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu :

– Huynh cứ hỏi đi! Cái gì tôi biết, tất sẽ nói đúng sự thật.

Khẩu Anh Kiệt bắt đầu nhìn thẳng mặt nàng hỏi :

– Tên thật của cô nương là Quách Thái Linh, không sai chứ?

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– Chẳng lẽ đó là câu hỏi mà huynh cho là quan trọng?

Khẩu Anh Kiệt nghiêm nghị nói :

– Xin cô nương trả lời đúng sự thực!

Quách Thái Linh gật đầu :

– Không sai! Tôi họ Quách, tên Thái Linh, ngoại hiệu 'Ngọc Quan Âm' nên người ta gọi là Ngọc tiểu thư, huynh đủ rõ rồi chứ?

Khẩu Anh Kiệt hỏi tiếp :

– Xin cô nương cho biết lệnh tôn đại danh là gì?

Quách Thái Linh trả lời ngay :

– Quách Bạch Vân. Nhưng chuyện đó có thật quan trọng không?

– Hết sức quan trọng! Cảm ơn cô nương đã trả lời thật...

Đến lúc này thì chàng trở nên lúng túng :

– Tôi... tôi...

Lòng chàng chợt quặn lên, mặt hiện nỗi đau thương vô bờ bến.

Quách Thái Linh ngạc nhiên nhíu mày hỏi :

– Huynh sao thế?

Khấu Anh Kiệt cố trấn tĩnh đáp :

– Không có gì... Cô nương... tôi xin nói với cô nương... rằng... cô nương chính là người mà tôi phải vượt mấy ngàn dặm từ xa đến tìm..

Quách Thái Linh ngẩn người nhìn chàng một lúc lâu rồi mới thốt lên :

– Tôi ư?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Phải. Chính là cô nương..

– Có chuyện gì vậy?

– Tôi có một việc hết sức quan trọng nói với cô nương.

Quách Thái Linh bán tín bán nghi, nhưng cũng tỏ ra sốt ruột hỏi :

– Chuyện gì mà quan trọng thế? Huynh hãy nói đi!

Khấu Anh Kiệt nghiêng răng tự nhủ :

– Khoan hãy báo tin, trước hết...

Nghĩ đoạn cố nén đau thương nói :

– Có người phó thác tôi giao lại cho cô nương một vật...

Quách Thái Linh cười hỏi :

– Khấu huynh không đùa đấy chứ? Ai phó thác vậy?

– Đương nhiên là không đùa!

Chàng lật gói lấy chiếc túi mà ngày đêm chàng đeo bên mình không dám lúc nào rời cầm lên, hai tay trang trọng đặt lên bàn.

Quách Thái Linh hỏi :

– Trong túi là vật gì vậy? Ai nhờ huynh chuyển cho tôi?

Khấu Anh Kiệt khó nhọc đáp :

– Là... lệnh tôn... Quách... lão... tiên... sinh...

Nói xong cúi mặt xuống, không dám tiếp xúc với ánh mắt của Quách Thái Linh đang ngạc nhiên nhìn mình.

Quách Thái Linh hơi ngẩn người ra một lúc rồi nhoen miệng cười, kéo chiếc túi đến trước mặt mình.

Nàng do dự một lát rồi mới mở ra hỏi :

– Cha nhờ huynh chuyển cho tôi ư? Lão nhân gia bận việc gì mà không về?

Khấu Anh Kiệt càng cúi thấp đầu không đáp.

Cuối cùng thì thời điểm đáng sợ nhất cũng đã đến!

Đầu tiên là pho sách 'Việt nữ kiếm thuật nghiên tập tân biên'.

Thấy nét chữ quen thuộc, Quách Thái Linh vội vàng cầm lấy mở ra xem, thấy trang lót bìa ghi hàng chữ nhỏ :

'Lễ vật tặng Thái Linh nhân sinh nhật lần thứ hai mươi mốt'.

Đọc tới đó, tay cầm sách bỗng run run, nụ cười trên môi biến mất.

Nàng xúc động kêu lên một tiếng :

– Cha!

Đọc lướt qua quyển sách xong, Quách Thái Linh nhìn chàng hỏi :

– Đây đúng là chữ của gia phụ. Huynh lấy nó từ đâu vậy?

Khấu Anh Kiệt từ từ ngẩng lên nhìn Quách Thái Linh, nhưng không trả lời.

Quách Thái Linh không đợi chàng hỏi đáp, tiếp tục xem những đồ vật khác :

một chuỗi hắc trân châu, nhiều thứ trang sức khác bằng ngọc trai và minh châu rất đắt giá, một nghiên mực cổ bằng ngọc và mấy thứ vật dùng của Quách Bạch Vân.

Xem xong những vật đó, chừng như Quách Thái Linh đã lĩnh cảm chuyện chẳng lành, khuôn mặt tươi rói như hoa bỗng biến thành nhợt nhạt.

Nàng nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi dồn :

– Cha... lão nhân gia... làm sao vậy chứ? Khấu huynh! Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao gia phụ lại đem cho huynh tất cả những vật tùy thân của mình?

Khấu Anh Kiệt cắn răng đáp :

– Lệnh tôn... sai tôi giao nó cho cô nương.

– Nhưng lão nhân gia hiện ở đâu chứ?

– Lệnh tôn... đã...

Quách Thái Linh đăm đăm nhìn vào mắt đối phương, ngực phập phồng nhô lên hạ xuống như người lâm bệnh, gấp giọng hỏi :

– Huynh nói đi! Xảy ra chuyện gì?

Khấu Anh Kiệt không sao nén lòng được nữa, bật ra như tiếng nấc :

– Lệnh tôn đã... mất rồi!

Quách Thái Linh đứng bật lên quát :

– Huynh nói gì?

Khấu Anh Kiệt nghẹn ngào nói :

– Cô nương xin hãy bình tĩnh một chút... Lệnh tôn... Quách lão tiên sinh... đã từ trần. Trước lúc lâm chung... đã để lại những đồ vật đó...

Sắc mặt Quách Thái Linh tái nhợt như sáp.

Hình như nàng chưa hiểu ngay ý nghĩa những lời chàng vừa nói, một lúc sau trấn tĩnh lại hỏi :

– Huynh nói linh tinh gì thế? Không có khả năng!

Khấu Anh Kiệt đành nói :

– Cô nương, đó là sự thực... rất đau đớn. Linh cữu đang để ở trong Phật đường của miếu này.

Quách Thái Linh nhìn Khấu Anh Kiệt như người ta nhìn người lạ, chính nàng trông lạ hẳn đi, quát lên :

– Ta không tin!

Dứt lời nắm mạnh tay xuống bàn rồi lao vút ra khỏi phòng như con sóc.

Khấu Anh Kiệt ngập ngừng giây lát rồi cũng theo lên Phật đường.

Mới bị trọng thương chưa hồi phục hẳn, chàng phải cố lắm mới lên được Phật đường, mới tới cửa đã thấy Quách Thái Linh đứng bên quan tài rồi.

Trong Phật đường thấp hai hàng nến bên linh cữu sáng trưng.

Quách Thái Linh run rẩy đứng bên cổ quan, thấy Khấu Anh Kiệt vào liền quay lại nhìn chàng dò hỏi.

Khấu Anh Kiệt khẽ gật đầu rồi bước đến...

Quách Thái Linh ngoảnh sang nói :

– Nếu huynh dám lừa dối tôi thì đứng trách tôi vô tình!

Nói xong ấn mạnh vào cuối nắp quan làm bật nắp lên.

Quách Thái Linh từ từ dỡ ra đặt xuống bên cạnh.

Vừa thấy rõ mặt người chết, nàng chột cứng đờ ra như pho tượng, hơi thở ngừng lại, sắc mặt từ tái xanh biến thành trắng nhợt.

Cuối cùng nàng òa lên một tiếng :

– Cha!

Rồi bỏ xuống ôm lấy mặt phụ thân.

Khấu Anh Kiệt cũng bật lên tiếng nức.

– Cha ơi!

Mỗi tiếng gọi của Quách Thái Linh như một mũi dao chọc vào tim Khấu Anh Kiệt, chàng phải vịn vào thành quan cho khỏi khụy xuống.

Quách Thái Linh cúi xuống ôm lấy mặt cha, bàn tay mân mê sờ khắp mặt, tới những đầu ngón tay đã lạnh cứng, như muốn tiếp sinh khí cho người đã chết, vừa sờ vừa kêu khóc hết sức thương tâm.

Khấu Anh Kiệt muốn để nàng ở lại một mình với phụ thân, đứng thêm một lúc rồi rón rén bước ra ngoài Phật đường trở về phòng.

Rất lâu sau đó, Quách Thái Linh mới trở lại.

Trông nàng như đã mất hết sinh khí, ngay cả nỗi đau cũng dồn nén vào đáy lòng sâu thẳm.

Nàng bước vào phòng như kẻ mộng du, chẳng để ý gì đến xung quanh, đi thẳng đến bên bàn gieo mình ngồi xuống.

Khấu Anh Kiệt ngáp ngừng nói :

– Cô nương...

Quách Thái Linh gật đầu, giọng lạnh lùng và bình thản :

– Tôi đã nhận ra thi thể của phụ thân nhưng có một số điều chưa rõ nên đến đây muốn hỏi huynh.

Khấu Anh Kiệt không ngờ nàng có thể trấn định đến thế, gật đầu nói :

– Cô nương hỏi đi. Đương nhiên tôi sẽ nói hết những gì mình biết.

Quách Thái Linh lạnh lùng hỏi :

– Gia phụ mất lúc nào?

– Ngày mười bảy, ngay sau tiết trung thu.

– Ở đâu?

– Tại vùng sa mạc phía bắc Tề Cáp Nhĩ, gần một tiểu trấn có tên là Tử Lang Thành.

– Ai hạ thủ?

– Tổng lệnh chủ 'Vũ Nội thập nhị lệnh' Thiết Hải Đường...

– Thiết Hải Đường?

Nàng nhắc lại rồi lắc đầu nói :

– Thiết Hải Đường tuy võ công cao cường nhưng tôi không tin hắn thắng nổi gia phụ.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Cô nương nghĩ vậy cũng đúng. Nhưng sự thực là chính hắn đã hạ độc thủ.

– Sao huynh biết?

– Chính miệng lệnh tôn nói ra.

– Huynh quen biết gia phụ?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Tôi may mắn được lệnh tôn ưu ái nhận làm đồ đệ.

Quách Thái Linh nhìn chàng đầy ngạc nhiên nhưng không ngắt lời.

Khấu Anh Kiệt nói tiếp :

– Ngay trước và sau sự kiện bất hạnh đó, tại hạ đều được bên mình lão nhân gia nên biết khá tường tận.

Quách Thái Linh cố ghìm cho những giọt lệ long lanh trên khóe mắt đừng trào ra, tiếp tục tra vấn :

– Huynh nói rằng gia phụ nhận huynh làm đồ đệ?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Vâng! Trước khi lệnh tôn từ trần không lâu, tại hạ đã làm đại lễ bái sư!

Quách Thái Linh vẫn không rời mắt nhìn chàng hỏi :

– Khấu huynh, việc này tôi cần phải biết rõ ràng, phiền huynh chịu khó trả lời chi tiết một chút.

– Tại hạ hiểu. Ngay đối với tại hạ, những chuyện vừa xảy ra quả là rất ly kỳ.

Chính tại hạ cũng không biết lý do gì mà được lệnh tôn ưu ái như vậy. Nhưng tất cả những điều đó lại là sự thực.

Quách Thái Linh nói :

– Trong đời gia phụ rất thận trọng khi thu nhận đệ tử, không bao giờ nảy ra ý định đó một cách đột biến đâu. Hơn nữa tôi đã có hai vị sư huynh, sao còn phải...

Tuy không nói hết câu nhưng ý thế nào là quá rõ.

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Lệnh tôn có điều bất mãn đối với hai vị sư huynh. Sự tình cụ thể ra sao thì tại hạ không biết vì lão nhân gia không nói rõ nhưng hàm ý đã chứng tỏ điều này.

Quách Thái Linh ngạc nhiên nhìn chàng, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Phải, chính vì thế mà cho đến cuối đời lệnh tôn vẫn chưa tìm được người truyền y bát. Tại hạ may mắn được lão nhân gia ưu ái mà nhận vào môn đàn.

Quách Thái Linh hỏi :

– Làm sao có thể ngờ được rằng suốt mấy mươi năm gia phụ không tìm được người vừa ý để truyền y bát, nay chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế lại chọn huynh?

Khấu Anh Kiệt cười khổ đáp :

– Cái đó thì tại hạ không giải thích được.

– Gia phụ truyền cho huynh những gì?

Trong tình cảnh này, chàng không thể giấu giếm thiếu nữ bất hạnh đó, hơn nữa nàng cũng đã có đại ân nên trả lời thực :

– Trước lúc lâm chung, ân sư đã truyền dạy mười một chữ khẩu quyết về luyện nội công.

Quách Thái Linh mở tròn mắt nhìn chàng kêu lên kinh hãi :

– Huynh nói gì?

Khấu Anh Kiệt nhắc lại câu nói vừa rồi.

Quách Thái Linh tỏ vẻ nghi ngờ :

– Thật vậy sao?

– Những lời tại hạ nói đều là sự thật.

Quách Thái Linh đắm đắm nhìn chàng.

Sau cuộc đụng độ ở mã trường hôm trước, nàng nhận ra thiếu niên này là người trung thực, vì thế mà hối hận về hành động của mình.

Giả như không gặp lại thì nàng cũng sẽ quên đi, nhưng nay tình cờ gặp được, lại trong tình cảnh đối phương gặp hoạn nạn, nàng đã cố làm hết khả năng để giúp chàng.

Hành động đó chỉ nên coi là để chuộc lại lỗi lầm của mình chứ chưa thể nói là xuất phát từ tình cảm.

Nào ngờ nay mới biết Khấu Anh Kiệt đưa linh cữu của phụ thân từ xa ngàn dặm về cho chính nàng, thế mà nàng nở nụ phàng với công ơn to lớn và tâm tính đáng cảm động đó, lại còn ra tay đánh đập chàng, nỗi ân hận càng tăng gấp bội.

Cho đến giờ, tuy chưa tiếp xúc được bao nhiêu nhưng nàng đã tin tưởng vào thiếu niên tới tám chín phần.

Tuy nhiên việc Quách Bạch Vân đem võ học bất truyền của Quách gia, chẳng những hai vị sư huynh đã theo sư môn mấy chục năm mà ngay đến nhi nữ độc nhất của mình cũng không truyền thụ, lại đem truyền cho ngoại nhân, hơn nữa là người gần như không quen biết được bao lâu. Làm sao có thể tin ngay điều vô lý như vậy được?

Mặt khác, mười một chữ khẩu quyết luyện nội công, ngoài Quách Bạch Vân ra khắp thiên hạ không còn một người thứ hai nào biết đó là gì, ngay cả cái tên đó cũng chỉ có thêm hai vị sư huynh và nàng biết mà thôi, nay Khấu Anh Kiệt tận miệng nói ra thì làm sao có thể không tin được?

Nổi nghi ngờ bị loại trừ, Quách Thái Linh bình tĩnh lại nói :

– Khấu sư huynh! Tiểu muội tin lời của huynh là thật. Việc này để sau chúng ta lại bàn tiếp. Bây giờ huynh hãy kể lại cho tiểu muội nghe thật tường tận việc gia phụ bị Thiết Hải Đường sát hại như thế nào.

Khấu Anh Kiệt gật đầu, đem lại những gì mình biết về cuộc ước đầu và cái chết bi thương của Quách Bạch Vân kể cho Quách Thái Linh nghe.

Nàng chăm chú nghe như nuốt từng lời, không ngăn được hai hàng nước mắt, cứ để mặc cho nó tuôn rơi.

Chờ khi Khấu Anh Kiệt ngừng lời, Quách Thái Linh gục mặt xuống bàn khóc lên thống thiết.

Chàng buông lời an ủi :

– Cô nương hãy bớt đau buồn! Dù sao thì người chết cũng không thể sống lại...

Quách Thái Linh thôn thức hồi lâu mới ngẩng đầu lên.

Khấu Anh Kiệt lại nói :

– Bây giờ việc cần kíp trước mắt là thông báo cho hai vị sư huynh để an táng cho lão nhân gia.

Quách Thái Linh lau khô nước mắt, gật đầu nói :

– Cảm ơn sư huynh!

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Chúng ta từ nay đã là người nhà, cô nương không cần khách sáo thế!

Quách Thái Linh nói tiếp :

– Trước đây tiểu muội đã trách lầm huynh... thật đáng chết!

Nước mắt nàng lại ứa ra.

Khấu Anh Kiệt lại không biết nên an ủi thế nào, chỉ nói :

– Cô nương..

Trong hai tiếng đó chứa chứa bao nhiêu niềm thương cảm.

Hồi lâu, Quách Thái Linh mới bình tĩnh lại nói :

– Bây giờ đã khuya rồi, muội phải về. Ngày mai vào lúc mờ sáng sẽ lại tới đây đón linh cữu phụ thân. Khấu sư huynh cũng về son trang cùng lo đại sự.

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Vâng!

Quách Thái Linh sửa sang lại y phục tóc tai, Khấu Anh Kiệt giúp nàng thu xếp những di vật của phụ thân nàng để lại, sau đó trở về 'Bạch Mã sơn trang'.

Trước khi rời khỏi phòng, nàng nhìn Khấu Anh Kiệt như muốn nói gì nhưng nước mắt chợt trào ra, cắn răng không nói nữa, bất ngờ đi nhanh ra khỏi phòng lầm lũi khuất vào bóng đêm, không ngoái lại lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bạch Mã sơn trang

Linh cữu để trong Phật đường chính là của Quách lão vương gia Quách Bạch Vân, đó là đại sự làm kinh động cả Bạch Tháp tự.

Từ Phương trượng Viên Minh đến lão hòa thượng trông coi khu thiền phòng nhỏ bé gặp Khấu Anh Kiệt lần đầu và suốt ba ngày qua chăm sóc cho bệnh tình của chàng, không ai ngờ được người trong quan tài chính là vị đại ân nhân của bốn tự.

Ngày từ khi tờ mờ sáng, Quách Thái Linh mặc áo tang, đưa xe tang đến Bạch Tháp tự thưa với Phương trượng là linh cữu phụ thân nàng đang để trong Phật đường, cả chùa lập tức náo loạn lên.

Viên Minh đại sư giống như bị sét đánh ngang đầu, nhưng chẳng thể không tin lời Ngọc tiểu thư, liền ra lệnh cho toàn bộ đệ tử cao cấp trong tự chuẩn bị hộ giá.

Đích thân Phương trượng chỉ huy việc đưa linh cữu lên xe tang.

Khấu Anh Kiệt vì đi chưa vững nên được bố trí ngồi trên một chiếc kiệu, còn 'Hắc Thủy Tiên' cũng được dắt theo đoàn.

Sang giờ thìn, đoàn xe tang đã rời cổng lớn Bạch Tháp tự tiến về 'Bạch Mã sơn trang'.

Chừng hơn một canh giờ sau thì về tới.

Cách nửa dặm đã thấy son trang hiện ra rất hùng vĩ với nhiều lầu các đền đài, tường đỏ ngói xanh ợp mắt.

Ở rừng sâu núi thẳm này mà có cả một công trình hùng vĩ không kém phủ đệ của vương hầu chốn kinh thành, quả là một tòa kiến trúc tuyệt tác!

Hàng trăm gia nhân đủ các giới nam phụ lão ấu đổ ra đón tiếp chiếc xe tang, tất cả đều mặc tang chế, không ồn ào náo nhiệt mà đứng thành hàng rất trật tự, nét mặt ai nấy đều lộ rõ nỗi đau thương.

Xe tang dừng ngay trước đại sảnh, đã có sẵn hai mươi tráng đinh túc trực sẵn ở đó, di quan vào trong sảnh.

Quách Thái Linh luôn luôn đứng hầu bên linh cữu của phụ thân, nét hoa tiêu tụy đi rất nhiều, hầu như không hề mở miệng.

Khấu Anh Kiệt được thu xếp ở một lầu phong rất sang trọng, trường gấm nệm da, bàn ghế giường tủ đều làm bằng gỗ quý, tường treo đầy tranh thủy mặc, trong đó có bức tranh nổi tiếng 'Vũ mục dương'. Bệ cửa sổ đặt những chậu lan với sắc hoa đủ màu rực rỡ, chim cảnh treo ngoài hành lang vang hót

lú lo.

Nhìn qua rèm cửa sổ, vườn hoa thu với những bông cúc, thạch lựu đang độ đua hương.

Qua gần nửa tháng nệm đủ mùi gian khổ, Khấu Anh Kiệt nằm trên nệm êm ngủi mùi hương hoa ngây ngất, bên tai hoàng tước lú lo, thật là nơi yên tĩnh và thoải mái, chỉ là trong lòng nặng nỗi đau thương nên chàng không được thư thái chút nào.

Quách Thái Linh dặn chàng cứ ở trong phòng tịnh dưỡng không nên ra ngoài.

Mới nằm chưa nóng chỗ, chợt nghe tiếng bước chân từ hành lang cả tiếng gõ cửa.

Khấu Anh Kiệt bước xuống giường nói :

– Cứ vào đi, cửa không khóa đâu!

Một tỳ nữ bụng mâm đồ ăn bước vào, cúi chào thật thấp nói :

– Nô tỳ mang bữa trưa đến cho tướng công.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Còn sớm mà?

Tỳ nữ cười đáp :

– Tiểu thư nói tam tướng công vừa đi đường vất vả, mấy hôm nay lại lâm bệnh không ăn uống được gì nên bảo tỳ nữ mang lên sớm một chút.

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Cô xưng hô ta là gì?

Tỳ nữ đáp :

– Tiểu thư nói tướng công mới được lão thái gia thu làm đệ tử nên tiểu tỳ mới xưng hô là 'Tam tướng công'.

Chàng xua tay nói :

– Ta tên là Khấu Anh Kiệt. Cô chỉ cần gọi tôi mấy tiếng 'Khấu tiên sinh' là được.

Chợt hỏi :

– Cô tên là gì?

Tỳ nữ nhoèn miệng cười đáp :

– Tỳ nữ tên là Tiểu Mi.

Khấu Anh Kiệt nhìn lại, thấy cô ta mới mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt sáng sủa lanh lợi, nói năng lại ôn nhu dịu dàng, nếu không kể y phục thì có thể đoán rằng đó là một tiểu thư khuê các.

Chắc rằng cô ta có luyện võ.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Tiểu thư đâu?

Tiểu Mi đáp :

– Hiện Phương trượng Bạch Tháp tự Viên Minh đại sư đang cầu siêu cho lão thái gia. Tiểu thư và Ô đại gia hiện đang hầu giá.

Khấu Anh Kiệt buột miệng :

– Ô đại gia? Là ai vậy?

Tiểu Mi đáp :

– Đó là vị sư huynh của tiểu thư, mới từ Cam Châu về đây được ba bốn hôm nay.

Khấu Anh Kiệt chợt rúng động, vội hỏi :

– Vị đó tên là gì?

– Ô Đại Dã!

Khấu Anh Kiệt ngồi ngây người ra.

Như vậy chính là kẻ đã rắp tâm giết chàng ở ngoài trang ba hôm trước chẳng phải ai khác, chính là đại sư huynh của chàng!

Mấy hôm nay tâm niệm mối thù này cần phải báo, sau này biết giải quyết ra sao đây?

Tiểu Mi bày thức ăn ra bàn xong quay lại hỏi :

– Mời Khấu tiên sinh dùng bữa đi!

Khấu Anh Kiệt nghe nói cảm thừa nhưng trong lòng rối như tơ, hỏa khí bốc lên trên đầu không sao dịu lắng được.

Nghĩ đến hành động bạo tàn mất nhân tính của Ô Đại Dã, nhưng người đó chàng phải gọi là sư huynh, chàng cảm thấy khó khăn vô cùng.

Nhưng rồi chàng cũng nguôi dần, tiếp tục hỏi :

– Vậy Ô đại gia không ở đây?

Tiểu Mi đáp :

– Đại gia và nhị gia mở thương nghiệp ở ngoài. Đại gia ở Cam Châu, còn nhị gia Lương Châu, cả tháng mới về đây một lần.

– Thì ra là thế!

Chàng trầm ngâm nói một câu, lại hỏi :

– Sao sáng nay không thấy đại gia đón?

– Đại gia hôm qua vừa đi Lan Châu, hồi khuya tiểu thư mới sai người đi tìm, vừa về trang xong.

Khấu Anh Kiệt ăn vài bát nhưng vì tâm tình không được thoải mái nên ăn chẳng có cảm giác gì, đặt bát xuống.

Tiểu Mi lo lắng hỏi :

– Sao Khấu tiên sinh không ăn nữa đi?

– Ta ăn thế đủ rồi. Nhị gia đã về trang chưa?

– Dạ chưa. Nhưng tiểu thư đã sai khoái mã lưu tin cấp tốc đến Lương Châu phi báo, chắc cũng sắp về.

Chàng lại hỏi :

– Ở đây ngoài đại gia và nhị gia còn ai khác nữa không?

Tiểu Mi đáp :

– Có. Năm ngoái đại gia đưa về mười hai vị võ sĩ.

– Để làm gì?

– Đại gia nói rằng họ tới để phụ trách bảo vệ 'Bạch Mã sơn trang' với tư cách là võ sư hộ viện.

– Những người đó thế nào?

– Tất cả võ công đều rất cao cường. Trước đây là những nhân vật có danh khí trên giang hồ, có mối giao tình với đại gia.

Khấu Anh Kiệt không hỏi nữa.

Chàng nghĩ thầm :

– Xem ra tên họ Ô độc ác này không phải là nhân vật đơn giản. Cần phải thật cẩn thận với hắn mới được.

Nhưng mình có cần thiết phải can dự vào việc nội vụ của Quách gia không?

Có thể làm như kế hoạch trước đây: an táng sư phụ xong là bỏ đi, đại trượng phu chỉ tại bốn phương, tung hoành khắp giang hồ cho thỏa chí bình sinh...

Nhưng sư phụ đã dốc tâm huyết thu nhận vào môn đàn, làm như thế có được chăng?

Hơn nữa lão nhân gia đã ưu ái đem Quách Thái Linh kết hợp với mình... mấy hôm nay nàng lại quan tâm như thế, lẽ nào mình bỏ mặc sự vụ Quách gia cho Ô Đại Dã bạo hành thao túng mà không quản?

Giữa lúc ấy thì Tiểu Mi đã dọn xong mâm bát, cúi chào :

– Khẩu tiên sinh, nữ tỳ đi đây!

Khẩu Anh Kiệt sực tỉnh đáp :

– Cám ơn Tiểu Mi. Ta lần đầu tới đây nên chưa biết tình hình. Sau này có nhiều điều cần cô nương giúp đỡ.

Tiểu Mi đáp :

– Tam tướng công nói như vậy, tiểu tỳ đâu dám nhận? Ngài đã là môn hạ của lão thái gia, như vậy cũng là chủ nhân của chúng tôi. Sau này có việc gì xin cứ sai bảo tự nhiên.

Khẩu Anh Kiệt đáp :

– Ta tuy là đệ tử của lão thái gia nhưng không phải chủ nhân ở đây. Chủ nhân của 'Bạch Mã sơn trang' chỉ có một người là Quách Thái Linh cô nương thôi.

Tiểu Mi nói :

– Lão thái gia xưa nay không bao giờ đau ốm, mới rồi trang hơn nửa tháng, lúc đi tráng kiện như thế mà bây giờ lại lâm trọng bệnh mất đi, thật đáng thương!

Khẩu Anh Kiệt ngạc nhiên định hỏi nhưng chợt hiểu ra rằng Quách Thái Linh không muốn tiết lộ nguyên nhân cái chết của phụ thân tất có mục đích, vì thế nên mới ghìm lại.

– Như vậy là sau cuộc nói chuyện với Tiểu Mi, chàng biết thêm một chút về tình hình 'Bạch Mã sơn trang'.

Tình hình đó phức tạp hơn chàng nghĩ rất nhiều, đặc biệt là cuộc đụng độ với Ô Đại Dã và quan hệ sau này giữa hai người nhất định là rất căng thẳng.

Chàng không phải hạng người dễ dàng khuất phục trước uy lực của người khác, nhưng đằng này lại là đại sư huynh không thể hành động lỗ mãng được.

Tiểu Mi bung mâm bát lùi ra khỏi phòng nhưng vừa đến cầu thang thì chợt hốt hải quay lại nói nhanh :

– Tiểu thư và đại gia đến!

Nói xong đứng nép sát bên cửa

Khẩu Anh Kiệt chợt cảm thấy nội tâm rất căng thẳng, nhưng không còn thời gian lựa chọn, phải chấp nhận đối diện với hiện thực thôi.

Ngoài kia đã nghe tiếng chân người bước lên lầu.

Khẩu Anh Kiệt liền tiến ra hành lang nghênh đón.

Cả Quách Thái Linh và Ô Đại Dã đều bận phục tang.

Mới thoáng nhìn, chàng đã nhận ra chính hấn là người đã đánh mình trọng thương rơi xuống vực, không ngờ được con 'Hắc Thủy Tiên' cứu về Bạch Tháp tự chữa trị nay còn chưa bình phục - 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã.

Nhất định hấn không sao ngờ được rằng chàng vẫn còn sống.

Có vẻ như Ô Đại Dã cũng nhận ra chàng, nhưng hấn chỉ một thoáng sững sốt rồi trấn tĩnh được ngay.

Đã đến gần tuổi 'tri thiên mệnh' nên lớp người như Ô Đại Dã, những tình cảm như vui buồn sướng khổ đều không biểu hiện ra mặt là lẽ tự nhiên.

Còn Khẩu Anh Kiệt thì đã có sự chuẩn bị, nhưng phải cố lắm mới nén được nổi thù hận chỉ chực bộc phát ra.

Chàng chỉ hướng sang Quách Thái Linh nói :

– Cô nương!

Nàng hỏi :

– Huynh có đỡ không?

– Cảm ơn cô nương đã quan tâm, tại hạ đã đỡ nhiều rồi.

Ô Đại Dã không nói gì và cũng không nhìn Khấu Anh Kiệt thêm lần nào nữa, theo Quách Thái Linh bước vào phòng.

Mới vào phòng Quách Thái Linh liền giới thiệu :

– Khấu huynh, đây là đại sư huynh vừa mới về. Hai người làm quen đi!

Hai người nhìn nhau.

Trong ánh mắt Ô Đại Dã ánh lên sự ức hiếp, không còn ngạc nhiên hay bối rối trước đây nữa.

Khấu Anh Kiệt do dự một lát rồi chấp tay nói :

– Tiểu đệ là Khấu Anh Kiệt tham kiến!

'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã vuốt cằm râu dê, gật đầu đáp :

– Hạnh ngộ!

Khấu Anh Kiệt vốn nghĩ rằng đối phương sẽ trở mặt động thủ ngay, không ngờ hần trăn tĩnh được như thế, nghĩ thầm :

– Trong tình cảnh này mà hần làm như không hề quen biết, quả là một nhân vật thâm trầm đáng sợ!

Ô Đại Dã nhìn chàng nói :

– Các hạ không quản xa xôi ngàn dặm đưa linh cữu tiên sư về đây Ô mỗ vô cùng cảm kích!

Tới đó hần nhìn thấy Tiểu Mi đứng bên... , tròng mắt quát :

– Đây không phải là việc của ngươi. Ra ngoài đi!

Tiểu Mi 'Dạ' một tiếng vội vã bước ra.

Ô Đại Dã còn dặn thêm :

– Ngươi xuống đứng ở cầu thang, không được cho bất cứ ai vào đây!

Tiểu Mi đáp :

– Tiểu tỳ tuân lệnh!

Quách Thái Linh chỉ tay sang bàn nói :

– Hai vị sư huynh ngồi xuống đi!

Ba người ngồi vào bàn.

Ô Đại Dã ngồi đối diện Khấu Anh Kiệt nhìn chàng nói :

– Ta đã kiểm nghiệm kỹ thi thể của tiên sư, đúng là bị tên thất phu Thiết Hải Đường hạ độc thủ. Nếu không bị một mũi 'Đạn Chỉ phi châm' cắm vào hậu não thì tiên sư không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng đâu. Sư muội đã kể với ta những điều ngươi thuật lại, chỉ có mấy vấn đề chưa rõ ta muốn hỏi thêm.

Khấu Anh Kiệt vốn đã nuôi lòng thù hận đối với kẻ hiểm ác này, sau khi gặp hần ở đây, nỗi hận thù không giảm đi mà còn tăng thêm.

Nhưng chàng hiểu rõ trách nhiệm của mình đối với Quách gia, một khi vạch trần bộ mặt thật của hần, từ sự bất hòa của sư huynh đệ mà sinh ra lũng củng nội bộ sư môn.

Hơn nữa việc tang chế của ân sư còn chưa xong, sao lại khơi thêm nỗi đau lòng cho Quách Thái Linh?

Vì thế chàng đành phải đối với đại sư huynh sao cho đúng lễ.

Nghe hỏi liền gật đầu đáp :

– Đại sư huynh cứ hỏi, tiểu đệ sẽ trình bày tất cả những gì mình biết.

Ô Đại Dã nhú mày hỏi :

– Người xưng ta là đại sư huynh ư? Ta đâu dám nhận?

Khấu Anh Kiệt cứng lưỡi không biết trả lời ra sao.

Ô Đại Dã cười nhạt nói :

– Người bảo với sư muội rằng tiên sư trước lúc lâm tử thu nhận người làm đồ đệ đúng không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Chính là như thế.

Ô Đại Dã cất vắn :

– Có chứng cứ gì không?

Khấu Anh Kiệt ngòai ngẩn ra.

Hiển nhiên là đôi phương đã bắt đầu biểu lộ hành vi bất thiện.

Con giận lại bốc lên đầu, nhưng liếc nhìn sang Quách Thái Linh, chàng lại cố sức ghìm nén xuống, lắc đầu đáp :

– Không có chứng cứ gì.

Ô Đại Dã lại hỏi :

– Có ai làm nhân chứng không?

– Không có.

– Vật chứng?

– Cũng không!

Ô Đại Dã nhếch mép cười nhạt rồi quay sang Quách Thái Linh nói :

– Sư muội xem, không có nhân chứng, vật chứng thì lấy gì để đảm bảo rằng lời của hần là sự thực?

Quách Thái Linh không biết trả lời sao, mở to mắt nhìn Khấu Anh Kiệt chờ nghe xem chàng sẽ giải thích thế nào.

Khấu Anh Kiệt thờ dài nói :

– Nếu đại sư huynh không tin lời tiểu đệ là thực thì cũng không biết phải giải thích thế nào. Nhưng Khấu Anh Kiệt này không phải là người vô si tới mức nhận quàng như vậy! Và tiểu đệ cũng không hiểu người ta làm thế nhằm mục đích gì?

Ô Đại Dã 'Hừ' một tiếng nói :

– Trong giang hồ hiện nay, không thiếu gì những kẻ ao ước tài sản và bí kíp võ công tuyệt thế của gia sư. Với thân phận đại đệ tử cũng là Chương môn của Quách gia, ta không thể không xem xét kỹ.

Khấu Anh Kiệt đứng bật lên nói :

– Chẳng lẽ các hạ cho ta là hạng người...

Nổi tức giận làm chàng nghẹn lời không nói tiếp được nữa.

Quách Thái Linh cũng tỏ ra bất bình, kéo tay Khấu Anh Kiệt ngồi trở xuống ghế rồi hướng sang Ô Đại Dã nói :

– Đại sư huynh, tôi thấy Khấu huynh nói không sai đâu!

Ô Đại Dã 'Hừ' một tiếng nói :

– Sur muội! Đây là vấn đề trọng đại của sư môn, vì thế chúng ta phải phân tích đầy đủ, không thể nghe một cách phiến diện được!

Quách Thái Linh phản đối :

– Huynh ấy không quản xa xôi vất vả, vượt ngàn dặm đưa linh cữu đến đây, sao có thể nghi là giả chứ? Nếu không vì tình nghĩa sư đồ thì ai làm chuyện đó?

Ô Đại Dã bình tĩnh đáp :

– Đưa linh cữu là một việc, còn tiên sư có thu nhận hẳn làm sư đồ hay không lại là việc khác, không thể nhập với nhau làm một được! Sư muội nói vì tình sư đồ mà hẳn làm thế nhưng trên đời thiếu gì người không vì tình mà vì lợi, sẵn sàng làm bất cứ việc gì?

Khấu Anh Kiệt khí uất đầy ruột, định bật lên nhưng Ô Đại Dã đã chặn lời, nhìn chàng nói :

– Trừ phi ngươi đem ra được thủ bút của tiên sư để chứng minh, nếu không Bạch Mã sơn trang sẽ không có đệ tử không rõ lai lịch như ngươi! Ngươi có thể trách ta không mến khách nhưng đó là vấn đề nguyên tắc.

Tới đó đứng lên buông gọn hai tiếng :

– Cáo từ!

Rồi phất tay áo bỏ đi.

Quách Thái Linh chạy theo gọi lại :

– Đại sư huynh! Khoan đi đã!

Ô Đại Dã đã ra tới hành lang, quay lại nói :

– Thái Linh! Muội còn ít tuổi, chưa từng trải nhiều nên không biết hết những mách lới trên giang hồ đâu! Việc này để ta và lão nhị quyết định, sẽ không sai đâu!

Quách Thái Linh nói :

– Còn có một chi tiết rất quan trọng nữa, đại sư huynh cứ vào đây đã!

Ô Đại Dã quay vào hỏi :

– Chi tiết quan trọng gì?

Quách Thái Linh nói :

– Trước khi lâm tử, cha đã đem mười một chữ khẩu quyết luyện nội công bí truyền của Quách gia truyền thụ cho Khấu huynh, chẳng lẽ đó chưa phải là bằng cứ?

Người ta nói 'một miệng thì kín, chín miệng thì hở' quả không sai!

Quách Thái Linh nghĩ rằng với tin tức đó thì sẽ thuyết phục được Ô Đại Dã chấp nhận Khấu Anh Kiệt vào môn đàn, đâu ngờ làm cho tình hình càng thẳng hơn và lòng thù hận của Ô Đại Dã đối với Khấu Anh Kiệt càng như đổ dầu vào lửa!

Việc truyền thụ mười một chữ khẩu quyết, Quách Bạch Vân đã dặn kỹ Khấu Anh Kiệt là không được tiết lộ cho bất cứ ai, kể cả thiên kim ái nữ của mình là Quách Thái Linh.

Nhưng tối hôm qua do cảm lòng không đậu, chàng đã không giấu giếm nói ra sự thật đó với nàng, nay muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Ô Đại Dã mở to mắt kinh hoàng nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Có chuyện đó thật sao?

Chàng đành phải gật đầu :

– Không sai!

Ánh mắt Ô Đại Dã lóe lên tia thâm độc nhưng tắt đi rất nhanh.

Hắn cười nhạt nói :

– Ta không tin, ngoại trừ người đọc ra mười một chữ khẩu quyết đó mới có thể chứng minh được.

Sau khi Quách Thái Linh tiết lộ sự việc này, Khấu Anh Kiệt biết rằng tình hình trở nên rất nghiêm trọng và mình buộc lòng phải đối phó với thực tế vô cùng nguy hiểm, thậm chí quan hệ đến tính mạng nên đã xác định rõ.

Biết đối phương đã bắt đầu tấn công, chàng trả lời dứt khoát :

– Tôi không thể!

Quách Thái Linh ngạc nhiên nhìn chàng hỏi :

– Vì sao?

Khấu Anh Kiệt nhìn nàng với vẻ có lỗi, thờ dãi đáp :

– Trước khi tiên sư truyền thụ mười một chữ khẩu quyết đã dặn kỹ rằng không được tiết lộ cho bất cứ ai một chữ nào...

Ô Đại Dã liếc nhìn sang Quách Thái Linh hỏi :

– Ngay cả đối với sư muội cũng không được tiết lộ?

Khấu Anh Kiệt hướng sang Quách Thái Linh, cười khô nói :

– Tại hạ chỉ tuân theo di mệnh của tiên sư, mong cô nương rộng lòng tha thứ.

Ô Đại Dã cười 'hắc hắc' nói :

– Đâu có chuyện ngược đời như thế chứ? Có lý đâu người nhà không truyền lại đi truyền võ công thặng thừa của bốn môn cho ngoại nhân? Hơn nữa tên đó chỉ mới gặp và lại lịch hết sức đáng ngờ? Trong thiên hạ làm gì có người cha nào lại nhẫn tâm và khinh suất đến thế?

Câu nói khích của 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã lập tức nảy sinh tác dụng.

Sắc mặt Quách Thái Linh tái nhợt đi, nhìn Khấu Anh Kiệt bằng ánh mắt ngờ vực và có phần ghen tỵ.

Khấu Anh Kiệt nhìn Ô Đại Dã lạnh lùng nói :

– Xin thứ lỗi tại hạ truyền cáo lại câu này: tiên sư chỉ lệnh rằng hai vị sư huynh không đủ tín nhiệm để được truyền y bát...

Không để chàng nói hết, Ô Đại Dã tức giận quát lên :

– Câm miệng!

Lời chưa dứt đã vung tay đánh ra với thập thành công lực!

Hai người từng giao thủ, ba hôm trước Khấu Anh Kiệt vẫn còn tráng kiện mà chưa địch nổi hấn, huống gì nay vừa bị trọng thương đến thập tử nhất sinh còn chưa bình phục thì làm sao có thể đương nổi một chiêu đó?

Tuy Khấu Anh Kiệt đã có đề phòng nhưng hấn phát ra chương quá bất ngờ và thần tốc, khoảng cách lại quá gần, muốn tránh cũng không kịp.

Quách Thái Linh hốt hoảng kêu lên :

– Đại sư huynh!

Đồng thời lao tới xuất thủ phát ra một luồng nhu lực hấp thu chương kinh của 'Diệu Thủ Côn Lôn'.

Tuy vậy nàng chỉ chặn được một nửa, dư lực còn lại vẫn đánh thẳng tới Khấu Anh Kiệt làm chàng lao đảo lùi lại hai bước.

Nếu Quách Thái Linh không can thiệp kịp thời để chàng hứng trọn cả chương thì đâu còn mạng sống?

Lừa hấn bốc lên đầu, nhưng chàng vẫn còn đủ tỉnh táo để cân nhắc tình hình, cuối cùng nhận lại.

Ô Đại Dã quát lên :

– Tiểu bối! 'Bạch Mã sơn trang' đâu phải là nơi người có thể nói bậy làm càn? Bây giờ chúng ta còn chưa lo xong hậu sự cho tiên sư nên ta không có thời gian tranh chấp với người. Nhưng nếu nghĩ rằng chỉ một vài lời dối trá mạo nhận đệ tử của tiên sư để chiếm đoạt tài sản và trộm học võ công thì người đừng nằm mộng!

Câu đó làm cho đầu óc Khấu Anh Kiệt choáng váng.

Thực lòng mà nói, chưa bao giờ chàng nghĩ đến điều này, bởi thế chàng cho rằng đó là sự sỉ nhục thậm tệ.

Căm giận, uất ức, nhục nhã, tuyệt vọng, bấy nhiêu cảm xúc quay cuồng khiến chàng không biết trả lời sao.

Ô Đại Dã nhìn chàng cười khinh khỉnh rồi hướng sang Quách Thái Linh khoát tay nói :

– Sư muội! Chúng ta đi thôi!

Quách Thái Linh hết nhìn người nọ đến người kia không biết nên tin vào bên nào, lăm băm :

– Chẳng lẽ đại sư huynh nói đúng?

Khấu Anh Kiệt nhìn nàng bằng ánh mắt chứa chan hy vọng :

– Cô nương thấy... thế nào?

Quách Thái Linh lắc đầu :

– Tôi... không biết!

Niềm hy vọng cuối cùng tiêu tan.

Chàng cay đắng nói :

– Chẳng lẽ cô nương cũng cho tôi là hạng người hèn hạ đến thế? Từ ngàn dặm đưa linh cữu lệnh tôn đến đây, ném trái đu mùi cơ cực và nhục nhã... là nhằm mục đích chiếm đoạt gia tài Quách gia?

Ô Đại Dã cười nhạt nói :

– Thì đã hẳn là thế rồi, ngươi có biện bạch cũng không ai tin đâu!

Khấu Anh Kiệt thêm đề ý đến hẳn, mắt không rời Quách Thái Linh.

Chỉ cần một mình nàng hiểu là đủ, còn tất cả những người khác đánh giá chàng thế nào thì chẳng cần bận tâm.

Nhưng ánh mắt và thái độ của nàng làm chàng thất vọng.

Chỉ cần nhìn ánh mắt xa xăm, lảng tránh của Quách Thái Linh, lòng chàng đau như xát muối.

Tuy vậy chàng vẫn cố hỏi một câu :

– Cô nương sao không trả lời đi?

Quách Thái Linh lắc đầu :

– Tôi không tin lời của huynh vừa nói!

Nước mắt chợt trào ra, nàng thổn thức nói :

– Cha yêu quý tôi như thế, làm sao lại bảo huynh giấu tôi được chứ? Đại sư huynh đã nói không sai, có người cha nào lại nhẫn tâm và khinh suất đến mức tin ngoại nhân hơn máu mủ của mình?

Khấu Anh Kiệt cố phân bua :

– Chẳng phải tiên sư không tin, nhưng..

Quách Thái Linh bịt tai lại, kêu lên :

– Đừng nói nữa! Tôi không tin!

Khấu Anh Kiệt đứng ngây ra một lát rồi cũng chạy theo.

Ô Đại Dã chặn lại nói :

– Ngươi định làm gì?

Khấu Anh Kiệt không thêm đề ý cứ lao ra cửa.

Chỉ một bước, Ô Đại Dã đã đứng chắn giữa cửa phòng vung tay phát ra một luồng chưởng lực đẩy bật chàng lại, lạnh lùng nói :

– Tên họ Khấu! Tốt nhất là hãy biết than biết phận!

Khấu Anh Kiệt đành dừng lại.

Tuy cảm hận đối phương đến tận xương tủy nhưng lễ giáo sư môn chẳng thể không tuân.

Mặt khác nếu bây giờ gây sự với kẻ thâm độc này tức là mắc vào cạm bẫy của hắn, chàng chết đi mà không được sự cảm tình của ai cả, trong lúc vai còn mang nặng lời ủy thác của ân sư, đó chẳng phải là hành động của kẻ vũ phu không đủ lý trí?

Chàng đành nuốt giận lùi lại một bước.

Ô Đại Dã đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt, chừng như muốn tìm hiểu xem chàng đã thực sự bình phục chưa.

Lúc này trong khu vực biệt lâu không còn ai khác, vì thế hắn muốn nói gì tùy thích.

Hắn cười lạnh hỏi :

– Khấu Anh Kiệt! Ngươi còn chưa nói ra chuyện bị ta đánh rơi xuống vực hôm trước chứ?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Nay đã biết chúng ta là danh nghĩa sư huynh đệ nên tôi không thể để sư huynh mang tiếng là bất nghĩa.

Ô Đại Dã cười 'hắc hắc' nói :

– Rất tốt! Nhưng ta thấy ngươi không quên được chuyện đó.

Hắn không thanh minh, vì biết rằng việc đó chỉ là vô ích. Cần thừa nhận sự thực để đối phó một cách hữu hiệu nhất.

Khấu Anh Kiệt nhìn thẳng vào mặt đối phương, không giấu sự thù hận lóe lên trong ánh mắt.

Ô Đại Dã cũng nhìn lại chàng.

Song phương giống như đôi gà chọi trước khi nhảy xổ vào nhau.

Rất lâu!

Cuối cùng Ô Đại Dã 'Hừ' lên một tiếng hỏi :

– Sao ngươi không nói gì cả?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Biết nói gì? Nếu đại sư huynh ở vào trường hợp của tôi, bị người khác vô cớ hạ độc thủ một cách tàn bạo như thế thì sẽ có thái độ thế nào trước ân điển đó?

Ô Đại Dã ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu.

– Nói rất hay! Vậy tại sao ngươi không hạ thủ trả thù ngay đi?

Khấu Anh Kiệt bình tĩnh lắc đầu đáp :

– Tôi không thể.

– Không thể hay không dám?

– Đại sư huynh coi tôi như cái gai trong mắt muốn giết đi để khỏi phiền phức.

Tôi tuy bất trí nhưng không ngu ngốc đến nỗi tự mình tìm cái chết.

Ô Đại Dã ngạc nhiên nhìn chàng hỏi :

– Ngươi nói vậy là có ý gì?

Khấu Anh Kiệt giải thích :

– Nếu tôi xuất thủ trước, há chẳng là quá hợp đại ý huynh? Tôi vốn không phải là đối thủ của sư huynh, bây giờ thương thế còn chưa bình phục, như vậy chẳng phải tự mình tìm cái chết là gì?

Ô Đại Dã chính đang muốn thế.

Thấy đối phương đọc được ý nghĩ của mình, mặt hắn chợt hiện sát cơ, bước lên một bước nói :

– Bây giờ ta chủ động xuất thủ trước thì cũng vậy thôi chứ gì?

Khấu Anh Kiệt vẫn rất bình tĩnh, lắc đầu nói :

– Hoàn toàn không giống nhau.

– Vì sao?

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Đại sư huynh không phải hỏi vặn nữa. Tiểu đệ còn lâu mới có được cơ trí và từng trải như huynh. Nay đoán được ý nghĩ của sư huynh như vậy là may lắm, huynh đã biết rõ sao còn cố hỏi?

Ô Đại Dã cười 'hắc hắc' nói :

– Bây giờ thì ta có cảm giác rằng hình như ngươi đúng là được tiên sư thu nhận làm đệ tử thật...

Khấu Anh Kiệt nói :

– Đại sư huynh tin ngay từ đầu, chỉ là không muốn nói ra trước mặt người khác mà thôi!

Ô Đại Dã đi đến bên bàn ngồi xuống, mắt vẫn nhìn chàng hỏi :

– Vì sao?

– Vì đại sư huynh cho rằng nếu thừa nhận việc đó trước mặt người khác thì sẽ bất lợi cho mình.

Ô Đại Dã lại phá lên cười một tràng nữa, nói :

– Không sai! Tam sư đệ! Ngươi quả là một thiếu niên kiệt xuất, trí tuệ hơn người! Nhưng ngươi có biết ta gặp bất lợi gì không?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Thứ nhất, trong Quách gia thêm một đệ tử thì tài sản của đại sư huynh sẽ ít đi một phần.

Ô Đại Dã thành thực đáp :

– Ta thừa nhận. Nhưng trong thiên hạ có ai muốn túi tiền của mình voi đi đâu? Ngươi đoán được điều đó cũng chưa gọi là xuất sắc!

Lại hỏi :

– Nói tiếp đi. Thứ hai là gì?

– Thứ hai, đại sư huynh quyết không bỏ qua khi biết tiểu đệ được tiên sư ưu ái truyền thụ mười một chữ khẩu quyết luyện nội công là võ học bất truyền của Quách gia.

Lần này thì Ô Đại Dã không thừa nhận đúng hay sai, nhìn chàng bằng ánh mắt đáng sợ, lại hỏi :

– Còn gì nữa?

Khấu Anh Kiệt điềm nhiên nói tiếp :

– Điều quan trọng nhất là sư huynh biết rõ chuyện tiên sư truyền khẩu quyết là có thật nhưng cố tình phủ nhận.

Mắt Ô Đại Dã chợt ánh lên một tia những như mắt rắn nhưng vụt tắt rất nhanh, trầm giọng hỏi :

– Hết rồi chứ?

Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Còn một điều nữa...

– Điều gì?

– Việc đó liên quan đến lời đồn...

Ô Đại Dã nhú mày hỏi :

– Lời đồn thế nào?

Khấu Anh Kiệt cười bí ẩn :

– Thế nào thì đại sư huynh đã tự biết rồi, cần gì tiểu đệ phải nói ra?

Ô Đại Dã đối với Khấu Anh Kiệt càng lúc càng ngạc nhiên, đồng thời mỗi lúc một thêm thù hận.

Hắn nhận ra thiếu niên này còn đáng sợ hơn mình nghĩ lúc đầu rất nhiều.

Đối với một người tham lam, ích kỷ và vụ lợi thì không sao chịu chấp nhận một thiệt thòi dù nhỏ, huống chi sự hiện diện của Khấu Anh Kiệt là mối đe dọa quá nghiêm trọng vị thế và tài sản của hắn?

Hắn cố hỏi thêm một câu :

– Vậy ngươi cho rằng lời đồn trong giang hồ là thật hay giả?

Khấu Anh Kiệt chỉ cười không đáp.

Ô Đại Dã chú mục nhìn đối phương.

Hắn là người lão luyện giang hồ, chỉ cần Khấu Anh Kiệt hờ hoi một chút là đoán ngay được sự thực.

Nhưng chàng đã không nói gì.

Nụ cười thần bí của chàng càng làm cho hắn điên tiết.

Hắn đứng lên tiến lại gần nghiêng răng hỏi, giọng đầy đe dọa :

– Ngươi có chịu nói không?

Khấu Anh Kiệt điềm nhiên đáp :

– Đại sư huynh không thấy rằng mình đã theo sư phụ nhiều năm, bây giờ lại hỏi tiểu đệ chỉ là người mới nhập môn câu đó là rất đáng cười ư?

Ô Đại Dã ngẩn ra.

Hắn chợt phát hiện rằng từ đầu đến giờ khi đấu khẩu với thiếu niên này, mình đều ở thế hạ phong, nghĩ thầm :

– Xem ra tên tiểu tử này cũng là nhân vật cao tay ả! Sư phụ chọn hắn quả không lầm. Nhưng thế nào ta cũng có cách làm cho ngươi chết không chỗ táng thân!

Hắn nhìn Khấu Anh Kiệt 'Hừ' một tiếng nói :

– Ngươi cần phải ý thức rõ vị thế của mình. Bây giờ sự sinh tồn tử vong của ngươi nằm trong tay ta.

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Tiểu đệ hiểu.

– Ngươi biết vậy là tốt!

Hắn đưa tay vuốt cằm râu dê nói tiếp :

– Vì thế tốt nhất là ngươi đừng nghĩ đến chuyện chống đối ta. Nếu không, đối với ngươi chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu!

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Đa tạ sư huynh đã cảnh tỉnh. Tiểu đệ không dám, và cũng không có ý chống đối lại sư huynh.

Đương nhiên Ô Đại Dã chẳng đời nào tin vào điều đó.

Nhưng hắn vẫn làm ra vẻ hài lòng nói :

– Trái lại, người sẽ có rất nhiều cái lợi, hãy suy xét cho kỹ!

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Vâng!

Về mặt Ô Đại Dã dịu lại một chút.

Hắn gật đầu nhìn vào mắt Khấu Anh Kiệt lần nữa rồi quay người bước ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lòng lang dạ sói

Khấu Anh Kiệt tiễn Ô Đại Dã ra khỏi phòng.

Hắn đi thẳng xuống cầu thang hướng tới đại sảnh, không quay lại lần nào.

Chàng đứng lặng giữa hành lang, mắt nhìn khu kiến trúc hùng vĩ và cảnh sắc rực rỡ xung quanh nhưng không trông thấy gì.

Trong lòng chàng lúc ấy đau khổ thế nào không cần nói cũng biết.

Trước đây chàng không sao lường trước được rằng ân sư chết đi đã giao chàng trách nhiệm nặng nề đến thế, người trong sư môn lại phức tạp như vậy.

Trách nhiệm nặng nề vì chàng là truyền nhân y bát, được sư phụ dốc tất cả võ công tuyệt thế mà mình có được, lại tin cậy phó thác cả cuộc đời thiên kim ái nữ duy nhất cho chàng.

Ân tình cao nặng tựa non, chàng không thể thoái thác trách nhiệm đó được.

Về thực chất, Quách Bạch Vân coi chàng là truyền nhân duy nhất của Quách gia, cũng là chủ nhân của 'Bạch Mã sơn trang'.

Nhưng đó là chuyện ân sư còn sống.

Bây giờ, Ô Đại Dã lấy tư cách Chương môn nhân đuổi chàng đi, còn Quách Thái Linh cũng công khai tuyên bố không tin chàng và đã trốn chạy.

Ô Đại Dã độc ác thâm hiểm như thế nào thì chàng đã biết.

Nhị sư huynh tuy chưa gặp nhưng theo lời đồn của người trong giang hồ và khẩu phong của Tiểu Mi thì chắc cũng không phải hạng tốt lành gì.

Nhưng đó chưa phải là điều chủ yếu.

Điều khiến chàng đau lòng nhất là thái độ của Quách Thái Linh.

Nghĩ đến nàng, lòng Khấu Anh Kiệt càng rồi như tơ vò.

Giả sử sư phụ không đem nhi nữ phối hợp với chàng thì lúc này đã bớt đi một mối bận tâm, còn giờ đây lòng chàng nặng như đeo đá.

Bởi vì sau lời phó thác của sư phụ, chàng phải quan tâm đến tất cả những tình cảm vui buồn sướng khổ của Quách Thái Linh.

Khấu Anh Kiệt sức hiểu ra rằng mình hầu như đã mất đi phần lớn hào khí năm xưa, khi một mình tự do dọc ngang khắp nẻo hoặc tung hoành trên sa mạc.

Nhưng Quách Thái Linh thuộc kiểu người nào?

Chàng không biết.

Trước đây Khấu Anh Kiệt tin rằng với nhiệt tâm và lòng chân thực của mình tất có ngày nàng hiểu ra, nhưng bây giờ xem lại thì hầu như không có kết quả.

Từ hôm nay chàng đã bước vào một cuộc đời mới, gian nan và phức tạp hơn trước rất nhiều, vì thế cần phải thận trọng hơn.

Sư môn!

Lẽ ra khi người ta trở về sư môn thì trút đi tất cả mọi gian truân, tìm lại nơi tổ ấm với những nguồn thương và lòng triu mến.

Trái lại chàng mới đặt chân đến sư môn đã gặp ngay sự thù hận, tàn ác và lòng đố kỵ đến nỗi suýt mất mạng.

Vừa qua lần đầu trí đầu tiên, tuy song phương mới chỉ có tính chất thăm dò nhưng điều đó đã hứa hẹn cuộc đối đầu sẽ vô cùng khốc liệt.

Đặc biệt là vấn đề cuối cùng, cả hai tuy không ai nói rõ nhưng đều biết 'truyền ngôn trong giang hồ' chính là bức 'Kim Lý Hành Ba Đồ'.

Tuy không nói rõ nhưng Ô Đại Dã nghi ngờ rằng sư phụ Quách Bạch Vân đã lấy được pho võ học tuyệt thế đó và nay đã truyền lại cho Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt biết rằng không thể giấu giếm việc này nên đã chủ động đề cập trước nhưng chỉ nói một cách rất mù mờ.

Làm như thế, tính mạng của chàng tạm thời được bảo đảm thêm một thời gian.

Hôm đó không có ai đến nói gì với chàng cả, vì thế Khấu Anh Kiệt chẳng có lý do gì để rời khỏi biệt lâu.

Chàng buồn bã nghĩ thầm :

– Thế là mình giống như một người khách, không được bàn đến chuyện tang lễ của ân sư... Quách Thái Linh không coi mình là sư huynh nữa!

Không có việc gì làm, chàng ấn theo mười một chữ khẩu quyết bắt đầu luyện nội công.

Ngay lần đầu khi bị thương điều trị ở Bạch Tháp tự, chàng đã thu được kết quả trong việc luyện tập công phu này, giờ đây việc luyện tập càng khả qua hơn.

Sau một canh giờ, người chàng ướt đầm mồ hôi, nhưng tinh thần lại sáng khoái thêm ít nhiều.

Ngày hôm sau đó và sáng hôm sau, vẫn không ai dám động gì đến tang lễ, chàng càng thêm sốt ruột, đành phải ngồi trong phòng luyện công cho khuây khỏa.

Đến trưa ăn cơm xong, chàng định ra khỏi biệt lâu đi tản bộ một lúc, nhưng chợt thấy hai tên trung niên hán tử ngồi nói chuyện phiếm dưới cầu thang.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Chắc rằng bọn này theo lệnh Ô Đại Dã đến giám sát mình đây.

Hai tên hán tử đều mặc lam y đã lớn tuổi, trên dưới thất tuần. Một tên cao lớn mặt đỏ, râu tóc bù xù, còn tên kia cao gầy, mặt dài như mặt ngựa, mắt sâu má hõm, yết hầu lộ thiên, lưỡng quyền nhô cao, trên mặt có vết sẹo đao cang tăng thêm vẻ hung dữ.

Khấu Anh Kiệt cứ thản nhiên bước xuống lầu.

Quả đúng như chàng đã dự đoán, vừa xuống khỏi lầu thì hai tên trung niên hán tử liền đứng dậy.

Tên cao lớn mặt đỏ chấp tay cung kính hỏi :

– Khấu gia muốn đi đâu thế?

Khấu Anh Kiệt hoàn lễ đáp :

– Không dám! Tại hạ muốn đi tản bộ một chút.

Tên cao gầy mặt sẹo chen lời :

– Đại gia quan tâm, nói rằng Khấu gia vừa đi đường vất vả lại bị bệnh chưa bình phục, tốt nhất là không nên đi lại nhiều.

Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Ô đại gia quan tâm ta quá! Nhưng tại hạ cảm thấy khỏe hẳn rồi, đi dạo một lúc thì càng tốt.

Lại hỏi :

– Dám hỏi hai vị huynh đài xưng hô thế nào?

Tên cao lớn mặt đỏ đáp :

– Khẩu gia chớ nên khách khí quá! Tại hạ tên là Lôi Minh.

Tên cao gầy mặt sọc vẫn đứng im, trừng trừng nhìn Khẩu Anh Kiệt với ánh mắt ác cảm.

Lôi Minh đành giới thiệu :

– Còn vị huynh đệ này là Tào Khai Vũ.

Tên mặt sọc bấy giờ mới nói :

– Chúng tôi được Ô đại gia đề bạt làm võ sư hộ viện và khi nào rảnh thì huấn luyện võ công cho tráng đinh.

Khẩu Anh Kiệt cười hỏi :

– Như vậy là hai vị trong số mười ba võ sĩ được Ô đại gia mời về làm võ sư hộ viện cho 'Bạch Mã sơn trang'?

Lôi Minh cười hô hô đáp :

– Khẩu gia mới về mà biết rõ tình cảnh huynh đệ chúng tôi quá!

Hắn liếc nhìn Tào Khai Vũ, nói tiếp :

– Nếu Khẩu gia muốn đi dạo trong phủ thì huynh đệ chúng tôi nguyện hướng dẫn cho, không biết ý Khẩu gia thế nào?

Khẩu Anh Kiệt chợt thấy có cảm tình với hán tử họ Lôi này.

Tuy biết rõ đối phương phụng mệnh Ô Đại Dã giám sát mình nhưng tác phong nhã nhặn, ăn nói lại dễ nghe.

Trái lại đối với tên mặt sọc Tào Khai Vũ thì chàng lại không thấy có cảm tình chút nào.

Hiểu rõ tình cảnh trước mắt, Khẩu Anh Kiệt làm ra vẻ cao hứng nói :

– Được hai vị nhiệt tâm như vậy, tại hạ muốn đến linh đường thăm linh cửu lão thái gia trước rồi đi dạo sau, không biết có tiện không?

Tào, Lôi hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó Lôi Minh chấp tay đáp :

– Tuân lệnh! Mời Khẩu gia!

Nói xong lùi lại nhường đường.

Ba người hướng tới đại sảnh, trong đó Lôi Minh đi trước dẫn đường, tiếp theo là Khẩu Anh Kiệt với Tào Khai Vũ đi đoạn hậu.

Họ đi theo con đường lát đá phẳng phiu, vòng qua rất nhiều đình đài, lầu, tạ hùng vĩ vô cùng!

Khẩu Anh Kiệt nhận thấy 'Bạch Mã sơn trang' chiếm một khu vực rất rộng, kiến trúc tinh xảo và đa dạng.

Bên một khu rừng trúc chen nhau tọa lạc ngay nga bảy ngôi thạch lâu tương đối giống nhau, cột kèo chạm trổ rồng dát vàng trông rất tráng lệ chẳng kém gì phủ đệ của các bậc vương hầu.

Trong số đó thì ngôi lầu giữa là to lớn tráng lệ nhất hình lục giác hướng ra sáu tòa lầu còn lại vây quanh mình, nên từ bất cứ tòa lầu nào cũng nhìn rõ quang cảnh ở ngôi lầu lớn.

Khẩu Anh Kiệt phát hiện thấy có một nét đặc biệt.

Trên mái lầu hình lục giác người ta đặt sáu tấm gương đồng rất lớn, phản chiếu ánh mặt trời sáng lóa nhìn chói cả mắt.

Bây giờ đang chính ngọ, ánh sáng lại càng rực rỡ.

Khẩu Anh Kiệt nhìn qua quang cảnh cũng biết ngôi lầu lục giác cũng đồng thời là linh đường.

Cả sáu cửa lớn đều mở rộng, trên cửa treo băng tang, từ ngoài có thể thấy linh cửu đặt ngay chính giữa phòng lớn.

Lòng Khẩu Anh Kiệt lại trào lên nỗi đau quặn thắt, và có phần tủi thân.

Mười mấy ngày qua chàng luôn luôn có mặt bên linh cửu sư phụ, thế mà nay về tới sơn trang, chàng lại bị coi như người xa lạ.

Trước sáu cửa chính đều có một tên lam y võ sĩ đứng canh gác. Lúc này còn chưa đến thời gian cúng tế nên chúng được lệnh không cho những ai vô phận sự vào lĩnh đường.

Bên trong vắng ra tiếng nhạc tang bi ai càng khiến lòng chàng thêm quặn thắt, tưởng như linh hồn sư phụ ở đâu đó bên mình.

Lôi Minh và Khai Tào Vũ vẫn bám bên Khấu Anh Kiệt không rời.

Lúc này chẳng còn lòng dạ đâu mà đi chơi nữa.

Chàng bảo Lôi Minh :

– Chúng ta về thôi!

Lôi Minh cười hỏi :

– Khấu gia không muốn chiêm ngưỡng phong cảnh và kiến trúc của 'Bạch Mã sơn trang' nữa sao?

Khấu Anh Kiệt xua tay :

– Tại hạ không còn hứng thú nữa.

Chợt thấy một tên lam y võ sĩ bước tới gần hướng sang Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Nhị gia có lời mời Khấu gia vào phòng hội kiến!

Khấu Anh Kiệt cả mừng nói :

– Nhị gia đã về rồi ư?

Tên võ sĩ đưa mắt nhìn chàng dò xét một lúc mới trả lời :

– Nhị gia về từ tối hôm qua. Mời Khấu gia đi theo tại hạ.

Lôi Minh và Tào Khai Vũ đưa mắt nhìn nhau, không có ý định rời khỏi Khấu Anh Kiệt.

Lam y võ sĩ chừng hiểu ý, chấp tay cười nói :

– Hai vị huynh đài xin hãy yên tâm trở về đi. Tiểu đệ tạm thời hầu hạ Khấu gia, không để xảy ra chuyện gì bất trắc đâu!

Lôi Minh đáp :

– Phùng lão đệ! Vì sức khỏe của Khấu gia chưa hoàn toàn bình phục nên đại gia rất quan tâm, không muốn để cho Khấu gia cử động nhiều, ngay cả việc tiếp khách cũng rất hạn chế. Nhưng nhị gia đã mời ti huynh đệ không dám trái lời, nhưng người hãy lo hầu hạ cho Khấu gia chu đáo. Nếu xảy ra sự cố gì thì huynh đệ chúng ta không chịu trách nhiệm đâu, hiểu chứ?

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Bọn chúng nói 'hầu hạ' nhưng kỳ thực chỉ là một hình thức quản thúc mình mà thôi!

Lam y võ sĩ được gọi là 'Phùng lão đệ' chừng ba mươi tuổi, mặt đen, người cao gầy, huyết Thái Dương nhô cao lên, chứng tỏ nội lực rất thâm hậu.

Nghe Lôi Minh nói thế, hắn cười 'hắc hắc' trả lời :

– Ở đây đều là người một nhà cả, phân biệt làm gì đại gia với nhị gia? Lôi huynh cứ yên tâm, tại hạ đã được nhị gia tuyển vào số mười hai võ sĩ, chắc không đến nỗi để xảy ra sự cố gì đâu!

Tào Khai Vũ chợt chen lời :

– Đương nhiên! Phùng lão đệ hiện là người thân tín nhất của nhị gia, đâu còn xem huynh đệ chúng ta ra gì nữa? Tuy nhiên người hãy nhớ kỹ một điều là đại gia đã có thâm ý...

Tới đó liếc mắt nhìn Khấu Anh Kiệt.

Hán tử họ Phùng đáp :

– Tào huynh cứ yên tâm, tại hạ hiểu...

Rồi hướng sang Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Mời Khấu gia!

Khấu Anh Kiệt từng nghe vị Phong Hòa Tăng ở Bạch Tháp tự về nhị đệ tử của Quách Bạch Vân có tên là Tư Không Viễn, cùng hành nghề kinh doanh và coi trọng tiền tài danh vị như đại đệ tử Ô Đại Dã.

Nhưng vì thất vọng với đại sư huynh nên chàng hy vọng nhị sư huynh không độc ác nham hiểm như hấn.

Bây giờ qua cuộc trao đổi giữa chúng chàng hiểu rằng Lôi Minh và Tào Khai Vũ là nanh vuốt của Ô Đại Dã, còn tên họ Phùng là người thân tín của Tư Không Viễn.

Hơn nữa qua ngữ khí, hai bên không thân thiện gì với nhau lắm.

Nô tài đã như thế, chủ nhân tất chẳng mặn mà gì với nhau.

Nghĩ tới đó, chàng thấy xót xa cho tình cảnh bất hạnh của sư môn.

Hán tử họ Phùng dẫn Khấu Anh Kiệt rời linh đường đi về phía một trong sáu ngôi lầu xung quanh đại lâu hình bát giác nằm ở hướng đông.

Hai tên Lôi Minh và Tào Khai Vũ đứng nhìn theo một lúc rồi mới bỏ đi.

Khấu Anh Kiệt đi sau lên tiếng hỏi :

– Đại gia và ngọc tiểu thư hiện ở đâu?

Hán tử họ Phùng đáp :

– Tiểu thư đi may áo tang, còn đại gia thì nghe nói đã đi rồi...

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Đi đâu?

Hán tử lắc đầu :

– Tại hạ cũng không rõ nữa.

Chợt hỏi :

– Khấu gia mới đến 'Bạch Mã sơn trang' lần đầu hay sao?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Mới lần đầu.

Hán tử giới thiệu :

– Tại hạ là Phùng Đông, vốn nằm trong thập nhị võ sĩ nhưng được nhị gia ưu ái cho hầu hạ bên mình. Thông thường nhị gia ra ngoài ít khi về, nay lão thái gia gặp sự cố nên chắc chuyến này ở lại lâu.

Hắn thờ dài nói thêm :

– Lão thái gia qua đời là một bất ngờ lớn, nhị gia rất đau lòng.

Nói xong đi tiếp.

Tuy sáu ngôi lầu cùng với đại lâu hình bát giác hợp thành một quần thể nhưng cách nhau rất xa, ở giữa có hoa viên, ao cá và những hòn giả sơn rất đẹp.

Hai người xuyên qua một khu vườn nữa mới tới trước thạch lâu. Có một chiếc kiệu màu đen còn thắp cả ngựa đậu trước nhà.

Phùng Đông không vào đại sảnh chính giữa thạch lâu mà dẫn Khấu Anh Kiệt lên tầng trên, đứng lại trước một gian phòng rộng, ho khan một tiếng nói vọng vào trong :

– Bẩm nhị gia, Khấu gia đã tới!

Tiếng người bên trong truyền lệnh :

– Mời Khấu gia vào đi!

Phùng Đông quay lại chấp tay mời rồi đứng tránh sang bên cửa.

Khấu Anh Kiệt đi thẳng vào phòng.

Một trung niên bận bạch y đang khoanh tay trước ngực đi đi lại lại trong phòng vẻ sốt ruột.

Khấu Anh Kiệt đoán rằng đó chính là Tư Không Viễn.

Vị này trẻ hơn Ô Đại Dã nhiều, chỉ mới ba lăm ba sáu tuổi, mày thanh mắt sáng, sáng điệu oai phong, diện mạo tuấn tú.

Thấy Khấu Anh Kiệt vào, y dừng bước ôm quyền hỏi :

– Có phải là Khấu huynh không?

Khấu Anh Kiệt chấp tay cúi mình đáp :

– Tiểu đệ Khấu Anh Kiệt tham kiến nhị sư huynh!

Nói xong quỳ xuống hành lễ.

Tư Không Viễn cười nói :

– Dừng nên khách khí! Đứng lên! Đứng lên đi!

Rồi kéo tay chàng đứng dậy, mời khách ngồi vào bàn.

Lát sau một tên tiểu đồng mang trà tới.

Tư Không Viễn cười nhã nhặn :

– Mời Khấu huynh dùng trà!

Khấu Anh Kiệt cảm ơn.

Tư Không Viễn nhấp một ngụm trà rồi hỏi :

– Tiên sư gặp bất hạnh, được Khấu huynh vượt đường xa ngàn dặm đưa linh cữu về, ân tình sâu nặng đó tuyệt không bao giờ dám quên.

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Nhị sư huynh nói thế tức coi tiểu đệ là người ngoài rồi! Tiểu đệ được ân sư trước lúc lâm chung ưu ái nhận vào sư môn, nghĩa vụ ấy đâu dám từ?

Tư Không Viễn nhũ mày nói :

– Việc này sư muội và đại sư huynh có nói qua với huynh đệ, hình như trong đó có điều khúc mắc...

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng hỏi :

– Vậy là chính nhị sư huynh cũng không nhận tiểu đệ là người trong sư môn hay sao?

Tư Không Viễn chăm chú nhìn khách một lúc mới trả lời :

– Việc đó chúng ta tạm thời gác lại sẽ bàn sau. Nhưng cho dù quan hệ giữa chúng ta thế nào thì đại ân của Khấu huynh đối với 'Bạch Mã sơn trang' chúng ta sâu nặng như thế, sư huynh đệ muội chẳng khi nào dám quên.

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng nói :

– Tiểu đệ vừa nói qua, đó là bốn phận mà mình phải làm, không mong gì các vị trả ơn. Ân tình của tiên sư cao như núi, tiểu đệ dù sống hết đời cũng không báo đáp được nói chỉ một việc nhỏ đó? Nhưng tiểu đệ có một việc cần bàn với Ngọc cô nương và hai vị sư huynh.

Tư Không Viễn hỏi :

– Việc gì thế?

– Việc 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đang huy động nhân mã.

Tư Không Viễn cười nhạt hỏi :

– Thế nào? Khẩu huỳnh định nói rằng Thiết Hải Đường định xâm phạm đến 'Bạch Mã sơn trang' nữa hay sao?

Khẩu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Theo những tin tức rất đáng tin cậy mà tiểu đệ biết trên đường tới đây thì chúng đang có ý đồ xâm phạm 'Bạch Mã sơn trang', vì thế chúng ta không thể không phòng bị.

– Khẩu huỳnh biết được tin tức gì mà cho là đáng tin cậy?

– Lúc tiểu đệ trú lại ở Tần Châu thì có gặp một tên thủ hạ đắc lực của Thiết Hải Đường là Tổng quản Ứng Thiên Lý. Hắn đã nói rằng 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đang có kế hoạch đó.

Tư Không Viễn 'Hừ' một tiếng nói :

– Theo huỳnh đệ được biết thì Thiết Hải Đường còn chưa đến nỗi dám công nhiên chà đạp quy củ của giang hồ để làm điều ngang thiên nghịch địa đó...

Khẩu Anh Kiệt nói :

– Nhị sư huỳnh nói vậy không phải không có lý. Chỉ sợ rằng con người này có dã tâm rất lớn, nay sư phụ đã mất, hắn không còn kiêng kỵ gì nữa mà bất chấp quy củ giang hồ, sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn...

Tư Không Viễn ngắt lời :

– Cho dù chúng có hưng sư động chúng tới đây thì 'Bạch Mã sơn trang' cũng không để cho chúng lộng hành!

Khẩu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Y đã cố chấp như thế thì có nói thêm cũng vô ích...

Chàng liền chuyển sang vấn đề khác :

– Nhị sư huỳnh gọi tiểu đệ đến đây chẳng hay có gì chỉ giáo?

Tư Không Viễn lại nhấp một ngụm trà nữa mới trả lời :

– Khẩu huỳnh đệ! Hôm nay Viễn mỗ mời huỳnh đệ tới đây, trước hết là để cảm tạ đại ân đã đưa linh cữu tiên sư từ ngàn dặm tới đây, sau là muốn bàn với huỳnh đệ một việc...

– Nhị sư huỳnh cứ nói.

Tư Không Viễn cười nhả nhận nói :

– Tuy hiện giờ đại sư huỳnh chưa chính thức chấp nhận ngời vào sư môn nên chưa có danh phận sư huỳnh đệ. Nhưng xét về tình cảm và tuổi tác, ta gọi ngời một tiếng 'lão đệ' cho thân mật, thế nào?

Khẩu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Nên như thế!

Tư Không Viễn chợt thấp giọng :

– Việc là thế này... Huynh đệ biết Khẩu lão đệ có một đồ vật...

Khẩu Anh Kiệt hỏi :

– Đồ vật gì?

Tư Không Viễn chưa trả lời ngay mà còn rào đón :

– Đương nhiên đó cũng không phải là sở hữu của huỳnh đệ. Nhưng hy vọng rằng chúng ta sẽ thương lượng để đi đến thông nhất, và huỳnh đệ sẽ không để cho lão đệ phải chịu thiệt thòi!

Khẩu Anh Kiệt chợt động tâm, thầm nghĩ :

– Đã bắt đầu rồi đây! Đúng là giọng lưỡi của một gã lái buôn!

Đương nhiên chàng đoán ngay được việc mà y đề cập đến là gì nhưng làm ra vẻ như không biết hỏi :

– Vật gì nhị sư huynh cứ nói thẳng ra đi!

Tư Không Viễn vẫn tiếp tục rào đón :

– Đây là một việc hết sức bí mật. Nay chỉ có hai người thì ta mới nói, nếu có một người thứ ba, bất kể là ai, Tư Không mỗ nhất định sẽ không hé răng đâu! Lão đệ ngươi có biết vì sao không?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Tiểu đệ không biết nhị sư huynh chỉ vật gì?

Tư Không Viễn chợt bật cười to một tràng, nhưng chợt nghĩ lại mình đang có tang nên ngừng bật lại giữa chừng, nghiêm mặt nói :

– Ta không tin là lão đệ thực không biết. Nếu tin tức này để lộ ra thì lão đệ sẽ không có một ngày nào được yên thân đâu! May rằng sự việc này chỉ có một mình ta biết thôi! Chính vì thế mới cho Phùng Đông mời lão đệ đến đây thương lượng.

Khấu Anh Kiệt nhíu mày hỏi :

– Có phải nhị sư huynh định nói về phi bí kíp võ học 'Kim Lý Hành Ba Đồ' mà thiên hạ võ lâm đang lan truyền ầm lên không?

Tư Không Viễn sững sốt nhìn chàng, sau đó mừng rỡ, gật đầu nói :

– Lão đệ quả nhiên là một hán tử rất chân thực và hào sảng! Không sai!

Huynh đệ chính đang nói về vật đó!

Khấu Anh Kiệt buồn bã nghĩ thầm :

– Không ngờ hai vị sư huynh của mình thấp hèn, tham lam và đầy tính nhỏ nhen như vậy!

Trong đầu chàng chợt hiện lên hình bóng của sư phụ, đáng tiền phong đạo cốt, khí độ phi phàm.

Chàng tự hỏi :

– Làm sao tiên sư lại thu nhận hai tên đệ tử đốn mạt như vậy? Chẳng trách nào lão nhân gia thương tâm đến thế khi nói về chúng. Hẳn lão nhân gia khi nhận ra sai lầm thì sự đã rồi và đành ôm mối hận cho đến chết.

Tư Không Viễn thấy chàng im lặng ra chiều suy tính liền cười nói :

– Vật đó tiên sư luôn mang nó trong người, tất nhiên trước lúc lâm chung đã giao nó cho lão đệ...

Khấu Anh Kiệt khẽ lắc đầu.

Tư Không Viễn lại tiếp :

– Huynh đệ đã nói sẽ không để cho lão đệ ngươi bị thiệt thòi. Chúng ta sẽ thỏa thuận điều kiện trao đổi. Nếu lão đệ chịu giao ra vật đó, khi người rời khỏi 'Bạch Mã sơn trang' huynh đệ sẽ đưa một ngàn lạng vàng làm lộ phí hành trình. Như vậy có được không?

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng đáp :

– Nhị sư huynh hào sảng như vậy thật đáng khâm phục. Chỉ tiếc rằng tiểu đệ chưa từng trông thấy 'Kim Lý Hành Ba Đồ' đó bao giờ cả!

Tư Không Viễn chợt 'Hừ' một tiếng hỏi :

– Nếu lão đệ chưa trông thấy thì sao lại biết bảo vật đó gọi là 'Kim Lý Hành Ba Đồ'?

Khấu Anh Kiệt thông thả đáp :

– Đương nhiên là biết!

– Vì sao?

– Vì trước nhị sư huynh cũng đã có người đặt vấn đề này với tiểu đệ.

– Vậy ư?

Hắn lắc đầu nói :

– Ta không tin! Người đó là ai vậy?

– Việc đó đã không còn là điều bí mật như nhị sư huynh vừa nói đâu! Hầu như khắp giang hồ đều biết tin tức này. Chính Tổng lệnh chủ 'Vũ Nội thập nhị lệnh' Thiết Hải Đường là người đầu tiên biết tin tức đó.

Tư Không Viễn sững sờ nhìn chàng, sau đó hần đứng lên đi lại lại, được mấy bước thì dừng lại nói :

– Có lẽ ngươi đã nói đúng. Nhiều khả năng Thiết Hải Đường cũng biết.

Nhưng đó chỉ là sự đoán mò mà thôi!

Khấu Anh Kiệt chất vấn :

– Thế nhị sư huynh thì sao? Chẳng lẽ sư huynh có chứng cứ?

Tư Không Viễn trả lời về bí ẩn :

– Cũng gần như thế! Nếu không thì đã không mời lão đệ đến đây. Nói để ngươi biết rằng ta đã tận mắt thấy vật đó trong người tiên sư. Vì thế ta có lý do để tin hiện giờ nó đang được ngươi giữ.

– Vì sao lại cho rằng tiểu đệ đang giữ nó?

– Vì ngươi là người duy nhất tiếp xúc với tiên sư trước lúc người lâm tử.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Nhị sư huynh nói không sai! Nhưng...

Tư Không Viễn thấp giọng hỏi :

– Nhưng sao?

– Nhưng trước khi gặp tiểu đệ, tiên sư còn tiếp xúc với nhiều người nữa.

Tư Không Viễn phản bác :

– Việc đó ta không phủ nhận. Nhưng những người đó có quan hệ khác hẳn lão đối với ngươi.

– Khác thế nào?

– Ngươi được tiên sư ưu ái hơn, thậm chí đã truyền mười một chữ khẩu quyết bí truyền của sư môn mà ngay cả đến chúng ta cũng không được điểm phúc đó.

Khấu Anh Kiệt nhếch môi cười nói :

– Như vậy là nhị sư huynh đã thừa nhận tiểu đệ là đệ tử chân truyền của Quách gia rồi chứ?

Tư Không Viễn nghe nói biến sắc.

Đúng là hắn đã không cảnh giác để bị đối phương cho vào tròng.

Việc này hết sức quan trọng bởi vì nếu nhận Khấu Anh Kiệt vào sư môn thì vấn đề không đơn giản là pho 'Kim Lý Hành Ba Đồ'.

Tư Không Viễn tuyệt không phải là kẻ dần. Hắn chợt nhận ra thiếu niên này còn khôn ngoan hơn cả mình.

Nhưng vì pho bí kíp võ học tuy chưa biết mặt ngang mũi dọc thế nào nhưng mọi người đều cho là trong đó ký tải võ công cái thế có thể biến người ta thành võ lâm đệ nhất nhân đó, hắn lại tìm cách thuyết phục :

– Khấu lão đệ! Ngươi sao lại phải khổ thế? 'Kim Lý Hành Ba Đồ' đối với ngươi bây giờ có ích gì đâu? Bởi vì với võ công của ngươi bây giờ thì nói gì đến chuyện luyện tập nó. Đối với ta thì khác... Hơn nữa lão đệ giữ nó chỉ có hại mà chẳng có chút lợi nào.

Khấu Anh Kiệt không nói gì.

Tư Không Viễn nhìn chàng, lại nói :

– Chính lão đệ đã thừa nhận Thiết Hải Đường biết rõ chuyện này và hắn quyết không chịu bỏ qua. Lão đệ có tự tin rằng với chút võ công của mình có thể giữ được nó không? Xưa nay không ít kẻ mang họa sát thân chỉ vì không tự lượng sức mình, tranh đoạt những báu vật trong thiên hạ...

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Đúng là tiểu đệ võ công kém cỏi. Nhưng xác thực là vật đó không có trong người tiểu đệ...

Đột nhiên Tư Không Viễn vùng tay đập mạnh xuống mặt bàn.

Chỉ nghe 'Rầm' một tiếng, mặt bàn đá dày tới năm tấc bị chưởng đánh sập đi một góc rơi xuống sàn lầu.

Khấu Anh Kiệt thấy vậy không khỏi kinh tâm.

Chàng từng nghe nói đến công phu 'Thấu đá' nhưng chưa thấy ai thi triển công phu này với uy lực ghê gớm như Tư Không Viễn.

Nhưng nói kinh tâm không có nghĩa là hoảng sợ. Bởi vì chỉ một lát sau chàng đã nhếch môi cười.

Tư Không Viễn đang định nói gì thì chợt nghe Phùng Đông đứng cạnh giới ngoài cửa nói to :

– Đại gia đến!

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cừ nhân truy sát

Chỉ lát sau, 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã đã hiện ra trước cửa.

Khấu Anh Kiệt liền đứng lên cúi mình thi lễ :

– Đại sư huynh!

Tư Không Viễn tuy rất không hài lòng vì một cuộc kinh doanh lớn bị cắt ngang nhưng không biểu lộ ra mặt.

'Diệu Thủ Côn Lôn' lướt mắt nhìn vào phòng cười hỏi :

– Hai vị đang bàn luận chuyện gì thế? Có thể cho ngu huynh nghe với không?

Tư Không Viễn vội vàng chặn trước :

– Không có gì đâu! Tiểu đệ chỉ mời Khấu huynh đệ đến đây để cảm tạ về việc đã đưa linh cữu tiên sư về trang.

Ô Đại Dã không nói gì đi thẳng tới bàn, cúi xuống nhặt góc bàn vừa bị Tư Không Viễn đánh vỡ lên mân mê trong tay một lúc rồi cười nói :

– Nhị đệ! Chương lục 'Ngũ Hành Thấu Đá' của nguoi luyện đến cảnh giới này, thật đáng khâm phục!

Tư Không Viễn đáp :

– Vừa rồi tiểu đệ chỉ thử chơi một chút thôi, sư huynh chớ cười!

Ô Đại Dã miệng vẫn cười tươi, chợt cầm mảnh bàn đá vào lòng bàn tay bóp mạnh một lát mở ra...

Phiến đá đã biến thành bụi phấn!

Hai sư huynh đệ nhìn nhau cười, còn Khấu Anh Kiệt càng thêm thán phục.

Ô Đại Dã nhìn chàng nói :

– Khấu huynh đệ, ta chính đang muốn tìm nguoi đây...

Khấu Anh Kiệt nhú mày hỏi :

– Đại sư huynh tìm có việc gì?

– Mộ địa của tiên sư đã chuẩn bị xong. Nhân nguoi có ở đây, chúng ta cùng đi xem, thế nào?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tiểu đệ rất lấy làm vinh hạnh!

Ô Đại Dã nhìn Tư Không Viễn nói :

– Nhị đệ, đi thôi!

Ba người rời khỏi phòng cũng bước xuống lầu.

Chiếc xe kiểu màu đen đã thắng ngựa sẵn vẫn đỗ ở giữa viện, đã thấy Quách Thái Linh ngồi sẵn ở đó rồi!

Khấu Anh Kiệt cất tiếng chào :

– Cô nương cũng ở đây ư?

Quách Thái Linh cũng gật đầu chào lại nhưng không nói gì, vẻ mặt lãnh đạm không chút biểu cảm, giống như chàng đã thấy hồi còn ở Tàn Châu.

Tư Không Viễn mời hai người cùng ngồi lên.

Chiếc xe kiểu lạ tức khởi hành.

Trong chiếc xe rất trầm lặng, mỗi người theo đuổi tâm sự riêng của mình, không ai nói với ai tiếng nào.

Chiếc xe kiểu ra khỏi trang môn rẽ sang hướng nam, theo sơn đạo leo lên một ngọn đồi thoải thoải.

Trời lát phát mưa, Tư Không Viễn phải buông rèm kiểu xuống.

Trong xe kín mít, chỉ nghe tiếng mưa tí tách gõ vào trần xe.

Quách Thái Linh chỉ nhìn trân trân vào một chỗ bằng ánh mắt vô hồn, chẳng quan tâm gì đến những gì diễn ra xung quanh.

'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã là người đầu tiên phá ta cảnh tĩnh lặng ngọt ngào trong xe.

Hắn nhìn Quách Thái Linh nói :

– Chủ hiệu 'Tam Gia Bảo' ở Cam Châu đã đến sơn trang, có mang theo danh mục, tiểu muội xem đi!

Quách Thái Linh lắc đầu đáp :

– Mọi việc xin hai vị sư huynh giải quyết giúp. Những việc này tôi không quen và lúc này cũng không còn lòng dạ nào...

Ô Đại Dã nói :

– Vậy thì để ta với lão nhị phụ trách việc này cũng được.

Tư Không Viễn tiếp lời :

– Ta vừa nhận được tin đã vội vã về ngay nên chưa kịp báo cho mấy chủ hiệu làm ăn với chúng ta. Sư muội xem nếu cần thì báo cho họ một tiếng.

Quách Thái Linh đáp :

– Việc đó cứ để sau khi an táng cha xong sẽ bàn.

Tới đó nhìn sang Khấu Anh Kiệt nói :

– Vì việc này mà Khấu huynh phải hao tổn tâm lực, còn bị thương. Hai vị sư huynh hãy quan tâm tiếp đãi cho chu đáo.

Ô Đại Dã cười đáp :

– Đương nhiên! Sư muội không cần nói chúng ta cũng rất quan tâm chăm sóc cho Khấu huynh đệ mà!

Khấu Anh Kiệt cố nén thở dài, không nói gì.

Câu vừa rồi tuy Quách Thái Linh tỏ ý quan tâm đến chàng nhưng trái lại, Khấu Anh Kiệt càng thấy lòng chua chát vì đó là sự quan tâm đối với người ngoài, một kẻ có ơn đến cuộc tang lễ của họ.

'Tiếp đãi chu đáo', đó chẳng phải coi chàng là khách hay sao?

Hơn nữa trước đây nàng đã gọi là 'sư huynh' nhưng nay lại đổi thành 'Khấu huynh' nghĩa là nàng không còn coi chàng là người trong sư môn nữa.

Quách Thái Linh thờ dài nói :

– Muội nghĩ rằng cha còn có nhiều điều cần dặn dò chúng ta, nhưng lão nhân gia ra đi quá đột ngột...

Tư Không Viễn chợt hỏi :

– Nghe bảo tiên sư lưu lại cho sư muội vật gì mà?

Quách Thái Linh đáp :

– Đó là pho kiếm phổ gọi là 'Việt nữ kiếm thuật nghiên tập tân biên', trong đó có một trăm mười hai chiêu kiếm pháp do cha sáng tạo. Hai vị sư huynh cũng nên cấp tốc nghiên cứu nó để báo thù.

Tư Không Viễn nói :

– Linh muội nghĩ thế là đúng. Ngu huynh muốn sau khi an táng cho tiên sư xong sẽ đến Tổng đàn của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' để dò xét tình hình của chúng xem hư thực thế nào rồi sau đó mới đề ra kế sách đối địch.

Ô Đại Dã tiếp lời :

– 'Vũ Nội thập nhị lệnh' ngoài Thiết Hải Đường ra còn có một nhi tử và một nhi nữ đều có võ công cao cường. Hơn nữa nhiều năm nay Thiết Hải Đường chiêu binh mãi mã, hiện nay thế lực của chúng rất lớn. Vì thế muốn đối phó với 'Vũ Nội thập nhị lệnh' thì cần phải hết sức cẩn thận.

Quách Thái Linh nghiêng răng nói :

– Chúng có lợi hại thế nào tôi cũng không sợ!

Tư Không Viễn nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Khấu huynh đệ biết gì về 'Vũ Nội thập nhị lệnh' không?

– Tiểu đệ không biết Tổng đàn của chúng ở đâu. Nhưng có lên chiếc lầu thuyền của chúng đỗ gần Tứ Lang thành nên biết một số tình hình.

Tư Không Viễn hỏi :

– Huynh đệ nói nghe thử xem!

Cả Quách Thái Linh và Ô Đại Dã cũng chăm chú nhìn chàng chờ nghe.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Sau cuộc ước đấu ở Thất Lý Kiều, Thiết Hải Đường bị nội thương do 'Vô Cực Âm Ba công' của sư phụ, trên thuyền ngoài nhi tử và nhi nữ của hắn còn có một trung niên phụ nhân giúp Thiết Hải Đường chữa thương...

Tư Không Viễn ngắt lời :

– Võ công của nữ nhân đó thế nào?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Rất cao!

Ô Đại Dã hỏi :

– Sao ngươi biết?

– Tiểu đệ bị phát giác nên buộc phải giao chiến, nhưng chỉ một chiêu đã bị nữ nhân này đánh bay xuống sông. May biết thủy tính nên mới thoát được.

Chàng không muốn kể lại việc Thiết Tiểu Vi đã giúp mình thoát khỏi cuộc truy bắt hôm đó.

Chàng nói thêm :

– Theo tiểu đệ thấy thì võ công của nữ nhân này còn cao hơn huynh muội họ Thiết nữa.

Tư Không Viễn hỏi :

- Nữ nhân đó quan hệ thế nào với Thiết Hải Đường?
- Hình như là ái thiếp của hần.

Quách Thái Linh nhú mày hỏi :

- Ái thiếp ư? Tên mụ ta là gì vậy?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

- Tên thì không biết, chỉ nghe Thiết gia huynh muội gọi mụ ta là 'di Thảm' mà thôi.

Ô Đại Dã gật đầu lăm bằm :

- Thì ra là nữ nhân đó...

Tư Không Viễn hỏi :

- Đại sư huynh, ai vậy?
- Thảm Tố Surong!

Tư Không Viễn và Quách Thái Linh nghe vậy đều biến sắc.

Tư Không Viễn hỏi thêm :

- Có phải mụ là đệ tử của Khô Trúc am chủ ngày xưa không?

Ô Đại Dã gật đầu :

- Chính thị.

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

- Đã là đệ tử của Khô Trúc am chủ tất là ni cô, làm sao còn trở thành ái thiếp của Thiết Hải Đường?

Ô Đại Dã nói :

- Thị là tục gia đệ tử thôi, tuy vào am tu luyện nhưng không xuống tóc. Trên giang hồ đều biết rằng nữ nhân đó theo Khô Trúc am chủ chỉ vì 'Trúc Ảnh kiếm pháp' chứ không phải tu tâm hướng Phật.

Quách Thái Linh lăm bằm :

- Làm sao mà một đệ tử của Khô Trúc am chủ lại bị Thiết Hải Đường mua chuộc được chứ?

Ô Đại Dã nói :

- Thảm Tố Surong là lại nữ nhân có tham vọng rất lớn, nay luyện thành võ công tuyệt thế. Thị trở thành ái thiếp của Thiết Hải Đường chưa hẳn đã vì tình...

Tư Không Viễn hỏi :

- Nghe nói Thiết Hải Đường cũng có mấy mỏ vàng, tài sản không ít. Đại sư huynh muốn nói bà ta vì tiền mà lấy hần?
- Cũng không phải. Thị muốn chia sẻ với Thiết Hải Đường tham vọng bá chủ võ lâm!

Tư Không Viễn lộ vẻ lo lắng :

- Nếu Thảm Tố Surong luyện thành 'Trúc Ảnh kiếm pháp' lại là ái thiếp của Thiết Hải Đường thì chúng ta cần phải hết sức đề phòng nhân vật này!

Khấu Anh Kiệt chột chen lời :

- Theo tiểu đệ thấy thì rất có khả năng sắp tới Thiết Hải Đường sẽ cho người đến xâm phạm 'Bạch Mã sơn trang'. Cô nương và hai vị cần đề phòng việc đó.

Ô Đại Dã quả quyết :

– Sẽ không có chuyện đó đâu!

Tư Không Viễn tán đồng :

– Tiểu đệ cũng nghĩ như đại sư huynh, trong thời gian trước mắt chúng còn chưa dám xâm phạm đến chúng ta.

Khấu Anh Kiệt thấy cả hai sư huynh đệ đều đồng tâm nhất ý như vậy thì không buồn tranh luận nữa.

Lúc đó thì chiếc xe vừa dừng lại.

Tư Không Viễn mở rèm cửa mời Quách Thái Linh xuống trước, ba người lục tục xuống theo.

Nơi đó còn chưa phải là huyết mộ nhưng xe không đi tiếp được nữa nên phải xuống đi bộ.

Ô Đại Dã dẫn đầu ba người đi tiếp lên đỉnh đồi.

Trời vẫn mưa lất phất.

Quách Thái Linh lấy chiếc khăn buộc kín đầu, quay lại hỏi :

– Khấu huynh còn chưa bình phục hẳn, trời mưa thế này có sao không?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Cảm ơn cô nương đã quan tâm, tại hạ không sao đâu.

Chàng không muốn nói nhiều với nàng, sấn bước đuổi kịp Ô Đại Dã và Tư Không Viễn phía trước.

Sau hai lần gặp ở Bạch Tháp tự, được nàng chăm sóc cho thần dược trị thương, hình như trong lòng chàng đã bắt đầu nảy sinh tình yêu đối với Quách Thái Linh, nhưng khi tới 'Bạch Mã sơn trang', đặc biệt là sau vụ tiếp xúc với nàng cùng Ô Đại Dã trong biệt lâu, vì nàng tỏ ra không tin tưởng nên chàng cảm thấy tủi hận.

Hình như Quách Thái Linh còn chưa nhận ra những tình cảm phức tạp đó trong lòng chàng.

Bởi vì lúc này trong lòng nàng chỉ còn nỗi đau thương vô bờ bến trước cái tang của phụ thân nên không có chỗ cho tình cảm nào khác nữa.

Tuy nhiên nàng cũng nhận ra Khấu Anh Kiệt có ý lảng tránh mình.

Huyết mộ còn chưa đào mà chỉ mới do Ô Đại Dã chọn địa điểm.

Đó quả là nơi rất phù hợp, một mặt dựa vào vách núi cao, tả long hữu hổ, rất thích hợp với tráng khí của người quá cố.

Quách Thái Linh nhỏ lệ nói :

– Sinh thời cha rất thích hoa mai. Sẽ đưa mấy cây mai tới trồng ở đây để lão nhân gia bớt hiu quạnh hơn.

Ô Đại Dã góp ý trồng thêm mấy cây thông.

Thế là địa điểm đã được thông qua, không có ai phản đối.

Khấu Anh Kiệt không có ý kiến gì.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, mọi người quay lại lên xe trở về trang.

Tiếng pháo hiệu báo động phát ra từ chòi canh trước cổng lớn của 'Bạch Mã sơn trang', lập tức trong toàn trang vang lên tiếng hiệu lệnh, tiếng chân người chạy rầm rập và chỉ chớp lát đèn đóm đã được thắp lên sáng trưng như ban ngày.

Từ lâu 'Bạch Mã sơn trang' chưa xảy ra tình huống khẩn trương như vậy.

Đêm đó bốn người trong thập nhị võ sư hộ viện phụ trách tuần phòng là 'Kim Thủ Tinh' Mạc Vũ Thôi, 'Tần Ngưu Tinh' Phương Đại Hải, 'Hắc Hổ Tinh' Thời Công Cừ và 'Thoát Thỏ Tinh' Lý Đại Trung.

Tín hiệu báo động vừa phát, chỉ trong chớp mắt bốn võ sĩ này đã suất lĩnh mười tên tráng đinh có mặt ở hiện trường, mang theo đèn đuốc sáng rực cả một vùng.

Địch nhân gồm có bốn tên, bận hoàng y, đội nón vải cũng màu vàng, công nhiên đứng trước trang môn.

'Kim Thử Tinh' Mạc Vũ Thu nói :

– 'Vũ Nội thập nhị lệnh'...

Mười ba người vừa tới cũng hai tên ở bốt canh nghe vậy đều kinh.

Gần đây 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nổi lên trong hắc đạo là một môn phái lớn và nguy hiểm nhất, thế lực hùng hậu, bọn hoàng y võ sĩ đều có võ công cao cường, khắp giang hồ đều biết danh.

Tuy sự phòng bị của 'Bạch Mã sơn trang' nghiêm mật hơn trước, nhưng ngay cả nguyên nhân cái chết của Lão trang chủ Quách Bạch Vân, ngoài Ô Đại Dã, Tư Không Viễn, Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh ra, mọi người chỉ biết rằng lão thái gia chỉ lâm trọng bệnh mà chết, làm sao biết được cừu nhân là 'Vũ Nội thập nhị lệnh'?

Hơn nữa chính Ô Đại Dã và Tư Không Viễn đều tin rằng trong thời gian trước mắt Thiết Hải Đường còn chưa dám huy động nhân mã đến 'Bạch Mã sơn trang' thì sao thông báo cho bọn võ sĩ biết rằng người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đến xâm phạm?

Vì thế nghe 'Kim Thử Tinh' Mạc Vũ Thu thốt ra mấy tiếng đó, mọi người nghe đều kinh hãi.

Nhưng chức trách tại thân, mười sáu người lập tức dàn thành trận thế.

Chợt nghe 'Vút! Vút! Vút', lại thêm ba nhân ảnh khác từ trên không đáp xuống trước bốn tên hoàng y hán tử.

Ba người này, một lão nhân bận hồng y, người nhỏ bé, mặt doi tai chuột, đôi tay dài ngoẵng như tay vượn, lại có thêm một chiếc bướu ở lưng, trông rất xấu xí.

Hai người kia gồm một thiếu nữ rất xinh đẹp chừng mười chín tuổi bận hồng y và một nam nhân lớn hơn cô ta năm sáu tuổi, diện mạo giống nhau, chừng như là huynh muội.

Đôi nam nữ này đeo trường kiếm có tua vàng, cả ăn mặc và dáng vẻ mười phần cao quý, hiển nhiên đều thuộc danh gia quý phái.

Cả lão nhân và đôi huynh muội thân pháp đều rất tinh diệu, từ trên cao mấy trượng đáp xuống đất mà không làm bay hạt bụi nào!

Bọn người của 'Bạch Mã sơn trang' còn chưa kịp đánh thì lại có thêm hai nhân ảnh khác như cánh chim lướt tới hiện trường.

Vẫn là một nam một nữ nhưng lớn tuổi hơn đôi huynh muội kia nhiều.

Nam nhân chừng bốn bảy bốn tám, mặt trắng trẻo, cằm nhọn nhụ không râu, mặc áo lụa vàng, tay đeo nhẫn ngọc, hiển nhiên là người quyền quý.

Nữ nhân tuổi độ ba mươi, tuy đã qua thời xuân sắc nhưng vẫn còn giữ rất nhiều nét đẹp đầy quyến rũ.

Hai người này vừa hiện thân, cả bọn bảy người đến trước, kể cả hoàng y lão nhân đều cung kính cúi chào.

'Kim Thử Tinh' Mạc Vũ Thu tiến lên một bước nói :

– Các người đêm khuya thâm nhập vào bồn trang có việc gì?

Hoàng y lão nhân thấp bé quát lên :

– To gan! Tổng lệnh chủ 'Vũ Nội thập nhị lệnh' tới đây, các người còn chưa quỳ xuống khấu đầu mà dám buông lời vô lễ hay sao? Cút!

Lời vừa dứt, tay lão vung lên.

Bấy giờ song phương còn cách nhau tới gần hai trượng nên 'Kim Thử Tinh' Mạc Vũ Thu không đề phòng, nhưng khi lão nhân thấp bé vung tay lên thì chợt cảm thấy một cỗ kinh lực vô cùng hùng mãnh ập tới cuốn thốc hẳn lên cao rồi xuống giữa tiền viện, miêng ộc ra một vòi máu!

'Kim Thử Tinh' Mạc Vũ Thu nằm trong số 'Thập nhị võ sư' được Ô Đại Dã đích thân truyền dạy nên thân thủ không tầm thường.

Nhưng nay lão nhân thấp bé kia dùng công phu 'Cách không phát chưởng', xa tới hai trượng mà bị chấn thương như vậy, ái thấy mà chẳng kinh?

Đứng bên cạnh Mạc Vũ Thu là 'Hắc Hồ Tinh' Thôi Công Cử, một hán tử lưng beo đầu hỏ, trông rất trắng kiện thấy đồng bọn bị đánh, tức giận nhảy ra quát vang như sấm :

– Thất phu dám đến bồn trang làm càn! Mau khai danh tánh ra!

Lão nhân thấp bé không thêm nói lời nào, vung chưởng đáng ngay.

'Hắc Hồ Tinh' Thôi Công Cử vung đôi thiết chưởng to bè ra nghênh địch.

Hai người vừa động thủ, cả mười hai tên tráng đinh và bốn hoàng y võ sĩ của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đều rút gươm tuốt kiếm xáp vào nhau.

Quang cảnh trước trang môn lập tức trở nên náo loạn.

Pháo hiệu được tiếp tục bắn lên, từ trong trang rầm rập tiếng bước chân, có thêm mấy chục người nữa xông ra.

Bọn 'Vũ Nội thập nhị lệnh' tuy người ít nhưng thân thủ đều cao cường, chỉ có hồng y lão nhân thấp bé và bốn hoàng y võ sĩ giao chiến, nhưng chẳng mấy chốc đã có tới bốn tám tên tráng đinh tử thương, tiếng rú thảm vang lên bất tận, nghe thật kinh tâm động phách!

Giữa lúc trận đấu đang kịch liệt thì từ trong trang môn chợt có tiếng người quát to :

– Dừng tay!

Bọn đệ tử 'Bạch Mã sơn trang' nghe lệnh đều thủ binh khí nhảy lùi, người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' cũng dừng tay không đánh nữa, để lại giữa hiện trường mười mấy người vừa chết vừa bị thương nằm la liệt.

Trước trang môn vừa xuất hiện thêm ba người, chính là 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã, Tư Không Viễn và Quách Thái Linh.

Vừa thoáng nhìn qua, Ô Đại Dã đã rung động vì thấy cả Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường và Thẩm Tổ Sương cùng xuất hiện.

Nhân vật số một trong hắc đạo đích thân tới 'Bạch Mã sơn trang' đủ thấy tình hình nghiêm trọng như thế nào.

Xem ra hôm nay chúng muốn huyết tẩy 'Bạch Mã sơn trang' này rồi!

Hắn không khỏi ân hận vì đã không nghe lời cảnh báo của Khấu Anh Kiệt mà đề phòng từ trước.

Thấy người trong trang bị tử thương nhiều như thế, Quách Thái Linh tức giận nói :

– Đại sư huynh! Chúng khi hiếp chúng ta như vậy, chẳng lẽ 'Bạch Mã sơn trang' sợ chúng hay sao?

Ô Đại Dã biết tình hình hôm nay sẽ dữ nhiều lành ít nên khẽ đáp :

– Sư muội hãy nén giận, chúng ta hỏi rõ xem sao đã!

Quách Thái Linh cau mày tỏ ý không vừa lòng.

Ô Đại Dã khoát tay ra lệnh cho thuộc hạ :

– Các người lùi vào trong trang cả đi! Không được vô lễ với khách!

Bọn võ sĩ và tráng đinh được lệnh khiêng người chết và bị thương lùi vào.

Trước trang môn liền vắng lặng hẳn đi.

Ô Đại Dã tiến lên hai bước hướng sang Thiết Hải Đường chấp tay nói :

– Chương môn đệ tử 'Bạch Mã sơn trang' hầu giáo Thiết Tổng lệnh chủ!

Thiết Hải Đường chưa có phản ứng gì thì lão nhân thấp bé bước ra hỏi :

– Người là Ô Đại Dã, đại đệ tử của Quách Bạch Vân?

Ô Đại Dã chưa kịp trả lời thì chợt thấy Quách Thái Linh nhảy ra, hắn hốt hoảng kêu lên :

– Sư muội, khoan đã!

Nhưng hắn đã chậm mất một bước.

Quách Thái Linh nghiêng răng nói :

– Các người đã giết cha ta, nay lại còn dám vác mặt đến thượng môn gây sự, thật trơ tráo hết chỗ nói! Thôi được, hôm nay các người đã tới đây, chúng ta sẽ quyết một trận tử chiến xóa hết nợ nần!

Lão nhân thấp bé bước ra chặn lại nói :

– Nếu lão phu đoán không lầm thì tiểu thư là Quách Thái Linh, Nữ trang chủ 'Bạch Mã sơn trang'?

Quách Thái Linh nhú mày hỏi :

– Ngươi là ai?

Lão nhân đáp :

– Lão phu là Ứng Cửu Gia Ứng Thiên Lý, Tổng quản của Thiết Hải Đường..

Quách Thái Linh xua tay nói :

– Vậy thì ta không thèm nói chuyện với ngươi!

Lại chỉ tay vào trung niên nhân mặc áo lụa vàng hỏi liền mấy câu :

– Ngươi là Thiết Hải Đường phải không? Đã tới đây sao còn nấp sau bọn thuộc hạ như thế? Ngươi có toan tính gì nữa hay sao?

Thiết Hải Đường chỉ nhếch mép cười nhạt mà không đáp.

Một người lướt tới trước mặt Quách Thái Linh, chính là thiếu nữ xinh đẹp bạn hoàng y.

Thiếu nữ quát lên :

– Quách Thái Linh! Ngươi dù sao cũng là hạng hậu nhân tiểu bối, sao dám vô lễ với cha ta?

Dứt lời xuất chỉ điểm tới 'Thiên Đột huyết' đối phương.

Nguyên thiếu nữ này chính là Thiết Tiểu Vi, thiên kim ái nữ của Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường.

Quách Thái Linh không tránh, vung trao Chop tới Uyển mạch địch nhân.

Thiết Tiểu Vi lướt người tránh chiêu, định xuất thủ phản kích thì chợt nghe tiếng quát :

– Tiểu Vi lùi lại!

Người vừa nói là Thiết Hải Đường.

Thiết Tiểu Vi đành thu chiêu nhảy lùi lại.

Thiết Hải Đường nói xong bước lên ba bước, trung niên phụ nhân là Thảm Tố Sương cũng bước theo.

Thiết Hải Đường dừng lại cách Quách Thái Linh năm bước, hỏi :

– Cô nương là Quách Thái Linh, nhi nữ độc nhất của Quách huynh?

Quách Thái Linh đáp :

– Chính thế! Ngươi muốn gì?

Thiết Hải Đường cười nói :

– Ta đã từng gặp cô, nhưng đã mười chín năm rồi. Hồi đó cô nương còn bé tí, chắc không nhớ được.

Song phương đã từng giao chiến, số tử thương không ít.

Nay kẻ đầu sỏ, cũng là cừu nhân sát hại Lão trang chủ Quách Bạch Vân lại tỏ thái độ ôn hòa như thế, quả là điều không ai ngờ.

Thiết Hải Đường nói tiếp :

– Vừa rồi ta thấy cô nương đấu với tiểu nữ đã sử dụng công phu 'Ngọc Nữ Thiết Thủ' khá thành thực, công lực cũng rất khả quan, thật xứng đáng là nhi nữ của Quách huynh. Chắc rằng huynh ấy giờ đây đã có thể ngậm cười nơi chín suối...

Nghe nhắc đến phụ thân, Quách Thái Linh tức giận chỉ mặt hấn quát :

– Chính ngươi đã hạ độc thủ giết cha ta, nay lại còn trơ tráo nói những câu giả nhân giả nghĩa như vậy nữa sao? Ta... ta...

Tới đó không biết nói gì thêm, rút phát kiếm ra.

Ô Đại Dã vội vàng nhảy tới ngăn lại :

– Sư muội không được vô lễ!

Trái lại Thiết Hải Đường vẫn bình thản nói :

– Cái đó chẳng trách được! Cha con cốt nhục tình thâm, nay Quách huynh chết đi, đương nhiên nó phải rất thù hận...

Hắn dừng một lúc, nói tiếp :

– Nhưng bây giờ ngươi muốn phục thù quyết đấu với ta, nếu bốn tọa bị ngươi giết chết thì sao?

Quách Thái Linh nghiêng răng đáp :

– Ta không biết! Ta chỉ biết ngươi giết cha ta không phải bằng chân tài thực học mà dùng ám khí 'Đạn Chi phi châm' ám toán một cách hèn hạ... Ta cần phải trả thù!

Thiết Hải Đường nhún mày nói :

– Ngươi còn trẻ, biết gì? Thiên hạ đều biết 'Đạn Chi phi châm' của bốn tọa lợi hại thế nào, sao lệnh tôn không chịu đề phòng? Đã là quyết đấu, tất nhiên thì triển hết sở trường, ai cấm? Vì số mệnh của lệnh tôn như thế, sao lại trách bốn tọa?

Hắn dừng lại một lúc, lại tiếp :

– Còn việc báo thù là tâm thiết, nhưng ngươi hãy nghĩ cho kỹ!

Chưa dứt lời, Quách Thái Linh đã tung mình nhảy vọt lên, trường kiếm vạch một đường hào quang bỏ xuống đầu tên Tông Lệnh chủ.

Một chiêu đó của Quách Thái Linh không phải là do tức giận mà nhắm mắt đánh bừa mà đã có tính toán cẩn thận.

Nàng biết là dễ thắng được Thiết Hải Đường là không dễ chút nào, trước khi công tất đã quan sát kỹ, đoán rằng đối phương tỏ ra ung dung tự tại như thế tất đã vận cang khí hộ thân, vì thế nếu công vào chính diện thì tất sẽ không thu được kết quả.

Quách Thái Linh nhớ trước đây phụ thân từng nói rằng 'Thiên Đình huyết' là nơi cang khí hộ thân yếu nhất, bởi vậy nàng đã công vào yếu huyệt này.

Nàng tính toán như vậy vẫn là chính xác chỉ tiếc rằng Thiết Hải Đường là tên cáo già giao hoạt, lão luyện giang hồ nên cũng phòng bị yếu điểm của mình.

Kiểm quang vừa lóe lên, hắn đã lùi nửa bước quát to :

– Nha đầu muốn chết!

Đồng thời ông tay áo phất mạnh, lập tức một luồng kinh khí nổi lên như giông bão cuốn tới đối phương.

Quách Thái Linh đang đâm kiếm xuống, chợt cảm thấy áp lực rất lớn làm cánh tay phải tê chồn.

Thanh trường kiếm thoát khỏi tay bị luồng kinh khí cuốn mất.

Tuy vậy nàng cũng đã phản ứng rất nhanh, tay trái vận lực đánh ra, nhờ lực phản chấn này mà thoát khỏi luồng kinh khí hung mãnh của địch, lướt người ra xa bảy tám thước đáp nhẹ xuống đất.

Quách Thái Linh vốn là người tự phụ, ít khi gặp đối thủ, không ngờ lần này xuất thủ công địch không thành, lại để bay mất kiếm, không những thế suýt nữa bị thương bởi kinh khí hung mãnh của địch nhân, vừa thẹn vừa tức, sắc mặt tái mét đi.

Hắn cúi nhìn thanh kiếm, dùng hai ngón tay uốn cong lại làm lóe lên muôn ánh hàn quang, tấm tắc khen :

– Kiếm rất tốt!

Vừa rồi xuất thủ tập kích khá bất ngờ nhưng lại vô hiệu, trái lại còn thiệt thòi thiếu chút nữa là bị thương. Quách Thái Linh đã nhận ra rằng thân thủ đối phương cao hơn mình rất nhiều.

Nay tuy bị xúc phạm nhưng nàng không dám vọng động thêm một lần nữa vì hiểu rằng chỉ ném khổ đau mà thôi, thậm chí mất mạng nữa nên cố nén giận.

Thiết Hải Đường cười nói :

– Kiếm pháp của cô nương quả là tinh diệu, chỉ tiếc rằng hòa hầu chưa đủ, chỉ mới được năm thành thôi. Hãy luyện thêm năm năm nữa thì mới có thể tiếp cận được bốn tọa. Chăm lấy!

Dứt lời vận lực bắn thanh kiếm đi.

Quách Thái Linh chỉ thấy một vệt hàn quang sáng lóe, chưa kịp đưa tay ra đỡ thì nghe 'Soạt' một tiếng, quay lại mới thấy thanh trường kiếm đã cắm vào

bao.

Song phương lúc ấy đứng cách nhau một trượng năm sáu thước, bao kiếm lại man sau lưng, công phu 'Đạn chỉ phi kiếm' của Thiết Hải Đường quả là đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Quách Thái Linh nghĩ thầm :

– Nếu hấn nhằm vào thân người thì bây giờ mình đâu còn mạng nữa?

Ý nghĩ đó khiến nàng phát run.

Thiết Hải Đường nhìn sang 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã, trầm giọng nói :

– Bốn tọa hôm nay tới đây với hai mục đích. Thứ nhất là xin bái tế trước linh cữu Quách huynh, hai là nghe nói Quách phu nhân đã về đây xin được tiếp kiến.

Người trong trang nghe vật đều ngo ngác nhìn hấn.

Quách phu nhân về bao giờ đâu chứ?

Thiết Hải Đường đưa mắt nhìn quanh lại nói :

– Chỉ là bốn tọa đến đã lâu nhưng không thấy phu nhân xuất hiện, chẳng lẽ lâu ngày như thế mà không để cô nhân được nói một lời?

Mọi người nghe như vậy lại càng kinh ngạc.

Hiển nhiên hấn đang nói câu đó là với Quách phu nhân. Chẳng lẽ bà ta đã có mặt ở trong trang thật?

Quách Thái Linh, Ô Đại Dã và Tư Không Viễn đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy có điều gì đó rất không bình thường đang xảy ra, huyền hoặc và thần bí.

Lát sau, Ô Đại Dã bước lên chấp tay nói :

– Thiết tiên bối nói vậy sai rồi! Tệ sư mẫu đã chết hai mươi năm trước, việc đó thiên hạ đều biết, làm sao lại nói sư mẫu trở về?

Thiết Hải Đường quay lại gọi :

– Ứng Cửu! Tới đây!

Ứng Thiên Lý cúi mình đáp :

– Tuân lệnh!

Dứt lời vội vàng chạy tới cúi đầu chờ lệnh.

Thiết Hải Đường hỏi :

– Người đã tận mắt trông thấy Quách phu nhân?

Ứng Thiên Lý đáp :

– Dạ! Không những ti chức nhìn thấy mà hôm đó có cả tiểu tử Khấu Anh Kiệt trong phòng nữa.

Thiết Hải Đường gật đầu hỏi :

– Khấu Anh Kiệt có phải là thiếu niên từng đột nhập lên lầu thuyền ở Tứ Lang Thành trước đây không?

– Dạ, chính là tên đó.

– Bốn tọa từng nghe tên đó mấy lần nhưng chưa gặp. Nghe nói hấn vừa đưa linh cữu Quách huynh về đây, chắc còn ở trong trang?

Ô Đại Dã đáp :

– Khấu Anh Kiệt vừa đi đường mệt lại rủi ro lâm bệnh nên đang nghỉ ngơi trong trang.

Thiết Hải Đường lại hỏi :

– Theo bốn tọa được biết thì Khấu Anh Kiệt được Quách huynh trước lúc lâm chung thu làm đệ tử, truyền cho võ học bất truyền của Quách gia, không

biết chuyện đó hư thực thế nào?

Ô Đại Dã nói :

– Đó chỉ là truyền ngôn thôi, không có chứng cứ gì nên không thể xác định rằng đó là sự thực.

Thiết Hải Đường ngạc nhiên hỏi :

– Thật ư?

Rồi quay sang Ứng Thiên Lý hỏi :

– Người nói thế nào?

Tên Tổng quản lúng túng trả lời :

– Thực ra... ti chức cũng không có chứng cứ gì để khẳng định tin tức đó. Nhưng trước khi chết, Quách Bạch Vân đối với tiểu tử rất thân thiết, và sau khi chết đi, hắn đưa linh cữu về đây, đó là sự thực.

Tới đó lão trấn tĩnh lại, cười nham hiểm nói :

– Còn việc liên quan đến hai vật kỳ bảo của Quách Bạch Vân thì chỉ có tên họ Khấu mới biết mà thôi. Theo ti chức đoán định thì tiểu tử đó đang cất giữ hai báu vật đó.

Ô Đại Dã, Tư Không Viễn nghe nói cùng biến sắc.

Thiết Hải Đường nhếch mép cười khó hiểu.

Ứng Thiên Lý bước đến gần chủ nhân, thấp giọng nói :

– Tổng lệnh chủ đã đến đây, xin đừng bỏ lỡ cơ hội này, cần bắt tất cả để kiểm tra không để lọt...

Thiết Hải Đường cười đáp :

– Bồn tọa đã có cách!

Ứng Thiên Lý 'Dạ' một tiếng lui ra.

Thiết Hải Đường nhìn Ô Đại Dã nói :

– Bồn tọa từ ngàn dặm tới đây viếng cố nhân, hy vọng các vị không khước từ thành ý của ta chứ?

Ô Đại Dã đáp :

– Thiết tiên sinh đã có lòng như vậy thì xin mời.

Nói xong chỉ tay vào trang môn.

Bọn võ sĩ của 'Bạch Mã sơn trang' đều giãn ra nhường lối.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tinh Quang Thất Sát

Ô Đại Dã dẫn Thiết Hải Đường cùng bộ hạ hắn đi thẳng vào trong trang nhưng không tới linh đường mà đến trước khách sảnh.

Tới đó, Ô Đại Dã dừng lại nói :

– Thiết tiên bối và chư vị đã có lòng đến viếng tiên sư, nhưng bây giờ đã khuya, xin chư vị hãy vào khách sảnh nghỉ ngơi, ngày mai hãy tới linh đường cúng viếng!

Thiết Hải Đường nhú mày nói :

– Bồn tọa không có nhiều thời gian, vào viếng xong sẽ đi ngay, không thể ở lại đến mai được!

Ô Đại Dã đưa mắt nhìn Quách Thái Linh, thấy mặt sư muội rấn đanh, lộ vẻ căm hận liền nói :

– Thiết tiên sinh, đó là quy củ của bồn trang. Hơn nữa từ ngày mai lễ viếng mới bắt đầu, phiền chư vị nán lại, sẽ có người phục vụ chu đáo.

Thiết Hải Đường lạnh lùng nói :

– Quy củ là đối với người khác. Bồn tọa với Quách huynh là chỗ thân tình, viếng lúc nào mà chẳng được?

Quách Thái Linh bước tới quát lên :

– Thiết Hải Đường! Nhập gia tùy tục. Người là gì mà dám tới đây bạo hành, muốn làm gì thì làm?

Thiết Hải Đường cười 'hắc hắc' nói :

– Bồn tọa đã nói vào viếng là vào, ai dám cản?

Nói xong khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ tiến tới lĩnh đường.

Ô Đại Dã tuy sợ nhưng thân là Chương môn nhân, đành phai ra lệnh cho bọn võ sĩ chặn đường.

Bốn năm chục võ sĩ 'Bạch Mã sơn trang' đứng dàn thành trận thế bên ngoài rừng trúc ngoại vi lĩnh đường và sáu ngôi thạch lâu.

Thiết Hải Đường ra lệnh :

– Kẻ nào dám ngăn cản cứ việc giết cho ta!

Ứng Thiên Lý xông lên trước, bị hai tên võ sĩ là 'Tần Ngưu Tinh' Phương Đại Hải và 'Thanh Xà Tinh' Quán Lập, một tên vung búa khai sơn, tên kia vung đôi thiết chùy nhất loạt bổ xuống.

Ứng Thiên Lý 'hừ' một tiếng, phát mạnh hai tay áo, cùng lúc cuốn cả búa lẫn chùy thoát khỏi tay hai tên võ sĩ bay đi.

Phương Đại Hải và Quán Lập bị cuốn mất binh khí, còn chưa định thần kịp thì chợt thấy nhân ảnh thấp thoáng trước mặt, đồng thời một cổ kinh khí rất mạnh ập tới thổi bay đi như chiếc lá, cả hai cùng bay xa tới ba bốn trượng đập vào gốc mai rũ uống, nội phủ bị giáp nát, miệng phun máu thành vòi táng mạng đương trường!

Bọn võ sĩ 'Bạch Mã sơn trang' thấy vậy đều kinh hồn lạc phách!

Thiết Hải Đường cười nhạt hỏi :

– Còn kẻ nào dám chặn đường nữa không?

Đến lượt 'Hắc Hồ Tinh' Thời Công Cử, 'Thoát Thố Tinh' Lý Đại Trung và 'Hùng Kê Tinh' Cát Sơn nhảy ra liều chết cự địch.

Lý Đại Trung sử một cây 'Băng thiết quả', 'Hắc Hồ Tinh' Thời Công Cử dùng 'Hắc Hồ chương', còn 'Hùng Kê Tinh' Cát Sơn đeo bộ thiết trảo, từ ba mặt vây lấy Ứng Thiên Lý.

Thẩm Tố Sương từ sau bước lên nói :

– Ứng tổng quản lùi lại, để tiểu phụ đối phó với bọn này cho!

Ba tên võ sĩ chuyển mục tiêu sang trung niên thiếu phụ.

'Hắc Hồ Tinh' Thời Công Cử đâu biết nữ sát tinh Thẩm Tố Sương là đệ tử chân truyền của vị Khô Trúc am chủ danh chấn giang hồ mấy chục năm trước?

Thấy thiếu phụ đến thay Ứng Thiên Lý, hấn lập tức vung thiết chương công vào yếu huyệt 'Thiên Trì' và 'Thiên Đỉnh'.

Cùng lúc ấy 'Thoát Thố Tinh' Lý Đại Trung cũng phóng ra ba mũi 'Thái Tuế đinh' phân biệt nhắm ba yếu huyệt 'Thiên Đột', 'Ngọc Châm' và 'Nhân Trung' địch nhân.

Phải thừa nhận rằng 'Hắc Hồ chương' của Thời Công Cử lợi hại, vừa xuất thủ mạnh vừa thần tốc, ám khí của Lý Đại Trung vừa nhanh vừa chuẩn xác, chỉ tiếc rằng võ công của Thẩm Tố Sương thét lên lạnh lạnh, phát ra một luồng cương khí làm ba mũi 'Thái Tuế đinh' bật ngược lại bay thẳng tới diện môn Thời Công Cử.

Tên này kinh hãi định lùi về nhưng không kịp, Thảm Tố Sương đã lướt tới như phong, đánh ra một chưởng.

'Hắc Hồ Tinh' Thời Công Cừ rú lên một tiếng, bị đánh bật lên cao bốn năm trượng, rơi chúc đầu xuống.

Tư Không Viễn tung mình nhảy lên đỡ lấy, từ trên cao đảo người đáp xuống, nhưng khi nhìn lại thì thấy Thời Công Cừ đã chết giắc đi rồi!

'Thoát Thố Tinh' Lý Đại Trung phóng ám khí thất hiệu vội tung 'Băng Thiết Quả' lên, thừa cơ đối phương xuất thủ đánh 'Hắc Hồ Tinh' Thời Công Cừ lao thi triển một chiêu 'Nhất Quả Kinh Thiên' bổ xuống đầu Thảm Tố Sương.

'Hùng Kê Tinh' Cát Sơn cũng lao tới vùng thiết trảo chop tới hai vai thiếu phụ.

Thảm Tố Sương bị hai người dùng binh khí hợp công trong lúc vừa xuất chưởng đánh Thời Công Cừ chưa kịp biến chiêu vội tung mình nhảy cao năm sáu thước vừa kịp tránh được thiết quả của Cát Sơn chop sượt qua vai!

Từ trên không, thiếu phụ đảo người rơi xuống rất nhanh.

Cát Sơn chop không trúng bị mất đà chưa kịp thu chiêu đã bị Thảm Tố Sương tung song cước đá vào giữa mặt lộn đi mấy vòng không dậy nổi!

Chân vừa đáp xuống đất, trường kiếm đã xuất hiện trong tay.

Lý Đại Trung lại bổ thiết trượng xuống.

Thảm Tố Sương hét to một tiếng, không lùi lại tránh chiêu mà tiến sát vào, chưởng kiếm cũng xuất!

Cây thiết quả vừa đánh xuống nửa chừng thì bị chưởng lực đánh bật ra, Lý Đại Trung chưa kịp phản ứng đã bị đâm suốt từ ngực ra tạt sau lưng!

Chúng nhân thấy vậy cùng ồ lên kinh hãi.

Chỉ trong nháy mắt, Thảm Tố Sương đã giết ba cao thủ, quả là hạng nữ nhạn độc ác vô song!

'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã thấy công lao mình đào tạo nên 'Thập nhị võ sư' nay đã thiệt hại phân nửa và hầu hết bị chết bởi tay Thảm Tố Sương, lửa hận bốc lên, liền nhảy ra quát :

— Thảm Tố Sương! Ngươi là đệ tử Phật môn mà tâm địa còn ác hơn rắn rết!

Xuất thủ đi! Ô mỗ xin lãnh giáo cao chiêu!

Nói xong rút ra một đôi đoản côn chỉ dài chừng một thước. một đầu hình lục lăng, đầu kia hình tròn, màu đen bóng.

Người của 'Bạch Mã sơn trang' không lạ gì đôi 'Tứ Sát côn' này, tuy nhiên Ô Đại Dã rất ít khi dùng nó.

Là đại đệ tử của Quách Bạch Vân, xưa nay Ô Đại Dã đã mấy khi gặp đối thủ mà phải dùng đến binh khí?

'Diệu Thủ Côn Lôn' không cần khách khí, vừa nói xong nếu xuất thủ đánh ngay, 'Tứ Sát côn' thi triển một chiêu 'Cưu Tước Tương Phùng' điểm tới hai vai đối thủ.

Thảm Tố Sương lướt mình sang tả, trường kiếm lóe lên bảy vết hàn tinh nhằm vào bảy yếu huyệt của địch.

Nghe kiếm khí rít lên ghê rợn, Ô Đại Dã không dám tấn công nữa đánh biến chiêu, dùng đoản côn đối phó với bảy vết hàn tinh.

Côn kiếm giao nhau hòa tạo thành một chuỗi âm thanh chát chúa, sau cú tiếp chiêu, hai đối thủ đã hiểu ra công lực của nhau cùng thu chiêu lùi lại.

Người đứng ngoài phần đông đều là cao thủ lão luyện giang hồ, căn cứ vào chiêu đầu tiên đều biết hai đối thủ thế bình lực địch.

Cao thủ quá chiêu, chỉ cần dăm ba chiêu là đã biết thắng thua, vì mỗi chiêu xuất thủ đều được cân nhắc suy xét tỉ mỉ, vận đến công lực cực hạn để đạt được hiệu quả cao nhất.

Thảm Tố Sương không ngờ đối phương tiếp được một chiêu thuộc loại đặc ý nhất của mình, trong lòng không khỏi sùng sốt.

Còn Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã may mà không bị kiếm khí sát thương, sợ đến toát mồ hôi!

Trước linh đường đã có năm tử thi, xem ra cuộc chiến này rất bất lợi cho Bạch Mã sơn trang.

Lực lượng tinh anh nhất, trừ Tư Không Viễn chưa xuất thủ, Quách Thái Linh chỉ mới vài chiêu đã bị bại dưới tay Thiết Hải Đường, nay Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã xem chừng khó thắng nổi Thảm Tố Sương.

Trong lúc đó phía Vũ Nội thập nhị lệnh chỉ mới có hai người là Ứng Thiên Lý và Thành Ngọc Sương xuất thủ đã lấy đi sinh mạng của một nửa số võ sư

hộ viện rồi, so sánh lực lượng thế nào không nói cũng biết.

Nhưng Bạch Mã sơn trang do Quách Bạch Vân sáng lập, danh chấn Trung nguyên, nay lão thái gia thi thể còn quàng trong linh đường chưa kịp hạ táng, chẳng lẽ chịu đầu hàng?

Trong trường đầu, Ô Đại Dã vừa mới nhảy lui, thân chưa đứng trầm ổn thì Thảm Tố Sương đã lướt vào.

Thị quyết cứng tỏ uy phong trước nhân vật số một của Bạch Mã sơn trang.

Cuộc ác đấu lại tiếp tục.

Đôi thiết côn và thanh trường kiếm tiếp nhau phát ra những âm thanh chói lùa liên hồi kỳ trận bắn ra muôn vàn ánh hỏa tinh!

Mọi người còn chưa kịp nhận ra ai công ai thủ thế nào thì cuộc chiến đã ngưng.

Ô Đại Dã vừa tung một côn đánh trượt qua vai đối phương thì chợt thấy nhân ảnh lóe lên như một vệt lưu tinh, Thảm Tố Sương đã lướt qua sát bên người phóng ra một kiếm.

Thân pháp thật là mỹ diệu tuyệt luân, đúng là nhanh như chớp!

Ô Đại Dã thất kinh vội nhảy sang tránh nhưng vẫn không kịp, bị một kiếm đâm trúng sườn phải, tà áo rách một đường dài cả thước, máu thấm ra ướt đỏ.

Hắn còn kịp đổ người xuống lăn đi mấy vòng rồi bật người nhảy ra xa hơn một trượng thoát được tử thương.

Trong tiếng kêu thảng thốt, mấy chục cao thủ Bạch Mã sơn trang đứng lặng người đương trường.

Thảm Tố Sương vẫn chưa chịu thôi, còn tung kiếm lao theo định kết liễu đối phương thì chợt một nhân ảnh lao ra.

Choang!

Người kia xuất thủ rất nhanh, một kiếm bổ xuống thanh trường kiếm của Thảm Tố Sương buộc thị phải lùi lại.

Ngẩng lên nhìn, người vừa xuất thủ cứu mạng Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã chính là sư muội Quách Thái Linh.

Quách Thái Linh xuất kiếm đẩy lùi Thảm Tố Sương nhưng không có ý liều đấu mà chỉ nhằm mục đích cứu mạng đại sư huynh thôi!

Cùng lúc ấy Tư không Viễn lướt tới cấp lấy Ô Đại Dã lao nhanh về phía linh đường.

Quách Thái Linh khoát tay ra lệnh :

– Rút!

Bọn võ sĩ và tráng đinh được lệnh ủa cả vào khu rừng tùng trúc.

Thảm Tố Sương đang định truy theo nhưng còn quay lại nhìn Thiết Hải Đường thấy hắn không có phản ứng gì đành dừng lại.

Chưa được lệnh của chủ nhân, người của Vũ Nội thập nhị lệnh không dám truy sát.

Con gió tanh mưa máu của Bạch Mã sơn trang tạm thời lắng dịu!

Trên đây đã nói đến kiến trúc của hệ thống sáu ngôi thạch lâu bao quanh linh đường được kết cấu rất đặc biệt.

Nhưng lúc đó Khấu Anh Kiệt chỉ mới quan tâm đến vấn đề kiến trúc mà chưa biết rằng đó là một trận thức cực kỳ tinh diệu, huyền ảo.

Ngày xưa khi kiến tạo sơn trang, Quách Bạch Vân đã dự tính sau này có thể địch nhân xâm phạm nên đã xây dựng hệ thống trung tâm này theo kiểu trận đồ rất tinh vi, đủ khả năng ngăn chặn bất cứ cường địch nào xâm phạm.

Trận đồ chiếu theo Tiên thiên dịch lý gọi là Tinh Quang Thất Sát trận.

Khi người của Bạch Mã sơn trang chạy hết vào trong thị trận đồ lập tức phát động.

Trong khu thạch lâu, đèn đuốc bỗng nhất loạt bật sáng trưng như ban ngày.

Sáu chiếc gương đồng trên mái linh đường bắt đầu di động phát ra muôn ngàn ánh ngũ sắc tạo thành từng chùm sáng chiếu vào đám người Vũ Nội thập nhị lệnh làm hoa cả mắt không sao mở ra được.

Trong lúc đó thì cao thủ Bạch Mã sơn trang đã rút hết vào trong những thạch lâu hoặc ẩn mình trong những khóm tùng, thành thử người Vũ Nội thập nhị lệnh thì đứng phơi mình ra giữa ánh sáng chói chang mà không thấy địch nhân đâu!

Thiết gia huynh muội suất lĩnh bốn tên hoàng y võ sĩ định xông vào thì Thiết Hải Đường khoát tay ngăn lại :

– Khoan đã!

Thiết Mạnh Hùng đi đầu, đành dừng bước quay lại nói :

– Cha và dì Thắm cứ lùi lại đi, để hài tử phá trận thức này...

Thiết Hải Đường hừ một tiếng nói :

– Người đã biết đó là trận thức mà còn vọng ngôn như thế! Nền biết Quách Bạch Vân kiến thức uyên thâm không thể xem thường!

Thiết Mạnh Hùng ưỡn ngực nói :

– Chẳng qua chỉ là một loại tinh quang trận mà thôi, làm gì được hài tử? Chỉ cần lão nhân gia đồng ý, hài nhi sẽ xông vào trận, kẻ nào dám ngăn cản sẽ bắt sống mang ra đây để cha xử lý!

Thiết Hải Đường lạnh lùng nói :

– Người đã biết đó là Tinh quang trận như vậy xem ra còn có chút kiến thức.

Vậy ta hỏi: Tinh quang trận kỳ ảo ở chỗ nào?

Thiết Mạnh Hùng đáp :

– Khuếch đại tinh vân chiếu thành sáu cực. Khi lọt vào trận thì mắt hoa chân loạn không nhìn thấy gì, cũng không xác định được phương hướng.

– Còn gì nữa?

Thiết Mạnh Hùng trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu đáp :

– Hài nhi không biết gì thêm!

Thiết Hải Đường nói :

– Bàn suông không bằng thâm nhập thực tế. Người muốn vào thử xem không?

Thiết Mạnh Hùng quả quyết nói :

– Đó là nguyện vọng của hài nhi!

Thiết Hải Đường chỉ tay vào một khe hẹp giữa hai cây thông lớn nói :

– Được vậy thì người hãy từ đó mà đi thẳng vào trung đường xem thử. Nhưng hãy tiến chậm thôi!

– Tuân lệnh!

Thắm Tố Sương dặn thêm :

– Hùng nhi hãy cẩn thận đó!

Thiết Mạnh Hùng dạ một tiếng rồi quay người bước đi.

Thiết Hải Đường gọi giật lại :

– Hãy khoan!

Thiết Mạnh Hùng quay lại hỏi :

– Lão nhân gia còn có gì sai bảo?

Thiết Hải Đường nói :

– Người chỉ được tiến vào linh đường mà không được tới nơi nào khác và phát hiện được điều gì bất trắc là phải rút ngay!

– Hài nhi tuân lệnh!

Nói xong lách vào giữa hai cây thông tiến vào trận.

Thảm Tố Sương tỏ ra lo lắng nói :

– Tướng công, trận thức này không đơn giản đâu!

Thiết Hải Đường trấn an :

– Sẽ không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đâu!

– Nhưng thiếp vẫn không yên tâm vì Hùng nhi hầu như chưa biết gì về loại trận thức này.

Thiết Hải Đường cười nói :

– Hắn không phải là kẻ ngốc, sẽ nhận ra nỗi nguy hiểm. Cứ để hắn tiếp xúc với những cạm bẫy phức tạp, sẽ bớt kiêu ngạo đi, đồng thời tìm ra cách ứng phó nhạy bén hơn...

Thảm Tố Sương nhú mày nói :

– Nếu vậy thì sẽ rất nguy hiểm!

Thiết Hải Đường nói :

– Ta tin rằng dù hắn không phá được trận thức nhưng sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm đâu!

Lúc đó Thiết Mạnh Hùng mới đi vào được mấy bước đã dừng lại, đưa mắt nhìn quanh đây về hồ nghi!

Thảm Tố Sương nói :

– Hùng nhi đã nhận ra có điều bất trắc rồi!

Thiết Hải Đường nói :

– Cái đó thì chưa hẳn. Nhưng xưa nay hắn chưa thấy quan tài thì chưa nhỏ lệ, hôm nay phải chịu thiệt thòi một chút cho sáng mắt ra!

Thảm Tố Sương buông lời oán trách :

– Tướng công là phụ thân nó, sao lại bàng quan để cho Hùng nhi một mình xông pha vào nơi nguy hiểm như vậy?

Thiết Hải Đường lắc đầu nói :

– Hắn không chết được đâu! Quách lão nhi tạo ra Tinh Quang Thát Sát trận này tuy rất kỳ diệu nhưng chỉ thiên về phòng thủ, Hùng nhi thói quen xông công, lần này cho hắn một chút giáo huấn cũng hay!

Nói xong quay lại gọi :

– Ứng cửu! Tới đây!

Ứng Thiên Lý dạ một tiếng, lật đật chạy tới cúi mình hỏi :

– Tổng lệnh chủ sai bảo gì thuộc hạ?

Thiết Hải Đường nói :

– Người cùng Tiểu Vi và bốn môn hạ đứng ngoài này không được vào, để hai chúng ta nhập trận xem!

Ứng Thiên Lý nói :

– Trận này có tên là Thát sát, không tầm thường đâu. Tổng lệnh chủ hãy cẩn thận mới được!

Thiết Hải Đường cười nói :

– Thì ra người cũng biết!

Thảm Tố Sương nói :

– Ứng cửu gia đâu phải nhân vật tầm thường! Đương nhiên nhận ra trận pháp này!

Ứng Thiên Lý chấp tay khiêm tốn nói :

– Chủ nhân quá khen!

Rồi quay sang Thiết Hải Đường nói :

– Thiếu quân một mình vào đó quá nguy hiểm, ti chức đang muốn nhập trận giúp một tay...

Thiết Hải Đường gật đầu :

– Ta biết! Nhưng việc này không cần người phải lo, ta đã có cách. Người cứ ở ngoài này, không được để ai nhập trận!

Ứng Thiên Lý cúi mình đáp :

– Ti chức tuân lệnh!

Chợt Thiết Hải Đường đưa mắt nhìn vào trận mặt biển sắc kêu lên :

– Không hay rồi!

Dứt lời tung mình lướt qua một ngọn thông lao vào giữa trận.

Thảm Tố Sương cũng lao theo.

Lúc đó trận thức đã phát động đang ở giai đoạn đỉnh cao, vì thế người bên ngoài càng bị chiếu sáng vào lóa mắt không thấy gì trong trận.

Thiết Tiểu Vi cũng không thấy gì, tuy rất sốt ruột nhưng bị phụ thân nghiêm cấm nên không dám vọng động.

Chỉ lát sau chợt thấy phu thê Thiết Hải Đường từ trong trận lao ra mang theo Thiết Mạnh Hùng người bê vết máu!

Hắn bị trọng thương ngất đi!

Ứng Thiên Lý, Thiết Tiểu Vi cùng kinh hãi chạy bỏ tới, run giọng kêu lên :

– Ca ca!

– Thiếu quân!

Thiết Tiểu Vi ngược nhìn phụ thân hỏi :

– Cha! Tình trạng ca ca có nguy hiểm lắm không?

Thiết Hải Đường lắc đầu đáp :

– Không bị sao đâu! Nó chỉ bị lạc đường quanh quẩn trong trận, bị loạn tên bắn trúng nhưng không có chỗ nào trúng vào yếu huyệt, chỉ ngất đi mà không nguy hiểm đến tính mạng đâu!

Thảm Tố Sương thêm vào :

– Nha đầu Quách Thái Linh đã có thể giết nó, không hiểu sao lại tỏ ra nhân hậu như thế? May mà Hùng nhi không chết...

Thiết Hải Đường hừ một tiếng nói :

– Như thế là nó còn thông minh. Nếu hại đến tính mạng Hùng nhi thì Bạch Mã sơn trang đừng hòng có ai sống sót!

Nói xong lấy ra một viên dược hoàn nhét vào miệng Thiết Mạnh Hùng bảo Ứng Thiên Lý :

– Người ở đây chăm sóc thiếu quân, để bốn tọa vào phá Tinh Quang Thất Sát trận xong sẽ nói!

Tuy hắn chưa vào ngay mà đứng ngoài quan sát thế trận hồi lâu, chợt nhận ra kỳ trận phức tạp và biến ảo hơn mình tưởng lúc đầu nhiều, quan sát hồi lâu mà vẫn chưa xác định được phương hướng.

Thảm Tố Sương hỏi :

– Tướng công định là gì bây giờ?

Thiết Hải Đường thờ dãi đáp :

– Ta đến đây để gặp Thành Ngọc Sương, nếu quả thật bà ta không có ở đây thì không cần xuất thủ nữa!

Thực ra hán cũng muốn phá kỳ trận để thị uy nhưng thấy khó mà làm được điều đó, lỡ gặp điều gì bất trắc thì mất nhuệ khí đi nên bày ra lý do để lui binh.

Thẩm Tổ Sương hỏi :

– Việc Hùng nhi đành thôi sao?

Thiết Hải Đường xẵng giọng :

– Hán tự chuốc lấy nhục còn trách gì ai? Huống hồ đối phương đã bị giết gần mười nhân mạng, như thế chưa đủ sao?

Thẩm Tổ Sương vốn cũng kiêu ngạo không kém gì Thiết Mạnh Hùng.

Thị tự hào mình là truyền nhân của Khô Trúc am chủ kiến thức đa quảng, tin rằng mình có thể phá được kỳ trận này liền nói :

– Tướng công đã không thèm xuất thủ thì để tiện thiếp phá trận vậy!

Thiết Hải Đường quắc mắt lên nói :

– Ta cũng không để cho nàng xuất thủ!

– Tổng lệnh chủ đã phán như thế, ai dám không tuân?

Tuy được cung chiều nhưng Thẩm Tổ Sương vẫn sợ đức phu quân một phép, không dám nói gì nữa.

Thị chợt nhớ tới một chuyện!

Đó mới chỉ là truyền ngôn, chưa có chứng cứ cụ thể nhưng cũng dần dần len lỏi vào tim thị như một con rắn độc!

Tin đồn rằng trong giang hồ có hai kỳ nữ tài sắc song toàn, một người chính là thị Thẩm Tổ Sương, còn người kia là nữ chủ nhân của Bạch Mã sơn trang cũng là mẫu thân của Quách Thái Linh - Thành Ngọc Sương.

Thực ra đây không phải lời đồn mà chính là sự thực, bởi vì xét về nữ lưu, ngoài sư phụ của Thẩm Tổ Sương là Khô Trúc am chủ đã già, không ai qua không Thành Ngọc Sương và Thẩm Tổ Sương.

Nhưng Thẩm Tổ Sương quan tâm đến khía cạnh khác.

Đó là lời đồn rằng giữa Thiết Hải Đường và Thành Ngọc Sương từng có một đoạn ân tình và hình như chuyện đó có liên quan đến việc Thành Ngọc Sương bỏ Bạch Mã sơn trang mà đi, từ đó phu thê đôi tình thành hận!

Nghĩ tới đó lòng ghen tuông nổi lên!

Thị nghĩ thầm :

– Chẳng trách nào mà lão ta cứ nhất định muốn gặp yêu nữ Thành Ngọc Sương cho bằng được!

Bị ngăn cản thị liếc mắt nhìn Thiết Hải Đường nói :

– Nếu Tổng lệnh chủ gặp được Thành Ngọc Sương thì sẽ thế nào?

Thiết Hải Đường chợt trở nên lúng túng trả lời :

– Cái đó...

Có lẽ hán chưa lường trước sẽ nói gì với Thẩm Tổ Sương nên không biết trả lời sao!

Thẩm Tổ Sương chăm chăm nhìn vào mặt phu quân chờ đợi!

Bí quá hóa khùng, hán chợt nắm tay lại quát lên :

– Đi thôi!

Nhưng hán không phải bỏ đi mà trái lại lao vào giữa trận!

Thẩm Tổ Sương lập tức nhảy theo!

Lúc đó trong lòng thị tuy thỏa mãn vì đã tìm được lời giải đáp cho một vấn đề bấy lâu nay ray rứt trong tim, nhưng đồng thời lại trào lên niềm thù hận vô bờ bến.

Tuy không dám tỏ thái độ gì với Thiết Hải Đường nhưng thị nuôi giữ nỗi ghen tức chờ đến khi gặp tình địch sẽ phát tiết.

Đôi phu thê một trước một sau nhảy lên cao tới năm sáu trượng, chuyền qua ngọn mây cảnh thông lướt vào giữa trận.

Vừa rồi Thiết Hải Đường đã quan sát kỹ nên đã nhận ra tới bảy tám phần kết cấu của trận thức và cũng dự đoán sự bố trí của cung thủ.

Mặc dù thế vừa đáp chân xuống đất, cả hai liền cảm thấy nhiệt khí từ những tấm gương bức xạ xuống nóng toát cả mồ hôi không sao chịu nổi.

Thiết Hải Đường quát to :

– Nhảy lên!

Một lần nữa cả hai tung mình nhảy vút lên mái linh đường.

Chân vừa rời đất đã nghe những âm thanh vun tút réo gào xung quanh.

Đó là bọn cung thủ đang xạ kích.

May rằng đôi phu thê đã nhanh chân một bước, chỉ cần chậm một tí là bị hàng chục mũi tên bắn vào người kết quả chẳng hơn gì Thiết Mạnh Hùng trước đây!

Hai người chuyền quan mái nhà rồi đáp xuống phía sau linh đường.

Nhưng những luồng sáng cứ tập trung chiếu vào, hai người chỉ thấy chung quanh sáng rực, trông mờ mờ ảo ảo chẳng phân biệt được gì!

Thẩm Tổ Sương định nhảy lên lần nữa nhưng bị Thiết Hải Đường kéo nằm rạp xuống lần đi mấy vòng, nép mình vào một bụi cây!

– Tên Tổng lệnh chủ đã phán đoán tình hình rất chính xác.

Chúng vừa lần đi thì tên từ bốn phía đã rào rào bắn tới, tầng thấp tầng cao đan xen vào nhau như tấm lưới.

Giả như lúc đó Thẩm Tổ Sương không bị kéo lại thì đã bị loạn tên như đàn ong cắn chỉ chít vào người đừng mong sống sót.

Mặc dù vậy thị nép sau gốc cây cũng toát mồ hôi!

Tên vừa dứt loạt đầu, Thiết Hải Đường đã xác định rõ mục tiêu lao đi như ánh chớp, nhắm vào một tốp cung thủ cách đó bốn năm trượng!

Thân pháp của hắn thật siêu phàm, xuất thủ cũng vô cùng thần tốc, chỉ chớp mắt đã không chế huyết đạo của năm sáu tên cung thủ!

Cùng lúc đó Thẩm Tổ Sương lao sang hướng khác, xuất chỉ không chết bọn cung thủ thứ hai!

– Giữa lúc ấy thì một nhân ảnh lao vút tới trước mặt Thiết Hải Đường trường kiếm xuất một chiêu Kim sát thủ đâm vào ngực hắn.

Thiết Hải Đường hừ một tiếng, vung cả song chưởng đánh trả lại!

Chưởng lực vận đủ thập thành, đường kiếm của người kia bị chệch hướng, đành thu chiêu nhảy tránh đi, chớp mắt đã khuất vào bóng tối.

Hai tốp cung thủ bị không chế huyết đạo bọn còn lại không dám bắn ra nữa.

Thẩm Tổ Sương chạy đến gần phu quân hỏi :

– Tướng công có sao không?

Thiết Hải Đường xua tay đáp :

– Không hề gì! Nhưng tên đó thân thủ thật kém!

– Hắn là ai vậy?

– Tư Không Viễn!

Thẩm Tổ Sương nhú mày hỏi :

– Tư Không Viễn là ai?

Thiết Hải Đường đáp :

– Nhị đồ đệ của Quách Bạch Vân!

Thảm Tố Sương gật đầu nói :

– Chẳng trách nào! Có vẻ như vừa rồi tướng công đã hạ thủ lưu tình!

Dù sao thì hấn cũng là đồ đệ của băng hữu, chỉ cần cho hấn biết lợi hại chạy đi là được!

Dứt lời vung tay nhằm vào một chiếc gương lớn trên mái linh đường đánh ra một chưởng!

Chỉ nghe choang một tiếng, tấm gương bằng đồng đã bị đánh sập lật úp xuống.

Tinh Quang Thất Sát trận vốn bao gồm Thất kính liên hoàn, nay một chiếc bị vô hiệu hóa, tinh quang trận liền tối hấn đi!

Cùng một lúc đó chợt nghe tiếng ầm ầm như trời long đất lở, giống như cả bảy tòa lầu đang sụp đổ.

Thảm Tố Sương phát hoảng kêu lên :

– Tướng công! Nguy rồi! Chạy thôi, không bị chôn vùi mất!

Thiết Hải Đường giữ chặt tay thị quát lên :

– Đứng yên!

Đất dưới chân ầm ầm chuyển động, giống như đang trải qua một cơn địa chấn, khói bụi mịt mù như thừa hồng hoang.

Chợt thấy một tốp bảy tám tên thanh y võ sĩ không biết từ đâu xuất hiện, tay cầm gươm đao nhằm đầu hai người bỏ xuống.

Thảm Tố Sương định nhảy lên nhưng Thiết Hải Đường vẫn không chịu buông thị ra quát :

– Không được vọng động!

Thảm Tố Sương chẳng hiểu gì, thấy đao kiếm bỏ xuống đầu nhưng không sao giăng ra được để tránh người run lên!

Thiết Hải Đường trấn an :

– Đó chỉ là ảo ảnh thôi!

– Đúng vậy!

Bởi vì sau khi đao kiếm chém xuống vẫn không thấy thương tích gì!

Lại một tốp người thứ hai xông tới.

Lần này tuy biết là ảo ảnh nhưng thấy đao chém vào cổ mình mà không tránh né được, Thảm Tố Sương thấy lạnh cả sống lưng liền nhắm mắt lại!

Lại tốp thứ ba xông tới, binh khí lóe lên rợp mắt!

Lần này thì Thiết Hải Đường có phản ứng!

Tên Tổng lệnh của Vũ Nội thập nhị lệnh quả thật là nhất đại kỳ nhân, đã nhận ra bây giờ là người thật chứ không phải hư ảo nữa.

Hấn buông Thảm Tố Sương ra quát lên :

– Muốn chết!

Lời chưa dứt, ống tay áo rộng đã phát ra.

Choang! Choang!

Một thanh kiếm và một cây Tử kim đao bị kinh lực cuốn khỏi tay hai tên thanh y võ sĩ rơi xuống nền nhà, còn tên thứ ba vì khoảng cách gần hơn cả nên cả người lẫn kiếm bị cuốn bay xa tới hai ba trượng tới tận mái lầu.

May mà tên này thân thủ bất tục, vội phát ra một chưởng tạo thành chấn động đẩy lùi lại để khỏi đập vào xà nhà, xoay mình đáp xuống đất.

Tên Tổng lệnh chủ quát :

– Đi thôi!

Cả hai cùng phi thân nhảy lên hành lang linh đường.

Lúc đó mặt Thảm Tố Sương vẫn còn tái mét, chưa hoàn hồn vì những ảo ảnh đáng sợ vừa rồi!

Tuy nhiên thị đã hiểu ra rằng vừa rồi chỉ có vài ba võ sĩ đứng ở đâu đó nhờ những tấm gương làm cho đối phương rộp mắt, tưởng rằng mình bị đánh nhưng kỳ thực chúng chờ thời cơ, khi không còn phân biệt được thực hư mới xuất thủ.

Nếu như lúc đó Thiết Hải Đường không phân biệt được thật giả thì khó mà thoát khỏi độc thủ của ba tên thanh y võ sĩ.

Đó chính là chỗ ảo diệu nhất của Tinh Quang Thất Sát trận nhưng vẫn không giấu được qua mắt Thiết Hải Đường.

Như vậy là kỳ trận đã mất tác dụng, hai tên ma đầu liền xông thẳng vào linh đường.

Có tám tên võ sĩ đứng canh trước cửa, một tên cầm một chiếc gương và một ngọn trường đao.

Chiếc gương chính là để chiếu làm địch nhân loạn thị như vừa rồi Thảm Tố Sương đã chứng kiến.

Tám tên võ sĩ vừa trông thấy Thiết Hải Đường và Thảm Tố Sương xông vào thì vô cùng kinh hãi.

Bọn này do một tên đầu mục chỉ huy nằm trong số Thập nhị võ sư tên là Bích Hào Tinh Tạ Tiểu Át.

Tên này chừng hăm tám hăm chín tuổi, người lông lá, chân tay lỏng không như tay vượn nhưng võ công được Ô Đại Dã truyền thụ nên rất cao cường.

Trong tám tên thì chỉ một mình hắn cầm một ngọn trường thương, số còn lại cầm trường đao.

Chúng yên trí rằng địch nhân xâm phạm nếu không chết do tên bắn thì do nhiều thị mà bị đao kiếm băm vằm rồi, đâu ngờ đối phương lại bình an vô sự xông vào đây?

Bích Hào Tinh Tạ Tiểu Át hét to một tiếng, toàn thân nhảy vút lên cao vung trường thương đâm thẳng tới ngực Thiết Hải Đường.

Bảy tên còn lại quay kính chiếu vào mắt địch nhân.

Thiết Hải Đường hừ một tiếng quát :

– Muốn chết!

Đồng thời né mình tránh sang một bên, tay phải đoạt lấy ngọn thương, tay tái vượn ra năm ngón tay cong lại nhằm chop vào đầu đối phương.

Tạ Tiểu Át chợt nhận ra ánh sáng từ những chiếc gương chiếu ra không còn tác dụng, kinh hãi lùi về.

Chỉ tiếc rằng đã muộn!

Chỉ nghe rắc một tiếng, sau đó là tiếng xương vỡ vụn và tiếng la thảm thiết của Bích Hào Tinh Tạ Tiểu Át.

Ngọn thương bị Khẩu Anh Kiệt bẻ gãy phăng, đầu Tạ Tiểu Át bị năm đầu ngón tay xuyên vào mấy tấc, máu từ đó tuôn chảy ra.

Thiết Hải Đường buông tay, thi thể Tạ Tiểu Át rú xuống ngay trước cửa linh đường không động đậy!

Cùng lúc Thiết Hải Đường xuất thủ, Thảm Tố Sương lao tới, song chưởng phân khai đánh vào hai tên thanh y võ sĩ khác.

Bọn này võ công đều do Thập nhị võ sư truyền thụ, đâu phải là đối thủ của yêu nữ Thảm Tố Sương?

Hai tên trúng chưởng bay đi như tàu lá đập vào xà nhà, miệng phun ra một vòi tiền huyết, roi xuống chết ngay!

Chỉ chớp mắt đã có ba tên bị giết, năm tên còn lại không còn hồn vía nào nữa, kinh hoàng chạy tán đi!

Đôi phu phụ đi thẳng vào linh đường.

Nhưng một nhân ảnh lao ra chặn ngay trước cửa.

Người đó là Quách Thái Linh!

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Phỉ Thúy Lạc Đà

Quách Thái Linh tay cầm chắc trường kiếm, mặt tái xanh, môi mím chặt, mắt phát ra những tia lửa thù hận nhìn Thiết Hải Đường.

Tên Tổng lệnh chủ nói :

– Nha đầu! Người còn dám chặn đường bốn tọa hay sao?

Quách Thái Linh nghiêng răng đáp :

– Thiết Hải Đường! Người dám vào phạm tới linh cữu của cha ta, ta quyết liều mạng với người!

Thiết Hải Đường cười nhạt nói :

– Để xem người làm được gì ta?

Nói xong ngẩng đầu nghênh ngang bước vào linh đường.

Quách Thái Linh chợt thét to một tiếng, lao cả người lẫn kiếm nhằm thẳng vào ngực Thiết Hải Đường.

Tên này hừ một tiếng nói :

– Tốt lắm!

Lời chưa dứt đã đánh ra một chưởng!

Quách Thái Linh đang lao tới với tốc độ rất nhanh nhưng khi còn cách địch nhân ba bước thì bị chưởng kinh đánh bật lại.

Nhận ra công lực của đối phương cao hơn mình nhiều, Quách Thái Linh biết không làm gì được, mặt tái nhợt như sáp, nước mắt trào ra.

Đôi phụ phụ không thèm để ý đến Quách Thái Linh nữa, nghênh ngang đi thẳng vào chỗ quan tài.

Trong linh đường rất yên tĩnh, chỉ có mấy ngọn đèn mờ nhạt càng tăng thêm vẻ thê lương tang tóc.

Một thiếu niên đứng bên cỗ quan tài, tay cầm một thanh nhuyễn đao chỉ dài chừng một thước phát ra ánh thép xanh lạnh, trên khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ tang thương, nhưng ánh mắt nhìn Thiết Hải Đường và Thảm Tố Sương thì rất hiên ngang!

Bắt gặp ánh mắt đó, cả hai bắt giác dừng lại.

Thiết Hải Đường, tên Tổng lệnh chủ Vũ Nội thập nhị lệnh mà giang hồ nghe tiếng đã kinh tâm động phách, nhưng thấy ánh mắt và dáng vẻ quả quyết của thiếu niên này, hần chợt thấy rung động.

Thực sự hần run sợ, không phải sợ thanh đao trong tay thiếu niên mà chính là sợ sự bình tĩnh đến thần bí kia.

Hiển nhiên thiếu niên vừa chứng kiến cảnh tàn sát khốc liệt vừa rồi nhưng thần thái và ánh mắt tuyệt nhiên không có chút sợ hãi nào.

Thiết Hải Đường hừ một tiếng hỏi :

– Người là ai?

Thiếu niên xẵng giọng trả lời :

– Khấu Anh Kiệt!

Vừa nghe thiếu niên xưng danh xong, đôi chân mày tên Tổng lệnh chủ đột nhiên lay động!

Hần vẫn không rời mắt nhìn thiếu niên hỏi tiếp :

– Thế nào? Người là Khấu Anh Kiệt?

– Không sai!

– Chính người vừa đưa linh cữu Quách Bạch Vân từ Tứ Lang thành về Bạch Mã sơn trang?

Khấu Anh Kiệt gật đầu.

– Chính là tại hạ!

Thảm Tố Sương cũng chăm chú nhìn chàng một lúc rồi cất tiếng phụ họa :

– Không sai! Thiếp đã nhớ ra tiểu tử này. Chính hắn đã đột nhập lên lầu thuyền tối hôm trước.

Trên bộ mặt nham hiểm của tên Tổng lệnh chủ chốt hiện sát cơ.

Hắn cười hắc hắc nói :

– Khấu Anh Kiệt! Người thật to gan! Dám đối đầu với bản tọa! Chắc rằng người đã chán sống rồi...

Khấu Anh Kiệt thản nhiên đáp :

– Tiền bối nói vậy sai rồi! Tại hạ với Quách lão sư có danh phận sư đồ. Sư phụ đã gặp chuyện bi thảm như thế, việc đưa linh cữu về an táng là bổn phận, cho dù vượt qua biển gào rừng grom cũng không nề!

Thiệt Hải Đường cười nói :

– Nghe nói võ công người chỉ vào hạng tầm xoàng, dám đối địch với bản tọa thì quả là không biết tự lượng sức!

– Tại hạ chỉ biết làm theo bổn phận, còn vì việc đó mà phạm đến tiền bối hay không thì tại hạ chẳng quan tâm! Sinh tử chỉ là việc nhỏ, chí khí mới là chuyện lớn. Nếu bây giờ tiền bối dám xâm phạm đối với linh cữu tiền sư thì tại hạ quyết không tiếc thủ cấp của mình để phản kháng lại!

Thiệt Hải Đường hừ một tiếng, hai tay chốt khuyên ra một vòng xung quanh cổ quan tài.

Khấu Anh Kiệt lập tức cảm thấy một luồng kinh khí lạnh ngắt phát ra ập tới mình làm cả người phát run.

Tên Tổng lệnh chủ gật đầu nói :

– Đúng là thi thể Quách Bạch Vân có ở trong quan!

Hắn thờ dài nói thêm :

– Ta và Quách Bạch Vân giao kết mấy mươi năm, tuy không thân thiết nhưng luôn kính trọng nhau. Nay tử biệt sinh ly, âm dương cách trở. Người ta đâu phải là gỗ đá, trước cảnh tình này sao chẳng động lòng?

Quách Thái Linh chốt bỏ tới chỉ vào mặt hắn quát :

– Tên họ Thiệt kia! Người dùng thủ đoạn dâm hèn giết cha ta, nay lại còn tới đây nói những điều giả nhân giả nghĩa, tưởng điều đó có thể xoa dịu được lòng thù hận của chúng ta hay sao? Đừng hòng!

Thiệt Hải Đường lạnh giọng hỏi :

– Vậy là người quyết tâm báo thù?

Quách Thái Linh nghiêng răng nói :

– Đương nhiên! Rồi sẽ có ngày ta sẽ băm vằm người dưới kiếm này!

Thảm Tố Sương chốt bước lên quát :

– Nha đầu to gan!

Lời chưa dứt, hữu chương đã phát ra một đạo kinh phong!

Quách Thái Linh lửa hận bốc cao, không quản gì sống chết, tả chương vận thập thành công lực đánh ra tiếp chiêu, hữu chương vẫn cầm chắc trường kiếm lao tới, đâm thẳng vào mặt địch nhân.

Thảm Tố Sương sợ đối phương xuất kỳ chiêu với ý đồ lường bại câu thương nên không dám thu chiêu vội nhảy sang bên tránh.

Quách Thái Linh hào khí càng tăng, trường kiếm múa lên như mưa sa bão táp, chớp mắt đã công sang năm kiếm.

Chỉ là nàng đã gặp phải địch thủ quá cao cường.

Thẩm Tổ Sương học được kiếm pháp lừng danh của Khô Trúc am chủ là Trúc Ảnh kiếm pháp, thân pháp lại rất ảo diệu nên dễ dàng tránh được mọi đường kiếm uy mãnh của Quách Thái Linh!

Tuy tấn công không thu được hiệu quả nhưng vì lửa hận đã bốc cao muôn trượng nên nàng vẫn nghiêng răng lao vào.

Đến chiêu thứ tám, Thẩm Tổ Sương đành phải rút kiếm ra đối địch.

Lập tức trong linh đường vang lên tiếng thép chém vào nhau đinh tai nhức óc.

Cả hai đều dùng bảo kiếm, tuy kiếm thuật cao hạ khác nhau nhưng xuất thủ đều vô cùng thần tốc, ánh kiếm loang loáng cả một vùng, kiếm khí bao phủ cả linh đường khiến Khấu Anh Kiệt đứng cách mấy trượng phải cảm thấy tức thở.

Nhưng vì cả kiếm thuật lẫn công lực đều thua kém đối phương nên chỉ sau bảy tám chiêu, Thẩm Tổ Sương dùng kiếm áp chặt lấy lưỡi kiếm Quách Thái Linh.

Nàng cố vận hết sức đâm kiếm vào người địch nhân nhưng không sao đâm vào thêm được một tấc, rút về cũng không được!

Trong lúc đó Thẩm Tổ Sương vận công truyền cang khí vào thân kiếm sang người đối thủ.

Quách Thái Linh chợt cảm thấy cánh tay phải tê đi, tưởng chừng không giữ nổi thanh trường kiếm.

Thẩm Tổ Sương chợt quát lên :

– Lùi!

Dứt lời vùng mạnh tay.

Quách Thái Linh bị chấn lực đẩy lùi bốn năm bước, loạng choạng một lúc mới đứng vững, mặt tái nhợt, thất thần nhìn đối phương.

Thẩm Tổ Sương hừ một tiếng nói :

– Nha đầu không biết trời cao đất dày là gì? Bản lĩnh của người còn lâu mới tranh cao hạ được với chúng ta!

Quách Thái Linh nghiêng răng nói :

– Ni cô phá giới họ Thẩm kia! Ta biết Trúc Ảnh kiếm pháp của người lợi hại!

Giết ta đi!

Thẩm Tổ Sương bị rửa mặt đỏ bừng chỉ chực phát tác nhưng không biết nghĩ sao bỗng nhịn lại, tra kiếm vào bao, bước tới bên Thiết Hải Đường.

Quách Thái Linh là người hiếu thắng xưa nay đã chịu nhục như thế bao giờ?

Hôm nay trước sau thua liền ba trận, nàng giương mắt tức tối nhìn địch nhân, sắc mặt từ tái nhợt trở nên đỏ bừng, trong lòng pha lẫn cả nỗi hờn căm, sự tủi nhục và lòng nhẫn nhục, nước mắt lại trào ra.

Lúc sau nàng bình tam lại mấy phần, tự nhủ :

– Rồi sẽ có ngày ta đòi lại món nợ này!

Chứng kiến cuộc đấu xong, Thiết Hải Đường nhìn Khấu Anh Kiệt nhếch môi cười đắc ý nói :

– Thanh niên nhân! Người thấy rồi chứ! Bây giờ người còn nuôi mộng báo thù cho lệnh sư nữa không?

Khấu Anh Kiệt thản nhiên đáp :

– Dù tại hạ chỉ còn một hơi thở cũng không từ bỏ quyết tâm đó!

Thiết Hải Đường trầm giọng hỏi :

– Quyết tâm báo thù?

– Không sai!

Thiết Hải Đường nghe nói sầm mặt lại, bước lên một bước, bắt thần chớp tới ngực Khấu Anh Kiệt.

Chàng lập tức vùng Như Ý đao chém vào Uyển Mạch đối phương nhưng lưỡi đao chỉ chém vào khoảng không!

Vẫn không nao núng, Khấu Anh Kiệt vừa đâm vừa chém mấy đao nữa nhưng vẫn không trúng đích!

Không biết dùng thân pháp gì, Thiết Hải Đường tránh được tất cả những đường đao vốn cũng rất có danh của Mã gia!

Khấu Anh Kiệt đang mải mê ra chiêu chợt thấy ngực đau nhói, nhìn xuống mới biết đã bị đối phương chop được.

Thiết Hải Đường trừng mắt hỏi :

– Người còn muốn báo thù nữa không?

Khấu Anh Kiệt bình thần gạt đầu :

– Tại hạ đã nói rằng chỉ cần còn một hơi thở là không bao giờ từ bỏ quyết tâm báo thù! Trừ phi các hạ giết ngay!

Chàng còn nói thêm :

– Nhưng tin rằng các hạ không làm thế!

Thiết Hải Đường hỏi :

– Vì sao?

– Vì hạ thù lúc này tất các hạ sẽ không tránh khỏi bị người trong giang hồ chê cười!

Thiết Hải Đường hừ một tiếng nói :

– Đương nhiên là ta sẽ không giết người mà chỉ phé bỏ võ công của người thôi! Đồng thời chọc mù hai mắt để người biết thành kẻ tàn phế!

Khấu Anh Kiệt buồn bã nghĩ thầm :

– Thế là hết hy vọng! Nhưng số phận đã thế, biết làm sao?

Chàng vẫn bình thần giương cặp mắt nhìn đối phương.

Thiết Hải Đường xuất xong chỉ nhắm vào đôi mắt Khấu Anh Kiệt.

Quách Thái Linh thấy vậy liền lao tới kêu lên :

– Thiết Hải Đường! Người không được hạ độc thù với huynh ấy!

Thiết Hải Đường dừng tay hỏi :

– Vì sao?

Quách Thái Linh đáp :

– Vì anh ấy là người vô tội!

Thiết Hải Đường cười nhạt nói :

– Nghĩa là cô nương cầu xin cho tiểu tử này? Quách cô nương! Ta xin hỏi với tư cách gì vậy?

Quách Thái Linh dừng lại đứng ngây ra không biết trả lời sao.

Thiết Hải Đường nói tiếp :

– Vì nghĩ đến mối ân tình ngày xưa giữa bốn tọa với lệnh đường nếu cô nương cầu xin thì ta có thể tha cho hắn!

Quách Thái Linh nói :

– Mẹ ta đã chết từ lâu, còn nhắc đến bà ấy làm gì? Ta cũng không phải lấy tư cách gì mà cầu xin, chỉ vì không ấy là ngoại nhân, vì thế người không thể hạ độc thủ. Nếu người sợ sau này có người tìm đến báo thù thì cứ giết ta là xứng đáng hơn.

Bởi vì ta mới là người nhất định bắt người trả mối hận này!

Nói xong đến trước mặt Thiết Hải Đường chờ hắn hạ thủ.

Thiết Hải Đường lăm lăm :

– Nói vậy là lệnh đường chết thật rồi ư?

Quách Thái Linh đáp :

– Người đã biết rõ rồi sao còn hỏi? Ta cũng chẳng muốn nhắc tới bà ấy nữa!

Nếu giả sử bà ta còn sống, người cũng đừng mong vì bà ấy mà hóa giải mối cừu hận giữa ta và người!

Thiết Hải Đường trầm giọng nói :

– Nha đầu này thật là bướng bỉnh!

Tuy nói vậy nhưng hần vẫn buông ngực áo Khấu Anh Kiệt ra.

Chàng vừa được tự do, hít sâu vào một hơi lùi lại mấy bước.

Trong lòng chàng lúc ấy vừa chua xót vừa hổ thẹn.

Hổ thẹn vì võ nghệ không bằng người, không biết khi nào mới báo được thù, còn chua xót vì câu nói của Quách Thái Linh.

– Huỳnh ấy là ngoại nhân!

Đã bị nàng coi là người ngoài, chàng còn có lý do gì ở lại Bạch Mã sơn trang này nữa?

Thiết Hải Đường vẫn không rời mắt khỏi chàng nói :

– Khấu Anh Kiệt! Ta có mấy câu muốn hỏi. Người hãy trả lời cho thành thật!

Khấu Anh Kiệt khinh khinh đáp :

– Cái đó còn phải xem câu hỏi thế nào!

Ánh mắt tên Tổng lệnh chủ lóe lên đầy đe dọa nhưng chỉ một thoáng liền tắt ngay bắt đầu hỏi :

– Trước lúc lâm tử, Quách Bạch Vân đã người làm đồ đệ đúng không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Không sai!

Thiết Hải Đường nhìn sang Quách Thái Linh nói :

– Như vậy là không thể coi hần là ngoại nhân được rồi!

Quách Thái Linh không đáp.

Khấu Anh Kiệt sốt ruột hỏi :

– Các hạ còn gì muốn hỏi nữa không?

– đương nhiên còn. Theo ta được biết thì tất cả những di vật của Quách Bạch Vân đều giao cho người cả, không sai chứ?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Đúng thế!

Thiết Hải Đường lại hỏi :

– Trong số những di vật có một viên ngọc Phi Thụỵ Lạc Đà?

Quách Thái Linh nghe câu này đưa mắt chăm chú nhìn Khấu Anh Kiệt.

Trước đây chàng chưa kể chuyện này cho Quách Thái Linh, vì viên ngọc đã bị Thành Ngọc Sương lấy đi mất, và bà ta đã giao hẹn chàng đừng để lộ việc này!

Nhưng bây giờ chàng không thể giấu giếm được đành thừa nhận!

– Đúng là có vật đó!

Quách Thái Linh nhìn chàng vừa ngạc nhiên vừa trách móc, định hỏi nhưng cuối cùng nhịn lại.

Thiêt Hải Đường nói :

– Vậy là rất tốt! Nhưng nếu ta nói rằng Phi Thúy Lạc Đà là vật của ta thì có lẽ các người không tin. Nhưng vật đó chính là vật gia bảo truyền môn của Thiêt gia. Vì thế ta có quyền thu hồi lại!

Hắn hướng sang Quách Thái Linh dụ giọng nói :

– Cô nương! Chắc rằng Khấu Anh Kiệt đã giao kỷ vật cho cô nương. Bỏn tọa thiêt tha yêu cầu cô nương giao lại Phi Thúy Lạc Đà!

Quách Thái Linh lắc đầu nói :

– Phi Thúy Lạc Đà ư? Hình như ta có nghe cha ta nói đến vật này, chỉ là chưa thấy nó bao giờ!

Tới đó quay sang Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Khấu huynh! Chuyện là thế nào?

Khấu Anh Kiệt chợt đỏ bừng mặt!

Bởi vì bị Thành Ngọc Sương lấy mất vật đó mà chàng đã không dám nói lại với Quách Thái Linh và hai vị sư huynh.

Mặt khác vì đã hứa với Thành Ngọc Sương là không kể lại sự kiện xảy ra trong Trường Hưng khách điếm nên chàng phải lờ đi.

Nay nghe hỏi chàng cảm thấy giống như mình là kẻ dối trá!

Sau nay Khấu Anh Kiệt nghe Phong Hỏa Tăng nói rằng Thành Ngọc Sương chính là mẫu thân của Quách Thái Linh, vì thế mà càng trở nên khó xử, bởi vì chính sư phụ chàng Quách Bạch Vân cũng giấu kín nhĩ nữ chuyện này suốt hai mươi năm, làm sao chàng dám tiết lộ bí mật kinh nhân đó?

Ngoài ra Trác Tiểu Thái Tuế Trác Quân Minh cũng bắt chàng phải giấu kín chuyện này không được để Quách Thái Linh biết, như vậy là có quá nhiều yếu tố để buộc chàng không được nói ra...

Nay chàng đã thú nhận là trong số di vật của tiên sư có Phi Thúy Lạc Đà nay đã bị Thành Ngọc Sương lấy mất.

Nếu không khai thật việc này thì biết nói sao đây?

Quách Thái Linh vẫn nhìn chàng chờ đợi!

Khấu Anh Kiệt cười khổ đáp :

– Chuyện này... tại hạ còn chưa có thời gian kể rõ với cô nương!

Quách Thái Linh hỏi dồn :

– Cha tôi có giao vật đó cho huynh?

Khấu Anh Kiệt lúng túng đáp :

– Có... nhưng...

Cả Quách Thái Linh và Thiêt Hải Đường cùng bật hỏi :

– Nhưng sao?

– Nhưng... bây giờ...

Thiêt Hải Đường nhìn chàng vừa nghi ngờ vừa sốt ruột hỏi to :

– Bây giờ sao? Nói nhanh đi chứ!

Giữa lúc đó thì có hai nhân ảnh chạy vào linh đường. Người đi đầu là Tư Không Viễn, theo sau còn có Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã, mặt còn tái nhợt vì trúng kiếm của Thẩm Tổ Sương trước đó.

Ngoài ra còn có hơn bốn chục cao thủ của Bạch Mã sơn trang, tay cầm binh khí, kẻ kiếm, người đao, một số người tay cầm cung tên, vừa tới đã phân thành các tiểu tổ phân ra án ngữ sáu cửa linh đường.

Xem ra người của Bạch Mã son trang chuẩn bị quyết một trận sinh tử với phu thê Thiết Hải Đường.

Tên Tổng lệnh chủ không thèm nhìn chúng, mắt vẫn không rời Khấu Anh Kiệt tiếp tục tra vấn :

– Quách Bạch Vân giao cho người viên Phi Thúy Lạc Đà bây giờ ở đâu, sao không nói nhanh đi!

Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã, Tư Không Viễn nghe hỏi thế liền đến gần chăm chú nghe, mặt chợt sáng lên.

Khấu Anh Kiệt thờ dài nói :

– Dọc đường đã bị người ta cướp mất!

Câu trả lời của Khấu Anh Kiệt khiến mọi người đều rúng động, nhưng phản ứng lại rất khác nhau.

Quách Thái Linh thờ dài, cúi thấp đầu xuống.

Thiết Hải Đường hừ một tiếng, mặt rần đánh lại.

Còn Ô Đại Dã và Tư Không Viễn thì ánh mắt lộ nét hoài nghi.

Thiết Hải Đường và Thảm Tố Sương nhìn nhau tỏ ý thất vọng.

Một lúc sau tên Tổng lệnh chủ nhìn chàng hỏi :

– Người nào cướp?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Tại hạ không biết người đó là ai!

Thiết Hải Đường hỏi dồn :

– Người đó hình dáng thế nào? Là nam hay nữ?

– Là nữ!

– Là nữ?

Thiết Hải Đường à một tiếng, sắc mặt chợt tái đi lại hỏi :

– Có phải là Thành Ngọc Sương không?

– Tại hạ không biết!

Thiết Hải Đường lăm lăm :

– Nếu vậy thì quả thật cô ấy còn sống rồi!

Hắn chợt nhớ lại Ưng Thiên Lý kể rằng đã gặp Thành Ngọc Sương ở Trường hưng khách điểm và chỉ một chiều bị bà ta đánh bại buộc phải rời khỏi Tần Châu, hắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhiều cảm xúc trỗi dậy trong lòng, hắn không sao tự chủ được liền vẫy tay nói với Thảm Tố Sương :

– Chúng ta đi thôi!

Hiểu ra trong lòng trượng phu đang có những cảm xúc gì, Thảm Tố Sương tuy rất bất bình nhưng trước đám đông không tiện phản kháng.

Hơn nữa xưa nay quen phục tùng Thiết Hải Đường, cho dù đó là chuyện tư tình giữa đức lang quân với nữ nhân khác, thị đều nghiêng răng nhẫn nhục, không dám hờ hoi.

Mặt khác, đây mới chỉ là sự phỏng đoán chưa thể khẳng định, đâu thể vội vàng quyết định!

Thảm Tố Sương xưa nay hành động rất thận trọng.

Sau khi trở thành thê thiếp của Thiết Hải Đường, tuy chưa có danh phận chính thức nhưng thuộc hạ Vũ Nội thập nhị lệnh trên dưới đều coi thị là Tổng lệnh chủ phu nhân, như thế đủ biết bản lĩnh và dã tâm của thị không phải là ít.

Mất không ít tâm lực để củng cố địa vị của mình, nay có một nữ nhân khác len vào cuộc đời Thiết Hải Đường, thị cảm thấy lo lắng bất an.

Nhưng đối với người như Thẩm Tổ Sương đời nào chịu đầu hàng?

Những ý nghĩ đó nảy ra chỉ trong thoáng chốc, Thẩm Tổ Sương liền tung mình đuổi theo phu quân.

Người của Bạch Mã sơn trang thấy phu thê Thiết Hải Đường bất ngờ bỏ đi như vậy, tuy rất ngạc nhiên nhưng tất cả đều ngậm thờ phào nhẹ nhõm.

Bởi vì mọi người đều biết thủ đoạn của hai tên này độc ác và đáng sợ thế nào!

Chưa được bao lâu, chợt nghe từ trang môn vang lên tiếng kêu rùng rợn.

Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã kinh hãi kêu lên :

– Nguy rồi! Bọn Điền Minh chúng nó...

Dứt lời lao ra khỏi linh đường!

Tư Không Viễn, Quách Thái Linh và hơn hai chục tên cao thủ nữa cũng lục tục chạy theo.

Dọc đường không gặp phải biến cố gì nhưng tới trang môn, một cảnh tượng thê thảm hiện ra trước mắt mọi người.

Mười tên được lệnh giữ trang môn nằm rải rác xung quanh cổng, kẻ vỡ đầu, tên lòi ruột, trông hết sức tang thương.

Người của Vũ Nội thập nhị lệnh biến đầu mắt, không để lại dấu vết.

Ô Đại Dã đến bên một thi thể bất động kêu lên :

– Hắn còn sống!

Người đó là Ngọc Long Tinh Điền Minh chỉ huy đội canh này.

Tư Không Viễn đến gần hỏi :

– Thương thế ra sao?

Diệu Thủ Côn Lôn lắc đầu đáp :

– Không có thương tích gì cũng không có dấu tay. Người còn sống nhưng đã cứng đờ như đá, chắc bị đối phương dùng thủ pháp điểm huyết độc môn khổng chế!

Tư Không Viễn cúi xuống sờ xem, quả đúng là người Điền Minh còn nóng, chưa đoạn khí nhưng không những toàn thân cứng đờ y như một pho thạch tượng mà còn lạnh toát như một khối băng.

Ô Đại Dã kinh dị nói :

– Trong giang hồ xưa nay chưa từng nghe nói đến thủ pháp khổng chế huyết đạo lợi hại thế này bao giờ!

Tư Không Viễn thêm :

– Chắc là công phu bí truyền của Thiết Hải Đường!

Ô Đại Dã dõi nhìn ra ngoài trang môn, nhưng ngoài tiếng gió thu xạc xào thổi vào cành lá, đâu còn thấy bóng dáng địch nhân nữa.

Bạch Mã sơn trang coi như đã thoát khỏi cơn đại nạn nhưng tổn thất không ít, tới gần ba chục cao thủ bị tử thương.

Bi thảm nhất là tình trạng của Ngọc Long Tinh Điền Minh, tuy vẫn duy trì được sự sống thêm hai canh giờ nữa, nhưng cuối cùng không thuốc thang gì chữa khỏi cái chết.

Đặc biệt cho đến khi chết hắn không tỉnh lại được chút nào, người vẫn cứng đờ lạnh ngắt như đã đóng băng, ngay cả huyết đạo cũng không ai giải được. Hơn nữa trước khi thở hắt ra hơi cuối cùng, miệng hắn còn ọc ra một bãi máu đen.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đôi bên cùng lợi

Theo dự định thì đáng ra lễ tang của Lão trang chủ Quách Bạch Vân phải được tổ chức thật long trọng linh đình, nhưng vì gặp phải biến cố bi thảm bị người của Vũ Nội thập nhị lệnh đến gây náo loạn, tử thương thêm gần ba chục nhân mạng nên đành phải hủy bỏ kế hoạch ban đầu, tổ chức đơn giản và chóng vánh.

Ngoài người trong sơn trang, không mời thêm khách nhân nào, trừ Phương trượng Bạch Tháp tự là Viên Minh đại sư tự nguyện dẫn theo mấy hòa thượng đến cầu kinh độ.

Hôm ấy trời mưa lất phất, nhưng toàn thể chúng nhân trong Bạch Mã sơn trang đều tham dự.

Đương nhiên Khấu Anh Kiệt cũng theo đoàn xe tang.

Vừa hạ quan, Quách Thái Linh liền khóc ngất đi.

Mấy hôm nay Khấu Anh Kiệt không chế tới đa nỗi đau thương của mình, nhưng lúc này cũng không nén được nỗi, nước mắt trào ra như xối.

Thấy Quách Thái Linh khóc đến ngất đi, bộ áo tang ướt đầm cả mưa lẫn nước mắt, lòng chàng càng như dao cắt.

Nhưng dù thương cảm đến đâu, chàng cũng không thể biểu lộ sự quan tâm của mình.

Từ khi người của Vũ Nội thập nhị lệnh rút đi, hầu như chàng không có địa vị gì ở Bạch Mã sơn trang cả hoàn toàn giống như một vị khách, ngay đến Quách Thái Linh cũng tỏ ra lạnh lùng đối với chàng.

Cứ ngỡ rằng Quách Thái Linh hoặc hai vị sư huynh sẽ gọi mình tới để chất vấn về chuyện làm mất Phi Thúy Lạc Đà nhưng trái với dự đoán của chàng, không có ai đã động đến việc đó cả.

Không đã động, nhưng có thật là họ không quan tâm đến viên ngọc Phi Thúy Lạc Đà không?

Không! Khấu Anh Kiệt không tin vào điều đó.

Chàng hiểu rằng đã có một chướng ngại vật ngăn cách giữa mình với Quách Thái Linh và hai vị sư huynh.

Không ai khác, chính Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã và Tư Không Viễn đã tạo ra chướng ngại đó.

Sau khi từ huyết mộ trở về, lòng chàng lại càng thêm sầu khổ, tưởng như mình sắp rời xa nơi này.

Đương nhiên chàng không muốn phải đi nhanh như vậy. Thế nhưng cảm giác đó càng lúc càng đè nặng lên tâm trí chàng.

Tối hôm đó, tỳ nữ thân thiết của Quách Thái Linh là Tiểu Mi đến biệt lâu báo rằng tiểu thư mời chàng đến.

Khấu Anh Kiệt lập tức sửa soạn đi ngay.

Trong khách sảnh không chỉ một mình Quách Thái Linh mà có cả hai vị sư huynh ngồi chờ sẵn.

Sắc mặt Tư Không Viễn vẫn còn vàng bủng.

Hôm đó trước linh đường hấn trúng một chướng của Thiết Hải Đường suýt nữa thì mất mạng. May nhờ nội công thâm hậu mới duy trì nổi, tuy không còn nguy hiểm nữa nhưng đến bây giờ vẫn còn uống thuốc.

Còn Ô Đại Dã trúng kiếm của Thảm Tố Surong, nhát thoi ra nhiều máu nên xanh xao, nhưng vì vết thương chỉ trúng vào da thịt nên chóng lành hơn.

Tiểu Mi dẫn Khấu Anh Kiệt vào xong liền lùi ra ngay.

Về mặt cả ba đều rất lạnh lùng, đặc biệt là Quách Thái Linh.

Không những lạnh lùng mà nàng còn nhìn chàng với ánh mắt ngờ vực, thậm chí không thèm chào một tiếng.

Còn Ô Đại Dã và Tư Không Viễn thì về lạnh lùng có hữu thấy Khấu Anh Kiệt chỉ khẽ gật đầu.

Ô Đại Dã lạnh lùng nói một câu :

– Khấu lão đệ, mời ngồi!

Khấu Anh Kiệt lặng lẽ ngồi xuống ghé.

Vẫn không ai nói một lời.

Khấu Anh Kiệt đành lên tiếng :

– Cô nương gọi tại hạ đến đây có việc gì vậy?

Nhưng người trả lời lại là Ô Đại Dã :

– Số là có vài việc muốn hỏi người!

Khấu Anh Kiệt cũng nói bằng giọng lạnh lùng như thế :

– Đại sư huynh cứ hỏi!

Ô Đại Dã nói ngay :

– Nay việc an táng tiên sư đã xong. Còn một vài việc nhỏ liên quan đến lão nhân gia cần phải nói rõ với người!

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Đại sư huynh muốn nói việc gì?

Tư Không Viễn chen lời :

– Cứ nói thẳng vấn đề ra!

Ô Đại Dã nhìn lão nhị tỏ ý không hài lòng, lại hướng sang Khấu Anh Kiệt nói :

– Đó là viên ngọc Phi Thúy Lạc Đà!

Khấu Anh Kiệt lúng túng trả lời :

– Việc đó... tiểu đệ đã tự trách mình kém cỏi, để người ta cướp mất...

Ô Đại Dã ngắt lời :

– Ai cướp? Người chỉ nói đơn giản một câu thế tưởng là xong việc thôi sao?

– Đó là sự thực, tiểu đệ biết nói gì hơn nữa?

Tư Không Viễn lại chen lời :

– Ai cướp?

– Là...

Đến nước này thì chàng đành phải nói thật :

– Thành Ngọc Sương!

Tất cả nghe nói đều biến sắc.

Ô Đại Dã quát lên :

– Nói vậy, người...

Khấu Anh Kiệt thở dài nói :

– Tiểu đệ biết rằng nói ra việc này có vẻ như hoang đường. Nhưng thực sự đúng là như vậy!

Quách Thái Linh đứng bật lên nói :

– Không được nhắc tới tên mẹ tôi! Gia mẫu đã chết từ lâu rồi, vì sao huynh lại muốn bà ấy sống lại chứ? Rốt cuộc là huynh có ý đồ gì?

Mặt nàng tái mét mắt long lên làm Khấu Anh Kiệt nhớ lại cảnh tượng hôm ở trường đua ngựa với ngọn roi da quất vun vút vào người mình không thương tiếc.

Lúc này chàng muốn được như thế, muốn mình tha chịu đau đớn xác thịt còn hơn đau khổ về tinh thần.

Một lúc sau chàng nhếch môi cười chua chát nói :

– Cô nương, tiếc rằng đó là sự thật. Chính miệng bà ấy nói ra. Còn người đó có đúng là lệnh đường hay không thì tại hạ không biết!

Quách Thái Linh chợt thét lên :

– Không! Người nói láo! Người bịa đặt! Mẹ ta chết lâu rồi! Đó là vì người định độc chiếm Phi Thúy Lạc Đà nên sợ Thiết Hải Đường truy bức nên mới dựng chuyện ra như thế! Khấu Anh Kiệt! Ta đã nhận lầm người! Người đã làm ta thất vọng!

Nàng càng nói càng khích động, mắt long lên như con sốt, nước mắt trào ra và chạy ra khỏi phòng.

Khấu Anh Kiệt bị mắng đứng ngậy ra khi nhìn lại thì Quách Thái Linh đã ra khỏi phòng liền gọi lại :

– Cô nương khoan đi đã!

Rồi lật đật bước theo.

Ô Đại Dã nhảy ra chặn lại quát :

– Đứng lại!

Chàng đành dừng lại.

Ô Đại Dã rít lên :

– Tên họ Khấu kia! Người chó hòng đào tẩu! Huynh đệ chúng ta có chuyện cần nói với người!

Khấu Anh Kiệt thở dài nói :

– Những lời tiểu đệ vừa nói ra hoàn toàn là sự thực. Hai vị sư huynh nếu không tin thì tiểu đệ đành chịu, tiểu đệ không biết làm gì hơn...

Tư Không Viễn chợt ho một tiếng hỏi lại :

– Thôi đi, lão đệ! Chúng ta chẳng mù đâu! Người còn lâu mới đủ bản lĩnh qua mặt được chúng ta!

Cả hai tên đều nhìn chàng bằng ánh mắt thù địch với nụ cười nửa miệng thâm độc, nụ cười bên trong có chứa đao!

Khấu Anh Kiệt chợt ý thức được rằng bằng tình cảnh của mình lúc này là vô cùng nguy hiểm!

Đó chính là họa sát thân mà Quách Bạch Vân đã cảnh báo, chỉ tiếc rằng nó lại được thực hiện bởi những người đồng môn.

Trong đầu phác ra một kế hoạch để đối phó với tình hình xon, chàng chấp tay từ tốn nói :

– Ý hai vị sư huynh là thế nào?

Tư Không Viễn còn chưa kịp nói thì Ô Đại Dã cướp lời :

– Khấu Anh Kiệt! Mặc dù ta chưa thấy viên Phi Thúy Lạc Đà đó thế nào, nhưng cũng biết nó là bảo vật hiếm thế. Người không thể độc chiếm nó được!

Chàng nghiêm giọng đáp :

– Đại sư không nói năng hãy cẩn thận một chút. Nếu tiểu đệ có lòng dạ xấu xa thì trời đất quỷ thần quyết không dung! Hai vị chó nên lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử!

Ô Đại Dã biến sắc, quát lên :

– Người dám nói ai là dạ tiểu nhân? Nếu không biết giữ mồm giữ miệng thì đừng trách ra hạ thủ vô tình!

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng đáp :

– Đại sư huynh vô tình thế nào, tiểu đệ đã từng lãnh giáo qua rồi. Thịnh tình đó sẽ không bao giờ dám quên đâu! Nếu bây giờ đại sư huynh lại xuất thủ nữa thì cũng vậy mà thôi, có gì đặc biệt đâu?

Ô Đại Dã nghe nói thế mặt đỏ bừng!

Hắn đứng bật lên nhưng liếc sang Tư Không Viễn rồi lại ngồi xuống trầm giọng nói :

– Khấu Anh Kiệt! Người hãy biết điều một chút...

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tiểu đệ không còn biết nói gì hơn...

Giọng Ô Đại Dã đầy đe dọa :

– Tính mạng người đang nằm trong tay huynh đệ chúng ta. Nếu chúng ta muốn người chết thì quyết không sống nổi đâu!

Khấu Anh Kiệt cười nhạt đáp :

Đa tạ đức siêu sinh tịnh độ của hai vị sư huynh! Nếu như hai vị không có điều gì sai bảo nữa thì tiểu đệ xin cáo từ!

Dứt lời chấp tay khề cùi chào rồi bước ra cửa.

Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã chồm dậy định lao tới chặn đường thì bị Tư Không Viễn ngăn lại nói :

– Đại sư huynh! Hãy để cho hắn đi!

Ô Đại Dã nhìn theo bóng Khấu Anh Kiệt đi xa dần, ánh mắt chứa đầy sát cơ, cất giọng hằn học nói :

– Nếu không trừ hắn đi, đó sẽ là mối họa vô cùng của chúng ta đấy!

Tư Không Viễn tán đồng :

– Đại sư huynh nói thế không sai. Nhưng hiện giờ chưa hạ thủ được!

– Vì sao? Có phải người định nói là tiểu muội sẽ phản đối không?

Tư Không Viễn lắc đầu :

– Tiểu đệ không bận tâm đến vấn đề đó!

Ô Đại Dã ngạc nhiên hỏi :

– Nếu vậy thì tại sao...

Tư Không Viễn làm ra vẻ thần bí :

– Vì trước mắt hắn còn giá trị tồn tại...

– Ta không hiểu!

Tư Không Viễn giải thích :

– Viên Phi Thúy Lạc Đà đó, tuy chúng ta chưa nhìn thấy nó bao giờ nhưng đều biết đó là kỳ trân trong thiên hạ. Vật đó đương nhiên là hiện đang được hẩn cất giấu ở đâu đó...

Ô Đại Dã gật đầu :

– Đương nhiên! Chính ta đánh định buộc nói phải cung khai ra chỗ cất giấu, thấy rằng nếu cần thì khám xét trong người...

Tư Không Viễn cười nói :

– Tiểu đệ thấy Khấu Anh Kiệt là kẻ rất kiên cường, không thể dùng vũ lực mà khuất phục được!

Ô Đại Dã hỏi :

– Do đâu mà người có thể khẳng định được như thế?

– Sư huynh cứ nghĩ xem! Võ công của hắn so với Thiết Hải Đường thì thế nào?

– Đương nhiên là thua kém rất xa!

Tư Không Viễn gật đầu nói :

– Đúng là như thế. Nhưng đêm trước trong linh đường chúng ta đã thấy, hắn bị Thiết Hải Đường đe dọa chọc mù mắt, phế cả võ công mà có nao núng đâu? Vậy chúng ta dùng cách nào mới khuất phục được hắn?

Ô Đại Dã ngẫm nghĩ một lúc, thấy lão nhị phân tích như vậy, chẳng phải không có lý, tò ý tán thành.

– Người nói vậy không sai. Hôm đó đúng là hấn sẵn lòng chấp nhận cái chết.

Do đó bây giờ cũng vậy, hấn thà chịu chết chứ không đưa Phi Thúy Lạc Đà ra...

Dừng một lúc hấn ngập ngừng hỏi :

– Sư đệ, về vấn đề này người có cao kiến gì không?

– Không dám!

Tư Không Viễn cười đắc ý nói :

– Tiểu đệ thực ra cũng không có kế hoạch gì. Nhưng tôi thấy rằng tốt nhất là đừng có bức bách hấn quá. Cứ để hấn ở lại Bạch Mã sơn trang, sớm muộn gì hấn cũng lộ ra chỗ sơ hở. Mặt khác, theo tiểu đệ thì tên này khó uy hiếp nhưng dễ thuyết phục. Chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi một thời gian, sa này sẽ tùy cơ ứng biến...

– Cái đó...

Ô Đại Dã trầm ngâm một lúc lại nói :

– Ta lại nghĩ rằng lưu hấn lại đây khác nào nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà! Hơn nữa hấn ở lại với thân phận thế nào?

Tư Không Viễn đáp :

– Việc này tiểu đệ đã nghĩ tới. Với võ công của hấn bây giờ thì trong thời gian vài năm tới hấn còn chưa làm gì được chúng ta đâu. Về thân phận, đại sư huynh cứ yên tâm, chỉ cần chúng ta không thừa nhận hấn là được!

Ô Đại Dã bị lão nhị thuyết phục đành gật đầu đồng ý.

Tư Không Viễn lại nói :

– Bây giờ sư phụ không còn nữa. Danh chính ngôn thuận đại sư huynh là chủ nhân của Bạch Mã sơn trang rồi. Tất cả nội vụ của sơn trang đều do đại sư huynh quyết định, còn ngại gì Khấu Anh Kiệt?

Ô Đại Dã khiêm tốn nói :

– Cái đó còn chưa hấn. Chủ nhân phải tính là cả hai chúng ta!

Tư Không Viễn nghe câu đó, nét mặt liền tươi rói lên cười đáp :

– Bạch Mã sơn trang không thể một ngày vô chủ. Sư muội chỉ là một nữ hài tử, tự nhiên không đảm nhiệm được trọng trách này. Tiểu đệ muốn rằng tự mình sẽ đến các môn phái trong giang hồ vận động đại diện Thập nhị phái đề cử đại sư huynh trọng nhiệm Trang chủ Bạch Mã sơn trang không biết ý đại sư huynh thế nào?

Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã nghe lão nói vậy thì mừng rơn như mở cờ trong bụng!

Chức vị Trang chủ Bạch Mã sơn trang là cái đích hấn đã nhắm từ lâu nhưng khi Quách Bạch Vân còn sống thì mục tiêu đó hết sức mong manh, giống hệt như giấc mộng xuân mà không bao giờ thực hiện được.

Nay Lão trang chủ chết đi, chính là cơ hội ngàn vàng để giấc mơ đó trở thành hiện thực, lẽ đâu hấn không mừng?

Bạch Mã sơn trang tuy chỉ là một cơ sở dân cư, nhưng đối với võ lâm thì nó là một môn phái, liệt danh vào một trong mười hai môn phái lớn nhất của võ lâm.

Trước đây thì Lão trang chủ Quách Bạch Vân danh chính ngôn thuận là Chương môn phái này, nhưng bây giờ chức đó đã khuyết, muốn trở thành Chương môn nhân tất chí ít phải được đại diện của mười hai môn phái đó thừa nhận.

Ô Đại Dã nung nấu ý đồ này, tuy rằng biết rõ muốn trở thành Chương môn nhân không phải là việc dễ dàng.

Trước đây Chương môn nhân của thập nhị phái từng nhóm họp ở Hoa sơn, định ra Công ước thập nhị môn, quy định rõ ràng hội đồng Chương môn nhân sẽ giám sát mọi hành vi của các phái thành viên, không để xảy ra những hành vi cuồng sát hay môn phong bại hoại!

Một điều khác của công ước là ngoài Chương môn nhân đương nhiệm, nếu có sự đề cử thay chức Chương môn thì phải được ít nhất một nửa đại diện của Thập nhị phái đồng ý.

Điều Thủ Côn Lô Ôn Ô Đại Dã tuy nung nấu ý đồ đó từ lâu, nhất là sau khi Quách Bạch Vân quá thế, nhưng cũng biết được rằng thanh danh và tín nhiệm của mình còn kém nếu không có cách thuyết phục đại diện của Thập nhị phái thì không thể trở thành Chương môn nhân của Bạch Mã sơn trang.

Điều làm hấn lo ngại là Tư Không Viễn tuy tác phong và nhân cách chẳng hơn gì mình nhưng hấn giao du rộng rãi hơn, thường ngày tiêu tiền như nước, người trong Thập nhị phái không ít người được hấn bao chơi bởi nhậu nhẹt, có kẻ còn nợ cả tiền, vì thế về mặt này hấn được tín nhiệm hơn.

Tuy nuôi ý đồ trở thành Chương môn nhân từ lâu nhưng Ô Đại Dã chưa bao giờ nói ra điều đó.

Không ngờ bây giờ chính Tư Không Viễn lại chủ động đề xuất vấn đề này, tuy bụng mừng rơn nhưng vẫn tỏ ý hoài nghi :

– Sư đệ nói thế có thật không?

Tư Không Viễn đáp :

– Tiểu đệ đâu dám giỡn mặt sư huynh!

Ô Đại Dã cười nói :

– Tốt lắm! Nếu sư đệ đã thật lòng như thế thì đại ân này ngu huynh sẽ khắc ghi vào tâm phế không bao giờ dám quên. Thế nhưng..

Hấn nói tới đó chợt dừng lại!

Tư Không Viễn hỏi :

– Đại sư huynh có điều khuất tất gì sao?

Ô Đại Dã chợt thờ dài nói :

– Tuy được người ủng hộ nhưng việc này chỉ e rất khó...

Tư Không Viễn hỏi :

– Có phải đại sư huynh băn khoăn về việc di ngôn của sư phụ đã được công bố lúc lão nhân gia còn sống không?

Ô Đại Dã gật đầu :

– Chính thế!

Tư Không Viễn cười nói :

– Việc này đại sư huynh không nên bận tâm nhiều...

Ô Đại Dã liền hỏi :

– Sư đệ có cao kiến gì?

Tư Không Viễn chợt thấp giọng nói :

– Chẳng lẽ đại sư huynh quên rằng án tín của sư phụ hiện tiểu đệ đang cất giữ, có thể làm gì mình muốn hay sao?

Ô Đại Dã à một tiếng, mắt chợt sáng rực lên nói :

– Thế thì rất tốt!

Hấn bước tới gần, nắm lấy cả hai tay Tư Không Viễn cảm kích nói :

– Mọi việc ngu huynh đều trông cậy vào sư đệ cả!

Trên môi Tư Không Viễn thoáng hiện nụ cười nhưng nếu ai tinh ý thì có thể nhận ra trong nụ cười đó hàm chứa rất nhiều điều thần bí!

Ô Đại Dã có nhận ra điều đó không?

Chỉ thấy hấn buông tay sư đệ ra hỏi :

– Việc này... chắc rằng sư đệ không phải vô cớ mà giúp ta, đúng không?

Tư Không Viễn hỏi lại :

– Theo đại sư huynh thì sao?

Như vậy chứng tỏ rằng Bạch Mã sơn trang đã nhận ra vẻ thần bí trong nụ cười lão nhị và hẳn cũng đoán ra ý đồ của đối phương là gì.

Liên hỏi :

– Ý của sư đệ thế nào thì cứ nói xem!

Tư Không Viễn gật đầu nói :

– Không sai! Tiểu đệ bao giờ cũng tuân theo nguyên tắc hợp tác song phương, có qua có lại! Tiểu đệ cũng có một việc muốn được đại sư huynh giúp đỡ mong sư huynh thành toàn cho, xin được tạ ân trước!

Nói xong đứng lên hành một bái.

Ô Đại Dã khoát tay bảo :

– Người nói đi!

Tư Không Viễn cười giảo hoạt nói :

– Tâm nguyện của tiểu đệ có thể giấu được người khác nhưng không thể qua mắt được đại sư huynh. Chẳng lẽ sư huynh không biết?

Ô Đại Dã nhú mày nói :

– Việc này... quả thật là ta không biết được!

Tư Không Viễn mở lời :

– Đại sư huynh gia cảnh hoàng cung, vợ đẹp con khôn, đương nhiên không khỏi ái ngại trước trường hợp người đã tới tuổi trung niên mà vẫn phòng không gối chiếu...

Ô Đại Dã liền hiểu ra ngay, à một tiếng hỏi :

– Ý người là... có phải người định nói về tiểu sư muội không?

Tư Không Viễn vội vã gật đầu :

– Chính phải! Như vậy là đại sư huynh đã hiểu nỗi lòng của tiểu đệ! Tiểu đệ đã nặng lòng với sư muội từ lâu, việc đó xin đại sư huynh làm chủ giúp đỡ thành hảo sự! Tiểu đệ nguyện sẽ chịu ân đền suốt đời!

Ô Đại Dã trầm ngâm nói :

– Cái đó... ta chỉ e sợ không dễ dàng đâu!

Tư Không Viễn liền mặc cả :

– Tiểu đệ lại thấy rằng không khó hơn việc đại sư huynh tiếp nhiệm chức Chương môn nhân Bạch Mã sơn trang đâu mà!

Ô Đại Dã cúi đầu trầm mặc một lúc lâu sau đó đưa tay lên vuốt bộ râu dê, chậm rãi nói :

– Chúng ta là huynh đệ đồng môn, cần gì phải khách khí! Sư đệ hãy ngồi lên đây ta nói chuyện!

Tư Không Viễn lại bái một bái nữa, ngồi lên ghé hỏi :

– Như vậy là đại sư huynh chấp nhận rồi chứ?

Ô Đại Dã nói :

– Sư đệ đánh giá ta quá cao rồi! Việc khác thì ta có thể làm chủ được còn riêng việc này thì...

Tư Không Viễn tiếp lời :

– Chỉ cần đại sư huynh nhiệt tâm thì tiểu đệ tin rằng...

Ô Đại Dã ngắt lời :

– Tính khí của tiểu sư muội người còn lạ gì? Nếu cô ấy không đồng ý thì không ai có thể ép buộc được!

Tư Không Viễn cười nhạt hỏi :

– Vậy theo ý của đại sư huynh là tiểu đệ si tâm vọng tưởng thôi sao? Nay sư phụ đã mất, chẳng lẽ đại sư huynh không thể thay quyền sư phụ quyết định việc này?

Ô Đại Dã lắc đầu đáp :

– Ta không nghĩ như thế!

Hắn chợt phẩy tay nói tiếp :

– Thôi được! Ta sẽ cố thử xem, hy vọng đạt được kết quả!

Mặt Tư Không Viễn giãn ra với nụ cười rạng rỡ nó :

– Nếu đại sư huynh cố khéo nói với tiểu sư muội mấy câu thì tiểu đệ tin rằng việc này nhất định thành công. Hơn nữa mấy năm nay đối với tiểu đệ không phải là không có tình cảm!

Ô Đại Dã cười nhạt hỏi :

– Người cho rằng thế ư?

Tư Không Viễn tỏ ra phật ý :

– Đại sư huynh cho rằng tiểu đệ vọng tưởng lắm hay sao?

Ô Đại Dã phân bua :

– Không phải thế! Ý ta định nói rằng sư muội rất kín đáo trong chuyện biểu lộ tình cảm. Tuy cô ấy và người là sư huynh muội đồng môn, nhưng ít khi trò chuyện, vì thế ta cho rằng khó khẳng định được rằng cô ấy có cảm tình với người. Vì thế phải xác định trước cho rõ ràng..

Tư Không Viễn hỏi :

– Vậy sư huynh cho rằng cô ấy đã có nơi gửi gắm..

Ô Đại Dã lắc đầu :

– Cũng không phải thế. Nhưng..

– Nhưng sao...

– Nhưng ta lại hoài nghi rằng mới đây cô ấy tỏ ra có cảm tình với tên Khấu Anh Kiệt! Sư đệ hãy đề phòng việc đó mới được!

– Khấu Anh Kiệt ư?

Tư Không Viễn bật hỏi rồi cười nhạt nói tiếp :

– Nếu đúng như vậy thì tiểu đệ trong gà hóa cuốc mất rồi!

Ô Đại Dã nói :

– Đó là ta chỉ nói vậy để người đề phòng. Nhưng bất luận thế nào, trong việc mà người yêu cầu ta sẽ cố hết sức!

Hắn dừng một lát nói thêm :

– Còn việc người đã đáp ứng với ta hy vọng người cũng gắng sức!

Tư Không Viễn cười nói :

– Sư huynh cứ yên tâm. Tiểu đệ sẽ hoàn thành sứ mệnh này!

Ô Đại Dã gật đầu đáp :

– Rất tốt!

Nói rồi cầm lấy hai tay Tư Không Viễn lắc mạnh, coi như cuộc mặc cả đã được thỏa thuận xong.

Ngồi tựa cửa bên ngọn đèn hiu hắt nhìn ra ngoài xong, Khấu Anh Kiệt cảm thấy lòng mình ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Trước đây chàng đã nuôi nhiều hy vọng được Quách Thái Linh thấu hiểu tình ý của mình, được đùm bọc trong Bạch Mã sơn trang với tình sư không muối mặn nồng để bù lấp những mất mát về mặt tình cảm gia đình mà chàng phải chịu từ thuở nhỏ!

Nhưng phút chốc tất cả bỗng tiêu tan.

Những hy vọng trước đây chàng từng ôm ấp nay nhìn lại chỉ là ảo vọng!

Chẳng những Quách Thái Linh không hiểu được chàng mà sự hiểu lầm ngày càng trở nên trầm trọng hơn.

Nàng đã không tiếc lời nguyên rủa chàng cho rằng chàng dối trá, tham lam và vô sỉ.

Ngoài trời mưa vẫn bay lất phất, gió xào xạc lùa qua kẽ lá.

Hương phong lan vẫn thoảng bay, nhưng không còn nghe tiếng oanh hót nữa!

Khấu Anh Kiệt càng thấy lòng tê tái muôn phần!

Việc an táng sư phụ đã hoàn thành! Lão nhân gia tuy gặp bất hạnh nhưng đã được đưa về cố hương, cũng tính là mồ yên mả đẹp!

Còn chàng thì sao?

Một mình cô đơn ở Bạch Mã sơn trang này, luôn đối mặt với hai tên sư huynh thâm độc và đối trá, còn vị sư muội thì lạnh nhạt như băng tuyết...

Làm sao mà thiếu nữ xinh đẹp, tình cảm nhưng cao ngạo lạnh lùng đó lại có thể ngờ rằng chàng chính là người mà phụ thân đã chọn làm hôn phu!

Khấu Anh Kiệt có lần định đem chuyện đó nói với nàng nhưng không tìm được thời cơ thích hợp!

Bởi vậy lần nữa cho đến bây giờ, chàng vẫn ôm mối tâm sự một mình!

Nhưng biết đây không nói lại hóa hay?

Bởi vì nếu thổ lộ chuyện đó ra, gặp lúc nàng bức tức thì chẳng hóa ra tình cảm càng thêm rạn nứt, sau này còn mặt mũi đâu mà gặp nàng nữa?

Bây giờ thì hầu như không còn cơ hội!

Tâm thân vô định, sư môn không để chàng dung thân, nhưng thiên hạ bao la, thiếu gì nơi nương náu?

Chàng nghĩ đến chuyện bỏ đi!

Nhưng thời gian qua tình cảm đối với Quách Thái Linh đã sâu nặng, tuy nàng ghê lạnh nhưng xét cho cùng hoàn cảnh của nàng đang rất đáng thương!

Nghĩ đến đó chàng cảm thấy có trở lực níu chân lại!

Nhất là hoài vọng của tiên sư trước lúc lâm chung, đem con côi phó thác cho mình với nhiều hoài vọng..

Chàng có thể dứt tình không quản được chăng?

Bây giờ mà ra đi thì cả lý lẫn tình đều không thỏa đáng.

Khấu Anh Kiệt không phải là người nhu nhược, thế mà bây giờ lại thấy mình tiểu chí, vô vị!

Đâu rồi tráng chí ngày xưa, bất cứ hoàn cảnh nào cũng vuron lên tìm cho một chỗ đứng xứng đáng?

Cuối cùng chàng quyết định :

– Đi thôi! Không phải là đi vĩnh viễn mà chỉ là tạm thời, tìm một nơi yên tĩnh để bình tâm cân nhắc vấn đề xem cần phải làm gì tiếp theo, mặt khác cũng nên đề cho nổi lòng kích động của Quách Thái Linh lắng dịu lại đã!

Quyết định xong, chàng thu xếp hành lý tùy thân.

Nhưng hành lý chẳng có gì, luôn luôn được xếp đặt ngăn nắp, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi...

Xa xa vẳng đến tiếng chuông, có lẽ ngôi chùa nào đó đang báo giờ vãn quả, có lẽ đã tới canh ba...

Khấu Anh Kiệt đứng lên, đi đi lại lại trong phòng tự nhủ :

– Đại trưởng phu đi hay ở đều rõ ràng minh bạch. Muốn đi cũng phải nói rõ lý do đi với Quách Thái Linh mới được!

Nhưng một ý nghĩ khác phản bác lại :

– Gặp cô ta sẽ nói gì?

– Đưa chiếc bình ngọc trả lại cô ấy!

Nghĩ tới đó chàng chợt thò tay sờ vào chiếc bình ngọc có tượng của Quách Thái Linh bấy lâu nay vẫn cất kỹ trong túi ngực!

Không cần lấy ra, chàng vẫn thấy hiện ra rất rõ khuôn mặt kiều diễm với nụ cười hơi lạnh lùng, làn tóc thướt tha với đôi mày như vẽ và làn da trắng ngần.

Chàng bỗng nảy ra quyết định sẽ để lại một phong thư, như thế sẽ nói được ý nghĩ của mình mà tránh được khó xử khi phải gặp nàng!

Chàng liền lấy bút mực viết ngay :

Thư rằng :

Thái Linh cô nương!

Tại hạ đưa linh cữu tiên sư tới đây, vừa là do cảm tình sâu nặng, vừa là bổn phận của một đệ tử trước công ơn trời biển của ân sư!

Nay việc an táng đã xong, không tiện ở lại lâu hơn nữa.

Tại hạ vốn có ý gặp cô nương để trao đổi một số việc nhưng tiếc rằng không tìm được cơ hội thích hợp.

Xin gửi lại bình ngọc này, đó là tín vật có ý làm mai mối của ân sư ban tặng, nhưng tại hạ hổ thẹn không dám nhận vì nay đã nhận ra mình không xứng đáng với tấm thân nghìn vàng cao quý của cô nương!

Việc này ngoài tại hạ và tiên sư ra chưa có ai biết cả!

Chuyến này ra đi, tại hạ dốc lòng tu luyện võ công, hy vọng đạt được thành tựu để báo thâm cừu huyết hải cho ân sư!

Trước lúc lâm hành, lời không tận ý, nhưng đó là nỗi chí thành, xin tỏ cùng thiên tâm!

Viết tới đây, lòng chàng cảm khái vạn phần, tay run run niêm phong lại, lồng cả bình ngọc vào!

Sau đó viết lên bì thư :

Lưu gửi Quách Thái Linh tiểu thư!

Chàng định để phong thư lên bàn nhưng nghĩ lại sợ rằng sẽ rơi và tay hai vị sư huynh sẽ xảy ra nhiều chuyện phiền hà nên lồng dưới gối.

Hàng ngày vào buổi sáng, tỳ nữ thân tín của Quách Thái Linh là Tiểu Mi thường đến dọn phòng, chàng tin rằng cô ta sẽ phát hiện ra để trao cho chủ nhân!

Có vẻ như lúc này chàng không còn gì lưu luyến nữa, mọi việc như thế là đã quyết định xong.

Đến giờ, hy vọng của chàng là sẽ có lúc Quách Thái Linh hiểu rõ mình đã tan thành mây khói.

Dần vật bấy lâu mới có một quyết định không dễ dàng, nay đã quyết định xong, chàng thấy lòng mình thanh thản hơn.

Bên ngoài vẫn mưa gió rả rích, tuyệt nhiên không có âm thanh nào khác.

Khấu Anh Kiệt tắt đèn đi nhưng còn chưa ra khỏi phòng, vẫn ngồi nguyên trên giường nghe ngóng.

Chàng biết hai vị sư huynh vẫn giám sát chặt chẽ mọi hành động của mình không lúc nào lơ lỏng, bởi vậy ra sức đề phòng. Nếu để lộ ý đồ cho hai tên đó biết thì chàng đừng mong thoát khỏi đây.

Biết chắc dưới cầu thang có người phòng thủ, chàng chọn lối ra theo cửa sổ phía sau phòng.

Đêm ấy không trăng, trời lại mưa gió nên nhìn ra ngoài tối đen!

Khấu Anh Kiệt thận trọng mở cửa sổ, thi triển một thức 'Lão Viên Trụ Chi' theo cột mái hiên leo ra ngoài.

Sau khi bị Vũ Nội thập nhị lệnh tấn công, Tinh Quang Thất Sát trận của Lão trang chủ bị phá, việc canh phòng nghiêm mật hơn trước.

Khấu Anh Kiệt như một tên kẻ trộm, vai đeo hành lý, dò dẫm bước trong đêm.

Ở đây mấy ngày chàng tình cờ phát hiện có một lối đi sang biệt viện, từ đó có thể ra ngoài trang mà không cần theo cửa chính.

Đang ngưng thần xác định phương hướng thì chợt có ánh hỏa quang lóe sáng chiếu thẳng vào mặt chàng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hải Yên Xuyên Vân

Thấy ánh đèn chiếu thẳng vào mặt, Khấu Anh Kiệt kinh hãi nhảy tránh sang, nhưng đã muộn.

Một hắc y hán tử tay xách mã tấu đang đi thẳng tới, dặng hắng một tiếng hỏi :

– Thì ra là Khấu gia! Đi đâu mà khuya vậy?

Khấu Anh Kiệt nhủ thầm :

– Nguy rồi!

Nhưng chàng trấn tĩnh lại ngay, nhận ra đối phương là Phi Mã Tinh Lôi Minh, một trong Thập nhị võ sư.

Một tay hán xách mã đao, tay kia cầm một ngọn côn to bằng bắp tay.

Ngọn mã đao vốn chỉ chiếu ra một phía, còn ba phía khác bịt bằng vải đen nên ánh sáng không phát ra được, vì thế mà Khấu Anh Kiệt đến gần vẫn không phát hiện ra.

Khấu Anh Kiệt đành bước ra ôm quyền nói :

– Lôi đầu mục đi tuần ư? Đêm mưa vất vả quá!

Phi Mã Tinh Lôi Minh nhắc lại câu hỏi :

– Khấu gia đi đâu khuya vậy?

Khấu Anh Kiệt làm ra vẻ thần nhiên đáp :

– Không ngủ được nên ra ngoài một chút thôi!

Lôi Minh nói cộc lốc :

– Không đúng!

Hắn giương đèn lên trông thấy túi hành lý đeo sau lưng Khấu Anh Kiệt liền cười hắc hắc nói :

– Khấu gia nói đùa đấy ư? Đi ra ngoài một chút mà lại mang theo hành lý đi theo, nghe không hợp chút nào!

Khấu Anh Kiệt bụng thầm kêu khổ!

– Đã tới nước này thì đành nói thật thôi!

Chàng tiến thêm một bước thấp giọng nói :

– Chẳng giấu gì Lôi đầu mục, tại hạ muốn đi khỏi Bạch Mã sơn trang. Lôi đầu mục hãy làm như không biết giả lơ đi cho, sau này gặp lại xin có hậu tạ!

Lôi Minh phá lên cười sảng sặc một tràng.

Khấu Anh Kiệt sợ đến toát mồ hôi, bụng bảo dạ :

– Phen này thì lộ mất rồi!

Lôi Minh lại nói :

– Nói thật cho Khấu gia biết, đại gia chúng ta đã biết trước ý đồ của người rồi nên mới sai chúng ta canh giữ ở đây. Hiện giờ tất cả những vị trí trọng yếu đều có người mai phục, không đi thoát được đâu!

Hắn dừng một lúc cười hắc hắc nói tiếp :

– Thôi, biết điều thì hãy theo ta về lâu đi. Nếu không...

Hắn hừ một tiếng tỏ ý đe dọa.

Khấu Anh Kiệt đột nhiên xuất thủ!

Chỉ thấy nhân anh thoáng qua, Phi Mã Tinh Lôi Minh kinh hãi a lên một tiếng nhưng muốn phản kháng thì đã muộn.

Hai người lúc đó chỉ đứng cách nhau bốn năm thước, Lôi Minh lại không ngờ đối phương dám phản kháng lệnh của đại thiếu gia, Khấu Anh Kiệt lại xuất thủ vô cùng thần tốc, làm hắn không kịp trở tay.

Tiếng a của Lôi Minh mới phát ra nửa chừng thì song chỉ Khấu Anh Kiệt đã phóng tới điểm vào hai huyệt U môn và Tương đài.

Hắn hực lên một tiếng, ứng chỉ ngã ngay, cây đèn trong tay bị bắn xa ra một quãng, trước khi tắt còn nổ bùm một tiếng bắn ra mấy đốm lửa.

Khấu Anh Kiệt thấy vậy thất kinh la thảm :

– Phen này khó tránh khỏi bị lộ!

Nhưng đã trót phóng lao thì phải theo lao, có lý nào quay trở lại?

Quả nhiên có tiếng người huyền nao và đó đây đèn lửa chớp chò.

Không dám chần chừ chờ lâu, chàng băng mình vào bóng tối.

Nhưng chưa được vài bước, chợt nghe sau lưng vút một tiếng, đồng thời có tiếng người quát lên :

– Chạy đi đâu!

Khấu Anh Kiệt nhảy sang tránh ngọn roi đang quất xuống đầu, quay lại thì nhận ra người vừa ra roi là Thiên câu tinh Phùng Đồng.

Khấu Anh Kiệt lại càng kinh hãi.

Tên này là vệ sĩ tâm phúc của nhị gia Tư Không Viễn, xem ra cả hai vị sư huynh đều cho người giám sát chàng.

Đang ở thế cười hổ, chỉ còn làm mọi cách để thoát thân, chẳng còn giải thích gì được nữa.

Phùng Đồng chỉ roi nói :

– Thế nào? Bây giờ thì theo ta về chứ?

Khấu Anh Kiệt nghiêng răng lướt sang bên nửa bước rồi vuron trào Chop lấy ngọn roi.

Mặt Phùng Đồng chợt rắn đánh lại, hắn không ngờ đối phương dám chống lại lệnh của nhị gia.

Đối với người của Bạch Mã sơn trang, Khấu Anh Kiệt đều coi như người nhà, không có ý làm hại.

Nhưng tình thế cấp bách buộc phải thoát thân nên đành phải ngộ biến tòng quyền, không còn sự lựa chọn nào khác.

Bị Khấu Anh Kiệt Chop đầu roi giật mạnh, Phùng Đồng loạng choạng suýt ngã đành phải buông ngọn dao ra, rút từ thắt lưng một ngọn chủy thủ vung lên.

Chủy thủ là một loại gần như ám khí, thông thường khi xuất thủ thì đối phương không kịp phòng bị nên rất có hiệu quả.

Hơn nữa lúc này trời lại tối, động tác Phùng Đồng lại rất nhanh, vừa buông roi đã rút ngọn trủy thủ lao tới, đâm vào hõm vai Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt vừa thấy ánh đao vội nhảy sang bên, vừa đủ tránh được mũi đao chỉ vài tấc.

Sột một tiếng, vai áo chàng bị rách một đường.

Gần một tháng qua, Khấu Anh Kiệt miệt mài luyện tập mười một chữ khẩu quyết luyện nội công được Quách Bạch Vân truyền thụ, đã lĩnh hội được mấy phần, chỉ là chưa có dịp vận dụng thực tế nhưng do nghiền ngẫm nhiều nên chỉ cần nghĩ tới là sử dụng được ngay.

Đối phương đã hạ độc thủ, với bản năng cầu sinh, chàng quyết định vận dụng võ công này để đánh bại Phùng Đồng.

Tất cả những suy tính đó loáng qua đầu chàng như một ánh chớp.

Khi chủy dao đâm sượt qua, Khấu Anh Kiệt niệm một chữ Ma, lưng cong xuống rồi xoay sang trái rất nhanh, kinh lực đã dồn cả sang bàn tay phải.

Chàng lập tức cảm thấy khí lực sung mãn liền quát lên :

– Đi!

Đồng thời chưởng tâm phát ra một luồng kinh khí đánh thẳng vào ngực đối phương.

Tên vệ sĩ vừa xuất một dao không trúng đích, vừa định biến chiêu thì chợt cảm thấy luồng kinh khí vô cùng mãnh liệt ập tới ngực mình.

Hắn vốn coi thường đối thủ nên không đề phòng, hơn nữa với lực đạo uy mãnh như vậy có đề phòng cũng không kháng cự nổi.

Hắn rú lên một tiếng, toàn thân bị đánh tung lên cao tới cả trượng, ói ra một bãi máu, ngã xuống ngất đi.

Trước sau đã thương hai người, Khấu Anh Kiệt cảm thấy không đành lòng nhưng vì tình thế bức bách, biết làm sao hơn!

Bây giờ thì chỉ còn cách nhanh chóng thoát khỏi nơi này để khỏi diễn ra hậu quả đáng tiếc như thế nữa.

Nhưng chỉ do dự một lúc đã mất đi cơ hội.

Khấu Anh Kiệt mới nhảy qua một khoảng sân thì thấy một người xách đèn lồng lao tới như ánh chớp.

Không tránh được đành phải dừng lại đối địch.

Mới nhìn qua, Khấu Anh Kiệt đã kinh hãi rụng rời khi nhận ra người đó không phải ai khác, chính là nhị sư huynh Nhất đề Kim Tư Không Viễn.

Phập một tiếng, hắn cầm ngọn đèn lồng vào gốc cây gần đó, bước tới đứng đối diện với Khấu Anh Kiệt.

Hai người nhìn nhau một lúc, cuối cùng Tư Không Viễn cười nhạt nói :

– Thế nào? Người định không từ mà biệt ư?

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Tiểu đệ xét thấy không thể ở lại được nữa. Xin hai vị sư huynh lượng tình cho, tiểu đệ sẽ vô cùng cảm kích!

Tư Không Viễn không nói gì lướt mắt nhìn quanh viện.

Thấy Phùng Đông vẫn còn nằm bất tỉnh mặt hắn chợt biến sắc.

Nguyên trong số Thập nhị võ sư được Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã huấn luyện võ công đều không kém thì Tư Không Viễn chọn trong số đó lấy hai tên dùng làm tâm phúc là Ngọc Long Tinh Điền Minh và Thiên cầu tinh Phùng Đông.

Hai tên này sau khi được Tư Không Viễn thu làm vệ sĩ tâm phúc lại truyền thụ thêm võ học nên thân thủ đều rất cao cường.

Mấy ngày trước khi giao chiến với Vũ Nội thập nhị lệnh, Điền Minh đã bị giết, không ngờ hôm nay cả Phùng Đông cũng gặp phải độc thủ của Khấu Anh Kiệt!

Hắn nghiêng răng nói :

– Khấu Anh Kiệt! Không ngờ người là kẻ lòng dạ độc ác đến thế, dám hạ độc thủ với cả người nhà!

Khấu Anh Kiệt cười khò đáp :

– Nhị sư huynh vì hoàn cảnh bức bách, tiểu đệ phải buộc lòng tự vệ. Hơn nữa Phùng võ sĩ chỉ ngất đi thôi!

Tư Không Viễn ngắt lời :

– Nói gì thì nói, nếu khép vào môn quy thì tội người đáng chết.

Hắn dừng một lúc đôi mắt ánh lên tia đe dọa nói tiếp :

– Nhưng nếu bây giờ người đem Kim Lý Hành Ba Đồ được tiên sư trao lại, ngu huynh hứa sẽ đảm bảo an toàn cho người rời khỏi đây. Người thấy thế nào?

Khấu Anh Kiệt biết rằng vị nhị sư huynh này bản tính tham lam, đã tâm của hắn chẳng kém gì đại sư huynh, nhưng không ngờ trong tình cảnh này hắn còn đề xuất vấn đề đó.

Chàng vẫn nhã nhặn nói :

– Tiểu đệ đã nói rõ việc này với sư không là mình không giữ Kim Lý Hành Ba Đồ!

Tư Không Viễn rít lên :

– Nói láo! Đến lúc này mà người vẫn từ chối nữa sao?

– Nếu nhị sư huynh không tin thì tiểu đệ cũng không biết làm gì hơn. Chỉ xin hạ thủ lưu tình, cáo biệt!

Dứt lời quay người bước đi!

Tư Không Viễn cười nhạt nói :

– Người còn định chạy sao?

Lời chưa dứt đã bỗng tới, tay phải xuất chiêu Vân long thám thảo chớp tới hậu tâm đối phương.

Khấu Anh Kiệt cảm thấy một luồng kinh phong áp tới vội lách người tránh đi, tính nhanh trong đầu :

– Lúc này bị bắt lại, thế nào cũng bị hai tên sư huynh hành hạ, hơn nữa không biết nói sao với Quách Thái Linh. Chỉ còn cách liều đầu mảy ra thoát được!

Nghĩ thế, chờ trao của đối phương lướt qua, chàng liền quay lại vùng tay phải đánh ra một chưởng!

Thực ra chàng cũng biết mình chưa phải là đối thủ của Tư Không Viễn nên chưởng đó không có ý phản kích hoặc đả thương nhị sư huynh mà chỉ tạo điều kiện để thoát thân thôi.

Tư Không Viễn hừ một tiếng, tay trái đánh ra một chiêu.

Chỉ nghe bình một tiếng, Khấu Anh Kiệt lợi dụng lực phản chấn tung mình lao đi xa tới ba trượng, vừa tiếp đất đã cong người thi triển một chiêu Hải Yến Xuyên Vân nhảy vút lên tường viện cách đó sáu bảy trượng nữa.

Chàng đã xuất tuyệt chỉ, và tính toán rất hợp lý thân pháp cũng cực kỳ ảo diệu.

Tư Không Viễn không ngờ Khấu Anh Kiệt có thân pháp siêu phàm như vậy, nhưng khi định thần nhìn lại thì chàng đã khuất sau một biệt viện muốn đuổi theo cũng không kịp đánh há hốc mồm miệng đứng nhìn.

Khấu Anh Kiệt thi triển tuyệt chỉ lại lợi dụng yếu tố bất ngờ thoát được nhị sư huynh trong lòng càng thêm phấn chấn.

Nhưng khi vừa chạy vào một khu vườn rậm thì chợt thấy trước mặt nhân ảnh thấp thoáng rồi một ngọn côn đánh bổ xuống đầu.

Chưa kịp nhận ra đó là ai, chàng vội vàng rút nhanh Như Ý đao ra đón đỡ.

Choang một tiếng, Khấu Anh Kiệt bị bức lùi hai bước, vô cùng kinh hãi trước nội lực hùng hậu của đối phương.

Định thần nhìn lại bấy giờ chàng mới nhận ra người chặn đánh mình không phải ai khác chính là đại sư huynh Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã.

Một chiêu đánh lùi Khấu Anh Kiệt xong, hắn bước lên hai bước, chỉ ngọn Tứ Sát côn vào mặt chàng hỏi :

– Thế nào? Định ôm bảo vật chạy trốn chứ gì?

Dứt lời vùng côn điểm tới.

Vừa dứt một chiêu, Khấu Anh Kiệt biết rằng lực đạo của Tứ Sát côn rất mạnh nên không dám tiếp chiêu dùng bộ pháp tránh đi rồi bất thần lướt sang từ, vùng Như Ý đao đâm sang sườn phải đối phương.

Ô Đại Dã bị bất ngờ vội nhảy lùi tránh tức giận quát lên :

– Tiểu tử! Người còn dám hoàn thủ sao?

Dứt lời lại chồm lên, phát tay áo ra kinh lực cực mạnh cuốn vào mặt Khấu Anh Kiệt.

Trong thâm tâm, chàng không muốn xuất thủ đối địch với bất cứ một ai trong sư môn ngoài trừ đại sư huynh Ô Đại Dã vốn đã từng hạ độc thủ với mình và trong mắt chàng thì đó là kẻ độc ác nham hiểm nhất.

Giả như đủ khả năng, chàng sẽ hạ thủ không chút lưu tình đối với tên này.

Thế nhưng chàng biết rõ võ công mình kém xa đối thủ, nhưng dù sao đã ở tình thế này thì đành phải liều đầu.

Mặc dù bị kinh lực cuốn băng đi, nhưng ngay sau đó chàng lại xông vào, Như Ý đao xuất hết kỳ chiêu dị thức tấn công.

Chỉ cần đôi Tử Sát côn, Ô Đại Dã đã dư sức đối phó với Khấu Anh Kiệt rồi, làm sao có thể đã thương được hắn?

Vừa vung côn hóa giải chiêu thức của Như Ý đao, Diệu Thủ Côn Lôn bắt thần vung tay trái đánh ra một chưởng.

Biết đối phương lại xuất chiêu ám toán, Khấu Anh Kiệt lập tức nhớ lại lần trước bị chính Ô Đại Dã đánh rơi xuống vực táng trước nhưng đến khi cảnh giác thì đã muộn, bị chưởng lực cuốn đi như một mũi tên thẳng tới một gốc cây đại thụ.

Vội đà bay kinh hồn như vậy, Khấu Anh Kiệt nhất định va vào gốc cây, không tan xương nát thịt cũng bị đập lực phủ ngũ tạng mà chết.

Không có cách gì cưỡng lại được cái chết đang sờ sờ trước mặt, Khấu Anh Kiệt nhắm mắt lại nghĩ thầm :

– Thế là hết...

Giữa lúc tính mạng chàng như ngàn cân treo sợi tóc đó thì chợt xuất hiện kỳ tích.

Khi còn cách gốc cây độ vài thước, Khấu Anh Kiệt chợt thấy thân thể mình nhẹ bỗng giống như bị vật gì đó hút lên cao, áp lực mất đi hẳn, từ độ cao hai trượng nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Chàng đang ngỡ ngác chưa kịp hiểu ra đầu đuôi cơ sự ra sao thì Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã bỗng gầm lên một tiếng, vung cả song chưởng đánh tới.

Từ trên cây đại thụ bỗng vang lên những tiếng rào rào, tiếp đó hàng trăm chiếc lá bay xuống với tốc độ rất nhanh, vun vút bay tới người Ô Đại Dã như một trận cuồng phong.

Tên này thật kinh vội thu chưởng nhảy tránh đi.

Đến lúc đó thì Khấu Anh Kiệt đã hiểu ra trên cây đại thụ có cao nhân ngầm trợ giúp mình, chính vị đó vừa xuất phát ra hấp lực hút mình lên cao, hóa giải lực đạo của Diệu Thủ Côn Lôn nên mới không bị bắn vào gốc cây thoát chết.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói lời cảm tạ, Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– Việc cấp bách là phải thoát thân trước đã. Hơn nữa người kia ẩn trên cây chắc không muốn hiện thân, sau này thế nào cũng biết người giúp mình là ai, tạ ơn cũng không muộn!

Nghĩ vậy chàng quay người lướt đi.

Nhưng vừa nhấc chân đã thấy một người lao tới chắn trước mặt.

Khấu Anh Kiệt nhìn lại nhận ra người đó là nhị sư huynh Nhất Đề Kinh Tư Không Viễn.

Nguyên tên này tôi đã lâu, khi thấy chàng động thủ với đại sư huynh chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Bây giờ thấy chàng sắp chạy thoát, làm sao hắn chịu cam tâm?

Tư Không Viễn vừa xông tới đã vung chưởng đánh vào ngực chàng.

Trong tay Khấu Anh Kiệt đang cầm Như Ý đao liền đâm vào diện môn đối thủ.

Nhưng Tư Không Viễn xuất chưởng chỉ là hư chiêu, khi Khấu Anh Kiệt vừa phát đao, hắn lập tức biến chưởng thành trảo chụp lấy Uyển mạch chàng.

Khấu Anh Kiệt ít kinh nghiệm đối địch, nhận ra sai lầm thì đã muộn, tuy tránh không bị đối phương chụp trúng cổ tay nhưng lại nắm được chuôi đao.

Vô hiệu hóa được binh khí đối phương, tay trái Tư Không Viễn rút ra một mũi kim châm đâm vào huyệt ngực Khấu Anh Kiệt.

Giữa lúc nguy cấp đó, từ trên ngọn cây đại thụ một nhân ảnh lao xuống như ánh chớp xuất chỉ điểm vào hậu tâm Tư Không Viễn.

Tên này hận không thể đâm chết ngay Khấu Anh Kiệt nhưng tính mạng mình bị uy hiếp đành phải quay lại ứng phó.

Lúc này thì cả Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã, Khấu Anh Kiệt và Tư Không Viễn đều thấy rõ người vừa xuất hiện là một nữ nhân bận bạch y, nhưng vì trời tối nên không thấy rõ mặt.

Hơn nữa người này không muốn lộ diện nên mang một tấm mạng xanh che mặt, chỉ chừa đôi mắt rất diễm lệ phát xạ thần quang.

Tư Không Viễn cảm thấy chỉ lực điểm tới hậu tâm mình vội bỏ Khấu Anh Kiệt quay lại không kịp tránh đánh trả lại một chiêu định hóa giải chỉ lực đối phương.

Hình như nữ nhân đó chỉ định cứu nguy cho Khấu Anh Kiệt mà không có ý lấy mạng Tư Không Viễn nên thu chỉ về.

Thấy hấn xuất chiêu đánh ra, bạch y nữ nhân hừ một tiếng, phát tay áo đánh quật lại.

Tư Không Viễn đang phát chiêu thì bị kinh lực từ tay áo nữ nhân đẩy bật lại không sao tấn chiêu được trái lại còn bị đẩy lùi, lòng vô cùng kinh hãi biết công lực của đối phương cao hơn hẳn mình vội thu chiêu nhảy lui.

Nhưng hấn không lui thì còn duy trì được một lúc, vừa thu chiêu nhảy lùi, nữ nhân liền quát lên :

– Bay này!

Đồng thời vận thêm mấy thành công lực đẩy sang.

Tư Không Viễn bị đánh bật lên cao, rơi xuống chỗ cũ tới hai trượng.

Thực ra bạch y nữ nhân hạ thủ đã lưu tình, bởi vì nếu gia tăng kinh lực sớm hơn và tăng thêm một vài thành nữa thì Tư Không Viễn nhất định sẽ bị nội thương trầm trọng, có thể còn mất mạng nữa.

Mặc dù thế, Tư Không Viễn khi rơi xuống vẫn không trụ vững ngã nhào xuống, toàn thân như mất hết khí lực hồi lâu vẫn chưa bò lên nổi, gân cốt đau như giã.

Diệu Thủ Côn Luân Ô Đại Dã thấy vậy liền đâm bổ tới, Tứ Sát côn bổ xuống đầu nữ nhân.

Bạch y nữ nhân quay lại hừ một tiếng quát lên :

– Cút đi!

Đồng thời phát tay áo lên.

Diệu Thủ Côn Luân Ô Đại Dã đang đà lao tới bỗng khựng lại, bị luồng kinh lực đánh tới hất lui bảy tám thước.

Cả hai cao thủ đều là truyền nhân của nhất đại kỳ tài Quách Bạch Vân đều có thể được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ trong võ lâm, thế mà mới chưa được một chiêu đã bị nữ nhân đánh bay đi như chiếc lá, ai thấy mà chẳng kinh hồn táng đờm?

Thân thủ của bạch y nữ nhân này đã tới mức xuất thần nhập hóa chứ chẳng phải tầm thường!

Bạch y nữ nhân hướng sang Khấu Anh Kiệt nói :

– Người sao còn chưa đi đi? Chẳng lẽ muốn ở lại đây mà nộp mạng cho chúng?

Khấu Anh Kiệt đang ngây người nhìn nữ nhân, tự hỏi xem đó là ai mà thân thủ kinh nhân như thế, và vì sao lại xuất thủ tương trợ mình.

Nghe nói chàng liền bước đến gần chấp tay nói :

– Đa tạ phương gia đã ra tay cứu mạng, đại ân đó xin nguyện khắc cốt ghi xương. Xin cáo biệt!

Dứt lời lướt mình đi!

Diệu Thủ Côn Luân Ô Đại Dã tuy bị đánh lui không ngã cũng không bị thương tích gì.

Thấy Khấu Anh Kiệt thoát khỏi bàn tay mình một cách dễ dàng như vậy, hấn tức giận muốn phát điên, nghiến răng quát :

– Tiểu bối! Nộp mạng đây!

Lời chưa dứt đã nhún chân lao vút tới, từ trên cao vung Tứ Sát côn bổ xuống đầu Khấu Anh Kiệt.

Nhưng ngọn côn mới vung lên nửa chừng thì chợt bạch ảnh lóe lên trước mắt.

Ô Đại Dã đã dự đoán thế nào bạch y nữ nhân cũng xuất thủ giải cứu cho Khấu Anh Kiệt nên có đề phòng.

Xuất chiêu đánh xuống đầu Khấu Anh Kiệt hấn còn giữ lại ba phần lực đạo đề phòng bất trắc.

Hấn đã liệu sự không sai, nhưng vẫn chưa thật thỏa đáng.

Khi bạch y nữ nhân lướt tới, Ô Đại Dã liền biến chiến, lại gia tăng thêm ba thành công lực đánh tạt sang bà ta.

Nhưng ngọn côn vừa phát thì đã bị nữ nhân dùng ba ngón tay giữa, trở và ngón cái chộp cứng lấy.

Hắn cố sức giằng ra nhưng ngọn côn giống như bị kẹp trong chiếc kìm thép, không di chuyển một phân.

Ô Đại Dã còn cố sức rút mấy lần nhưng vẫn không có kết quả, biết gặp phải cao nhân mờ hôi toát ra đầm trán.

Trong lúc đó bạch y nữ nhân ngoài việc giữ chắc ngọn côn ra không có biểu hiện gì tỏ ra muốn hạ độc thủ, chỉ phóng ánh mắt đầy thần uy nhìn hắn một cách lạnh lùng khiến Ô Đại Dã bất giác run lên.

Không hiểu sao hắn liền tưởng đến Quách Bạch Vân, vì quả thật đôi mắt đó rất giống mắt sư muội.

Một lúc sau, hắn mới lấy lại can đảm hỏi :

– Phương giá là ai?

Chợt một ý nghĩ lóe lên, hắn bổ sung thêm một câu :

– Chẳng lẽ phương giá là Thiết phu nhân?

Đôi mắt đang nhìn hắn bỗng lóe lên ánh hàn quang trông rất đáng sợ.

Ô Đại Dã chợt hiểu rằng mình đã phạm phải sai lầm.

Bạch y nữ nhân gần giọng :

– Thật là thứ chó mù! Cút!

Ô Đại Dã chợt cảm thấy một cổ kinh lực chuyển sang, không những làm tay hắn tê đi mà còn chấn động tới tận lục phủ ngũ tạng, hắn muốn buông ngọn côn ra nhưng không sao thực hiện được ý định!

Tiếp đó bạch y nữ nhân phát mạnh tay áo làm cả người lẫn côn bay vút đi!

Từ trên cao ba bốn trượng, Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã chợt tỉnh trí lại, thi triển thủ pháp Thiên cân trụ, trăm mình đáp xuống đất.

Cho đến khi chân chạm đất rồi, hắn còn thấy tim đập chân run, khí huyết nghịch lưu, tưởng chừng như phá vỡ huyết quản mà trào ra ngoài.

Mấy chục năm đối địch, chưa bao giờ hắn gặp phải hiện tượng đó.

Mặt không còn một chút huyết sắc, Diệu Thủ Côn Lôn sợ đến tột độ, đưa mắt kinh hoàng nhìn đối phương.

Bạch y nữ nhân lạnh lùng nói :

– Đối phó với sư đệ của bốn môn mà dụng tâm độc ác như thế, thật là giống vô si. Ô Đại Dã! Người không còn xứng là đại đệ tử của Bạch Mã sơn trang.

Dứt lời phi thân lao vút vào khoảng không, chỉ chớp mắt đã mất hút không thấy đâu nữa.

Diệu Thủ Côn Lôn thần thờ nhìn theo tự hỏi :

– Làm sao nữ nhân này biết mình rõ như thế? Nhưng giọng nói này mình không nhận ra!

Đột nhiên hắn tìm trong ký ức và nhớ ra đã từng nghe âm thanh đó, nhưng không nhớ ra là của ai và đã từng nghe ở đâu...

Bấy giờ Tư Không Viễn ngồi dậy được sau khi vận công điều tức một hồi đã khôi phục lại công lực, nhưng cũng như Ô Đại Dã hắn vẫn chưa hết kinh hoàng.

Trong lúc đó thì Khấu Anh Kiệt lại gặp trở ngại.

Sau khi được bạch y nữ nhân trợ giúp thoát khỏi hai vị sư huynh, chàng gia tăng thân pháp phóng đi, nhưng mới vượt qua một tiểu viện thì gặp một tên hoàng y hán tử cầm đao đứng chặn đường.

Tên đó là Hối Chu Tinh Mã Nghĩa đứng đầu Thập nhị võ sĩ của Bạch Mã sơn trang.

Mã Nghĩa thân hình ngũ đoản, tai to mắt lớn, béo y như lợn, rất hợp với danh hiệu Hối Chu Tinh. Chờ Khấu Anh Kiệt đến gần hắn vung đao quát :

– Tên họ Khấu! Chạy đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nữ nhân huyền bí

Hội Chu Tinh Mã Nghĩa nói chưa dứt lời, tay hăm hờ vung đao chém bổ xuống đầu Khấu Anh Kiệt!

Khấu Anh Kiệt đưa Như Ý đao lên đỡ.

Choang một tiếng, hai thanh đao chém vào nhau nổ một tiếng vang rền làm léo lên vô số tia lửa bắn ra tứ tán.

Công lực của Hội Chu Tinh Mã Nghĩa thật kinh nhân, quả xứng đáng là kẻ đứng đầu Thập nhị võ sĩ.

Sau khi hai thanh đao chém vào nhau, Khấu Anh Kiệt cảm thấy bàn tay phải tê đi, thanh nhuyễn đao chút nữa thoát khỏi bàn tay.

Trong số mười hai tên võ sĩ được Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã huấn luyện thì Mã Nghĩa là người nổi danh có thần lực, sử một thanh đao nặng tới gần bốn mươi cân.

Thấy trong tay Khấu Anh Kiệt chỉ là một thanh nhuyễn đao dài hơn một thước, hắn tin rằng chỉ cần một đao là chém bật thanh đao nhỏ bé, nào ngờ đối phương lại hóa giải không ít lực đạo của mình.

Trong lòng đầy tức giận, hắn gầm lên như thú dữ, lại vung đao bổ xuống lần nữa nhằm vào sườn trái đối phương.

Khấu Anh Kiệt không ham đánh, chỉ nghĩ cách nhanh chóng thoát thân.

Vừa rồi được bạch y nữ nhân tương trợ mà chàng thoát được tới đây. Hai vị sư huynh tuy bị nội thương nhưng không có gì nghiêm trọng, sẽ phục hồi lại và đuổi theo bất cứ lúc nào.

Hơn nữa người trong trang không ít, nếu kéo dài thời gian tất sẽ gặp nhiều phiền phức.

Mã Nghĩa vừa bổ đao xuống, chàng vội lách mình tránh đi, người chùng thấp xuống quát to :

– Ngã này!

Lời chưa dứt tả chưởng đã vận sẵn công lực thi triển một chiêu Tiểu Thiên Tinh nhằm hữu phúc hắn đánh sang.

Hội Chu Tinh Mã Nghĩa có khỏe mà kém khôn, và thông thường người to lớn thường vụng về, không linh hoạt.

Đao chém bị mất đà, hắn chưa kịp biến chiêu thì bị trúng một chưởng vào mạng sườn ngã xuống như một bao hàng.

Khấu Anh Kiệt không cần nhìn lại, phi thân chạy biến vào đêm tối.

Lúc này thì chàng đã thấy tường viện trước mặt, chỉ mấy bước nữa là ra khỏi Bạch Mã sơn trang.

Ngoài kia là rừng rậm, quái thạch lô nhô, lạc vào đó thì còn ai tìm được nữa?

Khấu Anh Kiệt cả mừng gia tăng thân pháp vượt qua chân tường.

Nhưng chân vừa chạm đất thì chợt nghe sau lưng có tiếng quát :

– Tên họ Khấu chạy đi đâu?

Chỉ chớp mắt sau, một nhân ảnh lướt qua đầu Khấu Anh Kiệt rơi xuống ngay trước mặt chàng.

Nghe giọng nói, không cần nhìn Khấu Anh Kiệt cũng biết đó là ai, thò dài một tiếng đứng ngậy ra.

Đó chính là người mà lúc này chàng sợ phải chạm mặt nhất: Ngọc tiểu thư Quách Thái Linh.

Chân vừa chạm đất, Quách Thái Linh chẳng nói chẳng rằng xuất thủ đánh ngay, xuất liền hai chưởng.

Khấu Anh Kiệt đành phải tung mình nhảy vút lên cao hai trượng tránh chiêu, đáp xuống một phiến đá.

Quách Thái Linh công liền ba chiêu nhưng chàng đều tránh được xua tay nói :

– Cô nương hạ thủ lưu tình!

Quách Thái Linh dừng tay hỏi :

– Thế nào? Người định bỏ đi ư?

Khấu Anh Kiệt cười khổ đáp :

– Cô nương, tại hạ thấy mình đi khỏi đây thì tốt hơn!

– Vì sao?

– Vì...

Chàng ngập ngừng giây lát rồi nhìn vào mặt nàng nói :

– Chẳng lẽ cô nương không nhận ra rằng Bạch Mã sơn trang không còn là chốn dung thân đối với tại hạ?

Quách Thái Linh hừ một tiếng nói :

– Khấu Anh Kiệt! Ta xưa nay cứ tưởng người là một bậc chính nhân quân tử, bây giờ thì mới biết mình đã lầm!

Khấu Anh Kiệt không bất ngờ trước nhận xét đó, trầm giọng đáp :

– Khấu Anh Kiệt này chưa làm việc gì thẹn với lương tâm, lòng này có thể tỏ với trời đất. Cô nương phát ngôn nên suy nghĩ kỹ!

Quách Thái Linh ngắt lời :

– Có gì mà suy nghĩ? Người đã hành động thế nào, đang nghĩ gì ta quá hiểu!

Khấu Anh Kiệt xẵng giọng :

– Tại hạ hành động thế nào?

Quách Thái Linh hừ một tiếng đầy khinh bỉ :

– Chẳng phải người đang giấu bảo vật chạy trốn đó sao?

Khấu Anh Kiệt chợt thấy cổ họng mình nghẹn lại, nhìn nàng bằng ánh mắt đau khổ mà không biết nói gì.

Quách Thái Linh hỏi :

– Thế nào? Sao người không trả lời đi?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Cô nương đã nói thế, tại hạ biết trả lời sao đây?

– Đương nhiên là người không thể nói gì được bởi vì đó là sự thực!

Khấu Anh Kiệt thở dài nói :

– Đến bây giờ mà cô nương còn chưa hiểu gì về tại hạ cả...

Tôi đó nước mắt chàng chỉ muốn trào ra.

Lòng tự trọng bị tổn thương nhưng lại không thể biện minh, càng không thể phát tác quá là điều khổ tâm.

Quách Thái Linh vẫn nhìn chàng về mặt có phản dụ lại.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Tôi có để lại một phong thư dưới gối, cô nương đọc thì sẽ biết rõ mọi điều.

Vừa rồi tôi nói rằng mình chỉ cần không thẹn với lương tâm trời đất là đủ, còn lời nói của cô nương vừa rồi, sau này thực tế sẽ biện minh, bởi vì tại hạ biết rằng mình có giải thích thế nào cũng vô ích. Bây giờ tôi đi đây!

Nói xong vòng sang định bỏ đi.

Quách Thái Linh quát lên :

– Người không thể đi được!

Khấu Anh Kiệt dừng lại hỏi :

– Cô nương còn muốn gì nữa?

– Trước hết người hãy nói rõ về việc Phi Thúy Lạc Đà đã!

– Việc này tôi đã nói rồi, viên Phi Thúy Lạc Đà đã bị người ta lấy đi mất, người đó chính là...

Chàng định nói chính là mẫu thân cô nương nhưng chợt thấy Quách Thái Linh đổi sắc mặt nên ngừng lại.

Quách Thái Linh hừ một tiếng hỏi :

– Người cho rằng ta tin những lời nói dối trá của người sao?

– Tin hay không thì tùy cô nương thôi!

Nói xong lại bước đi.

Quách Thái Linh càng giận, thét lên lãnh lút :

– Người dám đi sao?

Vừa thét vừa lao theo, xuất trào chớp tới lưng Khấu Anh Kiệt.

Chàng hoàn toàn không muốn động thủ với Quách Thái Linh chút nào, nhưng mặt khác cũng không thể để đối phương không chế đem về Bạch Mã son trang nên buộc lòng phải phản kháng.

Thấy trào chớp tới sau lưng, chàng nhảy sang bên tả tránh đi.

Nhưng Quách Thái Linh không chịu dừng, lại đánh ra hai chưởng nữa.

Bất đắc dĩ, Khấu Anh Kiệt đành quay lại vùng song thủ tiếp chiêu.

Sau lần tiếp chưởng, Khấu Anh Kiệt bị kinh lực đẩy lùi tới ba bước, mặt biến sắc, không ngờ nàng dốc hết toàn công lực đánh mình.

Chàng biết rằng võ công của mình kém Quách Thái Linh, nếu nàng đưa hết sức thì chàng không địch nổi.

Quách Thái Linh không khoan nhượng lại tiếp tục tấn công.

Khấu Anh Kiệt cũng đưa tay lên chuẩn bị nghênh chiến, nhưng chờ cho chưởng lực đối phương đánh tới gần thì vận dụng chữ Thác trong mười một chữ khẩu quyết, chàng chỉ xuất ba thành, rồi nhờ vào chưởng lực của Quách Thái Linh mà lướt người đi cách xa tới sáu bảy trượng, đáp xuống đất an toàn.

Chỗ thần diệu của mười một chữ khẩu quyết ở chỗ tuy nội lực kém đối phương, khi đầu chưởng vẫn không bị thương tổn, nếu không chỉ xuất ba thành công lực đối với tám chín thành của người có công lực cao hơn, nếu không chết cũng bị trọng thương.

Từ trên cao, Khấu Anh Kiệt thi triển một thức Tế Hung Xảo Phiên Vân nhẹ nhàng đáp xuống, rồi chớp lấy ngay thời cơ dốc hết khinh công chạy đi!

Quách Thái Linh tức giận không biết ngăn nào, vừa đuổi theo vừa quát :

– Khấu Anh Kiệt! Người có chạy đằng trời, ta cũng quyết đuổi theo cho bằng được mới thôi!

Nhưng mới nhún chân chưa kịp bật lên thì thấy một bóng trắng lướt nhanh tới trước mặt như một bóng ma.

Đó là một bạch y nữ nhân, mặt bịt một tấm mạng màu xanh mòng, chỉ chừa có đôi mắt.

Quách Thái Linh thấy thân pháp của đối phương cao minh hơn cả mình, biết rằng gặp phải cao nhân.

Bạch y nữ từ nghiêm giọng nói :

– Nha đầu! Không được vọng động!

Quách Thái Linh còn đang tức, thấy có người chặn đường liền nổi giận quát :

– Tránh ra!

Đồng thời đánh ra một chưởng.

Bạch y nữ nhân hừ một tiếng, lướt nhẹ nhàng sang phải dễ dàng tránh được chưởng của Quách Thái Linh, xuất tả như chớp chớp lấy vai nàng..

Động tác của bạch y nữ nhân mau lẹ đến mức không sao tưởng tượng được!

Quách Thái Linh còn chưa kịp hoàn hồn thì người kia quát lên :

– Đi!

Dứt lời phát mạnh tay đẩy ngược lên làm Quách Thái Linh bắn cao tới ba trượng rơi xuống chân tường viện, nhưng không đứng vững còn phải lùi thêm hai bước nữa đập lưng vào thành tường đau điếng.

Bạch y nữ nhân nhảy hai bước tới trước mặt Quách Thái Linh.

Tuy biết đối phương võ công cao hơn mình nhiều, nhưng quá giận mất khôn, hơn nữa do bản tính hiếu cường, Quách Thái Linh quát to lên một tiếng, lại một lần nữa xuất thủ đánh ra.

Tuy nàng xuất thủ ra nhanh nhưng đối phương còn tỏ ra nhanh hơn.

Chưởng vừa đưa lên chưa kịp phát thì đã bị bạch y nữ nhân tung mình nhảy tới chớp lấy uyển mạch!

Quách Thái Linh lập tức cảm thấy cả người tê dại, chẳng những cánh tay phải bị giữ chặt như gọng kìm thép mà cánh tay trái không đề tỵ cười công lực, đành đứng ngây mặt nhìn đối phương.

Nhưng may rằng bạch y nữ nhân không có ý làm hại nàng nên buông tay ra.

Quách Thái Linh vội công kiểm tra cảm thấy chân khí nội nguyên vẫn bình thường, không có gì khác lạ, lúc ấy mới yên tâm.

Tuy trong lòng vừa tức vừa thẹn nhưng đã hai lần đối phương hạ thủ lưu tình chẳng lẽ không biết xấu tốt xuất thủ lần nữa?

Bạch y nữ nhân vẫn nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng nhưng không có ác ý.

Quách Thái Linh hỏi :

– Bà là ai?

Bạch y nữ nhân đáp :

– Cái đó người không cần biết!

– Vì sao bà giúp tên họ Khấu chạy thoát?

– Bởi vì người đã sai khi chặn hãm lại!

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– Bà nói vậy là có ý gì?

– Khấu Anh Kiệt nói là sự thật. Đúng là viên Phi Thúy Lạc Đà bị người khác lấy mất, hẳn không có lỗi!

– Làm sao bà biết?

– Bởi vì...

Bạch y nữ nhân ngập ngừng một lát mới nói thêm :

– Vì chính ta đã lấy viên ngọc đó!

Quách Thái Linh bỗng rùng động toàn thân.

Nàng đã mấy lần nghe Khấu Anh Kiệt nói rằng người lấy viên Phi Thúy Lạc Đà tự nhận rằng người lấy Phi Thúy Lạc Đà tự xưng là Thành Ngọc Sương.

Chẳng lẽ người đang đứng trước mặt nàng đây chính là mẫu thân?

Không! Không thể như thế được!

Quách Thái Linh đưa mắt đầy kinh ngạc nhìn đối phương một hồi lâu rồi quát lên :

– Không! Bà nói láo!

Bạch y nữ nhân lạnh lùng nói :

– Người nói năng hãy khách khí một chút! Trong đời ta chưa bao giờ nói láo ai cả! Hãy xem đây!

Bà ta lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, mở hộp lấy ra một viên ngọc màu xanh biếc khắc hình lạc đà.

Quách Thái Linh chưa từng thấy viên Phi Thúy Lạc Đà nhưng đã từng nghe phụ thân nói về nó nhiều lần.

Hơn nữa nhìn viên ngọc rất lớn và hình thức của nó cũng đoán định chính là Phi Thúy Lạc Đà không sai.

Bạch y nữ nhân hỏi :

– Thế nào? Người thấy rõ rồi chứ?

Quách Thái Linh gật đầu :

– Thấy rõ rồi!

– Đúng là Phi Thúy Lạc Đà không?

– Tuy tôi chưa thấy nhưng tin rằng đúng.

Nàng nhìn đối phương bằng ánh mắt ngờ vực hỏi :

– Vì sao Khấu Anh Kiệt đem nói cho bà?

Bạch y nữ nhân chậm rãi đáp :

– Hắn không thể không đem, bởi vì lúc đó hắn đã bị điểm huyết đạo!

– Bà nói đều là sự thực chứ?

Giọng Bạch y nữ nhân chợt trở nên dịu dàng :

– Hài tử! Những lời ta nói đều là sự thực!

Không những giọng nói dịu đi, thậm chí còn hơi run mà cả ngôn từ cũng thay đổi, có phần âu yếm.

Nhưng Quách Thái Linh lại tỏ ra khó chịu :

– Bà được bao nhiêu tuổi mà dám gọi tôi như thế? Tôi không quen nghe hai tiếng đó và cũng không thích!

Bạch y nữ nhân thản nhiên đáp :

– Tuổi ta tuy không nhiều lắm nhưng cũng có thể sinh ra người được!

Quách Thái Linh tức giận quát lên :

– Nói bậy!

Dứt lời nhảy tới vung tay tát vào mặt nữ nhân nhưng không trúng, trái lại còn bị đối phương chụp được cổ tay.

Quách Thái Linh vừa tức tối vừa tuyệt vọng giằng tay ra nhưng không được, nghiêng răng nói :

– Tiện nhân vô sỉ! Buông ra!

Ánh mắt Bạch y nữ nhân chợt lóe lên, bà ta giang thẳng cánh tay tát bốp vào mặt Quách Thái Linh.

Một tát đó chưa đến nỗi quá nặng nhưng cũng không nhẹ!

Quách Thái Linh loạng choạng suýt ngã, má đỏ lựng lên, nhổ ra một bãi nước bọt pha lẫn máu.

Bạch y nữ nhân bỗng kêu lên :

– Ta... ta đã làm gì thế này?

Bà ta bước lên một bước đưa tay nhưng muốn diu lấy Quách Thái Linh nhưng cuối cùng lại dừng lại, ánh mắt dò dẫm ra.

Quách Thái Linh mặt đỏ bừng rồi lại trở nên tái ngắt.

Hai mươi năm trong đời được Quách Bạch Vân cưng chiều, nàng có bao giờ bị đánh cho một roi dù là nhẹ đâu?

Sau này lớn lên, được phụ thân truyền thụ võ công thượng thừa, lại càng không ai chạm vào người nàng.

Có nhất thân võ nghệ cao cường, tính khí lại hào phóng hiệp nghĩa nên Quách Thái Linh thường ra tay dẹp bất bình, cứu giúp kẻ khó, tiêu tiền không tiếc vì thế rất được lòng dân, trong khu vực mấy trăm dặm quanh đây đến trẻ em ba tuổi cũng không lạ gì phương danh Ngọc tiểu thư!

Nàng được nể trọng vì có võ công cao cường, được kính phục vì tính hào hiệp và được yêu quý vì sắc đẹp!

Cũng vì thế mà Quách Thái Linh càng thêm kiêu ngạo và bướng bỉnh.

Thế mà nay lại có người dám tát vào mặt nàng.

Nổi nhục nhã, nổi đau về tinh thần còn lớn hơn nổi đau về thể xác rất nhiều, đến nỗi cả người nàng tê đi.

Bạch y nữ nhân cất giọng run run nói :

– Hải tử! Người không được vô lễ vì ta là...

Những tiếng tiếp theo sẽ là mẹ của con nhưng vừa tới đó thì im bặt không nói tiếp nữa.

Quách Thái Linh chợt thét lên :

– Không phải! Bà là kẻ dối trá! Vì sao bà lại cướp mất viên Phi Thúy Lạc Đà, di vật của cha tôi? Mau trả lại đây!

Lời chưa dứt đã nghe soạt một tiếng, rút kiếm ra khỏi bao lao tới phát một chiêu Ngọc nữ đầu lẳng đâm tới ngực đối phương.

Khi mũi kiếm chỉ còn cách ngực Bạch y nữ nhân mấy tấc, bà ta chợt đưa tay dùng hai ngón kẹp lấy.

Quách Thái Linh cố sức đâm vào nhưng mũi kiếm không sao tiến thêm được một phân, muốn rút về cũng không được!

Nàng tức giận đến nỗi nước mắt trào ra gào lên :

– Tiệt nhân! Người...

Nàng chưa kịp nói hết câu thì lại nghe bốp một tiếng, má ả thêm một cái tát nữa còn mạnh hơn trước nhiều.

Quách Thái Linh không gượng nổi ngã nhào xuống.

Nàng định đứng lên thì Bạch y nữ nhân chợt đưa tay phát ra một luồng kinh khí trấn mạnh xuống.

Quách Thái Linh cố vận hết thập thành công lực để hòng thoát ra khỏi luồng kinh khí ấy đứng lên nhưng không sao nhúc nhích nổi!

Vừa xấu hổ vừa oan ức, nàng òa lên khóc nói :

– Bà... Vì sao bà đánh tôi? Bà lấy tư cách gì mà khi hiếp tôi như vậy?

Bạch y nữ nhân đáp :

– Không phải khi hiếp! Đó là ta quản giáo người!

Quách Thái Linh gào lên :

– Bà là cái thá gì mà đòi quản giáo tôi chứ?

Bạch y nữ nhân thu tay lại nói :

– Chỉ vì Quách Bạch Vân quá cưng chiều nên mới làm hại người, để người hư hỏng như thế! Ta thay hấn quản giáo người...

Nữ nhân thu tay về, áp lực đè lên Quách Thái Linh lập tức mất đi.

Nàng chồm dậy quát lên :

– Bà không xứng!

Đồng thời vung kiếm xông vào!

Nhưng Quách Thái Linh chợt nhận thấy xung quanh đối phương có một màn kinh khí rất mạnh giống như bức tường vô hình chặn lại làm thanh trường kiếm của nàng không sao tiếp cận được mục tiêu!

Hơn nữa nàng còn nhận ra đây chính là khí Du cang, chỉ những người có công lực thặng thừa mới luyện được!

Ngày xưa Quách Bạch Vân đã luyện thành công phu chí thượng này và chính Quách Thái Linh cũng từng tập qua công phu đó, nhưng nếu so với nữ nhân này thì hòa hầu còn kém rất xa.

Phát hiện này cùng với những nghi ngờ trước đây làm Quách Thái Linh không khỏi giật mình.

Nàng thu kiếm lại trở mắt nhìn Bạch y nữ nhân một hồi lâu rồi chợt hỏi dồn :

– Bà là ai? Hãy nói đi, rốt cuộc thì bà là ai?

Bạch y nữ nhân đáp :

– Không cần biết ta là ai!

Bà ta dừng một lúc rồi tiếp :

– Dù sao thì ta cũng không có ác ý gì với con cả. Tiểu Linh! Tính con quá bốc đồng nông nổi. Có lẽ đó chính là nguyên nhân mà cha con đã không truyền mười một chữ khẩu quyết võ học thặng thừa cho con!

Quách Thái Linh lùi lại một bước càng kinh dị hỏi :

– Nhưng rốt cuộc bà là ai mới được? Làm sao biết tiểu danh của tôi, lại còn biết được bí mật đó của bốn môn?

Bạch y nữ nhân khẽ thở dài, lắc đầu không đáp.

Quách Thái Linh càng sốt ruột giục :

– Nói đi chứ! Vì sao bà không nói?

Bạch y nữ nhân đáp :

– Bây giờ ta không thể nói được và có nói con cũng không tin. Hơn nữa nói ra thì tình hình càng phức tạp thêm, chẳng những bất lợi mà còn có hại. Bây giờ thì ta đi đây!

Nhưng mới quay đi được mấy bước, Bạch y nữ nhân chợt chỉ sang hướng đông bắc, thờ dài nói :

– Ài, còn mấy tên này...

Quách Thái Linh nhìn theo hướng chỉ tay của bà ta, chợt thấy thấp thoáng chừng hai mươi nhân ảnh!

Trông y phục, nàng nhận ra ngay họ là người của Bạch Mã sơn trang, đặc biệt trong số đó có Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã và Tư Không Viễn.

Chắc rằng họ mới vượt qua tường viện.

Thấy lực lượng chi viện đông như thế, Quách Thái Linh lập tức tăng thêm dũng khí chỉ kiếm vào Bạch y nữ nhân nói to :

– Các vị sư huynh nhanh lên! Hãy bắt lấy người này!

Nào ngờ không ai ủng hộ tiếng gọi của nàng, tất cả vẫn đứng nguyên chỗ cũ!

Quách Thái Linh sốt ruột giục :

– Các vị nhanh lên chứ!

Nhưng vẫn không ai phản ứng.

Chẳng những thế mà không một ai lên tiếng, chỉ đứng nguyên một chỗ giương mắt nhìn nàng, thậm chí không ai hé răng đáp một lời.

Quách Thái Linh ngạc nhiên chạy lại gần Ô Đại Dã hỏi :

– Đại sư huynh!

Chỉ thấy người hần hơi cúi về phía trước, đôi Tử Sát côn trong tay đưa chếch lên cao đang định xung xuống như đang đánh ai, mắt nhìn vào một chỗ với cái nhìn này lửa như muốn ăn sống nuốt tươi đối phương.

Chỉ có hần đứng nguyên như vậy trong tư thế cứng đờ hoàn toàn bất động.

Quách Thái Linh rất ngạc nhiên, đưa tay xô nhẹ một cái.

Nàng không xô tới thì tốt, vì Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã vừa bị chạm tới đã ngã kênh ra!

Quách Thái Linh vô cùng kinh hãi vội đỡ lấy đại sư huynh đặt nằm xuống, nhưng tư thế của hần vẫn cứng đờ như lúc đang đứng.

Bấy giờ thì nàng đã biết tất cả những người này đều bị điểm huyết nhưng thủ pháp hết sức cao minh.

Tuy biết mình không đủ khả năng giải huyết cho đại sư không khỏi sự khống chế kỳ bí này nhưng Quách Thái Linh vẫn cố sức thử mấy chỗ huyết đạo.

Cuối cùng nàng lắc đầu, bất lực đứng lên.

Hai mươi võ sĩ và Tử Không Viễn đứng mỗi người một tư thế khác nhau, chỉ có chung một điểm là cứng đờ, trong tay đều cầm binh khí.

Quách Thái Linh cảm thấy như đang hiện hữu một lực lượng siêu nhiên nào đó xung quanh mình, bất giác run lên.

Chợt nàng sực nghĩ tới Bạch y nữ nhân liền quay lại nhìn, thấy bà ta vẫn đứng đó nhìn mình.

Nàng nhảy mấy bước tới gần hỏi :

– Những người đó do bà hạ thủ?

Bạch y nữ nhân gật đầu thừa nhận :

– Không sai! Đối với bọn ngông cuồng đó thì phải giáo huấn cho chúng một chút như vậy mới được!

Trong lòng vô cùng căm hận chỉ muốn vung kiếm đâm chết ngay nữ nhân này nhưng nàng hiểu rõ rằng dù có xuất thủ thêm một trăm lần, chung quy cũng chỉ chuốc lấy nổi nhục mà thôi!

Nàng trừng trừng nhìn đối phương nhưng cổ họng nghẹn lại không nói được lời nào.

Bạch y nữ nhân dịu dàng nói :

– Tiểu Linh! Hôm nay ta hơi quá tay với người một chút để người hiểu rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân. Nếu người tự cho rằng với thành tựu võ học của mình có thể đứng trên mọi người thì tất có lúc chịu thiệt thòi, đôi khi hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Tới đó bà ta lấy ra một chiếc bình nhỏ nói tiếp :

– Ta không có ý đã thương người nào trong Bạch Mã sơn trang cả. Nhưng thái độ hung hăng như thế, ta nhìn không thuận nhãn. Bây giờ hãy cầm bình được này cho chúng uống mỗi người một viên, nhưng phải sau nửa canh giờ chúng mới khôi phục lại như thường!

Nói xong ném bình được sang.

Quách Thái Linh thuận tay bắt lấy.

Đánh thì đã đánh ba lần bảy lượt đều bị ném khổ đau!

Chẳng những thế đối phương còn lên giọng giáo huấn, điều mà chưa từng có ai dám làm với nàng, thế mà bắt buộc phải nghe!

Uất hận và tủi nhục nhưng không làm gì được, khí dồn cả lên đầu làm đầu óc tối sầm, nàng ngã xuống ngất đi!

Bạch y nữ nhân thở dài nói :

– Thật oan nghiệt!

Nói rồi bước tới gần Quách Thái Linh cúi xuống bế thốc lấy nàng lên nhảy qua tường viện chạy vào một tòa biệt lâu!

Chương 25: Quái khách trên sông

Bạch y nữ nhân tỏ ra rất thông thuộc địa hình ở Bạch Mã sơn trang đưa Quách Thái Linh vào đứng biệt lâu của nàng.

Thực ra đối với bà ta, nơi này không xa lạ gì.

Bởi vì hai mươi năm trước, bà từng là chủ nhân ở đây, và từ bấy đến nay sơn trang hầu như không thay đổi.

Nhìn ra cửa sổ lầu phòng vẫn là những hàng tùng bách, chỉ là so với trước đây cao lớn hơn nhiều.

Gọi lại hồi ức xa xăm, lệ chợt ứa ra trên đôi mắt kiều diễm!

Hai mươi năm..

Đó là một quãng thời gian dài đằng đẳng, nhất là đối với một nữ nhân đang trong thời xuân sắc, hai mươi năm đủ làm cho một thiếu nữ trở thành quả phụ, một thiếu phụ trở thành một bà lão lụ khụ già nua...

Tuy rằng bà ta vẫn còn giữ được sắc đẹp mà hình như đối với chỉ riêng bà là thời gian có tác dụng rất ít, nhưng tâm hồn, ý tưởng thì đã khác xưa rất nhiều.

Bạch y nữ nhân lẩm bẩm giọng xa xăm :

– Hai mươi năm... ta còn lại được gì?

Chợt có tiếng bước chân.

Bà ta đưa tay áo lau nước mắt rồi cúi xuống nhìn Quách Thái Linh vẫn còn nằm thiêm thiếp trên giường.

Tiếng nữ nhân hỏi từ ngoài cửa :

– Tiểu thư đã về rồi ư?

Thấy mở cửa, cô ta bước vào.

Đó là một thanh y tỷ nữ mới mười sáu mười bảy tuổi.

Chợt trông thấy tiểu thư nằm bất tỉnh, trong phòng còn có một nữ nhân mặt đeo mạng, thanh y tỷ nữ a lên một tiếng, sợ hãi lùi lại, suýt nữa thì ngã khuỵu xuống.

Bạch y nữ nhân nói :

– Đừng sợ! Ta không làm gì người đâu!

– Bà... là ai?

Không đợi đối phương trả lời, cô ta bỏ đến bên giường vừa khóc vừa hỏi :

– Tiểu thư sao lại thế này? Tiểu thư...

Bạch y nữ nhân buông lời an ủi :

– Nó không sao đâu! Chỉ vì khí uất bốc lên đầu mà ngất đi thôi, người hãy đi lấy một bát nước ấm mang vào đây!

Thanh y tỷ nữ tin rằng đối phương không có ý làm hại tiểu thư nên yên tâm chạy đi lấy nước.

Chỉ lát sau cô ta đưa nước vào thấy Bạch y nữ nhân đã gỡ bỏ tấm mạng che mặt ra, để lộ khuôn mặt tuy không còn trẻ nhưng vẫn rất kiều diễm.

Thanh y tỷ nữ nhìn bà ta đầy vẻ ngạc nhiên, một lúc sau mới thốt lên :

– Làm sao bà lại giống tiểu thư đến vậy chứ?

Bạch y nữ nhân cười hỏi :

– Người thấy như vậy sao?

Thanh y từ nữ gật đầu :

– Dạ! Giống y như hệt, không khác chỗ nào cả! Chỉ có...

Bạch y nữ nhân cười hỏi :

– Chỉ có già hơn phải không?

– Không đâu! Chỉ lớn hơn mấy tuổi giống như là hai thur muối vậy!

– Người tên là gì?

– Tỳ nữ là Tiểu Mi!

Bạch y nữ nhân gật đầu, cầm lấy bát nước bảo :

– Diu tiêu thur của người ngồi dậy đi!

Tiểu Mi dạ một tiếng, đỡ Quách Thái Linh ngồi dựa lưng lên chông gối.

Bạch y nữ nhân dùng hai ngón tay bóp vào hàm Quách Thái Linh cho há miệng ra rồi cẩn thận đổ vào từng hóp nước nhỏ.

Một lúc sau Quách Thái Linh uống xong chén nước, Bạch y nữ nhân lại đặt nằm xuống như cũ.

Tiểu Mi ngáp ngừng hỏi :

– Phu nhân có thể cho biết đại danh không?

Bạch y nữ nhân do dự một lát mới trả lời :

– Ta họ Thành...

Rồi cúi xuống nhìn Quách Thái Linh với ánh mắt âu yếm.

Sắc mặt Quách Thái Linh dần dần hồng lại.

Bạch y nữ nhân nói :

– Tiêu thur của người sắp tỉnh! Ta cũng phải đi rồi!

Bà ta gỡ từ tay của Quách Thái Linh lấy chiếc bình ngọc nhỏ đưa cho Tiểu Mi dặn :

– Khi tiêu thur của người tỉnh lại hãy đưa chiếc bình này cho nó, bảo nhanh chóng giải cảm chế cho hai tên sư huynh và bọn thủ hạ, nếu để chậm quá một canh giờ thì sẽ rất nguy hiểm đấy!

Tiểu Mi tuy không biết chuyện gì những vẫn đưa hai tay cầm lấy chiếc bình cúi mình đáp :

– Dạ!

Bạch y nữ nhân nhìn Quách Thái Linh thêm lần nữa với ánh mắt chứa chan trù mến, đưa tay run run sờ lên má, lên tóc nàng sau đó cất tiếng thở dài rồi bước ra khỏi phòng.

Tiểu Mi ngơ ngác nhìn theo, nhưng chỉ sau chớp mắt, bà ta đã lướt người rất nhanh đi khuất vào màn đêm!

Quách Thái Linh rên lên một tiếng từ từ mở mắt ra!

Phải mất gần một canh giờ mới cho Ô Đại Dã, Tư Không Viễn và hai mươi tên võ sĩ uống xong giải dược và sai người đưa chúng về son trang.

Xong đâu đó, hai chủ tỳ mới trở về biệt lâu.

Tiểu Mi nhìn bộ mặt tiêu tụy của tiêu thur thở dài nói :

– Mấy ngày gần đây bốn trang liên tiếp xảy ra sự cố không lúc nào yên. Tiêu thur! Hay chúng ta tìm một nơi nào yên ổn tạm tránh qua những ngày sóng

gió này?

Quách Thái Linh gạt đi :

– Người đừng nói nhảm!

Tiểu Mi không dám nói gì nữa.

Hai người im lặng một lúc.

Quách Thái Linh nhìn vẻ mặt râu rĩ của tên nữ tỳ, lòng chợt trào lên lòng thương cảm, thở dài nói :

– Người giận ta sao?

Tiểu Mi vội đáp :

– Không đâu! Tỳ nữ có đây lại giận tiểu thư!

– Trời sắp sáng rồi. Người về phòng nghỉ đi một lúc!

Tiểu Mi hỏi :

– Còn tiểu thư thì sao?

– Ta không ngủ được muốn ngồi lại một mình!

Tiểu Mi lắc đầu nói :

– Tiểu thư không ngủ thì tiểu tỳ cũng không ngủ, sẽ ở lại đây nói chuyện với tiểu thư cho đỡ buồn!

Quách Thái Linh không phản đối.

Trong phòng lại lặng đi một lúc!

Tiểu Mi chợt nhớ ra một việc hỏi :

– Tiểu thư! Khẩu tướng công đâu? Làm sao trong trang náo loạn lên như thế mà không thấy tướng công đâu cả?

Quách Thái Linh không đáp chỉ đắm đắm nhìn ra cửa sổ vào màn đêm, một lúc sau mới quay lại hỏi :

– Tiểu Mi! người thấy Khẩu tướng công thế nào?

Tiểu Mi nhanh nhẩu trả lời :

– Tỳ nữ thấy Khẩu tướng công là người rất tốt!

Cô ta chợt buông tiếng thở dài nói tiếp :

– Tiểu thư hãy nghĩ mà xem, tướng công một mình đưa linh cữu lão thái gia từ ngàn dặm về đây, chịu không biết bao nhiêu khổ cực, lại còn bị thương nữa. Thế mà đại gia và nhị gia không cảm ơn lấy một lời, trái lại còn đem lòng nghi kỵ nữa...

Cô ta nhìn Quách Thái Linh rồi nói thêm giọng trách móc :

– Cả tiểu thư cũng thế...

Quách Thái Linh trầm ngâm nói :

– Người nói vậy không sai! Chúng ta đã trách oan huynh ấy!

Tiểu Mi cả mừng hỏi :

– Thật vậy sao? Tiểu thư, thế còn Phi Thúy Lạc Đà gì đó của lão Vương gia giao lại thì thế nào?

– Khẩu Anh Kiệt không nói dối. Đúng là bị người ta cướp mất!

– Tiểu thư! Ai cướp vậy?

– Một nữ nhân!

Nói xong nàng liền nhớ lại chuyện vừa rồi ngoài tường viện, lòng càng thêm phiền não đứng lên đi đi lại lại trong phòng.

Tiểu Mi biết chủ nhân đang có tâm sự nên ngồi im lặng.

Một lúc sau, Quách Thái Linh chợt hỏi :

– Tiểu Mi! chúng ta sang phòng Khấu tướng công đi!

Tiểu Mi ngạc nhiên hỏi :

– Đi bây giờ sao?

Quách Thái Linh gật đầu, vẻ quả quyết :

– Đi bây giờ!

Nói xong bước ra khỏi phòng.

Tiểu Mi hỏi :

– Tiểu thư! Có xách đèn theo không?

Quách Thái Linh dừng lại đáp :

– Cứ xách theo!

Tiểu Mi lẩm bẩm :

– Đang đêm vào phòng nam nhân lại xách đèn theo nữa, nếu người ta biết thì sao chứ?

Nhưng chỉ lẩm bẩm trong miệng nên Quách Thái Linh không nghe thấy.

Từ dưới cầu thang nhìn lên thấy phòng Khấu Anh Kiệt tối om, Quách Thái Linh buồn bã nghĩ thầm :

– Huỳnh ấy quả là người bất hạnh, bị bức bách phải rời Bạch Mã sơn trang, thế mà mình còn trách nhầm anh ấy, nhục mạ không tiếc lời... bạch y nữ nhân nói không sai, mình đúng là kẻ bốc đồng, nông nổi!

Hai người bước lên lầu.

Cửa phòng chót từ bên trong.

Tiểu Mi soi đèn nói :

– Tiểu thư, có lẽ Khấu tướng công đang ngủ!

Quách Thái Linh không nói gì, mở tung cửa sổ ra.

Tiểu Mi trở mắt nhìn tiểu thư đầy ngạc nhiên nhưng không dám nói gì.

Quách Thái Linh vẫy tay ra hiệu cho tỳ nữ rồi nhảy vào phòng trước.

Mặc dù hết sức bất mãn nhưng Tiểu Mi cũng xách đèn nhảy vào theo.

Điều khiến cô ta càng ngạc nhiên hơn là căn phòng trống không, chẳng thấy Khấu tướng công đâu cả.

Cô ta sững sốt hỏi :

– Tiểu thư! Khấu tướng công đâu?

Quách Thái Linh thần nhiên đáp :

– Đi rồi!

Nói xong bước tới bàn buồng mình ngồi phịch xuống ghế.

Tiểu Mi đứng ngây ra hết nhìn tiểu thư lại nhìn chiếc giường trống trơn của Khấu Anh Kiệt.

Quách Thái Linh nói :

– Người tìm xem dưới gối có một phong thư gửi cho ta không?

Tiểu Mi xách đèn chạy lại lật gối lên nói :

– Có! Đúng là có một phong thư! Sao tiểu thư biết được thế?

Quách Thái Linh không đáp, vẫy tay bảo :

– Đưa xem!

Tiểu Mi đặt cây đèn xuống bàn rồi mới hai tay đưa phong thư ra.

Phong thư dày hơn bình thường, bên trong có vật gì cứng cứng.

Lướt nhìn qua phong bì, Quách Thái Linh vội vã bóc ra ngay.

Từ trong phong bì lặn ra một bình ngọc nhỏ, đầy kín, cổ bình có đeo một sợi dây chuyền nhỏ màu hồng rất đẹp!

Vừa thoáng nhìn qua, Quách Thái Linh chẳng những nhận ra đó là vật gì mà nàng còn hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra.

Nàng đã đồng ý với phụ thân rằng nếu ai giữ chiếc bình ngọc trong đó có bức tượng của nàng thì người đó sẽ là vị hôn phu của nàng.

Quách Thái Linh tin vào sự lựa chọn của phụ thân.

Vừa nhìn thấy bình ngọc, nàng đã chớp lấy kêu lên :

– Cha!

Nàng cố né xúc động, tay run run rút phong thư ra đọc qua một lượt, vẻ mặt bỗng trở nên dờ dẩn.

Cuối cùng nàng đau đớn thốt lên :

– Khấu Anh Kiệt!

Rồi gục mặt xuống bàn khóc nức nở.

Tiểu Mi chẳng hiểu gì ngơ ngác đứng nhìn, thấy chủ nhân khóc thảm thiết như vậy liền đến gần hỏi :

– Tiểu thư! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy chứ? Khấu tướng công gặp tai họa gì hay sao?

Một lúc sau, Quách Thái Linh bình tâm lại dần, ngừng lau sạch nước mắt cất bình ngọc và phong thư vào túi, đứng lên nói :

– Tiểu Mi! Chúng ta trở về đi!

Nói xong ra khỏi phòng.

Tiểu Mi xách đèn bước theo.

Lúc đó trời vừa ửng sáng!

Bên con ghềnh nhỏ ở thượng nguồn sông Hoàng Hà có một mái lều nhỏ mới dựng bên bờ ghềnh đá.

Nước sông bị con ghềnh chặn lại ầm ầm đổ xuống ở những độ cao khác nhau, chênh lệch từ ba thước đến hơn một trượng.

Độ cao từng đó thì chỉ có thể gọi là con ghềnh thôi chứ không thể gọi là thác được!

Xuôi dưới ghềnh vài chục trượng là bờ cát trắng sóng vỗ hiền hòa, hàng trăm con sóng hết đợt này đến đợt khác đuổi nhau xô vào bờ rồi lại rút đi, để lại những đám bọt vàng nhưng chúng cũng nhanh chóng tan đi!

Ánh nắng mai chiếu xuống những con gà nước nhỏ lông nâu sẫm chạy lon ton theo từng con sóng.

Cứ mỗi lần bắt được một con cá nhỏ, chúng nuốt vào xong, vờn chiếc mỏ dài ngoằng kêu lên khoái trá.

Còn ngay dưới chân ghềnh đá, quang cảnh nhộn nhịp hơn nhiều.

Những con chim lớn hơn, có cả bồ nông, lượn lờ trong vịnh, nhưng tránh xa chỗ nước xiết.

Đúng ngay chỗ dòng nước từ trên cao đổ xuống chính là nơi biểu diễn của hàng trăm hàng ngàn con cá đủ loại, tùy theo độ cao khác nhau mà tập trung những loại cá khác nhau.

Cá chép là loại quán quân nhảy cao nên tụ tập ở chỗ ghềnh nước đổ xuống từ độ cao sáu bảy trượng, phơi lớp vảy vàng óng ánh nhìn rất đẹp.

Trong mỗi lần nhảy như thế, rất ít con lợi dụng được dòng chảy, sức rướn của mình mà vượt qua được ghềnh tiếp tục ngược sông lên những miền xa, số lớn rơi trở xuống chân ghềnh nhập bọn với những con vừa tới tiếp tục cuộc thi khinh công vô cùng hào hứng và đẹp mắt.

Một người ngồi ngay bên ghềnh đá, mãi mê quan sát đàn cá đến thất thần.

Sở thích của con người thật là thiên hình vạn trạng.

Có người ham mê chơi trâu, chơi gà!

Có người tìm đến thâm sơn cùng cốc để tận hưởng cảnh u tịch của thiên nhiên, lại có nhiều người kéo về nơi đô hội để chứng kiến cảnh náo nhiệt của người đời!

Lại có người say sưa ngắm đàn cá nhảy.

Nhìn chung thì nghề săn bắt chim cá là thú vui của rất nhiều người nhưng nói có người bỏ thời gian để nghiên cứu sự di chuyển hay đơn giản là động tác nhảy của nó thì những người đó đại khái trí óc có vấn đề.

Nhưng người ngồi bên ghềnh đá là một thiếu niên diện mạo rất anh tuấn, chỉ mới hăm ba, hăm bốn tuổi, mày kiếm mắt sao đáng thông minh khoáng đạt, không có vẻ đần độn chút nào.

Thiếu niên đó chính là Khấu Anh Kiệt.

Chàng ngồi đây quan sát đàn cá nhảy ba ngày.

Khấu Anh Kiệt đã rời khỏi Bạch Mã sơn trang năm hôm.

Với quyết tâm luyện thành võ học thặng thừa, chàng đi dọc theo hai bờ sông Hoàng hà, mất trọn hai ngày mới tìm được nơi vừa ý liền dừng lại đó, tìm một thạch động cách ghềnh đá chừng nửa dặm làm nơi trú thân.

Đã ba ngày, chàng nghiên cứu bức kỳ họa Kim Lý Hành Ba Đồ của Kim long lão nhân, còn buổi sáng vào giờ thìn và buổi chiều vào cuối giờ thân chàng lại ra đây nhìn đàn cá vượt long môn để tham ngộ thực tế.

Nhưng ba ngày qua vẫn chưa có kết quả gì.

Hiện tượng Lý Ngự Vượt Long Môn chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn, buổi sáng khi ánh dương rực rỡ chiếu xuống sông và buổi chiều khi những tia nắng cuối cùng chiếu xuống vịnh.

Sáng hôm đó, vẫn chưa thu hoạch được như mong muốn, Khấu Anh Kiệt vẫn không chút nản lòng.

Chàng lại quay về thạch động.

Ở đây hoang vắng cách xa chỗ dân cư nên Khấu Anh Kiệt sinh hoạt rất kham khổ, ngoài một số lương khô mang theo dùng một cách dè xẻn, chàng phải bắt thêm cua ốc để ăn.

Vốn giỏi thủy tính, thỉnh thoảng chàng vẫn bắt được cả tôm cá.

Tuy nhiên chàng đã quen sinh hoạt kham khổ nên ăn uống thiếu thốn một chút cũng không sao, chàng chỉ chăm chú vào việc tập luyện.

Sau những sự kiện xảy ra ở Bạch Mã sơn trang nhất là sự phản phúc của Ô Đại Dã và Tư Không Viễn cùng với thái độ vô tình ghẻ lạnh của Quách Thái Linh, quan niệm của chàng không đơn giản cả tin như trước đây nữa mà có sự cân nhắc thận trọng hơn.

Về tới thạch động, chàng ăn theo mười một chữ khẩu quyết luyện chừng một canh giờ, lấy lương khô ra điểm tam vài miếng rồi ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiềm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lý Ngự Bách Biến

Chiều hôm đó chàng lại ra ghềnh ngắm đàn cá nhảy, cho đến lúc trời sập tối mà vẫn chưa về động, ngồi suy nghĩ vẫn vơ.

Vàng trắng treo cao dần trên nền trời không một gợn mây.

Bất ngờ chàng chứng kiến một quái sự.

Từ thượng du xuất hiện một nhân ảnh cao lớn, cứ dọc theo tả ngạn mà xuôi xuống, đập bừa lên những bãi đá ngầm sắc lỏm chồm như ngàn mũi kiếm.

Nhân ảnh kia lại gần rất nhanh.

Khẩu Anh Kiệt căng mắt nhìn.

Đó là một người rất cao lớn, mình trần trụi trực, chỉ một chiếc khố ngắn cùn cùn tóc lòa xòa phủ xuống vai che gần hết khuôn mặt.

Cách ghềnh đá chừng ba trượng, người kia không đi dọc theo bờ nữa mà nhảy theo những tảng đá nhô lên mặt nước hướng ra giữa vịnh.

Nhưng tới sát ghềnh đá thì chẳng còn tảng đá nào nhô lên mặt nước nữa, như vậy buộc người kia phải quay trở lại hoặc bị dòng thác nhấn chìm.

Nhưng chỉ có vài tảng đá nhô lên, cách nhau tới năm bảy thước, không đều và sắc nhọn, muốn quay lại cũng không dễ chút nào.

Hon nữa người kia không hề có ý quay lại mà cứ đi thẳng đến chỗ nước xiết.

Chẳng lẽ người đó muốn trầm mình tự tận?

Khẩu Anh Kiệt la thảm :

– 'Nguy rồi!'

Nhưng quái sự phát sinh!

Người kia vừa vung vẩy hai tay, lướt đi trên mặt nước với động tác hết sức uyển chuyển như vũ công đang múa vậy!

Khẩu Anh Kiệt há hốc mồm miệng nhìn theo.

Từ trên độ cao gần một trượng, người kia bị dòng thác tống xuống vịnh với tốc độ kinh người.

Bất cứ ai rơi và cảnh huống đó cũng sẽ bị nhấn chìm ngay và bị nước cuốn trôi hàng dặm, không còn hy vọng nào sống sót nữa.

Nhưng người này bị đẩy xuống giữa ghềnh chột quay mình, đập tay xuống nước rướn người nhảy lên cao vài thước, sau đó từ từ xuôi xuống vịnh.

Tới vịnh người kia lặp lại động tác đó một lần nữa mới bị dòng nước cuốn xuôi, nhưng không chìm mà cứ nổi hần nửa người giống như một con rái cá.

Khẩu Anh Kiệt trở mắt nhìn không chớp.

Chàng quan sát rất kỹ động tác của người kia, lúc đầu thấy có gì đó quen quen, nhưng khi lần thứ hai người đó lặp lại thì chàng liền nhận ra đó chính là động tác của đàn Lý Ngư Vượt Long Môn có vẽ lại trong Kim Lý Hành Ba Đồ.

Người kia ngụp lặn mấy hơi rồi không thấy đâu nữa.

Khẩu Anh Kiệt sững sờ thốt lên :

– Trời đất! Đó là người hay thủy quái?

Chàng từng nghe kể về khinh công Đạp Bình Độ Thủy nhưng dù có giỏi khinh công đó bao nhiêu, khi rơi vào dòng thác này cũng không sao thi triển được mà tất sẽ bị nhấn chìm.

Hon nữa thuật Đạp Bình Độ Thủy cũng phải lợi dụng một vật nào đó mới lướt đi được mà cũng ở trong điều kiện mặt nước phẳng lặng.

Với thân pháp tuyệt diệu của người kia, chàng tin rằng những cao nhân mà chàng được biết như sư phụ, Thiết Hải Đường, Thảm Tố Suong, Thành Ngọc Suong... không sao có được khinh công như vậy được!

Có lẽ trong võ lâm xưa nay, ngoại trừ Kim Long lão nhân thì chàng chưa biết ra sao, nhưng chưa từng có sách vở nào chép về trường hợp kỳ quái như vậy.

Khẩu Anh Kiệt đang bần thần suy nghĩ thậm chí không ngờ rằng mình hoa mắt trông nhầm thì chợt thấy cách đó chừng hai trượng có một cột nước nhô lên, tiếp đó là quái nhân vừa rồi vọt lên cả nửa người trần trụi trực trên mặt nước.

Chỉ lát sau người đó lại ngụp xuống, nhưng ngay sau đó lại trôi lên gần bờ hơn, lần này thì nhô hẳn toàn thân, nhảy lên bờ cát.

Trong tay người kia cầm bốn con cá chép vàng rất lớn ném lên bờ cát, cách chỗ Khấu Anh Kiệt chừng hai trượng.

Người kia lấy từ thắt lưng một sợi mây nhỏ cúi xuống xâu bốn con cá xách đi, nhưng khi ngang qua trước mặt Khấu Anh Kiệt thì dừng lại nhìn chàng.

Khấu Anh Kiệt không tự giác bước lùi một bước.

Tuy biết rằng người kia không có ý làm hại mình nhưng chàng vẫn cứ vận công đề phòng bất trắc.

Người kia đứng nhìn chàng rất lâu!

Bấy giờ Khấu Anh Kiệt mới thấy rõ bản lai diện mục đối phương.

Hiển nhiên đó là người chứ không phải là thủy quái.

Người đó cao tới bảy thước, hơn hẳn Khấu Anh Kiệt một cái đầu, mắt beo đầu hổ, miệng rộng mũi to, tướng mạo mườì phần uy vũ nhưng rất khó đoán được tuổi tác.

Quái nhân chỉ mặc độc một chiếc khố nhô ra những bắp thịt rắn chắc như thép và nước da màu đồng hun.

Tóc hắn dính bết lại thành từng vệt như những con rắn chảy dài xuống vai và thái dương.

Song phương nhìn nhau một lúc, sau đó quái nhân bỏ đi dọc theo bờ đá ngược lên thượng nguồn.

Khấu Anh Kiệt vội bước theo gọi :

– Tráng sĩ xin dừng bước!

Quái nhân dừng chân nhưng không quay lại.

Khấu Anh Kiệt bước đến trước mặt Quái nhân chấp tay nói :

– Được gặp tráng sĩ ở bờ sông hoang vắng này thật là tam sinh hữu hạnh. Xin được hỏi đôi lời, nếu được tráng sĩ giải đáp làm sáng tỏ đầu óc u tối của tại hạ thì hay lắm!

Quái nhân nhú mày nhìn chàng miệng hừ một tiếng, nhưng vẫn không nói gì, tiếp tục bước đi.

Khấu Anh Kiệt không chịu bỏ, chạy theo nói :

– Tráng sĩ khoan đi đã!

Quái nhân tựa hồ không nghe thấy, vẫn cầm cúi bước đi.

Bờ sông, sát với vách đá dựng đứng là một bãi đá tai mèo sắc lờm chồm, lại nhấp mô khúc khuỷu và bám đầy rêu trơn nhẵn rất khó đi!

Người kia không giày dép, chỉ với đôi chân trần nhưng vẫn đi bình ổn như đi trên đất bằng.

Khấu Anh Kiệt vừa cố sức bám theo vừa chăm chú quan sát bộ pháp và dáng đi của Quái nhân này.

Chỉ thấy hai vai hấn giữ rất thẳng, chỉ có uốn lưng theo từng nhịp bước.

May rằng Quái nhân đi tương đối thông thả nên Khấu Anh Kiệt còn theo kịp.

Tuy thế cho dù đã vận khí đan điền, thi triển khinh công thặng thừa mà phải rất vất vả mới theo kịp Quái nhân.

Đó là chưa kể ngoài việc chú ý quan sát bộ pháp dáng đi của đối phương, chàng còn phải nhìn xuống chân vì những phiến đá nhọn phân bố không đều nhau, chỉ cần lỡ chân trượt đi là sẽ rất nguy hiểm.

Mới đi như thế được chừng mười trượng Khấu Anh Kiệt đã mướt mồ hôi, tim nhảy thành thịch.

Thoạt tiên, thấy Quái nhân đi chậm chàng nghĩ rằng chẳng bao lâu sẽ đuổi kịp không ngờ càng đi càng bị bỏ xa.

Trong lúc đó thì Quái nhân vẫn bước thông thả, không có vẻ gì là có ý thoát khỏi sự bám đuổi của chàng. Đi chừng mười lăm trượng Khấu Anh Kiệt biết rằng mình không sao đuổi kịp đành dừng lại.

Quái nhân cũng dừng bước quay lại nhìn.

Khấu Anh Kiệt bước tới gần nhưng khi song phương cách chừng một trượng, chàng định lên tiếng thì người kia đã quay người đi tiếp.

Nghĩ rằng đối phương chờ mình, Khấu Anh Kiệt phần khởi bám theo.

Người trước người sau đi như vậy một lúc, Khấu Anh Kiệt lại bị bỏ xa dần.

Nhưng khi chàng đã cảm thấy kiệt lực không theo kịp nữa dừng lại thì cũng vừa hết bãi đá tai mèo.

Quái nhân tay vẫn xách xâu cá, đứng cuối bãi đá có ý chờ.

Khấu Anh Kiệt cố hết sức bước lại gần khi qua khỏi bãi đá mới thấy cả bộ y phục mình ướt đầm mồ hôi, hai bàn chân đau buốt, cúi xuống nhấc chân lên thì nhìn thấy đế giày thủng lỗ chỗ thấm máu đỏ ngầu.

Quái nhân vẫn đứng thản nhiên nhìn chàng.

Khấu Anh Kiệt nén đau bước đến gần chấp tay nói :

— Hạnh ngộ!

Nhưng người kia bất ngờ tung mình nhảy lên vách đá.

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác nhìn theo.

Thật chẳng hiểu Quái nhân muốn gì nữa!

Nhưng đã chịu khổ tới đây, sao có thể bỏ dở mà quay lại?

Hơn nữa thái độ của Quái nhân không tỏ ra có ác ý gì mà chỉ gọi lên lòng hiếu kỳ nên Khấu Anh Kiệt không bỏ cuộc.

Nhưng nhảy lên vách đá cao tới bốn năm trượng đâu phải chuyện dễ dàng?

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

— 'Hiện còn chưa biết ý đồ của Quái nhân là gì, nhưng rõ ràng là y có ý chờ mình. Kết quả thế nào chưa nói nhưng rõ ràng đây là một trường luyện khinh công lý tưởng, phải cố sức theo cho tới đâu tới đấy!'

Nghĩ đoạn chàng thu hết thân pháp nhảy lên.

Tới đây, chàng mới nhận ra vách đá ngược lên tới đỉnh cao tới trăm trượng và chia thành nhiều bậc cao thấp khác nhau.

Khi Khấu Anh Kiệt nhảy lên bậc đầu tiên thì quái nhân lại nhảy lên bậc thứ hai nhìn xuống.

Khấu Anh Kiệt không do dự nữa, lại đề khí nhảy lên.

Quái nhân lại nhẹ nhàng tung mình nhảy lên bậc thứ ba nhảy xuống, hơn nữa trên môi còn thoáng nét cười.

Cứ như vậy, chàng cứ tiếp tục nhảy lên không nhớ là bao nhiêu bậc nhưng khi nhìn xuống thấy dòng sông chỉ như một con suối nhỏ xa tít dưới chân, mới biết mình vừa nhảy lên đỉnh núi cao vài trăm trượng.

Bên tai gió thổi vù vù, nhìn xuống non xanh nước biếc thu hết vào tầm mắt, quả là cảnh tượng rất thơ mộng.

Nhưng Khấu Anh Kiệt lúc đó hầu như đã sức cùng lực tận, còn lòng dạ đâu mà thưởng thức cảnh thiên nhiên nữa?

Quái nhân vẫn chưa dừng lại, tụt xuống bên kia dốc tới một thung lũng khá rộng, bên này dốc thoải thoải, nhưng bên kia thung lũng là vách đá dựng đứng có rất nhiều thạch... thiếu hai trang.

... nhỏ hơn dùng làm ghế.

Trong đó có hai vật là Khấu Anh Kiệt chú ý là thanh trường kiếm và một bộ y phục treo trên vách đá.

Thanh trường kiếm trông rất to, còn bộ y phục có thể gọi là chiến bào được dệt bằng kim ngân tuyến hợp thành, cả hai vật được treo lên giá dựng giữa vách đá một cách thận trọng nâng niu.

Căn cứ vào kích thước thì chắc rằng bộ chiến bào đó là của Quái nhân cao lớn này.

Chẳng mấy chốc mùi cá rán thơm phức bốc lên.

Quái nhân nhìn ra cửa động vẫy tay ra hiệu cho Khấu Anh Kiệt bước vào, chỉ lên ghế đá phẳng ý mời chàng ngồi.

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Cảm ơn!

Quái nhân tới góc phòng mang tới một bình rượu, hai bộ bát đĩa và một chiếc mâm gỗ đặt lên bàn đá rồi ngồi lên ghế đối diện.

Lát sau mùi rượu đã bốc lên thơm phức.

Quái nhân rót một bát trao cho khách.

Khấu Anh Kiệt gật đầu cảm tạ rồi đưa hai tay đón lấy bát rượu.

Thoạt tiên chàng không để ý lắm, nhưng khi đón chén rượu thấy nặng trĩu mới giật mình cúi xuống nhìn, lòng muôn phần kinh ngạc.

Nguyên chén rượu làm bằng vàng ròng, đáy khảm một viên ngọc mắt mèo xanh biếc.

Chẳng những thế, đĩa cũng làm bằng ngà voi thứ thiệt.

Khấu Anh Kiệt nhìn quái nhân đầy vẻ hiếu kỳ.

Những bộ đồ ăn sang trọng này cùng với bộ chiến bào bằng kim ngân tuyến, chứng tỏ người này lai lịch không phải tầm thường, chí ít cũng con nhà gia thế.

Hơn nữa người đã có khinh công thặng thừa như vậy, hiển nhiên không phải hạng vô danh!

Tại sao lại đến sống một mình ở đây?

Quái nhân vẫn không nói gì, chỉ gật đầu ra ý mời chàng uống rượu!

Khấu Anh Kiệt nhấp vào một ngụm thấy mùi thơm phức, ngọt mà rất nồng.

Chàng đặt chén rượu xuống lễ phép hỏi :

– Tiểu đệ xin được thỉnh giáo quý tính đại danh huynh đài!

Quái nhân lấy một thỏi than vạch xuống bàn đá thành một chữ Chu.

Có lẽ người này bị câm!

Khấu Anh Kiệt đứng lên chấp tay nói :

– Nguyên là Chu huynh, tại hạ thất kính!

Quái nhân dùng chân xóa chữ vừa viết đi.

Khấu Anh Kiệt nhìn kỹ lại chủ nhân, thấy vị họ Chu này đã không còn trẻ nữa, bởi vì tóc đã bắt đầu nhuộm bạc, nước da hồng hào, nét mặt hơi thô nhưng uy vũ và trông rất chính khí.

Quái nhân lại viết lên bàn đá hai chữ :

– Quý tính?

Khấu Anh Kiệt kinh dị nghĩ thầm :

– 'Chẳng lẽ người này câm thật? Làm sao không chịu nói?'

Tuy vậy chàng vẫn chấp tay đáp :

– Tại hạ là Khấu Anh Kiệt!

Quái nhân gật đầu, tỏ ý đã hiểu :

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Chu huynh làm sao một mình tới đây ở tận chỗ heo hút này? Ở đây còn có người nào thân thích nữa không?

Quái nhân lắc đầu sắc mặt rất bình thản.

Khấu Anh Kiệt lộ vẻ thất vọng.

Chàng đến đây với hy vọng sẽ tìm biết nhiều điều về nhân vật bí ẩn này, nhất là về kinh công thượng thặng mà y đã biểu lộ!

Nhưng đối phương không nói được chàng biết hỏi thế nào?

Quái nhân lại viết :

– Khu vực hoang vắng này, ngoài ta ra không còn ai khác. Có phải người cũng có ý ở đây lâu dài?

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Chính thế! Tiểu đệ có ý ở đây lâu!

Mặt khác chàng dấy lên tia hy vọng nghĩ thầm :

– 'Người này viết được nhiều như thế, nét chữ lại rất đẹp. Nếu đúng là không nói được thì cũng không phải câm từ thừa nhỏ, chắc có thể trao đổi được nhiều...'

Chàng thử thăm dò :

– Chu huynh thấy không tiện nói hay sao?

Sắc mặt Quái nhân chợt u ám hẳn đi.

Khấu Anh Kiệt chợt dạ nghĩ thầm :

– 'Hồng rồi! Lẽ ra mình không nên dă động đến chuyện đó mới phải! Người ta không ai thích kẻ khác nhắc đến dị tật của mình...'

Chàng rụt rè nói :

– Chu huynh, xin thứ lỗi!

Chợt Quái nhân há to miệng ra để đối phương nhìn rõ bên trong.

Khấu Anh Kiệt thất kinh khi thấy lưỡi Quái nhân chỉ có một mẩu ngắn ngắn.

Hơn thế nữa, chàng còn xác định được rằng đó không phải là dị tật mà bị một thứ đao kiếm gì đó cắt bằng phẳng.

Quái nhân ngậm miệng lại, vẻ mặt khôi phục lại sự bình thản như lúc trước.

Khấu Anh Kiệt rất xúc động, trong lòng trào lên sự thương cảm, nhưng không biết nói câu gì để an ủi.

Quái nhân lại dùng than viết :

– Người tới đây chắc có mục đích gì?

Khấu Anh Kiệt tự nhủ :

– 'Người này đã tín nhiệm mình như thế, nếu giấu giếm anh ta là có tội. Hơn nữa không việc gì phải giấu diếm...'

Nghĩ thế chàng thành thật trả lời :

– Tiểu đệ đến để luyện võ công!

Quái nhân lại viết tiếp :

– Theo ta thấy thì có liên quan đến chuyện cá nhảy, đúng không?

Khấu Anh Kiệt kinh hãi nghĩ thầm :

– 'Người này rất tinh tế, cũng rất lão luyện giang hồ!'

Chàng gật đầu thừa nhận!

Quái nhân nở nụ cười tựa hồ như câu trả lời của Khấu Anh Kiệt là sự an ủi đối với mình.

Ông ta lại dùng than viết :

– Ta rất mừng khi thấy có người trong võ lâm quan tâm nghiên cứu thân pháp thặng thừa này. Nhất định người sẽ thu được thành tựu mỹ mãn!

Khấu Anh Kiệt gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Quái nhân chợt đứng lên bước đến chặn bếp bưng tới một nồi com và một niêu cá kho đặt lên mâm, ngồi xuống chỗ cũ chỉ vào bát đĩa.

Khấu Anh Kiệt không cần khách khí, cầm bát xúc com gấp cá ăn một cách tự nhiên.

Vừa rồi uống rượu nhắm với cá rán rất ngon, nay ăn com với cá chép vàng kho khô lại càng khoái khẩu!

Ăn xong, Quái nhân dọn mâm bát mang ra ngoài rửa.

Khấu Anh Kiệt tranh thủ thời gian quan sát gian thạch động, nhận thấy ở ngạch động có một cánh cửa gỗ chỉ đủ một người chui lọt không biết thông về đâu hay trong đó là một gian phòng nữa.

Cánh cửa khá sơ sài bị gió làm lung lay như sắp đổ xuống bất cứ lúc nào.

Khấu Anh Kiệt định mở ra xem nhưng nghĩ rằng mình là khách lần đầu tới đây, làm thế không phải đạo nên thôi!

Quái nhân rửa xong bát đĩa quay vào, thấy chàng nhìn vào cánh cửa, ông ta nhoen miệng cười phô hai hàm răng trắng bóng.

Quái nhân cất mâm bát đi, lại còn thu tấm nệm và chăn da gấu cuộn lại cất vào một ngạch động, sau đó bước đến bên cánh cửa rút ra hai cái chốt bằng sắt.

Cánh cửa lập tức mở bung ra.

Lập tức một luồng gió cực mạnh thổi xộc vào làm mái tóc Quái nhân bay phàn phật.

Khấu Anh Kiệt ngồi cách cửa tới hai trượng, lại được phiến đá to dùng làm bàn chắn đi một phần sức gió, thế mà phải chống tay xuống đất để khỏi bị cuốn đi.

Không những mạnh mà gió còn mang theo hàn khí như ngàn mũi kim châm vào người đau buốt.

Khấu Anh Kiệt không chịu nổi vội nhảy lùi ra phía cửa động.

Chợt nhìn lên thấy bộ chiến bào không hề lay động, chàng lần về phía đó.

Quả nhiên dưới bộ chiến bào và thanh kiếm không có một chút gió nào.

Đến lúc đó chàng mới hoàn hồn, nhìn lại phía cánh cửa, thấy Quái nhân vẫn đứng trơ tr ở đó, vững như bàn thạch.

Với sức gió này, Khấu Anh Kiệt tự biết mình nếu đứng chắn ở cửa thì dù có vận công Thiên cân trụ cũng bị thổi bay đi như chiếc lá khô, dù biết thần lực của Quái nhân tới mức độ nào!

Trong thạch động cuồng phong nổi lên dữ dội, cát bay đá chạy ào ào, bếp lửa bị thổi bùng đi, tàn lửa cùng những que củi lớn bằng bắp chân bay ra tận ngoài cửa động, ngay cả hai tảng đá dùng làm ghế nặng tới vài trăm cân cũng bị lật nghiêng đi!

Thật là một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Khấu Anh Kiệt vẫn chăm chú nhìn Quái nhân, thấy màu da đồng hun của ông ta đổi sang màu trắng, trước tiên là mặt, cổ, dần dần xuống ngực, bụng rồi đến đôi chân trần, giống như bỗng chốc biến thành một người khác.

Sau đó từ màu trắng lại biến thành màu đỏ rực như lửa rồi cuối cùng trở lại màu đồng hun như lúc ban đầu.

Chừng như chu trình luyện công đặc biệt đó đã hoàn thành, Quái nhân vận công vào hai cánh tay làm gồ lên những tảng thịt, khép cửa vào chốt lại như cũ.

Khấu Anh Kiệt kinh hãi nghĩ thầm :

– 'Chỉ sợ mười người như mình gộp sức cũng không sao đóng nổi một cánh cửa trước lực gió đáng sợ như thế! Người này đã luyện thành Kim cương bất hoại rồi chăng?'

Chỉ từ hồi tối đến giờ, tất cả những gì liên quan đến tráng sĩ họ Chu này đều là phi thường, trước nay chàng chưa từng biết có người nào có năng lực kinh nhân như thế, giá như được nghe kể lại thì khó mà tin nổi!

Nhưng việc đó hoàn toàn có thật, vì chàng đã tận mắt chứng kiến!

Hơn nữa, trong lòng chàng trào dâng quyết tâm sắt đá là phải luyện cho được như Quái nhân này!

Chính vị họ Chu đã hình thành trong đầu chàng quyết tâm đó.

Hán tử họ Chu bước đến bàn, lật hai chiếc ghế lên rồi vẩy tay ra hiệu cho Khấu Anh Kiệt đến gần.

Hai người lại ngồi đối diện.

Khấu Anh Kiệt không nín nổi tò mò lên tiếng hỏi :

– Chu huynh chuyển đến đây ở mấy năm rồi?

Hán tử họ Chu nghĩ ngợi giây lát rồi đưa hai ngón tay lên :

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Hai năm?

Người kia lắc đầu.

Khấu Anh Kiệt lại hỏi :

– Chu huynh muốn nói là hai tháng hay sao?

Hán tử họ Chu vẫn lắc đầu.

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác nhìn đối phương tự hỏi :

– Chẳng lẽ có sự nhầm lẫn gì?

Tuy không tin vào điều mình hỏi nhưng chàng vẫn thốt ra :

– Chẳng lẽ là hai mươi năm?

Bấy giờ người đó mới gật đầu.

Khấu Anh Kiệt nhìn lại quái nhân một lúc rồi hỏi :

– Vậy năm nay Chu huynh bao nhiêu tuổi?

Hán tử họ Chu đứng lên bước đến góc động mang tới một bộ văn phòng tứ bảo đầy đủ giấy, bút lông và nghiên mực, trong đó mực đã được mài sẵn vẫn chưa khô, ngồi xuống chấm mực viết lên giấy rõ ràng :

– Sáu mươi tám!

Khấu Anh Kiệt ngậy người nhìn đối phương.

Câu trả lời thật khó mà tin được!

Thực ra chàng đã mấy lần quan sát kỹ người này.

Xét về nét mặt, màu da và thể trạng thì chỉ mới tứ tuần là cùng, còn mái tóc điểm sương thì có thể nhiều tuổi hơn một chút.

Nhưng nói ông ta đã sáu mươi tám thì chuyện đó quá hoang đường.

Nhưng chàng tin rằng đối phương không nói dối mình, liền quỳ xuống hành một lễ nói :

– Xin thứ lỗi, văn bối phải gọi lão nhân gia là tiền bối...

Người họ Chu đưa tay phát ra một luồng lực đạo đỡ chàng đứng lên lại chấm mực viết :

– Ta rất ghét tục lễ. Chúng ta cứ xưng huynh gọi đệ như trước là được!

Khấu Anh Kiệt nhìn đối phương thấy ánh mắt lão nhân nhìn mình một cách chân thành và tin cậy, trong đó ngầm chứa uy lực không thể phản kháng, đành gật đầu chấp tay đáp :

– Tiểu đệ xin tuân mệnh!

Người kia viết tiếp :

– Chỗ này là nơi tiếp giáp của hai sơn mạch, lại rất nhiều mảnh thú nên ít người thâm nhập vào đây!

Khấu Anh Kiệt gật đầu.

Người kia lại viết :

– Ta là Chu Không Dục, tước hiệu Ninh vương, là thế tử của tiên triều!

Khấu Anh Kiệt thất kinh vội vàng đứng lên nhưng bị Chu Không Dục giữ lại đánh ngồi yên.

Chu Không Dục viết tiếp :

– Phú quý công danh chỉ là một đóa phù vân, tất cả đã qua rồi. Chỉ vì mang nặng huyết hải thâm cừu chưa báo nên mới phải sống thừa tới tận hôm nay, xin nhớ kỹ không được để lộ chuyện này cho bất cứ ai biết!

Ông ta còn cẩn thận khuyên mấy chữ không được để lộ chuyện này cho bất cứ ai biết lại.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Tiểu đệ xin nhớ kỹ lời dặn của Chu huynh!

Vị kỳ nhân dòng dõi hoàng tộc đó lại viết :

– Đã năm chục năm qua miệt mài theo nghề võ, đặc biệt suốt hai chục năm không rời khỏi Tích thạch sơn này, đã ngộ ra nhiều điều ảo diệu trong võ học!

Khấu Anh Kiệt nói :

– Chu thái tử thân hoài tuyệt học quảng cổ tuyệt kim, xứng đáng được coi là đương kim vô lâm đệ nhất kỳ nhân, tiểu đệ vô cùng khâm phục!

Chu Không Dục viết tiếp :

– Người muốn luyện thành công phu thượng thừa cốt ở tự giác và kiên trì, vừa biết sáng tạo ra chiêu thức của mình, không câu nệ và tự ti trước tiên nhân. Tuy nhiên phải biết coi trọng và kế thừa kinh nghiệm cũng như tinh hoa võ học của những bậc tiền bối. Ta thấy võ công của người đang ở vào giai đoạn thứ hai là ngưỡng cửa võ học vô cùng trọng yếu. Nếu không kiên trì sáng tạo và khổ luyện thì dù đến già cũng chỉ thuộc hàng nhị lưu mà thôi!

Những lời nói của Chu Không Dục mang ý nghĩa sâu xa mà Khấu Anh Kiệt chưa hiểu ngay được liền hỏi :

– Giai đoạn hai là thế nào?

Chu Không Dục giải thích đương nhiên cũng bằng chữ viết :

– Quá trình luyện võ có thể phân làm bốn giai đoạn. Tuy nhiên một người muốn luyện đến trình độ võ học thặng thừa thì phải có thiên chất, căn cốt, sự kiên trì và có cả cơ duyên, được danh sư chỉ dạy nữa, không thể thiếu một yếu tố nào!

Khấu Anh Kiệt say mê nhìn vào đầu bút.

Tuy viết theo lối thảo tự rất nhanh nhưng nét bút hữu thần, đọc rất rõ, có thể hiểu rằng trước đây vị dòng dõi đế vương này là một bậc học giả uyên thâm.

Chu Không Dục dừng bút một lúc lại viết tiếp :

– Có đủ bốn yếu tố đó mới bắt đầu giai đoạn thứ nhất, đó là đặt nền tảng cơ sở, luyện thể chất và võ học căn bản.

– Giai đoạn hai là truyền thụ chiêu thức nhưng phải kiên trì, đúng phương pháp không được quá gấp mà bỏ qua giai đoạn!

– Xưa kia có một người tên là Dương Dốc Tử thiên bẩm, căn cơ, trí huệ không kém người nào, xứng là nhất đại kỳ nhân. Chỉ tiếc rằng vì nóng vội, không đúng phương pháp mà bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành tàn phế mang mối hận chung thân!

Khấu Anh Kiệt bị những lời giáo huấn này hấp dẫn, chăm chú nhìn vào ngọn bút không rời như bị thôi miên.

Chu Không Dục viết tiếp :

– Giai đoạn ba chỉ là sự kế tiếp cho giai đoạn hai để trở thành nhất lưu cao thủ võ lâm!

– Còn giai đoạn cuối cùng lại phụ thuộc vào hai yếu tố ý chí và cơ duyên. Bởi vì khi đã trở thành nhất lưu cao thủ, tất cả ai cũng muốn luyện võ học thượng

thừa để trở thành vô địch thiên hạ, nhưng chỉ một vài người đạt tới tham vọng này, chỉ có ý chí sắt đá và sự may mắn có được võ học tuyệt thế mới đạt được nó!

Viết tới đây, Chu Không Dục ngẩng lên.

Khấu Anh Kiệt vội vàng bái tạ nói :

– Lời giáo huấn của tiền bối..

Chu Không Dục nhú mày tỏ ý không hài lòng.

Khấu Anh Kiệt liền cải lời :

– Lời giáo huấn của Chu huynh làm tiểu đệ như vừa được vén mây mù mà trông thấy trời xanh!

Chu Không Dục lại viết :

– Chúng ta gặp nhau ở đây là do duyên phận. Sau này hàng ngày người cứ đến đây, ta sẽ truyền thụ cho người một thứ công phu sẽ giúp ích rất nhiều cho sự vận dụng và phát triển võ thuật.

Khấu Anh Kiệt vội vàng quỳ xuống bái tạ.

Chu Không Dục phát nhẹ tay đỡ chàng lên lại viết :

– Tính ta không thích câu nệ tục lễ. Người chỉ cảm ơn duyên phận mà thôi.

Bây giờ có thể về, ngày mai nhớ đến đây vào giờ này!

Trong lòng đầy cảm kích, nhưng Khấu Anh Kiệt không dám tham bái nữa, chỉ chấp tay từ biệt.

Trên đường về Khấu Anh Kiệt nhớ lại cuộc gặp gỡ vừa rồi mà vẫn còn bàng hoàng tưởng như mình đang nằm mộng.

Khi về tới ghềnh đá thì trời vừa hừng sáng.

Chàng không về thạch động ngay mà ngồi xoài ra bãi cát bên ghềnh đá.

Toàn thân mỏi dừ, chàng cời đôi giày thủng nát xoa đôi bàn chân đầy thương tích, bấy giờ mới thấy cơn đau thấm vào tận tâm can.

May mà có được bữa ăn rất ngon với Chu Không Dục, nếu không có lẽ chàng không đủ sức tụt xuống ngọn đồi dốc đứng gần hai trăm trượng và bãi đá ngầm lởm chởm đá tai mèo để về đây.

Ánh nắng mai chiếu xuống ghềnh tạo thành muôn tia sáng nhảy múa trông vô cùng đẹp mắt.

Lúc này đã sắp tới giờ đàn cá vượt ghềnh, chàng không muốn bỏ lỡ cơ hội nào để quan sát chúng.

Chàng mở bức họa được cuộn cẩn thận ở đầu gối ra, vừa xem vừa chiêm nghiệm lại những gì mấy hôm qua mình đã quan sát được, chợt thấy bức họa hết sức sinh động giống như mình đang chứng kiến đàn cá thật đang đua nhau vượt ghềnh.

Sau một lúc, tâm trí chàng bị hút chặt vào bức họa, không còn biết gì về hiện thực xung quanh nữa.

Đó là trạng thái nhập thần, vong ngã.

Không biết qua bao lâu, Khấu Anh Kiệt quên mất rằng mình ngồi đây để quan sát đàn cá mà chỉ đắm đắm nhìn vào bức họa, rồi cuối cùng buông nó xuống cát, cứ theo từng động tác của mỗi con cá mà chàng đã nhập tâm tung người lên, hết tư thế này đến tư thế khác như một kẻ phát cuồng.

Cả hôm đó chàng quên ăn quên uống, quên cả đôi chân đầy thương tích đau buốt mà múa máy quay cuồng trên bãi cát cho đến khi kiệt sức mới thu bức họa cuộn vào đầu gối như cũ, trở về thạch động.

Bụng đói meo, người nhếch nhác, toàn thân nhừ mỏi gần như không còn chút sức lực nào nhưng tâm hồn chàng vui phơi phới.

Như vậy là chàng đã tham ngộ được sự tinh diệu trong võ học của Kim long lão nhân.

Bây giờ thì chàng không cần mở bức họa ra nữa cũng có thể nhớ như in từng tư thế của cả trăm con cá.

Nhưng điều cốt yếu nhất là chàng đã học được cách nhảy của chúng.

Ăn uống qua loa xong thì trời đã sắp tối.

Ngủ chừng hai canh giờ, sang đầu canh chàng thức dậy, lại theo con đường gian nan đó để sang thạch động của Chu Không Dực.

Dọc đường chàng băn khoăn tự hỏi :

– Chu huynh là một vị hoàng thân quốc thích, vậy thì ai dám cắt lưỡi ông ta?

Chu Không Dực bị hại, buộc phải tránh đến nơi hoang dã này, tất cừu nhân phải là người trong hoàng tộc và có thế lực rất lớn.

Đó hẳn là một sự việc hết sức đáng sợ và nếu vạch trần được việc này ắt sẽ làm chấn động cả hoàng cung.

Chu Không Dực không dạy chàng chiêu thức hoặc kinh công gì cả mà chỉ luyện các động tác ngồi và đứng.

Mới nghe thì rất đơn giản nhưng đi vào luyện tập mới biết rất phức tạp, mỗi động tác đều rất kỳ quái và tốn nhiều thời gian luyện tập.

Ngày lại ngày cứ thế trôi qua.

Khấu Anh Kiệt thấu hiểu được sự quán triệt của Chu Không Dực về quá trình luyện võ nên không hề nôn nóng, cũng không nhàn chán, ngày ngày bền bỉ luyện rèn.

Cứ nửa đêm sang luyện các tư thế ngồi đứng với Chu Không Dực, gần sáng mới trở về, đôi chân đau buốt và toàn thân tê mỏi.

Buổi sáng chàng tiếp tục tham ngộ kinh công trong Kim Lý Hành Ba Đồ hoặc luyện nội công theo mười một chữ khẩu quyết của sư phụ truyền thụ cho.

Trong tháng đầu, vượt qua bãi đá ngầm và mấy chục bậc để sang thạch động của Chu Không Dực là một thử thách lớn đối với Khấu Anh Kiệt nhưng từ tháng thứ hai, khi đôi chân trở nên chai sạn, kinh công của chàng cũng tăng tiến vượt bậc nên vượt quãng đường đó không còn là việc khó khăn nữa.

Cứ như thế hai tháng thấm thoát trôi qua!

Trong lòng Khấu Anh Kiệt mang một bí ẩn lớn về lai lịch của vị thế tử Ninh Vương này!

Là thế tử tiên triều, người kế vị ngôi hoàng đế, lẽ ra bây giờ nên ngồi ở ngai vàng mới phải, sao lại bị người cắt lưỡi trở thành tàn phế, đến sống một mình nơi thâm sơn cùng cốc này?

Ông cũng không kể một lời về cừu nhân của mình hay vì sao bị cắt lưỡi.

Biết rằng đó là việc cực kỳ nghiêm trọng nên Khấu Anh Kiệt cũng không dám hé môi hỏi.

Tuy trao đổi với nhau rất ít nhưng sau hai tháng cần mẫn luyện tập, qua thái độ chàng biết Chu Không Dực rất hài lòng về mình.

Hôm đó sau giờ tập, Chu Không Dực gọi chàng đến bên bàn lấy bút viết :

– Người đã luyện xong bước một, thành tích như vậy là rất tốt, so với dự tính của ta nhanh được một tháng. Từ ngày mai, chúng ta sẽ tập sang bước thứ hai.

Nhưng người không cần đến đây nữa, vào giờ tỵ ta sẽ đến tìm người!

Bước thứ hai là Thủy Thụ Công.

Nhờ Khấu Anh Kiệt khá giỏi thủy tính nên việc luyện thủy công tiến hành khá thuận lợi.

Thoạt tiên chàng thả mình từ trên ghềnh xuống vịnh với độ cao hai ba thước, sau đó tăng dần.

Mỗi ngày ước tới mấy trăm lần như thế!

Sau mười ngày thì chàng thả mình từ đỉnh cao nhất của ngọn thác cao hơn một trượng, bị nhấn chìm đây đi xa tới giữa vịnh, phải cố sức nổi lên thật nhanh mới khỏi chết ngạt.

Quả là một phương pháp luyện công kỳ diệu và rất hứng thú.

Thực ra phương pháp luyện Thủy Thụ Công này giúp cơ thể phát triển một cách toàn diện, khả năng chịu đựng rất cao.

Lúc đầu bị thác nước nhấn chìm làm cho đầu vầng mắt hoa, chỉ cố sức làm sao cho nổi nhanh lên được, ngoài ra không nghĩ gì thêm.

Nhưng sau một thời gian thì dần dần quen đi, Khấu Anh Kiệt rất hứng khởi, cứ mỗi lần bị thác đẩy, chàng cố sức gượng lại, chiếu theo những hình vẽ Cá chép vượt long môn trong Kim Lý Hành Ba Đồ mà chàng nhớ kỹ trong đầu học theo.

Sau hai tháng luyện Thủy Thụ Công, chàng đã có thể bơi ngược dòng thác, tuy chỉ vượt được những chỗ thấp ba bốn thước mà thôi!

Nhưng như thế đã là một thành tựu lớn rồi.

Bởi vì mỗi ngày việc luyện công và tham ngộ Kim Lý Hành Ba Đồ thắm dần một ít nên khi đạt tới thành tựu đó, Khấu Anh Kiệt không quá bất ngờ, tựa hồ như đó là điều tất yếu sẽ đạt được.

Như vậy là đã bốn tháng trôi qua kể từ lúc chàng rời khỏi Bạch Mã sơn trang.

Cùng với việc luyện công rất tiến triển, quan hệ giữa Chu Không Dục và Khấu Anh Kiệt ngày càng trở nên gần bó.

Chu Không Dục không còn tư lự ưu sầu như trước nữa mà trở nên rất vui, dường như tươi tắn và trẻ trung hơn trước.

Tuy vậy ông vẫn không thổ lộ với Khấu Anh Kiệt về điều bí mật của mình.

Bấy giờ đã sang giữa tiết đông hàn. Mặt sông đã đóng một lớp băng mỏng.

Đêm đó không như thường lệ, Chu Không Dục đến sớm hơn tới thẳng thạch động của Khấu Anh Kiệt.

Nhìn ông, khác hẳn thường ngày mặc bộ chiến bào mà Khấu Anh Kiệt đã nhìn thấy lần đầu trong thạch động, chân đi giày theo kiểu kinh thành, lưng đeo trường kiếm, tay còn cấp thêm một tấm da gấu.

Như vậy là ông muốn ngủ lại đêm cùng chàng.

Khấu Anh Kiệt đốt lên một đồng lửa, chàng khấp khò vì đoán rằng hôm nay mình sẽ biết được điều bí mật mà mấy tháng qua mình nóng lòng muốn biết.

Hai người ngồi đối diện qua bộ bàn đá, Chu Không Dục đưa tấm da gấu cho Khấu Anh Kiệt quấn vào xong, nhặt lấy một viên đá nhỏ viết lên bàn đá :

– Ta có việc cần đi khoảng bốn năm ngày, đến đây từ biệt người!

Khấu Anh Kiệt buột miệng hỏi :

– Chu huynh đi đâu vậy?

Chu Không Dục viết gọn hai chữ :

– Kinh thành!

Khấu Anh Kiệt định hỏi nữa thì Chu Không Dục đã viết tiếp :

– Cang khí người luyện còn chưa đủ hóa hầu. Nay đã sang tiết đông, không được luyện thủy công nữa. Sau khi về ta sẽ truyền thụ cho người kiểm pháp.

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Cang khí nào?

Chu Không Dục trả lời :

– Hai tháng đầu chính là người đã luyện một thứ cang khí thặng thừa, sau này luyện thêm Thủy Thụ Công còn được củng cố thêm. Bây giờ người còn chưa nhận ra nhưng sau này sẽ biết nó diệu dụng vô cùng. Bốn tháng khổ luyện của người đã không uổng phí!

Khấu Anh Kiệt cảm động nói :

– Ân tình của Chu huynh đối với tiểu đệ sâu nặng như thế, thật không biết lấy gì để đền đáp. Nếu có việc cần xin Chu huynh sai bảo một tiếng, dù gan óc lầy đất, tiểu đệ cũng không từ!

Chu Không Dục khẽ gật đầu, môi thoáng nụ cười.

Lát sau ông xóa chữ đi viết tiếp :

– Xưa nay ta chưa có lần nào hỏi về thân thế của lão đệ người cả. Người đã thành hôn chưa?

Khấu Anh Kiệt đỏ mặt lắc đầu đáp :

– Chưa!

Chàng trấn tĩnh lại thừa cơ hỏi :

– Còn Chu huynh?

Chu Không Dực do dự một lát rồi gật đầu :

Khấu Anh Kiệt hỏi tiếp :

– Chắc đại tẩu vẫn còn khỏe chứ?

Ánh mắt Chu Không Dực chợt hiện lên tia oán hận.

Khấu Anh Kiệt thất kinh vì từ khi tiếp xúc với Chu Không Dực đến nay, cha chưa bao giờ thấy ông lộ ra vẻ tức giận như thế.

Chàng biết rằng đã chạm vào nỗi đau thầm kín trong lòng ông, thăm hỏi hận vì mình đã hỏi câu đó.

Nhưng lát sau Chu Không Dực buông tiếng thở dài rồi khẽ gật đầu.

Khấu Anh Kiệt không dám hỏi thêm gì nữa.

Ông ta lại viết ra bản :

– Như vậy là người vẫn còn đồng thân?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Dạ!

– Chẳng trách nào người tiến bộ nhanh như thế. Hiện giờ người đã có căn cơ rất tốt, sau này nhất định sẽ đạt được thành tựu lớn. Nhưng trong vòng trăm ngày tới phải hết sức cẩn thận, không được để ngoại lực phân tâm.

Viết tới đó ông vứt mẫu than đi, nhìn Khấu Anh Kiệt chào từ biệt rồi bước ra khỏi thạch động.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quan triều tra án

Còn lại một mình, Khấu Anh Kiệt làm theo lời dặn của Chu Không Dực, không luyện thủy công nữa mà tham cứu và tập luyện võ học trong Kim Lý Hành Ba Đồ và luyện nội công theo mười một chữ khẩu quyết của Quách gia!

Hôm đó chàng ăn tối xong, luyện công một lúc, chàng nhìn ra ngoài cửa động.

Bên ngoài trời lát phát mưa.

Đột nhiên Khấu Anh Kiệt trông thấy có ánh sáng từ phía bờ sông chiếu vào.

Trong lòng đầy ngạc nhiên, chàng liền chạy ra xem.

Tới đây đã hơn bốn tháng, nhưng chưa bao giờ chàng trông thấy một chiếc thuyền nào ngang qua khúc sông này cả.

Đúng như Chu Không Dực nói, ở đây rất nhiều thú dữ nên cư dân không ai dám lai vãng.

Mặt khác đây là một chi lưu nhỏ của sông Hoàng hà, nhiều ghềnh thác và đá ngầm nên thuyền bé rất khó ngược lên tới đây.

Huống hồ đêm khuya lại mưa gió thế này, ai ngược sông lên đây làm gì?

Xuôi theo bờ chừng nửa dặm, chàng trông thấy một chiếc thuyền có mui trông khá sang trọng, do bốn tên đi trên bờ ra sức kéo ngược dòng.

Chiếc thuyền khá lớn, mui sơn son thiếp vàng, cửa sổ che rèm xanh, hai bên mạn treo hai hàng cung đẳng, nhưng bị mưa gió thổi tắt mắt, chỉ có hai ngọn từ phong đăng treo hai đầu thuyền là vẫn còn sáng.

Khấu Anh Kiệt đọc thấy trên tấm giấy dầu che hai ngọn từ phong đăng đều có viết một chữ Nội.

Chàng giật mình thầm nghĩ :

– 'Chỉ có người của hoàng gia mới dám dùng chữ này để đánh dấu đồ vật của mình. Chẳng lẽ trong thuyền là người thuộc hoàng tộc? Họ đến làm gì nơi

hoang hút vào lúc đêm hôm khuya khoắt này?"

Chiếc thuyền đến gần ghềnh đá thì không tiến được nữa, cập vào bờ.

Trong lòng đầy nghi vấn, chàng tìm chỗ nấp thật thuận lợi quan sát.

Thuyền đỗ lại được một lát thì trời cũng vừa tạnh.

Đầu tiên từ trong khoang thuyền bước ra hai tên hán tử ăn mặc theo lối gia nhân, kéo rèm cửa phòng chính lên rồi đứng giạt ra hai bên.

Từ sau tấm rèm, hai lão nhân mặc y phục bằng lụa vàng song song bước ra.

Cả hai đều gầy gò nhưng bộ dạng quý phái, tóc búi cao, chùng trên dưới sáu mươi tuổi.

Lão nhân bên tả mũi thẳng miệng vuông để râu ba chòm, còn lão nhân bên hữu mắt cú mũi điều, vẻ mặt gian xảo, chừa ria chữ Bát, tóc bạc quá nửa, đầu thất đai xanh, giữa đỉnh một viên cầm thạch.

Hai lão nhân bước tới đầu thuyền thì thầm nói chuyện gì với nhau, vì quá xa nên Khấu Anh Kiệt không nghe rõ, chỉ thấy từ miệng nhả ra hơi nước đông lại trắng xóa.

Mưa đã tạnh nhưng gió to, sóng làm cho con thuyền lắc lư chao đảo, nhưng hai lão nhân vẫn đứng rất trầm ổn trước mũi thuyền, trong lúc đó thì hai tên hán tử đứng trong khoang chao đảo chực ngã.

Từ trong thuyền, một tên lam y hán tử chạy ra tay cầm hai chiếc ô.

Lão nhân râu ba chòm phẩy tay nói :

– Khỏi cần!

Tên thanh y hán tử đành lùi vào khoang.

Lão nhân ria chữ Bát nói gì mấy câu rồi chợt tung mình nhảy lên bờ.

Tiếp đó lão kia cũng nhảy theo.

Mặc dù thuyền đã gần bờ nhưng còn cách mép nước tới hai ba trượng, tiếp đó là bãi đá ngầm bốn năm trượng nữa mới tới bờ cát, như vậy là hai lão nhân kia phải nhảy xa tới bảy tám trượng, đủ thấy thân thủ chẳng phải tầm thường.

Lúc này cự ly song phương đã gần lại Khấu Anh Kiệt chẳng những thấy rõ mặt hai người kia mà còn nghe được cả những gì họ nói.

Lão nhân râu chữ Bát lên tiếng trước :

– Tôi không tin hán tử đến trú ở nơi hoang vu hẻo lánh này. Ở đây thì tìm đâu ra chỗ dung thân?

Lão nhân râu ba chòm lướt mắt nhìn quanh một lúc rồi nói :

– Cái đó còn chưa biết được! Ngay cả Ninh vương từ thời trẻ đã có tính khí kỳ quặc khác người..

Nghe hai tiếng Ninh vương, Khấu Anh Kiệt chợt thấy rung động nghĩ thầm :

– 'Chẳng lẽ hai lão nhân này đi tìm Chu huynh?'

Nghĩ vậy càng ngưng thần chăm chú lắng nghe.

Lão nhân râu ba chòm lại tiếp :

– Càng lớn lên hán tử càng tỏ ra xa lánh thế nhân. Vì thế việc tìm đến nơi hoang vu hẻo lánh này là rất có khả năng. Chúng ta đã tới đây thì phải ra sức tìm mới được!

Lão nhân râu chữ Bát tỏ ý không đồng tình :

– Thiên hạ bao la, thiếu gì chỗ nương thân mà phải tìm đến đây chứ? Thực ra tôi không tin vào những tin tức của Hải Hồ tử. Thánh thượng tin vào những lời nhảm nhí của hán tử làm khổ chúng ta thôi!

Lão nhân râu ba chòm phản bác :

– Hải Hồ tử võ công cái thế, chỉ riêng tuyệt chi Tam âm tuyệt hộ thủ của hán tử cả thiên hạ khó tìm được ai đối địch!

Lão nhân râu chữ Bát nhăn mũi xí một tiếng tỏ ý không phục nhân vật Hải hồ tử nào đó, nhưng không nói gì.

Lão nhân râu ba chòm lấy trong túi ra một cuộn da dê mở rộng ra. Lão nhân râu chữ Bát lập tức bật ống hỏa cụ lên soi vào tấm da.

Khấu Anh Kiệt đoán rằng đó là một bức địa đồ.

Hai lão nhân cúi đầu vào tấm da chăm chú nhìn hồi lâu, sau đó Lão nhân râu chữ Bát cuộn tấm da lại, đưa mắt quan sát chung quanh một lúc rồi nói :

– Không sai, chính là nơi này. Chúng ta triển khai tìm kiếm thôi!

Khấu Anh Kiệt kinh hãi nghĩ thầm :

– 'Rõ ràng những người này đến tìm Chu huynh, việc đó không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng chúng là bạn hay thù? Rất nhiều khả năng là cừu nhân, vì nếu là bằng hữu thì chẳng cần phải lén lút đêm hôm như thế...'

Để khỏi bị phát hiện, chàng rón rén lùi về thạch động, ngồi một mình trong bóng tối trầm ngâm suy nghĩ.

Xem ra tình hình đã phát triển sang một bước mới, rất phức tạp và lôi cuốn cả Khấu Anh Kiệt vào vòng xoáy nguy hiểm của nó.

Sự việc liên quan đến Chu Không Dục, tất nhiên chàng không thể đứng ngoài cuộc được.

Tuy Chu Không Dục không nói hết cho chàng biết về thân thế lai lịch của mình và tại sao cừu nhân lại cất lưới ông và kẻ đó là ai nhưng chàng cũng biết đó là mối oán ân lớn và kẻ thù của Chu Không Dục phải là những nhân vật vô cùng lợi hại và độc ác.

Như vậy hai lão nhân từ đại nội tới đây với ý đồ gì, không khó đoán ra.

Nhớ lại thân pháp kinh nhân của hai lão nhân này, Khấu Anh Kiệt cảm thấy lo lắng bất an.

Hiện giờ Chu Không Dục đã về kinh, ở đây chỉ có một mình chàng nhưng nếu bị phát hiện sẽ không tránh khỏi bị phiền phức.

Khấu Anh Kiệt đang mải mê suy tính thì chợt thấy hai nhân ảnh đứng lù lù trước cửa động.

Còn chưa kịp có phản ứng gì thì nghe cách một tiếng, ống hỏa cụ được bật lên chiếu sáng cả thạch động.

Khấu Anh Kiệt kinh hãi nhảy lùi lại mấy bước.

Hai lão nhân mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Nhưng chỉ lát sau, cả hai cùng thận trọng tiến vào.

Sau khi soi đèn quan sát kỹ thạch động, yên trí ngoài Khấu Anh Kiệt không còn ai nữa, lão nhân râu ba chòm mới lên tiếng hỏi :

– Người là ai?

Khấu Anh Kiệt cũng trấn tĩnh lại trả lời :

– Tại hạ họ Khấu. Hai vị là...

Lão nhân râu chữ Bát thấp lên một ngọn tử phong đặng xách theo, tắt ống hỏa cụ đi lại sẫm xoi khắp các ngõ ngách của thạch động lần nữa.

Lão nhân râu ba chòm hỏi :

– Không có gì chứ?

Lão nhân râu chữ Bát lắc đầu :

– Không!

Nói đoạn bước tới trước mặt Khấu Anh Kiệt phóng ánh mắt sắc lạnh nhìn chàng với vẻ uy hiếp nói :

– Người khỏi cần biết chúng ta là ai hãy trả lời những câu hỏi cho thật, không được giấu giếm!

Khấu Anh Kiệt lập tức thấy ác cảm với lão nhân có bộ mặt gian xảo độc ác này.

Lão ngồi xuống một chiếc ghế đá, bắt đầu hỏi :

– Người sống ở đây chỉ một mình?

Khấu Anh Kiệt đáp :

- Không sai, chỉ có một mình tại hạ!
- Tại sao lại tới sống trong hang này?

Khấu Anh Kiệt thản nhiên đáp :

- Vì tại hạ không muốn bị ai quấy rầu!

Giọng lão nhân râu chữ bát rền lên :

- Tiểu tử! Hãy trả lời cho thật, nếu không đối với người sẽ bất lợi đấy!

Khấu Anh Kiệt lặng im không đáp.

Lão nhân râu chữ Bát nhắc lại câu hỏi :

- Người tới đây ở một mình với mục đích gì?

Khấu Anh Kiệt rần ròi đáp :

- Tại hạ đã trả lời. Hơn nữa hai vị chưa giới thiệu tính danh và thân phận của mình mà bắt buộc tại hạ phải trả lời những câu hỏi của mình, như thế đâu thể gọi là công bằng được?

Lão nhân râu chữ Bát đứng lên, vẻ mặt hăm hăm tức giận định phát tác nhưng lão nhân râu ba chòm ngăn lại, nhìn chàng nói :

- Tiểu huynh đệ người nói vậy không phải là không có lý. Chúng ta nói ra danh tính với người cũng không hại gì. Nhưng cần người phải trả lời cho thật những vấn đề chúng ta sắp hỏi!

Khấu Anh Kiệt lãnh đạm nói :

- Cái đó thì còn phải xem câu hỏi thế nào...

Lão nhân râu chữ bát sẵn tới quát lên :

- To gan!

Lão giương tay lên định đánh nhưng lão nhân râu ba chòm ngăn lại :

- Lão đệ đừng nóng nảy!

Rồi quay sang Khấu Anh Kiệt lấy giọng ôn hòa nói :

- Tiểu huynh đệ đừng phật ý. Tính lão này hay nóng nảy nhưng không có ý định xấu đâu!

Rồi lão tự giới thiệu :

- Lão phu họ Nông, đơn danh là Thái!

Lại chỉ tay sang lão nhân râu chữ bát nói :

- Còn đây là Thương Đa Bình, bá đệ của lão phu, tới đây chẳng phải du sơn ngoạn thủy gì mà tìm một vị bằng hữu!

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

- Thì ra là vậy! Nhưng vị bằng hữu mà hai vị định tìm thì liên quan gì đến tại hạ chứ?

Lão nhân tự xưng là Nông Thái nói :

- Lão phu không nói rằng liên quan đến người mà chỉ định hỏi xem thôi!

Khấu Anh Kiệt đã có chuẩn bị nên gật đầu nói :

- Thế thì được. Cứ hỏi đi, tại hạ biết gì sẽ trả lời.

Nông Thái cười nói :

– Khẩu tiểu huynh đệ! Người mà chúng ta đang tìm là một hán tử rất cao lớn, cao tới ba thước. Tiểu huynh đệ có gặp người như thế không?

Khẩu Anh Kiệt càng khẳng định suy đoán của mình là không sai, nhưng vẫn giữ được nét mặt bình thản lắc đầu đáp :

– Tại hạ không gặp người nào như thế cả!

Lão nhân được giới thiệu là Thương Đa Bình chợt quát lên :

– Nói láo! Rõ ràng là hán trốn trong khu vực này sao người lại không nhìn thấy được?

Khẩu Anh Kiệt lạnh lùng nói :

– Nếu các vị đã biết ông ta trốn trong khu vực này thì cứ đi mà tìm, sao còn phải hỏi tôi làm gì!

Nói xong quay mặt đi!

Thương Đa Bình thét vang :

– Hồn láo!

Đứt lời vung hữu chưởng đánh ra.

Chiêu thức của lão rất kỳ dị, nửa như đánh, nửa như chop, năm ngón tay gầy đứt uốn cong lại như vuốt chim.

Khẩu Anh Kiệt cả, thấy năm luồng chỉ phong đập tới ngực mình đau nhói, nhưng cơ thể theo bản năng phát ra một luồng cương khí chống cự lại.

Nên biết sau bốn tháng khổ luyện nội công thặng thừa, nội lực của Khẩu Anh Kiệt so với trước đây đã khác xa một trời một vực, đặc biệt Chu Không Dực đã hướng dẫn chàng luyện cương khí, tuy mới chỉ đạt tới bốn năm thành hóa hầu nhưng đã có tác dụng hộ thân rất tốt.

Thương Đa Bình bị luồng cương khí đẩy lui hai bước, lão đảo một lúc mới giữ được thân hình trầm ổn.

Hán biến sắc nói :

– Thì ra tiểu tử này có công phu nội gia thặng thừa!

Khẩu Anh Kiệt bình thản đáp :

– Quá khen!

Ngay chính Khẩu Anh Kiệt cũng rất ngạc nhiên trước phát hiện này.

Tuy chàng cũng biết rằng công lực của mình đã tăng tiến rất nhiều nhưng không ngờ lợi hại đến thế.

Nguyên hai lão nhân này là hai vệ sĩ của đương kim thánh thượng, hiển nhiên võ công rất cao cường.

Lão nhân râu ba chòm là Nông Thái hiệu xưng Thiểm diên khách, còn lão nhân râu chữ bát là Thương Đa Bình, ngoại hiệu là Ưng trảo thủ, vốn xuất thân từ hắc đạo, tung hoành khắp vùng Tứ xuyên, Thiểm tây, thanh danh không nhỏ.

Sau này được vị thống lĩnh vệ binh của cung đình là Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không thu nạp trở thành thị vệ trong hoàng tộc.

Bản tính vốn hùng tàn và kiêu ngạo, nay lại còn được thêm chức danh nên Nông Thái và Thương Đa Bình mặc sức lộng hành.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không được tiếng là một kỳ nhân ở Trung nguyên, lại là Thống lĩnh cấm vệ đội trong triều nên được theo dõi lên giống như một nhân vật huyền thoại.

Theo lời đồn thì Hải Đại Không xuất thân từ vùng biên thùy miền bắc, được dị nhân truyền thị võ học, luyện thành xương đồng da sắt.

Sau khi phụ mẫu chết đi, Hải Đại Không một mình vào rừng làm nghề săn bắn để sinh nhai.

Vốn giỏi võ công hán săn được cả hổ báo, còn các loại cầm thú khác thì vô khối.

Tướng mạo Hải Đại Không rất xấu xí, tính tình cũng hung ác nên có lần gây ra án mạng.

Chỉ này sinh một xung khắc nhỏ mà hán sát hại một lúc tới mười bảy mạng người, vì thế bị quan binh truy nã mà phải rời xa bản quán, dấn thân vào chốn giang hồ.

Chẳng bao lâu Hải Đại Không trở thành kẻ cầm đầu đám thổ phi của cả vùng rộng lớn Tứ xuyên, Cam túc, Thiểm tây, Quý Châu... hung danh lừng quan nội, lấy phi hiệu là Thanh diện diêm vương!

Phi đảng của Hải Đại Không gọi là Hắc y khách, vừa tàn bạo, thể lực rất lớn, mấy năm trước còn hơn cả Vũ Nội thập nhị lệnh!

Thanh diện diêm vương Hải Đại Không đánh định bành trướng thế lực sang phía Giang nam.

Nhưng đúng lúc ấy thì tên thủ lĩnh phi đồ vùng Thiểm Quy là Cửu biên miêu sư phản loạn tập hợp mấy nghìn người Miêu chống lại lệnh Hải Đại Không.

Hai phi đảng đánh nhau kịch liệt, tàn hại rất nhiều lương dân làm cho triều đình phải đưa binh mã đánh dẹp!

Lực lượng của Thanh diện diêm vương Hải Đại Không yếu thế hơn, không thể một lúc và chống lại binh mã triều đình, vừa đánh dẹp Cửu biên miêu sư!

Vốn là kẻ giảo hoạt, Hải Đại Không đầu quân với binh mã triều đình với ý đồ là mượn tay chúng để đánh dẹp Cửu Biên miêu sư chờ tình hình tạm yên sẽ khôi phục lại phi đảng của mình như trước.

Phi đảng của Cửu Biên miêu sư thế cô bị đánh cho tan tác.

Một đêm Hải Đại Không thi triển dạ hành thân pháp đột nhập vào đại bản doanh của Cửu Biên miêu sư giết chủ tướng đi, lại còn bêu đầu thị uy!

Chủ tướng bị giết, quân Miêu lập tức rối loạn!

Hải Đại Không huy động mấy trăm thủ hạ mặc sức tàn sát, dẹp yên được cuộc đại loạn.

Nhờ lập được đại công, Hải Đại Không được tâu về triều tặng thưởng.

Đức thánh thượng thấy hấn giỏi võ nghệ liền giữ lại trong triều làm thị vệ, từ đó mà phát dần lên, sau trở thành Thống lĩnh thị vệ cấm đội Thần Vũ Doanh, cải hiệu thành Bình Giang Nhất Tẩu!

Thần Vũ Doanh phụ trách an ninh cho hoàng tộc, tuyển chọn những người có võ học tinh thâm, được Thánh thượng và triều đình tin dùng, vì thế uy quyền của Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không rất lớn.

Hải Đại Không rất biết lấy lòng hoàng thượng nên rất được sủng ái, thâm tóm quyền hành đến nỗi không ít mệnh quan triều đình cũng phải tăng bốc nịnh bợ hoặc nể sợ hấn.

Với lai lịch hắc ám đồ của Hải Đại Không mà nhiều tên giang hồ hắc đạo được tuyển vào Thần Vũ Doanh làm thị vệ, trong số đó có cả Nông Thái và Thương Dã Bình.

Giang sơn dễ cái, bản tính khó dời. Với bản tính độc ác tàn bạo của một tên thổ phi đã trở thành thâm căn cố đế, trước sau cũng biểu lộ ra.

Nhưng lúc đó thể lực của Thần Vũ Doanh đã quá lớn, bách quan bá tính chẳng ai không sợ còn thánh thượng thì ăn chơi sa đọa, chẳng coi vận nước ra gì, còn kẻ nào làm gì được nữa?

Bấy giờ triều đình hầu như nằm trong một tay của tập quyền Thần Vũ Doanh của Hải Đại Không.

Đương nhiên có một số trung thần phản kháng quyết liệt, nhưng vì thế cô lực yếu nên chỉ chuốc lấy tai họa vào thân thôi.

Lại nói hai tên Nông Thái và Thương Dã Bình là thị vệ trong đại nội từ Thần Vũ Doanh đến tìm vị Thất vương gia Chu Không Dục với lệnh đặc biệt của Thánh thượng chuẩn y tấu trình của Thống lĩnh Hải Đại Không.

Lão nhân râu chữ bát Thương Dã Bình hết sức bất ngờ vì một thiếu niên không tên tuổi mà có công lực kinh nhân như vậy!

Nhưng vốn là kẻ phi đồ quen hoành hành bạo ngược, lại cậy thế Thần Vũ Doanh không coi thiên hạ ra gì nên đâu dễ chịu thua.

Sau khi bị bức lùi, mặt hấn chợt hiện sát cơ, lại sấn vào vùng chưởng lên quát :

– Tiểu bối to gan!

Cũng vẫn một chiêu kỳ dị nửa đánh nửa chop như thế, hấn lại cong sang Khẩu Anh Kiệt nhưng kinh lực tăng thêm mấy thành.

Đó là một chiêu sát thủ!

Đối với người của Thần Vũ Doanh thì việc hạ sát thủ là chuyện thường tình chẳng có gì đáng bận tâm.

Chiêu vừa phát, một luồng kinh lực vô cùng hung mãnh ập thẳng tới ngực Khẩu Anh Kiệt.

Lần này Nông Thái không ngăn cản.

Khẩu Anh Kiệt vội đề một khẩu chân khí hai tay vận công đẩy mạnh ra.

Sau tiếng nổ làm chấn động cả thạch động, Khấu Anh Kiệt vẫn trụ vững tại chỗ còn Ứng trào thủ Thương Dã Bình, một trong mười bảy cao thủ lừng danh nhất của Thần Vũ Doanh thì bị chấn lui ba bước, thế nhưng vẫn còn chưa đứng vững ngã phệt đất xuống nền thạch động.

Mặt hấn đỏ bừng rồi tám xám lại màu gan lợn, đủ biết cảm hận đến ngần nào.

Đối với hấn thì đây là nỗi đại nhục!

Vừa ngã ngồi xuống, hấn đã chồm lên, hai bà tay với mười ngón khô gầy cong lại như những lưỡi câu vận toàn lực chộp vào hai xương tý bà Khấu Anh Kiệt.

Với lực đạo của Thương Dã Bình không ít người đã bỏ mạng, ít nhất thì trở thành tàn phế với tuyệt chiêu này.

Khấu Anh Kiệt cũng biết lợi hại, đành phải tận lực đối phó.

Tuy biết công lực mình cao hơn trước rất nhiều lần nhưng vẫn chưa biết tới mức độ nào, lại chưa từng đối địch, nay đứng trước hai cao thủ từ kinh thành đến, tất thân thù không tầm thường, Khấu Anh Kiệt không dám tơ hào khinh xuất.

Nhưng bản tính không chịu khuất phục hơn nữa biết hai tên này là cừu nhân của Chu Không Dục, chàng quyết phản kháng ngay.

Nào ngờ ngay từ lần xuất thủ đầu tiên đã gặp thuận lợi, càng có thêm sự tự tin nên không khoan nhượng nữa.

Thấy đối phương lại xông vào, chàng vận công vào song thủ phát chiêu phản kích ngay.

Hai lần trước mới là tự vệ, lần này thì chàng quyết định phản công.

Thương Dã Bình vốn là người gian xảo, đã hai phen ném khổ đau, có đâu không rút ra được bài học?

Vốn đã chuẩn bị từ trước, khi lao tới vườn cả song thủ ra thì không có gì, nhưng sắp đánh tới mục tiêu thì chợt thấy hai tay hấn ánh lên hai ngọn cương đao.

Đó chính là khi bị ngã ngồi xuống hấn đã trù liệu trước, lợi dụng bóng tối rút sẵn đao ra giấu trong tay áo.

Tâm cơ nham hiểm, thủ pháp lại vô cùng thần tốc.

Khấu Anh Kiệt vốn chưa có kinh nghiệm đối địch với hạng người này, mà cho dù có kinh nghiệm cũng không mấy ai trở tay kịp.

Khấu Anh Kiệt ngỡ rằng địch nhân chỉ dùng tay không khi song chưởng đánh ra thì thấy hai ngọn đao sáng loáng chém xuống cổ mình.

Trong lúc nguy cấp, chàng ngã người ra phía sau rồi chuôi đi, thoát được chiêu hiểm của đối phương.

Đó không phải là động tác của người mà hoàn toàn là cú nhảy của loài cá, chính là động tác trong Kim Lý Hành Ba Đồ của Kim long lão nhân mà chàng đã tham ngộ được!

Thương Dã Bình xuất tuyệt chiêu sát chủ, mắt đã thấy sắp lấy được thủ cấp đối phương, không sao tin được rằng thiếu niên lại thoát khỏi hai lưỡi đao của mình một cách dễ dàng như vậy, đứng ngăn người ra.

Hấn cũng nhận ra hình như thiếu niên đối diện mình không phải là người mà là một con cá lớn.

Ngay cả Nông Thái đứng ngoài chứng kiến cũng phát ngơ!

Khấu Anh Kiệt thoát được cái chết trong gang tấc liền lao ra ngoài động.

Hai tên cùng hung cực ác đưa mắt nhìn nhau rồi cựa thể động, không chịu bỏ liền truy theo.

Bấy giờ mưa đã tạnh, gió cũng dịu bớt, vàng trắng chiếu ánh sáng nhạt xuống rừng núi bao la.

Khấu Anh Kiệt rời khỏi cửa động chạy mấy bước tới bờ sông đứng giữa bãi cát chờ hai lão nhân.

Nơi ở chàng không thể bỏ, hơn nữa bây giờ chàng đã có lòng tự tin đối phó được với địch nhân.

Trước đây khi luyện Thủy Thụ Công theo phương pháp của Chu Không Dục, chàng đã áp dụng những điều tham ngộ được trong Kim Lý Hành Ba Đồ để vượt thác, tuy nhiên còn chưa có trường hợp nào ứng dụng vào thực tiễn chiến đấu.

Khi gặp tình thế hiểm nghèo, trí óc mẫn tiệp đã tạo cho chàng một phản ứng rất phù hợp để thoát hiểm cảnh, chàng mới thấy khinh công đó ảo diệu tới mức nào.

Ngoài ra, sau bốn tháng khổ luyện, cường độ bỏ ra bằng người khác khổ luyện nhiều năm, lại được Chu Không Dục chỉ dạy tận tình và rất đúng phương pháp, Khấu Anh Kiệt biết công lực của mình đã khác xa ngày trước, có thể thắng được hai lão nhân này.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– 'Tuy đạt được một số thành tựu nhưng chưa có dịp thử nghiệm, nay gặp hai lão nhân bạo ngược này cũng là điều kiện tốt!'

Thực ra Nông Thái và Thương Dã Bình thấy Khấu Anh Kiệt thoát được thế hiểm bằng động tác chúng chưa từng nghe nói đến bao giờ thì cho rằng đó chẳng phải là khinh công hay thân pháp huyền ảo gì mà trong tình cảnh nguy cấp chỉ vì bí thế mà sinh phản ứng, chỉ gặp may mới thoát chết thôi nên vẫn tự tin mình có thể không chế được đối phương.

Nông Thái tiến đến trước mặt Khấu Anh Kiệt cười hắc hắc nói :

– Tiểu huynh đệ thân thủ thật siêu phàm! Lão phu tuy bất tài cũng xin thỉnh giáo cao chiêu!

Dứt lời xuất thủ ngay, song chưởng đánh vào sườn và vai phải Khấu Anh Kiệt.

Hắn có ngoại thiệu là Thiểm điện thủ nên động tác đúng là nhanh như điện chớp!

Cùng lúc đó Thương Dã Bình cũng từ bên tả công vào.

Hai tên này trước đây là đầu sỏ của bọn lục lâm thảo khấu hùng cứ một phương, đáng liệt vào nhất lưu cao thủ võ lâm.

Trong mười bảy cao thủ của Thần Vũ Doanh, chúng vẫn tự cho là võ công hơn người, lại được sự bao che của Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không nên tha hồ tác oai tác quái không nề mặt ai.

Chúng là huynh đệ kết bái thường hành động với nhau, đương nhiên khi liên thủ phải có uy lực kinh nhân.

Bốn chưởng ở bốn góc độ tấn công, trong kinh thành khó ai đối phó nổi.

Khấu Anh Kiệt đang hứng khởi vì sự thần diệu của thân pháp trong Kim Lý Hành Ba Đồ mà mình vừa ứng dụng được nên trong đầu nghĩ ngay ra một chiêu, nhẹ nhàng trườn đi như loài cá.

Bốn chưởng của hai cao thủ lại đánh vào khoảng không!

Thương Dã Bình và Nông Thái khí uất đầy đầu, chiêu xuất càng lúc càng thần tốc, không tiếc hạ sát thủ.

Khấu Anh Kiệt ứng dụng Kim Lý Hành Ba Đồ, thân ảnh giống như hồ điệp xuyên hoa, chập chòn giữa chiêu thức bất tận của hai cao thủ.

Động tác của chàng mỗi lúc càng thêm thuần thục linh hoạt, giống như chim bay cá lặn, tuyệt diệu vô cùng!

Hai tên thị vệ càng đánh càng tức, xuất hết sở học, kỳ chiêu dị thức xuất ra liên hồi kỳ trận mà vẫn không sao chạm được tới người đối phương.

Hết tay không tới binh khí, Thương Dã Bình dùng đôi cương đao, còn Nông Thái cũng đã lấy ra một đôi liễu điệp đao nhưng vẫn không thủ được hiệu quả mong muốn.

Hai cao thủ đã từng tung hoành nam bắc, dọc ngang khắp cõi giang hồ nhưng chưa từng bao giờ gặp phải đối thủ đáng sợ như thế.

Trên bãi cát chỉ thấy ba người thấp thoáng dưới ánh trăng, đao quang lóe lên loang loáng, chưởng kinh rít lên ghê rợn.

Qua chừng trăm chiêu, công thế của hai tên thị vệ yếu dần.

Khấu Anh Kiệt quyết định phản kích.

Chàng vận ngay hai chữ khẩu quyết Thác và Phán trong mười một chữ khẩu quyết bất truyền của Quách gia mà suốt nửa năm qua đã nghiền ngẫm, hai tay phân là tả hữu phân biệt đánh sang Nông Thái và Thương Dã Bình.

Hai lão nhân tuy đã có đề phòng, nhưng vì chiêu thức quá thần diệu, nội lực của Khấu Anh Kiệt lại vô cùng sung mãn nên chỉ sau một cú đối chưởng, cả hai đều bị chưởng lực hất tung lên cao mấy trượng, ngã xoài xuống cát.

Sau khi vận công kiểm tra, chúng đều biết bị nội thương.

Thương Dã Bình bò dậy trước tiên, nhìn Khấu Anh Kiệt bằng ánh mắt rực lửa thù hận, nghiến răng nói :

– Tên họ Khấu! Chúng ta chưa từng quen biết, thế mà nay người dám xuất thủ thương nhân. Hôm nay hai chúng ta bại dưới tay người, nhưng đánh người một chưởng, lo người suốt đời. Người đã chuốc lấy đại họa rồi đó!

Khấu Anh Kiệt bình thản đáp :

– Đúng là chúng ta chưa quen biết, nhưng khi hai vị xuất chiêu sát thủ, nếu tại hạ không nhanh thì đã thành oan hồn dưới đao hai vị rồi, sao lại trách tại hạ

xuất thủ đã thương nhân?

Chàng dừng lại một lát rồi cười nhạt nói :

– Hai vị vô cớ đến bức hiếp tại hạ. Chỉ vì tự vệ mà tại hạ buộc phải đã thương hai vị, họa là do các người gây nên, hãy tự gánh chịu lấy!

Thương Dã Bình chợt quát lên :

– Tiểu bối! Người có biết thân phận chúng ta là thế nào không?

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng đáp :

– Bất kể các người thân phận thế nào, nhưng hôm nay chính hai vị tìm đến thượng môn bức hiếp người khác, tại hạ như thế là đã hạ thủ lưu tình rồi. Nếu không cả hai ắt phải huyết tẩy ở đây!

Nói xong bước lên hai bước.

Nông Thái và Thương Dã Bình kinh hãi lùi lại!

Nông Thái nói :

– Tên họ Khấu nghe cho kỹ đây! Chúng ta là thị vệ trong đại nội, phụng chiếu Thượng hoàng tới đây. Người to gan dám kháng lệnh triều đình, tội đáng tru di cửu tộc đây!

Khấu Anh Kiệt đã đoán biết thân phận đối phương nên vẫn cười thản nhiên đáp :

– Các người đừng đem chiếu chỉ vua ra mà hù dọa ta! Tại hạ chỉ là thảo dân, chẳng liên quan gì tới hoàng tộc. Các người phụng chiếu tới đây sao không làm chính sự lại đi bức hiếp một người không liên quan? Nay lại lấy chiếu chỉ ra hù dọa, ta quyết không sợ đâu!

Nông Thái cười hiểm độc nói :

– Nếu không sợ thì hãy theo chúng ta về kinh!

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Tại hạ không có ý định đó!

Thương Dã Bình trừng mắt quát :

– Người dám?

Khấu Anh Kiệt thản nhiên đáp :

– Hai vị làm theo mệnh vua, tại hạ không phạm gì đến ai, cũng không có việc gì ở kinh thành cả, có gì mà không dám?

Nông Thái liền huýt lên một tiếng sáo.

Thực ra không cần tín hiệu của hân thi bọn trên thuyền thấy động thủ đã ủa xuống chạy cả tới rồi.

Dẫn đầu là hai tên hoàng y võ sĩ, theo sau còn có bốn tên hắc y hán tử, đến nơi không nói không rằng đứng thành phurong vị vây lấy Khấu Anh Kiệt, tên nào cũng lăm lăm binh khí trong tay.

Hai tên hoàng y võ sĩ cầm trường kiếm, còn bốn tên hắc y đạn hán sử bốn thanh đao to bản.

Ứng trảo thủ Thương Dã Bình vung tay ra lệnh :

– Bắt lấy hân cho ta!

Cả sáu tên cùng dạ ran một tiếng, trong đó hai tên hoàng y võ sĩ xông vào trước, chém kiếm xuống trước tiên.

Chắc vừa rồi chúng không nhìn rõ trận đấu, nếu không cho dù hung bạo đến đâu, Nông Thái và Thương Dã Bình liên thủ đã bị đánh bại thì hai tên thuộc hạ làm gì được chứ?

Chờ cho hai thanh kiếm chém xuống, Khấu Anh Kiệt mới dùng một tư thế trong Kim Lý Hành Ba Đồ trượt ra ngoài.

Thuận tay, chàng nhăm cả hai tên đánh tạt ra, miệng quát :

– Cút!

Bịch! Bịch!

Hai tên võ sĩ bị đánh hất lên cao, một tên ngã xoài xuống bãi cát, tên kia bắn ra tận bờ nước lạnh run như cây sậy.

Cùng lúc đó thì bốn tên hắc y đại hán cũng vung đao xông vào.

Thực ra bọn này xuất phát chỉ sau hai tên võ sĩ một chút mà thôi. Nếu không thấy đồng bọn bị ném khổ đau, dù có ăn phải gan hùm mật gấu cũng không dám!

Cung đã giương tất phát, thế đã lao tới đao đã giương lên, buộc lòng chém xuống.

Khấu Anh Kiệt dễ dàng tránh đi, phát ra một lúc đồng thời bốn chưởng.

Cả bốn tên hắc y hán tử bị bắn tít lên cao, ngã xuống ngất đi.

Nông Thái và Thương Dã Bình và hai tên hoàng y võ sĩ thấy vậy đều biến sắc.

Hai tên thị vệ biết rằng hôm nay gặp phải cao nhân là hồng sự, chỉ còn nước thất thủ quay về triều bẩm báo mà thôi!

Thương Dã Bình gần giọng nói :

– Tiểu tử họ Khấu! Chúng ta phụng cáo thượng hoàng đến đây tra án, thế mà người dám dă thương quan triều. Cứ chờ đó rồi sẽ biết!

Nói xong khoát tay ra lệnh cho hai tên hoàng y võ sĩ khiêng mấy tên còn ngất chưa tỉnh lên thuyền!

Hai tên thị vệ cũng bước theo!

Nhưng mới quay người đi hai bước, Ứng trào thủ Thương Dã Bình vẫn chưa từ tâm, quay lại phát mạnh hai tay!

Lập tức ánh kim lóe sáng, một chùm ám khí bắn tới chụp lấy Khấu Anh Kiệt!

Thương Dã Bình vốn là một cao thủ rất thiện nghệ dùng ám khí, trong người lúc nào cũng giấu sẵn mười hai mũi Liễu diệt đao, dài năm tấc, rộng chỉ một tấc!

Mười hai mũi phi đao được nhắm chuẩn xác vào mười hai chỗ yếu huyệt trước ngực Khấu Anh Kiệt.

Chàng bị bắt ngờ không phòng bị tới chiều này.

Còn may là thời gian qua được Chu Không Dực giúp luyện thành cang khí, có khả năng hộ thân rất diệu dụng.

Khi mười hai mũi phi đao bay tới, cơ thể chàng lập tức tự động sinh phản ứng, phong bế hết huyệt đạo toàn thân.

Mặc dù vậy Khấu Anh Kiệt cũng rất kinh hãi, hai tay phát liền mấy chưởng đồng thời thân ảnh lao vọt lên không!

Chùm phi đao bay sượt qua chân.

Khấu Anh Kiệt đảo người đáp xuống đất, cách chỗ đứng vừa rồi đứng sáu trượng.

Hai tên thị vệ thấy vậy không dám nói câu nào, vội vàng nhún chân nhảy vọt lên thuyền!

Khấu Anh Kiệt gọi vói theo :

– Hành động ám toán vô sỉ đó đáng phải trừng trị. Nhưng niệm tình chúng ta không thù không oán nên tại hạ đã lưu tình!

Nói xong hừ không phát ra một chưởng Thương Dã Bình cách đó hai trượng bị bắn đi như một quả cầu rơi xuống nước.

May rằng Khấu Anh Kiệt đã tính trước, đánh hấn bay thẳng tới thuyền, chỉ rơi cách vài thước, được bọn thủy thủ vớt lên!

Nông Thái không còn hồn vía nào nữa vội cầm đầu chạy thẳng tới thuyền nhảy vọt lên rồi rút giục bọn thủy thủ nhỏ neo chèo thuyền lướt đi như tên bắn!

Thương Dã Bình toàn thân ướt sũng lạnh run cầm cập nhưng vẫn ngiên rảng nói :

– Tiểu tử! Người cứ chờ đấy! Thương đại gia sớm muộn gì rồi cũng có lúc lột da người!

Tiếng hấn át đi trong tiếng gió!

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thủ cấp trong hộp

Đã bảy ngày trôi qua mà Chu Không Dực vẫn chưa trở lại.

Đối với Khấu Anh Kiệt bảy ngày đó dài như cả năm trời vậy.

Chàng hy vọng chuyến này tới kinh thành Chu huynh không gặp chuyện gì bất trắc, nóng lòng gặp ông ta kể lại chuyện Nông Thái và Thương Dã Bình suất lĩnh thủ hạ tới đây kể lại để ông có kế sách đề phòng.

Thế mà ngày này qua ngày khác mỗi mất chờ trông mà vẫn không thấy Chu Không Dực quay về...

Chàng nóng lòng tự hỏi :

– 'Huynh ấy đi đâu mà lâu vậy chứ?'

Đối với chàng, ngoài sư phụ Quách Bạch Vân ra, Chu Không Dực là người mà chàng khâm phục nhất, kể cả nhân cách và võ học.

Trong mắt Khấu Anh Kiệt, võ công của vị kỳ nhân này đã ở mức xuất thần nhập hóa, cả ân sư, Thiết Hải Đường hay Thẩm Tổ Sương, Thành Ngọc Sương không ai có thể sánh nổi!

Ngay đến tâm tính, vị đó cũng hết sức trầm tĩnh, trong bốn tháng trời gần gũi nhau chàng chỉ thấy ông ta tỏ ra công phần một lần khi nhắc đến thê tử!

Chàng không hiểu rằng vì sao vị kỳ nhân đó đã xa lánh thế nhân đằng đằng hai mươi năm đột nhiên trở lại kinh thành?

Hành trang mang theo là thanh cổ kiếm, chàng suy đoán rằng việc này Chu Không Dực ra đi vội vàng như thế tất có liên quan đến chuyện ân oán năm xưa!

Nhưng cừu nhân của vị đó là ai?

Nhớ lại thái độ hùng hổ của Nông Thái và Thương Dã Bình, chúng lại tự xưng là cấm quân thị vệ trong đại nội, lại còn mang thánh chỉ đến tìm Chu Không Dực, chàng không khỏi lo lắng nghĩ thầm :

– 'Chẳng lẽ chính nhà vua hạ lệnh truy sát Chu huynh?'

Mặc dù trong lòng lo nghĩ nhưng ngày đêm chàng vẫn không ngừng chiêm nghiệm võ học trong Kim Lý Hành Ba Đồ và mười một chữ khẩu quyết mà sư phụ truyền lại để luyện nội công.

Trong lần giao thủ với Nông Thái và Thương Dã Bình, chàng đã thử nghiệm thành công thân pháp huyền diệu của Kim long lão nhân, quả thấy đó là thứ võ công chí thượng.

Ngoài ra Khấu Anh Kiệt còn tham ngộ mười một chữ khẩu quyết, kết hợp với việc luyện cang khí do Chu Không Dực hướng dẫn đã tạo thành uy lực kinh nhân.

Chàng biết nội lực mình so với Chu Không Dực còn kém xa, nhưng khi giao thủ, nhờ kết hợp với mười một chữ khẩu quyết đó mà uy lực tăng thêm mấy lần.

Chàng lại nghĩ tới Quách Thái Linh.

Nàng hiện giờ ra sao?

Thiết Hải Đường và bọn côn đồ đến quấy nhiễu Bạch Mã sơn trang lần nào nữa không?

Thời gian gặp gỡ với Quách Thái Linh không nhiều và phần lớn thời gian nàng ghê lạnh với chàng nhưng đã để lại ấn tượng quá sâu.

Nhớ lại việc mình buộc phải gửi trả lại pho tượng để từ hôn, Khấu Anh Kiệt buông tiếng thở dài.

Chuyện sư môn vẫn canh cánh bên lòng.

Trước đây chàng không đủ sức làm được gì. Giờ đây dù võ công của chàng đã hơn trước nhiều nhưng biết làm được gì đây?

Dù rất thất vọng, thậm chí thù hận đó với hai tên sư không nhưng chàng không thể tuyệt tình mà trả thù chúng được!

Huống chi ngay đến Quách Thái Linh cũng nhất tâm nhất ý với hai vị sư không mà bức ép chàng phải rời khỏi môn đàn!

Chàng chợt nhớ tới con ngựa yêu quý Hắc Thủy Tiên nghĩ thầm :

– 'Mình mất công sức suốt một năm trời mới bắt được nó, lại gắn bó với nhau mấy tháng ròng. Ngoài ra lần bị Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã đánh rơi xuống vực, nếu không được nó cứu về Bạch tháp tự thì chàng đâu còn mạng!'

Chàng quyết định dù Quách Thái Linh và hai vị sư huynh đối với mình thế nào cũng quyết trở về lấy lại con ngựa yêu.

Bây giờ đã giữa đông, mặt sông băng phủ dày, ở đây không còn thích hợp nữa, đã đến lúc phải ra đi!

Nhưng muốn đi đâu cũng phải chờ Chu Không Dực trở về!

Hôm ấy cũng như mọi ngày, sau khi luyện công, chàng rời thạch động ra bờ sông ngóng đợi Chu huynh!

Chừng nửa canh giờ sau chợt thấy một bóng nhân ảnh bên kia bờ nhảy từ một vách đá cao tới mười trượng đáp xuống hồ.

Chỉ nhìn qua vóc người Khấu Anh Kiệt mừng rỡ vì nhận ra đó chính là Chu Không Dực và cũng chỉ có vị kỳ nhân này mới có thân thủ siêu phàm như vậy!

Mặt sông đã đóng băng, tuy còn mỏng nhưng đối với Chu Không Dực thì vượt qua quá dễ dàng.

Chỉ lát sau ông đã ở bờ bên này!

Khấu Anh Kiệt vội vàng chạy ủa ra đón.

Ông ta không bận bộ chiến bào như lúc ra đi mà bận một bộ cẩm bào màu tím, đầu đội mũ màu đồng thau, lưng vẫn đeo thanh cổ kiếm đáng uy nghi đường bệ, tay còn xách một chiếc túi hình vuông, không biết đựng vật gì?

Hai người gặp nhau trong ánh mắt của song phương đều lấp lánh niềm vui.

Khấu Anh Kiệt lòng đầy hứng khởi, chấp tay nói :

– Đại ca!

Rồi bước tới cầm lấy cả hai tay ông.

Mặt Chu Không Dực rạng rỡ hẳn lên, vỗ nhẹ vào vai Khấu Anh Kiệt mấy cái rồi kéo chàng chạy theo mình, không tới thạch động của chàng, cũng không ngược lên thạch động của mình mà chạy sâu vào núi.

Khấu Anh Kiệt không biết Chu huynh dẫn mình đi đây nhưng vẫn không chút hoài nghi cứ chạy theo.

Hai người chạy một hồi chừng mười dặm mới dừng lại!

Chu Không Dực ngạc nhiên nhìn lão đệ, không ngờ chỉ mới mấy ngày qua mà thân pháp của chàng tiến bộ thần tốc như vậy thậm chí không kém mình!

Lát sau mặt ông tươi giãn ra, khẽ gật đầu rồi chạy tiếp.

Khấu Anh Kiệt đoán rằng Chu huynh kiểm tra khinh công của mình nên dần bước chạy theo.

Đến trước một vách đá, Chu Không Dực tung người lao vút lên như một cánh chim đáp xuống ở độ cao chừng mười trượng.

Khấu Anh Kiệt hiểu ngay ý đồ của Chu huynh nên cũng phi thân nhảy lên đáp được vào bờ đá.

Tuy nhiên chàng cũng biết rằng khinh công Chu Không Dực cao hơn mình nhiều, vì ông ta còn theo đà tung lên cao hơn hai trượng nữa mới đáp xuống, còn chàng thì chỉ e rằng chỉ cần cao thêm năm thước là đánh bó tay.

Tuy vậy nhảy được tới độ cao mười trượng quả là điều phi thường rồi.

Chu Không Dực nhìn chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Cuộc kiểm nghiệm xong, Chu Không Dực miễn ý dắt chàng trở lại thạch động của mình trước đây.

Vượt qua bãi đá ngầm và lên tới đỉnh cao hai trăm trượng, đối với Khấu Anh Kiệt thì bây giờ không thành vấn đề nữa.

Vào động, Chu Không Dục đặt túi xuống bàn, cời mũ ra, cũng cời luôn bộ trường bào chỉ mặc quần áo ngắn để lộ nước da mà đồng hun rất quen thuộc đối với Khấu Anh Kiệt.

Lúc ở bên ngoài, Khấu Anh Kiệt nhận ra Chu huynh rất vui trước thành tựu của chàng, nhưng khi về đây, sắc mặt ông lộ vẻ trầm tư.

Chàng hiểu rằng chuyến đi vừa rồi không được như ý, nhưng không giám hỏi chỉ chờ ông tự kể ra.

Trong thạch động trở nên trầm lặng.

Mãi lúc sau, Chu Không Dục mới lấy bút mực ra.

Khấu Anh Kiệt vội giúp Chu huynh mài nghiên mực.

Chu Không Dục chột buông tiếng thở dài rồi chấm mực viết: 'Chuyến này ta về kinh đã làm chấn động triều đình. Nhưng khi về đây lòng lại thấy bất an. Đã nhiều năm nay ta điều tâm dưỡng tính, không ngờ nay lại làm chuyện hồ đồ như vậy, nay hối hận vô cùng'.

Viết tới đó lại lắc đầu thở dài một tiếng nữa.

Khấu Anh Kiệt chưa bao giờ thấy Chu Không Dục như thế, trong lòng rất ngạc nhiên, không nhận được liên hỏi :

– Đại ca đã làm chuyện gì vậy?

Chu Không Dục trầm ngâm một lúc rồi lại thở dài, đưa tay chỉ cái túi hình vuông để trên bàn.

Khấu Anh Kiệt không giám mở xem hỏi :

– Trong đó là vật gì vậy?

Chu Không Dục ra hiệu cho chàng mở ra.

Chàng ngáp ngừng hỏi lại :

– Đại ca muốn tiêu đệ mở ra hay sao?

Chu Không Dục gật đầu :

Khấu Anh Kiệt do dự một lát rồi mở ra, thấy trong túi đựng một cái tráp gỗ, lại nhìn đối phương hỏi ý.

Chu Không Dục lại ra hiệu mở tráp ra.

Khấu Anh Kiệt lấy tráp ra khỏi túi, thấy nó được làm bằng gỗ đàn hương sơn son thiếp vàng, lại còn chạm khắc long phượng rất tinh vi, chỉ nhìn qua cũng biết đó là đồ vật của nhà quyền quý.

Tráp có móc khóa bằng đồng nhưng không móc ổ khóa, nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn không dám mở ra còn nhìn Chu Không Dục lần nữa.

Chỉ thấy mặt vị kỳ nhân tỏ vẻ rất xúc động, không quan tâm gì đến biểu hiện của Khấu Anh Kiệt thậm chí gần như dờ dẫm.

Khấu Anh Kiệt thấy vậy thất kinh hỏi :

– Đại ca sao thế?

Chu Không Dục vẫn trầm ngâm không đáp.

Khấu Anh Kiệt càng kinh dị, nhắc lại câu hỏi :

– Đại ca có sao không?

Chu Không Dục vẫn không có phản ứng gì trước câu hỏi bức thiết của Khấu Anh Kiệt chỉ đưa mắt nhìn ra cửa động với ánh mắt thất thần.

Khấu Anh Kiệt vốn là người nấn tiếp, biết rằng có ẩn tình gì liền đứng lên đi vòng qua bên kia bàn cầm lấy tay Chu Không Dục nói :

– Đại ca có điều chi xin hãy nói ra đi!

Chu Không Dục vẫn không nói gì!

Khấu Anh Kiệt lại hỏi :

– Đại ca có muốn tiêu đệ mở chiếc hộp này không?

Đột nhiên Chu Không Dục với tay kéo chiếc hộp đưa về trước mặt mình với đôi bàn tay run run!

Khấu Anh Kiệt chưa bao giờ thấy Chu Không Dục có biểu hiện thế này, biết rằng lần này chắc phải gặp sự cố gì đó rất không bình thường.

Chu Không Dục ngồi thừ ra một lúc thì đột nhiên mở chiếc nắp ra.

Vốn đã rất muốn biết trong nắp đựng thứ gì nên Khấu Anh Kiệt lập tức đứng bật lên.

Nhưng chàng liền ngửi thấy mùi huyết tanh xộc lên tận mũi định lui lại nhưng không biết vì sao lại đứng chôn chân tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc hộp!

Vật đập vào mắt chàng là một chiếc đầu lâu đựng trong chiếc hộp!

Khấu Anh Kiệt thảng thốt kêu lên :

– Đại ca...

Nhưng mới chỉ thốt ra được hai tiếng, lưỡi chàng như cứng lại, qua một lúc sau mới hỏi tiếp :

– Người đó là ai thế?

Chu Không Dục không nói gì, cúi gục mặt xuống bàn.

Khấu Anh Kiệt muốn lui lại nhưng có một lực lượng nào đó hút chặt lấy mắt không sao rời được chiếc đầu lâu đầy máu me đã đông đặc lại biến thành màu tím đen.

Dễ nhận thấy đó là chiếc đầu lâu phụ nữ, không còn trẻ nữa, khoảng chừng từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, trông còn rất đẹp tai đeo bông vàng mặt ngọc, hẳn là một phu nhân giàu có.

Chu Không Dục cũng ngẩng lên đăm đăm nhìn chiếc đầu lâu, chợt từ đôi mắt lã ra hai giọt lệ.

Ông há miệng ra như muốn nói điều gì đó nhưng không nói được, cục hầu ở cổ cứ dâng lên hạ xuống, đôi dòng lệ cứ lã dài dài không dứt...

Hiển nhiên ông đang rất đau khổ.

Đủ thấy thủ cấp của phu nhân chính là thân nhân của ông, nhưng ai đã hạ thủ giết bà ta?

Khấu Anh Kiệt chưa bao giờ thấy Chu Không Dục khóc, và chàng không ngờ một người như ông lại có thể khóc như thế, cứ đứng ngây ra, hết nhìn ông lại nhìn chiếc đầu lâu!

Cứ như thế qua thời gian chừng một tuần trà, Chu Không Dục mới trấn tĩnh lại dần, đưa tay lau nước mắt rồi ngẩng đầu lên.

Chừng như lúc đó ông mới nhận ra được sự tồn tại của Khấu Anh Kiệt, tỏ ra lúng túng đẩy nắp nắp lại, đứng lên đi đi lại lại một lúc, cuối cùng gieo mình ngồi xuống ghế.

Khấu Anh Kiệt biết rằng đây là vấn đề rất tế nhị, động đến những tình cảm sâu kín nhất trong trái tim gần như chai sạn của Chu Không Dục, nhưng sự thể đã tới bước này không thể không hỏi được!

Nhưng phải qua một lúc lâu, chàng mới cất lời nhỏ nhẹ :

– Chu đại ca, ai đã giết bà ta vậy?

Chu Không Dục lắc đầu.

Lại lặng đi một lúc.

Khấu Anh Kiệt rất ngạc nhiên lại hỏi :

– Chẳng lẽ chính đại ca hạ thủ?

Chu Không Dục ngước mắt nhìn chàng gật gật đầu!

Khấu Anh Kiệt bỗng run lên.

Chàng vừa hỏi câu đó bởi vì không thể nào không hỏi, nhưng tin rằng nhận được câu phủ định, đâu ngờ Chu Không Dục lại thừa nhận chính tay mình đã giết phu nhân đó!

Vậy thì sao ông lại đau khổ đến thế?

Hơn nữa chàng không sao tưởng tượng được một người như Chu Không Dực cả thân phận, nhân phẩm, bản lĩnh, võ công... lại hạ sát một nữ nhân!

Chàng ngây mặt nhìn ông chờ một lời giải thích hoặc cái chính!

Nhưng Chu Không Dực không nói gì mắt nhìn vào cõi xa xăm!

Hồi lâu Khấu Anh Kiệt lại cất tiếng :

– Chu đại ca có thể nói cho tiểu đệ biết vì sao không?

Chu Không Dực nhìn chàng nhưng không trả lời!

Khấu Anh Kiệt lại hỏi :

– Tiểu đệ biết rằng đại ca làm việc bất đắc dĩ tất phải có lý do. Nhưng phu nhân đó là ai vậy?

Chu Không Dực dùng bút viết: Lục Yển Dung, Tây cung nương nương!

Khấu Anh Kiệt kinh dị thốt lên :

– Tây cung nương nương?

Chàng mở to mắt nhìn Chu Không Dực đầy vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp :

– Đại ca nói gì vậy? Thủ cấp trong hộp đó là của Tây cung nương nương hay sao?

Chu Không Dực gật đầu!

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– 'Chẳng có chuyện gì liên quan đến đại ca mà chẳng ly kỳ. Cứ cho đó là sự thật đi!'

Lại hỏi :

– Đại ca với vị Lục nương nương đó có quan hệ thế nào? Tại sao lại hạ độc thủ đối với bà ta như thế?

Chu Không Dực không trả lời, đứng lên nhưng lại ngồi xuống ngay, thần tình tỏ ra hết sức lo lắng bất an!

Khấu Anh Kiệt buông lời an ủi :

– Chu đại ca hãy bình tĩnh lại đi! Hãy nói cho tiểu đệ việc là thế nào? Có ai biết không? Đương nhiên không thể giấu lâu được! Chỉ e rằng giờ đây việc Tây cung nương nương bị giết đã làm chấn động cả hoàng cung rồi!

Chu Không Dực thờ dài viết: Lục Yển Dung là vợ ta nhưng tư thông với Thái tử Cao Xí. Thái tử là người ham mê tửu sắc, chẳng nghĩ đến tình huynh đệ đã lập kế hãm hại ta...

Viết tới đó mặt ông ta lộ nỗi thống khổ vô biên.

Khấu Anh Kiệt không ngờ rằng đây là một mối hận tình bi thảm đến thế.

Một lúc sau Chu Không Dực hít sâu vào một hơi cho bớt kích động viết tiếp :

Năm đó, tiên đế thân chinh lãnh suất huynh đệ chúng ta đi viễn chinh ở Thát đất.

Thái tử thông đồng với một tên tướng địch, sau đó lại vu oan cho ta mưu đồ hãm hại ta để giành ngôi hoàng đế...

Ông ngừng lại, nước mắt rơi lã chã ướt nhòe cả trang giấy.

Chuyện đau lòng xảy ra cách đã mấy chục năm, hẳn là ông đã dồn nén lại quá lâu giờ đây mới òa vỡ thành dòng lệ tuôn trào.

Khấu Anh Kiệt chăm chú nhìn vào đầu ngọn bút, không dám mở lời hỏi tiếng nào, thậm chí còn không dám thở!

Sự việc quá ly kỳ!

Chàng không ngờ hiện mình đang đứng bên một vị mà đáng lẽ ra hiện giờ đang ngồi trên ngai vàng.

Chu Không Dục viết tiếp: Tiên đề tin lời thái tử là thực, bởi hắn tạo ra được bằng chứng giả, không để tranh biện sai người cắt lưỡi ta, đây ra Đông Hải. Từ đó ái thể cũng rơi vào tay Cao Xi!

Bắt giác nước mắt Khấu Anh Kiệt cũng trào ra.

Chàng thờ dài nói :

– Thì ra đại ca có mối oan khuất tày trời và cuộc đời bi thảm như thế...

Ngon bút run lên trong tay Chu Không Dục, mãi sau mới lại tiếp tục lướt trên mặt giấy. Sau đó một thời gian ta lưu lạc tới đây. Trời đã không phụ kẻ hãm oan, ta không chết mà gặp được cơ duyên, luyện thành tuyệt học cái thể. Nhưng mối thù xưa thì không sao quên được, đã phát thệ rằng sẽ quyết báo thù.

Ta đã hai lần thâm nhập vào cung cấm muốn vạch trần sự việc trước phụ hoàng nhưng cả hai lần đều vị Thần Vũ Doanh ngăn cản nên chưa hoàn thành được ý nguyện. Trái lại còn làm cho Thái tử biết được tung tích, sai thống lĩnh cấm vệ Thần Vũ Doanh là Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không sai người truy sát ta...

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Võ công của Hải Đại Không ghê gớm lắm hay sao?

Chu Không Dục viết: Hắn có tuyệt chỉ Tam Âm Tuyệt Hộ Thủ rất lợi hại, hai lần ta suýt mất mạng vì công phu này của hắn. Vì thế mà lại trở về đây luyện Thủy Thủ công và Phong Trụ công, tin rằng hai tuyệt chỉ đó có thể địch lại Tam Âm Tuyệt Hộ Thủ của Hải Đại Không!

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Đại ca có gặp tên đó không?

– Gặp được!

– Kết quả như thế nào?

– Hắn bây giờ không còn là đối thủ của ta nữa, tiếc rằng hắn đã trốn thoát được mà không bị thương tích gì đáng kể!

Khấu Anh Kiệt lại hỏi :

– Đại ca có gặp được đương kim Thánh thượng không?

– Đương kim thánh thượng hiện giờ là Thái tử Cao Xi trước đây!

Chu Không Dục viết: Ta định rằng sẽ làm cho hắn huyết tẩy ngay giữa cung đình để báo thù xưa, không ngờ khi gặp thì thấy hắn đang lâm trọng bệnh nằm liệt giường, chỉ còn thoi thóp thở. Nghĩ đến tình huynh đệ, ta không nỡ giết. Nhưng tên hôn quân đó đã tỏ ra đau xót và hối hận tội lỗi năm xưa, khóc không thành tiếng.

Chu Không Dục ngừng lại, nhìn chiếc tráp đựng đầu lâu, buông tiếng thờ dài viết tiếp :

– Ta bỏ mặc hắn lại thâm nhập vào cung cấm tìm người vợ phụ tình này...

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Chẳng lẽ bà ấy không hối hận?

– Đương nhiên là hối hận... nó khác lúc quỳ xuống xin tha mạng, nói rằng trong mấy chục năm qua sống trong giày vò hành hạ, bị lương tâm cắn rứt...

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Đã thế sao đại ca còn...

Chu Không Dục thờ dài viết :

– Người ta nói: Tội độc phụ nhân tâm chẳng sai. Nó lên bờ Hạc Đình Hồng độc vào rượu định ám hại ta, may mà ta cảnh giác nếu không đã chết vì tay phụ nhân thâm ác này rồi! Đến lúc đó thì không còn tha thứ được nữa.

Viết tới đó Chu Không Dục ném bút xuống bàn, nặng nề đứng lên, chậm rãi bước ra phía cửa động.

Khấu Anh Kiệt hoàn toàn bị cuốn hút vào câu chuyện ly kỳ bi thảm vừa rồi, cứ trân trân nhìn vào chiếc hộp trên bàn rồi nhìn dáng đi nặng nề của Chu Không Dục, không biết nói gì để an ủi ông ta!

Thực tế trong lúc này nội tâm vị xuất thân cảnh vàng lá ngọc đó rất phức tạp không ai có thể an ủi được! Chỉ có thể tự ông ta bình tĩnh lại thôi.

Khẩu Anh Kiệt cũng bước ra ngoài cửa động.

Lại một tháng nữa trôi qua.

Hai người vẫn sống và luyện công như trước, tựa hồ không có chuyện kinh thiên động địa vừa xảy ra ở hoàng cung!

Khẩu Anh Kiệt không hỏi thêm nữa lời, Chu Không Dục cũng tuyệt nhiên không nhắc tới.

Ngoài những thứ võ công trước đây mà Khẩu Anh Kiệt ngày đêm mài miết luyện rèn, Chu Không Dục còn truyền thụ thêm cho chàng Phong Trụ công và một thứ công phu thượng thừa gọi là Khí kiếm.

Phong Trụ công chính là luyện công nhờ vào cửa gió chính trong thạch động của Chu huynh mà trước đây Khẩu Anh Kiệt đã chứng kiến. Còn Khí kiếm là một loại võ công thượng thừa mà không chỉ dùng để hộ thân mà còn có khả năng dùng tay không sát thương đối phương như đao kiếm. Nhưng muốn luyện thứ công phu này thì phải luyện thành Phong Trụ công và Thủy Thụ công!

Thạch động này thế rất đặc biệt, hứng gió từ một vách núi dồn cả vào, mang theo cuồng khí mạnh vô cùng.

Thực ra khi mới phát hiện được thạch động này, cửa gió chỉ là một lỗ rất nhỏ nên luồng khí từ cửa sông dồn vào nén lại trong vách đá thổi vào đây chưa mạnh lắm!

Khi nhận ra tác dụng kỳ diệu của cách luyện công này, ông khoét lỗ rộng ra làm cho sức gió mạnh dần lên.

Luồng gió sát ngay cửa động đủ sức xuyên kim nát đá, nếu chịu đựng được nó thì cơ thể gần như biến thành mình đồng da sắt, bất cứ thứ cuồng lực gì của đối phương cũng đều có thể chịu đựng được!

Mấy ngày đầu Khẩu Anh Kiệt chỉ đứng cách xa và chỉ chịu được chừng nửa khắc đã thấy toàn thân đau như giã. Nhờ vận cang khí mà chàng đã luyện được sau một thời gian vận công điều tức mới phục hồi lại như trước.

Đó chính là lý do vì sao Chu Không Dục bắt chàng luyện cang khí trước khi truyền thụ Phong Trụ công.

Dần dần, Khẩu Anh Kiệt đứng gần cửa gió thêm, thời gian cũng lâu hơn sau mười ngày thì chàng có thể đứng chặn cả cửa đủ sức nhấc bổng cả tảng đá nặng mấy trăm cân!

Nhờ luyện thành cang khí và đã có nội lực thâm hậu, việc luyện công của chàng mới tiến triển nhanh được như thế.

Chẳng những về nội lực và qua việc luyện tập này, tinh lực và thị lực cũng tinh nhanh lên rất nhiều.

Sau một tháng, chàng có thể nghe được tiếng lá rơi cách mười trượng nhìn thấy rõ vật trong thạch động tới om!

Hàng ngày chịu đựng ngọn gió độc kinh nhân đó, da chàng nổi lên từng nốt đỏ, sau buổi tập phải dùng một thứ dược vật của Chu Không Dục bôi vào mới tan đi!

Nhưng sau chừng nửa tháng thì không còn nổi lên những nốt đỏ nữa.

Chu Không Dục nói rằng cơ thể chàng giờ đã có thể chịu đựng được một số độc tố.

Một điều đặc biệt nữa là trong thời gian đó chàng ăn rất nhiều, gấp đôi gấp ba ngày thường mà vẫn thấy đói.

Sau khi luyện Phong Trụ công, Khẩu Anh Kiệt đã thuộc và hàng những cao thủ đỉnh cao của võ lâm đương đại!

Tối hôm đó luyện Phong Trụ công xong, chàng ra ngoài động luyện khinh công, chợt trông thấy một nhân ảnh từ bờ sông đối diện lướt sang bên này, nhanh như một con chim lớn.

Bấy giờ mặt sông băng đã dày, thậm chí người thường còn có thể qua được nói gì đến người luyện võ?

Nhưng ở đây người đó lướt đi trên mặt băng rất nhanh tựa hồ chân không chạm đất làm cho Khẩu Anh Kiệt hết sức ngạc nhiên!

Chàng tự hỏi :

— Nhân vật nào mà khinh công trác tuyệt đến vậy? Chẳng lẽ đó là Chu đại ca?

Chàng nép sau một mô đá quan sát.

Lúc này thì chàng đã nhìn rõ đó là một người bận bạch y hòa trong màu tuyết, đội một chiếc mũ màu trắng hình dáng rất cổ quái.

Người kia men theo bờ sông ngược lên phía thạch động của Chu Không Dục.

Bấy giờ Khấu Anh Kiệt đang đứng giữa vách đá là lối đi duy nhất dẫn vào thạch động!

Bạch y nhân thi triển một chiêu Nhất Hạc Xung Thiên tung mình bay lên cao bảy tám trượng nhảy qua hai bậc đá đầu tiên.

Sự xuất hiện của một nhân vật có võ công cao cường như thế vào đêm khuya là điều rất đáng ngờ, hơn nữa người đó lại đi về phía thạch động của Chu Không Dục, càng làm Khấu Anh Kiệt cảnh giác cao độ!

Chàng nghĩ ngay tới hai tên Nông Thái và Thương Dã Bình đã tới đây tháng trước, lo lắng tự hỏi :

– Chẳng lẽ triều đình lại cử người tới đây truy sát Chu đại ca?

Khi người kia lên tới nửa vách đá, Khấu Anh Kiệt liền bước ra chặn đường, chấp tay nói :

– Khinh công của tôn giá thật trác tuyệt, tại hạ vô cùng khâm phục!

Người kia dừng lại hỏi :

– Người là ai?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ họ Khấu! Xin cho biết đêm khuya tôn giá thâm nhập vào đây có ý đồ gì?

Bạch y nhân cười nhạt đáp :

– Các hạ khéo đùa! Sơn lâm trong thiên hạ, ai cũng có thể đến được chứ có phải của riêng ai đâu? Sao lại bảo tại hạ thâm nhập?

Khấu Anh Kiệt lạnh giọng :

– Tuy không phải là của riêng ai, nhưng ở đây không có đường xá, hơn nữa gần đây là nơi định cư của tại hạ. Vì thế tôn giá hãy trình bày mục đích rõ ràng, nếu không đừng trách tại hạ không khách khí!

Bạch y nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

– Thôi được, bổn nhân muốn hỏi các hạ một vài điều, hy vọng người nói thật!

Khấu Anh Kiệt lãnh đạm trả lời :

– Cái đó còn phải xem hỏi về việc gì đã!

Bạch y nhân nghe thế ngửa mặt cười một tràng cuồn cuộn!

Trong đêm khuya thanh vắng, tiếng cười rùng rợn vang xa tới mấy dặm, âm hưởng dội và những vách đá phía xa rền vang bất tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thần công chấn quần tà

Khấu Anh Kiệt nhíu mày hỏi :

– Tôn giá sao lại cười? Tại hạ thấy có gì đáng cười đâu?

Bạch y nhân dứt tràng cười xong nói :

– Trước đây chúng ta có mấy bị bằng hữu đến đây. Chính các hạ đã đánh đuổi chúng chạy đi không?

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– 'Quả nhiên tên này là đồng bọn của chúng. Mình đoán không sai mà!'

Liền hỏi :

– Có phải quý hữu là hai vị Nông Thái và Thương Dã Bình, tự xưng là thị vệ của Thần Vũ Doanh ở đại nội không?

Bạch y nhân gật đầu :

– Chính phải.

– Nếu vậy thì tôn giá đã đoán đúng. Tại hạ có thỉnh giáo cao chiêu của hai vị này, còn có thêm sáu tên thuộc hạ nữa.

Bạch y nhân hừ một tiếng nói :

– Người thật to gan.

Khấu Anh Kiệt thân nhiên đáp :

– Bọn chúng cạy đông gây hấn trước, tại hạ chẳng lẽ không có quyền tự vệ hay sao?

Bạch y nhân ấn tay vào chuôi đao đeo bên hông hỏi :

– Người có biết thân phận của ta thế nào không?

Khấu Anh Kiệt khinh khinh trả lời :

– Bất kể tôn giá là ai. Người không phạm ta, ta không phạm đến người. Nếu tôn giá phạm đến tại hạ, đương nhiên tại hạ sẽ không khách khí!

Giọng Bạch y nhân đầy đe dọa :

– Người hãy liệu liệu cái đầu trên cổ mình đó! Nói cho người biết, ta là người từ cấm thành tới đây.

Khấu Anh Kiệt không nói gì.

Bạch y nhân rút trong túi ra một tấm thẻ bài hoa lên trước mặt Khấu Anh Kiệt rồi lại cất vào tự giới thiệu :

– Ta họ Tô, giữ chức Phó thống lĩnh Thần Vũ Doanh trong đại nội. Chức hàm là quan tứ phẩm. Tên họ Khấu! Người ăn phải mật thiên lôi hay sao mà dám ngăn cản chúng ta phụng chiếu thiên tử tra án?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ không dám!

Nói vậy nhưng trong lòng chàng không khỏi kinh hãi.

Ai cũng biết Thần Vũ Doanh thế lực rất lớn, và đụng đến mệnh quan triều đình chẳng phải chuyện đùa, sẽ liên lụy đến tam công cửu tộc.

Đối phương tự giới thiệu mình là Phó thống lĩnh Thần Vũ Doanh, lại là chức hàm tứ phẩm, chẳng những địa vị rất lớn mà võ công cũng rất cao cường.

Hơn nữa hấn từ kinh thành tới đây tất không phải chỉ có một mình, và lời của hấn tra án chẳng có gì khác hơn là làm điều bất lợi cho Chu Không Dực.

Bạch y nhân thấy chàng trầm ngâm như vậy, tin rằng đối phương khiếp sợ khi biết thân phận của mình.

Quả thật nghe đến phó thống lĩnh Thần Vũ Doanh, đến cả những bậc vương hầu còn kính sợ, nói gì một thảo dân?

Hấn lên giọng kể cả nói :

– Tên họ Khấu! Ta biết người không liên quan đến vụ án mà chúng ta đang tra xét. Nhưng phải có trách nhiệm tạo điều kiện thuận lợi cho chúng ta, nếu không sẽ cộng thêm tội thảng trước dám phạm đến mệnh quan triều đình!

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Vậy Tô đại nhân cần gì tại hạ?

Bạch y nhân sấn lên một bước hỏi :

– Nói thật với người chúng ta đang truy bắt phạm nhân. Người biết ngăn cản mệnh quan hành sự bị khép vào tội gì không?

Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Đại nhân khéo đùa. Ở nơi thâm sơn cùng cốc này, chẳng lẽ có phạm nhân yếu phạm tới đây?

Bạch y nhân chợt quát lên :

– Người thì biết gì? Chúng ta có chứng cứ.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Đúng là tại hạ ở nơi hoang dã, làm sao biết chuyện trong triều!

Bạch y nhân phóng ánh mắt sắc như điện nhìn thẳng vào mặt Khấu Anh Kiệt nói :

– Ta tin rằng người nhất định biết người này.

Khấu Anh Kiệt thân nhiên hỏi :

– Vậy ư? Ai thế?

– Đó là nhân vật rất có danh, là hoàng tử của tiên triều, từng được phong là Ninh vương, thực danh Chu Không Dục vì phạm trọng tội nên mới bị đày ra Đông hải.

Khấu Anh Kiệt tuy đã dự liệu trước nhưng nay nghe thế không khỏi kinh tâm nhưng vẫn giữ được vẻ mặt trầm tĩnh hỏi :

– Tại hạ có nghe tới đại danh Ninh vương. Nhưng nếu vị đó bị đày ra Đông Hải thì sao các vị không ra đó bắt mà lại tới đây?

Tên họ Tô cười hắc hắc nói :

– Chúng ta có tin tức rất đáng tin cậy là hấn ở khu vực này. Nhưng cụ thể ở đâu thì chỉ người mới biết.

Khấu Anh Kiệt chưa kịp trả lời thì hấn lại tiếp :

– Nếu người chịu hợp tác với chúng ta xong việc tất có trọng thưởng. Bằng không thì kết hợp cả tội trước mà xử trị, tất sẽ không nhẹ đâu.

Sau khi nghe Chu Không Dục kể lại với chàng, Khấu Anh Kiệt rất đồng tình với ông, căm ghét tên hôn quân và bọn tay sai vô đạo.

Khi tên họ Tô nói rõ mục đích tới đây chàng đã có dự định quyết không để hấn sống rời khỏi nơi này vừa trả thù cho Chu đại ca vừa muốn thử xem thân thủ mình ra sao.

Trong lúc nói chàng đã ngầm đề tụ công lực lên toàn thân phòng bị, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thân nhiên!

Tên họ Tô này là Vân Đồng, ngoại hiệu Truy Tinh Cầm Nguyệt, ngày xưa cầm đầu bọn hắc đạo ở cả vùng Lưỡng Tương, võ nghệ siêu phàm.

Thời còn là thủ lĩnh hắc đạo, Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không có quan hệ rất mật thiết với Tô Vân Đồng nên mới đưa hấn về làm Phó thống lĩnh Thần Vũ Doanh, lợi dụng sự ngu muội u mê của hôn quân mà hai tên kết hợp nhau làm lung đoạn quần thần.

Võ công Tô Vân Đồng không thua kém thống lĩnh Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không bao nhiêu.

Thấy Khấu Anh Kiệt đứng cúi đầu trầm ngâm không nói, nghĩ rằng đã bị mình thuyết phục, tiến thêm một bước hỏi :

– Khấu bằng hữu! Người thấy thế nào?

Khấu Anh Kiệt vẫn trầm ngâm không đáp nhưng trong lòng lại rất căng thẳng!

Tô Vân Đồng nói tiếp :

– Đương nhiên người không cần phối hợp hành động mà chỉ địa điểm ẩn náu của hấn thôi. Ta hứa rằng sẽ có thưởng xứng đáng.

Khấu Anh Kiệt hừ một tiếng nói :

– Tại hạ không biết. Mà cho dù có biết cũng không nói.

Tô Vân Đồng mắt hiện sát cơ, lùi một bước hỏi :

– Thế nào? Người nói gì?

Khấu Anh Kiệt gằn từng tiếng :

– Ta không phải là người bán rẻ bằng hữu.

Tô Văn Đồng gầm lên :

– Tiểu tử muốn chết!

Dứt lời hấn vùng chưởng đánh ra.

Khấu Anh Kiệt đã vận sẵn công lực, lập tức xuất thủ tiếp chiêu.

Bình một tiếng, cả hai đối thủ đều bị chấn lực bức lùi hai bước.

Tô Văn Đồng ngậy mặt nhìn đối phương, không ngờ thiếu niên này có công lực kinh nhân như thế.

Nhưng chỉ một thoáng sau, Tô Văn Đồng rút đao ra nhảy bổ vào thét to một tiếng chém xuống vai tả Khấu Anh Kiệt.

Thế đao trông bình thường nhưng có một thức biến hóa rất kỳ ảo.

Khấu Anh Kiệt vốn đã cảnh giác không dám coi thường địch nhân liền dùng một chiêu trong Kim Lý Hành Ba Đồ tránh đi.

Tô Văn Đồng vừa động thủ đã dùng binh khí, hơn nữa xuất ngay tuyệt chiêu không ngờ đối phương tránh được một cách dễ dàng như thế.

Khấu Anh Kiệt đã xác định quyết tâm không để đối phương sống sót ra khỏi nơi này nên khi ngọn đao của Tô Văn Đồng còn chưa kịp thu về liền vùng trào Chop tới uyển mạch hấn...

Nhưng Tô Văn Đồng phản ứng rất nhanh, liền tung cước đá vào ngực chàng.

Nhưng vì khinh công của Khấu Anh Kiệt lúc này chỉ e trong thiên hạ không ai sánh nổi, trượt đi như con cá làm cước của Tô Văn Đồng đá vào khoảng không.

Tên phó thống lĩnh đứng ngây ra.

Mấy chục năm tung hoành giang hồ, chưa bao giờ hấn gặp loại thân pháp kỳ dị nhưng rất hiệu quả như thế.

Khi được hai tên Nông Thái và Thương Dã Bình kể lại, Tô Văn Đồng cho rằng chúng phóng đại thêm để bớt nhục cho mình.

Nhưng bây giờ qua hai chiêu đấu thì hấn đã nhận ra lời Nông Thái và Thương Dã Bình đã không nói ngoa.

Đang bàng hoàng, tay phải hấn đã bị đối phương gõ trúng uyển mạch, cổ tay chỉ hơi tê đi một thoáng, bàn tay chợt trở nên nhẹ bồng. Nhìn lại thì thấy Khấu Anh Kiệt đoạt được thanh đao rồi.

Hơn nửa đời lăn lộn trong giang hồ, Tô Văn Đồng chưa bao giờ bị cái nhục như thế, tuy võ công chưa gọi là cái thế nhưng cũng là một nhân vật xuất chúng trong hắc đạo, ngờ đây bị một thiếu niên miêng còn hơi sữa đoạt mất binh khí chỉ sau ba chiêu đấu?

Hấn nhảy lùi lại một bước rồi đột nhiên vùng tay trái lên :

Vút! Vút! Vút! Vút!

Bốn viên ám khí bay như chớp nhằm chuẩn xác những yếu huyệt trước ngực Khấu Anh Kiệt.

Thông thường những cao thủ hắc đạo phần lớn đều rất tinh thông dùng ám khí. Đặc biệt Dạn chỉ kim hoàng của Tô Văn Đồng lại càng lợi hại.

Khấu Anh Kiệt đành phải nhảy lùi lại tránh, khi nhìn lại thì đối phương đã nhảy xuống tới bờ sông rồi! Khấu Anh Kiệt tung mình nhảy theo. Tô Văn Đồng lấy ra một ống pháo hiệu bắn lên trời phát ra một luồng sáng đỏ rực.

Khấu Anh Kiệt biết rằng hấn đang phát tín hiệu cho đồng bọn nên dừng lại nhìn quanh!

Quả nhiên chỉ sau chốc lát xung quanh chàng có nhiều nhân ảnh lơ lửng, có tới hàng chục người tay cầm đuốc sáng tiến đến vây lấy hai người.

Đồng thời giữa sông đèn đuốc chợt nổi lên sáng trưng, từ hạ lưu có tới bốn chiếc thuyền lớn đang tiến lại gần, trên thuyền đứng đầy người.

Như vậy là kinh thành đã huy động nhân mã quyết diệt cho bằng được Chu Không Dục.

Thấy đông người tiếp ứng, Tô Văn Đồng phản chấn hấn lên.

Đề lấy lại sĩ diện trước thuộc hạ, hấn chỉ tay vào mặt Khấu Anh Kiệt quát lên :

– Tiểu tử! Người sẽ phải nhận một cái chết rất thảm...

Nhưng hấn chưa kịp dứt lời thì thấy đao quang lóe lên ngay trước mặt.

Với thân pháp thần tốc không sao tưởng tượng nổi, Khấu Anh Kiệt lao tới nha ánh chớp, thanh đao trong tay chém bổ xuống vào địch nhân.

Tô Vân Đồng đắc ý vì có thêm trợ thủ không ngờ đối phương thân pháp quá nhanh khi đao bổ xuống thì trở tay không kịp nữa.

Hắn rú lên một tiếng, cánh tay trái bị chém đứt phẳng rơi xuống đất.

Từ xung quanh vang lên tiếng quát :

– Tiểu tử to gan đáng chết.

Cùng lúc này mấy luồng kinh lực ập tới, hình như còn nghe có cả tiếng binh khí nữa.

Mình thương dễ tránh, tên ám khó phòng.

Khấu Anh Kiệt không biết lực lượng của đối phương có bao nhiêu và dùng những thứ binh khí gì nên tung mình nhảy lên cao tám chín trượng lướt ra xa.

Nhưng chân vừa chạm đất đã thấy bốn năm nhân ảnh lao tới, tay vung đao kiếm sáng loáng, đâm vào các yếu huyệt Trung Thủ, Thiên Đột, Cự Khuyết và Ấn Đường.

Khấu Anh Kiệt thất kinh, vội lướt người tránh đi.

Dưới ánh đèn đuốc sáng trưng, Khấu Anh Kiệt nhận ra mình đã bị gần trăm người tay cầm đuốc vây chặt bốn phía, hò reo như chợ vỡ.

Chúng đứng thành trận thức, tay cầm binh khí, tiến thoái theo lệnh của một lão nhân đầu bạc.

Lão nhân này da mặt nhăn nhúm, người gầy, bận trường bào màu đen, ngoài khoác thêm chiếc áo gió màu vàng, ngực thêu một chiếc đầu lâu.

Tay trái lão nhân cầm một lá cờ nhỏ hình tam giác, thỉnh thoảng phát lên.

Đó là hiệu lệnh chỉ huy cho bọn người bao vây Khấu Anh Kiệt tiến hoặc lùi.

Khấu Anh Kiệt nhận thấy rằng trận thức có tới ba lớp, bố trí rất phức tạp, nhưng với võ học và kinh công như hiện nay, chàng tin rằng mình có thể phá trận thoát ra ngoài.

Chàng quan sát lão nhân một lúc tự nhủ :

– 'Tên này thân phận còn cao hơn bạch y nhân họ Tô, ắt là thống lĩnh Thần Vũ Doanh Hải Đại Không đây'.

Chàng nghe kể về sự lộng hành của tên này, Chu Không Dực nói rằng mấy lần suýt mất mạng vì Tam Âm Tuyệt Hộ Thủ của hắn nhưng mới rồi giao thủ hắn bị thua nhưng trốn mất, giá như lần này giết được hắn để báo thù cho Chu đại ca thì rất tốt.

Khấu Anh Kiệt đang suy nghĩ thì Bạch phát lão nhân dẫn theo bốn người mặc áo hoa lướt tới trước mặt.

Trong số bốn tên này, Khấu Anh Kiệt nhận ra tên bại tướng dưới tay mình lần trước đó là Ứng Trảo Thủ Thương Dã Bình.

Tên này được chàng tha mạng nhưng rất cay cú hậm hực, thề rằng sẽ đến lần nữa, quả nhiên bây giờ còn cựa thế đông người đến tìm cừu.

Cả năm tên đến cách Khấu Anh Kiệt chừng ba trượng thì dừng lại.

Chàng chú ý nhìn bạch phát lão nhân mà chàng đoán là Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không, thấy lưng hắn đeo một thứ binh khí rất đặc biệt, giống như chiếc phát trần nhưng nhỏ hơn nhiều, màu đen như hắc ín.

Trên bàn tay hắn còn đeo ba chiếc nhẫn vàng rất lớn, hình thù kỳ dị, mặt lồi hẳn ra giống như không phải đúc liền mà được gắn vào vậy.

Bạch phát lão nhân chỉ sang Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Người có phải họ Khấu không?

Chàng chưa kịp trả lời thì Thương Dã Bình đã chấp tay cung kính nói :

– Bẩm Thống lĩnh, hắn chính là Khấu Anh Kiệt.

Câu nói đó khẳng định rằng bạch phát lão nhân đúng là Bình Giang Nhất Tẩu Không Viễn nhất tẩu Hải Đại Không.

Tên thống lĩnh phóng ánh mắt sắc như dao chăm chú quan sát Khấu Anh Kiệt hồi lâu gật đầu nói :

– Còn ít tuổi mà có được công phu như thế, thật đáng phục.

Tôi đó chợt gần giọng hỏi :

– Khấu Anh Kiệt! Người có biết bốn tọa là ai không?

Khấu Anh Kiệt chỉ cười nhạt không đáp.

Lão đàn tự giới thiệu :

– Ta họ Hải, là Thống lĩnh cầm vệ đội Thần Vũ Doanh! Tên họ Khấu! Người đã biết tội chưa?

Trước đông người như vậy, lại có cả Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không trước đây đã từng đánh bại Chu Không Dực, Khấu Anh Kiệt không khỏi kinh tâm

Nhưng biết tình thế này không tránh khỏi động thủ, chàng liền bình tĩnh lại, không thấy sợ nữa.

Chàng chậm rãi đáp :

– Hải Đại Không. Các hạ đừng cậy thế hiếp người. Tại hạ ở đây không làm gì phạm pháp, vì sao các người hai ba phen tới đây ức hiếp, phóng thủ làm càn, bất chấp vương pháp, lại còn kết tội cho ta là nghịch lý gì?

Một trong bốn người mặc áo hoa chỉ tay trừng mắt quát :

– To gan!

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không tiến thêm hai bước, hừ một tiếng hỏi :

– Tiểu tử! Làm sao người biết tên ta là... Hải Đại Không? Ai nói với người vậy? Có phải Chu Không Dực không?

Khấu Anh Kiệt hơi sững ra.

Vừa rồi chàng sợ xuất gọi tên hán thật.

Tuy nhiên chàng trấn tĩnh lại ngay, cười đáp :

– Đại danh của Hải thống lĩnh thì cả thiên hạ có ai là không biết? Nghe nói kể cả những bậc vương hầu cũng sợ uy danh thống lĩnh mà.

Hải Đại Không ngửa mặt cười to một tràng rồi đột ngột tắt ngay, gần giọng nói :

– Câm miệng! Mọi người chỉ được gọi ta là Hải Uy, trong ấn tín cũng thế, ai dám gọi là Hải Đại Không?

Tôi đó khoát tay ra lệnh :

– Bắt lấy hán cho ta.

Một tiếng dạ ran, năm tên hán tử từ năm hướng khác nhau, tay vung trường kiếm xông vào.

Trong tiếng hô sát vang trời, năm thanh kiếm đồng thời chém xuống đầu, vai Khấu Anh Kiệt.

Năm tên này đã được huấn luyện thành thực, năm thanh kiếm tạo thành một bức màn thép, dày đặc đến nỗi mưa rơi không lọt, vây kín xung quanh chàng.

Không những kiếm ảnh phát ra rợp mắt mà kiếm khí cũng rít lên như đông bão, nghe mà kinh tâm.

Xem chừng năm tên hoàng y hán tử này rất có lai đầu, ngay chiều đầu tiên chúng đã thi triển Ngũ cực phong lôi kiếm trận uy lực bậc nhất võ lâm.

Trong màn kiếm ảnh dày đặc như thế, dưới ánh sáng hàng chục bó đuôi soi tỏ như ban ngày, Khấu Anh Kiệt đang bị vây sò sò trong kiếm trận, thế mà chẳng biết bằng cách nào chàng thoát được ra ngoài, thậm chí thanh đao của Tô Văn Đồng đang cầm trong tay cũng không động.

Cả trăm cao thủ vây quanh không kịp nhìn rõ chàng đã dùng thân pháp gì, chỉ thấy chàng trườn ra khỏi màn kiếm giống như con rắn.

Không ai tin rằng con người lại có thân pháp thần kỳ đến thế.

Năm tên hoàng y kiếm sĩ đứng phát ngơ.

Lúc này Khấu Anh Kiệt mới sử dụng đến thanh đao.

Ánh đao lóe lên như hàng chục con thần long đảo vũ, không sao dự đoán được phương hướng, cũng không nhận ra chiêu thức, năm tên kiếm sĩ vừa công

chưa kịp trở kiếm lại thì hai tên đã bị chém bay đầu.

Tiếng rú thảm của người bị giết, tiếng la hoảng của kẻ bị đánh bật bình khí trong tay, tiếng kêu kinh hoàng của gần trăm người chứng kiến, cùng tiếng sắt thép chém vào nhau loảng xoảng tạo thành một thứ âm thanh hỗn độn.

Cho đến giờ Khấu Anh Kiệt vẫn chưa biết võ công tạo chí của mình đạt tới mức độ nào.

Nhưng qua chiêu này, chàng cảm thấy mình xuất thủ hơi nặng một chút.

Ba tên kiếm sĩ còn lại thì hai tên đã bị đánh bay mất kiếm, đứng ngây ra như phỗng còn tên kia quay đầu chạy tháo thân.

Lúc này Khấu Anh Kiệt muốn giết hai tên kiếm sĩ thì dễ như trở bàn tay nhưng chàng không hạ thủ!

Lại có thêm mười tên hoàng y kiếm sĩ khác xông vào.

Lần này Khấu Anh Kiệt vung đao phản kích ngay.

Choang! Choang! Choang! Choang!

Tiếng rền vang lên liên hồi kỳ trận như sấm, ngay chiều đầu bốn thanh trường kiếm đã bay vút lên không, tiếp đó là hai tiếng rú thảm.

Một tên kiếm sĩ bị chém ngang lưng đứt thành hai đoạn, tên khác bị đao xả xuống vai đứt lìa nguyên cả cánh tay.

Trừ hai tên bị từ thương rú lên thảm thiết, toàn trường lặng phắc không ai thốt ra tiếng nào.

Tất cả thần thờ nhìn Khấu Anh Kiệt tưởng chừng như đó là một vị thiên tướng bất khả chiến bại.

Trường đầu lặng đi trong khoảng khắc, sau đó lại thêm hai người nhảy vào.

Khấu Anh Kiệt ngược lên nhìn.

Đó là hai tên hán tử áo hoa vừa đứng cạnh thống lĩnh Binh Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không.

Hai tên, một cầm chiếc Thái tuế tiên, một sử ngọn trường thương, vừa nhảy tới đã tấn công Khấu Anh Kiệt cả hai mặt thượng hạ.

Trên, trường thương đâm vào huyết Thiên môn, dưới, tiên điểm tới huyết Hoàng long, thế vô cùng ác liệt.

Tên cầm thương tên là Hạ Hầu Cương người thấp lùn, da đen kịt, thời trẻ làm nghề trộm ngựa, tình cờ gặp được danh sư là Thiết thái tuế Chử Bưu, đầu làm môn hạ của tên cao thủ hắc đạo này.

Chử Bưu thương pháp lừng lẫy giang hồ, có sáu mươi tư phép biến hóa, hùng bá cả vùng Giang nam, được tôn xưng là Nam thương vương.

Trong số môn hạ của Chử Bưu, tên nào cũng thấp lùn chưa đầu năm thước, chỉ riêng Hạ Hầu Cương chỉ vắn vẹo bốn thước.

Thương pháp của Chử Bưu thì người càng thấp dùng thương càng có uy lực, bởi vậy Chử Bưu rất ưu ái tên đồ đệ này.

Và chẳng hán cũng có thiên bẩm võ học, nên sau ba năm khổ luyện thương thuật của Hạ Hầu Cương chẳng còn kém sư phụ là bao.

Chẳng những ưu ái truyền thụ kết bản lĩnh sở học, Chử Bưu còn đem ái nữ gả cho Hạ Hầu Cương nữa.

Sau khi Chử Bưu qua đời, Hạ Hầu Cương được thừa kế cơ nghiệp rất lớn của ông nhạc.

Nhưng bản tính ngông cuồng, ăn chơi sa đọa không mấy năm hán làm cơ nghiệp tiêu tán, quay lại làm nghề cũng là trộm cướp. Nhưng có bản lĩnh hơn người mà nhanh chóng trở thành tên đầu sỏ bọn lục lâm thảo khấu của Tương Nam.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cuối cùng hán trở thành môn hạ dưới trướng Binh Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không, được thăng làm Lục đới đao thị vệ của tên thống lĩnh Thần Vũ Doanh.

Còn tên sử Thái tuế tên là Tàn Vinh, cũng là một tên đầu sỏ của hắc đạo ở vùng thượng du Trường giang.

Khấu Anh Kiệt thấy nếu đối phương cứ dùng thuật Xa luân chiến thế này, dù công lực cao cường đến bao nhiêu nhưng đánh mãi rồi cũng sẽ sức cùng lực tận mà bị giết.

Chàng nghĩ cách tránh bọn này đồng thời tìm cơ trừng trị Hải Đại Không trả thù cho Chu đại ca rồi rút lui.

Nhưng Tàn Vinh và Hạ Hầu Cương một roi một thương liên thủ tấn công vô cùng uy mãnh buộc chàng phải đối phó.

Thực ra Hải Đại Không cho hai tên thủ hạ thân tín này xuất chiến, biết rằng không phải địch thủ của Khấu Anh Kiệt nhưng hán có thâm ý khác.

Hai tên này quả nhiên thân thủ siêu phàm, qua mười chiêu mà Khấu Anh Kiệt vẫn chưa thắng được.

Tần Vinh và Hạ Hầu Cương càng đánh càng hung mãnh, cả hai vừa xuất chiêu vừa hò hét vang trời.

Quần tặc đứng ngoài lấy lại được tinh thần, ra sức hò reo cổ vũ.

Giữa lúc trận đánh đang kịch liệt, Hạ Hầu Cương bỗng hét to một tiếng, một mình sấn tới dùng thương quét ngang hạ bàn đối phương.

Lúc đầu thì cả hai tên kết hợp nhịp nhàng trong công có thủ, tạo thành thế ỷ dốc cho nhau.

Hạ Hầu Cương thấy qua mười chiêu mà Khấu Anh Kiệt không làm gì được mình nên mới mạo hiểm đơn độc tấn công.

Đó là một sai lầm lớn.

Thực ra Khấu Anh Kiệt có thể thu thập chúng từ lâu nhưng chàng tính toán sao cho để thoát hai tên này, bất thần công kích Hải Đại Không chỉ trong vài chiêu đã thương được hẳn.

Nay Hạ Hầu Cương đã tình nguyện chịu khổ đau, chàng đành phải hoàn thành tâm nguyện cho hắn.

Tần Vinh chưa kịp xuất roi quất xuống, chàng đã nhảy bật lên vừa đủ tránh ngọn thương quét sang, thân ảnh đã lướt tới trước mặt Hạ Hầu Cương.

Tên này thất kinh lùi lại nhưng không kịp nữa.

Khấu Anh Kiệt vung tả chưởng đánh vào ngực tên lùn.

Với khoảng cách chỉ năm thước, với công lực của Khấu Anh Kiệt hiện giờ, chỉ cần chàng xuất sáu bảy thành công lực thì hắn đâu còn mạng?

Nghĩ tình song phương vô cừ vô oán, Hạ Hầu Cương cũng chưa dùng đến độc chiêu nên Khấu Anh Kiệt thu lại hai thành công lực.

Mặc dù vậy, tên lùn cũng bị đánh bay đi xa tới hơn hai trượng, miệng ộc ra một bãi huyết, ngã xuống ngất đi.

Chính lúc đó một nhân ảnh lướt vào.

Người chưa tới một luồng kinh phong đã ập tới phủ khắp người Khấu Anh Kiệt khiến y phục chàng bay lên phất phật.

Khấu Anh Kiệt kinh hãi nhảy lùi lại, ngược mắt nhìn.

Đích thân Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không thống lĩnh cấm vệ đội Thần Vũ Doanh của Hoàng cung thân tự mã xuất.

Trong tay hắn chỉ cầm một ngọn cờ nhỏ hình tam giác.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm:

— 'Đã đến thời điểm quyết định rồi đây'.

Chàng biết đang gặp phải một địch thủ lợi hại nên không dám khinh suất, vận công bố mãn toàn thân đề phòng.

Hải Đại Không tiến tới cách đối phương ba bước thì dừng lại, trở ngọn cờ thẳng tới ngực chàng.

Khấu Anh Kiệt chợt cảm thấy một luồng kinh khí từ ngọn cờ bức sang liền đưa đao ra đỡ.

Hai người một đao một cờ chỉ thẳng vào nhau dùng công phu Tá vật truyền lực quyết đấu.

Toàn trường im phắc, gần trăm cao thủ nín thở nhìn vào.

Công phu tá vật truyền lực đối với võ lâm không xa lạ, nhưng vấn đề là hai đối thủ nội công ở mức độ nào.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không danh lừng thiên hạ, toàn võ lâm ai cũng biết thân thủ siêu phàm, xưa nay chưa có đối thủ.

Còn Khấu Anh Kiệt tuy chưa từng nghe danh nhưng đánh bại Nông Thái và Thương Dã Bình, một chiêu chém chết hai tên cao thủ của Thần Vũ Doanh, lại một chiêu chém tên khác thành hai đoạn và biến tên thứ tư thành tàn phế, sau đó còn đã thương Lục phẩm đối đao thị vệ Hạ Hầu Cương, đủ thấy là thiếu niên xuất chúng, chỉ e trong thiên hạ khó tìm được địch thủ.

Không khí như ngưng kết lại.

Kinh lực từ đao, kỳ phát ra mạnh dần lên.

Áp lực mạnh đến nỗi vòng vây trong cùng đứng cách ba trượng, nhiều tên ngã nhào nhào, số còn lại phải dạt ra xa.

Hai đối thủ mắt không rời nhau, tư thế không đổi, người như cứng đờ ra.

Đứng ngoài không ai thấy được chỗ ảo diệu trong cuộc đấu nội lực này nhưng đều hiểu đây là cuộc đấu vô cùng hung hiểm, thường dẫn đến kết cục lưỡng bại câu thương hoặc chỉ ít một trong hai người ngã xuống.

Bọn thị vệ biết rằng thống lĩnh đã chủ động chọn đấu pháp này, tất đã cầm chắc thắng địch nhân, tuy vậy cũng không khỏi lo lắng.

Thời gian dường như vô tận.

Một khắc, hai khắc trôi qua.

Chợt thấy người Hải Đại Không chấn động.

Tuy hấn chưa lùi nhưng thân thể không còn trầm ổn như trước nữa, đầu gối run run tay cầm ngọn cờ cũng không còn giữ thẳng được nữa.

Đứng ngoài quan chiến không chỉ có một trăm người trong Thần Vũ Doanh và hai đội đông, Tây cung thị vệ.

Trên đỉnh núi cách đó gần hai trăm trượng còn có một khán giả nữa nhưng không ai để ý, đó là Chu Không Dục.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Máu nhuộm bên sông

Chu Không Dục đã đứng đó quan sát từ lâu, nhưng không muốn làm kinh động đến trận đấu thì thấy Khấu Anh Kiệt giao chiến một cách tự tin.

Tuy vậy ông biết rõ võ công của Hải Đại Không và thủ đoạn thâm độc của hấn nên sẵn sàng xuất thủ tương trợ bất cứ lúc nào.

Hơn nữa Hải Đại Không có mối thâm cừu huyết hải, ông không thể để hấn tẩu thoát một lần nữa.

Trong trường đấu, Khấu Anh Kiệt rõ ràng đang chiếm được ưu thế.

Chàng không nén được niềm vui, vì chỉ qua thời gian hơn một nửa năm, võ công của chàng đã tiến bộ tới mức không sao tưởng tượng nổi.

Trong thiên hạ võ lâm, ai dám tự cho mình rằng đấu nội lực mà thắng nổi Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không?

Chàng càng đấu càng phấn chấn, nội lực vẫn rất sung mãn.

Trái lại chân tay Hải Đại Không càng run hơn trước người bắt đầu ngã về phía sau.

Xem ra hấn cầm cự không được bao lâu nữa.

Cả trăm cao thủ của Đại nội đều vận công phòng bị, chỉ chờ một tiếng lệnh là ủa vào chém Khấu Anh Kiệt nát như bùn.

Nhưng đã xảy ra sự cố.

Đang phát công, Khấu Anh Kiệt chợt cảm thấy chân mình tê đi.

Chỉ một lát sau cảm giác đó lan ra toàn thân rất nhanh.

Đầu tiên, tay không giữ nổi thanh đao, keng một tiếng rơi xuống đất.

Tiếp đó đôi chân không còn đứng vững khụy xuống dần, thân thể ngã ụch xuống cát.

Hải Đại Không thu chiêu nhảy lùi lại ngửa mặt cười vang một tràng nói :

– Tiểu bối. Người đã trúng phải Vô Phong Tán Hoa châm của lão phu rồi, sinh mệnh không còn bao lâu nữa. Bây giờ còn cuống ngạo nữa không?

Khấu Anh Kiệt thất kinh, nhớ lại khi Hải Đại Không vừa nhảy ra đã phát ra một luồng kinh phong, tất hấn đã lợi dụng nó để thi triển Vô Phong Tán Hoa châm ám toán mình.

Hắn là độc châm này rất nhỏ nên chàng không phát hiện ra, độc chất thâm nhập trong cơ thể đến bây giờ mới phát tác.

Chàng cố vận công bức độc nhưng không sao đề tụ được công lực.

Vô Phong Tán Hoa châm nổi danh là ám khí bá đạo, chỉ như những chiếc lông tơ nhỏ được phát theo kinh khí bay đi bám vào người, chất kịch độc thấm theo lỗ chân lông mà thâm nhập vào cơ thể, chỉ sau một canh giờ là vào đến lục phủ ngũ tạng mà chết.

Ngay từ khi Hải Đại Không còn là một tên trùm thổ phủ mang biệt danh Thanh diện Diêm vương, cao thủ trong hắc bạch lưỡng đạo nghe nói đến ám khí này đều kinh hồn táng đờm.

Hải Đại Không cười hắc hắc nói tiếp :

– Khẩu Anh Kiệt. Người không liên quan đến vụ án nên chẳng cần phải bắt giải về kinh làm gì. Chúng ta còn nhiều việc phải làm nên không có thời gian quan tâm đến người. Để đề phòng bất trắc, cũng tránh cho người khỏi chịu đau đớn lâu, lão phu cho người được chết nhanh chóng.

Dứt lời tung mình nhảy tới.

Khẩu Anh Kiệt đã không còn chút công lực nào, đâu thể tránh được chiêu sát thủ của một cao thủ tuyệt đỉnh như Bình Giang Nhất Tẩu?

Nhưng số Khẩu Anh Kiệt vẫn còn chưa hết, ắt sẽ có cứu tinh.

Khi Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không tung mình nhảy tới thì từ trên vách đá một nhân ảnh lao xuống như vệt sao băng.

Người chưa tới tiếng hú đã phát ra vang rền khiến quần tặc đều chấn động, tai ù ù như muốn vỡ.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không giật mình thu thế lùi lại.

Chỉ chớp mắt một người đã đáp xuống hiện trường.

Đó là một hán tử thân thể rất tráng kiện mình cao tám thước, da mặt như đồng hun, bận chiến bào dệt bằng ngân kim tuyến, lưng đeo trường kiếm, thần oai凛凛.

Hải Đại Không nhìn người vừa xuất hiện mặt biến sắc.

Nhưng chỉ một lát sau hắn trấn tĩnh lại ngay cười hắc hắc nói :

– Ninh Vương gia. Tôi biết ngài nhất định sẽ hiện thân mà. Ti chức đã cho kiệu thuyền đến đây đón giá.

Người vừa xuất hiện chính là Ninh vương Chu hồng Dực, vóc người cao lớn và bộ chiến bào lông lãnh dưới ánh đuốc sáng trưng cùng với thân pháp kinh người vừa rồi, trông giống như thần tướng hiện thân.

Thấy Chu Không Dực xuất hiện, Khẩu Anh Kiệt kinh hãi trả lời :

– Chu đại ca tới đây làm gì?

Chu Không Dực cúi xuống nhìn chàng hay tay hợp thập.

Khẩu Anh Kiệt hiểu ý, cố sức ngồi dậy hai tay hợp thập như Chu đại ca vừa rồi nhắm mắt hành công.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không chuyển này lĩnh suất đại đội binh mã tới đây là để bắt Chu Không Dực về triều xử tội.

Nghe Nông Thái và Thương Dã Bình kể lại chuyện giao chiến và bị bại dưới tay Khẩu Anh Kiệt, hắn định bụng trước hết bắt chàng tra khảo xong, sẽ giết đi rồi sẽ bắt Chu Không Dực sau.

Nay chính vị Ninh vương đích thân xuất hiện thì còn gì bằng?

Hắn vung lá cờ tam giác chỉ huy thuộc hạ hàn thành trận thức Cửu cung thập sát vây lấy Chu Không Dực và Khẩu Anh Kiệt.

Yên tâm với thế trận đến chim bay cũng không thoát rồi, Hải Đại Không tiến lên một bước chấp tay nói :

– Vương gia nửa đêm đột nhập vào cấm cung là kinh động đến Thượng hoàng, còn giết cả Tây cung nương nương nữa... Ty chức phụng chiếu tới đây bắt Vương gia về quy án. Nếu ngài biết thức thời chịu tuân theo chiếu chỉ thì tốt.

Nhược bằng không...

Hắn cười hắc hắc hai tiếng, không nói hết câu.

Chu Không Dực chỉ trừng mắt nhìn hắn.

Hải Đại Không sợ thần uy lùi lại một bước nói tiếp :

– Nếu không ty chức đành thất lễ...

Không phải ai khác chính Hải Đại Không ngày xưa là thủ hạ thân tín của Thái tử Cao Xí, lập mưu ám hại Ninh Vương Chu Không Dực.

Cũng chính hắn thi hành lệnh của tiên đế cất lưỡi rồi đâm ông ra Đông Hải.

Nhưng nay hắn mở miệng đều xưng là Vương gia, điều đó khiến Chu Không Dực càng sôi máu.

Soạt một tiếng, ông rút kiếm ra.

Ánh kiếm toát ra nước thép xanh lạnh, chỉ nhìn qua cũng biết đó là bảo kiếm chém sắt như bùn.

Hải Đại Không tức giận quát lên :

– Chu Không Dực. Ta tưởng người còn có lý trí mới dùng lời khuyên bảo.

Người dám chống lại thánh chỉ hay sao?

Nói xong khoát tay ra lệnh cho thuộc hạ :

– Sát.

Chín nhân ảnh lập tức nhảy ra.

Đồng thời Cửu cung thập sát trận cùng phát động.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không nhảy lùi hai trượng ra ngoài trận.

Chín tên hoàng y sát thủ vừa nhảy ra đứng thành phương vị Cửu cung kết hợp với biến ảo của Cửu cung thập sát trận với hàng chục ngọn đuốc chuyển động chập chờn nhảy múa, lúc sáng lúc tối, khi xa khi gần, trông như hàng chục nhân ảnh, vừa huyền hoặc vừa ma quái.

Khấu Anh Kiệt đang nhắm mắt vận công trị độc, không sao an tâm được đành mở mắt ra.

Chàng muốn trợ lực cùng Chu đại ca liên thủ đối địch nhưng chân tay mềm nhũn vô lực không sao đứng lên được.

Cửu cung thập sát trận là sáng tạo đặc ý nhất của Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không.

Trận thức này gồm chín mươi tên sát thủ chia thành Cửu cung, bao gồm mười lớp, cứ mỗi thức là lần lượt chín tên xuất trường, vừa đấu vừa di chuyển theo biến hóa của trận thức, chủ yếu làm phân tâm đối thủ.

Thông thường, chỉ một lần biến hóa, kẻ bị bao vây mất hoa tâm loạn, sau khi chín tên đầu tiên công sát vẫn chưa tiêu diệt được thì chúng cứ theo cửa trận mà nhảy ra vòng ngoài cùng, lớp thứ hai gồm chín tên tiếp tục tiến vào, cứ thế diễn ra vô tận.

Hải Đại Không rất ít khi phải dùng đến trận thức này, chỉ trong trường hợp đối phó với lực lượng đông hoặc đối phương là nhân vật kiệt suất.

Và trong trường hợp đó thì nhiều lắm cũng chỉ mất ba lần tức hai mươi bảy tên xuất chiến đủ tiêu diệt được địch nhân rồi.

Hải Đại Không rất vững tin Chu Không Dực sẽ bị loạn kiếm phân thân.

Nhưng hắn đã nhầm.

Một người như Chu Không Dực mấy chục năm tu luyện, không những võ công mà còn có định lực rất tốt, không dễ bị rối loạn.

Hơn nữa từ nhỏ ông đã tinh thông binh pháp, các loại thạch môn trận đồ nên đã nhận ra ngay cách phá trận.

Chu Không Dực giương kiếm chờ sẵn, khi chín tên sát thủ nhảy vào chưa kịp ra tay, ông lập tức tấn công ngay.

Bảo kiếm trong tay múa lên như bão táp, nhanh tới mức không sao nhìn rõ, tung hoành giữa trận như chốn không người, cả chín tên sát thủ chưa tên nào xuất được một chiêu thì cùng rú lên thảm thiết, tên bay đầu, tên thủng ngực, tên bị bổ dọc, tên bị chém ngang lưng, tên bị chém xả mấy cánh tay, tiếng la kinh hoàng hòa thành một khối.

Chín tên sát thủ chỉ chớp mắt đã bị tiêu diệt không sót một tên.

Tốp thứ hai chưa kịp nhảy vào, Chu Không Dực đánh ra cửa Khôn, vòng ra cửa Tốn, rồi quay lại cửa Li.

Thanh bảo kiếm tung hoành tới đây, thầy đồ đầu rơi tới đó.

Thật là một cuộc tàn sát rừng rợn.

Ít nhất có thêm mười mấy tên sát thủ bỏ mình dưới kiếm.

Cửu cung thập sát trận hoàn toàn rối loạn.

Trong lúc tính mạng còn bị uy hiếp, còn quản gì đến mệnh lệnh nữa?

Huống chi bọn thị vệ trong đông tây lưỡng cung cấm vệ, chung quay lại chỉ là bọn ô hợp được Hải Đại Không lấy trong sổ phi đồ các lộ, cốt là vô công chứ nào có kỷ luật gì?

Hơn nữa từ khi được tuyển vào kinh, chúng quen thói ăn chơi phê phởn, ức hiếp lương dân, dựa vào thế hôn quân mà làm điều bạo ngược, ai dám chống lại mà tỏ ra bản lĩnh?

Chỉ trong nháy mắt đã bị giết hơn hai mươi tên, cả bọn không còn hồn vía nào nữa, hò nhau tháo chạy.

Lúc này chúng chỉ hận cha mẹ không sinh thêm cho mình hai chân để chạy cho nhanh.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không thấy thế không khỏi phát run.

Hắn nhận ra rằng võ công của vị Vương gia này đã tới mức xuất thần nhập hóa, không gì không chế được nữa.

Vừa rồi chỉ riêng Khấu Anh Kiệt xuất trường đã làm hao tổn không biết bao nhiêu nhân mã.

May mà hắn đã cơ cảnh, dùng thủ đoạn âm toán, nếu không cũng đã bị bại dưới tay thiếu niên vô danh đó rồi.

Nay Chu Không Dục cả công lực, thân pháp còn hơn cả Khấu Anh Kiệt, hạ thủ còn tàn độc gấp mấy lần.

Nhìn hiện trường ngổn ngang tử thi, Hải Đại Không chợt thấy một con lạnh chạy dọc sống lưng, mồ hôi kết thành giọt lớn trên trán thì nhau rõ xuống.

Chu Không Dục oai phong như một vị thiên thần, tay cầm bảo kiếm, bức thẳng tới trước mặt hắn.

Ông không nói được nhưng từ đôi mắt phát ra ánh lửa hận thù, cũng đủ thấy trước kết cục bi thảm thế nào rồi.

Bản năng sinh tồn, Hải Đại Không liền trấn tĩnh lại, nhảy lùi lại mấy trượng phát tay ra lệnh :

– Bắn!

Lập tức mấy chục cung thủ mai phục xung quanh phát xạ, châu cả vào Chu Không Dục mà bắn.

Hàng trăm mũi tên từ các hướng rít lên vun vút.

Một người dù thân thủ cao cường đến đâu, cũng không đủ khả năng đối phó với hàng trăm mũi tên từ bốn phương tám hướng châu cả vào mình.

Còn may Chu Không Dục mặc bộ chiến bào, tên cắm vào chỉ lóe lên những ánh kim tinh, kêu lên chan chất rồi rơi cả xuống, không mũi nào cắm được vào người.

Thực ra Chu Không Dục đã luyện Thần công hộ thể, trong cơ thể phát ra một lực phản chấn cũng có thể đẩy lui được tên không cho phạm vào người nhưng vì có bộ giáp nên chỉ vận công một mức độ đủ làm suy yếu đường tên và bảo vệ thượng bộ mà thôi.

Chu Không Dục nhảy hai bước đến bên một tốp cung thủ.

Chỉ nghe bịch bịch mấy tiếng, bốn nhân ảnh bắn tít lên không, kêu la thảm thiết.

Bọn còn lại mất hết hồn vía, một số đâm đầu chạy, một số nằm im thín thít, không dám bắn tên ra nữa.

Cửu cung thập sát trận và Cung tiễn trận đều hoàn toàn phá sản.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không mặt xám lại như gan lợn, nghiêng răng rít lên :

– Xông vào!

Bốn tên mặc áo hoa đi bên cạnh Hải Đại Không thì một tên là Hạ Hào Cương bị Khấu Anh Kiệt đã thương còn chưa bình phục, còn lại ba tên đưa mắt nhìn nhau rồi vùng binh khí nhảy vào.

Ba tên này nằm trong số mười bảy tên thiếp thân cận vệ, thường được theo hầu bên Hoàng thượng và Hoàng hậu, là số cao thủ nhất lưu trong Thần Vũ

Doanh, võ công chỉ kém thống lĩnh và phó thống lĩnh mà thôi.

Trong ba tên này, Tần Vinh dùng Thái tuế tiên, Thương Dã Bình sử trường kiếm, còn tên thứ ba tên là Hứa Tĩnh, sử một đôi Nhật nguyệt đao.

Bấy giờ cả trăm cao thủ thì vừa bị thương vong vừa chạy tán loạn quá nửa.

Còn chừng ba chục tên, tay vẫn cầm đuốc nhưng mắt trông chừng nhìn ra bốn chiếc thuyền đậu ở bờ sông, sẵn sàng lao chạy thoát thân.

Tần Vinh, Hứa Tĩnh và Thương Dã Bình vừa lao vào đã tấn công ngay, nhưng khí thế không còn hung hãn như trước nữa.

Trong thâm tâm, chúng không hy vọng là thắng được vị thần binh này, mà chỉ xuất thủ dè chừng, lo bảo mạng.

Chu Không Dực cũng biết thế nên không ra hết sức mà chỉ lo canh chừng cho Khấu Anh Kiệt và giám sát không để Bình gian nhất tẩu Hải Đại Không chạy thoát mà thôi.

Trong ba tên thì Thương Dã Bình và Tần Vinh đã thủ bại dưới tay Khấu Anh Kiệt còn Hứa Tĩnh chưa ném khổ đau nên vẫn còn hung hăng.

Đôi Nhật nguyệt đao trong tay hắn cũng tỏ ra rất linh hoạt, cứ nhắm vào các yếu huyệt trên người Chu Không Dực mà tấn công.

Vị Ninh vương hiểu rằng nếu không hạ sát một tên thì không giải quyết ngay được tình hình mà để thời gian kéo dài thì tình hình của Khấu Anh Kiệt sẽ rất bất lợi.

Qua bốn năm chiêu dè chừng, ông chợt hét to lên một tiếng, bảo kiếm vung lên như vũ bão.

Đối tượng công kích đầu tiên là Hứa Tĩnh.

Đôi Nhật Nguyệt Đao của hắn vừa chém vào thì bị thanh bảo kiếm chém gãy phăng, hắn chưa kịp hoàn hồn thì bị trúng một chưởng bay lên cao tới bốn năm trượng, từ trên cao phun một vòi máu, phủ tạng giập nát rơi xuống đất đã thành cái xác không hồn.

Giữa lúc ấy một nhân ảnh lao tới Khấu Anh Kiệt.

Đó không phải ai khác chính là Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không.

Nhưng Chu Không Dực đã có đề phòng, liền nhảy vút tới chặn ngang trước mặt tên thống lĩnh.

Bấy giờ bọn cầm vệ còn lòng dạ đâu mà chiến đấu nữa?

Chủ tướng đã không ra lệnh, ai dại gì mà lao vào cửa tử?

Hơn nữa chúng cũng biết kết cục hôm nay là không thể đảo ngược, may ra vị Ninh vương chỉ trị tội kẻ cầm đầu mà không truy cứu chúng, vì thế khi thấy Hải Đại Không đối diện với Chu Không Dực, một số tên vội lảng đi.

Hai người đứng đối diện nhau cách chừng hai trượng, mắt nhìn nhau đầy thù hận.

Chu Không Dực từ từ giương kiếm lên.

Hải Đại Không lùi lại một bước, vút lá cờ đi, rút từ thắt lưng ra thứ binh khí kỳ dị giống như chiếc phát trần nhưng nhỏ hơn nhiều.

Chu Không Dực tiến thêm một bước.

Toàn thân Hải Đại Không run lên.

Không phải hắn sợ, mà đang vận công lên tới cực điểm.

Đột nhiên từ ba chiếc nhẫn rất lớn hình thù kỳ dị của Hải Đại Không nổ bốp bốp bốp ba tiếng, từ đó bắn ra ba luồng ngân quang bay thẳng tới đối phương.

Đồng thời hắn lao tới, dùng chiếc phát trần phát mạnh làm luồng ngân quan tán rộng ra và bay tới càng nhanh hơn.

Luồng ngân quang bao gồm hàng trăm sợi nhỏ như tơ óng ánh, bao phủ lấy toàn thân Chu Không Dực.

Vị Ninh vương biết đó là thứ ám khí chứa độc, bình tĩnh phát mạnh ống tay áo trái phát ra một luồng kinh khí.

Luồng ngân quang bay tới rất nhanh, nhưng bị luồng kinh khí của Chu Không Dực đẩy bật lại càng nhanh hơn.

Hải Đại Không đang đà lao tới, không ngờ đối phương đối phó được tuyệt chiêu của mình, vội dùng phát trần phát mạnh làm luồng ngân quang tán ra xung quanh, đảo người đáp xuống đất.

Nguyên âm khí đó có tên Ngũ Âm Tây Hồn thần châm, nhưng chưa bao giờ hần sử dụng nên hầu như không lưu danh trong giang hồ.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không luyện công Tam Âm Tuyệt Hộ Thủ đã là vô địch thiên hạ, khi dùng âm khí, hần chỉ cần thi triển Vô Phong Tán Hoa châm là đủ.

Chỉ là hai lần trước, Chu Không Dực đều bại dưới tay Hải Đại Không nhưng lần vừa rồi Chu Không Dực đến kinh thành vì Hải Đại Không đã dùng Tam Âm Tuyệt Hộ Thủ mà không thắng nổi phải chạy trốn nên bây giờ hần phải dùng tới tuyệt chiêu tối hậu là Ngũ Âm Tây Hồn thần châm với hy vọng cuối cùng.

Nào ngờ bình thua bại tướng, đến tuyệt chiêu tối hậu cũng bị đối phương hóa giải biết làm gì hơn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hợp tan thường tình

Đưa mắt nhìn quanh, thấy cả trăm thuộc hạ đều chạy trốn mất, chỉ còn lại hơn ba chục thi thể nằm ngổn ngang giữa hiện trường..

Chu Không Dực tay cầm chắc bảo kiếm bước từng bước một tới gần, rất chậm.

Bình Giang Nhất Tẩu Hải Đại Không phóng đôi mắt oán hận nhìn đối phương rồi bất thần vung trào Chop xuống thiên linh cái mình.

Chỉ nghe bộp một tiếng, đầu tên thống lĩnh bị vỡ tan, óc não lẫn máu bắn tung ra tứ tán, nhìn mà phát kinh.

Thi thể hần từ từ đổ xuống.

Nhân vật kiệt xuất nhất trong hắc đạo Thanh Diện Diêm Vương Hải Đại Không, kẻ cầm đầu phi đồ phương nam cũng là một tên đại gian thần trong triều hôn quân bạo chúa, Thống lĩnh đội cấm vệ đội Thần Vũ Doanh đây tội ác, đã tự kết liễu đời mình như thế.

Âu cũng là sự báo ứng, tiếc rằng đã quá muộn, để hần làm hại biết bao sinh linh, làm nghiêng ngả cả một triều đình.

Trên mặt sông, bốn chiếc thuyền lớn hối hả chèo đi, còn một số tên bị thương không theo kịp, còn mắc lại trên bờ, kêu la thảm thiết.

Ánh đèn trên thuyền xa dần, cuối cùng tắt hẳn.

Gió đêm thấm lạnh.

Tuyết bắt đầu rơi. Muôn ngàn bông tuyết mịn màng phủ trắng không gian, phủ lên những bãi máu đỏ ngầu, làm dịu bớt mùi tanh.

Chu Không Dực đứng lặng như pho tượng đưa mắt dò dẫm nhìn thi thể cừu nhân và những tử thi khác.

Hồi lâu, ông buông tiếng thở dài trên mặt biểu lộ nét cười thê lương rồi quay lại bước đến ngồi bên Khấu Anh Kiệt.

Dưới ánh đèn, Chu Không Dực thi triển Chưởng bàn không hút ba ngọn cung châm ra từ trên người Khấu Anh Kiệt.

Nhìn kỹ mới thấy thứ âm khí này còn nhỏ hơn cả lông mèo, nhưng lại có một uy lực như thế đủ thấy đáng sợ đến chừng nào?

Qua một trận huyết chiến vừa rồi vô hình trung tình cảm giữa hai người càng tăng thêm một bước.

Chu Không Dực lấy mấy viên thuốc từ trong chiếc bình sứ cho Khấu Anh Kiệt uống rồi mới ngồi kế bên chàng.

Khấu Anh Kiệt chừng như nhận ra được nội tâm của ông ta rất bất loạn, tuy ông ta miệng nói đại thù phải báo, nhưng Khấu Anh Kiệt dám nói trong lòng ông ta không vui thú chút nào.

— Chúc mừng đại ca.

Qua đi một hồi lâu, cuối cùng Khấu Anh Kiệt mới thốt lên được một câu.

Chẳng ngờ sau câu nói ấy, Chu Không Dực bỗng nhiên nước mắt rơi là chả.

Khấu Anh Kiệt nhìn thấy nhất thời cả kinh, miệng lắp bắp :

— Huỳnh thấy trong người không khỏe sao?

Chu Không Dục nước mắt càng tuôn nhiều hơn, rồi như không nén được nỗi lòng, bật khóc òa lên như một đứa trẻ.

Chu Không Dục gục đầu trên chiếc bàn đá khóc nức nở, cả thân hình ông ta run lên chao đảo dưới ánh đèn, nhìn cơ hồ như cả gian thạch thất rung rinh chao đảo theo.

Từ khi quen biết Chu Không Dục đến giờ, đây là lần đầu tiên Khấu Anh Kiệt nhìn thấy ông ta khóc một cách bi thương như thế. Đêm tối, tiếng khóc thương tâm vang lên, khiến cho cả không gian trầm lắng một nỗi bi ai sâu thẳm, Khấu Anh Kiệt dù là một thiết hán lòng sắt chẳng nữa, vẫn không khỏi chùng lòng lại ít nhiều.

Có thể nói, cơn khóc này đối với Chu Không Dục chừng như là một sự vỡ òa của những dồn nén trong lòng từ rất lâu, ông ta xưa nay nhìn đường đường là một gã thiết hán mặt lạnh như đồng, nhưng lúc này đây yếu đuối mềm nhũn trong tiếng khóc.

Đương nhiên một con người như ông ta nếu như không phải nội tâm đau thương đến cực điểm thì chẳng khi nào ông ta lại rơi nước mắt, mà lại rơi nước mắt trong trạng thái thống khổ như thế.

Khóc, chung quy là cách duy nhất nhanh chóng làm cho người ta trút được đau khổ, sầu tư trong lòng.

Chu Không Dục khóc một hồi, giờ thì tiếng khóc kèm theo tiếng nấc nghẹn, rồi đôi tay vốn mạnh mẽ nhưng giờ lại run rẩy lần giờ chiếc hộp gỗ đặt trên bàn, bên trong chiếc hộp đựng một chiếc đầu người chừng như đã khô róc.

Hai tay nâng chiếc đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu nhạt nhòa nước mắt ngưng nhìn ngắm chiếc đầu, Chu Không Dục nước mắt lại càng tuôn trào như suối, đôi môi run run lên phát ra những âm thanh kỳ lạ như muốn nói gì với chiếc đầu lâu. Nhưng tiếng khóc, tiếng uất nghẹn làm biến dạng âm thanh của ông ta chẳng nghe rõ được ông ta muốn nói gì, chỉ tạo nên một âm thanh nghe bi ai nào lòng người.

Khấu Anh Kiệt chừng như cảm nhận ra được nỗi lòng của Chu Không Dục lúc này, xúc cảnh sinh tình, bất tri bất giác hai mắt chàng cay cay rồi cuối cùng cũng không cầm được nước mắt.

Với một con người kỳ nhân dị sĩ tâm trường khái lãng, bản thể tìm vui trong chốn sơn lâm như Chu Không Dục, thế mà không ngờ cũng bị lụy vì một chữ tình.

Chỉ vì một người đàn bà mà ông ta gục khóc như một đứa trẻ, quả thực khiến người ta khó hiểu, đồng thời cũng có thể hiểu được trong suốt mấy mươi năm qua ông ta chưa hề quên vị ý trung nhân của mình.

Tiếng khóc nào lòng chừng như làm động cả ngọn nến, bắc nến ngã nghiêng khiến cảnh vật dật dờ thê lương, trong hoàn cảnh này cho dù một người cứng rắn đến đâu cũng không khỏi chùng lòng.

Khấu Anh Kiệt bần thần cả người ngưng mắt nhìn ông ta, mặc cho nước mắt chảy ra từ bao giờ.

Rất lâu, có thể qua cả canh giờ, Chu Không Dục giờ mới phủ phục người xuống, hai tay ôm lấy chiếc đầu người, kê đầu lên khuỷu tay phải chừng như đang thủ thi điều gì với chiếc đầu, nước mắt vẫn cứ vẫn dài trên mặt.

Khấu Anh Kiệt từ từ đứng lên bước đến bên người ông ta, khẽ gọi :

– Đại ca!

Chu Không Dục nghiêng đầu liếc nhìn chàng một cái.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Huynh thấy trong người như thế nào?

Chu Không Dục không thấy ư hử gì, rồi thâu ánh mắt lại như cũ.

Khấu Anh Kiệt đứng lặng người giây lát tự nhiên nhận ra cứ để cho ông ta ở một mình với bao nhiêu sầu tư trong lòng mà hay hơn, cứ để cho ông ta sống trong không khí yên tĩnh có lẽ tốt hơn nhiều. Huống gì với chuyện của Chu Không Dục hiện tại thì chàng là người ngoài cuộc, có muốn xen vào cũng chẳng giúp được gì cho ông ta.

Nghĩ thế, chàng khẽ vỗ nhẹ tay lên vai ông ta một cái, không nói thêm tiếng nào chàng quay người bước ra ngoài động.

Hốt nhiên, Chu Không Dục chớp lấy tay chàng Khấu Anh Kiệt từ từ quay người lại bất giác buột miệng la lên :

– Đại ca...

Nguyên là chàng nhận ra trong ánh mắt của Chu Không Dục toát lên một vẻ lạ thường, cơ hồ như ông ta giờ đây đã biến thành một con người hoàn toàn khác, dùng tay chỉ vào chiếc thạch đôn thị ý bảo chàng ngồi xuống.

Khấu Anh Kiệt chẳng kháng cự nửa tiếng, ngồi xuống chiếc thạch đôn, trong lòng thầm hiểu ông ta có ý gì muốn nói với mình đây.

Chu Không Dục chậm rãi mang chiếc đầu người đặt vào lại trong chiếc hộp, đẩy lại cẩn thận, rồi hai tay về trân trọng chuyển chiếc hộp gỗ sang một bên.

Những động tác này ông làm rất chậm rãi, thế nhưng với Khấu Anh Kiệt nhìn thì không khỏi xúc động.

Chu Không Dục ngồi xuống bên chiếc bàn đá, Khấu Anh Kiệt hiểu ông ta bắt đầu muốn nói chuyện với mình, liền bước nhanh đến bên cạnh.

– Vừa rồi ta nhất thời không nén được lòng..

Chu Không Dục viết nhanh lên giấy.

– Hiền đệ người chớ cười.

Khấu Anh Kiệt cười khổ nói :

– Không có, tiểu đệ rất hiểu tâm trạng trong lòng đại ca vừa rồi như thế nào.

Tiểu đệ rất thông cảm với hoàn cảnh của đại ca gặp phải thế nhưng..

Chu Không Dục thấy chàng ngừng lại, viết nhanh mấy chữ, đồng thời ánh mắt nhìn chàng như ra mệnh lệnh.

Khấu Anh Kiệt nói tiếp :

– Thế nhưng.. tiểu đệ nhận thấy lẽ ra đại ca không nên giết chết bà ấy, làm thế này trong lòng đại ca chẳng những không khỏi áy náy mà thậm chí còn đau khổ hơn nữa là khác.

Chu Không Dục chậm rãi lắc đầu nói :

– Người nói như thế chỉ vì người còn chưa hiểu hết con người của ta.

Chu Không Dục lại viết tiếp lên giấy :

– Tình cảm giữa ta và nàng chỉ có hai chữ sinh và tử mới có thể giải thoát, thực tình mà nói chết xem ra còn sung sướng hơn cả sống.

Khấu Anh Kiệt ngó người một lúc, lẩm nhẩm :

– Tôi thật không hiểu.

Chu Không Dục hít một hơi sâu, ánh mắt khác thường chuyển nhìn chiếc hộp có chứa đầu người trên khóe môi xuất hiện một nụ cười vẻ mẫn nguyện.

– Từ nay về sau, nàng không bao giờ xa rời ta.

Chu Không Dục viết tiếp :

– Nàng cũng không còn thấy cô đơn, lão đệ người có biết vì sao không?

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác hỏi :

– Vì sao?

– Chiếm hữu.

Chu Không Dục cười to một tiếng, rồi lại viết xuống giấy :

– Cuộc đời của một người đàn ông chung quy phải chiếm hữu lấy một cái gì đó...

Chừng như cảm xúc trong lòng dâng lên tay bút của Chu Không Dục càng nhanh hơn viết :

– Có người chiếm giang sơn, có người chiếm quyền lực, chiếm lấy mỹ nhân...

chỉ ít cũng phải chiếm hữu lấy một người đàn bà, nếu như trong cuộc sống của người mà chỉ ít đến một người đàn bà cũng không chiếm hữu được, thế thì cuộc đời của người quá nghèo nàn, quá vô vị.

Khấu Anh Kiệt không hề nghĩ ông ta lại có những lập luận kinh người đến thế, bất giác cả kinh, chẳng biết nói gì.

Chu Không Dục nhìn chàng mỉm cười với một nụ cười chua chát viết tiếp rằng :

– Những điều này có lẽ trước đây người còn chưa lĩnh hội hết được, thế nhưng rồi người cũng sẽ hiểu nhanh chóng mà thôi.

Khấu Anh Kiệt nhẹ gật đầu nói :

– Tôi hiểu.

Chu Không Dực ánh mắt dò xét nhìn chàng viết hỏi :

– Nhìn người chừng chạc anh tuần, xem ra không còn đồng thân, người kết hôn rồi chứ?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu, nhưng rồi lại gật khẽ đầu, cười gượng khổ sở giọng áp úng nói :

– Tôi... thực tình... không muốn nói đến chuyện này.

Chu Không Dực đành mắt nhìn chàng chừng như muốn đọc tận cùng suy nghĩ trong ánh mắt của chàng. Không trong lòng có chút bất an bước chân tới mấy bước như trốn tránh ánh mắt của ông ta.

Nhưng khi chàng quay lại nhìn thì hai ánh mắt ấy vẫn đang còn nhìn xoáy vào người chàng.

– Thôi được.

Khấu Anh Kiệt nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ nói :

– Tiểu đệ sẽ nói cho đại ca nghe, có điều... Ai. Thực ra chuyện này đã...

– Nói đi.

Chu Không Dực viết nhanh như một mệnh lệnh khi thấy chàng ngập ngừng nửa chừng.

Khấu Anh Kiệt cười khổ nói :

– Chuyện này nói ra thì dài, đại ca muốn biết cũng được nhưng không biết nên bắt đầu kể từ đâu, hay là kể từ đầu...

Chu Không Dực gật đầu, chừng như ông ta cương quyết phải nghe cho bằng hết câu chuyện của chàng, rồi chỉ tay vào chiếc thạch đôn bên cạnh, ý bảo chàng ngồi xuống mà nói.

Khấu Anh Kiệt mỉm cười nói :

– Cũng được, chuyện thì dài ngồi xuống nói vẫn hay hơn, câu chuyện bắt đầu từ khi tôi quen được với tiên sư Quách Bạch Vân...

Ba tiếng Quách Bạch Vân vừa lọt vào tai chừng như khiến cho Chu Không Dực bất ngờ, vội phóng bút viết :

– Thì ra người là đồ đệ của Quách Bạch Vân... ta tuy không quen ông ấy, thế nhưng con người này thì ta đã nghe danh từ lâu, người nói đi.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Câu chuyện bắt đầu từ một vùng sa mạc... từ một con ngựa quý tên là Hắc Thủy Tiên...

Chỉ nhắc đến đó trong đầu chàng đã hiện lên mồn một hình ảnh con tuần mã uy phong với bao nhiêu câu chuyện về nó mà buồn vui lẫn lộn.

Rồi chàng bắt đầu kể từ khi quen biết với Quách Bạch Vân trên sa mạc, sau đó Quách Bạch Vân lão nhân táng mạng tại Thất lý kiều, trước khi lâm chung mới đem ái nữ phó thác cho chàng, giao chiếc bình ngọc làm tin.

Nói đến cô chàng hơi ngập ngừng một chút, nhưng rồi cuối cùng quyết định nói hết ra, vì chàng nghĩ với vị lương sư thế hữu mà đã cùng chàng kết nghĩa kim lan ân sâu nghĩa nặng này quả không có gì đáng ngại mà giấu giếm.

Bấy giờ chàng đem chuyện bí mật về Kim Lý Hành Ba Đồ kể cho Chu Không Dực nghe.

Chu Không Dực vừa nghe đến đó thì trong ánh mắt lộ nét tươi vui khác thường, hiển nhiên với một nhân vật lão luyện giang hồ như ông ta tất đã biết đến pho bảo đồ của Kim long lão nhân. Ông ta không cắt ngang lời Khấu Anh Kiệt, cứ để cho chàng kể tiếp.

Khấu Anh Kiệt bấy giờ lần lượt đem hết chuyện cũ nói ra, kể cả chuyện Quách Thái Linh chết dưới tay của Vũ Nội thập nhị lệnh Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường, bất cứ chuyện gì chàng còn nhớ được nhất nhất đều kể cho Chu Không Dực nghe.

Bên ngoài động tuyết vẫn rơi mạnh, bầu trời và mặt đất chỉ một màu trắng xóa, nhìn lại ngọn đèn tù mù bên trong động quả là ảm đạm tối tăm.

Những con hàn phong của trời sắp sáng cứ từng đợt rít qua, trong thạch động không khí chừng như cũng lạnh thêm.

Không biết tự bao giờ, hai người đã thay đổi vị trí, họ ngồi gần nhau dựa lưng vào vách đá, trên người đắp một tấm da thú, họ đã hàn huyên tâm sự với

nhau suốt một đêm.

Câu chuyện của Khấu Anh Kiệt đã đến hồi kết, chàng kể đến đoạn hộ tống linh cữu vào Kinh...

Lúc ấy chàng đã gặp được Quách Thái Linh như thế nào, lại làm sao vô tình tham gia cuộc đua ngựa, rồi quen biết với Trác Quân Minh Trác tiểu thái tử ra sao, vì Quách Thái Linh quá ương bướng dễ rồi sự hiểu nhầm ngày càng sâu, tiếp đó là Vũ Nội thập nhị lệnh ức hiếp bức bách, may có Thiếu Tiểu Vi ngầm trợ giúp mới thoát hiểm. Sau đó Thành Ngọc Sương bật mặt xuất hiện một cách bí ẩn, đoạt mất chiếc Phi Thúy Lạc Đà, đánh thụ thương Tổng quản Thiết môn Ứng Thiên Lý, nhờ thế mà chàng mới bình yên đến được Cao Trang.

Chuyện cũ thường vẫn khiến cho người ta dễ xúc động, nhất là những chuyện tình cảm nam nữ có chút đau thương. Khấu Anh Kiệt nói thế nào cũng không giấu được tâm trạng của mình khi kể lại những chuyện này.

Những chuyện sau đó khi vào Bạch Mã sơn trang thì chàng kể càng rõ ràng hơn nữa, Chu Không Dục lắng nghe một cách hết sức chăm chú.

Khi nói đến chuyện nhị sư huynh bị bức hại, Chu Không Dục bỗng nhiên cất tiếng cười lớn, tiếng cười nghe khác thường.

Trong suốt nửa sau câu chuyện, Chu Không Dục không hề chen vào một lời, mãi cho đến khi Khấu Anh Kiệt kể hết toàn bộ mọi chi tiết.

Cuối cùng khi chàng kể chuyện lưu thư trả bình ngọc thì mới thấy ông ta gật nhẹ đầu, chừng như tỏ ý đồng tình với chàng.

– Chuyện là thế đó, sau đó tôi mới chạy tới đây.

Khấu Anh Kiệt thở hắt ra một hơi, nói tiếp :

– Chẳng biết hiện tại trong Bạch Mã sơn trang sư môn hiện tại ra sao, Thái Linh như thế nào?

Chu Không Dục gật đầu, rồi nắm một cành cây viết lên trên mặt đất :

– Cô ta sẽ chờ đợi người, người làm thế này thực không đúng.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Ý đại ca chẳng lẽ...

Chu Không Dục chẳng đợi chàng hỏi hết câu viết tiếp :

– Cô ấy là của người, chuyện giữa các người vẫn còn tiếp tục phát triển, trước mắt chưa thể kết luận, ta nghĩ trước đây Quách Bạch Vân tuy là trong con hoạn nạn gặp người mới đem nhi nữ phó thác cho người, nhưng nhất định ông ấy có tầm nhìn hơn người mới chọn người, giờ nếu như người nửa đường bỏ ngang chẳng hóa ra phụ lòng ân sư?

– Đại ca nói rất đúng, có điều...

Chu Không Dục cười nhạt viết tiếp :

– Trời có mắt mới phú trọng trách cho người nào đó, thì trước hết người ấy phải dốc tận tâm trí, ra hết sức lực mới được... cứ như người trước khi có thành tựu này thì cũng trải qua một quá trình gian khổ, người không nên nửa đường bỏ ngang, cứ xem chuyện cũng biết rồi sẽ có kết quả tốt đẹp mà thôi.

Khấu Anh Kiệt chau mày hỏi :

– Ý đại ca là... chẳng lẽ tiểu đệ có thể quay đầu trở lại tìm cô ta chăng?

Chu Không Dục mỉm cười viết nhanh tám chữ :

– Không mong không cầu, cứ theo tự nhiên.

Khấu Anh Kiệt vốn mong có được một lời chỉ giáo của ông ta, nhưng không ngờ ông ta cũng không nói gì hơn, bất giác cảm thấy thất vọng.

Chu Không Dục lại viết :

– Những người mà vừa rồi người nhắc tới, ta có biết ít nhiều, như Thiết Hải Đường con người này ta cũng từng nghe nói tới, ta nghĩ với võ công của người hiện tại có thể thắng được hắn. Người nên dùng bản lĩnh của mình để làm những việc có ý nghĩa cho võ lâm, chấn hưng sư môn, đây là trách nhiệm của người không thể bàng quang.

Khấu Anh Kiệt ngó người một lúc rồi gật đầu nói :

– Đại ca nói rất thuận đạo lý, tiểu đệ cũng từng nghĩ như thế.

Chu Không Dục viết :

– Hôm nay ta tận mắt nhìn thấy người một mình địch nhiều người, công lực sở học trác tuyệt, trong đó có nhiều chiêu thức đến ta cũng chưa từng nghe, giờ nghe người nói mới biết thì ra người được Quách Bạch Vân tặng cuốn cổ thư Kim Lý Hành Ba Đồ luyện được Ngư Long Bách Biến thân pháp. Cuốn sách đó còn trong người người chứ?

– Còn. Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp.

Hơn một năm nay quen biết kết thân với Chu Không Dục, chàng tin tưởng ở phẩm chất tư cách của con người này, tuy việc làm này trái với lời huấn thị của ân sư năm xưa, nhưng trước lời thỉnh cầu của đối phương chàng khó lòng cự tuyệt, khi ấy mới xắn quần lên cởi cuốn cổ thư ra, hai tay trao cho Chu Không Dục.

Chu Không Dục đón lấy cuốn sách từ từ gỡ sách ra xem, đôi mắt ông ta chừng như bị hình ảnh của những con lý ngư sinh động tung nhảy cuốn hút chặt.

Ông ta xem qua một lượt rồi trao trả sách lại cho Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Đại ca thấy thế nào?

Chu Không Dục trên nét mặt hiện một nụ cười viết nói :

– Rong bay cá nhảy, động tĩnh hợp nhất, Kim Long lão nhân năm xưa khi vẽ những bức tranh này trải qua một thời gian tĩnh cư, nếu không khó mà họa được như thế, người thường thực khó mà lĩnh hội được. Ta nghĩ năm xưa khi Kim Long lão nhân họa tranh khả năng ngay chính chiếc giường đá mà người và ta hiện đang ngồi đây.

Ông ta viết đến đó, chừng như quá cảm khái thở hắt ra một tiếng, rồi dùng chân xóa đi những chữ vừa viết, viết lại :

– Người làm thành bảo đồ này phải đủ thiên, địa, thời, thiếu một trong ba yếu tố này đều không thành, người tham ngộ thấu hiểu được bức đồ này cũng thế. Tiểu đệ người quả là phước trạch to lớn, may mắn lắm lắm.

Khấu Anh Kiệt trong lòng vô cùng vui mừng nói :

– Nếu như một năm qua không được đại ca chỉ bảo, tiểu đệ chắc không có được thành đạt như hôm nay. Đệ thấy thân pháp của đại ca và thân pháp Ngư Long Bách Biến chừng như đồng thanh tương ứng, thật kỳ diệu.

Chu Không Dục nghe chàng nói thế trong ánh mắt tỏ vẻ ngạc nhiên rồi gật đầu viết :

– Người nói không sai, ta luyện Lý Ngư thân pháp đã có đến mười năm, thế nhưng chỉ mới năm vừa rồi mới ngộ hiểu thấu triệt, còn người thì may mắn thành tựu nhanh chóng hơn nhiều.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Nói sao thì vẫn nhờ đại ca một năm qua chỉ dạy, nếu không tiểu đệ thực khó mà thành tựu được. À không biết quyền Ngư Long Bách Biến đồ này có ích gì cho đại ca chăng?

Chu Không Dục đưa tay gãi nhẹ lên đầu như suy nghĩ rồi viết :

– Nếu như năm năm về trước thì cuốn bảo đồ này có ích với ta, bót được năm năm mò mẫm như đáy biển mò kim, còn hiện tại khi ta luyện thành tựu, cuốn bảo đồ này chỉ giúp ta ấn chứng lại võ công đã luyện mà thôi, không có ích gì nữa, người nhanh cất nó đi.

Khấu Anh Kiệt biết ông ta cố làm khách khí, bây giờ mới cất cuốn bảo đồ.

Chu Không Dục viết :

– Một năm nay tĩnh cư trong thâm sơn cùng cốc, rất có ích cho người sau này ra ngoài hành sự.

Viết đến đó ông cất tiếng thở dài, chừng như rất thương cảm, viết tiếp :

– Trăng có lúc mờ tỏ tròn khuyết, người có khi vui buồn hợp ta, người với ta kết giao thân tình hơn một năm nay xem ra cũng đến lúc chia tay, thử hỏi làm sao không khiến người ta buồn cảm?

Khấu Anh Kiệt nghe thế cả kinh vội hỏi :

– Đại ca nói thế nghĩa là sao?

Chu Không Dục cười khổ viết :

– Nơi này không thể ở thêm được nữa rồi, phải đi nơi khác càng sớm càng tốt, hướng gì...

Ông ta hơi ngập ngừng một chút rồi viết tiếp :

– Võ công người đã thành tựu lớn, ta thực không mong muốn nhìn thấy người cứ âm mãi trong núi, năm xưa ta từng có lời giao hẹn với vị Tĩnh Hư phượng trượng Quy Nguyên tự trên Hoàng Sơn, đúng năm nay gặp nhau lại trên chùa đàm đạo, cho nên người với ta không thể không chia tay.

Khấu Anh Kiệt ngẩn người một lúc rồi cúi gằm đầu lặng im không nói.

Chàng được tu dưỡng không nhỏ, nhất là một năm qua tĩnh cư nơi sơn lâm đã khiến cho chàng càng trầm tĩnh hơn, cho nên không để tình cảm làm xúc động quá mức, và lại sự thực thì cũng đúng như lời Chu Không Dục nói, chẳng còn biết làm gì hơn.

Hai người im lặng qua đi một lúc cuối cùng Khấu Anh Kiệt ngược mặt lên cười khổ nói :

– Thực ra thì tiểu đệ cũng đã nghĩ đến rồi có một ngày này, có điều không nghĩ là nó đến nhanh như thế, không biết đại ca có tính ngày đi hay chưa?

Chu Không Dục khẽ gật đầu :

– Là ngày nào? Khấu Anh Kiệt hỏi.

– Ngày mai...

Chu Không Dục viết tiếp :

– Cho nên đêm nay ta mới giữ người lại nói chuyện.

Khấu Anh Kiệt đại kinh trong lòng nhưng vẫn gật đầu thờ dài nói :

– Sau này chúng ta còn gặp lại nhau chứ?

Chu Không Dục gật đầu.

Khấu Anh Kiệt ánh mắt vui lên vội hỏi :

– Ở đâu?

Chu Không Dục lại lắc đầu.

Khấu Anh Kiệt quả thực ngồi không yên, cảm thấy không khí trở nên ngột ngạt, trong lòng thì bứt rứt khó chịu, chàng vội đứng dậy bước nhanh ra ngoài động.

Trời chùng như đã sáng.

Mấy con chim rừng thoảng thấy bóng người xuất hiện vụt bay lên từ những ngọn cây trơ cành, miệng kêu quang quác. Khấu Anh Kiệt thả bước nhẹ rồi ngừng lại bên hồ nước, ánh mắt ngưng nhìn ra xa xăm, trước mắt chàng chỉ thấy một màu trắng ngần của tuyết.

Cứ nghĩ đến giờ phút chia tay với Chu Không Dục, chàng quay trở lại với giang hồ là đầu óc chàng rối bời lên.

Vấn đề này thực ra chàng đã nghĩ đến từ lâu, có điều chàng không nghĩ sâu xa lắm, hàng ngày chàng chỉ say mê vào những điều huyền diệu uyên thâm trong võ công, giờ chàng bỗng nhiên va chạm vào hiện thực thì mới biết trong lòng trống rỗng, chưa từng có một chút chuẩn bị nào cả. Cuộc chia biệt này chẳng khác nào một độc chiêu quái thức mà chàng không biết nên chống đỡ như thế nào.

Chu Không Dục lặng lẽ đến sau lưng chàng tự lúc nào, mãi cho tới khi bàn tay ông ta đặt nhẹ lên vai thì Khấu Anh Kiệt mới giật mình sức tỉnh.

– A. Đại ca...

Khấu Anh Kiệt quay người lại, gượng cười một cách khổ sở.

Chu Không Dục gật nhẹ đầu, chỉ vào chiếc bàn đá, hai người cùng nhau bước đến đó ngồi xuống.

– Trước khi đi, đại ca có điều chi bảo tiểu đệ?

– Có.

Chu Không Dục gật đầu, dùng bút viết :

– Ta có một vật tặng cho người.

Khấu Anh Kiệt mỉm cười nói :

– Đại ca cho đệ đã quá nhiều.

Chu Không Dực buông bút xuống, nhưng lại nắm thanh trường kiếm lên.

Khấu Anh Kiệt cả kinh cứ ngỡ là có động tĩnh gì vội ngoái đầu nhìn ra ngoài nhưng chẳng ngờ Chu Không Dực dúi thanh kiếm vào tay chàng.

– Cái này...

Khấu Anh Kiệt ngó người ra, miệng lắp bắp không thành câu.

Chu Không Dực chỉ tay vào thanh kiếm thần thái nghiêm túc viết lên giấy nói :

– Ta tặng cho người thanh kiếm mà ta yêu quý nhất, hy vọng người giữ gìn cẩn thận, người cất đi.

Khấu Anh Kiệt ngó người nói :

– Điều này...

– Bất tất khách khí.

Chu Không Dực lại viết :

– Ta phát hiện ra người còn thiếu một thứ binh khí thích hợp, thanh kiếm này đối với ta đã mất ý nghĩa sử dụng, ngược lại đối với người thì hữu dụng vô cùng, tới đây người sẽ dùng nó diệt ác trừ bạo, có thanh kiếm này trong tay sẽ khiến cho người tăng thêm sức mạnh.

Khấu Anh Kiệt hai tay nâng niu thanh kiếm, đối với ân tứ này thực to lớn, trong lòng cảm động khó nói thành lời, chàng vái dài Chu Không Dực một cái nói :

– Đa tạ đại ca ban tứ hậu hĩnh, tiểu đệ xin bái lĩnh.

Chu Không Dực viết :

– Thanh kiếm này có tên gọi là Trường Khi, do phụ hoàng ta ban tặng. Nghe nói thanh kiếm này do Nam Ngục lão nhân luyện thành, chỉ vì từ nhỏ ta đã say mê luyện đao kiếm, trong số anh em thì ta là người có sở trường về võ nghệ, cho nên phụ hoàng mới ban tặng cho ta. Nó rất sắc bén, chém sắt như bùn, là một thanh kiếm cực quý hiếm, người chớ làm mất.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Đại ca xin cứ yên tâm, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất, tiểu đệ quyết không để phụ lòng kỳ vọng của đại ca.

Chu Không Dực nghe chàng nói như thế thì tỏ ra rất vui, bấy giờ đứng lên bước tới bên vách đá, mở nắp chiếc bình sành đựng rượu ra mức hai chén đầy, Khấu Anh Kiệt vội vàng chạy đến đỡ lấy một chén, chẳng nói thêm câu nào mỗi người uống cạn một chén. Chu Không Dực cất tiếng cười lớn vẻ thỏa chí bình sanh rồi dùng lực ném mạnh chiếc chén.

Khấu Anh Kiệt hiểu ông ta đã sắp ra đi, quan tâm hỏi :

– Đại ca đi rồi, động phủ này sẽ như thế nào?

Chu Không Dực cười ha hả, lắc đầu.

Khấu Anh Kiệt mới nghĩ lại trong gian thạch thất động nà kỳ thực chẳng có vật gì đáng giá huống gì lại nằm trong tuyệt phong, mình hỏi câu này là đã quá thừa.

Lúc này trong đầu chàng đã bấn loạn, bao nhiêu ý nghĩ trước nay chưa từng nghĩ đến phút chốc dâng lên như sóng triều, đối với quá bằng hữu tợ ân sư này, tình thâm nghĩa nặng làm sao chàng không lưu luyến bồi hồi cho được.

Chàng vốn có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng chỉ nghĩ đến ly biệt thì đến một câu cũng chẳng thốt lên thành lời. Chu Không Dực ngược lại thần thái tỏ ra rất thản nhiên, tìm một chiếc túi da rồi lấy những vật dụng cần thiết bỏ vào.

Vật dụng của ông ta thực ra chỉ có một đôi ủng da, một chiếc kim bôi, một đôi đũa ngà, ngoài ra còn có một thứ quý nhất là chiếc kim lâu y và chiếc túi nhỏ bằng da dê vàng.

Chu Không Dực chừng như chợt nhớ ra điều gì, lôi chiếc túi da lại, mở sợi dây kim tuyến buộc miệng, dốc ngược túi lên, xò một tiếng từ trong túi đổ ra một ít châu báu vàng bạc.

Khấu Anh Kiệt hơi bất ngờ nhưng liền cười nói :

– Không ngờ đại ca vẫn còn giữ được những thứ này.

Chu Không Dục ngưng mắt nhìn đồng châu báu mà năm xưa còn cất giữ, thuận tay nắm lấy một chiếc vòng ngọc bích xanh biếc lên xem, bất giác hình ảnh thê tử ông năm xưa từng mang chiếc vòng này trên tay hiện ra trước mắt khiến ông ngây người sờ sờ.

Khấu Anh Kiệt vội lay hỏi :

– Đại ca sao thế?

Chu Không Dục như giật mình sức tỉnh mới quay đầu lại, ông ta nhặt thêm mấy món ngọc quý và tiền vàng, rồi cùng chiếc vòng ngọc bích nhét hết vào tay Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt ngó người cười nói :

– Thế này là sao? Tiểu đệ không dám nhận những món châu báu quý giá thế này.

Chu Không Dục chẳng nói chẳng rằng, cứ nhét mạnh vào tay chàng. Khấu Anh Kiệt bất đắc dĩ đành nắm lấy, giọng cảm kích :

– Tiểu đệ hiểu đại ca sợ tiểu đệ đi ra ngoài không có tiền làm lộ phí, tiền vàng thì lấy cũng được nhưng còn chiếc vòng ngọc của phụ nữ này thì lấy làm gì chứ?

Chu Không Dục lấy tay viết lên mặt đất :

– Cái đó tặng cho vị Quách cô nương của người làm sính lễ.

– A!

Khấu Anh Kiệt há hốc mồm miệng mặt ửng đỏ ấp úng nói :

– Đại ca nghĩ gì thế?

Chu Không Dục cười cười, nhặt số châu báu tiền vàng còn lại cho vào túi, buộc kỹ dây rồi mới cất vào túi lớn.

Hành trang của ông ta xem ra cũng rất đơn giản.

– Ta đi, hẹn ngày gặp lại.

Chu Không Dục viết :

– Ở đây không còn bình yên, người cũng nhanh đi đi.

Viết xong câu này, ông ta đứng lên một tay vắt chiếc túi da lên vai, tay còn lại ôm lấy chiếc hộp gỗ chứa đầu người rồi bước ra ngoài động. Khấu Anh Kiệt bước theo ông ta.

Ra đến ngoài cửa động, Chu Không Dục quay người lại, hai người mặt đối mặt, bôn mắt ngưng nhìn nhau.

Cứ thế qua đi một hồi rất lâu, chừng như có bao nhiêu lời cuối cùng muốn nói, họ đã nói với nhau qua ánh mắt, Chu Không Dục giơ tay vỗ nhẹ lên vai Khấu Anh Kiệt mấy cái.

Khấu Anh Kiệt khẽ gật đầu nói :

– Đại ca bảo trọng, tạm biệt.

Chu Không Dục toét miệng cười, rồi chỉ thấy thân hình lác nhệ một cái, cả người như làn khói xám vút nhanh ra ngoài hòa lẫn vào trong màu tuyết.

Khấu Anh Kiệt cũng đứng ngây người ra dùng mắt tiễn Chu Không Dục, bóng ông ta cứ nhòa dần trong làn tuyết trắng, sau mười lần nhảy thì đã mất hút sau ngọn cô phong trước mặt.

Người thân đi khuất rồi, nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn còn đứng tần ngần một lúc nữa mới quay gót trở vào trong thạch động. Giờ chỉ còn lại một mình, nghĩ lại Chu Không Dục trong lòng chàng vô cùng cảm kích và kính phục, hốt nhiên chàng nhận ra mình đã lớn mạnh hơn nhiều, hùng tâm tráng trí trong người cũng đột khởi mạnh mẽ, khí huyết trong người sôi lên sùng sục.

Nhìn lại thanh Trường khu kiếm trong tay, trong lòng bất giác hào tình vạn trượng, đồng thời linh hội được tâm huyết của Chu Không Dục khi mang thanh kiếm ông ta quý nhất trao tặng cho mình. Chừng như thâm hàm bao nhiêu ý nghĩa, chẳng thể làm cho ông ta thất vọng.

Quác! Quác!

Đột nhiên bên ngoài có tiếng động vang lên, Khấu Anh Kiệt quay đầu nhìn ra kịp thấy một con chim ưng xà xuống bằng một thế uy mãnh, nhanh như chớp cấp lấy con thỏ xám rồi bay vút lên trời hết sức nhanh chóng.

Trong cảnh đông hàn tuyết trắng này loài chim ưng chừng như đầy uy quyền tự phụ và không khuất phục.

Con người ta cũng nên như thế chăng?

Khấu Anh Kiệt cuối cùng cũng hiểu ra đạo lý này, chẳng chọn lấy con ưng kiêu hãnh tự phụ kia, mà xả bỏ con thỏ xám yếu đuối.

Ngày đông giá lạnh, trích thủy thành băng.

Khách bộ hành người nào cũng hai tay xoa vào nhau, công người đi dưới cái rét, mũi thì chụp kín nửa mặt, cứ thế mà lầm lũi đi như chạy. Gió rét từng đợt mang theo bông tuyết thổi qua đầu người, cơ hồ như trời đất đang con thịnh nộ muốn giáng phạt những con người ở đây.

Trong những ngày đại hàn này, kẻ không cần ra đường thì cho những con người đang đội tuyết kia là lũ điên.

Thế nhưng trên đời này kẻ điên quả là lắm. Đám khách bộ hành vẫn cứ đội tuyết cúi đầu đi nhanh về phía trước như tìm đường xuống âm phủ địa tào.

Trong trấn này, dù trời đông giá rét đến đâu, vẫn có một nơi ngày đêm mang hơi ấm ngày xuân, đó là một tửu lâu. Chỉ cách tám rèm cửa da thú dày nặng kia không ngớt tiếng cười tiếng nói huyền ảo của đám tửu khách vọng ra.

Lý Khoái Dao là tên cũ của tửu lâu này.

Thực tình thì trong một vùng Bảo Khê này, người ta có thể không biết được tên tuổi của một vị vương lang công tử thế nhưng ai ai không ai không biết đến danh hiệu Lý Khoái Dao.

Lý Khoái Dao đương nhiên là ngoại hiệu của một người dụng thanh đao nhanh đến nổi tiếng. Thế nhưng có một điều đừng nhầm người này dùng đao giết người nhanh như chớp mắt, mà chỉ dùng đao thái thịt nhanh như chớp. Người ta đồn rằng, nhân vật này dùng đao thái thịt nhanh đến nỗi đứng xem đếm theo cũng không kịp mà lát thịt ra thì mỏng như tờ giấy, tin hay không tùy bạn.

Ban đầu nơi này chỉ là một quán rượu nhỏ như lỗ mũi, lại không tên không tuổi nhưng vì tài nghệ dùng dao của chủ quán mà ngày càng đông khách, rồi cứ thế người ta gán cho nó cái tên Lý Khoái Dao làm hiệu quán.

Song về sau khi quán đông đúc, cơ ngơi khuếch trương mạnh thành một đại tửu lâu thì cái tên Lý Khoái Dao bất nhả chừng như đi vào dĩ vãng, còn đại tửu lâu này đã nghênh ngang với một nhãn hiệu rất gọi cảm Đồng Tước viện.

Đồng Tước viện chỉ là cái tên gọi chung cho hệ thống kinh doanh của Lý Khoái Dao, còn đi vào bên trong thì chia ra bốn khu ăn kinh tài khác nhau, một là Đồng Tước tửu lâu, hai là Đồng Tước khách sạn, ba là Đồng Tước đồ trường và cuối cùng là Đồng Tước thanh lâu.

Có thể nói Đồng Tước viện là chốn tiêu tiền của vùng Bảo Khê này, ở đây không thiếu bất cứ một món khoái khẩu nào, chỉ cần khách hầu bao rung rinh tiền thì có thể gọi bất cứ món gì quán cũng có thể đáp ứng được như yến sào, thai báo, môi đười ươi, u lạch đà...

Còn ở trong Đồng Tước thanh lâu thì kỹ nữ tiếp khách đều tuyển chọn từ khắp nơi về, cứ nhìn dáng hạc thướt tha, da trắng môi hồng, ánh mắt đen láy như hồ thu lúc nào cũng đưa tình khiến cho tửu khách ngà ngà hơi men có cảm giác lạc vào cảnh bông lai rồi.

Nhưng mỏ vàng của Đồng Tước viện này vẫn chính là Đồng Tước đồ trường, một sòng bạc lớn với đủ loại hình cờ bạc, bao nhiêu con bạc say máu đỏ đen từ khắp nơi đều quy tập về đây. Khi đến thì áo mũ cân đai, hầu bao xúng xính, tướng mạo oai nghi, nhưng khi ra về thì như những con thiêu thân, như những cái xác không hồn, áo quần thốc thếch, không một xu dính túi. Có kẻ thua trắng tay, tan gia bại sản đã tự tử ngay trong Đồng Tước viện này. Nhưng với Lý Khoái Dao thì chỉ mỉm cười, may lắm hần cho một chiếc chiếu rách đem chôn như chôn một con vật không hơn không kém.

Lại nói Đồng Tước tửu lâu cả thảy hai tầng, tầng trên là nhả tọa được chia thành nhiều phòng riêng biệt, tầng dưới là tiếp khách chung.

Bây giờ đã hết canh một, thế nhưng trong tầng khách chung vẫn còn khách ngồi hết sáu bảy phần bàn. Ngồi quanh chiếc bàn ở phía tây là người của Hoảng Phúc tiêu cục, còn khách ngồi bàn phía đông là chủ nhân của hãng dệt Lập Tường, bàn trước đặt tiệc ăn mừng sinh nhật của vị Tổng tiêu đầu Thiết dực Thịnh Văn Phi, còn bàn sau là ăn mừng đầy tháng vị tam phu nhân của lão chủ nhân Liêu Phúc Tường sinh hạ quý tử.

Chỉ cần một hai bàn tiệc đông như vậy cũng đủ khiến cho không khí trong tửu lâu huyền ảo lên rồi, cứ hết lời chúc tụng này đến lời chúc tụng khác, sau mỗi lần nâng chén, chúc mãi đến giờ này mà xem ra vẫn còn chưa chán. Chủ trách lão chương quầy Lư Thiết Nặng mặt méo xệ, trong bụng thì rửa thắm bọn khách ngồi dai như đĩa, nhưng ngoài mặt thì lúc nào cũng phải cố cười hầu khách, đó là nghề của người kinh doanh vậy.

Lư Thiết Nặng là người theo Lý Khoái Dao kể từ khi hần xuất thân lập nghiệp, hiện tại thì Lý Khoái Dao đã thành một vị Lý đại đương gia, còn Lư Thiết Nặng vẫn hoàn Lư Thiết Nặng, nếu như không phải Lý Khoái Dao còn nể tài nghệ của hần mà giữ hần lại làm chương quầy trông coi tửu điểm này thì hần đã sớm cuốn gói ra đi rồi.

Lư Thiết Nặng chỉ là ngoại hiệu của hần, hần vốn có tên là Lư Nhi Hưng, nhưng vì một chân hần có tật từ nhỏ phải dùng một chiếc nặng sắt để di, cho nên người ta mới quen gọi hần bằng cái tên Lư Thiết Nặng.

Hần vốn là một tay giang hồ lang bạt từ nhỏ, theo chân không lắm đại ca trong giới lục lâm nên học khá nhiều ngón nghề trở thành một gã giang hồ mặc

lưu không dễ chơi chút nào.

Trong cả Đồng Tước viện này có thể nói hần dưới một người mà trên muôn người, khi hần buồn dùng nạng sắt đánh ai một vài nạng, chẳng ai dám hó hé hay làm gì được hần, bởi vì ai cũng biết hần là lão bằng hữu với Lý đại đương gia.

Lúc này Lưu Thiết Nạng từ lầu trên khắp khiêng chống nạng đi xuống, mấy tên tiểu nhị thoáng thấy bóng hần là lo kính cẩn nghiêm túc đón khách.

Lưu Thiết Nạng tuổi chừng năm mươi khuôn mặt béo đen lại để thêm vành râu quai nón, vừa mới trên lầu tiếp Lý đại đương gia mấy chén nên khuôn mặt của hần đã đen còn thêm màu đỏ trông càng dữ dằn, nhất là đôi mắt to lồi như mắt báo ngầu đỏ khiến người yếu bóng vía không dám nhìn.

Tổng tiêu đầu Hoàng phúc tiêu cục Thiết Dực Thịnh Vân Phi đứng lên, hai ta ôm quyền thi lễ gọi :

– Nhị đương gia đi đâu này giờ, nhanh nhanh... đến cạn một chén.

Lưu Thiết Nạng chưa nói đã cười hắc hắc xua tay nói :

– Không không... khuya rồi. Thịnh lão tổng à. Các vị nghỉ ngơi thôi.

Thịnh Vân Phi cười ha hả, chừng như còn chưa hiểu ra hàm ý đuổi khách của Lưu Nhị Hưng.

Lưu Nhị Hưng nửa thâm trong bụng: Đồ chết bầm rồi bước đến ngay giữa quán giờ chiếc nạng sắt lên gõ mạnh vào chiếc đèn lồng treo trên xà, quát bảo :

– Đến đây, nhanh lấy xuống, biết giờ này là giờ nào rồi không?

Lần này thì có ngu đến đâu cũng không thể không hiểu ý hần.

Tổng tiêu đầu họ Thịnh nghe không khỏi nhú mày khó chịu, chính lúc định phát nộ thì từ bàn bên kia đã nghe có tiếng người gọi tiểu nhị tính tiền, có thể Thịnh Vân Phi mới dẫn con nộ lại trong lòng.

Nào ngờ, một tên tiểu nhị khác vừa mới bước tới cuốn tấm rèm cửa da thú nặng nề lên chuẩn bị tiễn khách, đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập, nháy mắt một con ngựa toàn thân đen tuyền bồm bồm bụi tuyết phóng đến nhanh như bay đến ngay trước ngoài cửa.

Móng ngựa gõ mạnh trên đá xanh từng tiếng nghe rõ mồn một, trong đêm khuya vắng lặng như đêm nay thì nghe lại càng vang hơn.

Trước khí thế oai hùng của con tuần mã, và chủ nhân của nó khiến thực khách ra về đều nán chân lại, bao nhiêu ánh mắt tập trung nhìn ra vị khách vừa đến.

Lại nói tên tiểu nhị tên Quách Thuận vừa mới thoáng thấy bóng ngựa thì ngựa đã đến ngay trước mặt, khiến hần giật thót mình a lên một tiếng, thân hình lao đảo về sau. Một cảnh tượng thật kinh người, cứ nhìn cơ hồ con ngựa phóng qua đầu tên tiểu nhị, khi mọi người nhìn lại thì con ngựa đã ngừng vó, người cỡi ngựa buông cương tung nhẹ người đứng xuống đất.

Ngựa là long câu, người là giai nhân.

Thực không ai tin được trên lưng con tuần mã kia lại là một vị giai nhân tuyệt sắc, tuần mã đen tuyền cổ có một vòng trắng như chuỗi hạt đúng là một con ngựa hiếm nhưng người lại càng đẹp cơ hồ tứ hải khó tìm.

Ai yêu ngựa thì ngưng mắt nhìn ngựa, yêu sắc thì chăm chú nhìn người.

Mấy mươi cặp mắt phút chốc như bị thôi miên bởi người và ngựa, nhưng kỳ thực thì mỹ nhân vẫn chính là mục tiêu của họ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sơ lộ bản lĩnh

Hàn phong thâm dạ, tửu ý tám phần, hương men ngất ngưỡng thế mà còn có giai nhân xuất hiện, thử hỏi làm sao không ngây ngất tửu khách cho được?

Thiếu nữ chừng hai mươi ba tuổi da trắng môi hồng, mày ngài mắt phượng, khuôn mặt trái xoan, mái tóc đen nhánh đan thành một búi phía sau, lại buộc thêm một dải lụa đen trông càng đẹp.

Ngựa một màu đen tuyền, mà chủ nhân của nó toàn thân cũng một màu đen, trên người vận y phục màu đen, chân đi hài đen nhưng chính màu đen ấy khiến cho làn da trắng muốt của thiếu nữ được tôn lên bội phần.

Thiếu nữ xuống ngựa, cưỡi chỉ khoan thai với với tay lấy túi gấm trên lưng ngựa xuống, trên túi hành lý, còn dắt ngang một thanh bảo kiếm dài hơn bình thường rất nhiều.

Thiếu nữ trước tiên ngược mắt lên nhìn tấm biển hiệu đề mấy chữ: Đồng Tước tửu lâu, đầu mày hơi nhíu lại rồi chuyển ánh mắt nhìn đám người đang nhìn mình, cuối cùng ánh mắt đen kịt đầu mị lực ấy ngưng lại trên người tên tiểu nhị Quách Thuận.

Quách Thuận chùng như sức nhớ ra phận sự của mình, vội vàng chạy lại cúi thấp người bồi một nụ cười trên môi đón khách :

– Tiểu thư, chẳng hay muốn dùng cơm hay nghỉ trọ? Hôm nay quá muộn, nếu như nghỉ trọ thì...

Hắn chưa nói hết câu thiếu nữ đã lách nhanh người vượt qua khỏi hắn đi thẳng vào trong tửu quán.

Quách Thuận chạy theo miệng la oai oái :

– Ê, ê... tiểu thư.

Hắc y cô nương quay người lại, giọng đanh lạnh nói :

– Con ngựa của ta ở ngoài kia, người mau dẫn đến chuẩn bị cho ăn uống đầy đủ, nếu chăm sóc nó không đàng hoàng thì không hay đâu nhé.

Cô ta thân hình mảnh khảnh, giọng nói thấp nhẹ, thế nhưng ngược lại bao hàm một uy lực lạ thường, khiến cho người nghe như không cưỡng lại được, chỉ thấy tên tiểu nhị ứng thanh dạ ran một tiếng, rồi quay người chạy nhanh ra ngoài.

Thiếu nữ ung dung bước vào tìm một chiếc bàn trống ngồi xuống.

Đám thực khách vừa rồi nhao nhao đứng lên nhìn thiếu nữ, giờ cũng ngồi lại ghế của mình, chùng như chẳng ai còn nghĩ chuyện rời quán.

Hắc y thiếu nữ ngồi xuống đã lâu, thế nhưng vẫn chưa thấy một tên tiểu nhị nào đến tiếp khách, ngược lại chúng đứng tùm tùm một góc mắt cứ hết nhìn hắc y thiếu nữ rồi lại nhìn về phía nhị đương gia Lưu Nhị Hưng chờ lệnh.

Hắc y thiếu nữ chùng như không nhận được vỗ mạnh tay xuống bàn ầm một tiếng quát :

– Sao thế? Tiểu nhị đâu?

Lưu Nhị Hưng ho khan một tiếng, chống chiếc nạng sắt khắp khiêng bước tới trước mặt hắc y thiếu nữ cười hắc hắc nói :

– Đại cô nương, ngày mai cô nương tới nhé. Cô không nhìn thấy sao, chúng tôi chuẩn bị đóng cửa.

Chùng như chứng minh cho lời của hắn là không nói dối, mấy tên tiểu nhị có tên thì tắt đèn, có tên thì bê ván cửa chuẩn bị đóng cửa.

Hắc y thiếu nữ cười ha ha, lắc đầu nói :

– Không được, cả ngày nay ta không có thứ gì vào bụng, trong không lại thấy không khỏe...

Lưu Nhị Hưng vênh mặt nói :

– Muộn quá rồi, bếp đã tắt lửa.

– Bảo chúng thổi lên lại.

– Thổi lại?

Lưu Nhị Hưng chùng như hơi bất ngờ nhưng liền cười hô hô nói :

– Cô nương khéo đùa. Nếu như muốn nghỉ trọ thì ta cho người dẫn cô nương đến phòng nghỉ, còn nếu như muốn ăn thì e phải tìm nơi khác cho.

– Nhưng ta chỉ muốn ăn ở quán của người, chớ làm nhảm.

Nói rồi hắc y cô nương hai tay ôm lấy đầu chùng như tỏ ra mệt mỏi trong người thật, hai mí mắt rũ xuống nói tiếp :

– Ta tuy lần đầu tiên đến nơi này của các người thế nhưng cái hiệu Đồng Tước tửu lâu này thì ta đã ngưỡng mộ từ lâu rồi, đến lão đồng gia các người là Lý Khoái Dao ta cũng biết, chớ khinh khi ta từ xa đến đây...

Lưu Nhị Hưng khựng người ra, hắn vạn phần không ngờ vị cô nương còn nhỏ tuổi này ăn nói lại ngang như thế, mà nhất là mấy tiếng Lý Khoái Dao, đã lâu rồi người ta cấm kỵ không được kêu ra.

Cả một vùng này ai gặp họ Lý lại không cúi chào hắn bằng một tiếng trịnh trọng Lý đại đương gia, vậy mà cô nương này dám gọi Lý Khoái Dao thì quả

là muốn đến kiếm chuyện chứ không phải kiếm cơm.

Lúc này đừng nói bản thân Luru Nhị Hưng, mà đến bao nhiêu tử khách trong quán cũng ngó người đưa mắt nhìn nhau.

Luru Nhị Hưng đầu mày nhú chặt, hai mắt tròn tròn, vừa rồi hắn đã bức mình với đám tử khách ngồi dai chưa kịp phát tác, giờ đây thêm một nữ khách này nữa thì hắn chẳng kiềm chế được, bao nhiêu bức tức trong người hắn đã có chỗ để trút xuống thì khi nào hắn bỏ qua?

Chống mạnh cây nạng sắt trong tay mạnh xuống nền nhà, hừ một tiếng lạnh lùng quay đầu nhìn lại một gã tiểu nhị hạ lệnh :

– Mã Tam, nhanh mời vị cô nương này ra ngoài, cô ta chẳng phải đến ăn cơm mà đến kiếm chuyện.

Mã Tam là tên tiểu nhị có thân hình to lớn như hộ pháp, được tin dùng trong tử quán một khi có chuyện, từ khi vị hắc y thiếu nữ này bước vào quán thì hắn cũng như người khác bị cô ta hớp hồn, chỉ có điều là phận tôi tớ nên không dám nhìn khách lâu.

Giờ nghe Luru nhị đương gia nói thế thì mừng hơn hờ trong lòng, ứng thanh đáp lớn một tiếng, bởi một nụ cười trên mặt bước nhanh tới trước hắc y thiếu nữ cúi người về phía nhận nói :

– Đại tiểu thư, mời.

Hắc y thiếu nữ cười nhạt một tiếng bữu môi :

– Thảo nào mà ta nghe thiên hạ kháo nhau Lý Khoái Dao cật thế hiệp người, còn nói trong Đồng Tước tử lâu này làm ăn kiểu lột da hút máu người, hôm nay mắt nghe tai thấy thì quả không sai..

Nói đến đó, ánh mắt cô ta chuyển nhìn vào người Luru Nhị Hưng nói tiếp :

– Người hắn phải là Luru Thiết Nặng?

Luru Nhị Hưng mặt như bệu ra, hắn cũng như Lý Khoái Dao cảm kỳ nhất ai gọi hắn bằng ngoại hiệu chẳng hay ho Luru Thiết Nặng. Giờ bị một vị cô nương gọi thẳng mặt như thế mà trước bao nhiêu người khiến hắn thẹn mặt ra, đây quả là lần đầu tiên hắn bị làm nhục kể từ khi hắn được người ta gọi hắn bằng đại danh Luru nhị đương gia.

Con giận trong lòng tăng lên gấp bội, Luru Nhị Hưng động mạnh cây nạng sắt xuống nền nhà đánh ầm một tiếng, hét lớn :

– Con nha đầu to gan. Mã Tam tổng cô nó ra cửa mau.

Mã Tam ứng thanh dạ ran một tiếng rồi vờn tay ra định chộp vào người hắc y thiếu nữ.

Hắc y thiếu nữ quát lên :

– Người dám

Tiếng quát bất thần khiến Mã Tam chùng tay lại, Hắc y thiếu nữ mắt lộ hàn quang cười nhạt nhìn Mã Tam nói tiếp :

– Người dám động đến ta, ta ném cho người thừa sống thiếu chết, không tin thì người cứ thử xem.

Mã Tam ngoái đầu nhìn lại Luru Nhị Hưng một cái, rồi mới can đảm quay lại nhìn Hắc y thiếu nữ cười nói :

– Ta sao lại không dám, cô nương người có hung hăng lớn lối thì cũng phải xem đây là nơi nào. Mời.

Chỉ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, hai tay hắn vùng tới chộp thẳng vào người thiếu nữ.

Nào ngờ hai tay hắn còn chưa chạm được vào áo Hắc y thiếu nữ, chỉ thấy thân hình mảnh khảnh của thiếu nữ lách nhẹ ra ngoài một chút, Mã Tam miệng oái lên một tiếng, cả thân hình như thẳng hệ trong rạp xiếc ngã sòng xoài nằm dài trên mặt đất.

Cái ngã người của hắn không nhẹ chút nào, hắn còn chưa kịp lồm cồm ngồi dậy thì lại thấy Hắc y thiếu nữ tay hữu phát nhẹ một cái ra ngoài.

Cái phát tay nhẹ nhàng tưởng chừng đến muỗi cũng không bay của Hắc y thiếu nữ thế mà Mã Tam nhận đòn thật nặng, cả tấm thân to như bò mộng của hắn được đà lăn xa mấy vòng rồi cả thân, cả đầu va mạnh vào góc tường kêu ầm một tiếng, tay chân duỗi thẳng ra nằm bất động, chưa biết sống chết thế nào.

Hắc y thiếu nữ quả không nói phét, nói Mã Tam động đến cô ta sẽ ném cho hắn thừa sống thiếu chết, giờ quả nhiên là đúng. Chỉ một đòn này cũng khiến cho bao nhiêu người có mặt trong quán phải lặng người há hốc mồm miệng.

Nên biết tử khách trong quán tối nay chẳng phải tầm thường, bảy phần đều là hạng võ công cao cường, trong đó đáng nói đến nhất là vị Tổng tiêu đầu Thiết Dực Thịnh Vân Phi. Võ công ông ta chẳng tầm thường chút nào, vậy mà khi tận mắt nhìn thấy vị cô nương này ra tay với Mã Tam thì trong lòng không khỏi giật mình thán phục.

Tuy ông ta không kịp nhận ra Hắc y thiếu nữ thì triển môn công phu gì thế nhưng ông ta hiểu đây là thuật mượn sức chọi sức thuộc tuyệt môn công phu dùng tám lạng thắng nghìn cân. Đối phương chỉ là một vị cô nương chân yếu tay mềm, giờ tay phát nhẹ nhàng như múa, thế mà chế ngự thắng địch quả là ảo diệu cao minh.

Lưu Nhị Hưng mặt thộn dài ra như mặt ngựa, hán cũng từng là một tay giang hồ hảo hán, với cây nạng sắt trong tay cũng từng làm mưa làm gió, khi nào hán chịu nổi nhục này?

Lưu Nhị Hưng miệng rít lên :

— Con nha đầu này, hay lắm.

Chớ nghĩ Lưu Nhị Hưng một chân bị tật mà nghĩ tay dùng nạng thì trở ngại, chỉ thấy hán vùng thiết nạng lên, theo tiếng rống cả người hán thế như hổ đói vồ mồi nhào tới, tay phải vùng thiết nạng phát ra một thức Bạt Phong Bàn Đả, nhằm thẳng người Hắc y thiếu nữ bổ xuống.

Xem đến đây, bao nhiêu thực khách trong quán không nén nổi đều ồ lên một tiếng kinh hoàng.

Lưu Nhị Hưng ra giáng một nạng này rõ ràng muốn lấy mạng người ta.

Thoạt trông chiếc nạng sắt trong tay của Lưu Nhị Hưng giáng xuống sắp chạm đầu Hắc y thiếu nữ, có thể nói chừng như khoảng cách chỉ là tơ hào, hán Hắc y thiếu nữ khó mà tránh được.

Thế nhưng kỳ tích xuất hiện, đúng lúc này thì chiếc nạng sắt đột nhiên bắn ngược trở lên không, cứ như đánh phải vào một quả cầu hơi bị dội ngược lại bắn cao cả trượng.

Hắc y thiếu nữ vẫn ngồi y nhiên bất động, chỉ có điều nét mặt lạnh lại như trùm một màn sương, đúng lúc chiếc nạng sắt bắn ngược trở lên thì ngọc thủ vươn nhẹ ra chụp trúng vào thân nạng, rồi cả tay và nạng như đóng băng lại đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích.

Bao nhiêu người trong tửu điểm đều mở tròn mắt kinh ngạc chấn động.

Một màn công phu tuyệt diệu hiếm thấy.

Một tay hung hăng hồng hách ý thế hiếp người như Lưu Thiết Nạng giờ bị sửa lưng, có cho tiền cũng không coi được một màn hý kịch hay. Nếu như không phải còn dè dặt với chủ nhân Lý Khoái Đào có lẽ vị Tổng tiêu đầu Hoàng Phúc tiêu cụ Thịnh Văn Phi đã reo lên tán thưởng rồi.

Nhìn lại Lưu Nhị Hưng mặt hán trương đỏ lên vì thẹn lẫn giận, cứ nhìn chẳng khác gì trái cà chua chín rực sắp thối vậy. Còn cả người hán thì y như đêm đông té giềng, muốn giữ bình tĩnh cũng không giữ được cứ run lên từng chập.

Hắc y thiếu nữ thì thản nhiên như không nét mặt băng sương dần tan đi, khuôn mặt thanh cao đầy đặn giờ đây như gầy lại, trong khóe mắt thì ẩn hiện một nụ cười lạnh lùng.

Khuôn mặt ấy toát lên những nét không giống như kiều diễm, lãnh ngạo, bất cần, khinh thị và có chút tiêu tụy, tạo thành một khuôn mặt vừa đầy mê lực vừa đầy ma lực quyền uy, khiến người nhìn hồn tiêu phách tán.

Lưu Nhị Hưng cố mạng giật lại chiếc nạng sắt thế nhưng bất lực không làm sao giật lại được.

Chiếc nạng sắt cứ như bị một lực hút cực mạnh trong tay Hắc y thiếu nữ giữ lại, chẳng khác nào một khối nam châm hút sắt, Lưu Nhị Hưng cố hết sức mình tranh nạng lại, mặt hán từ đỏ gay biến thành tím thâm, mồ hôi cứ từng hạt lớn như hạt đậu lăn dài trên khuôn mặt nức ních thịt của hán. Thế nhưng hán đã cố bao nhiêu sức vẫn không tài nào tranh lại được chiếc nạng sắt, chỉ nghe tiếng thở của hán bắt đầu thô như tiếng trâu thở.

Nhìn lại Hắc y thiếu nữ thì vẫn bình chân như vại, cơ hồ chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Có chăng là cánh tay cô ta và chiếc nạng sắt bắt đầu từ từ đè ép xuống, một cánh tay còn lại của Lưu Nhị Hưng cũng giờ lên hỗ trợ cho tay phải giữ nạng, hán vận hết sức bình sinh xong cũng không cản nổi, toàn thân hán run lên bần bật, chiếc nạng sắt cứ ép mạnh xuống đầu hán, nhưng khi chỉ còn cách đầu Lưu Nhị Hưng chừng một tấc thì bỗng nhiên ngừng lại.

— Lưu Thiết Nạng. Người nghe cho rõ đây, ta muốn ăn một chén miến gà, mà phải chính người đi nấu cho ta ăn...

Hắc y thiếu nữ giờ mới lên tiếng, mỉm cười hỏi tiếp :

— Người thấy được chứ?

Lưu Nhị Hưng trong lòng thừa hiểu hôm nay chạm trán địch thủ lợi hại, bao nhiêu sức bình sinh của mình không thắng nổi một cánh tay mềm mại của đối phương thậm chí thêm một chút nữa thì chính chiếc nạng sắt của mình sẽ đánh thẳng xuống đầu mình.

Nghĩ thế khi nào hán lại dám từ chối, vội vàng gật đầu, gượng một nụ cười nói :

— Vâng, vâng. Cô nương... khai ân, hạ thủ lưu tình, tại hạ xin tuân lệnh.

Hắc y thiếu nữ giọng lạnh lạnh nói :

– Ta không muốn gây ồn ào nơi này, người lui sau chuẩn bị cho ta một phòng yên tĩnh ta muốn nghỉ lại nơi này vài hôm, được chứ?

– Dạ, dạ... được.

Lưu Nhị Hưng thở ra một hơi, mồ hôi tuôn như tắm, luôn mồm văng dạt, rồi chùng như hết sức, cả thân hình tròn béo của hắn khụy xuống trên đất.

Chiếc nạng sắt vốn chuẩn bị giáng xuống đầu hắn thì giờ đây đặt ngay trên vai phải của hắn, hắn ngược mắt lên nhìn bắt gặp hai ánh mắt sắc lạnh của Hắc y thiếu nữ, giọng run rẩy thốt lên :

– Đại tiểu thư... còn gì dạy bảo?

Hắc y thiếu nữ vẫn giọng lạnh lùng :

– Còn, ở đây các người có một lang trung châm cứu mệnh danh Phí thần châm?

Nên biết Phí thần châm là một vị danh y thánh thủ thuật châm cứu của vùng Bảo Khê này, đến một đứa trẻ lên ba còn biết danh thì làm sao Lưu Nhị Hưng lại không biết được.

– Vâng, có ạ.

Lưu Nhị Hưng gật đầu đáp ngay rồi nói tiếp :

– Ở đầu tây cửa nam thành.

– Tốt.

Giờ mới thấy Hắc y thiếu nữ giọng ôn hòa trở lại nói :

– Vậy thì phiền người một chút, chốc nữa về phòng rồi, nhờ người đến mời ông ấy đến đây cho ta.

– Vâng, vâng.

Lưu Nhị Hưng vâng, dạ luôn miệng, thế nhưng trong lòng thì tức anh ách, chẳng biết đến đâu.

Hắc y thiếu nữ chùng như đã thả khí lại rất nhiều, thế nhưng chiếc nạng sắt vẫn còn đặt trên vai Lưu Nhị Hưng.

– Cái tên Đồng Tước viện này của các người ta đã nghe nói đến từ lâu, Lý Khoái Dao lập nghiệp đi lên như thế nào ta càng biết rõ. Ra làm ăn cần nhất là nhân nghĩa, hòa khí sinh tài, còn kiểu làm ăn như các người đây đạo lý tiếp khách đâu chứ?

Nói đến đó, nhếch mép cười nhạt mặt lạnh như tiền nói tiếp :

– Nhờ miệng nhà người báo lại cho Lý Khoái Dao một tiếng, bảo hắn phải cẩn thận một chút, tốt nhất thì đóng cửa cái kỹ viện hiệu Đồng Tước thanh lâu kia cho ta.

Lưu Nhị Hưng chỉ nghe trong đầu văng lên tai ù đi, với chuyện lớn như thế này thì hắn mọc thêm ba cái đầu cũng không dám đáp ứng.

Hắc y thiếu nữ nói :

– Còn sòng bạc Đồng Tước đồ trường kia cũng mau mau thu dọn, kiếm tiền quá dơ bẩn, mất hết nhân đạo...

– Vâng.

Lưu Nhị Hưng mặt mày khổ sở nói chẳng ra hơi :

– Tại hạ nhất định đem hết những lời cô nương chỉ giáo báo lại với Đông gia chúng tôi, còn chuyện lão Đông gia có làm theo lời cô nương hay không thì thực tại hạ không dám đoán định.

Hắc y thiếu nữ nhoen miệng cười nhẹ, để lộ hai hàm răng trắng đều như những hạt bắp non.

Quả thật tuyệt đẹp, đẹp đến kinh người.

Phút chốc người ta như nhìn thấy trước mắt mình là một mỹ nhân hoàn toàn khác, thanh cao trinh khiết, mềm mỏng nhu mì, nào còn vẻ lạnh lùng sát khí như vừa rồi.

Thế nhưng nụ cười ấy xuất hiện rất nhanh rồi vụt tắt, khuôn mặt băng sương lãnh ngạo trở lại như cổ hữu.

Mọi người vừa rồi tận mắt nhìn thấy cô ta ra tay với Lưu Nhị Hưng, thử hỏi ai trong đây cũng không lo sợ đắc tội với cô ta?

Cũng may Hắc y thiếu nữ phát tác đúng tiết, chỉ nghe cô ta thấp giọng nói :

– Người chỉ việc báo lại với hần những lời ta nói, còn làm hay không là việc của hần chẳng liên quan gì đến người. Ta đói bụng lắm rồi, nhanh đi làm miếng gà cho ta.

Nói đến đó, từ từ nhấc chiếc nạng sắt rời khỏi vai Luru Nhị Hưng, rồi ném mạnh về phía hần.

Luru Nhị Hưng đón lấy chiếc nạng miệng vâng dạ ngay, rồi mới từ từ đứng lên.

Hắc y thiếu nữ cười nhạt hỏi :

– Người nhớ hết những điều ta vừa nói với người chứ?

Luru Nhị Hưng gật đầu đáp :

– Đã nhớ hết.

– À còn nữa, con ngựa vừa rời ta cười đến đây người cho chăm sóc đàng hoàng, nó không phải là con ngựa tầm thường, nếu có gì sơ sẩy ra chẳng tha cho người đâu.

Luru Nhị Hưng chỉ có biết nuốt ghen trong họng mà gật đầu.

Hắc y thiếu nữ lại nói :

– Có một điều là người yên tâm, người ta nhờ người làm chuyện gì thì chẳng làm không công.

Cô ta nói đến đó, thò nhanh tay vào trong túi móc ra một vật gì ném mạnh về phía Luru Nhị Hưng miệng nói :

– Đón lấy.

Một ánh sáng vàng bay rất nhanh, nhưng Luru Nhị Hưng cũng nhanh không kém gió tay bắt ngay, nhìn lại mới thấy tay nặng nặng, mắt lóe lên, hần nằm mơ cũng không ngờ đó là một nén vàng có đến mười lạng.

Suy cho cùng thì Luru Thiết Nạng cũng chỉ là một tay làm công cho chủ, hần chỉ biết có tiền là cúi đầu vâng dạ phục vụ mà thôi, tiền thì hần thấy qua nhiều rồi, nhưng một vị khách tiện tay ném cho hần một nén vàng nặng đến mười lạng thế này thì đúng là hần mới thấy lần đầu.

Hần kinh ngạc mà vui mừng đến độ tròn hai mắt, cứng họng cứng lưỡi không thốt lên được tiếng nào.

Tiền chung quy cũng có chỗ tốt của nó, có thể biến can quan thành bình yên, biến kẻ thù thành bạn hữu.

Giờ cả nén vàng nằm trong tay, chắc hẳn khách không dùng uy ăn quýt mà còn lại xài rất hào phóng, tự nhiên thái độ của Luru Nhị Hưng khác đi, mặt hớn hờ tươi cười :

– Đại tiểu thư, người quá khách khí, đâu cần nhiều tiền thế này...

Rồi cúi gập thấp người lần nữa :

– Tôi sẽ đi làm ngay.

Hắc y thiếu nữ gật đầu uể oải phát tay nói :

– Đi đi.

Luru Nhị Hưng chân đã bước đi rồi nhưng chợt nhớ ra điều gì hần quay lại cúi người hỏi :

– Đại tiểu thư... tại hạ có thể thỉnh giáo phương danh tiểu thư?

Hắc y thiếu nữ gật đầu đáp :

– Ta họ Quách từ Cam Túc đến.

Luru Nhị Hưng vừa nghe đã sững người ra, bao nhiêu người trong quán cũng đều là người trong võ lâm, họ gì thì có thể không biết nhưng họ Quách thì bọn họ quá tường tận.

Một năm nay, hễ đã người trong võ lâm thì ai ai mà không biết ở Cam Túc có một vị đại cự phú Kim đại vương Quách lão vương gia và vị thiên kim ái nữ Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh.

Từ Kim vương gia mà liên tưởng đến cách xài tiền hào phóng của vị cô nương này khiến cho Luru Nhị Hưng càng kinh, hai mắt hần mở to chừng như

không còn cách nào lớn hơn được, một lúc mới nói được :

– Chẳng lẽ cô nương là... Ngọc Quan Âm Quách tiểu thư?

Trước một câu này của Lưu Nhị Hưng, bao nhiêu ánh mắt trong quán chẳng ai bảo ai đều tập trung vào vị Hắc y thiếu nữ.

Hắc y thiếu nữ gật đầu đáp :

– Cũng may mắt người có trông, không sai, ta chính là Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh.

Lưu Nhị Hưng không lạnh mà rung mình, cái cổ như dài ra cúi gập người chào một lần nữa, rồi quảy quả bước đi nhanh.

Đám thực khách của Hoàng Phúc tiêu cục thoát nghe được vị Hắc y thiếu nữ này là Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh, danh chấn một vùng Tây bắc, người trong hắc bạch lưỡng đạo nghe danh tán đóm, nhất thời đều sợ hết vía. Vừa rồi còn có người xầm xì to nhỏ bàn luận, nhưng giờ thì không nghe một tiếng hó hé.

Những truyền thuyết về vị tiểu thư này thì họ đều đã được nghe, thực tế thì bất cứ chuyện gì liên quan đến vị thiên kim tiểu thư này thì chẳng khác gì luồng gió thổi đi cùng khắp Tây bắc. Hai tỉnh Cam Túc, Thiểm Tây lân cận với nhau, nhất là một vùng Bảo Khê này là ranh giới với Cam Túc thì làm sao lại không nghe được?

Cho nên những truyền thuyết về vị Quách đại tiểu thư này họ nghe quá nhiều, nghe nói cô ta ghét ác như thù, nghe nói cô ta hễ ra tay là tàn độc, nghe nói cách tiêu xài hào hoa phóng khoáng của cô ta... hôm nay tận mắt chứng kiến quả danh bất hư truyền.

Nhưng có một truyền thuyết mà ai nghe cũng phải rung mình về Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh là trong một đêm giết mười bảy mạng người.

Còn những truyền thuyết đại loại cô ta ban ngày ban mặt giết kẻ ác, hoặc người tốt mà chọc giận cô ta cũng không tha, thậm chí chỉ cần nhìn không thuận mắt cũng bị trừng trị, kể ra không biết bao giờ mới hết.

Những truyện này ở một vùng Tây bắc người ta nghe thì cũng đã ít nhiều nghi ngờ, cho rằng chỉ ít cũng có hai ba phần khoa trương, còn ở những vùng xa hơn chưa tận mắt thấy, tận tai nghe thì lại càng hoài nghi hơn. Nhưng giờ một lần thấy rồi thì không ai không tin, đối với một mỹ nhân nhìn thì thích gần nhưng biết được cô ta như thế nào thì chẳng lạnh thấu xương sống.

Hiện tại, bao nhiêu tửu khách đều được thưởng mục quá nhãn, thật no rượu say còn nán lại làm gì, có chẳng vạ vào thân lúc nào không hay.

Thiết Dục Thịnh Văn Phi xem tình thế đã vãn, ho khẽ một tiếng, đánh mắt cho đám thủ hạ rồi cất tiếng gọi :

– Tiểu nhị, tính tiền.

Vừa khéo lúc ấy ánh mắt của Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh nhìn về phía này, Thịnh Văn Phi không thể không tiến lên một bước chào hỏi :

Ông ta ôm quyền thì lễ nói :

– Cô nương khỏe. Hân hạnh được diện kiến.

Quách Thái Linh gật đầu đáp lại :

– Lão tiên sinh hà tất khách khí, xin cứ tự nhiên.

Thịnh Văn Phi cười vui vẻ :

– Lão phu họ Thịnh, tên là Văn Phi, nhà ở vùng Bảo Khê này, mở một tiêu cục có tên là Hoàng Phúc, đại danh của cô nương và lệnh tôn lão hủ từng nghe như sấm ngang tai, giờ được gặp thật là vạn hạnh.

– Vậy sao.

Quách Thái Linh cười nhẹ, rồi đứng lên chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh nói :

– Lão tiêu đầu, mời ngồi.

– A?

Thịnh Văn Phi hơi bất ngờ định từ chối nhưng không dám mà vội cẩn rằng bước tới ngồi xuống nói :

– Mười năm trước lão hủ từng được một lần bái kiến lệnh tôn tại Lâm Đồng, đến nay vẫn còn nhớ rất rõ lão nhân gia, đúng là tiên phong đạo cốt, thoát tục phi phàm. Lần ấy lão hủ có cảm giác như cao sơn ngự thượng, cho đến hiện tại vẫn còn ghi in in trong lòng.

Nghe nhắc tới phụ thân mình, trong khóe mắt Quách Thái Linh bắt chợt đỏ ửng, gật khẽ đầu nói giọng nghèn nghẹn :

– Nói thế lão tiên sinh hẳn cũng biết cha tôi đã ra đi?

Thịnh Vân Phi ngó người lấp bắp :

– Ra đi? Cô nương nó lệnh tôn đi đâu chứ?

Quách Thái Linh cười khỏ nói :

– Tiên phụ quy tiên từ năm ngoái, lẽ nào lão tiên sinh lại không hay?

– A.

Thịnh Vân Phi mở to mắt kinh ngạc, mồm la lớn :

– Điều này, quả thật tôi không một chút hay biết, chẳng phải tôi thiên lậu quê kệch, thực sự thì một người thịnh danh như Quách lão vương gia ai mà không biết.

Chẳng hay lão nhân gia bị bệnh gì mà qua đời? Cứ nhìn thần thái tiên phong đạo cốt như người há lại... ?

Với tin này thì quả thực như sấm rền trời đông bên tai mọi người đang có mặt.

Quả thực đây là một tin hết sức khó tin, ai có thể nói một nhân vật được truyền thuyết như một vị thần tiên trong võ lâm lại cũng không qua được cảnh sinh tử như bao nhiêu người bình thường.

– Thôi, chuyện này không nói đến nữa...

Quách Thái Linh trên khuôn mặt hiện vẻ bi thương, thờ hất ra một hơi lại nói tiếp :

– Tiên phụ chết dưới tay kẻ thù.

– A...

Thịnh Vân Phi rất muốn biết kẻ thù đã ra tay ám hại Quách Bạch Vân là ai, thế nhưng nhìn thần sắc của Quách Thái Linh trước mắt thì ngừng lời, không dám hỏi nhiều.

May vừa lúc này một tên tiểu nhị bung lên một chén hương trà, Quách Thái Linh chậm rãi nâng chén trà lên thổi nhẹ những lá trà trên mặt chén rồi nhấp một ngụm.

Cứ nhìn khuôn mặt có chút tiều tụy, ánh mắt ngưng sâu đầy vẻ sầu muộn thực ai cũng phải thương cảm, nhưng đương nhiên không ai biết được bên trong lòng nàng còn mang nặng thêm một mối sầu tư.

– Tiểu thư.

Qua một hồi im lặng, Thịnh Vân Phi hắng giọng lên tiếng :

– Tiểu thư đến vùng này của chúng tôi làm gì?

Quách Thái Linh mỉm cười điềm nhiên đáp :

– Tôi đến đây tìm một người.

Thịnh Vân Phi lại hỏi :

– Cô nương đến đây tìm ai?

Quách Thái Linh hơi im lặng một chút, trên gương mặt của nàng ửng đỏ, mỉm một nụ cười nhẹ chưa đáp.

Thịnh Vân Phi a lên một tiếng, gật đầu nói :

– Ô đại gia à? Còn cả Tư Không nhị gia nữa chứ?

Quách Thái Linh lắc đầu, trong lòng thầm phục hai vị sư huynh của mình danh tiếng không nhỏ, đến một vùng Thiểm Tây này người ta cũng biết.

Thịnh Vân Phi chừng như rất am tường người trong Bạch Mã sơn trang cho nên thấy Quách Thái Linh lắc đầu thì ngạc nhiên hỏi :

– Chẳng phải lão vương lúc sinh tiền chỉ có hai đệ tử thôi sao? Không lẽ còn có...

Quách Thái Linh đáp ngay :

– Không sai, đến cuối đời tiên phụ còn nhận thêm một vị đệ tử nữa, chính là tam sư huynh của tôi.

Thịnh Vân Phi ban đầu nói chuyện thì mang lòng kính sợ, nhưng càng nói chuyện thì càng nhận ra vị thiên kim tiểu thư này rất thân thiện dễ gần.

Được giao di hàn đàm với vị tiểu thư danh chấn một vùng Tây bắc qua đã là một vinh hạnh lớn cho lão, Thịnh Vân Phi giờ này thì không còn muốn sớm rời khỏi tử lâu.

Nghe Quách Thái Linh nói thế, Thịnh Vân Phi càng mạnh dạn hơn nói :

– Ô. Điều này quả tôi chưa từng nghe nói, thế nhưng không biết đại danh của lệnh sư huynh?

Quách Thái Linh ngước mặt lên với ánh mắt thương cảm nói :

– Anh ta họ Khấu, tên Anh Kiệt, Thịnh lão tiên sinh nghe qua cái tên này chưa?

– À.

Thịnh Vân Phi cúi đầu chùng như cố nhớ xem đã từng nghe qua cái tên Khấu Anh Kiệt ở đâu chưa, một hồi lắc đầu đáp :

– Chưa. Nhưng Khấu thiếu hiệp đến Bảo Khê này làm gì?

Quách Thái Linh lắc đầu đáp :

– Điều này thì không biết, có điều có người bảo là đến Thiểm Tây, còn có đến vùng Bảo Khê này không... thì quả thật tôi cũng không biết.

Nói đến đó, nàng cúi thấp đầu xuống tỏ ra một nỗi thất vọng.

Thịnh Vân Phi định hỏi han thêm vài câu, nhưng thấy nàng cúi đầu im lặng, lão chỉ biết ngưng mắt nhìn nàng trong lòng có chút thương hại.

Qua một lúc mà Thịnh Vân Phi vẫn còn chưa biết nên nói gì thêm, may vừa lúc ấy Lưu Thiết Nặng tay bưng một chiếc mâm gỗ, bên trên có tô miến gà.

Thịnh Vân Phi mau miệng nói :

– Tiểu thư, thức ăn đã tới, mời dùng cho nóng. Ngày mai nhất định thế nào cũng đến đây vấn an tiểu thư. Lão hủ cáo thoái trước.

Bấy giờ lão mới yên tâm dẫn tùy tùng rời quán.

Quách Thái Linh cứ như sực tỉnh lại trong cơn mộng, tự trách mình bất nhĩ không tiễn khách.

Một đoàn người của Hoàng Phúc tiêu cụ đi rồi, trong tử lâu mới thật sự yên tĩnh.

Bọn tiểu nhị đóng cửa rồi, cả một tử quán lớn như thế này giờ đây chỉ còn lại duy nhất một mình Quách Thái Linh.

Lưu Thiết Nặng cho bọn tiểu nhị đi nghỉ hết, chỉ còn lại hần tự đứng hầu Quách Thái Linh.

Quách Thái Linh vốn rất đói, thế nhưng vừa rồi trong đầu nghĩ đến Khấu Anh Kiệt tự nhiên thấy nghèn nghẹn đắng chát trong cổ họng, ăn được một nửa bát thì bỏ đĩa xuống đứng lên.

Lưu Nhị Hưng vội tiếp :

– Tiểu thư không ăn nữa sao? Tô miến gà này tự tay tôi nấu, hay là tiểu thư thấy hương vị không được ngon?

Quách Thái Linh lắc đầu đáp :

– Ta không ăn nổi, trong đầu đau nhức, cả người khó chịu, xem chừng ta đau nằm trong khách điểm của các người mất.

Lưu Nhị Hưng xoa hai tay vào nhau bởi một nụ cười hỏi :

– Sao lại nói thế? Tiểu thư cần tìm Kim châm đại phu, tôi sẽ lập tức cho người đi mời ngay.

Quách Thái Linh cười khỏ nói :

– Không cần, có lẽ ngủ một giấc là khỏe, cứ để ngày mai đi mời cũng không muộn.

Lưu Nhị Hưng cúi thấp người nói :

– Vâng, vâng... tiểu thư, để tại hạ đưa tiểu thư lui sau khách sạn nghỉ lưng.

Quách Thái Linh có lẽ khi mới vào đây có đông người và phải xử trí nhiều vấn đề cho nên không để ý trong người. Giờ ăn nửa bát miến, trong người ấm lên, tự nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi, đầu óc lại nặng nề, cơ hồ đi đứng không vững.

Nhưng nàng vẫn không để lộ ra trước mặt người khác, gật đầu nói :

– Được. Người đi trước dẫn đường.

Lưu Nhị Hưng kể từ khi nhận được một bài học trừng phạt của Quách Thái Linh trong lòng không những khiếp sợ mà lẫn kính phục, cho nên giờ mọc thêm ba đầu cũng không dám có một hành động đắc tội.

Bấy giờ cung kính đi trước dẫn đường đưa Quách Thái Linh lui sau khách sạn, ở đó đã có một người tay nắm đèn lồng chờ sẵn. Từ xa vừa trông thấy bóng Lưu nhị gia đã vội bước tới chào đón.

Lưu Nhị Hưng căn dặn :

– Đưa vị tiểu thư này đến nhà phòng phía tây nghỉ, nhớ phục vụ chu đáo, có chuyện gì sơ xuất thì chớ trách Lão đương gia hỏi tội người.

Tên tiểu nhị cúi gập người vâng dạ, rồi tiếp lấy hành lý của Quách Thái Linh giờ cao đèn lên nói :

– Đại tiểu thư, xin mời.

Lưu Nhị Hưng cúi người thi lễ nói :

– Lão đương gia của chúng tôi đã biết tiểu thư quang lâm, nhưng vì đã quá khuya, cho nên sáng ngày mai sẽ đến vấn an.

Quách Thái Linh xua tay nói :

– Bất tất. Ta là khách, ông ta là chủ, ta nghỉ trọ, ông ta cho thuê phòng, hà tất phải khách khí ân cần làm gì, chỉ cần người nói lại những lời của ta đã nói là được.

Lưu Nhị Hưng ngó người một lúc, rồi gật đầu vâng dạ, chỉ còn biết ngưng mắt nhìn theo bóng Quách Thái Linh khuất dần sau hành lang.

Trong một gian phòng ấm áp, vị chủ nhân của Đồng Tước viện, Lý Khoái Dao đang nửa nằm nửa ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành da thú uống rượu, trước mặt bà mấy thức nhắm, một chiếc tìm đất bên trong sôi sùng sục tỏa ra hương thơm ngan ngát.

Gian phòng bài trí hết sức xa hoa tráng lệ, bàn ghế bằng hồng mộc, tường treo ngoạn khí đắt tiền, cứ nhìn cũng đoán được chủ nhân của nó tính thích khoe khoang, hào nhoáng.

Lý Khoái Dao là một người đàn ông tuổi chừng năm mươi, chiếc đầu hói bóng, khuôn mặt tròn núc, hai mắt mọng thịt nhìn cứ như lúc nào cũng đang ngủ, đó là dáng vẻ của một trọc phú. Chiếc đại bào bằng da thú to lớn như trùm kín hết cả chiếc đại ý, bên trong để lộ ra những túm lông trắng, đó là hai mớ lông ả thiếp của lão ta lúc nào cũng như hầu phục theo một bên người.

Nói là mợ nhân thì cũng hơi quá, thế nhưng xem ra cũng là được lắm. Người trong nhà rõ chuyện thì biết đây là hai tiểu thiếp mới thầu vào của Lý Khoái Dao, một người có dáng cao cao, dưới cằm trái đính một nốt ruồi duyên dáng đỏ tía tên gọi là Ngân Hồng, còn người kia mặt hơi dài, mày cong như lá liễu, ánh mắt tinh anh sắc sảo tên gọi là Tuyết Thư.

Hai cô nương này vốn là hai con chim mồi đắt giá nhất trong Đồng Tước thanh lâu, Lý Khoái Dao cực kỳ tinh mắt với chuyện nữ nhân, nên vừa nhìn thấy đã chọn trúng hai người này mới lần lượt thầu họ làm tiểu thiếp sùng ái trong hậu cung.

Bấy giờ hai ả hai bên gối đầu lên đùi Lý Khoái Dao tiếp rượu, Ngân Hồng vươn cánh tay trắng muốt lên bá cổ Lý Khoái Dao nét mặt cười tươi, rướn người lên, đưa đôi môi đỏ chót kề tai lão đương gia rủ rỉ to nhỏ chẳng hiểu nói gì.

Tuyết Thư cũng không hề kém, tay vón lửa châm tẩu thuốc trong miệng lão đương gia bập bập từng hơi.

Trong gian phòng này, ngoài bọn họ ba người ra còn có thêm một người nữa, đó là Khô Hầu Tạ Thất, Tạ tổng quản.

Tạ tổng quản cũng chính là Tạ sư gia. Tên này đúng như thực, khuôn mặt choắt choắt, thân hình gầy đét lóc ra không đầy một cân thịt, thế nhưng ngược lại đứt khoắc chiếc đại bào bằng da thú to gấp hai người lão, khiến người ta nhìn vào cứ như con sâu trong vỏ ốc chẳng ra gì. Thế nhưng khuôn mặt lão ta và nhất là đôi mắt thâm sâu như hai chiếc hồ thì khiến người ta bất giác phải run sợ.

Mũi ưng cảm nhọn, mặt gầy lại xanh, lại để hai chòm ria mép quái dị, chỉ cần nhìn người là cũng nhận ra ngay Tạ tổng quản là một con người nham hiểm.

Ai ai trong Đồng Tước viện này cũng đều biết Khô Hầu Tạ Thất, Tạ tổng quản là quân sư của Lý đại đương gia. Lý Khoái Dao làm mười chuyện xấu xa thì hết chín chuyện là do chủ ý cả lão ta.

Con người Khô Hầu Tạ Thất giáo hoạt nham hiểm, ứng phó mọi chuyện rất khôn ngoan, bên ngoài giao du với hàng quan thương, cho đến cả hạ lưu manh thảo khấu, hề có chuyện gì xảy ra mà lão ta ra mặt thì đều êm thấm.

Chính vì thế Lý Khoái Dao đối với hắn hết mực nể trọng, suốt ngày hầu như đều để lão ta bên mình, nhưng cũng vì vậy mà Khô Hẩu Tạ Thất trong Đồng Tước viện chỉ duy nhất kính trọng một mình Lý Khoái Dao, ngoài ra tất cả mọi người lão chẳng coi ra gì.

Khô Hẩu Tạ Thất tay nắm chiếc cán tẩu, một cán tẩu thuộc loại đắt tiền, cán tẩu được làm từ Thái hồ tương phối trúc, đầu tẩu bằng bạc ròng, miệng tẩu bằng bích mã não, chốc chốc từ trong miệng lão phả ra những luồng khói trắng, hai mắt lim dim như đang nghĩ ngợi điều gì.

Vừa rồi khi dưới tầng xảy ra chuyện Quách Thái Linh vào làm náo loạn, bọn họ đương nhiên đã biết, theo như tính khí của Lý Khoái Dao thì vốn đã định xuống thanh toán rồi. Thế nhưng Khô Hẩu Tạ Thất ngăn cản, hết sức khuyên can, Lý Khoái Dao mới chịu đầu dụ.

Đương nhiên Khô Hẩu Tạ Thất khi nào lại chịu bỏ qua chuyện này, có điều trong đầu lão ta tính toán một cách đòi nợ khác.

Bấy giờ Lưu Thiết Nặng vừa mời tiền chân Quách Thái Linh lui sau khách điểm xong, vội vã quay trở lên lầu tiếp kiến Lý Khoái Dao.

Vừa thấy rèm cửa vén lên, Lưu Thiết Nặng thò đầu bước vào, Lý Khoái Dao vùng mạnh một tay đẩy bật người Ngân Hồng ra ngoài, khiến ả phát khiếp cứ tưởng mắc phải tội gì với lão gia, thân hình lão đảo về sau suýt ngã.

Tuyệt Thư may hơn, kịp nhận ra tình hình bất ổn, vội buông tay ra khỏi người Lý Khoái Dao thoái nhanh về sau, mắt lăm lét nhìn lão gia.

Lưu Thiết Nặng ngồi xuống một chiếc ghế trống, cất chiếc nạng qua một bên, hai tay xoa vào nhau sưởi ấm, nhưng vẫn chưa nói câu nào.

Lý Khoái Dao chừng như không kiên nhẫn được hỏi ngay :

— Sao hả? Nó đi rồi chứ?

— Đi à?

Lưu Thiết Nặng cười nói :

— Nó ở lại ngay trong khách sạn của chúng ta, mà xem ra còn ở lâu nữa là khác.

Lý Khoái Dao chồm người tới trước, hỏi như hét :

— Sao chứ?

Lưu Thiết Nặng nói :

— Xem ra chừng như trong người nó bị bệnh, phải ở lại lâu trị bệnh chứ.

Tạ Thất cười hi hi chen vào :

— Hảo hán sợ nhất là ngã bệnh, cho dù nó có là cái thể nữ hiệp chẳng nữa, một khi đã ngã bệnh thì bệnh vật trời chết.

Lý Khoái Dao cười nhạt nói :

— Nếu như nó nói sớm ra là con của Quách Bạch Vân thì ra còn sợ nó vài phần, hiện tại biết cha nói chết rồi thì có gì sợ nữa, họ dám đối đầu với ta ư? Hừ.

Ta sẽ cho nó nếm mùi, để biết thế nào là lẽ độ.

Lưu Thiết Nặng nói :

— Trước mắt thì chưa cần, nó không động thì ta cũng không động, nó muốn động thì ta mới động.

Tạ Thất gật đầu tiếp thêm :

— Đúng! Nó không động thì ta cũng chẳng việc gì chọc giận nó, nhưng một khi biết nó thật sự muốn đối đầu với chúng ta thì ta sẽ ra tay trước mới là thượng sách.

Nhân khi nó ngã bệnh, cho nó biết mùi lợi hại.

Lý Khoái Dao cười hắc hắc rướn cổ dài ra kè chiếc mặt bị thịt sát mặt Lưu Thiết Nặng hỏi :

— Sao... nghe nói con nha đầu này xinh đẹp lắm phải không? Được mệnh danh là Tây bắc đại mỹ nhân, thật thế chứ?

Lưu Thiết Nặng gật đầu nói :

— Điều này thì không giả!

Lý Khoái Dao ngó người một chút, há hốc miệng, cơ hồ như nước bọt sắp trào ra ngoài miệng!

– Đẹp thật vậy sao?

Rồi cười tít mắt nói tiếp :

– Nếu thật đẹp như vậy, ta cũng không nỡ lòng nào hạ thủ với nàng. Hi hi...

Lưu Thiết Nặng liếc mắt nhìn lão ta một cái nói :

– Đẹp thì có đẹp thật thế nhưng đó là một đóa hoa hồng đầy gai, động vào không được đâu.

– Nực cười.

Lý Khoái Dao về hơi tự phụ nói :

– Ta chưa từng nghe nói qua trên đời này có loại đàn bà không động đến được. Nếu như đàn bà mà không động đến được thì chẳng còn là đàn bà, đúng vậy chứ?

Nói đến đó, lão giơ tay lên vuốt má Tuyết Thu hỏi lại :

– Đúng vậy không, Tuyết Thu?

– Ừm... lão gia xấu lắm...

Tuyết Thu vừa nói hai tay giờ lên nắm thùm thụp vào vai lão nhõng nhẽo :

– Có người đẹp hơn, lão đương gia chắc ruộng bỏ thiếp.

Lý Khoái Dao nghe một câu mật ngọt lừa dục trong lòng dâng lên, há miệng cười rồi kéo mạnh cả người Tuyết Thu ngã vào giữa hai vế mình, Tuyết Thu cứ la lên oai oái pha lẫn tiếng cười ngặt nghẽo.

Ban đầu khi nghe Quách Thái Linh ra tay trừng trị Lưu Thiết Nặng thì Lý Khoái Dao có sợ thật, nhưng khi nghĩ đến nàng là một đại mỹ nhân, mà trong người lại đang bệnh thì hóa dục sôi lên mà chẳng còn biết sợ là gì, cho nên mới dám mạnh mẽ nắm chặt cổ tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tâm bệnh tương tư

Thái Linh quả thật trong người rất mệt mỏi, chỉ một đêm mà người đã thấy tiêu tụy đi nhiều.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng hiện nét u buồn đau khổ, đó là những gì xuất ra từ trong trái tim đau khổ của nàng.

Suốt một năm nay nàng rong ruổi khắp nơi, ăn gió nằm mưa chỉ để tìm Khấu Anh Kiệt.

Những đêm lang thang trên miền gió cát sa mạc, những ngày rét mướt ruổi ngựa dưới giá băng, một năm qua đối với nàng dài như thế kỷ. Thế mà hình bóng Khấu Anh Kiệt vẫn như chim trời cá nước, tuyệt nhiên không một chút tăm hơi.

Mỗi lần ngồi nhớ lại những chuyện đã qua khiến cho nàng đau khổ, càng day vò trái tim vốn đã đầy đau thương, cứ thế khiến cho nàng thêm gầy mòn héo hon.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp chàng chính trong cái khách điểm định mệnh ấy, một khách điểm nhỏ ở Tân Châu, hai người nói chuyện với nhau chỉ liên quan đến vấn đề ngựa, thế mà nói một hồi chàng chẳng những không tâm đầu ý hợp và suýt nữa dẫn đến động thủ với nhau.

Lần thứ hai là trong hội đua ngựa, lần ấy chính con người này đã để lại trong đầu nàng thành kiến sâu sắc, chẳng những chán ghét mà còn tức hận đến nỗi nàng đã không nén được dùng roi da đánh cho chàng một trận toi tã, nếu như không có Trác tiểu thái tử Trác Quân Minh khuyên can ngăn cản thì chẳng biết hậu quả thế nào.

Thế nhưng lại chính cái lần ấy, từ trong tâm khảm của nàng bắt tri bắt giác im hẩn sâu đậm hình bóng của chàng. Nó như âm hồn bất tán cứ dai dẳng đeo bám trong lòng nàng.

Nghĩ đến những chuyện cũ này, Thái Linh không nén nổi buồn tiếng thở dài, dòng suy nghĩ dẫn nàng đến một đêm trong Cao lan Bạch tháp tự.

Đêm ấy tuy chỉ là lần đầu tiên hai người nói chuyện đằng hoàng với nhau, câu chuyện tuy không có gì nhưng nó để lại cho nàng một ấn tượng không bao giờ phai nhòa được.

Sau đó hung tin phụ thân bị sát hại như tiếng sét ngang tai, bấy giờ nàng mới biết được Khấu Anh Kiệt nguyên là người hộ tống đưa linh cữu cha nàng về.

Chàng không quản ngàn dặm xa xôi, dầm mưa giải gió, tận tâm tận lực hộ linh an toàn, đối với nàng mà nói đâu chỉ có là cảm kích mang ơn mà thôi.

Chính từ đó trong trái tim nàng mới thật sự nảy nở tình yêu đối với chàng thế nhưng sự việc diễn biến luôn nằm ngoài suy nghĩ của người ta.

Kết quả là hôm nay nàng phải chạy tới tận mảnh đất này, nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chẳng hiểu tại sao lại theo hai vị sư huynh đề rồi mang tội với Khấu Anh Kiệt?

Càng nghĩ nước mắt nàng càng rơi dài trên má. Trong tay mân mê chiếc bình ngọc trong ánh mắt nhạt nhòa nàng chừng như nhìn thấy rõ hình bóng đáng cha mình và những lời căn dặn của người.

Rời từ lời căn dặn của phụ thân, nàng lại nhớ đến chuyện Khấu Anh Kiệt lưu thư từ hôn mà bỏ đi, lòng nàng tan vỡ.

Tất nhiên lúc bấy giờ nàng chẳng thể nào hiểu được hết tâm sự trong lòng Khấu Anh Kiệt, cứ nghĩ chàng phải dứt ruột viết thư để lại nàng càng thêm đau khổ.

– Ta nhất định phải tìm cho được chàng.

Thái Linh không nén được nỗi lòng, lẩm nhẩm thốt lên :

– Ta nào ngại chân trời góc bể, nào ngại thời gian bao lâu... năm năm, mười năm, trăm năm đi nữa, ta cũng nhất quyết tìm cho được chàng.

Rồi nàng bật khóc thành tiếng, nói qua nước mắt cứ như đang có chàng ngay trước mặt :

– Hu hu... Ta sẽ xin lỗi chàng, cầu xin chàng tha thứ cho ta... cho dù chàng có chửi mắng ta, có đánh đập ta, ta cũng cam tâm.

Kể từ khi nàng hiểu ra sai lầm của mình đến giờ, chưa có lúc nào nàng lại hạ mình tự ti như thế. Nàng sinh ra lớn lên với một tính ương ngạnh kiêu ngạo, trời không sợ, đất không sợ, ngoài chàng ra thì nàng đã từng sợ một ai? Càng chưa từng nhường nhịn một người nào.

Bên ngoài trời tuyết vẫn rơi dày đặc, mấy gốc Hàn Mai vẫn hiên ngang đứng đón tuyết lạnh, những chiếc cành trơ lá nhưng ở nách chồi vẫn có thể thấy được mầm non đang hé nụ, biểu hiện sức sống mãnh liệt của loài mai chịu tuyết này.

Đồng Tước khách điểm cảnh sắc tuyệt đẹp hữu tình, quả thực không khác gì chốn thâm cung cấm viện của các đại hộ vương tôn công hầu, thế nhưng vẫn không làm sao khiến cho Thái Linh vui lên được.

Nàng cất bình ngọc đi, vịn tay đứng lên, chỉ thấy đầu óc nặng nề, nhủ thầm trong lòng :

– "Ta bệnh thật sao?"

Nghĩ đến bệnh thì bệnh đến càng nhanh hơn, hai mắt chừng như tối sầm lại, đầu choáng váng cơ hồ thấy nhà cửa quay cuồng, nàng khẽ rên lên một tiếng, rồi thả người xuống giường định nằm nghỉ.

Nhưng chưa kịp chợp mắt thì bỗng nhiên nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, rồi tiếng người gọi vọng vào :

– Đại tiểu thư... đại tiểu thư...

Vừa nghe giọng người, Thái Linh nhận ra ngay giọng của Lưu Thiết Nặng.

– Đại tiểu thư, tôi mời đại phu đến cho tiểu thư đây.

Quách Thái Linh hít sâu một hơi lấy lại thần sắc rồi trở người dậy giữ giọng nói :

– Vào đi.

Cửa mở ra, Lưu Thiết Nặng xuất hiện với một lão già râu tóc bạc trắng, thân vận đại bào, dưới nách cắp một chiếc hòm gỗ, cứ nhìn cũng nhận ra ngay sắc thái của một vị lang trung.

Bạch phát đại phu vừa nhìn thấy Thái Linh cúi thấp người chào.

Lưu Thiết Nặng nhanh nhẩu cười nói :

– Vị này là Kim châm đại phu Phí thần châm nổi danh nhất ở vùng này.

Phí lão đầu không đợi Luru Thiết Nặng giới thiệu thêm, đã vội cúi người thi lễ :

– Đại danh tiểu thư, tiểu lão ngưỡng mộ từ lâu.

Quách Thái Linh nói :

– Không cần khách khí, mời ngồi.

Phí lão đầu lại ứng thanh đáp một tiếng rồi mới tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Trong phòng hai cánh cửa không đóng, hàn phong bên ngoài tràn vào quả thật rất lạnh.

Luru Thiết Nặng kinh ngạc nói :

– Đại tiểu thư, sao trong phòng này chẳng có lò sưởi? Để tôi đi bảo chúng mang tới.

Quách Thái Linh nói :

– Không cần, ta thích lạnh, ở đây không có việc của người, người lui ra đi.

Luru Thiết Nặng ứng thanh đáp một tiếng rồi lui ra ngay.

Phí lão đầu đóng cửa lại đàng hoàng rồi mới quay lại cười hi hi nói :

– Đại danh của tiểu thư và Vương lão gia, tiểu lão đã nghe từ lâu, tiểu lão vốn định...

Quách Thái Linh cắt ngang lời lão ta nói ngay :

– Ta mời lão tới đây là để xem bệnh cho ta chứ không phải để nghe lão nói dòng dai.

Phí lão đầu khựng người cụt hứng, vốn định nịnh khéo vài câu làm thân, chẳng ngờ vị cô nương này lại trực tính như vậy, khiến lão không khỏi thấy sợ.

– Vâng, vâng. Lão ứng thanh đáp mấy tiếng, bước nhanh đến bên giường, mỉm cười nói :

– Xin tiểu thư giờ tay phải ra để tiểu lão xem mạch.

Quách Thái Linh chìa tay ra, Phí lão đầu dùng ba ngón tay khê đặt lên uyển mạch của đôi phương, ngưng thần lắng nghe một lúc sắc mặt của lão thấy thay đổi.

Quách Thái Linh chạy mày hỏi :

– Sao rồi?

Phí lão đầu chưa đáp liền nói :

– Xin tiểu thư giờ tay kia ra.

Quách Thái Linh lặng lẽ chìa cánh tay trái ra, Phí lão đầu bắt mạch cho nàng với một thần thái nghiêm túc, Quách Thái Linh ngưng mắt theo dõi từng thay đổi nhỏ trên khuôn mặt của lão.

Phí lão đầu bắt mạch xong, còn xem đầu lưỡi của Quách Thái Linh một lúc nữa mới thờ nhẹ một hơi hỏi :

– Bệnh của tiểu thư phát đã lâu ngày rồi..

Quách Thái Linh hơi giật mình gật đầu đáp :

– Đúng thế, có lẽ đến cả hai mươi ngày.

– Lẽ ra tiểu thư phải trị sớm mới tốt.

Phí lão đầu trầm ngâm một chút lại nói :

– May mà tiểu thư căn cơ thể chất rất mạnh, nếu như là người khác thì có lẽ đã nằm liệt giường từ lâu rồi.

Quách Thái Linh giật mình hỏi :

– Thật nghiêm trọng vậy sao?

Phí lão đầu này chau lại nói :

– Xin lượng thứ cho tiểu lão nói thật, tôi xem bệnh của tiểu thư là bệnh do tâm phát ra, tâm sảo bất ổn, ngày đêm mong nhớ, bệnh tương tư chẳng nghi. Cho nên cần phải dùng phép Thanh tâm lý khí mới hy vọng thuyên giảm.

Quách Thái Linh không ngờ ông ta chỉ xem mạch mà nói trúng bệnh trong tim mình, mặt ửng đỏ ấp úng nói :

– Thế sao?

Phí lão đầu nói :

– Không thể sai được. Mấy mươi năm tiểu lão hành nghề y xem bệnh cho rất nhiều, loại bệnh như tiểu thư hiện tại chẳng phải là hiếm. Vì thế tiểu thư phải nói thật tình những điều uẩn khúc trong lòng thì tiểu lão mới may ra trị được.

Quách Thái Linh thờ dãi một hơi bệnh nhân trước thầy thuốc như giấy mỏng che nắng, làm sao giấy giẽm được. Nàng trầm tư một lúc rồi mới nói :

– Cứ coi như lão nói không sai, giờ lão xem bệnh này... nên trị thế nào?

– A. điều này thì hoàn toàn phụ thuộc vào tiểu thư, tiểu thư là người hiểu biết tất từng nghe nói: Tâm bệnh phải dùng đến tâm được mà trị, tiểu thư trước hết phải tìm cho ra nguyên nhân khối u kết trong lòng mình rồi mới đối chứng khai phương.

Quách Thái Linh khẽ gật đầu nói :

– Điều này thì ta biết, đại phu, ông có mang theo kim châm chứ?

Phí lão đầu gật đầu :

– Vâng, có.

Nói rồi hai tay mở chiếc hòm gỗ bên người lấy ra một bộ kim châm bạc trắng, ngắn có dài có đến hai mươi bốn cây.

Phí lão đầu chuẩn bị xong mọi thứ, rút ra một cây kim dài chừng hai thốn nói :

– Xin tiểu thư nằm xuống.

Quách Thái Linh ngưng mắt nhìn ông ta hỏi :

– Đại phu tên gọi là gì nhỉ?

Phí lão đầu khiêm tốn nói :

– Tiểu lão họ Phí tên Khiêm, chẳng đáng làm bận tâm tiểu thư.

Quách Thái Linh giọng trở nên lạnh lùng :

– Lão châm kim thì cần phải thận trọng, nếu như có gì sai phạm thì chớ trách ta hạ thủ vô tình, lão châm đi.

Nói rồi nàng nằm ngửa xuống giường.

Phí lão đầu ngó người ra, lão nằm mộng cũng không ngờ vị cô nương này lại đa nghi đến thế, bất giác trong lòng hơi run, phải cố lắm mới trấn tĩnh được tinh thần.

Bệnh nhân là một vị thiên kim tiểu thư, cho nên lão không tiện bảo đối phương cởi áo ra mà dùng phép cách y định huyết để châm nhưng tuyệt không sai lệch huyết đạo một chút nào.

Có điều đối với Quách Thái Linh là người luyện võ tinh thâm, cho nên cứ mỗi lần chuẩn bị hạ kim châm vào một huyết nào là lão giải thích thuyết công năng chủ trị của huyết đó. Vì thế mà chỉ châm chừng mười huyết đã thấy trán lão mồ hôi đổ lấm tẩm.

Quách Thái Linh qua mười mũi kim châm của Phí lão đầu, cảm thấy trong người rã rời, nhưng đầu óc thì nhẹ đi nhiều.

Phí lão đầu châm xong, thâu kim lại, bảo châm liên tục ba ngày mới khỏi, đoạn cáo lui để cho Quách Thái Linh nghỉ ngơi.

Rời khỏi phòng của Quách Thái Linh đi chưa hết hành lang đã thấy Lưu Thiết Nặng đứng chờ ngay chỗ rẽ.

– Sao? Thành công rồi chứ?

Lưu Thiết Nặng đón đầu mặt mày hớn hở hỏi ngay.

Phí Khiêm quay lại nhìn một cái, rồi bước nhanh đến một góc tường. Lư Thiết Nặng rào bước đi theo.

Phí Khiêm cười khỏ lắ đầu nói :

– Quả thực không tài nào hạ thủ được.

Lư Thiết Nặng hơi bị cụt hứng, trở mặt kinh ngạc hỏi :

– Sao chứ? Chẳng lẽ nói không kêu người châm?

Phí Khiêm nói :

– Châm thì có châm thế nhưng cô ta rất thông minh, thực tình không có cách nào hơn. Chỉ cần làm không khéo thì tính mạng của Phí mỗ xem ra chẳng còn, Lư gia xin chuyển lời với Lý gia món tiền này tôi không tài nào nhận được, mà cũng chẳng dám nhận.

Nói rồi, ôm chiếc hòm gỗ vái dài một cái, quay bước đi ngay.

Lư Thiết Nặng chop người lão ta lại quát :

– Đứng yên.

Phí Khiêm mặt trắng bệch nói :

– Lư gia... người không thể ức hiếp người.

Lư Thiết Nặng cười nhạt nói :

– Họ Phí kia, người nghe ta nói đây, việc Đại đương gia đã giao thì người không thể không làm. Nếu như người dám nghịch mệnh thì người phải xéo khỏi cái đất này.

Phí Khiêm lặng người đi lấp bắp nói :

– Ta... chẳng phải... ta không nghe lời nhưng... nhưng quả thực không có cơ hội, cô ta không phải dễ động đến.

– Ta biết đương nhiên không phải dễ động đến.

Lư Thiết Nặng dần giọng :

– Hạn cho người ba ngày, dùng kim châm cũng được, dùng thuốc cũng được miễn sao người hạ gục nói rồi thì không còn việc của người nữa, còn cơ hội cho người đó, giờ người về đi.

Phí Khiêm định phân bua nữa, nhưng Lư Thiết Nặng nói xong đã quay lưng bỏ đi vào trong.

Phí Khiêm đứng chết lặng người lão rơi vào trong một tình thế khó xử, ra tay với Quách Thái Linh cũng nguy hiểm mà không ra tay thì cũng không yên thân với bọn Lý Khoái Dao, lão thở dài rồi căn rung cầm đầu bước nhanh rồi khỏi Đồng Tước khách sạn.

Đêm càng khuya, tuyết rơi càng nặng hạt.

Quách Thái Linh trần trở trên giường, cảm thấy trong người phát sốt, bao nhiêu khớp xương trong người đau nhức, trước giờ nàng chưa từng bị hành hạ như thế này, có lẽ bệnh đang bộc phát mạnh...

Cứ thế chẳng biết nàng trần trở trên giường qua bao lâu, chỉ thấy cổ khô khát như cháy, định trờ người ngồi dậy, hốt nhiên trong tầm nhìn bắt gặp bóng sau lưng một người, người này đang ngồi ngay ở bàn quay lưng về phía nàng, tay nắm bút đang viết gì đó.

Ngon đèn tù mù như hạt đậu hắt bóng người kia to lớn vạm vỡ, người này thân vận trường bào màu tía, tóc búi về sau, hai tua dài gắm thả dài trên lưng càng tăng thêm vẻ phong lưu.

Quách Thái Linh đang sốt trong người cũng phải giật mình, tự nhiên trước mắt hiện ra hình ảnh câu Khấu Anh Kiệt trước đây nàng nhớ lần đầu tiên gặp chàng thì chàng ăn mặt đúng như thế này, giờ nhìn sau lưng người này quả nhiên không khác chút nào.

Chỉ nghĩ đến chàng đang ngồi trước mặt, tình yêu dâng tràn không ngăn nổi, nàng xúc động vui mừng khôn tả, tim đập mạnh lên, khiến cho trong người càng nóng bừng rồi mồ hôi đổ ra như tắm, nhờ thế mà phút chốc nàng cảm thấy trong người khỏe đi rất nhiều.

– Anh Kiệt... là huynh... ư?

Chừng như tiếng nàng đánh động khiến người kia hơi bất ngờ khựng tay lại rồi buông bút xuống bàn, khẽ thở dài một tiếng, nhưng vẫn chưa lập tức quay người lại.

– Anh Kiệt... huynh ác lắm...

Quách Thái Linh thốt lên mấy tiếng rồi bật khóc òa, kể lể :

– Muội... tìm huynh thật... khổ.

Người kia vẫn chưa quay người lại, chừng như thờ dài lần thứ hai.

Quách Thái Linh cố mở to mắt lên, nàng định bước xuống khỏi giường, thế nhưng cả người mềm nhũn ra tựa hồ như chẳng còn chút sức lực nào.

– Kiệt sư ca...

Nàng nói trong tiếng nấc nghẹn :

– Huynh vẫn còn giận muội hay sao? Muội thật có lỗi với huynh, muội sai rồi.

Đúng là muội sai hoàn toàn.

Nước mắt vẫn cứ tuôn trào thành dòng, trên hai gò má tiều tụy, khóc òa lên như một đứa trẻ.

– Suốt một năm nay... muội đi tìm huynh thật khổ. Anh Kiệt... sao huynh lại không nói? Huynh quay người lại đi, muội có nhiều điều muốn hỏi huynh... muội...

Nói rồi Thái Linh cố gắng gỡ bỏ chiếc chăn đắp trên người ra, định xuống khỏi giường thế nhưng lực bất tòng tâm đành phải nằm xuống lại.

Cũng vừa lúc này, người kia bỗng nhiên quay người lại.

Một khuôn mặt anh tuấn, mày rậm mắt tinh, khôi ngô đĩnh đạc, nhưng không phải là người Quách Thái Linh đang mong đợi.

Dưới ánh đèn tờ mờ cũng đủ cho hai người nhìn thấy nhau, nhất thời cả hai khuôn mặt đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Có thể nói cả hai đều ngỡ ngàng lúng túng. Nhất là Quách Thái Linh, nàng như người vừa có một hành động xấu khiến cho nàng thấy túng quẫn, hổ thẹn, nàng muốn chạy trốn đi cho khuất nhưng không chạy được, nàng hận không có một lỗ nào ngay dưới chân để chui cho khuất mắt.

Nàng chỉ thấy trước mặt mình tối sầm lại miệng thốt lên :

– Là người... Trác Minh Quân.

Chỉ thốt lên được mấy tiếng rồi toàn thân nhũn ra.

Thì ra người đang ngồi ở bàn kia không phải là Khấu Anh Kiệt mà là người không xa lạ với nàng, Trác tiểu thái tử Trác Minh Quân.

Một năm nay không thấy y, giờ gặp lại xem ra y tính khí trầm tĩnh hơn, đôi mắt tinh anh đa tình ngày nào giờ có phần trầm lắng hơn, nói chung trên khuôn mặt Trác Minh Quân giờ đây có nhiều nét phong trần hơn.

Y chậm rãi rời khỏi ghế đứng lên, bước gần đến bên giường.

Quách Thái Linh thốt nhiên né hết đau thương trong lòng, ngưng hai ánh mắt vẫn còn động lệ châu nhìn đối phương.

Trác Minh Quân bắt gặp ánh mắt ấy hơi khựng người lại một chút, giữ khoảng cách so với chiếc giường chừng năm xích, hắng giọng lên tiếng :

– Cô nương đã lâu không gặp.

Giọng y có chút không được tự nhiên tiếp :

– Nghe nói cô nương ngọc thể bất an, nên tôi đến thăm, nhưng thấy cô nương đang nghỉ nên định viết thư để lại, chẳng ngờ làm động giấc ngọc, thật là đáng tội.

Quách Thái Linh vẫn nhìn y bằng đôi mắt trách cứ nhưng giờ nghe đối phương đã nói ra hảo ý đến thăm cho nên không nỡ quá gay gắt trước tình cảm của người ta, nhất thời nàng không trách y được câu nào.

Nói thực ra thì nàng quen Trác Minh Quân đã rất lâu, từ lần đầu tiên gặp y trong một hội đua ngựa mới biết y chính là Trác tiểu thái tử Trác Minh Quân, một người rất có tiếng tăm ở vùng Đông bắc với con ngựa Từ Mao Thanh được phong hiệu là Bát hoàng đệ nhất thần câu, so với con ngựa quý của nàng Hòa lôi hồng xem ra chạy còn nhanh hơn. Có một điều là chẳng hiểu có ý hay vô tình mà mỗi lần tham gia đua ngựa thì bao giờ nàng cũng là người về đích đầu tiên, còn người thứ hai chẳng ai khác ngoài Trác Minh Quân.

Cứ như thế, qua vài lần Trác Minh Quân đã để lại một ấn tượng đẹp trong lòng Quách Thái Linh.

Nàng không những biết y võ công cao cường mà còn là một con người rất phong lưu.

Mà cũng chính vì tính cách hào hoa phong lưu của y đã khiến cho nàng chẳng thềm đề ý gì đến y.

Còn nhớ hội đua ngựa năm ngoái, Khấu Anh Kiệt chẳng đua mà thắng cuộc đã khiến cho nàng cảm tức dùm roi da đánh một trận, nếu như không có người này khuyên can thì có lẽ lần ấy Khấu Anh Kiệt khó thoát chết dưới ngọn roi của nàng.

Từ mấy năm nay, Trác Minh Quân đã như âm hồn bất tán theo riết Quách Thái Linh, chỉ duy nhất một năm lại đây, kể từ khi có sự xuất hiện của Khấu Anh Kiệt thì mới không còn thấy y bám theo nàng nữa.

Giờ gặp lại trong hoàn cảnh này quả thực khiến cho Quách Thái Linh hơi ngỡ ngàng. Thật tình mà nói, đem y so với nhiều người khác thì y có nhiều ấn tượng với nàng hơn, cho nên giờ đây nơi đất khách quê người được gặp lại cố nhân há chẳng là một điều nên vui sao?

Tuy so với được gặp Khấu Anh Kiệt thì vẫn đáng thất vọng hơn nhiều, nhưng chung quy nàng vẫn thấy vui vui, chỉ ít cũng nên giữ tình bằng hữu với y mới đúng.

Trong lòng tuy nghĩ thế nàng giờ tay áo lau khô nước mắt trên mặt, gượng một nụ cười khổ nói :

– Lẽ ra huynh không nên tùy tiện vào phòng tôi.

Trác Minh Quân hơi ngượng nói :

– Cô nương trách rất đúng, có điều làm việc nghĩa không câu nệ tiểu tiết, tôi nghĩ cô nương trong người đang bệnh không dậy được nên dám mạo muội như vậy, mong cô nương lượng thứ.

Quách Thái Linh chớp mắt nhìn lại y một cái, thở ra tỏ vẻ bất đắc dĩ nói :

– Huynh làm sao biết tôi ở đây?

– A, khi ở ngoài tàu ngựa tôi nhìn thấy con Hắc Thủy Tiên vốn cứ ngỡ là Anh Kiệt huynh đệ ở trọ trong khách điểm này, đến lúc hỏi ra mới biết là cô nương.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Không sai, tôi cỡi con ngựa của Anh Kiệt sư ca, nhưng làm sao huynh lại biết tôi bệnh?

Trác Minh Quân nói :

– Khi ăn cơm chiều ở tửu điểm nghe rất nhiều người đàm luận về cô nương nên mới biết cô nương thụ bệnh, còn nghe nói cô nương muốn tìm Phí thần châm đến châm cứu.

Quách Thái Linh cười khổ, nàng chống tay ngồi dậy, dùng một chiếc gối chèn sau lưng nhẹ giọng nói :

– Trác huynh xin khêu đèn cháy sáng một chút.

Trác Minh Quân ứng thanh đáp rồi nhanh tay khêu đèn cháy sáng lên.

Giờ thì hai người nhìn rõ nhau hơn.

Quách Thái Linh trên mặt ửng hồng, nàng giờ tay chỉ vào chén nước trên bàn nói :

– Trác huynh, phiền huynh rót cho tôi một chén nước...

Trác Minh Quân lập tức hai tay nhắc bình trà lên, tuy bình được hãm kỹ, nhưng với thời tiết đông lạnh này thì nước không giữ được nóng nổi.

Trác Minh Quân hỏi :

– Nước nguội quá, để tôi đi châm nước nóng cho cô nương.

Quách Thái Linh lắc đầu nói :

– Không cần, mấy hôm nay tôi chỉ thích uống nước lạnh.

Nguyên là trong người Quách Thái Linh đang phát sốt, chính vì thế mà thích uống nước lạnh.

Trác Minh Quân thở ra một hơi nói :

– Một năm nay không gặp, cô nương gầy đi nhiều.

Quách Thái Linh lãnh đạm cười khổ nói :

– Không gầy đi sao được, hết cha tôi bị thảm sát rồi đến cừu nhân gây rối, trong nhà bao nhiêu chuyện xảy ra... mà chuyện nào cũng làm tôi buồn khổ...

Nói đến đó, nàng cúi thấp mặt khuôn mặt đã gầy chùng như tiêu tụy hơn, nhưng như thế thì nàng lại càng xinh đẹp, càng khiến cho người ta thương cảm.

Trác Minh Quân ánh mắt nhìn ra ngoài rồi quay đầu nhìn lại, chẳng ngờ giây phút ấy bốn ánh mắt bắt gặp nhau.

Trác Minh Quân gật đầu nói :

– Chuyện phát sinh trong nhà cô nương tôi đều nghe nói. Thực ra khi lần đầu tiên gặp Khấu Anh Kiệt ở Tần Châu, tôi có bái lạy trước linh cữu lão bá, sau đó tôi còn đến Bạch Mã sơn trang lễ bái trước mộ phần của lệnh tôn, chỉ có điều tôi đến chậm vài hôm, Anh Kiệt và cô nương đều đã đi rồi... chỉ gặp được đại sư huynh và nhị sư huynh của cô nương thật đáng tiếc.

Nói rồi chỉ lắc nhẹ đầu thờ dài.

Quách Thái Linh gượng cười nói :

– Trước giờ tôi chưa từng đau nặng như thế này, có lẽ vì lần này đi đường dài ngày lại vượt qua sa mạc bị nhiễm phong hàn nên mới phát bệnh.

Trác Minh Quân nói :

– Gia sư có lưu tặng cho tôi mấy viên Khu phong kiện cốt hoàn, có thể trị được nhiều loại bệnh. Vừa rồi thấy cô nương ngủ, không dám đánh động, định viết thư để thuốc lại tặng cô nương, chẳng ngờ cô nương đã thức, giờ cô nương nhanh uống hai viên, tôi nghĩ qua vài hôm thì khỏe lại thôi.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Đa tạ huynh... tôi nghĩ cũng không nghiêm trọng lắm.

Trác Minh Quân vội đứng lên nắm lấy chiếc bình sứ nhỏ trên bàn dốc ra hai viên thuốc màu hồng đưa tới cho nàng.

Quách Thái Linh cảm ơn, đưa tay đón lấy nhưng mắt vừa nhìn rõ hai viên thuốc trong tay bất giác kinh ngạc la lên :

– Á chẳng phải đây là Phong lôi đan của cha tôi ư? Làm sao mà huynh...

Trác Minh Quân hơi ngớ người, y đương nhiên biết thừa ân sư Thành Ngọc Sương với gia phụ nàng Quách Bạch Vân năm xưa từng nặng nghĩa phu thê với nhau. Lúc bấy giờ phu thê tình nồng, đồng thất tu luyện, hai người đã đi hái rất nhiều thảo dược luyện thuốc, cho nên giờ nghe Quách Thái Linh nói thế thì rất khả năng những viên thuốc này là do bọn họ hai người năm xưa cùng nhau luyện thành.

Những chuyện này nó ra rất dài mà hiện tại cũng không phải là lúc để nói đến những điều đó, huống gì với lời dặn của ân sư thì y làm sao nghịch được, cho nên vờ như vô tình cười nhẹ nói :

– Phong lôi đan gì mà cô nương vừa nói đến có lẽ nhìn giống với mấy viên thuốc này của tôi, cô nương trước đây từng uống rồi chứ?

Quách Thái Linh chau mày như cố nhớ lại nói :

– Uống một lần rồi nhưng lâu... rất lâu rồi.

Nói rồi nàng đưa hai viên thuốc vào miệng nuốt xuống, gật đầu nói tiếp :

– Trác huynh, mời ngồi xuống nói chuyện.

Từ khi quen biết với nàng đến giờ, Trác Minh Quân chưa từng thấy nàng nhẹ nhàng khiêm tốn đối đãi với người khác như thế này, giờ được nàng đối xử nhẹ nhàng thế này thì không khỏi kinh ngạc, thoáng ngẩn người rồi mới từ từ ngồi xuống.

Quách Thái Linh nói :

– Không giấu gì Trác huynh, Khấu Anh Kiệt thừa mông tiền phụ sinh tiền thâu nạp làm đệ tử, anh ta không quản ngàn dặm xa xôi hộ tống thi thể cha tôi hồi trang, thế mà tôi và nhị vị sư huynh đã hiểu nhầm anh ấy. Ài, anh ấy chỉ nghĩ sư môn không dung hòa được, ôm đau thương trong lòng ra đi, đến nay vẫn chưa biết lưu lạc phương nào, tôi chỉ vì chuyện này mà đi khắp nơi tìm anh ấy...

Trác Minh Quân khẽ thờ dài :

– Lý do cô nương đến đây tôi cũng biết, Khấu huynh đệ sống nặng vì nghĩa khiến người bội phục, anh ta là người có huyết tính, không lúc nào quên Quách thế bá và vinh nhục của sư môn, không bao giờ cam chịu an phận thủ thường. Tôi nghĩ rất khả năng anh ta tìm một nơi nào đó yên tĩnh tham tập tu luyện pho bí kíp võ công mà Quách thế bá đã truyền lại cho anh ta lúc lâm chung. Một khi xuất thế, nhất định sẽ là một bậc kỳ tài thiên hạ.

Nhắc đến những chuyện này, Quách Thái Linh trong lòng dần vật chưa xót, nhưng trước mặt người khác nàng không thể để lộ ra ngoài, chỉ cắn nhẹ môi im lặng.

Trác Minh Quân nói tiếp :

– Tháng trước tôi có nghe ở Long Trung xuất hiện một vị thiếu niên kỳ hiệp, chỉ trong vòng một ngày mà đại náo đến ba phân đà thuộc Vũ Nội thập nhị lệnh đả thương ba vị phân đà chủ. Vị thiếu niên này không lưu lại tính danh, chỉ biết võ công thâm hậu, mà nhất là người ta đồn đại về thân pháp người này mới kỳ, chừng như trước giờ chưa từng thấy qua có thể đả ba ngự phong, không biết cô nương đã nghe nói chuyện này chưa?

Quách Thái Linh ngó người lắc đầu :

– Chuyện này... tôi chưa nghe, nhưng... sao, Trác huynh chẳng lẽ cho rằng?

Trác Minh Quân lắc đầu nói :

– Điều này thật khó nói, sĩ cách tam nhật một ngày đã khác người, với một người thiên bẩm như Khấu Anh Kiệt nếu như được mật truyền kỳ học thì không phải không có khả năng như thế, chỉ có điều tôi thấy hơi bất ngờ một chút, cũng có thể là một người nào khác. Có điều người này dám công khai khiêu chiến với Vũ Nội thập nhị lệnh thì thật khiến người ta bái phục, tôi nghe người này thần kỳ như thế nên rất mong được diện kiến một lần.

Quách Thái Linh thoáng chút kinh ngạc nói :

– Người này tên họ là gì?

– Điều này thì không rõ, chỉ nghe nói thân pháp ảo diệu, như cá chép vàng vượt sóng... cho nên người ta dùng từ Kim lý mà gán cho người này...

Quách Thái Linh lặng người đi khi nghe hai tiếng Kim lý, trên mặt nàng hiện nét vui :

– Kim lý...

Nàng thốt lên với một vẻ nôn nóng nói :

– Huynh bảo người ta gọi thiếu niên kia là Kim... lý?

– Tôi chỉ nghe người ta kháo nhau như thế, còn thực hư thế nào thì không rõ.

Quách Thái Linh a lên một tiếng, lẩm nhẩm :

– Chẳng lẽ chính là anh ấy?

Trác Minh Quân cả kinh nói :

– Cô nương nhận ra người này sao?

Quách Thái Linh lắc đầu nói :

– Không tôi chỉ đoán mò thôi.

Nàng tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng bắt đầu an tâm hơn. Nếu như không phải trong người nàng đang bệnh thì có lẽ nàng đã lập tức rời khỏi nơi này đi Long Trung ngay.

Thế nhưng nghĩ lại Khấu Anh Kiệt bất quá cũng mới xa cách một năm, chỉ thời gian một năm ngắn ngủi, lẽ nào luyện thành nhất thân tuyệt học kinh người như thế?

Khi phụ thân nàng còn tại thế, Thái Linh tuy có nghe nói phụ thân có một pho bí kíp tuyệt học Kim Lý Hành Ba Đồ nhưng nàng chưa một lần được thấy qua.

Cứ cho là phụ thân nàng có pho bí kíp đó nhưng với thân thủ cao thâm như ông ấy mà còn chưa tham ngộ thấu triệt thì thử hỏi Khấu Anh Kiệt trong một thời gian ngắn một năm, há có thể thông hiểu tu luyện thành tựu? Quả thực là một chuyện huyền tường.

Nghĩ vậy lòng nàng lại nguội lạnh. Nhất thời trong miệng đắng ngắt, chẳng biết phải nên nghĩ như thế nào nữa, nàng thầm nén tiếng thở dài, nhắm hờ mắt lại.

Trác Minh Quân thấy thế, trong lòng xót xa.

Thực tình mà nói nỗi chung tình của y không thua kém gì Khấu Anh Kiệt, chỉ có điều sau khi biết Khấu Anh Kiệt thụ mệnh lời phó thác của phụ thân nàng lúc lâm chung, cho nên y mới chịu dứt bỏ ý tưởng đeo đuổi Thái Linh.

Một năm qua có thể nói là một năm y sống trong dần vật khổ sở, luôn có quên đi hình ảnh của nàng, nào ngờ định mệnh trở trêu xui khiến y gặp lại ý trung nhân nơi này.

Trước mắt nhìn thấy Thái Linh tiều tụy gầy guộc khiến y xót xa thương cảm mà không ngăn nổi tình cảm, y cố hết sức đấu tranh dằn nén trong lòng, nhưng tình cảm ấy cứ như sóng triều cuộn cuộn dâng lên từng đợt.

Cứ thế, hai người chìm trong sự im lặng nặng nề, Trác Minh Quân ánh mắt hiện nụ cười khổ, nhưng đằng sau cố che giấu đi lệ quang.

Quay người đi nhìn ra ngoài cửa sổ, y buông tiếng thở dài, cố nghĩ tất cả trước mặt chỉ là ảo ảnh, không phải là thực, tự nhiên một cổ hiệp khí dâng lên, y hít sâu một hơi định thần trở lại.

Lý trí chừng như đã chiến thắng tình cảm, Trác Minh Quân từ từ quay người lại nhìn Thái Linh nói :

– Cô nương, đêm đã khuya rồi, cô nương nghỉ đi, tôi sẽ đến thăm thường xuyên.

Thái Linh chớp người nhìn Trác Minh Quân hỏi :

– Trác huynh cũng nghỉ trọ trong khách điểm này sao?

– Đúng thế!

Đáp rồi chừng như y nhớ ra điều gì lại nói :

– Cô nương có lẽ cũng biết, chủ nhân của Đồng Tước viện này là Lý Khoái Dao, hẳn là một tay đại bá vùng này. Cô nương một mình ở trọ khách điểm cần phải đề phòng một chút.

Thái Linh gật đầu nói :

– Tôi biết, những chuyện về con người này thì trước khi đến đây tôi đã biết, tôi còn có ý ra tay trừ bạo cho dân vùng này nhưng không ngờ vừa đặt chân đến đây đã ngã bệnh.

Trác Minh Quân hăng hái nói :

– Nếu như cô nương cũng có ý đó, đúng là anh hùng sở kiến giống nhau, tôi sẽ giúp một tay...

Thái Linh cười nói :

– Được Trác huynh nhúng tay vào thì hay quá, có điều không biết chúng ta nên ra tay như thế nào?

– Trước mắt cô nương chưa nên vọng động, Lý Khoái Dao tuy bản thân vốn chỉ là một tay vô danh tiểu tốt nhưng nhiều năm nay hắn kiếm ra lắm tiền, suốt một vùng rộng lớn cả trăm dặm này hắn được coi là người đứng đầu. Hắn nuôi dưỡng rất nhiều tên lưu manh vô lại, còn có thêm nhiều tay giang hồ bại hoại cũng vì tiền mà bán mạng cho hắn.

Quách Thái Linh cười nhạt một tiếng chen ngang nói :

– Chỉ vì một chút lực lượng này mà cũng khiến Trác huynh hoảng sợ ư?

Trác Minh Quân nói :

– Cô nương hiểu nhầm tôi, dù không gặp cô nương thì tôi cũng quyết trừng trị bọn người này, chỉ có điều trước khi hành động tôi không thể không nắm rõ tình hình, thế mới tránh được khỏi hậu họa.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Trác huynh suy nghĩ rất chu đáo, nhưng nghe ngữ khí của Trác huynh, chẳng lẽ sau lưng Lý Khoái Dao còn có một thế lực ghê gớm nào khác?

– Đương nhiên.

Trác Minh Quân nhếch mép cười nhạt nói tiếp :

– Nếu như tôi nói ra nhân vật hậu đài này, e rằng cô nương cũng không dám làm gì hắn.

Quách Thái Linh chau mày hỏi :

– Trác huynh muốn nói...

– Cô nương có lẽ còn chưa hiểu thế lực sau lưng Đồng Tước viện này, thế nhưng tôi chỉ cần nói ra một nhân vật này thì cô nương nhất định biết ngay.

– Ai?

– Ứng Cửu.

– Ứng... Cửu?

Quách Thái Linh hai mắt mở to miệng lắp bắp hỏi lại :

– Chẳng lẽ Trác huynh muốn nói đến Ứng Thiên Lý?

Trác Minh Quân gật đầu nói :

– Không sai, chính là người này.

Quách Thái Linh trầm mặt không nói câu nào, vì cái tên Ứng Thiên Lý này gọi lên trong đầu nàng không biết bao nhiêu thống hận, về điều này chỉ cần nhìn xuyên qua đôi mắt nàng lúc này ai cũng có thể nhận ra ngay.

Qua đi một lúc, nàng mới lên tiếng hỏi :

– Tin tức này của Trác huynh có đáng tin cậy không?

Trác Minh Quân đáp một cách quả quyết :

– Tuyệt đối tin cậy. Về chuyện này thì tôi tận tại nghe chính miệng Lý Khoái Dao nói ra, có điều chừng như không liên can gì tới Vũ Nội thập nhị lệnh, tôi chỉ nghe hần nhắc đến Ứng Cửu mà thôi.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Thế thì không sai. Vũ Nội thập nhị lệnh Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường đã chiếm mất hai mỏ vàng của cha tôi, thì còn khi nào thêm chú ý đến một chỗ làm ăn còn con con như Đồng Tước viện này? Còn Ứng Cửu khả năng lén lút ra ngoài làm ăn thêm với Lý Khoái Dao.

Trác Minh Quân nói :

– Cô nương nhận định xem ra không sai, tôi cũng có suy nghĩ như thế, có điều Ứng Thiên Lý đã nhúng tay vào rồi thì cũng khó nói Vũ Nội thập nhị lệnh nằm ngoài chuyện này. Cho nên trước khi ra tay chúng ta cần phải điều tra cho rõ ràng mới được.

Quách Thái Linh nghe nói đến Vũ Nội thập nhị lệnh và Ứng Thiên Lý mới thâm thù huyết hận trong lòng dâng lên khiến nàng đau khổ, lại thêm trong người đang thụ bệnh càng khiến nàng tiêu tụy hơn.

Trác Minh Quân lại rót cho nàng một chén nước nữa rồi mới cáo từ :

– Trước mắt cô nương cứ nghỉ cho khỏe, có chuyện gì cũng phải chờ cho bệnh trong người lành hẳn rồi tính.

Quách Thái Linh ngưng mắt nhìn Trác Minh Quân cười khổ nói :

– Đa tạ Trác huynh, tôi không tiễn chân được.

Trác Minh Quân nhìn nàng một lần nữa rồi nhún mình nhẹ như làn khói lướt nhanh ra khỏi cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cổ nhân tương ngộ

Mưa vẫn chưa ngớt, một mình đứng giữa hành lang, Trác Minh Quân ngoái đầu nhìn lại gian phòng của Quách Thái Linh chỉ thấy ánh đèn cháy leo lét, hai tấm rèm cửa sổ của nàng phất phơ trong gió đêm.

Nghĩ lại giai nhân trong phòng là người mà suốt cả năm nay luôn ghi khắc hình bóng trong tâm khảm, bất giác trong lòng thấy xót xa chua chát.

Người đó chỉ cách trong gang tấc mà sao y thấy xa xôi diệu vợi.

Trác Minh Quân trên mặt hiện một nụ cười khổ sở, quả thật cứ mỗi lần y nghĩ đến kinh kịch của mình là Khấu Anh Kiệt thì lại càng khâm phục tình kịch của mình hơn, y thật tình ngưỡng mộ Khấu Anh Kiệt.

Một điều không phủ nhận là Quách Thái Linh rất thương yêu Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt tuy chịu ra đi trong lặng thầm vứt bỏ tất cả sau lưng, thế nhưng liệu chàng có biết thắng được một giai nhân cái thế hiệp nữ, khiến cho cô ta phải hồi tâm tỉnh trí, chỉ chừng ấy thôi cũng đã quá xứng đáng rồi.

Trác Minh Quân lắc đầu nghĩ lại thân phận mình hiện tại, bất giác cảm thấy lạnh lẽo cô đơn.

Nhưng một ý nghĩ thoáng qua nhanh, hiệp nghĩa tâm trường khởi lên, đã hành việc nghĩa thì người nên từ hy sinh, nhiệt huyết trong người sôi lên khiến y thấy ấm hơn, hít sâu một hơi dài nén tất cả tình cảm trong lòng xuống.

– Ta còn không về nghỉ, đứng đây nghĩ ngợi gì chứ?

Trác Minh Quân trong lòng nghĩ thế định quay gót về phòng, nhưng đứng lúc ấy bỗng nghe từ đâu tiếng nhạc du dương, vọng lại.

Trác Minh Quân quay đầu nhìn quanh một vòng, cuối tầm nhìn bất gặp một chỗ còn ánh đèn, tiếng nhạc chính vọng ra từ nơi đó.

Trác Minh Quân không cần nghĩ nhiều cũng biết ngay nơi đó phải là một chốn vui chơi trong Đồng Tước viện.

Bất chợt trong đầu một ý nghĩ :

– Sao ta không đến đó tiêu khiển một chút cho khuây khỏa nhỉ?

Đầu nghĩ chân bước đi ngay.

Đồng Tước thanh lâu.

Một tấm biển khiêm tốn treo ngang nguyệt môn, Trác Minh Quân đã nghe qua tới chốn ăn chơi này trong Đồng Tước viện, có điều trước giờ y là người rất chán ghét những tình cảm giả dối của đám kỹ nữ buồn hương bán phấn, chỉ biết tiền là trên hết cho nên mới không tìm hiểu làm gì.

Nhưng lúc này có khác, trong lòng đang mang nhiều sầu muộn, có một cô nương bên cạnh chuốc rượu cũng không đến nỗi. Huống chi trong đám kỹ nữ ấy cũng có một vài cô hiểu nhân tình thế thái, đôi ẩm đàm tiểu giải khuây, khi lòng đã nhẹ, rượu uống đã say về ngủ cũng tốt hơn nhiều.

Chỉ suy nghĩ như thế, bước chân đã đưa Trác Minh Quân vào trong tiền viện.

Hốt nhiên tiếng vỗ ngựa dồn dập, một cỗ xe ngựa lướt ngang qua nhanh như chớp, Trác Minh Quân bằng phản xạ tự nhiên nhảy né người sang một bên tránh bùn đất bắn lên lấm quần áo.

Chiếc xe ngựa đỗ lại ngay dưới chân tam cấp, hai tên tùy tùng nhanh nhẹn nhảy xuống đứng hai bên cửa thùng xe vén rèm lên.

Trên xe một thân hình béo tròn, mặt đen bóng như dát chảo khệ nệ bước xuống.

Từ trong viện một giọng người oang oang như chuông vỡ hô lên :

– Khách đến.

Sau tiếng hô, lập tức một đoàn người bốn năm cô nương áo quần xanh đỏ lòe loẹt, nước hoa sực nức xông ra, nói cười lưu túi thấp tùng lão béo tròn kia vào viện.

Lúc này Trác Minh Quân cũng vừa khéo bước tới dưới bậc cấp, không ngờ chàng kịp nhìn thấy cô ta trong đám cô nương kia, mà cũng khéo cô ta cũng kịp nhìn thấy y.

Vị cô nương kia chừng như gặp lại cố nhân vội tách khỏi đám đông chạy vù ra như một cánh bướm, Trác Minh Quân mặt cũng hớn hờ vui lên bước nhanh lại đón.

– Trác tướng công..

Cô ta nắm lấy tay Trác Minh Quân một cách thân mật, mặt cười tươi như hoa :

– Chàng... sao lại đến đây, nhanh mời vào trong.

Cô nương thân vận áo chên bó sát thân mày cánh trà, mặt thon dài, mày cong lá liễu, đôi mắt đen láy luôn có cái nhìn thâm sâu tình tứ.

Cô ta chính là một kỹ nữ tên Thúy Liên mà Trác Minh Quân đã gặp trong một thanh lâu ở Tần Châu, nhân vì có tài nghệ đàn hay hát giỏi, tính tình lại dịu dàng nên được Trác Minh Quân sủng ái. Giờ chẳng ngờ gặp lại nhau ở đây, thật là một điều vui mừng không tả.

Trác Minh Quân vui vẻ hỏi :

– Cô sao lại ở nơi này?

Thúy Liên khẽ đẩy nhẹ vào vai Trác Minh Quân :

– Đi, chúng ta vào trong rồi nói chuyện.

Vừa nói vừa nắm tay Trác Minh Quân dẫn đi vào bên trong kỹ viện.

Trên đường đi gặp nhiều cô nương đi ngược lại, nhưng Thúy Liên cố lờ đi không chào hỏi tiếng nào, cứ dẫn Trác Minh Quân đi thẳng vào trong gian phòng yên tĩnh âm áp.

Trong phòng có một lò sưởi đang cháy, hai ngọn đèn lồng màu đỏ treo trên tường khiến cho gian phòng càng ấm hơn. Phong linh thì treo khắp nơi, thì thoảng một ngọn gió lùa vào khiến chúng va chạm vào nhau kêu lên leng keng nhẹ nhàng êm tai như tiếng tình nhân thủ thủ bên tai.

Tóm lại cách bố trí một gian phòng trong kỹ viện đều được tính toán sao cho khách nhân vừa vào phòng đã bị quyến rũ mê hoặc.

Thúy Liên kéo Trác Minh Quân ngồi xuống trên một chiếc trường kỷ bọc gấm mịn tít tít :

– Tướng công mạnh khỏe chứ?

Rồi nhìn Trác Minh Quân với đôi mắt ngấn lệ hỏi :

– Một năm nay không thấy chàng sao lần này lại tới đây?

Trác Minh Quân mỉm cười nói :

– Thực tình thì ta đến đây không phải để thăm cô, chỉ vô tình gặp mà thôi...

Thúy Liên nhún vai bĩu môi nói :

– Thiếp biết mà. Người như tướng công thì khi nào lại nhớ đến bọn người như thiếp chứ? Chung quy bọn thiếp chỉ là hoa đường phấn chợ, mấy khi ai để tâm làm gì?

Nói rồi cúi đầu thấp xuống, để lộ chiếc cổ trắng ngần.

Nhìn cảnh này thực giống với thân thái Quách Thái Linh vừa rồi, chỉ có điều bọn họ hoàn toàn khác nhau.

Trác Minh Quân trong lòng hơi xúc động, không nín nổi giờ tay ôm ngang người cô ta, chỉ chờ có thể là Thúy Liên xà ngay vào trong lòng Trác Minh Quân.

Dúi mặt vào ngực Trác Minh Quân, một cánh tay Thúy Liên giờ lên bá cổ y :

– Sao thế? Có phải tướng công đã có một vị ý trung nhân nào ở đây rồi, cô ta tên gọi là gì?

Trác Minh Quân nói :

– Đừng nói bậy, hôm nay ta đến đây lần đầu.

– Thật à?

Thúy Liên uốn éo thân hình ngồi thẳng ngược lên mặt đối mặt nhìn thẳng vào mặt Trác Minh Quân :

– Chàng chớ dối thiếp.

Trác Minh Quân mỉm cười vỗ nhẹ tay vào người cô ta nói :

– Ta dối cô làm gì, cô ngồi đằng hoàng ta có chuyện muốn hỏi.

Thúy Liên ư hử một tiếng, nhưng vẫn tựa người trên đùi Trác Minh Quân.

– Cô làm sao mà lại rời Tần Châu? Còn Diệp nhi đâu?

Thúy Liên nghe hỏi thở dài nói :

– Đừng nói sau khi tướng công đi rồi, mẹ nuôi đem thiếp và Diệp nhi giả bán cho người ta, làm lẽ cho tên Hứa Đại Khanh, Diệp nhi không chịu nổi ép bức nên đã chịu lời...

Trác Minh Quân thở dài nói :

– Cô nói có phải tên Hứa Đại Khánh đại phú thương Tấn Châu?

Thúy Liên gật đầu đáp :

– Đúng thế, chính là hấn. Tên họ Hứa để mất một lúc cả hai chúng tôi, nhưng tôi cương quyết cự tuyệt, mẹ nuôi cảm tức mới đem bán tôi cho Đồng Tước viện này.

Trác Minh Quân cười khỏ nói :

– Cô đến đây bao lâu rồi?

– Mới mười mấy ngày.

– Nói thế cô cũng vừa mới đến đây thôi?

Thúy Liên gật đầu đáp :

– Ở đây quy luật còn khắt khe hơn, thật khó sống. Ai mạng thiếp quá khổ, vừa mới đến đã gặp rắc rối.

Trác Minh Quân a lên một tiếng hỏi :

– Có chuyện gì rắc rối?

Thúy Liên hỏi lại :

– Tướng công vừa rồi bước vào có nhìn thấy người kia không?

Trác Minh Quân chau mày hỏi :

– Có phải tên to mập đen xì đi ngựa đến?

Thúy Liên đưa mắt nhìn quanh thấp giọng nói :

– Tướng công khề một chút, người này không dễ động đâu.

Trác Minh Quân hừ một tiếng nói :

– Vì sao hấn không dễ động, cô nói ta nghe xem.

Thúy Liên nói :

– Hấn chính là Từ thất gia, một nhân vật có quyền, có thế ở địa phương này.

– Từ thất gia là ai?

Trác Minh Quân hỏi với ánh mắt nãy lửa.

Thúy Liên rất hiểu tính khí của Trác Minh Quân, chỉ sợ một khi y nổi giận sinh chuyện thì không hay, giọng nhẹ nhàng nói :

– Gia gia của thiếp ơi, chàng sao lại chóng nổi giận thế?

Trác Minh Quân cười nhạt :

– Hắc! Ta nổi giận à? Nếu như cô đã hài lòng vịn theo vị Từ thất gia kia rồi, hà tất còn để ý đến ta làm gì? Cô đi mà tiếp khách của cô, ta đi đây.

Vừa nói vừa đứng vụt dậy, đẩy người cô ta một cái, có ý bỏ về ngay tức khắc.

Thúy Liên la hoảng lên một tiếng, bị cái đẩy của Trác Minh Quân ngã người xuống đất, vội lồm cồm bò dậy nói :

– Tướng công, sao người lại chửi thiếp tệ thế. Thúy Liên đây phải là hạng người đó.

Nói rồi, răng cắn chặt môi, không ngăn nổi lệ châu chảy dài trên má.

Trác Minh Quân ngó người bất giác thờ dài, tự rủa thầm trong lòng: ta làm sao thế này? Hà tất phải trút giận lên đầu một cô gái.

Trong lòng nghĩ thế, tự nhiên nộ khí tiêu tan.

Thở dài lần nữa, y thả người ngồi xuống lại ghế :

– Cô đừng khóc nữa, ta trách oan cô... ta xin lỗi cô nhé.

Thúy Liên móc ra một chiếc khăn tay lau nước mắt, giọng đầy thương cảm :

– Tôi biết tướng công gian thiếp phải đi tiếp khách, thế nhưng... thiếp biết làm gì hơn. Thử hỏi những khách đến đây mua vui có mấy ai tốt bụng như tướng công? Người nào cũng không nghĩ đến tấm thân này của bọn thiếp...

Trác Minh Quân lại thở dài nói :

– Thế nhưng ta từng đề tiền lại cho cô...

Thúy Liên nước mắt dần dần nói :

– Đúng là số tiền mà tướng công để lại cho không ít, nhưng mẹ nuôi thiếp lòng tham không đáy, thấy Lý đại đương gia tìm đến kiếm người, mẹ nuôi thiếp nào dám từ chối?

Trác Minh Quân cười nhạt nói :

– Cô nói là Lý Khoái Dao?

Thúy Liên gật đầu, tiếng thút thít khóc tức tưởi vẫn chưa thôi.

Trác Minh Quân gật đầu nói :

– Lý Khoái Dao bỏ ra bao nhiêu tiền để mua được cô?

Thúy Liên mặt đỏ lên :

– Ba trăm lượng bạc.

Trác Minh Quân lại cười nhạt nói :

– Như cô mà chỉ đáng ba trăm lượng bạc thôi ư? Được chuyện này, ta biết rồi.

Thúy Liên ngó người ra hỏi :

– Tướng công... định làm gì chăng?

Trác Minh Quân hừ một tiếng nói :

– Không làm gì cả. Ta lại hỏi cô, tên Từ thất gia mà cô vừa nhắc tới là tên nào?

Thúy Liên ấp úng đáp :

– Hắn là bằng hữu của Lý đại đương gia ở đây, đại đương gia có vẻ rất thân tình với hắn. Nghe nói người này võ công rất giỏi, chuyên làm ăn đen tối, bao nhiêu cô nương ở đây chừng như do một tay hắn cung cấp...

– Được.

Trác Minh Quân giọng lạnh lạnh :

– Thì ra là quân buôn người, ép dân lành vào đường cùng.

Thúy Liên nghe thì mặt biến sắc trắng bệch ra, đứng lên nắm chặt tay Trác Minh Quân nói :

– Tướng công thiếp à, thiếp biết tướng công bản lĩnh cao cường thế nhưng bọn người này không dễ động đến đâu. Chàng chẳng việc gì chỉ vì thiếp mà gây hấn với chúng.

Trác Minh Quân cười hắc hắc mấy tiếng nói :

– Cô yên tâm đi, có bao giờ cô thấy Trác Minh Quân ta làm chuyện gì sai chưa? Chỉ cần cô vẫn thanh bạch như trước đây thì ta có cách mua cô thoát ra khỏi vũng bùn này. Còn nếu như cô tham hư danh, mê tiền bạc không chịu nổi cảm dỗ thì ta cũng không việc gì quẩn vào cho nhọc.

Thúy Liên thốt nhiên gục mặt xuống đùi y khóc nức nở.

Trác Minh Quân giờ tay vuốt nhẹ lên lưng cô ta an ủi :

– Cô lại khóc. Cô nên biết ta lời nói thực lòng, chỉ cần cô suy nghĩ chín chắn để quyết định, với ta ba trăm lạng bạc không là gì cả.

Thúy Liên ngược mắt lên nhìn y vui mừng nói qua nước mắt :

– Đa tạ tướng công, chàng đối với thiếp quá tốt, thiếp xin lạy một lạy tạ ân...

Nói rồi quỳ thụp xuống định khấu đầu dưới chân Trác Minh Quân, nhưng Trác Minh Quân giơ tay ngăn cô ta lại nói :

– Cô làm gì thế?

Thúy Liên vui mừng khôn tả, hai tay ôm choàng lấy người Trác Minh Quân, mặt ửng hồng thỏn thức :

– Ý tướng công thật mua thiếp ra khỏi đây?

– Đương nhiên là thật.

– Thế...

Thúy Liên mặt ửng đỏ lên ấp úng nói :

– Thế tướng công định sắp xếp thiếp... ra sao?

– A... điều này...

Trác Minh Quân chừng như nhất thời cũng chưa tính đến điều này, nên nghe hỏi ú ớ một lúc rồi mới nói :

– Cứ ra khỏi đây hãy tính.

Nói rồi ôm nhấc cô ta lên đặt ngồi xuống ghế.

– Thúy Liên. Quả thật ta có quen một người nhưng chưa nói cho cô biết, chờ sau khi cô ra khỏi đây ta sẽ giới thiệu hai người làm quen với nhau.

Thúy Liên ngậm ngùi rơi nước mắt nói :

– Thiếp biết... chàng định mang thiếp gả cho người khác, chung quy... trong lòng chàng nào có thiếp.

– Ai dà. Thúy Liên, cô hãy nghe ta nói...

– Thiếp không nghe.

Thúy Liên vùng dậy, chừng như giân dỗi bước đến tựa người vào cửa sổ, hai vai rung từng chập theo tiếng khóc.

Trác Minh Quân đầu mày chau lại, vừa đứng lên định dỗ dành cô ta vài câu, nhưng đúng lúc ấy thì cửa bật mở, một phu nhân thân hình béo tròn, áo quần diêm dúa, đầu cài hoa hồng bước vào.

Thúy Liên thoát nhìn thấy người này bước vào vội nín bật, vờ nở nụ cười trên mặt chào hỏi :

– Ngụy đại nương đến... mời ngồi.

Phu nhân được xưng là Ngụy đại nương kia, khuôn mặt núc nịch lạnh lùng, hai tay chấp sau lưng, liếc xéo mắt, cất giọng xé tai nói :

– Sao chứ... Thúy Liên à, sao mới đến mấy hôm cô đã muốn xé rào rồi?

Thúy Liên nghe thế mặt đã biến sắc nói :

– Đại nương nói gì thế, tôi không dám. Xin chớ nói như vậy.

Ngụy đại nương hừ một tiếng lạnh nhạt, mắt liếc xéo Trác Minh Quân một cái nói :

– Tình nhân của cô ư?

Thúy Liên không biết nên đáp thế nào cô ngượng ngập đứng ngây người ra.

Nhưng Trác Minh Quân vốn có tính thương hoa tiếc ngọc nhướn mày cười nói :

– Không sai. Chúng tôi là người yêu của nhau, quen biết nhau hồi ở Tần Châu.

Ngụy đại nương nghe thế thì hai mắt nheo lại nhìn Trác Minh Quân từ đầu đến chân hỏi :

– Xin hỏi quý tính khách gia.

– Trác... Trác Minh Quân.

Bảo tính danh xong, nụ cười trên mặt y cũng biến mất.

Ngụy đại nương nhe răng cười nói :

– Có lẽ Trác gia mới tới đây lần đầu thì phải?

Một câu này hỏi ra nghe bình thường thế nhưng hàm ý là đối phương chưa biết quy luật nơi này.

Trác Minh Quân gật đầu đáp :

– Không sai. Lần đầu đến thì sao? Có quy luật gì không?

Thúy Liên thăm hiểu tính tình của Trác Minh Quân, sợ song phương nói qua nói lại năm ba câu không thuận tai dễ gây xích mích vội bước lên giảng hòa :

– Tướng công... chuyện không liên can gì đến chàng.

Rồi cô quay lại nhìn Ngụy đại nương cười tươi nói :

– Đại nương có lẽ còn chưa biết vị Trác gia đây, chàng từ kinh xuống đây chơi, trong nhà kinh doanh rất lớn, tiền bạc không thiếu...

Một câu này quả nhiên hiệu nghiệm, Ngụy đại nương nghe thế giọng trở nên hòa hoãn ít nhiều, thế nhưng bà ta tìm đến phòng Thúy Liên tất nhiên có nhiệm vụ riêng :

– A... thì ra là Trác đại thiếu gia.

Vừa nói bà ta vừa chộp lấy tay Thúy Liên kéo lại gần mình, nhưng mặt vẫn nở một nụ cười nhìn Trác Minh Quân nói tiếp :

– Thiếu gia xin ngồi chờ một chút, tôi sẽ tìm cho thiếu gia một cô nương xinh đẹp khác, Thúy Liên có chuyện phải ra ngoài một chút. Đi... Thúy Liên.

– Đứng lại.

Trác Minh Quân quát lên một tiếng cười nhạt nói :

– Để Thúy Liên lại đây...

Thúy Liên bước lên gần y, thấp giọng nói :

– Tướng công... đừng, chàng... ?

Trác Minh Quân đẩy cô ta sang một bên chỉ thẳng tay vào mặt Ngụy đại nương nói :

– Bà ra đi, ở đây không có việc của bà, Thúy Liên từ nay không tiếp khách ngoài nữa, toàn bộ tiền bạc cứ tính ở ta.

Ngụy đại nương giật mình cả kinh nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười trên mặt nói :

– Trác đại gia có lẽ uống say rồi, cô nương ở đây ai mà không phải tiếp khách. Đi, Thúy Liên...

Cuối câu bà ta dẫn mạnh giọng thị uy với Thúy Liên.

Nói rồi tay kéo mạnh Thúy Liên trên mặt hiện vẻ nanh ác gần giọng :

– Thất gia đang chờ người bên kia, người còn không nhanh đi.

Thúy Liên bị kéo chúi người loạng choạng, chẳng làm chủ được bị kéo ra hẫng ngoài cửa phòng.

Nhưng bóng người thoáng nhanh như làn khói mỏng, định thần đã thấy Trác Minh Quân đứng chắn ngang trước hành lang.

Với người trong nghề thì chỉ nhìn cũng nhận ra thân thủ này của Trác Minh Quân thế nhưng Ngụy đại nương chỉ là một mụ đàn bà mắt thịt, nào có được kiến thức này?

– Sao chứ?

Bà ta tru tréo, rít lên hách dịch :

– Trác thiếu gia định xen vào chuyện của Từ thất gia à?

Trác Minh Quân nói :

– Ta chẳng rảnh công đi xem vào chuyện của ai cả, bà để Thúy Liên lại thì cứ việc đi, bằng không... Hừ. Chớ trách ta ra tay vô tình.

Ngụy đại nương cười hắc hắc nói :

– Trác gia, người muốn làm loạn thì cũng phải xem đang ở nơi nào nhé. Đồng Tước thanh lâu nào phải là chốn dễ bị ăn hiếp.

Song phương chỉ nói chuyện với nhau mấy câu thì từ đâu xuất hiện hai tên tráng đinh đi lại, đến ngay sau lưng Ngụy đại nương thì ngừng chân lại phân làm hai bên tả hữu như hộ vệ, tên bên trái hai tay chống hông, tên bên phải thì khoanh tay ưỡn ngực.

Tên bên trái cao lớn đen xì, mặt to cằm bạnh, tay phải quấn một sợi xích chừng như là vũ khí của hắn.

Tên bên phải thân hình cũng không nhỏ hơn chút nào, có chăng dáng người thấp hơn một chút, thân vận kinh trang bó sát người, hai bên ủng phía sau bấp chân có hai túi nhỏ, khả năng chứa vũ khí của hắn.

Cứ nhìn tướng mạo dữ dằn thô lỗ của chúng cũng đoán ngay được là hai tên vô lại, chúng ở kỹ viện này để bảo kê ăn tiền.

Ngụy đại nương thấy thế thì mạnh dạn hơn, tay kéo Thúy Liên hét :

– Đi, theo ta.

Thúy Liên giằng tay lại.

– Đại nương...

Ngụy đại nương tức giận tròn mắt trừng nhìn cô ta gắt giọng :

– Đi.

Thúy Liên bị kéo mạnh chúi người tới trước, rồi không giữ được ngã người trên đất. Nhưng đúng lúc ấy một bàn tay nắm chắc cổ tay Ngụy đại nương.

Ngụy đại nương la oái lên một tiếng, bà ta chẳng làm sao chịu nổi lực bóp của bàn tay Trác Minh Quân, vội buông cánh tay Thúy Liên ra.

Trác Minh Quân cười nhạt quát :

– Cút.

Cả thân hình tròn béo của Ngụy đại nương bị cái đẩy tay của Trác Minh Quân loạn choạng ngã người ra ngoài rồi huych trên đất, miệng la tru tréo.

Hai tên lưu manh thấy thế thì cả kinh, tên to cao đen đũi tiến nhanh tới, miệng quát lớn :

– Tiểu tử kia, người dám đến đây là loạn, ta giết chết người.

Miệng chửi, tay vung sợi xích lên vút vút, múa tít một vòng rồi nhắm thẳng người Trác Minh Quân quật xuống.

Cứ nhìn sợi xích to lớn, những mắt xích bằng đầu ngón chân cái, bằng cái quật tay cực mạnh của hắn nếu trúng đối phương thì sống làm sao nổi.

Thường ngày với nghề bảo kê kỹ viện như hắn thì chuyện đánh chết một người chừng như là chuyện bình thường, cho nên bọn chúng càng trở nên hung tợn hống hách.

Thế nhưng hôm nay hắn xui tận mạng vì gặp phải một đại cao thủ lợi hại như Trác Minh Quân.

Lúc này sợi dây xích to đen vừa quật đến chưa tới đầu thì Trác Minh Quân đã nhanh như chớp giơ tay lên chụp lấy một đầu xích, chỉ thấy y vung tay mạnh ra ngoài về sau một cái, tên to cao kia miệng la oái lên một tiếng, thân hình lao đảo, sợi xích trong tay không giữ nổi bay thẳng vào tay Trác Minh Quân.

Thế nhưng tên này cũng không phải tầm thường, thấy vũ khí vừa bị đoạt mất, hắn tức giận miệng hét lớn, tung cả hai chân nhắm thẳng ngực Trác Minh Quân phi tới một cước.

Chỉ nghe bộp một tiếng, sợi xích trong tay Trác Minh Quân bay ngược lại trúng đích vào hai chân đối phương.

Lần này Trác Minh Quân có ý trừng trị hắn một trận, cho nên sợi xích vừa quấn lấy chân hắn, y vung mạnh tay hất nhanh ra ngoài.

Cả thân hình to lớn của tên kia như quả bóng bay vù ra xa cả trượng. Ầm một tiếng, cả người hắn va vào cột trụ đá giữa nhà nằm lăn ra một đống bất tỉnh nhân sự.

Sự việc diễn ra quá nhanh, đến tên thứ hai định ra tay cứu đồng bọn cũng không kịp, khi hắn xông tới thì tên kia đã nằm ngay người dưới đất, hắn thét dài một tiếng cặp đoản đao trong tay nhăm thẳng vào lưng Trác Minh Quân đâm xuống.

Trác Minh Quân vừa rồi quay nửa vòng vắt tên kia ra ngoài, lúc này nghe tiếng gió cũng biết bị tập kích từ phía sau, thế nhưng đến nhìn đối phương cũng không cần nhìn, thực tình thì với hạng giang hồ mặt lư như bọn này xứng để cho ý chú tâm sao?

Chỉ thấy sợ xích như có mắt vòng từ trước bay ra sau như con linh xà, keng keng cuốn văng cặp đao của đối phương dễ như trở bàn tay.

Tên kia vẫn không chịu thôi, trong tay không còn đao hắn hét lớn một tiếng, vận hết sức bình sinh vào song quyền thúc mạnh thẳng vào hông Trác Minh Quân.

Trác Minh Quân đầu mày chau lại gần giọng :

– Người muốn chết.

Tay trái xuất ra một chưởng, vừa kịp đón đầu song quyền của đối phương, tên kia chỉ là hạng lưu manh đầu đường xó chợ, làm sao chịu nổi một chưởng này?

Hắn rú lên như heo bị chọc tiết, thân hình bắn nhào lui sau kèm theo một vòi máu tươi rồi ngã người trên đất nằm thẳng cẳng, xem ra vận hạn cũng không kém gì tên đồng bọn.

Thấy hai tên bảo hộ cho mình chỉ trong nháy mắt trước sau nằm lăn ra đất mê man bất tỉnh, Ngụy đại nương mặt trắng bệch cất không ra máu, nhìn Trác Minh Quân mà run như cây sậy, hốt nhiên quay đầu rú lên một tiếng bỏ chạy như ma đuổi.

Trác Minh Quân cười nhạt, định xuất thủ hạ luôn bà ta nhưng Thúy Liên cản lại :

– Tướng công thiếp à, chớ nên.

Rồi dùng hai tay ra sức đẩy Trác Minh Quân vào trong phòng, khép kín cửa lại. Thúy Liên giờ nhìn lại cũng xanh như tàu lá, run giọng nói :

– Tướng công, chàng gây họa lớn rồi.

Vừa nói vừa nhìn quanh một vòng đoạn hót hải chạy tới mở toan cửa sổ bên hông nhìn ra ngoài, gió lạnh ban đêm xộc vào khiến cô ta rùng mình cả người.

– Tướng công, chàng nhanh chạy đi.

Rồi chỉ tay ra ngoài cửa sổ giục :

– Theo lối này, chậm là không kịp, nhanh.

Trác Minh Quân hừ một tiếng lạnh lùng bước tới đóng cửa sổ lại.

Thúy Liên tròn mắt kinh ngạc :

– Chàng không chịu chạy?

Trác Minh Quân nhún vai nói :

– Ta vốn không có ý bỏ chạy.

– Chàng..

Thúy Liên nghẹn không nói được, quay lại hai tay ôm cứng lấy chàng nói như cầu xin :

– Tướng công, tên Từ thất gia sẽ đến ngay giờ. Hắn là tên ác bá vùng này, không động đến hắn được đâu, chàng nhanh chạy đi.

Trác Minh Quân cười nhạt nói :

– Cô đừng sợ, mọi chuyện đã có ta, chính vì hắn là tên ác bá vùng này cho nên ta muốn trừng trị hắn một phen.

– Tướng công...

Thúy Liên hoảng sợ thực sự, run run nói :

– Tên Từ thất gia này có luyện võ công, đồng thời tay chân bộ hạ của hắn rất nhiều...

– Cô không cần nói nữa.

Trác Minh Quân mỉm cười, giờ mới thấy mặt y chừng như bao nhiêu giận dữ đã qua, ngồi xuống ghế giọng bình thản nói :

– Tên Từ thất gia kia không đến thì may phước ta đời nhà hắn, còn nếu hắn đến thì xem như hắn xui tận mạng, ta phải cho hắn nếm mùi lợi hại.

Thúy Liên mặt biến sắc, thờ dài nói :

– Nếu vậy đề thiếp đi nghe ngóng xem..

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ra tay diệt ác

Trường kiếm tương tư - Hồi 35

Ra tay diệt ác

Nhật Quang Nguyễn Hữu - Google+

kiemhieptruyen.com

Mục lục truyện

DMCA.com Protection Status

Trang chủ > Kiếm hiệp > Trần Thanh Vân > Trường kiếm tương tư

Trường kiếm tương tư - Hồi 35

Trường kiếm tương tư - Hồi 35

Ra tay diệt ác

Ngày đăng 27-01-2014

Tổng cộng 74 hồi

Đánh giá 9.6/10 với 277236 lượt xem

- Đứng lại!

Trác Minh Quân thấy Thúy Liên định đi ra liền quát lại nói :

- Cô nếu như muốn theo ta thì phải ở yên trong phòng này, dù trời sập xuống cũng không phải là chuyện của cô, còn nếu cô sợ liên lụy thì cứ đi đi.. nhưng..

Thúy Liên nghe thế thì nước mắt chảy ra nấc lên một tiếng rồi bỏ người vào lòng chàng.

Trác Minh Quân vuốt ve cô :

- Cô lại khóc.

Thúy Liên ngừng lên ngừng tiếng khóc nhưng nước mắt vẫn lăn dài :

- Đến lúc này mà tướng công vẫn còn chưa tin thiếp, thiếp nguyện được chết vì tướng công..

- Bất tất như thế.

Trác Minh Quân bật cười lớn rồi đỡ nàng dậy, nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho mỹ nhân, đoạn kéo vào lòng mình, với một tình cảm chừng như chưa từng có.

Thúy Liên được yêu mà vui đến phát hoảng, nhất thời nàng cứ ngây người ra trố mắt nhìn chàng.

Hai người im lặng qua đi một lúc, Trác Minh Quân hỏi :

- Sao nàng cứ nhìn ta như thế?

- Thiếp...

Thúy Liên cắn mạnh vào môi mình :

- Thiếp quả thực không hiểu nổi con người chàng...

- Không hiểu ta điều gì chứ?

Vừa hỏi chàng vừa giơ tay lên sờ khuôn mặt đầy đặn trắng mịn của nàng, tình yêu nam nữ chẳng biết tự bao giờ đến trong tâm hồn chàng ta.

Thúy Liên gối đầu vào lòng chàng khẽ giọng :

- Nếu như trong lòng chàng thật có thiếp, thì nên... Ai, thôi, mà thiếp nào xứng. Nào có được điểm phúc ấy.

- Thúy Liên nàng ngẩng đầu lên, ngồi yên.

Thúy Liên ư hử một tiếng cổ dúm đầu vào ngực chàng nhưng không cưỡng nổi với đôi tay đầu khí lực của chàng đành ngẩng đầu lên.

Hai ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt chàng, đôi mắt rực lửa khiến nàng không khỏi thấy run trong lòng.

- U. Tướng công sao thế, thực làm người ta mắc cỡ.

Vừa nói Thúy Liên vừa dùng tay đẩy người Trác Minh Quân ra.

Trác Minh Quân nói :

- Ngồi im. Để ta ngắm nàng xem nào.

Quen biết nàng tuy trong kỹ viện nhưng tính ra cũng có đến ba bốn năm rồi, nhưng Trác Minh Quân chưa từng ngắm nhìn Thúy Liên như thế.

Khuôn mặt tròn như vàng trắng của Thúy Liên trắng mịn xinh đẹp, mặt hành mày liễu, chiếc mũi thẳng dọc, chiếc miệng xinh xắn, đôi môi mọng chín, luôn ửng hồng như tô son, quả là đẹp không tưởng.

Một tình cảm yêu thương vô hạn dâng lên trong lòng, sao trước giờ trong lòng chàng ta không hề có cảm giác này chứ?

Chừng như trong lòng ân hận xen lẫn hổ thẹn, Trác Minh Quân cảm thấy có lỗi với nàng, trước giờ chàng chỉ xem nàng như một vị cô nương để giải sầu bình thường mà thôi. Thực tình mà nói trước giờ Trác Minh Quân chưa từng ghi nhớ hình bóng nàng trong tim nhưng hiện tại nhìn lại mới phát hiện ra cảm xúc tình cảm đang đến trong lòng.

- Tướng công...

Thúy Liên đẩy nhẹ người Trác Minh Quân bẽn lẽn nói :

- Sao tướng công cứ mãi nhìn người ta thẹn chết được.

- Thúy Liên...

Trác Minh Quân giọng hơi mất tự nhiên nói :

- Ta ở trong phòng trọ khách sạn phía sau, nàng có thể đến đó chứ?

Thúy Liên hai má đỏ ửng lên, trong lòng vừa xao xuyến vừa vui không tả, một cảm xúc mà trước giờ nàng chưa từng có.

Câu nói mà nàng mong muốn được nghe chàng nói thế từ lâu, nhưng kể từ khi quen biết chàng đến giờ chàng mới tỏ bày.

Nàng chờ đợi đến lòng nguội lạnh, tưởng chừng như tình yêu đơn phương trong lòng đã chấm hết thì đột nhiên chàng lại xuất hiện, nàng nhắm mắt lại tưởng chừng như không dám tin sự thực trước mắt.

Từ hai khóe mắt nàng hai hàng lệ châu rơi ra lăn dài trên má, nàng không thể đáp được bằng lời.

- Nàng không bằng lòng ư?

- Không. Thiếp rất vui mừng. Tướng công, chàng có biết thiếp chờ đợi câu nói này của chàng từ lâu lắm rồi không?

Trác Minh Quân thờ dài nói :

- Trước đây ta sai, sau này ta sẽ không thể nữa.

- Thật chứ?

- Tuyệt đối không lừa dối.

Thúy Liên hốt nhiên cười tươi như một đóa hoa hồng hé nụ trong nắng xuân giờ tay áo lên gạt khô nước mắt nói :

- A thiếp vui chưa từng có...

Trác Minh Quân hít sâu một hơi, trong lòng chàng chừng như đã hạ một quyết định dứt khoát, chàng đứng lên nói :

- Ta về trước.

Thúy Liên ngưng ánh mắt chung tình nhìn chàng như người say, mặt ửng hồng nói :

- Chàng ra theo lối cửa sổ?

- Không, ta vào lối nào thì ra theo lối đó.

Trác Minh Quân vừa nói vừa bước tới mở cửa, nhưng đột nhiên như nghe thấy gì bên ngoài, chau mày nói :

- Có người đến, nàng cứ ở yên trong phòng.

Vừa mới nói dứt lời thì nghe âm một tiếng, cả cánh cửa bị một lực va đập mạnh bật cả then mở toang ra.

Bên ngoài một đám người vây kín.

Ngụy đại nương cũng có mặt, nhưng bà ta có vẻ còn khiếp sợ cảnh vừa lúc này cho nên chỉ đứng núp một bên, chỉ tay vào nói với một tên thân hình cao lớn đen xì.

- Chính là hắn... Thất gia.

Trác Minh Quân vừa nhìn thấy tên cao to đen xì kia nhận ra ngay chính là tên khi nãy đi ngựa đến đây, cứ nghe Ngụy đại nương gọi thì biết ngay hắn chính là Từ thất gia.

Từ thất gia có tên là Từ Hữu Nghĩa, thời niên thiếu xuất thân từ Thiếu lâm, làm hòa thượng được mấy năm, nhưng vì tính thích rượu thịt, chẳng giữ giới luật, Phương trượng tức giận mới trục xuất hắn ra khỏi sơn môn. Từ hòa thượng hoàn tục, hắn càng hung tợn hơn, hoành hành làm chuyện ác không gớm tay, dần dần xưng bá xưng hùng một vùng trấn Tuyền Châu.

Nhưng Tuyền Châu vốn nhỏ chẳng qua có nơi nào chứa chấp được hắn, lại thêm quá gần Thiếu lâm tự, khiến hắn làm gì cũng thấy cán tay cán chân cho nên đến hai mươi tuổi hắn quyết định đi nơi khác lập nghiệp, nào ngờ thành danh như hôm nay.

Từ Hữu Nghĩa tuy tên là Hữu nghĩa nhưng những chuyện hắn làm thì đều phi nghĩa, việc ác hắn làm quá nhiều kể không xiết, trong đó tội ác lớn nhất là ép lương nữ vào nơi bán mình.

Cả một vùng Thiểm Tây rộng lớn, cô nương trong rất nhiều kỹ viện thanh lâu đều là do một tay hắn cung cấp, dần dần trở thành một đại gia về nghề này. Dưới tay hắn có cả một đám bộ hạ như lang sói đến mấy trăm tên, đương nhiên bọn người này cũng sống không ngoài bám vào kỹ viện thanh lâu và nghề bảo tiêu.

Lãnh địa từng vùng do hắn phân phối, cho nên nghiêm nhiên trở thành bá vương một cõi.

Hắn với Lý Khoái Dao rất tâm đắc với nhau, nương tựa lợi dụng nhau là chính, chẳng khác nào hùm báo cùng lưng.

Cho nên Đồng Tước thanh lâu này tuy không phải lãnh địa của hắn nhưng hắn xem như là chủ một nửa, đến Lý Khoái Dao còn chưa dám đắc tội với hắn. Thử hỏi Trác Minh Quân là gì chứ?

Hắn tròn tròn đôi mắt hồ đồ ngầu nhìn Trác Minh Quân chừng như chỉ chực nhảy vào ăn tươi nuốt sống đối phương.

- Tiểu tử.

Hắn trầm giọng quát :

- Người làm gì đây hử?

Trác Minh Quân nhướn mày đáp :

- Đến chơi. Đến tiêu tiền.

- Đánh chết thằng nhãi này đi.

- Giết hắn.

Đám thủ hạ đứng sau lưng Từ Hữu Nghĩa nhao nhao lên, hiển nhiên bọn chúng nghe Trác Minh Quân đáp một câu ngang như thế thì chẳng chịu nổi, tức giận gào thét ầm ĩ.

Nhưng Từ Hữu Nghĩa vốn xuất thân Thiếu lâm nên bản lĩnh không thể nói tầm thường được, hắn là người trong nghề nên chỉ nhìn qua tướng mạo đối phương thì ít nhiều cũng nhận ra.

Hắn nghĩ: thằng nhãi này còn trẻ tuổi mà cốt cách uy phong, mắt sáng mày rậm, Thái dương nhô cao, nhất định là có luyện qua võ công.

Nghĩ thế hắn giơ tay ra ý cho thuộc hạ im lặng, giữ giọng bình thường hỏi :

- Tiểu tử, thì ra người cũng có luyện võ công?

- Không dám.

Trác Minh Quân đáp :

- Chỉ vài ba miếng thô thiển.

- Báo tính danh ra đi.

- Trác Minh Quân... thỉnh giáo.

Từ Hữu Nghĩa đầu mày chau lại lạnh giọng nói :

- Trác bằng hữu, người đến đất này mà ngay cả đến đại danh của Từ thất ta người cũng không biết ư?

Trác Minh Quân nhún vai cười điềm nhiên :

- Thì ra người là Từ thất gia một tên ác bá chuyên ép lương nữ làm tiền. Thất kính, thất kính.

Từ Hữu Nghĩa mặt phát đỏ tía, theo lẽ thì phải đỏ gay mới đúng, nhưng vì hắn có nước da đen xỉ cho nên khi đỏ lên thì biến thành màu tía.

- Nào dám. Nào dám.

Từ Hữu Nghĩa cười hắc hắc mấy tiếng nói :

- Trác bằng hữu nói quá cho ta.

Lúc này trong các phòng đèn đuốc sáng rực, đám cô nương trong kỹ viện và cả khách làng chơi nghe ồn ào cũng đều đổ ra xem chuyện, vây kín cả một khu vực.

Từ Hữu Nghĩa hỏi một câu thăm dò :

- Ta nghe nói ở quan ngoại có một nhân vật gọi là Trác tiểu thái tử không biết có liên quan gì đến Trác bằng hữu không?

Trác Minh Quân cười nói :

- Ta chưa hề nghe thấy nhân vật này.

Từ Hữu Nghĩa nghe thế thì thấy nhẹ đi trong lòng, đột nhiên thái độ thay đổi cười lạnh lùng nói :

- Cả một vùng này kẻ dám nói chuyện ngang ngược với ta có lẽ người là đầu tiên, hôm nay nếu ta không giáo huấn cho người một bài học thì chẳng đáng mặt với mọi người.

Lập tức từ phía sau một tên đại hán thân hình tầm thường, mặt vàng như nghệ lách tới.

Trác Minh Quân từ nãy đến giờ tuy nói chuyện với Từ Hữu Nghĩa nhưng mắt luôn để ý theo dõi đám thù hạ của hắn, thấy tên mặt vàng này nắm tay co chân muốn động thủ cho nên trong lòng đã có đề phòng.

Tên mặt vàng kia xem ra thân thủ không tầm thường, vừa lách người tới chẳng nói nửa câu, vung tay phải chop thẳng vào yết hầu Trác Minh Quân.

Trác Minh Quân thụp nhanh người xuống, tên mặt vàng chop hụt chỉ nghe kinh phong lướt qua đầu Trác Minh Quân và một cái kinh hồn.

Trác Minh Quân vừa rướn người lên trở lại thì tên mặt vàng đã nhanh như chớp vung thêm tay thứ hai ra, hai tay phối hợp nhau thì triển công phu Bảo Thụ công ôm ngang ngay hông Trác Minh Quân, lần này thì hắn ôm trúng.

Nên biết tên mặt vàng này họ Tư Đồ tên Uy, hắn là trợ thủ đắc lực nhất của Từ Hữu Nghĩa, được tuyển chọn trong cả trăm tay thù hạ. Hắn luyện môn công phu Bảo Thụ công, với đôi bàn tay của hắn đã ôm được đối phương thì một cái vận lực chẳng người nào chịu nổi, nội tạng nát bét chết ngay tức khắc.

Trước mắt nhìn thấy hắn ôm được Trác Minh Quân rồi, mọi người tại trường phát kinh không ngăn nổi ồ lên một tiếng.

Tư Đồ Uy trong lòng khắp khoái, nghĩ lần này lại được công lớn với Thất gia, tinh thần càng hăng hơn. Hai chân trụ mã tấu, miệng hét dài một tiếng thị uy, vận hết sức vào hai cánh tay xiết mạnh người Trác Minh Quân.

Chỉ nghe tiếng kêu răng rắc, ai ai cũng nghĩ là xương của Trác Minh Quân gãy nát, thế nhưng không phải, mà chính là xương tay của Tư Đồ Uy bị gãy nát.

Tư Đồ Uy mặt xanh như tàu lá, la lên đau đớn, hai tay thả lỏng như tàn phế, chân thoái về sau ba bốn bước, mồ hôi lạnh trên trán đổ ra như mưa.

Trác Minh Quân đến lúc này mới phát tay lên phát ra một chưởng. Tư Đồ Uy chân còn chưa đứng vững nhận đủ một chưởng miệng rú dài kèm theo một vòi máu tươi, đổ người ra đất chết tọt.

Mọi người đứng quanh tận mắt chứng kiến thấy cảnh tượng này đều không khỏi hãi hùng thất thanh la lên, đám cô nương trong kỹ viện nhón nháo lên khi thấy xảy ra án mạng, miệng la ời ời rồi tháo chạy hốt hải vào phòng khóa kín cửa lại.

Từ Hữu Nghĩa mặt biến sắc, bước nhanh lên một bước xem xét Tư Đồ Uy.

Không như người khác, hắn chỉ đưa tay sờ vào mũi Tư Đồ Uy rồi nhấc tay ra, mặt trở nên nghiêm trọng phát tay quát :

- Mang hắn đi.

Đám tay chân sau lưng hắn ứng thanh đáp lớn một tiếng, lập tức hai tên bước tới khiêng xác Tư Đồ Uy ra ngoài.

Từ Hữu Nghĩa hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Thủ pháp Bể Huyết Tam Hiểm Thủ của túc hạ đúng là lợi hại.

Trác Minh Quân vẫn chưa nói gì, Từ Hữu Nghĩa đã nói tiếp :

- Nếu như tại hạ đoán không nhầm thì Trác bằng hữu võ công xuất thân từ Lĩnh Nam, thật thất kính.

Trác Minh Quân ngược lại cũng không ngờ chỉ một tên hạng võ lại thô tục vùng Bảo Khê này lại có nhãn quan như thế.

- Họ Từ kia.

Trác Minh Quân lạnh lùng lên tiếng :

- Từ lâu ta đã nghe người là tay đại ác bá vùng này chuyên hành ác tác ngược, hôm nay ta phải hỏi tội người.

Từ Hữu Nghĩa bữu môi cười hắc hắc nói :

- Thì ra người đến đây kiếm chuyện?

- Có thể nói như thế.

Nói xong Trác Minh Quân thoái lui một bước, hai ánh mắt ngưng nhìn thẳng vào mắt hắn nói :

- Mời.

Tay trái ôm quyền hơi hơi lên, tay phải xòe chưởng án ngay dưới khuỷu tay trái tạo ra một thế khởi thức. Thoạt nhìn thì thấy rất bình thường, nhưng nếu người trong làng võ nhìn thì có thể nhận ra ngay đây là một thủ pháp cao minh chứa nhiều ẩn tượng.

Từ Hữu Nghĩa vừa nhìn đã thấy giật mình nhưng cố trầm tĩnh nói :

- Trác Minh Quân muốn động thủ phân cao hạ với ta cũng được nhưng không phải là nơi này.

Trác Minh Quân nhướn mày hỏi :

- Thế thì nơi nào?

- Mời theo ta.

Nói dứt câu, hắn quay người bước đi ngay.

Bốn tên tay chân tùy tùng sau lưng hắn bám theo ngay sau.

Trác Minh Quân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thúy Liên phát hoảng đến đứng ngậy người ra một góc, chàng trấn an :

- Nàng đừng sợ, cứ nghỉ ngơi đi.

Nói rồi bước chân đi theo Từ Hữu Nghĩa ra ngoài.

Năm người đi trước dọc theo hành lang xuyên qua nguyệt môn đến một khu biệt viện.

Trác Minh Quân từ xa nhìn đã thấy một khu biệt viện này yên tĩnh đến lạ thường, tuyết bị cơn mưa vừa rồi làm tan chảy đi nhiều chỉ còn lại một vài nơi mưa không tới được. Năm người kia vào trong rồi không nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Trác Minh Quân biết Từ Hữu Nghĩa là một tay gian manh giảo hoạt cho nên quyết chí cho hắn một bài học, cứ lảng lạng nhằm biệt viện đi tới.

Đến ngay viện môn chàng ngừng chân đứng lại, quét nhanh mắt nhìn vào bên trong, giờ mới hay đây là một khu mai viên, tuy chưa qua tiết xuân, hoa mai chưa nở nhưng cũng ngửi thấy mùi một không khí thanh tao khác thường.

- Từ Thất, ta đến đây. Có thủ pháp gì lợi hại thì cứ giờ ra đi.

Trác Minh Quân miệng nói, thân hình lướt nhanh như làn khói vào bên trong.

Đúng khi thân hình chàng vừa vào khỏi viện môn thì phía trước một luồng kinh phong vút vút ập tới, tợ hồ như từ thiên không mưa sa hạ giáng trùm lấy cả người chàng.

Trác Minh Quân vốn đã tính tới đối phương giờ trò này cho nên không hề nao núng, thân hình như bạch hạc triển dực xoay người một vòng, đồng thời hai tay áo phất lên phản phật. Những tiếng leng keng âm khí chạm vào nhau rồi biến mất, tất cả đều nằm gọn trong tay áo của chàng.

Đúng vào lúc này, thì bốn tên đại hán từ từ bốn phía nhảy ra, bốn lưỡi đao loáng lên chém tới.

Cứ nhìn đao trận từ bốn hướng chém tới cùng một lúc tạo thế uy mãnh vô cùng, đao chưa chạm vào người mà đao ảnh lạnh lạnh đã làm sồn gai ốc.

Đây là một chiêu Tứ đao hợp bích hết sức cao minh, nhưng đáng tiếc bọn chúng hôm nay gặp phải đại cao thủ Trác Minh Quân.

Thoạt nhìn bốn lưỡi đao sắp chạm đến người, Trác Minh Quân bằng một thế “Linh Xà Phục Địa” người thấp sát đất vòng nhanh ra ngoài một bộ, vừa khéo bốn ngọn đao chém vào khoảng không, còn may là đao của chúng chưa chém vào nhau.

Nói thì chậm lúc ấy lại rất nhanh, bốn tên đại hán thế đao ra quá mạnh, phát thì được nhưng thấu không được, khi nhận ra tình hình bất ổn định tháo lui về sau thì đã chậm mất một bước.

Trác Minh Quân quay người cực nhanh, cực thiện nghệ, tà áo vút thẳng ra chẳng khác gì lưỡi Liễu Diệp đao êm như lưu thủy, uyển chuyển như hành vân, quét ngang qua yết hầu của cả bốn tên đại hán.

Nháy mắt huyết đổ đương trường.

Lúc này mới thấy Trác Minh Quân nhún nhẹ người vọt lên không, đao người một vòng rồi đáp người xuống một góc mai viên.

Khi chân chàng vừa chạm đất thì cũng chính là lúc bốn thân hình đổ vật xuống đất trên những vũng máu.

Bốn tên đại hán đổ người nghiêng ngả bốn hướng, không kịp la một tiếng, cũng không thấy nhúc nhích tay chân, chỉ có máu cứ tuôn ra từ bốn vết cắt trên cổ.

Trác Minh Quân ra tay bằng một thủ pháp cực kỳ cao siêu, chỉ trong nháy mắt hạ bốn tên đại hán, Từ Hữu Nghĩa nấp ở một góc tối tận mắt chứng kiến hồn siêu phách lạc, mặt trắng xanh như tàu lá.

Hắn len lén nháy người đến nấp sau một góc tuyết tùng nhưng hắn chưa kịp định thần thì đã thấy nhân ảnh lướt tới, Trác Minh Quân đứng sừng sững

ngay trước mặt.

- Họ Từ kia, giờ thì đến lượt chúng ta phân cao thấp chứ?

- Trác... bằng hữu...

Từ Hữu Nghĩa mặt xám lại cố giữ bình tĩnh nói :

- Thủ pháp thật cao minh.

- Người đừng giờ trò này ra với ta.

Trác Minh Quân cười nhạt đáp, lạnh giọng nói tiếp :

- Mai viên này thật yên tĩnh, đêm nay ta sẽ trừ họa cho dân vùng Bảo Khê này.

Từ Hữu Nghĩa cười hắc hắc hai tay luồn vào trong xoa xoa vào nhau, chẳng biết hắn đang toan tính gì trong đầu.

- Trác tiểu huynh đệ.

Từ Hữu Nghĩa mặt cười nhưng chẳng ra cười nói :

- Có lẽ Từ mỗ làm điều gì không phải với bằng hữu trong vùng này, cho nên mới kết tội cho Từ mỗ, Trác bằng hữu còn chưa thâm nhập tìm hiểu mà vội nghe người ta nói, đoán định con người Từ mỗ như thế thì thật là oan uổng.

- Oan uổng?

- Đúng là oan uổng.

Trác Minh Quân hừ một tiếng cười nhạt nói :

- Chỉ một tội người bức lương nữ bán vào chôn lâu xanh cũng đủ đáng chết trăm lần rồi.

Từ Hữu Nghĩa đảo nhanh đôi mắt lợn của hắn, lảo liên nhìn quanh chừng như đang mưu tính kế độc gì trong lòng, chỉ có điều hắn không để lộ ra ngoài mặt, vẫn làm vẻ trấn tĩnh.

Nghe Trác Minh Quân nói thế, hắn cười hăng hắc nói :

- Bức lương nữ bán vào lâu xanh, Trác bằng hữu người chó nên vô cớ đổ tội lỗi lên đầu ta.

- Chớ nói nhiều lời, ra tay đi.

Vừa nói chàng vừa tiến lên trước một bước, thị ý đã chuẩn bị ra tay.

Từ Hữu Nghĩa vô thức chân thoái liền hai bước, hai tay hắn vẫn còn xoa xoa trong áo, hai khuỷu tay thì hơi cong lại.

Cứ nhìn cử chỉ của hắn thì tựa hồ như bình thường thế nhưng Trác Minh Quân thì đã hiểu hắn có ý đồ gì bên trong nên đứng yên không tiến lên thêm.

Chàng quả thực chưa hiểu hắn định làm gì nhưng cứ nhìn hai tay xoa vào nhau trong áo thì cũng phán đoán được đang vận công chuẩn bị. Trước khi còn chưa hiểu đối phương hư thực thế nào mà vội ra tay thì nhiều khả năng nhận lấy thất bại.

Hai người giữ một khoảng cách trong tầm xuất thủ Trác Minh Quân cứ ngưng mắt nhìn khuôn mặt bị thịt của Từ Hữu Nghĩa nhất thời vẫn chưa lần ra được hư thực của đối phương.

- Trác huynh đệ.

Từ Hữu Nghĩa giọng lạnh lạnh nói :

- Có một câu tục ngữ không biết huynh đệ người có nghe qua chưa?

Trác Minh Quân lạnh giọng nói :

- Tại hạ thực không dám trèo cao, xin đừng xưng hô như thế.

- Hắc hắc...

Từ Hữu Nghĩa cất giọng cười dài nói :

- Thế thì ta xưng Trác bằng hữu vậy.

Trác Minh Quân nói :

- Hai tiếng bằng hữu cũng có ý nghĩa thâm sâu, tại hạ không dám. Chẳng hay họ Từ người nói đến câu tục ngữ gì?

Từ Hữu Nghĩa cười cười nói :

- Đền nhà ai nấy rặng, lẽ nào bằng hữu người chưa nghe qua?

Trác Minh Quân hừ một tiếng :

- Người muốn nói ta không nên chen vào chuyện người khác chứ gì?

Từ Hữu Nghĩa cất tiếng cười ha ha :

- Bằng hữu người mới thật thông minh, không sai chút nào.

Trong khi nói câu này, thân hình to lớn của hắn nhích tiến lên một bước, Trác Minh Quân vẫn đứng nguyên vị không hề thoái lui.

Từ Hữu Nghĩa chừng như nhận ra từ người đối phương có một tiềm lực kinh người bất giác trong lòng hơi khiếp sợ.

Trác Minh Quân cũng có cảm nhận như thế, cao thủ mỗi khi ra tay đôi chiêu có khác kẻ tầm thường, cả hai gườm nhau một cách hết sức thận trọng.

Từ Hữu Nghĩa lại cười chừng như muốn trấn uy tinh thần nói :

- Đều là hành cước giang hồ, cùng uống nước giang hồ, Trác bằng hữu, bất cứ một chuyện gì cũng cần phải chừa một con đường lui chứ? Nếu như người chịu bỏ qua chuyện hôm nay, Từ mỗ nhất định ghi nhớ ân tình này của bằng hữu người.

Trác Minh Quân gằn giọng :

- Từ thất gia, người định nói chuyện tiền với ta ư?

- Ha ha! Nói như vậy nghe quá tục.

Từ Hữu Nghĩa lại tiến lên thêm một bước miệng tiếp :

- Sao, chừng này được chứ?

Vừa nói hắn vừa giơ bàn tay xò ra lại thêm một câu :

- Năm trăm lạng vàng, chỉ có chút thành ý làm lộ phí cho Trác bằng hữu thôi.

Trác Minh Quân mặt trầm lại không nói tiếng nào.

Từ Hữu Nghĩa mặt tươi lên nét hớn hờ nói :

- Sao, chừng ấy đủ sức mua đến hai cô nương xinh đẹp rồi nhé.

- Hừ hừ...

Trác Minh Quân cười nhạt mấy tiếng. Từ Hữu Nghĩa nếu như có được giác quan thứ sáu thì nghe ra trong tiếng hừ lạnh lùng kia chứa đựng sát cơ. Đáng tiếc Từ Hữu Nghĩa nhất thân võ công đã bị chôn vùi rong đồng tiền quan niệm: đồng tiền vạn năng đã khiến cho hắn mất đi tình giác phải có của người luyện võ, hắn đã sơ hốt coi thường những nhân vật giang hồ đầy huyết tính.

Từ Hữu Nghĩa thấy Trác Minh Quân nãy giờ vẫn cứ yên lặng, nghĩ đối phương còn chưa chịu bèn nói tiếp :

- Nếu như Trác bằng hữu mà còn chê ít thì Từ mỗ có thể tặng thêm, nhưng Từ mỗ cũng có một yêu cầu nho nhỏ.

Trác Minh Quân giờ mới hỏi lại :

- Người cũng có yêu cầu sao?

- Đương nhiên.

Từ Hữu Nghĩa hơi ưỡn người lên nói :

- Trên thương trường, có ai lại bỏ tiền không bao giờ.

- Được, yêu cầu gì người nói đi.

Trác Minh Quân xẵng giọng nói.

- Rất đơn giản.

Từ Hữu Nghĩa khấp khởi trong lòng tưởng chừng như sắp làm thân được với Trác Minh Quân, hần cười hi hi nói :

- Chỉ muốn Trác bằng hữu cùng Từ mỗ kết Lan Phở, Thiết mã lệnh.

Trác Minh Quân chau mày hỏi :

- Ta không hiểu họ Từ người muốn nói gì.

Từ Hữu Nghĩa cười ha hả nói :

- Rất đơn giản. Lan Phở có nghĩa là kết giao bằng hữu, Thiết Mã lệnh có nghĩa là thân giao hoạn nạn đồng chia. Được như thế thì chúng không không chỉ là kết giao bằng hữu mà còn kết giao huynh đệ, sau này của ta cũng là của người, còn ta có chuyện gì thì cũng nương tựa vào huynh đệ người vậy.

Trác Minh Quân quả thực không hiểu ra được những tiếng lóng này của bọn hắc đạo, không ngờ ý đồ hần muốn lôi kéo mình tham gia vào hoạt động tội lỗi của chúng.

Trác Minh Quân chỉ cười cười không nói gì.

Từ Hữu Nghĩa nhướn mày hỏi :

- Sao? Trác bằng hữu người không chấp nhận ư?

Trác Minh Quân hất hàm hỏi lại :

- Người xem thế nào?

Hắc hắc Từ Hữu Nghĩa lại ưỡn bụng lên lần nữa nói :

- Đương nhiên không chấp thuận thì hay hơn.

- Còn nếu như ta không chấp thuận?

Từ Hữu Nghĩa hơi bất ngờ, hai mắt đảo nhanh mấy vòng về phía sau.

- Tiểu tử, ta biết người bản lĩnh lợi hại thế, nhưng Từ mỗ ta cũng không phải tầm thường, người nên biết câu nhị hổ tương tranh, tất hữu nhất thương.

Nói xong câu này, cánh tay còn lại trong áo của hần từ từ giờ ra, chẳng biết hiểu ý hay vô tình mà vỗ mạnh vào một gốc mai bên cạnh.

Cả gốc mai to lớn rung mạnh lên như gặp phải một trận bão, cành lá lẫn hoa tuyết rơi ào ào, phút chốc cả thân cây từ từ nghiêng đổ xuống.

Công phu này thoát nhìn xem ra tầm thường nhưng kỳ thực không đơn giản chút nào, cứ nghĩ một gốc mai to như thế thì dễ phải ăn rất sâu, vậy mà chỉ một cái vỗ tay của Từ Hữu Nghĩa đã ngã xuống, đủ thấy lực đạo phát ra nếu không có đến ba bốn nghìn cân thì chẳng thể được như vậy.

Môn công phu này của Từ Hữu Nghĩa gọi là Ân Phúc lực.

Thấy ra một chiêu đắc ý, hần cười ha hả bước ngang qua trái một bước nói :

- Đáng thẹn! Đáng thẹn!

Trác Minh Quân tuy ngoài mặt vẫn thản nhiên nhưng kỳ thực trong lòng đã kinh không ít, chẳng thể ngờ được nơi chốn phố thị dung tục này mà có một nhân vật luyện công đạt đến cảnh giới này.

Một chiêu này của đối phương rõ ràng là đã đề cao cảnh giác từ trước, hần thi thố tài năng vốn để thị uy đối phương, nhưng không ngờ đó cũng chính là một yếu điểm chết người mà hần phải chuốc lấy hậu quả.

- Thật cao minh.

Trác Minh Quân gật đầu khen một câu rồi cười cười nói :

- Thì ra các hạ xuất thân từ Thiếu Lâm, khí công luyện cũng không tồi chút nào.

Từ Hữu Nghĩa hai tay lại thọc vào dưới áo xoa xoa, miệng đáp :

- Người có thể nhìn ra lai lịch của ta thật cao minh.

Trác Minh Quân ướm một câu :

- Khí công Thiếu Lâm chủ yếu tập trung lực ở Khí Hải, Thủy Phân?

- Không sai.

Từ Hữu Nghĩa buột miệng nói ra nhưng hần lập tức nín bật, trong lòng thấy hối hận vì một câu này. Song lời đã nói ra có nuốt lại cũng không được.

Trác Minh Quân đã hiểu ra điều chàng muốn hiểu, cười nhạt một tiếng :

- Hắc. Nói như thế, họ Từ người luyện công chủ yếu vào vùng hạ phúc và quanh rốn?

Từ Hữu Nghĩa chừng như đã nhận ra có điều không ổn, chân thoái về sau một cách vô thức miệng la lên :

- Người...

Nhưng tiếng thứ hai còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, Trác Minh Quân đã lao người tới như một con mãnh hổ vồ mồi.

Từ Hữu Nghĩa hét lớn một tiếng, hai tay từ dưới áo vung ra phát thành hai luồng lực đạo cực mạnh ấn vào giữa ngực Trác Minh Quân.

Hần thi triển công phu vẫn là môn Ấn Phúc lực, chỉ có điều động thủ ra chiêu chậm hơn đối phương một bước.

Lại nói Trác Minh Quân đã chuẩn bị rất lâu, khi hiểu thấu đáo hư thực của đối phương rồi thì ra tay rất dứt khoát. Cái lao người vào thần tốc, tay xuất chiêu càng nhanh không tưởng.

Hai thân hình xáp mạnh vào nhau rồi tách ra rất nhanh, quả thực có người đứng ngoài cũng nhìn không kịp họ đã ra tay thế nào.

Chỉ thấy hai thân hình dạt ra ngoài hai phía, thần sắc biểu hiện hoàn toàn khác nhau.

Trác Minh Quân dừng người lại, thần thái vẫn ung dung phiêu dật, mặt không hề đổi sắc, cứ như không chuyện gì xảy ra.

Ngược lại Từ Hữu Nghĩa thì như người sau rượu, thân hình lão đảo, đôi chân loạng choạng thoái liễn một hơi bảy tám bước, cuối cùng không trụ nổi thả người rơi phịch trên đất, may mà còn kịp ôm lấy một thân mai gà mới khỏi ngã.

Hai tay ôm lấy hai bên hông, từ các kẽ ngón tay máu cứ tứa ra như suối thấm đỏ hết cả vùng bụng, trên trán thì mồ hôi từng hạt như hạt đầu lân xuống, trông hần lúc này mới thảm hại làm sao.

Trong nháy mắt đầu lưỡi của hần như ngán lại, nói thều thào đứt quãng :

- Họ Trác... tiểu... từ người... khá lắm... người nhớ cho kỹ, chúng ta... còn gặp... lại...

Trác Minh Quân nhún chân nhẹ một cái lướt tới đứng ngay trước mặt Từ Hữu Nghĩa lạnh giọng nói :

- Họ Từ kia, công lực của người đã bị ta phá.

Từ Hữu Nghĩa thân hình run lên như bị cảm lạnh.

Trác Minh Quân nói tiếp :

- Chân khí trong người người đã bị tiêu tán, đến tính mạng cũng khó toàn, ta chưa lấy mạng người là đã phúc cho người lắm rồi, mau về đi lo liệu hậu sự.

Nói rồi chàng không cần nhìn lại Từ Hữu Nghĩa thêm lần nữa, quay người khẳng khái bước đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Lang trung bá đạo

Trong phòng tối om không thấy đèn đuốc gì.

Trác Minh Quân đẩy cửa mới biết là không chốt bên trong.

Đối với những người thân hoài tuyệt học và từng trải giang hồ như Trác Minh Quân thì bất cứ thay đổi nào dù nhỏ cũng sinh cảnh giác.

Đứng bên cửa nghe ngóng một lúc, chỉ nghe tiếng thờ đều và nhẹ của một người chàng mới thận trọng bước vào rồi với tay khép cửa lại.

Lát sau đèn được thắp lên.

Một người nằm trên giường, chính là Thúy Liên.

Cô ta đang ngủ, hơi thở nhẹ và đều, mái tóc đen mượt tỏa quanh gối, cánh tay trắng muốt lộ ra ngoài chăn.

Trác Minh Quân đứng nhìn Thúy Liên một lúc, trong lòng chợt trào lên lòng xót thương, đồng thời có cả sự ngưỡng ngừng.

Chàng đến chậu nước rửa sạch bàn tay vấy máu, sau đó bước tới gần Thúy Liên đang ngủ, ngồi xuống mép giường tự nhủ :

– 'Như vậy là Thúy Liên đã biết trước mình sẽ đến đây. Xem ra cô ta có ý định hiến thân...'

Mặc dù điều đó đối với Trác Minh Quân không bất ngờ, nhưng lúc này chàng lại trở nên do dự.

Trước đây, tuy có đến kỹ viện, kết giao với mấy cô ở thanh lâu nhưng chỉ là giao du trên hình thức cảm ca thi phú vậy thôi, không có nhu cầu về dục vọng, vì thế bây giờ chàng vẫn là một nam tử còn đồng thân.

Lúc này đứng trước việc hiến thân và chiếm hữu con người có vẻ ngoài phong lưu này bỗng thấy băn khoăn.

Những cô nương thuộc loại phong trần vốn quen tiếp xúc với nam nhân, chai sạn với chuyện gió trăng, không còn sự bẽn lẽn như thế, có chăng chỉ là giả tạo mà thôi, chẳng khó gì mà không nhận ra.

Trác Minh Quân biết rằng Thúy Liên tuy phải vào chốn thanh lâu nhưng cho tới nay vẫn giữ được tiết tháo.

Chàng băn khoăn chính vì điều đó.

Một lúc sau Trác Minh Quân nhẹ nhàng sửa lại mái tóc cho Thúy Liên, tuy rất nhẹ nhưng cũng làm cô ta cự mình rồi mở mắt ra.

Cô ta à một tiếng nhồm người lên hỏi :

– Tướng công về rồi sao?

Chợt thấy bộ ngực mình hơi lộ ra, Thúy Liên đỏ ửng mặt kéo chăn đắp lại.

Thấy Trác Minh Quân nhìn mình đắm đắm, cô ta khẽ mắng yêu :

– Tướng công... thật xấu.

Không biết đang nghĩ gì, tự nhiên mặt cô ta đỏ bừng đến tận mang tai, cúi thấp đầu xuống...

Trác Minh Quân đưa tay sờ vào đôi má nóng ran của thiếu nữ.

Thúy Liên càng cúi xuống thấp hơn.

Một lúc sau Trác Minh Quân khẽ hỏi :

– Thúy Liên. Nàng đã nghĩ kỹ chưa?

Thúy Liên gật đầu, từ từ ngẩng lên, ánh mắt nhìn Trác Minh Quân trở nên bạo dạn dần.

Một lúc sau cô thì thào nói :

– Đêm khuya rồi... sương lạnh... chàng vào đây với thiếp đi.

Trác Minh Quân thấy tim mình đập rộn lên gật đầu nói :

– Thôi được. Trác Minh Quân này nửa đời du hí, coi như hôm nay tìm được chỗ dừng chân. Nàng cứ yên tâm, sau này ta sẽ đối với nàng thật tốt.

Lát sau đèn phụt tắt.

Bên ngoài trời rả rích mưa.

Trời chưa sáng hẳn. Không gian vẫn còn bao phủ một màn sương xám.

Quách Thái Linh thức dậy từ rất sớm.

Thực ra nói rằng thức dậy là không đúng, vì suốt đêm nàng không chợp mắt, chỉ qua một đêm mà đôi mắt quầng thâm.

Sau khi Trác Minh Quân đi rồi, nàng nghĩ đến Khấu Anh Kiệt với lòng nhớ thương và ân hận không nguôi.

Quách Thái Linh quyết định cần phải tìm chàng thổ lộ hết những điều chất chứa trong lòng, để chàng hiểu và tha thứ, lúc đó mới mong nhẹ nhõm phần nào.

Nàng chợt nhận ra rằng mình không thể ở lại đây thêm một ngày nào nữa, phải lập tức rời khỏi đây, đuổi theo chàng.

Nhưng biết tìm ở đâu?

Nàng nhớ rằng Trác Minh Quân có nói qua về hành tích của chàng nhưng lúc đó không tiện hỏi rõ.

Nhưng bây giờ đã quyết tâm đi tìm, vậy cần phải hỏi lại Trác Minh Quân.

Quách Thái Linh khoác thêm một chiếc áo lông chồn, đội mũ lên rồi mở cửa bước ra hành lang.

Gió sớm thổi vào mặt lạnh buốt khiến nàng nổi da gà, hải kéo áo trùm kín cổ nhưng vẫn co ro vì lạnh.

Khi kéo mũ thấp xuống, nàng chợt nhận ra trán mình hâm hấp sốt thì rất kinh hãi biết rằng mình đã cảm bệnh.

Nàng dựa vào cột hiên nghỉ một lúc trong lòng bối rối không biết nên làm gì.

Đã nhiều năm qua, nàng gần như chưa gặp phải chứng bệnh nào đáng kể. Bây giờ chẳng lẽ quay lại?

Nàng đang tần ngần thì chợt thấy tên chưởng quầy đội ô đi tới.

Thấy Quách Thái Linh đứng dựa cột ở hành lang, hắn vội bước đến gần, nhìn nàng một lúc rồi lo lắng hỏi :

– Quách đại tiểu thư đó ư? Đi đâu bây giờ mà nhọt nhọt thế? Không chừng đại tiểu thư đã cảm bệnh rồi đó.

Quách Thái Linh lắc đầu nói :

– Không đi đâu cả. Ta chỉ hỏi người một câu...

Tên chưởng quầy cúi mình nhã nhặn nói :

– Đại tiểu thư hỏi gì xin cho biết.

– Vị khách nhân họ Trác hôm qua trú ở phòng nào?

– À. Vì đó trú ở phòng đầu tiên dãy nhà phía đông viện. Để hạ nhân đưa đại tiểu thư đi...

Quách Thái Linh xua tay :

– Không cần. Người cứ làm việc của người ta đi một mình cũng được.

Hắn nhìn Quách Thái Linh ra vẻ ái ngại :

– Đại tiểu thư bị bệnh rồi...

Quách Thái Linh không để ý, theo hướng chỉ của tên chưởng quầy. Rẽ qua hai hành lang thì đến dãy nhà ở đông viện.

Nàng đứng dưới mái hiên nhìn sang đã thấy ngay căn phòng đầu tiên, chỉ cách một tiểu viện.

Quách Thái Linh định đội mũ ào sang thì chợt thấy cửa phòng mở ra rồi từ trong phòng một nữ nhân tay cầm ô đi ra khỏi phòng.

Quách Thái Linh liền dừng lại ngay.

Nữ nhân đó còn trẻ, khá xinh, mái tóc hơi rối, miệng cười tươi tắn, một tay xách dù, tay kia kéo quần lên cho khỏi ướt, không theo hành lang mà bước giữa sân đi về phía tiền viện.

Do hiếu kỳ, Quách Thái Linh chăm chú nhìn theo.

Đến trung viện, nữ nhân rẽ phải, qua một cánh cửa hình vòm, trên cửa đề mấy chữ: Đồng Tước thanh lâu.

Quách Thái Linh kinh dị nghĩ thầm :

– 'Thì ra cô ấy là kỹ nữ. Nhưng có chuyện gì vậy chứ? Rõ ràng cô ta vừa ở trong phòng của Trác Minh Quân đi ra mà...'

Căn cứ vào dáng vẻ như vừa rồi thì nữ nhân đó đã ngủ lại đêm trong phòng của Trác Minh Quân.

Nghĩ thế Quách Thái Linh chợt nảy sinh lòng ác cảm với con người có vẻ ngoài hào hoa đốn bêu môi tự nhủ :

– 'Người ta đồn rằng Trác tiểu thái tuế là một kẻ phong lưu phóng đãng, thì ra lời đồn không sai'.

Thế là nàng bỏ ngay ý định đến gặp chàng.

Nhưng lúc đó chợt thấy Trác Minh Quân bước ra khỏi phòng.

Chàng đi rất nhanh, vượt qua tiểu viện sang mái hiên chỗ Quách Thái Linh đang đứng.

Nhìn thấy nàng, Trác Minh Quân tỏ ra mừng rỡ, lại có phần lúng túng ngượng ngùng.

Quách Thái Linh làm như không quen biết quay người bỏ đi.

Trác Minh Quân vội vượt lên hỏi :

– Chẳng phải là Quách cô nương đó sao?

Quách Thái Linh dừng lại, chợt cảm thấy mặt tối sầm, loạng choạng chực ngã.

Trác Minh Quân hốt hoảng bước nhanh tới đỡ lấy nàng hỏi :

– Cô nương sao thế?

Quách Thái Linh lắc đầu nói :

– Không sao! Tôi hơi mệt.

Trác Minh Quân nhìn vào mặt nàng lo lắng nói :

– Cô nương bị cảm bệnh rồi. Trời mưa gió thế này mà đi đâu chứ? Xin vào phòng tại hạ nghỉ tạm một chút.

Quách Thái Linh lắc đầu từ chối :

– Không dám phiền đến huynh đâu. Buông ra tôi tự đi được.

Trác Minh Quân đành buông nàng ra nhưng chặn đường nói :

– Phòng tại hạ ở ngay đây, cô nương hãy vào đó uống một chén trà nóng cho đỡ một chút rồi về. Gió to thế này mà đi đâu chứ?

Quách Thái Linh ngẫm nghĩ một lúc cuối cùng đồng ý.

Hai người lại băng qua tiểu viện.

Mời khác ngồi xong, Trác Minh Quân lập tức đi pha trà.

Quách Thái Linh nói :

– Tôi vốn định phiền Trác huynh một việc...

Trác Minh Quân đặt trước mặt Quách Thái Linh một chén trà còn bốc khói nói :

– Cô nương cứ uống nước vào cho ấm người đã, chuyện gì nói sau.

– Cảm ơn.

Chờ nàng nhấp một ngụm, Trác Minh Quân mới hỏi :

– Cô nương muốn hỏi tại hạ chuyện gì vậy?

Quách Thái Linh đặt tách trà xuống nói ngay vào vấn đề :

– Tôi muốn hỏi tin tức của Khấu Anh Kiệt.

Trác Minh Quân tỏ vẻ ngập ngừng :

– Tôi... tôi chỉ nghe phong thanh rằng hình như Khấu lão đệ đi lên Miền bắc.

Quách Thái Linh hỏi :

– Trác huynh có biết cụ thể nơi nào không?

Trác Minh Quân tỏ ra bối rối :

– Cái đó tôi cũng không rõ...

Ngay sau đó chàng liền trở nên cương quyết nói :

– Nhưng cô nương cứ yên tâm, tôi sẽ đi hỏi xem. Nếu quả thật Khấu lão đệ là vị kỳ hiệp Kim lý ngư như lời đồn thì nhất định sẽ biết được tin tức cụ thể.

Quách Thái Linh lạnh lùng nói :

– Thôi được. Tôi sẽ tự đi hỏi lấy.

– Cô nương định tìm Khấu lão đệ ngay bây giờ sao?

Quách Thái Linh gật đầu :

– Tôi phải gặp được huynh ấy mới yên tâm.

– Nhưng cô nương đang bệnh mà?

– Không sao. Hôm nay nghỉ một ngày mai sẽ đỡ ngay thôi.

Trác Minh Quân tỏ ra quan tâm nói :

– Sao cô nương không tĩnh dưỡng cho lành hẳn bệnh rồi đi có hơn không? Tôi cũng muốn tìm Khấu lão đệ. Trong thời gian cô nương điều trị, tôi sẽ hỏi kỹ thêm tin tức, sau đó chúng ta sẽ đi tìm.

Quách Thái Linh từ chối ngay :

– Tính tôi quen hành động một mình, hơn nữa đây là việc riêng, không dám phiền Trác huynh đâu.

Trác Minh Quân ngạc nhiên nghĩ bụng :

– 'Cô nương này sao thế? Mới tối hôm qua như thế, sáng nay đã thay đổi hẳn đi, trở nên khách sáo lạnh lùng như khách lạ vậy? Vì sao cô ta từ chối nhiệt tâm của mình chứ?'

Nghĩ tới đó chợt hỏi :

– Nhưng hôm qua cô nương có ý định trùng trị tên Lý Khoái Dao mà? Bây giờ thì sao?

Quách Thái Linh gật đầu :

– Không sai. Chẳng những Từ Hữu Nghĩa mà còn bọn lâu la ở Đồng Tước thanh lâu nữa.

Nàng nhìn thẳng vào mặt đối phương hỏi :

– Trác huynh có ý kiến gì không?

Trác Minh Quân đáp :

– Thật ra về vấn đề này tôi cũng có chủ ý...

Quách Thái Linh truy vấn :

– Huynh nói rõ ra xem.

Trác Minh Quân trầm ngâm nói :

– Không giấu gì cô nương tôi đã đánh trọng thương Từ Hữu Nghĩa, một tên chuyên bức ép những cô nương ngây thơ mà vào nhà thổ bán mình. Chắc rằng hắn không sống qua nổi ngày hôm nay đâu. Nhân chuyện đó, giữa tôi với Lý Khoái Dao khó tránh khỏi một cuộc đối đầu. Tôi có ý định kết hợp với cô nương đối phó với chúng, nhưng nay chỉ e khó mà thực hiện.

Quách Thái Linh cười nhạt nói :

– Nếu đúng như lời huynh thì có lẽ tôi bị hoa mắt rồi.

Trác Minh Quân ngạc nhiên hỏi :

– Cô nương nói vậy là có ý gì?

Quách Thái Linh hừ một tiếng nói :

– Mới rồi ngay ở đây tôi gặp một cô nương từ phòng của Trác huynh đi ra.

Chắc Trác huynh không quen biết cô ta chứ?

Trác Minh Quân chợt đỏ bừng mặt lên.

Quách Thái Linh chăm chú nhìn đôi phương chờ nghe trả lời.

Trác Minh Quân vốn không biết nói dối.

Nhưng chuyện tối qua, biết mở miệng ăn nói thế nào với người ta, nhất là người đó lại là nữ nhân?

Chàng lúng túng như gà mắc tóc, chỉ hận không có một lỗ để chui xuống.

Quách Thái Linh cười nhạt hỏi :

– Trác huynh thừa nhận là không biết cô ta hay không muốn trả lời?

Rồi bữu môi nói :

– Mà thôi vậy. Việc đó không liên quan gì đến tôi. Chẳng qua chỉ do hiếu kỳ nên hỏi vậy thôi.

Trác Minh Quân cười khỏ nói :

– Cô nương hiểu sai ý tại hạ rồi. Chuyện này... nói với cô nương cũng không khó. Chỉ xin cô nương đừng cười...

Quách Thái Linh ngắt lời :

– Còn phải xem chuyện đó có đáng cười không đã.

Trác Minh Quân thờ dài nói :

– Cô nương đó tên là Thúy Liên. Lúc ở Tàn Châu chúng tôi có quen biết nhau, nhưng chỉ giới hạn trong việc giao du cầm ca thi phú. Không ngờ sau đó cô ta bị tên thổ hào ác bá Từ Hữu Nghĩa bức ép vào kỹ viện.

Quách Thái Linh gật đầu, tiếp tục lắng nghe.

Trác Minh Quân lại kể :

– Cô ấy tuy là kỹ nữ phong trần nhưng biết giữ mình thanh bạch. Từ Thấy và Lý Khoái Dao buộc Thúy Liên tiếp khách nhưng cô ấy kiên quyết từ chối. Nhưng đã đầu thân vào kỹ viện, chuyện ấy chỉ là sớm muộn mà thôi. Đang chưa biết xử trí thế nào thì gặp tại hạ. Cuộc xung đột với Từ hữu Nghĩa chính là do cô ấy mà ra...

Quách Thái Linh công phẫn nói :

– Thì ra là vậy. Lý Khoái Dao và Từ Thất đúng là gan lớn bằng trời. Quân này chẳng còn vương pháp là gì nữa. Tôi nhất định ngày mai khởi hành nhưng nay đã dính đến chuyện này, không thể bỏ mặc được.

Trác Minh Quân ngập ngừng nói :

– Nhưng tôi thấy tình trạng cô nương không được khỏe. Xem ra bệnh tình không nhẹ đâu. Thế nào cũng phải điều trị cho lành bệnh đã rồi chuyện gì sẽ

nói sau.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Tôi biết cách tự lo cho mình.

Nói xong đứng lên nhưng mặt mũi tối sầm đành ngồi xuống ghế.

Trác Quân Minh hốt hoảng chạy tới đỡ lấy nàng.

Quách Thái Linh yếu ớt nói :

– Không sao. Tôi... tự đi được mà.

Nàng cắn răng cố chống chọi lại với căn bệnh, cuối cùng đứng lên được, nhìn Trác Quân Minh gật đầu nói :

– Tôi đi đây.

Trác Quân Minh nhìn nàng, trong lòng thương cảm vô hạn, nhưng biết tính khí ngoan cường ương bướng của Quách Thái Linh nên không dám nói gì.

Mấy năm qua, chàng đã nặng lòng với Quách Thái Linh, coi đó là nữ nhân lý tưởng, quyết tâm lấy nàng làm vợ.

Thế nhưng thế sự biến thiên.

Từ đây này ra một thiếu niên tuấn tú tài hoa Khấu Anh Kiệt.

Qua vài lần giao tiếp, trọng vì đức, mến vì tài mà Trác Quân Minh đã thực tâm giao kết bằng hữu với thiếu niên này.

Tuy Khấu Anh Kiệt không bày tỏ nỗi lòng mình nhưng với tình cảnh của hai người cả về sắc tài và quan hệ, Trác Quân Minh nhận ra rằng Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh là một đôi trời xe đất tạo.

Vì tình bằng hữu, và cũng vì người tình trong mộng, chàng đành nén đau thương từ bỏ niềm hoài bão ấp ủ trong lòng để tác thành cho đôi lứa xứng duyên đó.

Nay nhìn Quách Thái Linh gầy ốm bệnh hoạn như thế, trong lòng Trác Quân Minh trào lên nỗi xót thương vô hạn, muốn trái lòng ra giúp nàng như giúp một người thương yêu nhất, như một tiểu muội của mình.

Nhưng với bản tính của nàng và tình cảnh của mình lúc ấy, Trác Quân Minh không thể biểu lộ ra bằng hành động được.

Thậm chí dùng lời nói để biểu thị sự quan tâm, chàng cũng không dám.

Trác Quân Minh chỉ đành lẳng lặng nhìn theo.

Mới đi một quãng, Quách Thái Linh chợt bước quay lại, chùng chùng như muốn nói điều gì.

Trác Quân Minh vội bước đến gần hỏi :

– Quách cô nương, có cần gì không?

Quách Thái Linh nói :

– Trác huynh, việc liên quan đến nữ hài tử đó, lời huynh nói đều là sự thật cả chứ?

Trác Quân Minh hỏi :

– Cô nương nói về Thúy Liên phải không?

– Thúy Liên hay tên gì thì tôi không cần biết. Đó chính là cô nương vừa ra khỏi phòng Trác huynh lúc sáng ấy.

Trác Quân Minh đáp :

– Cô ấy tên là Tần Quân Nghi, Thúy Liên chỉ là hiệu xưng mà thôi, cứ cho là tên giả cũng được...

Quách Thái Linh sột ruột ngắt lời :

– Cái đó tôi không cần biết. Nhưng đúng là cô ta đã cố giữ mình thanh bạch, phản kháng lại bọn Lý Khoái Đào chứ?

Trác Quân Minh gật đầu :

– Đúng thế, nhưng cô nương hỏi làm gì?

Quách Thái Linh không trả lời, hỏi tiếp :

– Cô ấy đối với huynh thế nào?

– Cái đó...

Trác Quân Minh ngập ngừng một lúc rồi gật đầu nói :

– Đối với tôi rất tốt.

– Còn huynh?

– Tại hạ thế nào?

– Huynh đối với cô ta có tốt không?

Trác Quân Minh lại trở nên lúng túng :

– Tại hạ...

Quách Thái Linh nghiêm giọng :

– Sao huynh không trả lời đi?

Trác Quân Minh thờ dãi nói :

– Ít ra thì tôi không có gì giấu giếm cô ta. Có thể nói tình cảm đó là chân thực.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Thế thì được. Nếu cô ta là nữ nhân đáng thương như vậy thì mong huynh đừng phụ cô ta. Huynh đã nguyện ý cứu cô ta khỏi vũng bùn nhơ nhớp ấy, cũng nên trở thành chỗ dựa cho cô ấy suốt đời.

Nói xong quay người bước đi.

Trác Quân Minh sững sờ nhìn theo.

Không biết qua bao lâu, cảm thấy người lạnh buốt, chàng cúi xuống nhìn mới thấy áo quần ướt sũng, khẽ buông tiếng thờ dãi rồi quay về phòng.

Về tới phòng, Quách Thái Linh lấy khăn lau khô tóc tai mặt mũi rồi lên giường nằm kéo chăn đắp kín lại.

Người nàng khi nóng ran, khi lạnh ngắt, đầu đau như búa bổ, mệt mỏi rã rời không còn chút sức lực nào.

Nằm trong chăn một lúc, mồ hôi vã ra, nàng cảm thấy đỡ được một phần.

Nghĩ đến Khấu Anh Kiệt, nàng nhớ lại sự việc vừa xảy ra.

Nói thực lòng, tuy không thích kiểu người phóng đảng như Trác Quân Minh, nhưng chàng vẫn để lại nhiều ấn tượng đối với nàng.

Theo nhận xét của Quách Thái Linh thì tuy vị "Trác tiểu thái tử" sống phóng túng nhưng chân thực, vị tha và khá cao thượng.

Về võ công và nhân phẩm, nếu đem so với hai vị sư huynh thì Trác Quân Minh cao hơn rất nhiều.

Trác Quân Minh thầm yêu Quách Thái Linh, cái đó làm sao nàng không biết?

Có thể chàng không hợp ý nàng nhưng sẽ là đối tượng mà nàng còn nghiên cứu thêm, nếu như không có sự xuất hiện của Khấu Anh Kiệt, nhất là trong thời gian gần đây, nàng không ngừng day dứt vì chàng.

Đang nằm nghĩ ngợi miên man, bỗng ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

Quách Thái Linh lật chăn ngồi dậy hỏi :

– Ai đấy?

Tiếng trả lời :

– Tôi đây.

Quách Thái Linh nhận ra giọng của tên gia nhân, liền hỏi :

– Quách Thuận. Có việc gì thế?

Tên gia nhân đáp :

– Đại tiểu thư, có Phí đại phu đến thăm cứu.

Quách Thái Linh cuốn chăn, sửa sang lại y phục rồi nói :

– Vào đi.

Cửa mở, Quách Thuận dẫn theo một lão lang trung tóc điểm bạc, vai mang hòm thuốc bước vào.

Quách Thái Linh vốn đã biết vị 'Phí thần châm' này.

Quách Thái Linh hỏi :

– Làm sao người biết ta bị ốm?

Quách Thuận đáp :

– Tiểu nhân thấy thần sắc Đại tiểu thư không được bình thường, định đi mời lang trung thì vừa hay có vị Phí đại phu tới.

Phí lão đầu nhìn Quách Thái Linh rồi kinh ngạc thốt lên :

– Đại tiểu thư làm sao lại dầm mưa để ướt hết thế này?

Quách Thái Linh không muốn nhiều lời, gật đầu nói :

– Tôi thấy trong người không được khỏe, sốt cao. Đại phu xem làm sao giảm bớt sốt đi được không?

Phí lão đầu cười đáp :

– Đương nhiên là được rồi. Lão châm vài mũi là hạ sốt ngay.

– Vậy thì làm đi.

Phí lão đầu sai Quách Thuận đóng cửa lại, đặt hộp đồ nghề xuống bàn mở ra lấy bộ ngân châm, trên mặt hiện nụ cười bí hiểm.

Lão vừa phụng mệnh Lý Khoái Đào tới đây, mượn cơ trị bệnh mà dùng thủ đoạn ám toán Quách Thái Linh.

Vì có ý đồ bất chính nên lão lo rằng bị phát hiện.

Nhưng lúc này thấy đối phương hoàn toàn tin tưởng, vừa nhìn qua thần sắc biết Quách Thái Linh đã quá suy nhược, chính là cơ hội rất tốt để thực hiện ý đồ.

Lão lấy bảy mũi ngân châm bước tới đứng bên giường.

Quách Thái Linh đã nhắm mắt lại chờ đại phu trị bệnh.

Nhưng thấy qua một lúc khá lâu mà Phí lão đầu vẫn chưa động thủ thì liền mở mắt ra hỏi :

– Sao đại phu chưa bắt đầu đi?

Phí lão đầu cười 'hắc hắc' đáp :

– Cô nương sốt rất cao. Đó là do nhiễm phải phong hàn. Chỉ cần mấy mũi châm là hạ sốt. Nhưng vì cô nương chưa từng châm lần nào nên khá đau, hãy cố chịu đựng một chút.

Quách Thái Linh gật đầu cúi xuống, châm vào ba chỗ huyệt đạo 'Túc Tam Lý', 'Hợp Cốc' và 'Thái Nguyên'.

Tuy bệnh tình khá nặng, lại sốt cao nhưng Quách Thái Linh có võ công thâm hậu, chỉ là hàn khí thâm nhập, kết hợp với cơ thể suy nhược mà không đã thông được kinh mạch mà yếu như thế.

Được khai thông ba huyết mạch, nàng lập tức thấy trong người thông sướng, mồ hôi toát ra, đầu nhẹ hẳn đi.

Nàng mở mắt nhìn Phí lão đầu tỏ ý cảm ơn.

Ba mũi châm đầu tiên chỉ là thủ pháp thông thường để gây tín nhiệm, bốn mũi châm còn lại mới là nhiệm vụ trọng yếu của lão tới đây.

Bốn mũi đó gọi là 'Tứ Tượng Không Tuyệt Đoạn Mệnh châm', khi đã châm vào người xong, tùy theo thủ pháp nặng nhẹ mà người bị châm sẽ bị tê, ngất hoặc chết.

Nhưng một tên thầy lang mặt hạn như Phí lão đầu thì làm sao mà hiểu được rằng một người có võ công thâm hậu như Quách Thái Linh, tác động vào huyết đạo thì làm sao mà lừa được?

Đó là sai lầm chết người của lão.

Tuy trọng bệnh nhưng Quách Thái Linh vẫn rất cảnh giác, nhất là với một người có vẻ mặt gian xảo như Phí lão đầu.

Ở vùng Cam Túc này lang trung không ít, mà lão họ Phí này đã không phải là thầy thuốc giỏi, cũng chưa bao giờ có tiếng là 'lương y như từ mẫu'.

Quách Thái Linh không tinh thông y lý, nhưng lại hiểu rất rõ tác dụng của một trăm ba mươi sáu huyết đạo lớn nhỏ trên cơ thể.

Phí lão đầu rút ba mũi châm cũ ra. Mắt lão chợt ánh lên tia tàn độc.

Quách Thái Linh nhận ra biểu hiện rất nhỏ này, chợt động tâm linh.

Phí lão đầu liếc nhìn Quách Thái Linh rồi đưa tay ấn vào bốn đại huyết 'Du Phủ', 'Khí Hộ', 'Vân Môn', 'Thán Trung'.

Trong y thuật gọi đó là 'Tứ tượng trung cực'.

Ấn tay tìm huyết xong, Phí lão đầu từ từ dùng châm cắm xuống.

Đột nhiên Quách Thái Linh bật dậy, chớp lấy Uyển mạch của lão lang băm.

Phí lão đầu thất kinh, cố sức ấn mạnh ngón châm vào huyết mạch đối phương, nhưng với sức trời gà không chặt của lão thì làm sao thắng được Quách Thái Linh?

Chỉ một lúc, trên mặt Phí lão đầu mồ hôi chảy ròng ròng.

Tuy vậy, bản tính vốn ngoan cố, tay trái đang cầm ba mũi ngón châm, lão lấy hết sức cắm tới huyết 'Tâm khâm' đối phương.

Nhưng mũi kim chưa kịp chạm tới người Quách Thái Linh thì cổ tay trái cũng bị chớp cứng, phút chốc toàn thân mềm nhũn đi ngã ngồi xuống đất.

Quách Thuận hốt hoảng chạy vào, thấy Phí lão đầu đã bị khống chế huyết đạo mới yên tâm, trừng mắt nhìn lão quát :

— Lão tặc...

Quách Thái Linh đưa mắt ra hiệu cho hắn lùi ra.

Phí lão đầu biết mình đã bị điểm huyết, nhưng không biết làm gì được, chỉ đành giương đôi mắt nhìn đối phương.

Quách Thái Linh ngồi dậy, tay vẫn giữ Uyển mạch Phí lão đầu bóp mạnh hỏi :

— Lão lang băm kia. Ta với ngươi vô oán vô cừu, sao ngươi lợi dụng chữa bệnh để ám toán hại ta?

Nhìn hai luồng mắt rực lửa chiếu vào mình, Phí lão đầu run lên, mặt xám ngắt, mồ hôi toát ra từng giọt lớn.

Quách Thái Linh rút lên :

— Nói mau. Ai sai ngươi tới ám toán ta?

Phí lão đầu sợ hãi kêu la :

— Xin Đại tiểu thư tha mạng. Xin Đại tiểu thư tha mạng.

Quách Thái Linh 'Hừ' một tiếng nói :

— Ngươi làm theo lệnh của ai? Lão lang băm. Nói nhanh, nếu không đừng trách ta độc ác.

Phí lão đầu cố nhồm đít lên nói :

– Dạ... không phải thế đâu. Lão hủ làm thế... để trích huyết thôi, chứ không có ý đồ gì khác.

Giọng Quách Thái Linh đầy đe dọa :

– Bây giờ mà ngươi còn dám chối quanh nữa sao?

Nói xong bóp mạnh tay làm lão lang đau quá quỳ mọp xuống.

Quách Thái Linh trừng mắt quát :

– Nếu không nói thật, ta sẽ bóp nát cánh tay này ngay.

Phí lão đầu biết đối phương không nói đùa.

Quách Thái Linh chỉ mới hơi xiết vào đã khiến lão ta đau tận tâm phế, tin rằng cổ tay bị bóp nát bất cứ lúc nào cô ta muốn.

Lão rồi rít van xin :

– Tiểu lão nhi không dám. Xin Đại tiểu thư tha mạng.

– Vậy thì nói đi. Kẻ nào sai ngươi tới đây? Lý Khoái Dao hay Lưu thọt?

Phí lão đầu gật đầu đáp :

– Là... Lý Khoái Dao, cả Lưu thọt nữa. Tên nào cũng có phần.

– Được lắm.

Ánh mắt Quách Thái Linh chợt long lên, nói tiếp :

– Hai tên khốn kiếp đó thừa lúc ta đau ốm, lập mưu ám toán... Xem ra không tha được các ngươi rồi.

Nghe hai tiếng 'các ngươi', Phí lão đầu run lên, cuống quýt nói :

– Đại tiểu thư. Tiểu lão nhi chỉ buộc phải làm theo lệnh chúng thôi. Lý đại chương quỳ là người rất độc ác, tôi đâu dám không tuân lệnh? Nếu chống lại hẳn không những tiểu lão nhi mà còn liên lụy đến vợ con... Xin Đại tiểu thư nhón tay làm phúc tha mạng, lần sau tiểu lão nhi không dám thế nữa...

Quách Thái Linh lạnh lùng nói :

– Không đơn giản thế đâu.

Nói xong phát mạnh tay đẩy lão ta ngã giúi xuống nền nhà.

– Bây giờ nghe ta hỏi đây: Vì sao chúng muốn hại ta?

Phí lão đầu bò lên đáp :

– Cái đó... tôi không biết. Nghe nói Từ Thất gia bị tướng công họ Trác đánh trọng thương thập tử nhất sinh... Chúng cho rằng... Đại tiểu thư với vị họ Trác đó là đồng bọn...

Quách Thái Linh hỏi :

– Vì thế mà các ngươi hạ độc thủ?

Phí lão đầu hoảng hốt nói :

– Không không. Mọi chuyện là do chúng sắp xếp, tiểu lão nhi không có liên quan gì cả.

Nước mắt nước mũi lão chảy ra, phải dùng tay áo quệt đi rồi mới nói tiếp :

– Tiểu lão nhi dù có ăn phải gan hùm cũng không dám hạ thủ đối với Đại tiểu thư. Nhưng Lưu nhị đương gia truyền đạt mệnh lệnh của Lý đại đương gia, nói rằng nếu không nghe lời, chúng sẽ giết hết toàn gia nam phụ lão ấu...

Nói tới đó chợt khóc òa lên.

Lão giả bộ như vậy, nhưng khi ngồi lên đã ngấm vận công, thấy huyết mạch vẫn lưu thông bình thường, gân cốt vẫn còn nguyên, đã dự tính sẵn kế hoạch tẩu thoát.

Quách Thái Linh nói :

– Lý Khoái Dao và Lưu thọt làm thế là tự mình tìm chết. Ta nhất định sẽ không tha. Còn người là một lang trung, lẽ ra lấy tôn chỉ cứu nhân độ thế làm trọng, thế mà đánh mất lương tri, hòa theo kẻ ác, dùng nghề y làm phương tiện giết người, tội ấy thật đáng chết, lẽ ra ta phải giết người...

Phí lão đầu đứng lên chấp tay nói :

– Đội ơn Đại tiểu thư...

Nhưng vừa nói chưa dứt câu đã băng mình chạy ra cửa.

Nào ngờ mới được một bước, đã nghe Quách Thái Linh quát lên :

– Quay lại.

Liền đó lão bị chộp trúng lưng.

Quách Thái Linh đã đứng lên, nhắc bổng lão lang lên như con ngóc, ném phịch xuống nền nhà.

Phí lão đầu bị ném không nhẹ tí nào, tối tăm mặt mũi, người đau ê ẩm, hồi lâu chưa bò lên nổi.

Quách Thái Linh cũng gieo mình ngồi xuống giường.

Vừa rồi được khai thông huyết mạch nàng đã tự vận công, hồi phục lại mấy phần công lực, nhưng sau một trào vừa rồi, nàng lại mất đi một phần chân khí.

Cuối cùng Phí lão đầu cũng bò lên được vừa chấp tay lạy vừa nói :

– Xin Đại tiểu thư tha mạng...

Quách Thái Linh lạnh lùng nói :

– Tha người dễ dàng vậy sao? Ta sẽ không giết người, nhưng lưu lại một chút ký hiệu để sau này lấy đó làm gương, đừng dùng y thuật làm hại người khác.

Dứt lời phát mạnh tay.

Không thấy trong tay Quách Thái Linh cầm dao kiếm hay vật sắc nào, thế mà nghe 'Xoẹt' một tiếng, Phí lão đầu lập tức cảm thấy tay trái nhói lên.

Lão hốt hoảng nhìn xuống, mặt bỗng tái xanh, gào lên như lợn bị chọc tiết.

Thì ra khuỷu tay trái lão bị công phu thặng thừa 'Tổ Thủ công' làm nát vụn, ngay cả gân cốt cũng bị đứt.

Tuy còn giữ được cánh tay nguyên vẹn nhưng đã trở thành tàn phế.

Phí lão đầu vừa đau đớn vừa thương tâm suýt ngất đi.

Quách Thái Linh lạnh lùng nói :

– Đó là kết quả dành cho ai theo hùa với kẻ ác giết người. Bây giờ đứng dậy theo ta.

Dù sao thì tính mạng và cánh tay phải còn nguyên, tức là còn kiếm ăn được, Phí lão đầu đâu dám kháng lệnh?

Lão khó nhọc đứng lên hỏi :

– Đại tiểu thư... đi đâu vậy?

– Dẫn ta đến gặp bọn Lý Khoái Dao.

Nói xong bước đến tú lấy chiếc áo lông chồn mặc vào, đội mũ xong khoát tay ra lệnh :

– Người đi trước, ta sẽ theo sau một quãng. Nhớ đừng có chạy.

Phí lão đầu lồm lũi bước ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Đánh dẹp bất bình

Hai người ra khỏi khu nhà trọ, tới trước hành lang rẽ sang tử lâu.

Phí lão đầu đi trước, quay lại định nói gì thì nghe Quách Thái Linh ra lệnh :

– Không được quay lại. Cứ đi bình thường.

Hai người vừa đi hết hành lang tới trước tử lâu thì gặp một tên tử bảo.

Thoạt nhìn thấy Quách Thái Linh, tên tử bảo vội quay mình bỏ chạy, định vào báo tin cho chủ nhân.

Quách Thái Linh nhón một viên 'Thiết liên tử' lắc nhẹ cổ tay ném tới.

Hạt 'Thiết liên' tin ngay vào 'Chí Đường huyết' giữa lưng tên tử bảo làm hắn ngã sấp mặt xuống, nằm bất động.

Phí lão đầu thấy vậy sợ đến phát run.

Lão có nghe nói Ngọc tiểu thư võ công siêu phàm, giờ mới tin là thật.

Không những võ công cao cường mà các huyết mạch trên thân người đều biết rõ còn hơn cả mình, thủ pháp dùng ám khí lại vô cùng chuẩn xác.

Hai người không tới cửa chính mà rẽ sang phía cửa hông.

Phí lão đầu run rẩy nói :

– Xin Đại tiểu thư tha cho. Nếu Lưu nhị gia và Lý đại đương gia nhìn thấy, tiểu lão nhi ắt không toàn mạng.

Quách Thái Linh hỏi :

– Lưu thọt ở đâu?

– Dạ trong cửa, nhìn sang bên phải thấy biển hiệu là ông ta ở đó.

– Thôi đi đi.

Phí lão đầu mừng như cha chết sống lại, chấp tay lạy nhanh một lạy rồi cầm đầu chạy biến.

Quách Thái Linh để một hơi chân khí rồi bước vào cửa.

Hình như ở đây đã biết được tin tức nên nâng đến đâu, khách nhân và bọn tử bảo đều hốt hoảng tránh đi chỗ đó.

Đến trước một tiểu sảnh, Quách Thái Linh gặp hai tên hán tử một cao một thấp nhưng đều rất to lớn vạm vỡ chạy bỏ tới.

Tên cao lớn cầm một thanh kiếm nguyên cả vỏ, còn tên thấp lùn đeo một ngọn trong cơn.

Chắc rằng chúng đã bố trí sẵn, vì hai tên vừa nhác thấy Quách Thái Linh liền nhảy ra chặn đường.

Tên cao lớn cười 'hắc hắc' nói :

– Quách Đại tiểu thư. Chúng ta ngưỡng mộ đại danh tiểu thư từ lâu. Nhưng đây là chỗ chúng ta bảo kê. Đại tiểu thư không có việc gì làm ở đây đâu, hãy về dưỡng bệnh đi.

Tên lùn mập đưa chéch ngọn côn lên, tiếp lời :

– Chỉ phải. Đây không phải là chỗ cho nữ nhân đến vui chơi đâu.

Nói xong phá lên cười hô hô một tràng nghe rất khả ố.

Nhìn ánh mắt thì cả hai tên chẳng phải không sợ hãi.

Vùng này ai mà chẳng biết uy danh 'Ngọc Quan Âm'?

Chỉ là vì mệnh lệnh không thể không thi hành, hơn nữa còn coi thường đối phương đang bệnh.

Quách Thái Linh sau khi đã thông kinh mạch, không còn sốt nữa, công lực đã khôi phục lại sáu bảy thành.

Với hai tên bảo kê vô danh tiểu tốt, nàng có coi chúng ra gì?

Thấy chúng chặn đường, nàng lui lại một bước, một tay tỳ vào lan can, mặt hiện sát cơ, lạnh giọng nói :

– Các ngươi muốn chết hay sao? Mau tránh ra, nếu buộc ta xuất thủ thì các ngươi không còn mạng đâu.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau.

Tên thấp lùn bỗng thét to một tiếng, lao tới vung ngọn côn quét ngang hạ bàn Quách Thái Linh.

Xem ra thể côn của hắn cũng có chút uy lực.

Đồng thời trong lúc sắp tới, trong tay trái hắn đã cầm sẵn một ngọn chủy thủ đao đâm vào sườn phải Quách Thái Linh.

Tuy đó là một chiêu thăm dò, nhưng tỏ ra rất hiểm độc.

Quách Thái Linh 'Hừ' một tiếng, lách mình tránh ngọn đao rồi đưa hai ngón tay ra kẹp lấy ngọn côn.

Tên lùn kinh hãi giật côn về nhưng không được, chủy thủ chuyển thế đâm ngược lên nách.

Tên cao lớn liền rút kiếm khỏi vỏ, tung mình nhảy tới chém phạt xuống vai tả Quách Thái Linh.

Nàng giật mạnh ngọn côn làm tên lùn ngã dúi, dùng đầu côn gõ vào cổ tay cầm kiếm của tên kia.

Tất cả chỉ diễn ra trong một sát na.

Tên lùn bị mất đà, người ngã dúi tới bị Quách Thái Linh vung tả chưởng đánh bay qua lan can, đập người vào mái ngói ngã xuống ngắt đi.

Tên cao lớn tránh được ngọn côn, lại múa kiếm chém vào lần nữa.

Hắn chỉ tránh được chiêu đầu, đâu thể tránh được chiêu thứ hai?

Chỉ thấy ngọn côn lóe lên, tiếp đó nghe 'Rắc' một tiếng, tên cao lớn bị ngọn côn đánh gãy cánh tay, thanh kiếm bay vút đi, mặt tái mét nhảy lùi lại.

Quách Thái Linh vút côn đi, lạnh giọng.

– Ta vừa nói nếu xuất thủ thì các ngươi không còn mạng. Nhưng nghĩ tình các ngươi chỉ làm thân trâu ngựa cho Lý Khoái Dao và Lưu thọt nên tạm tha cho. Nếu sau này còn cựa thể làm càn thì đừng trách ta không báo trước.

Tên hán tử cao lớn mừng như cha chết sống lại, tuy một tay đã bị gãy nhưng cũng cố bái một bái rồi lùi đi.

Quách Thái Linh chạy tới ngăn lại nói :

– Khoan đã.

Tên hán tử tưởng nữ sát tinh đã đổi ý mất hết hồn vía hỏi :

– Đại tiểu thư còn muốn gì nữa?

– Đưa ta đi gặp Lý Khoái Dao.

Tên hán tử sợ hãi nói :

– Lý đại đương gia không có ở đây...

Quách Thái Linh hỏi :

– Vậy có Lưu thọt không?

– Dạ có. Lưu nhị gia ở phòng kia...

– Dẫn đường.

Tới trước một căn phòng lớn, tên hán tử cao lớn chỉ tay vào phòng nói :

– Lưu nhị đương gia trong đó.

Quách Thái Linh phát tay bảo :

– Được, người đi đi.

Trong phòng tửu khách khá đông, đã biết tin về cuộc đánh nhau trước tiểu sảnh nên thấy Quách Thái Linh vào, ai nấy đều nhón nhác nhìn nàng.

Nhất là bọn tửu bảo, tên nào cũng mắt la mày lét.

Quách Thái Linh nói :

– Các người đừng sợ. Ta đến đây chỉ tìm Lý Khoái Dao và Lưu Nhị Hưng thôi. Hai tên đó hung hăng bạo ngược, tàn hại lương dân, tội ác chồng chất. Trong các người ai biết hai tên đó ở đâu thì dẫn ta đi.

Không ai lên tiếng.

Chờ một lúc mới có một tên hán tử thấp bé đứng lên nói :

– Đại tiểu thư, tại hạ biết Lý Nhị Hưng ở đâu..

Quách Thái Linh hỏi :

– Người tên là gì?

– Tại hạ Phương Hiếu Hữu.

– Người có thể dẫn ta đi tìm Lý Khoái Dao và Lưu Nhị Hưng không?

Tên hán tử gật đầu đáp :

– Đại tiểu thư nói không sai, hai tên đó ức hiếp dân lành, không từ thủ đoạn nào. Nay có Đại tiểu thư vì dân trừ hại, có đâu chi mỗi việc dẫn đường mà chúng tôi không dám làm?

Thực khách lúc đầu vì sợ mà không ai dám lên tiếng, nhưng khi nghe Phương Hiếu Hữu nói vậy thì dậm bạo dạn lên, hò nhau kể tội Lý Khoái Dao và Lưu nhị.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Vậy thì tốt. Hiện giờ chúng ở đâu?

Phương Hiếu Hữu đáp :

– Lý Khoái Dao chạy ra hậu viên rồi, còn Lưu Nhị Hưng vẫn ở trên lầu, tại hạ sẽ dẫn Đại tiểu thư đi.

– Phiền người.

Tên hán tử dẫn Quách Thái Linh bước lên lầu.

Qua hết phòng ăn, hai người tới trước một căn phòng có năm sáu tên cầm binh khí đứng trước cửa.

Phương Hiếu Hữu nói :

– Vị này là nữ hiệp 'Ngọc Quan Âm'. Các người có mấy cái đầu mà dám kháng cự lại nữ hiệp?

Một tên hán tử cao lớn, không nói câu nào, bất thần vung đao chém xuống đầu Phương Hiếu Hữu.

Gã này tuy thấp bé nhưng xem ra rất có bản lĩnh, thấy đao chém xuống liền nhảy bật lên cao hơn một trượng, vung chân đá vào tay phải tên kia làm thanh đao bật khỏi tay hán tử văng đi.

Nhưng gã chưa kịp đáp xuống đất thì một tên khác vung đao chém chém sượt qua bàn chân, đau quá la lên một tiếng ngã lăn xuống.

Tên kia xông tới vung đao bổ xuống đầu Phương Hiếu Hữu.

Quách Thái Linh quát lên :

– Nô tài đáng chết.

Vừa quát vừa phất mạnh tay.

Lại là công phu thẳng thừng 'Tổ Thủ công'.

Tên hán tử đang bỏ đao xuống đầu Phương Hiếu Hữu, chợt rú lên một tiếng, ôm lấy cánh tay phải bị chưởng lực đánh nát, thanh đao rơi xuống ngay bên chân hắn.

Tên xuất thủ đầu tiên hốt hoảng định chạy thì bị Quách Thái Linh điểm ra một chỉ, đứng đờ ra như pho tượng.

Bọn thực khách và ba bốn tên hán tử còn cầm đao thấy vị 'Ngọc Quan Âm' thi triển thủ pháp cách không điểm huyết thần kỳ như thế, ai cũng kinh tâm.

Xưa nay chúng chỉ nghe nói đến tuyệt học ấy chứ đã tận mắt thấy ai thi triển bao giờ đâu?

Huống chi vị nữ hiệp đó chỉ phất tay áo, từ xa tới hai trượng mà làm cho tên chém Phương Hiếu Hữu ôm lấy cánh tay kêu như lợn bị chọc tiết thế kia, chắc cánh tay nát như ra rồi, ai không khiếp sợ?

Phương Hiếu Hữu bị thương vào bắp chân đã đứng lên được, tuy chân vẫn còn đau, máu tiếp tục chảy ra, dùng chưa vững nhưng thấy 'Ngọc Quan Âm' tỏ thần uy thì rất cao hứng, cười to nói :

– Các ngươi thấy chưa. Ta đã bảo mà.

Rồi ưỡn ngực cao giọng nói :

– Quách Đại tiểu thư tới đây là để tìm Lý Khoái Dao và Lưu thọt. Các ngươi tên nào còn chịu sự sai khiến của hắn mà chống lại, sẽ không chỉ bị trừng trị nhẹ như ba tên này đâu. Mau hạ binh khí đầu hàng đi.

Ba tên hán tử đứng bên cửa vội vàng vứt đao kiếm xuống đất đứng tránh ra.

Quách Thái Linh hỏi :

– Có Lưu Nhị Hưng trong phòng không?

Một tên hán tử mặt có vết sẹo to cúi mình đáp :

– Dạ bẩm... Lưu nhị gia vừa ở đâu, nhưng biết Đại tiểu thư lên lầu đã nhảy qua cửa sổ trốn mất rồi.

Phương Hiếu Hữu ngăn ra một lát rồi tức giận văng tục :

– Con mẹ nó. Ai ngờ tên què đó còn nhảy được xuống từ cửa sổ tầng lầu chứ?

Tên mặt sẹo hấp háy đôi mắt trắng dã nói :

– Tôi có bảo Lưu nhị gia tự nhảy đâu?

Phương Hiếu Hữu ngờ ngác hỏi :

– Thế nào? Chẳng lẽ có người mang hắn đi?

Tên mặt sẹo gật đầu :

– Chính thế.

Quách Thái Linh sấn lên một bước hỏi :

– Hắn chạy đi đâu ngươi biết không?

Tên hán tử mặt sẹo run như cày sậy, nói mà như bị nuốt mất lưỡi :

– Dạ dạ... ông ta chạy sang tả viện... có lẽ tới hội với Lý đại đương gia.

Phương Hiếu Hữu nói :

– Tôi biết chỗ đó. Đại tiểu thư. Chúng ta đi thôi.

Nói xong chợt nhắm mắt lại, đưa tay để vào chỗ bị đao chém.

Quách Thái Linh thấy gã nhiệt tình như vậy thì rất cảm động.

Thấy bàn tay gã nhoe nhoét máu, nàng liền bảo :

– Ngươi kéo quần lên xem nào.

Phương Hiếu Hữu ngấp ngừng một lát rồi kéo quần lên tới ngang đầu gối.

Vết thương tuy chưa chạm tới xương nhưng khá sâu, máu vẫn tiếp tục chảy ra.

Một tên hán tử đưa cho Phương Hiếu Hữu một chiếc khăn.

Quách Thái Linh điểm ra mấy chỉ cầm máu, xong bảo Phương Hiếu Hữu lau sạch máu, lấy bình dược trị thương rắc vào vết thương xong băng lại.

Phương Hiếu Hữu lập tức thấy hết đau, cảm kích nói :

– Đa tạ Đại tiểu thư. Tại hạ thấy hết đau rồi, quả nhiên là tiên dược.

Quách Thái Linh nói :

– Vết thương ngươi trông vậy nhưng không nhẹ đâu. Đừng cử động nhiều, về phòng mà nghỉ để ta đi một mình cũng được, cho ngươi bình dược này, cứ một ngày thì lau chùi vết thương tra thuốc một lần, chừng ba hôm mới khỏi.

Nói xong trao cả bình thuốc cho Phương Hiếu Hữu.

Phương Hiếu Hữu hai tay cầm bình dược, lòng đầy cảm kích.

Nhưng chí anh hùng trỗi lên, gã lắc đầu nói :

– Xin đa tạ đại ân của tiểu thư. Nhưng chút thương tích xoàng xĩnh này thì đáng gì chứ? Tại hạ còn có thể dẫn đường cho tiểu thư mà?

Quách Thái Linh cười đáp :

– Tốt nhất là ngươi tìm chỗ mà dưỡng thương đi, đừng có cử động nhiều kéo máu lại chảy đấy. Hơn nữa, ngươi đã bị thương, ta phải lo bảo vệ ngươi thì không tiện. Đừng lo, sẽ có người khác dẫn đường mà.

Phương Hiếu Hữu không dám trái lời, đành thờ dài nói :

– Thôi được, tại hạ đành tuân lệnh vậy. Nhà tôi ở Nhị Lý Pha, khi nào Đại tiểu thư có dịp ghé qua, chỉ cần gọi một tiếng, tại hạ sẵn sàng làm theo lời sai bảo.

Xin cáo biệt.

Nói xong cúi chào thật thấp rồi tập tễnh bước xuống lầu.

Quách Thái Linh trong người đang bệnh, nhưng vì nhân dịp tới đây, thấy Lý Khoái Dao và Lưu Nhị Hưng bức hiếp lương dân thái quá mà gắng sức diệt trừ mối họa cho thiên hạ.

Qua mấy lần xuất thủ, nàng thấy sức lực giảm sút đi rất nhiều.

Ngồi xuống ghế vận công điều tức một hồi, nàng thấy đỡ hơn, bảo tên hán tử mặt sẹo :

– Bây giờ ngươi dẫn ta đi gặp Lưu Nhị Hưng. Nếu không tìm được hắn thì đừng trách ta độc ác.

Tên này tuy sợ nhưng không dám từ chối, dẫn Quách Thái Linh vào phòng mở cửa sổ trông ra tả viện.

Quả nhiên Lưu Nhị Hưng đã trốn ra theo đường này.

Dưới cửa sổ là mái hiên. Chắc người mang hắn chạy trốn khinh công không được cao cường nên để lại nhiều tấm ngói vỡ.

Quách Thái Linh nói :

– Hắn không chạy thoát được đâu. Nhảy ra đuổi theo.

Tên mặt sẹo do dự một lát rồi tung mình nhảy ra.

Quay lại chờ một lúc vẫn không thấy 'Ngọc Quan Âm' nhảy ra, hắn còn chưa hiểu gì thì nghe nàng nói sau lưng :

– Đi thôi. Sao còn đứng ngẩn ra mãi thế?

Tên hán tử quay lại mới thấy Quách Thái Linh đứng cách mình ba trượng.

Hắn rúng động nghĩ thầm :

– 'Vị Ngọc tiểu thư khinh công đã đến mức xuất thần nhập hóa như thế, chẳng trách Lưu nhị gia sợ hãi bỏ trốn là phải, cả Lý Khoái Dao cũng không đối phó nổi đâu. Đành phải ngoan ngoãn nghe lệnh thôi'.

Nghĩ thế không dám trái lời, dắt Quách Thái Linh nhảy xuống lầu bằng qua một hoa viên tới tả viện.

Tên mặt sẹo chỉ sang một tòa lầu sơn màu hồng nói :

– Lý đại đương gia ở trong lầu này.

Quách Thái Linh vừa đưa mắt quan sát thì chợt nghe tiếng xé gió vun vút, một loạt tên rào rào bắn tới.

Tên hán tử mặt sẹo rú lên một tiếng ngã lảo đảo, bị hai mũi tên cắm vào người, la gào thảm thiết.

Quách Thái Linh vội phát tay áo làm tên bắn rơi là tả.

Lướt mắt nhìn, thấy có bốn năm tên hán tử nấp sau một hòn giả sơn cuối hoa viên, liền phi thân lao tới.

Lại một loạt tên nữa bắn ra.

Từ trên không, Quách Thái Linh múa tít hai ống tay áo chắn rơi những mũi tên châu vào mình rồi đáp xuống bên cạnh hòn giả sơn.

Có hai tên hán tử vút cung tên bỏ chạy, nhưng một tên khác từ sau hòn giả sơn hét to một tiếng lao ra.

Tên này to lớn vạm vỡ, da đen kịt, tay cầm một cây thiết trượng nặng ít ra là bốn năm chục cân.

Vừa lao ra, hắn không nói một lời vung thiết trượng đánh xuống.

Quách Thái Linh tung mình tránh đi, đồng thời rút kiếm ra.

Cây thiết trượng bổ trúng một tảng đá vỡ tan.

Đu thấy nội lực tên hán tử thật kinh nhân.

Một chiêu không trúng, tên hán tử chưa kịp rút thiết trượng về thì nhân ảnh đã lóe lên trước mặt.

Hắn kinh hãi buông cây trượng vung tay lên nhưng chưa kịp đánh thì đã ộc lên một tiếng, bị một dao xuyên thủng ngực đổ xuống chết tươi.

Lại có thêm hai tên nữa xông ra.

Nguyên Lý Khoái Dao biết mình làm ăn phi pháp, lại phạm nhiều tội ác, thế nào cũng có lúc bị nhân vật bạch đạo hỏi đến.

Để bảo vệ cơ nghiệp kếch sù của mình đồng thời mở rộng thế lực, sẵn sàng ứng phó trong trường hợp bất trắc, hắn đã tuyển mộ ba mươi tên tinh tráng cho luyện võ công, còn mời thêm một số cao thủ hắc đạo làm võ sư hộ vệ, trong đó mười tên có võ công cao cường nhất cho ở xung quanh mình làm vệ sĩ.

Ngoài ra, hắn còn quan hệ với cả 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Thực ra 'Vũ Nội thập nhị lệnh' có đâu không biết những tên làm ăn phi pháp có cơ nghiệp lớn như Lý Khoái Dao?

Tổng quản 'Vũ Nội thập nhị lệnh' là Ứng Thiên Lý phái một tên thủ hạ tới đây, trên danh nghĩa là giúp bảo vệ cho Lý Khoái Dao nhưng thực chất là để hàng năm thu về cho 'Vũ Nội thập nhị lệnh' mười vạn lạng bạc.

Tên sử thiết trượng bị giết và hai tên vừa lao ra nằm trong số mười tên vệ sĩ thân tín đó của Lý Khoái Dao.

Hai tên tay cầm trường thương, đầu chiến móc như câu liêm, vừa lao ra liền phân thành hai bên tả hữu Quách Thái Linh vung thương đánh ngay.

Quách Thái Linh 'Hừ' một tiếng vươn tay nắm lấy đầu ngọn thương giật mạnh.

Hai tên hán tử đổ nhào tới trước.

Hữu đao, tả chưởng, nàng lập tức xuất hữu thủ.

Một tên bị kiếm đâm thủng yết hầu, tiếng la mới lọt ra được một nửa thì sặc lại, máu phun ra như suối.

Còn tên kia bị chưởng lực bắn lên không cao tới ba trượng, miệng ộc ra một vòi tiền huyết, tuyết mạng đương trường.

Tiếng rú của tên này còn chưa tắt thì một mũi chĩa đã đâm tới hậu tâm Quách Thái Linh.

Nghe tiếng gió rít, nàng nhảy tránh sang bên rồi quay lại.

Tên hán tử đâm trượt mục tiêu, chưa chưa kịp thu về thì kiếm quang đã lóe lên như ánh chớp...

Tên hán tử chỉ giương to mắt kính hoàng nhìn mũi kiếm chọc thẳng vào tim mà không làm gì được để kháng cự, chỉ biết kêu to một tiếng, thân thể to kênh đổ xuống như thân cây chuối bị phạt ngang.

Chỉ nháy mắt đã có bốn tên bị giết, bọn vệ sĩ còn lại thấy vậy đều kinh hồn lạc phách.

Còn năm sáu tên khác thấy thủ đoạn giết người của 'Ngọc Quan Âm' thần tốc như vậy, không tên nào dám xông ra nữa.

Vì tiền, ai chịu ra nhận lấy cái chết mười mười?

Quách Thái Linh đưa mắt nhìn ra đại sảnh rồi thì triển tuyệt chiêu 'Nhất Hạc Xung Thiên' tung mình nhảy vút lên lầu cao năm trượng, đáp xuống trước lan can chính sảnh.

Trong sảnh thấp thoáng bóng một lam y nhân.

Có tiếng hô :

– Bắn.

Nhưng hiệu lệnh phát ra quá muộn.

Khi loạt tên bắn tới thì Quách Thái Linh đã lao vút vào sảnh đường rồi.

Lam y nhân nấp ngay bên cửa phát tay dùng thủ pháp 'Mãn Thiên Hoa Vũ' phóng tới một chùm 'Lượng Ngân Hoàn'.

Quách Thái Linh kinh hãi nhảy lùi lại tránh.

Tuy nhiên do khoảng cách quá gần, nàng bị một viên 'Lượng Ngân Hoàn' bắn trúng đầu gối, đồng thời khi lùi ra cửa thì bị một mũi tên bắn trúng vào hông.

Nàng nghiêng răng rút mũi tên ra rồi lao vào cửa sảnh như một làn khói.

Lam y nhân lại phóng ra một chùm 'Lượng Ngân Hoàn' nhưng vì thân pháp Quách Thái Linh quá nhanh nên đầu trượt lại phía sau.

Hắn liền rút ra một thanh đoản đao đâm bổ xuống vai đối thủ.

Quách Thái Linh đưa kiếm lên đón đỡ.

'Choang' một tiếng, cả hai thanh đao kiếm đều bị gạt ra.

Quách Thái Linh nhắm ngực lam y nhân đánh tới một chưởng.

Tên này phản ứng cũng rất nhanh, tung mình nhảy lên cao ba trượng tránh được chưởng lực ngàn cân, đáp xuống góc sảnh.

Quách Thái Linh nghiêng răng phóng theo.

Nhưng nàng vừa bị hai vết thương, lại đang lâm bệnh nên mất đi sự linh hoạt thường ngày, lẽ ra một cú nhảy đuổi kịp đối phương nhưng khi rơi xuống thì chậm hơn hẳn một bước.

Lam y nhân nhận ra ngay điều này.

Tên này vốn là thủ hạ của Tổng quản 'Vũ Nội thập nhị lệnh' Ứng Thiên Lý là Bách Lý Đồng, ngoại hiệu 'Thiệt Chi Ngân Hoàn'.

Trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', lam y võ sĩ là đệ tử cao cấp nhất cả thầy chỉ có tám tên, kể đó mới là hoàng y võ sĩ, vì thế Bách Lý Đồng võ công cao cường thế nào không cần nói cũng biết.

Hắn được Lý Khoái Dao đãi vào hàng thượng khách, ngoài cống nạp cho 'Vũ Nội thập nhị lệnh' mười vạn lượng mỗi năm, hắn còn được cấp thêm năm trăm lượng bạc nữa, chưa kể những cuộc ăn chơi trác táng miễn phí.

Khi Quách Thái Linh vừa nhảy tới, Bách Lý Đồng cười khan một tiếng, vung đao chém ra.

Quách Thái Linh lại đưa kiếm lên đỡ.

Hai thanh đao kiếm chém vào nhau lên đỡ.

Hai thanh đao kiếm chém vào nhau bật ra, Quách Thái Linh lại vung tay trái đánh một chưởng.

Bách Lý Đồng chính đang muốn thế, liền đưa chưởng lên nghênh tiếp. Thế là song phương hình thành một cuộc đấu nội lực.

Bách Lý Đồng mặt xanh xao giống như thiếu máu, đôi má hõm sâu, thái dương huyết nhô cao, mới nhìn cũng biết công lực rất thâm hậu.

Quách Thái Linh không ngờ thủ hạ của Lý Khoái Đao lại có tên thân thủ cao cường như thế, trong lòng thầm kinh hãi.

Giả như lúc khác thì ngay từ chiều đầu tiên Bách Lý Đồng đã bỏ mạng rồi, nhưng vì Quách Thái Linh lúc đó vừa bệnh lại vừa bị thương nên chỉ còn năm sau thành công lực, thành ra đấu với Bách Lý Đồng chỉ bình phân thu sắc.

Tưởng như những tên khác, lúc đầu mới xuất thủ Quách Thái Linh không coi đối phương vào đâu.

Nhưng lúc này mới biết tên lam y nhân này không thể coi thường thì đã muộn.

Bây giờ đã đấu nội lực, muốn thôi không phải là việc dễ dàng.

Quách Thái Linh hiểu rõ rằng mình thế cô, đối phương còn nhiều cao thủ chưa xuất chiến, chỉ cần một tên cung thủ xuất hiện từ sau lưng bắn một mũi tên thôi đủ giết được mình rồi.

Nghĩ thế, nàng bỗng toát mồ hôi.

Không biết làm cách gì hơn, Quách Thái Linh nghiêng rặng vận hết công lực vào tả chưởng đẩy ra.

Làm như vậy, nàng đã có ý chọn phương pháp 'đồng quy chi tận' rồi.

Nếu như đối phương xét thấy công lực mình kém hơn thì buộc phải chịu thiệt thòi một chút, thu chưởng nhảy về, tuy có bị nội thương nhưng không trầm trọng lắm. Ngược lại, nếu cứ vận hết công lực đẩy ra, cuộc chiến sẽ ngưng khi một bên tử mạng đương nhiên thuộc về người có công lực kém hơn, còn người kia cũng bị nội thương không nhẹ.

Bách Lý Đồng thấy Quách Thái Linh bị bệnh, thần sắc rất xấu, lại còn trúng thương hai chỗ, tin rằng công lực không bằng mình.

Ngờ đâu vừa rồi hẳn đã vận tám thành công lực, đang bắt phân thượng hạ thì đột nhiên đối phương đột ngột tăng lực đao lên kinh nhân như vậy?

Bách Lý Đồng biết rằng với lực đao đó của đối phương, dù mình vận đủ thập thành công lực cũng vẫn còn kém một bậc, kết cục tất yếu là sẽ bị chấn vỡ nội tạng mà chết.

Hiểu rõ điều này, trong lúc còn chưa muộn, hẳn gia tăng thêm hai thành công lực nữa đẩy tới rồi vội vã thu chiêu, nhảy lùi lại hai bước.

Giả như lúc đó Quách Thái Linh lợi dụng tấn công thì dễ dàng đắc thủ nhưng nàng không còn sức để làm việc đó.

Chẳng những thế, Bách Lý Đồng còn phóng ra một nắm 'Lượng Ngân Hoàn'.

Quách Thái Linh đã mất đi sự linh diệu trước đây, chỉ e khó tránh được chùm ám khí lợi hại đó.

Chợt thấy ánh vàng lóe lên, một chùm Kim tiền tiêu từ hướng khác ném ra, thủ pháp còn cao minh hơn, chặn đứng chùm 'Lượng Ngân Hoàn' của Bách Lý Đồng.

Trong tiếng ngân quang chạm nhau loảng xoảng, một người đã xuất hiện trước cửa sảnh đường.

Quách Thái Linh nhận ra người đó là 'Trác tiểu thái tử' Trác Quân Minh, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Không kịp chào hỏi, nói lập tức vung kiếm nhắm Bách Lý Đồng tấn công.

Biết thân thủ lam y nhân không tầm thường, lần này nàng vận đủ công lực, xuất tuyệt chiêu, chớp mắt công liền ba kiếm.

Bách Lý Đồng đều dùng đao cản lại được.

Trác Quân Minh đứng xem, không ngờ thủ hạ của Lý Khoái Đao còn có người thân thủ phi phàm như thế, sợ Quách Thái Linh đang bệnh, lỡ ra có gì sơ xuất liền tiến vào nói:

— Quách cô nương nghỉ đi một lát, để tôi đối phó với tên này cho.

Quách Thái Linh lúc này đang phấn chấn, lại đang mang mối hận chưa giết được ngay đối phương, có đâu chịu nhường nhịn?

Nàng vừa đánh vừa nói :

– Tôi phải trả lại một mũi ngân châm của tên này, huynh chờ đấy.

Dứt lời công tiếp ba chiêu nữa.

Trác Quân Minh đành lùi lại.

Lần này Quách Thái Linh tấn công rất uy mãnh, làm cho Bách Lý Đồng bối rối chống đỡ, không làm sao thi triển ám khí được nữa.

Vừa vung kiếm Quách Thái Linh vừa quát lên :

– Ngã này.

Đồng thời tay trái phát lên ném ra ba mũi 'Trường Vĩ Tiễn'.

Loại ám khí này Quách Thái Linh rất ít khi sử dụng vì chế ra được một mũi như thế không dễ, hơn nữa ít khi nàng gặp phải địch thủ. Nhưng một khi đã thi triển là rất công hiệu.

Ba mũi tên bay thành hình chữ 'Phẩm' một nhắm vào yết hầu, hai mũi kia nhắm tới 'Kiên tinh huyết' Bách Lý Đồng.

Tên lam y chỉ tránh được hai mũi, bị một mũi cắm vào vai phải, cả cánh tay lập tức tê đi.

Quách Thái Linh không bỏ lỡ thời cơ sấn đến đâm vào một kiếm.

Tay phải Bách Lý Đồng đã không còn kháng cự, đầu thế đối phó nổi với đường kiếm kỳ ảo của đối phương?

Bị mũi kiếm đâm xuống suốt ngực, hấn rống lên một tiếng, gương mặt căm hận nhìn địch nhân, cái nhìn đại dãn...

Quách Thái Linh rút kiếm ra.

Thi thể Bách Lý Đồng từ từ đổ xuống.

Lúc đó Quách Thái Linh mới cảm thấy kiệt lực, thở ra một hơi, thả mình xuống một chiếc ghế.

Trác Quân Minh lo lắng hỏi :

– Cô nương có bị thương không?

Quách Thái Linh lắc đầu đáp :

– Không sao đâu, chỉ một lát là khỏi ngay thôi.

Giữa lúc đó chợt thấy ba tên hán tử xông vào sảnh, trong đó hai tên cao gầy cầm hai ngọn thương và một tên thấp lùn cầm một thanh đoản đao.

Ba tên này nằm trong số chín tên võ sĩ của Lý Khoái Đao, thấy Quách Thái Linh bị trúng tên nên lấy lại tinh thần, vào phối hợp với Bách Lý Đồng thu thập địch nhân, nhưng không ngờ vừa vào thì thấy Bách Lý Đồng đã chết, lại còn có thêm Trác Quân Minh nên kinh hãi đứng ngẩn người ra.

Thân thủ bọn này thì làm sao mà sánh được với Bách Lý Đồng.

Ngay cả tên lam y võ sĩ của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' mà còn bỏ mạng thì chúng địch sao nổi?

Đứng sững ra một lúc, chúng liền quay đầu chạy.

Chỉ hai bước, Trác Quân Minh đã nhảy ra chặn trước cửa nói :

– Các người cam tâm làm nanh vuốt cho Lý Khoái Đao ức hiếp lương dân, nay thấy nguy bỏ chạy dễ dàng như thế sao?

Dứt lời vung kiếm lên...

Ánh kiếm lóe lên đúng ba lần nhanh như chớp, sau đó là huyết quang chói mắt...

Ba tên hán tử chỉ trong chớp mắt biến thành ba cái xác không hồn, tên đứt đầu, tên thủng ngực, tình cảnh trông thật bi thảm.

Quách Thái Linh thấy vậy nghĩ thầm :

– Vị 'Trác tiểu thái tuế' này hạ thủ tàn độc quá.

Nhưng chỉ hỏi :

– Trác huynh. Chúng ta đi tìm Lý Khoái Dao thôi.

Trác Quân Minh gật đầu...

Hai người theo hành lang đi tiếp, một quãng gặp một tên hán tử từ trong một căn phòng bước ra.

Hắn định chạy thì Trác Quân Minh đã nhanh tay chớp lấy ngực nhấc bổng lên rồi ném phịch xuống.

Tên hán tử ngã sòng xoài, mắt nảy đom đóm lồm cồm bò lên, kinh hãi nhìn hai người, mặt không còn một chút huyết sắc.

Quách Thái Linh nói :

– Chúng ta không giết người đâu. Chỉ hỏi người mấy câu thôi.

Tên hán tử thấy mình được tha, mừng rỡ nói :

– Xin vâng. Tại hạ biết gì xin nói hết. Hai vị hỏi đi.

– Lý Khoái Dao có đây không?

– Dạ có. Không những Lý đại đương gia mà còn có cả Lưu nhị gia nữa.

Trác Quân Minh ra lệnh :

– Dẫn chúng ta đi tìm chúng.

Tên hán tử trở nên bối rối, lắc đầu nói :

– Đại gia, quả thực tại hạ không biết hai người đó ở đâu...

Trác Quân Minh nhíu mày hỏi :

– Nhưng người vừa nói chúng ở đây mà?

Tên hán tử ríu rít trả lời :

– Đúng thế, Lý đại đương gia vốn đã ở đây trước, còn Lưu nhị gia vừa đến, nhưng khi Đại tiểu thư xuất hiện thì hai vị đó trốn ở đâu không ai biết cả...

Quách Thái Linh hỏi :

– Vậy ai chỉ huy bọn cung thủ và việc canh phòng ở đây?

– Việc đó do một vị ở 'Vũ Nội thập nhị lệnh' là Bách Lý Đồng phụ trách.

Trác Quân Minh ngạc nhiên hỏi :

– Ở đây có cả người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' hay sao?

Tên hán tử gật đầu :

– Dạ. Người đó võ công rất cao cường, mặc lam y.

Trác Quân Minh nhìn Quách Thái Linh nói :

– Chắc hẳn là người vừa bị cô nương giết. Chẳng trách nào có bản lĩnh như thế...

Thấy tên hán tử không có vẻ gì là nói dối, Quách Thái Linh phất tay bảo :

– Người đi đi. Nếu lần sau để ta thấy cấu kết với bọn người như Lý Khoái Dao thì đừng mong toàn mạng.

Tên hán tử được tha chết, vội gập đầu lạy tạ rồi quên cả đau đứng dậy chạy đi.

Nhưng Trác Quân Minh đã nhảy hai bước đứng chặn trước mặt, chỉ một kiếm đã làm tên hán tử hồn lìa khỏi xác.

Hắn không kịp kêu một tiếng, giương mắt ngơ ngác nhìn Trác Quân Minh, tựa hồ như đến lúc chết mà chưa hiểu vì sao.

Quách Thái Linh lên tiếng trách móc :

– Trác huynh sao độc ác thế? Hắn chỉ là vì tiền mà làm nanh vuốt cho Lý Khoái Dao và Lư Nhị Hưng thôi. Hơn nữa tôi cũng đã hứa tha chết cho hắn..

Trác Quân Minh như không nghe Quách Thái Linh nói gì, ánh mắt nãy lửa nhìn thi thể tên hán tử đầy căm hận.

Một lúc sau, chàng quay sang Quách Thái Linh nói :

– Cô nương, chúng ta đi tìm Lý Khoái Dao.

Quách Thái Linh nhìn chàng vẻ khó chịu, nhưng rồi cũng bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cừu nhân lọt lưới

Ngôi lầu thật lớn, có đến hàng chục phòng.

Quách Thái Linh và Trác Quân Minh sục sạo hồi lâu nhưng không thấy ai cả.

Cuối cùng hai người đến trước một căn phòng khá lớn, cửa khóa kín, nhưng bên trong có tiếng người.

Quách Thái Linh định dùng kiếm phá thì Trác Quân Minh bảo nàng lùi lại rồi vung tay phát ra một chưởng.

– Âm!

Cánh cửa bị chưởng lực đánh bật tung.

Bên trong vang lên tiếng la kinh hãi.

Hai người đưa mắt nhìn vào thấy trong phòng toàn là nữ nhân, có tới mười mấy người đứng tùm vào một góc.

Tất cả đều còn trẻ, từ mười tám, mười chín đến hăm ba hăm bốn tuổi, ăn mặc khá sang trọng, không phải là hạng gái thanh lâu.

Mười mấy tên thấy hai người vào liền quỳ cả xuống vừa khóc vừa quỳ lạy như tể sao xin tha mạng.

Trác Quân Minh chỉ kiểm nói :

– Đứng lên. Đừng khóc nữa.

Cả bọn lập tức nín thinh.

Trác Quân Minh lại hỏi :

– Các ngươi là ai?

Mười mấy tên đưa mắt nhìn nha, không ai dám lên tiếng.

Trác Quân Minh phát bực quát :

– Các ngươi câm cả rồi sao? Nếu không nói ta sẽ giết cả đây.

Tiếng khóc lại nổi lên như ri.

Một phụ nhân chừng hăm hai hăm ba tuổi, lét hai đầu gối tới trước mặt Trác Quân Minh méo mếu nói :

– Xin đại gia đừng giận. Để tôi nói thay cho họ cũng được.

Trác Quân Minh gật đầu :

– Được, nói đi.

Phụ nhân nói :

– Tôi là Thu Nhi. Chúng tôi bị bắt ép vào đây... làm... làm...

Tôi đó khóc òa lên, vừa lạy vừa nói :

– Xin đại gia cứu giúp, chúng tôi đều là những nữ nhân bất hạnh đáng thương...

Trác Quân Minh nhíu mày hỏi :

– Đây không phải là 'Đồng Tước kỹ viện', hơn nữa theo cách ăn mặc, các người cũng không phải là gái thanh lâu. Như vậy các người bị Lý Khoái Dao bắt tới đây làm vợ phải không?

Thu nhi khóc òa lên đáp :

– Chúng tôi làm gì có vinh hạnh đó? Lý đại đương gia khi thích thì coi chúng tôi là người, nếu không thích thì tha hồ đánh đập hành hạ, còn đuổi chúng tôi sang 'Đồng Tước viện' tiếp khách.

Cả bọn đều cúi đầu khóc nức nở nghe rất thảm thương.

Một thiếu phụ mặc áo hồng tay xanh nói :

– Mấy hôm trước còn có một thiếu nữ treo cổ tự tử nữa...

Trác Quân Minh :

– Có người tự tử ư? Sao vậy?

Thu nhi đáp :

– Cô nương đó tên là Phương Đình Đình bị Lý đại đương gia bắt tới đây. Vì không chịu phục tùng nên bị đương gia lột trần truồng ra mà đánh...

Quách Thái Linh ngắt lời :

– Ta biết rồi. Thôi đừng nói nữa.

Nàng nghiêng chặt răng, người run lên vì giận.

Trác Quân Minh nắm chặt tay nói :

– Tên Lý Khoái Dao thật đáng chết. Ta thề rằng nếu không giết được hắn thì sẽ không làm người.

Quách Thái Linh nhìn bọn phụ nhân, thờ dãi nói :

– Các người đừng sợ. Đừng dấy cả đi.

Mười mấy người giập đầu lạy tạ rồi lục tục đứng lên.

Quách Thái Linh hỏi :

– Các vị tỷ tỷ có muốn về nhà không?

Ba bốn người cùng đáp :

– Đương nhiên là muốn chứ? Xin nữ hiệp giúp chúng tôi...

Một người nói :

– Nhà tôi ở tận Ký Bắc, bị bắt tới đây đã hai năm rồi. Nay không biết cha mẹ tôi có ở đó nữa không, còn sống hay đã chết...

Tôi đó khóc nức lên.

Thu Nhi nói :

– Đại tiểu thư. Xin hãy mở lượng nhân từ, ra tay cứu chúng tôi thoát khỏi nơi địa ngục này...

Quách Thái Linh thấy mũi mình cay cay.

Nàng thương cảm nhìn đám phụ nhân bất hạnh đó một lúc, cuối cùng gật đầu nói :

– Thôi các người đừng khóc nữa. Cứ tạm thời ở đây, chờ khi ta giết Lý Khoái Dao xong sẽ thả các vị về nhà.

Cả bọn nghe nói mừng rỡ, lạy rồi rút.

Quách Thái Linh vội xua tay nói :

– Các vị đừng làm thế. Mau đứng lên đi. Chúng ta đều là nữ nhân cả, thấy các vị bị bức hiếp, tôi có một chút bản lĩnh giúp các vị là sự thường. Hơn nữa trong đời tôi từng chống lại cảnh bắt cóc không phải chỉ có một lần.

Thu Nhi nói :

– Đại tiểu thư giết được Lý Khoái Dao thả chúng tôi ra khỏi đây, ân đức đó chúng tôi nguyện khắc cốt ghi xương không bao giờ dám quên.

Một người hỏi :

– Nữ hiệp. Chúng tôi có thể đi bây giờ được không?

Quách Thái Linh lắc đầu nói :

– Các vị hãy từ từ, chờ chúng tôi giết Lý Khoái Dao, hủy cơ nghiệp này đi đã.

Hơn nữa các vị bị bắt vào đây là nô làm tỳ một thời gian không ít, cần phải được đền bù một phần những thiệt thòi mà các tỷ muội phải chịu...

Trác Quân Minh chen lời :

– Lý Khoái Dao hiện giờ ở đâu có ai biết không?

Thu Nhi đáp :

– Hắn ở trong lâu này.

Một phụ nhân mặc áo xanh tiếp lời :

– Trong tòa lâu này có một gian mật thất. Chắc rằng Đại đương gia và Nhị đương gia đều trốn ở trong đó.

Trác Quân Minh hỏi :

– Ngươi có biết mật thất ở đâu không?

Thanh y thiếu phụ lắc đầu đáp :

– Tiểu phụ không biết. Chúng tôi chỉ nghe vậy thôi chứ không ai biết cả, vì nơi đó được giữ tuyệt đối bí mật.

Một phụ nhân trẻ hơn nói :

– Lý Khoái Dao có tới mười tên vệ sĩ, hơn nữa có một vị mặc áo lam y, nghe nói võ công rất cao cường. Hai vị phải hết sức cẩn thận mới được.

Quách Thái Linh gật đầu cười :

– Được rồi. Các người cứ ở đây, chờ chúng ta đi giết Lý Khoái Dao sẽ quay lại, đừng ra ngoài lỡ gặp đánh nhau thì nguy hiểm đấy.

Rồi quay sang Trác Quân Minh nói :

– Trác huynh, chúng ta đi thôi.

Hai người vừa ra tới cửa thì chợt nghe Thu Nhi nói :

– Hai vị khoan đi đã.

Trác Quân Minh quay lại hỏi :

– Còn gì nữa?

Thu Nhi bước lại gần nói :

– Hình như tiểu tỳ nhớ ra rồi...

Quách Thái Linh vội nói :

– Nhớ thế nào nói xem.

– Trước đây có lần tôi bị bịt mắt đưa xuống mật thất...

Quách Thái Linh cả mừng nói :

– Vậy thì rất tốt. Đại tẩu còn nhớ nơi nào không?

Thu Nhi đáp :

– Lúc đó tôi bị bịt mắt nên không thấy gì. Nhưng tôi nhớ là vào một bức tường có cơ quan mở tự động.

Trác Quân Minh hỏi :

– Trên lầu hay dưới lầu?

– Dưới lầu. Có lẽ tôi còn nhớ được đường đi.

Quách Thái Linh hỏi :

– Đại tẩu có thể dẫn đường cho chúng tôi được không?

Thu Nhi quả quyết :

– Tôi sẽ dẫn đường cho hai vị, hắc y nhân vọng tìm được chúng.

– Vậy chúng ta đi thôi.

Thu Nhi dẫn hai người xuống lầu.

Dọc đường vắng ngắt, trên hành lang cũng như trong các phòng vắng hoe không một bóng người.

Quách Thái Linh hỏi :

– Người ở đây đi đâu cả?

Thu Nhi đáp :

– Đây là nơi ở của Lý Khoái Dao và bọn vệ sĩ của hắn. Chắc rằng bọn này được phái đi đối phó với hai vị cả rồi.

Trác Quân Minh cười nói :

– Bọn vệ sĩ đã thương vong bảy tám tên, nay đã sợ chạy hết, chi e không bao giờ còn dám trở lại đây nữa đâu.

Thu Nhi cứ đi mấy bước thì dừng lại, cuối cùng tỏ ra rất quả quyết rẽ sang trái bước vào một gian thông đạo hẹp xuyên qua một vườn cây rậm rạp tới trước một gian tiểu thất.

Trác Quân Minh và Quách Thái Linh chỉ vận công đề phòng, còn cứ mặc cô ta dẫn đi đâu tùy thích.

Đến trước tiểu thất, Thu Nhi đẩy cửa bước vào.

Phòng hơi tối, ngoài một bộ bàn ghế ra không còn vật gì.

Thu Nhi sờ soạng hồi lâu trên các bức tường, nhưng sau đó thất vọng lắc đầu nói :

– Tôi bị nhầm đường mất rồi. Không phải ở đây.

Sang phòng bên cạnh cũng không có gì đặc biệt.

Tiểu thất có ba phòng, phòng cuối cùng nhỏ hơn, chỉ có độc một chiếc ghế, ngoài ra không còn vật gì khác.

Thu Nhi dừng lại trong phòng này lâu hơn nhưng vẫn không xác định được, miệng lầm bầm :

– Lạ thật...

Trác Quân Minh quan sát gian phòng một lúc, chợt nói :

– Tại sao trong căn phòng nhỏ mà lại treo ngọn đèn lớn thế này?

Đúng là trên xà nhà có buộc một quả chùy treo ngọn đèn rất lớn.

Chàng với tay nhắc ngọn đèn xuống xem. Nhưng mới chạm tay vào quả chùy, chợt nghe một chuỗi âm thanh vang động, rồi thấy bức tường phía sau chợt sập xuống một ô bằng cánh cửa nhỏ.

Thu Nhi thấy vậy cả mừng nói :

– Đúng là chỗ này rồi.

Dứt lời đâm bổ tới cửa.

Quách Thái Linh hốt hoảng kêu lên :

– Đại tẩu cẩn thận.

Nhưng nàng chưa kịp dứt câu thì Thu Nhi đã la lên một tiếng ngã ngửa ra.

Trước ngực phụ nhân cắm một mũi tên ngập tới quá nửa.

Mắt phụ nhân đại dần đi.

Quách Thái Linh cúi xuống xem, thấy Thu Nhi đã tuyệt khí.

Trác Quân Minh gầm lên, rút kiếm cầm tay lao mình vào cửa.

Quách Thái Linh bất chấp nguy hiểm cũng lao theo.

Hai người vừa lọt qua cửa thì chợt nghe một chuỗi tiếng động ầm ầm vang lên phía sau.

Cánh cửa đã tự động đóng lại.

Dù biết trước bên trong có rất nhiều hung hiểm nhưng tình hình dã thế này không còn đường lui, hai người vẫn can đảm tiến vào.

Địa đạo thẳng tắp, khá rộng, có ánh đèn từ đầu kia chiếu ra.

Hai người chưa kịp đứng vững thì chợt nghe nhiều âm thanh xé gió rít lên vun vút.

Trác Quân Minh quát :

– Quách cô nương lùi lại.

Vừa nói vừa lao lên trước Quách Thái Linh, phát tay loạn lên, chấn roi tất cả người mũi tên bắn tới.

Trác Quân Minh nhìn thấy ở khúc ngoặt phía trước thấp thoáng bóng người liền đâm bổ tới không chút do dự.

Hai tên hắc y hán từ tay cầm cung thấy Trác Quân Minh xông tới liền chạy vào ngách động, nhưng chưa được vài bước đã bị chưởng lực đánh ngã dập mặt xuống nền động.

Trác Quân Minh sấn tới kéo ngược một tên hỏi :

– Lý Khoái Dao ở đâu?

Tên hán tử ú ớ trong miệng rồi phun ra một vòi máu, đôi mắt đờ đẫn ra.

Trác Quân Minh sờ ngực xem, thấy hán đã chết.

Địa đạo ở đây rộng hơn bên ngoài, ánh đèn chính từ trong đó chiếu ra.

Quách Thái Linh nói :

– Trác huynh, đi thôi. Chúng ở trong này chứ chẳng đâu xa.

Nói xong vượt qua Trác Quân Minh tiến sâu vào.

Đi thêm vài trượng, địa đạo chợt mở rộng ra, phía bên tả có hai gian mật thất cửa đóng chặt.

Quách Thái Linh tới ngang cửa phòng đầu tiên thì cửa chợt hé mở, từ trong bắn ra một loạt ngân châm.

Quách Thái Linh nằm rạp xuống lộn đi hai vòng tránh khỏi.

Cánh cửa chưa kịp đóng lại thì Trác Quân Minh đã tung một chưởng làm nó mở toang ra, lao vào quát :

– Tên họ Lý. Nộp mạng đây.

Trong mật thất không có ai, nhưng chàng cũng kịp phát hiện ra có hai nhân ảnh vừa khuất vào một ngách cửa ngầm.

Trác Quân Minh vội lao theo.

Quách Thái Linh cũng đã vào phòng hỏi :

– Trác huynh, ai thế?

Trác Quân Minh vội đuổi theo nên không trả lời.

Qua khỏi cửa ngầm là một căn phòng khác, hai người kia chạy vòng theo hướng ngược lại.

Nguyên lai hai căn phòng này thông với nhau.

Khi thấy Quách Thái Linh tới trước cửa phòng đầu tiên, người trong phòng liền phát ám khí dụ cho cả hai chạy vào, còn hấn lên sang phòng kia chạy trở ra thông đạo định tẩu thoát. Không ngờ thân pháp của Trác Quân Minh quá nhanh nên phát hiện được.

Giả như Quách Thái Linh đừng đuổi theo thì đã chặn được chúng ở ngoài thông đạo rồi.

Trác Quân Minh nhận ra một tên to béo đầu trọc, mặt đỏ gay, còn tên kia thọt chân, chống cây gậy sắt.

Tên chạy sau không cần nói cũng biết là Lưu thọt tức Lưu Nhị Hưng, còn tên chạy trước, căn cứ vào nhân dạng thì tất là Đại đương gia Lý Khoái Dao.

Hai tên hốt hoảng thấy đã bị đuổi tới nơi, liền giật cửa chạy ra.

Trác Quân Minh quát lên :

– Lý Khoái Dao. Ngươi tới số rồi.

Quách Thái Linh thấy đã tìm được chủ hung, trong lòng rất phấn chấn, càng ra sức truy đuổi.

Trác Quân Minh lao ra cửa, phi thân nhảy qua đầu địch nhân đứng chắn trước mắt.

Phía sau Quách Thái Linh ép tới.

Thế bị chặn hai đầu, Lý Khoái Dao đành dừng lại rút đao ra.

Còn Lưu Nhị Hưng mặt cắt không còn giọt máu, tay cầm thiết quả run run chỉ chực ngã xuống.

Lý Khoái Dao vung đao lên, nhằm Trác Quân Minh liều mạng tấn công.

Thân hình hần thấp lùn béo ị, nhưng động tác xem ra cũng rất nhanh nhẹn, thanh Tử kim đao lóe lên vàng chóa, trông cũng không kém.

Nhưng so với Trác Quân Minh thì đó chỉ là trò trẻ nít.

Chỉ một kiếm, chàng đã đánh bật thanh đao của đối phương, quát lên :

– Lý Khoái Dao. Nhận mệnh đi.

Lý Khoái Dao biết không địch nổi, lùi lại dựa lưng vào vách địa đạo.

Trác Quân Minh và Quách Thái Linh từ hai phía ép lại gần...

Đột nhiên nghe 'Ầm' một tiếng, sau lưng Lý Khoái Dao chợt mở ra một ngách động.

Hiển nhiên đó là một cánh cửa bí mật nữa, Lý Khoái Dao đã phát động cơ quan mở cửa mà không bị phát hiện.

Tên Đại đương gia lập tức lao vào cửa, tiếp theo đó là Lưu Nhị Hưng tập tễnh chạy theo.

Trác Quân Minh nghiêng rặng lao theo nhưng mới lọt vào cửa thì chợt thấy một nhân ảnh lao thẳng tới mình.

Trong mật đạo rất hẹp chỉ đủ chỗ cho một người đi, nên Trác Quân Minh đánh nhảy lùi tránh.

Thì ra người lao tới chính là Lưu Nhị Hưng.

Thoạt tiên cây thiết quải của hắn đập xuống cửa mật đạo, sau đó cả người hắn lao ra ngoài, va vào thành động bật ngược trở lại nằm thẳng cẳng giữa thông đạo.

Quách Thái Linh cúi xuống nhìn, thấy đồng tử Lưu Nhị Hưng giãn to, trắng dã. Hiển nhiên hắn đã chết.

Nàng ngạc nhiên hỏi :

– Ai đã hạ độc thủ thế?

Trác Quân Minh nói :

– Đương nhiên là Lý Khoái Dao chứ còn ai nữa? Hắn dùng tên này làm vật thế mạng cho mình, ngăn cản chúng ta đuổi theo.

Quách Thái Linh gấp giọng nói :

– Trác huynh. Mau đuổi theo, đừng để hắn chạy thoát.

Trác Quân Minh thờ dài nói :

– Chắc không kịp nữa đâu.

Tuy vậy chàng cũng lao vào mật đạo.

Bên trong chật chội tối om, Trác Quân Minh phải đánh lửa lên mới thấy đường.

Mật đạo chỉ dài mười trượng rồi sau đó nhập vào thông đạo chính, cũng có một cánh cửa bí mật như vậy, nhưng có lẽ vì Lý Khoái Dao vội quá nên không kịp đóng lại.

Mặc dù khinh công của Trác Quân Minh và Quách Thái Linh hơn hẳn nhiều, nhưng bị Lưu Nhị Hưng ngăn trở một lúc, mặt khác hai người thận trọng soi đường nên chậm hơn rất nhiều.

Hơn nữa, khi ra tới động khẩu nơi Thu Nhi bị giết, cửa đã đóng sập lại, phải mất không ít thời gian mới phá được ra, chỉ e Lý Khoái Dao đã rời khỏi đó từ lâu rồi.

Hai người ra khỏi mật đạo bắt đầu lúng lúng.

Nhưng cả khu lâu vắng vẻ biết Lý Khoái Dao chạy đâu mà tìm?

Chợt nghe từ hậu viên có tiếng ngựa hí, cả hai người không ai bảo ai đều chạy bỏ ra hướng đó.

Khu này rất hoang vắng, có một tàu ngựa bên một con hồ rộng chừng mẫu đất, mặt hồ đã đóng băng cứng.

Hai bên hồ rất nhiều liễu nhưng đã khô héo chẳng còn chiếc lá xanh nào.

Một phía hồ tiếp giáp với đầm lầy, lay sậy cao quá đầu người, cũng một màu vàng úa trông thê lương.

Có một tên tiểu đồng chừng mười ba mười bốn tuổi đứng trong góc tàu ngựa còn buộc ba bốn con, đứng khập nép nhìn hai người.

Tiểu đồng gầy ốm, ăn mặc phong phanh, nên lạnh co ro nhìn rất đáng thương, thấy hai người tới cứ lùi mãi vào trong góc.

Trác Quân Minh đến gần nói :

– Hải tử đừng sợ. Chúng ta không làm gì cháu đâu.

Tiểu đồng quay người bỏ chạy, nhưng mới được một bước đã thấy Trác Quân Minh chặn ngay trước mặt, đành đứng lại, mặt thuôn ra.

Quách Thái Linh ôn tồn nói :

– Đã bảo đừng chạy mà. Chúng ta có làm gì đâu? Nói đi, có phải Lý Khoái Dao vừa lấy ngựa ở đây chạy đi không?

Tiểu đồng khẽ 'Dạ' một tiếng, cúi đầu xuống.

Trác Quân Minh hỏi :

– Hắn chạy theo hướng nào?

Giọng chàng to quá khiến tên tiểu đồng giật mình ngẩng đầu lên, Quách Thái Linh nhắc lại câu hỏi :

– Hải tử, nói đi. Lý Khoái Dao chạy hướng nào?

Tiểu đồng chỉ tay về hướng Đông :

– Đại đương gia đi hướng này.

Trác Quân Minh lại hỏi :

– Ngươi đứng đây làm gì?

Tiểu đồng ấp úng đáp :

– Lưu nhị đương gia sai tiểu nhân chờ ở đây.

Thấy đối phương không tỏ ra ác ý, hắn trở nên bạo dạn hơn.

Trác Quân Minh vào tàu ngựa dắt ra hai con ngựa, khi đi ngang qua tên tiểu đồng còn bảo hắn :

– Lưu Nhị Hưng chết rồi. Ngươi cứ về đi kéo lạnh, chẳng cần phải chờ giữa tuyết này nữa đâu.

Rồi nhìn Quách Thái Linh nói :

– Cô nương, chúng ta đi thôi.

Tên tiểu đồng khiếp sợ mờ to mắt nhìn hai người.

Trác Quân Minh và Quách Thái Linh lên ngựa phi về hướng Đông.

Để Lý Khoái Dao tẩu thoát, Quách Thái Linh cảm thấy thất vọng.

Hơn nữa phi ngựa đi giữa gió tuyết lạnh buốt, vết thương chỗ hông bắt đầu nhức tấy lên rất khó chịu.

Vượt qua một khu rừng hoang vắng mới thấy con đường đất đỏ, nhưng chỉ thấy hai vết bánh xe hằn sâu mà không thấy bóng người nào.

Tâm trạng không được vui, hai người cứ lầm lũi quất ngựa đi, không nói với nhau câu nào.

Đi chừng mười mấy dặm thì tới một ngã ba. Trên phiên đá vẽ hai mũi tên, bên tả là Thái Gia Pha, bên hữu là Bảo Khê.

Trác Quân Minh dừng ngựa nói :

– Lý Khoái Dao chuyến này đã sợ mất vía, quyết không dám về nhà đâu.

Chúng ta cứ theo đường thẳng đến Thái Gia Pha, thế nào cũng đuổi kịp hắn.

Quách Thái Linh không có chủ kiến gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Đôi ngựa rẽ sang trái, tiếp tục phóng đi.

Không lâu tới một con khe, bờ khe có dấu chân ngựa còn mới, chứng tỏ rằng Trác Quân Minh đã suy đoán không sai: Lý Khoái Dao chạy theo hướng này, tới Thái Gia Pha.

Hy vọng hắn đi chưa xa lắm, hai người ra rồi phi hết tốc lực.

Một canh giờ sau thì tới Thái Gia Pha.

Đó là một trấn nhỏ, chỉ vài trăm nóc nhà, không phải là nơi phù trú sầm uất gì cho lắm.

Hai con ngựa chạy một mạch gần hai canh giờ đã mệt, mồ hôi ướt đầm, nếu cứ chạy tiếp tất sẽ kiệt sức mà ngã quỵ dọc đường.

Ngay chính hai kỵ sĩ phi ngựa giữa gió tuyết chừng đó thời gian thờ cũng không ra hơi, nói gì đến ngựa?

Tuy Quách Thái Linh không nói nhưng Trác Quân Minh để ý thấy máu từ vết thương sau hông nàng máu chảy ra thấm ướt vạt áo, biết rằng do cử động nhiều nên không cầm máu được.

Vừa tới trấn, chàng dừng ngựa nói :

– Quách cô nương, chúng ta tìm một khách điểm nào nghỉ tạm, vừa để bồi dưỡng sức ngựa, chúng ta cũng vừa nghỉ ngơi đôi chút, hỏi thăm tin tức về Lý Khoái Dao rồi tiếp tục đuổi theo sau.

Quách Thái Linh chỉ lặng lẽ gật đầu.

Nàng mệt tới mức không muốn nói nữa.

Trác Quân Minh giục ngựa lên trước tiến vào trấn đi dọc theo một phố chính, thực ra đó là đại lộ duy nhất trong trấn.

Tới ngã tư, thấy ngay ở góc bên tả có một khu nhà tranh nhưng chiếm một khu vực rất rộng, trước cửa treo biển hiệu viết bốn chữ :

"Thái gia khách điểm".

Trác Quân Minh nhảy xuống ngựa quay lại nói :

– Cô nương, chúng ta vào đây nghỉ đi.

Quách Thái Linh gật đầu, nặng nề rời lưng ngựa nhảy xuống.

Bấy giờ Trác Quân Minh mới thấy cả yên ngựa của nàng cũng thấm máu đỏ lôm, phát hoảng lên nói :

– Cô nương bị thương nặng thế, lẽ ra ở lại Đồng Tước đường thương mới phải...

Quách Thái Linh lắc đầu cười ảm đạm nói :

– Không sao.

Tính nàng vốn kiêu hãnh, không muốn biểu thị mình yếu đuối, càng không muốn ai tỏ ra thương hại mình.

Trác Quân Minh biết vậy chỉ đành buông tiếng thở dài "Thái gia khách điểm" ngoài việc phục vụ ăn uống, cho thuê còn có một xưởng chuyên rèn đóng móng ngựa, nên tiếng đe búa chày vang lên inh ỏi suốt ngày.

Một tên tiểu nhị từ trong khách điểm chạy ra, tới trước Trác Quân Minh hỏi :

– Khách quan định vào trú điểm không?

Thái độ hần không được đơn giản cho lắm.

Trác Quân Minh gật đầu nói :

– Chuẩn bị cho chúng ta hai phòng.

Tên tiểu nhị dắt hai con ngựa đi, qua cửa điểm gọi to vào trong mấy tiếng.

Lát sau lại thêm một tên khác mặc áo da dê trông nhếch nhác chạy ra.

Sau khi nghe nói thuê hai phòng trọ, tên tiểu nhị nhìn hai người một lúc vẻ soi mói rồi mới mời hai người vào điểm.

Khách điểm ở chốn thôn quê này không thể nói là khang trang, chỉ là mấy gian nhà tranh vách nứa trông huếch hẻo lánh.

Chừng như tên tiểu nhị cũng nhận ra đây là hạng quý khách có tiền nên bố trí hai căn phòng khá thơm mát, hơn những phòng khác một lớp giấy dán tường cho kín đáo.

Trong mỗi phòng chỉ có một chiếc giường và một bộ bàn nhỏ với hai chiếc ghế, không có tủ áo, y phục thay ra cứ vắt ở đầu giường.

Trác Quân Minh chọn căn phòng khá hơn nhường cho Quách Thái Linh, sai tên tiểu nhị đổi chăn nệm cho sạch hơn một chút và gọi một bình trà nóng.

Quách Thái Linh đã hoàn toàn kiệt sức, vừa vào phòng đã nằm xoài xuống giường.

Trác Quân Minh kinh hãi tới gần, thấy mặt nàng đỏ bừng liền nói :

– Quách cô nương. Bệnh tình nặng quá, hay để tôi đi tìm đại phu đến xem bệnh mới được.

Nói xong hối hả chạy đi.

Quách Thái Linh gọi giật lại :

– Trác huynh đừng vội. Trước hết xin hãy đến Đồng Tước viện tìm mấy nữ nhân đáng thương kia giải quyết việc cho họ đã.

Trác Quân Minh cảm động nói :

– Tấm lòng bỏ tất của cô nương thật đáng khâm phục. Tại hạ hứa sẽ giải quyết ổn thỏa.

Quách Thái Linh dẫn tiếp :

– Tôi còn để cả hành lý ở đó, trong đó còn nửa bình linh dược do tiên phụ để lại, ngoài ra...

Tới đó cô ta dừng lại.

Trác Quân Minh hỏi :

– Còn gì nữa? Nếu không có gì bí mật, cô nương cứ căn dặn, tại hạ sẽ làm tròn việc.

Quách Thái Linh thở dài nói :

– Còn có con ngựa 'Hắc Thủy Tiên' nữa. Xin Trác huynh tìm cho được rồi cưỡi nó tới đây.

Nói đến 'Hắc Thủy Tiên', Trác Quân Minh liền nhớ lại Khấu Anh Kiệt, trong lòng trào lên nhiều thứ cảm xúc rất phức tạp.

Quách Thái Linh nói thêm :

– Con ngựa đó là của Khấu sư ca để lại, tôi không thể làm mất nó.

Trác Quân Minh gật đầu đáp :

– Cô nương yên tâm. Đã có tin tức về Khấu lão đệ, nhất định chúng ta sẽ tìm được thôi.

Quách Thái Linh nở nụ cười âm thầm muốn nói gì lại thôi.

Mặc dù bệnh, gầy yếu xanh xao nhưng trông nàng vẫn rất đẹp và dịu dàng đáng yêu hơn rất nhiều lúc nàng vung gươm tuốt kiếm trừng trị bọn bất lương.

Trác Quân Minh lòng đầy thương cảm, nhưng chỉ biết giữ kín trong lòng, chấp tay nói :

– Tại hạ sẽ hoàn thành lời dặn của cô nương. Xin hãy bảo trọng, trước khi trời tối tại hạ sẽ quay lại.

Quách Thái Linh gật đầu cảm kích nói :

– Cảm ơn huynh.

Nàng chợt nhớ ra điều gì, lại nói :

– Trác huynh...

Trác Quân Minh hỏi :

– Cô nương còn có gì sai bảo?

– Tôi chợt nhớ tới Thúy Liên. Huynh có thể cùng cô ta đến đây không?

Trác Quân Minh mặt bỗng biến sắc, đứng sững ra.

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– Trác huynh sao thế?

Trác Quân Minh run giọng đáp :

– Tại hạ...

Quách Thái Linh ngồi bật dậy hỏi :

– Trác huynh. Chẳng lẽ... Thúy Liên gặp chuyện gì chẳng?

Trác Quân Minh nghiêng rặng nói :

– Thúy Liên... cô ấy chết rồi.

Cổ họng y như có vật gì chặn ngang làm nghẹn lại, phải cố nuốt vào.

Quách Thái Linh biến sắc hỏi :

– Huynh nói gì? Thúy Liên chết rồi sao?

Về mặt Trác Quân Minh lúc ấy trông rất dễ sợ, méo xệch lại, vừa đau thương vừa căm hận, đôi mắt đỏ ngầu.

Quách Thái Linh hỏi tiếp :

– Có phải huynh nói rằng vị cô nương mà huynh vừa thành thân... đã chết rồi không?

Trác Quân Minh gạt đầu, nước mắt chọt trào ra.

Quách Thái Linh rên lên một tiếng, cúi đầu xuống.

Bây giờ nàng mới hiểu vì sao Trác Quân Minh hạ thủ tàn độc đối với bọn thủ hạ của Lý Khoái Dao.

Trác Quân Minh nghiêng rặng nói :

– Lý Khoái Dao đang tâm giết một thiếu nữ yếu nhược như thế... tại hạ thề sẽ băm vằm hắn ra làm muôn mảnh.

Quách Thái Linh ngước lên hỏi :

– Vì sao hắn hành động đê hèn như thế?

– Hắn giết Thúy Liên để trả thù tại hạ. Lý Khoái Dao điều tra được chúng tôi có quan hệ thân thiết, còn biết rằng tôi định cứu cô ấy ra khỏi chốn địa ngục đó nên đã cho tay hạ độc thủ.

Quách Thái Linh không nói gì, trong ánh mắt hiện rõ sát cơ.

Căn cứ vào vẻ mặt của nàng mà phán đoán thì lòng thù hận của nàng đối với Lý Khoái Dao không kém gì Trác Quân Minh.

Hồi lâu nàng mới ngẩng lên hỏi :

– Huynh đã gặp... cô ấy rồi chứ?

Trác Quân Minh gạt đầu, giọng nhẹ như hơi thở :

– Thi thể của cô ấy vẫn nằm trong phòng, trên người có cả thấy tám nhát dao...

Quách Thái Linh không cảm được nước mắt, thốt lên :

– Thúy Liên... thật đáng thương.

Trác Quân Minh nghẹn ngào nói :

– Chính tôi đã hại cô ấy, nếu chúng tôi không gặp nhau thì Thúy Liên đâu gặp phải kết cục bi thảm như thế?

Mắt chàng đã khô lệ, nhưng trông rất đáng sợ, răng cắn chặt vào môi đến bật máu, đôi mắt rục lên như hai cục than hồng.

Quách Thái Linh không tìm được câu gì để an ủi.

Một lúc sau, Trác Quân Minh trấn tĩnh lại nói :

– Thôi cô nương nghỉ đi, tại hạ đi đây.

Nói xong bước ra khỏi phòng, khép cửa lại cẩn thận.

Lát sau tên tiểu nhị bụng đồ ăn tới.

Quách Thái Linh gắng ăn hết một bán miến rồi lại lên giường nằm, trong đầu suy nghĩ đủ thứ chuyện không sao chớp mắt được.

Ngày đông ngán chẳng tày gang, chưa bao lâu đã tới.

Trác Quân Minh vẫn chưa về nên không có thuốc dùng.

Càng lâu, Quách Thái Linh càng cảm thấy con đau hành hạ dữ dội hơn, đầu choáng váng tưởng như muốn ngất đi, phải bật ra tiếng rên.

Gió bắc lọt vào khe cửa trống hoác làm náng lạnh buốt, cuộn kín trong chăn mà vẫn run lên cầm cập.

Tuy lạnh co cả ruột nhưng trán vẫn nóng hằm hập, lưỡi cháy bỏng phải gượng dậy đến bên bàn uống nước, chân run lẩy bẩy, phải vịn vào thành giường lần từng bước một.

Nhưng vừa chạm tay vào bình thì náng chợt thấy trời xoay đất chuyển, mắt tối sầm ngã xuống bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cứu tinh bí ẩn

Nửa đêm.

Trời tối đen, gió càng thổi mạnh.

Gió Tây bắc thổi qua khe cửa vù vù giữa đêm đông hàn lạnh như cắt da cắt thịt.

'Thái Gia khách điểm' chỉ toàn nhà tranh vách nửa cột tre, gió làm rung lên bần bật như sẵn sàng đổ ụp xuống bất cứ lúc nào.

Quách Thái Linh cựa mình tỉnh dậy.

Nàng chợt cảm thấy thư sướng, nhưng không phải toàn thân mà một số bộ phận trên cơ thể, lan tỏa dần ra.

Trong cơn cảm khoái mê mải, nàng có cảm giác như được bàn tay ai đó ấn vào những huyệt đạo trên cơ thể mình.

Bàn tay đó thật thần diệu, ấn tới đâu, kinh mạch lưu thông tới đó, làm chân khí bị ức chế nay tỏa vào đầu, tứ chi và các gân bắp làm cho nó sung mãn, đồng thời trí óc cũng tỉnh táo dần.

Quách Thái Linh cất tiếng rên rồi mở mắt ra.

Vật đầu tiên đập vào mắt nàng là ngọn đèn tù mù treo trên chiếc xà tre.

Vì mới tiếp xúc với ánh sáng nên nàng phải nheo mắt lại cho khỏi chói.

Lát sau mắt quen dần, trí óc cũng tỉnh táo hơn, nàng trông thấy trước mặt mình là một người bạn hắc y, mặt bịt kín bằng một chiếc khăn đen chỉ chừa có đôi mắt đang nghiêm nghị nhìn mình, có chứa đựng sự căng thẳng và lo lắng.

Hắc y nhân vẫn tiếp tục ấn tay lên huyệt 'Du Hả' của Quách Thái Linh, từ tay người đó truyền vào cơ thể nàng một luồng nhiệt lưu khiến nàng cảm thấy máu trong người chạy rần rật.

Theo phản ứng tự nhiên, Quách Thái Linh giật mình chồm dậy, nhưng thấy mình vẫn mặc nguyên y phục nên có phần yên tâm.

Bàn tay người kia đang ấn vào huyệt đạo của nàng liền dừng ngay lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Quách Thái Linh lộ vẻ hoảng sợ, còn người kia trầm tĩnh hơn, ánh mắt hiện lên nét vui mừng, có cả sự bối rối và một phần kinh hãi.

Lát sau, người kia trầm giọng nói :

– Cô nương hãy nằm xuống đi, đừng kích động quá, không có lợi đâu.

Quách Thái Linh không quan tâm đến lời khuyên đó, bật mình ngồi lên nhưng không được.

Nàng trở mắt nhìn người kia hỏi :

– Người là ai?

Hắc y nhân bình tĩnh đáp :

– Quách cô nương, Hãy nằm xuống đi, đừng động. Tại hạ đang vận công đả thông kinh mạch trị bệnh.

Thực tế hay tay hán tử đang khống chế mọi yếu huyết trên người Quách Thái Linh, nếu chàng có ý đồ bất thiện thì có thể lấy mạng hoặc làm nhục nàng bất cứ lúc nào.

Đối với người luyện võ thì sự uy hiếp đó là một nỗi nhục lớn, có khác nào mình là cá nằm trên thớt?

Nhưng có một sự an ủi là hắc y nhân không hề có ý làm hại nàng, đó là điều có thể khẳng định.

Tuy nhiên Quách Thái Linh vẫn cảm thấy vô cùng khổ tâm, nhục nhã, thương tâm và hổ thẹn, có cả sự tức giận nữa.

Vốn tính đầy kiêu hãnh, lại là thân nữ nhi như ngọc, ai nguyện ý để người khác giới động chạm vào cơ thể mình?

Huống chi ở đây đành phải để mặc cho hắc y nhân ấn vào bất cứ nơi nào chàng muốn mà không sao chống lại được.

Nàng đỏ bừng mặt lên hỏi :

– Người là ai? Sao không trả lời?

Hắc y nhân nhìn nàng không đáp.

Quách Thái Linh xẵng giọng :

– Người định... làm gì?

Hắc y nhân nhìn nàng bằng ánh mắt kiên nghị, vừa quan hoài vừa có uy lực, tay vẫn không ngừng vận công đẩy chân khí vào người nàng.

Mặc dù biết rằng đối phương làm thế chỉ với ý đồ trị bệnh cho mình nhưng hành động đó vẫn không thể tha thứ.

Nhưng lúc này ngoài việc trừng mắt nhìn đối phương bằng ánh mắt tức giận nhưng bất lực thì còn biết làm gì?

Quách Thái Linh hy vọng rằng bằng cái nhìn đó, đối phương sẽ dừng tay, nói rõ lai lịch của mình.

Nhưng hắc y nhân vẫn không dừng lại.

Quách Thái Linh đành phải chú tâm theo dõi hành động của đối phương.

Nàng chợt nhận ra rằng hắc y nhân chẳng những có nội lực thâm hậu mà thủ pháp cũng rất kỳ dị.

Không ít lần nàng tự vận công trị thương hoặc chữa bệnh cho mình và cho người khác, biết nhiều phương pháp vận hành kinh mạch nhưng không giống như người này.

Nên biết rằng Quách Thái Linh xuất thân từ một thế gia võ thuật, võ công được phụ thân Quách Bạch Vân là một trong những nhân vật xuất sắc nhất của võ lâm đương đại đích thân truyền thụ, vì thế tính thông hầu hết võ học của các phái trong giang hồ.

Thế mà nay thấy thủ pháp truyền công ấn huyết của hắc y nhân, nàng không biết đó là thứ võ học gì.

Nàng chỉ biết rằng đó là thủ pháp rất thần hiệu, vì từ hai tay người kia, nhiệt khí hoặc hàn khí tùy lúc truyền sang, phối hợp rất nhịp nhàng, truyền sang đến đâu người nàng thông sướng sáng khoái đến đó.

Thủ pháp chữa bệnh như thế hiển nhiên là rất cao minh, chỉ những người có võ học uyên thâm và thông hiểu y lý mới làm được như thế.

Dần dần khắp người Quách Thái Linh ướt đầm mồ hôi, đồng thời lòng kiên nhẫn của nàng cũng đã lên tới cực hạn.

Cuối cùng hắc y nhân dừng tay, đứng lùi ra một bước.

Ngay lúc đó, Quách Thái Linh cảm thấy thân thể được tự do không bị khống chế nữa, nàng thử vận công thấy huyết mạch lưu thông không có chỗ nào trở ngại liền ngồi bật lên.

Hắc y nhân thờ phào một hơi nói :

– Tốt rồi. Tại hạ đã dốc hết công lực đả thông kinh mạch toàn thân cho cô nương, lát nữa cô nương uống thêm một viên linh dược của lệnh tôn rồi nghỉ

mấy ngày là sẽ hồi phục như thường.

Nghe mấy tiếng 'lĩnh được của lệnh tôn', Quách Thái Linh liền đưa mắt nhìn quanh và trông thấy túi hành lý mình để quên ở Đồng Tước viện đặt ở đầu giường, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nàng tự hỏi :

– Chẳng lẽ người này là Trác Quân Minh?

Không có lý.

Vì sao Trác Quân Minh phải làm thế chứ?

Nhưng nếu không phải thì người này là ai?

Nàng nhìn đối phương một lúc rồi nói :

– Nếu các hạ không nói rõ danh tính thì đừng trách tôi thất lễ.

Người kia không tỏ thái độ gì, mà cho dù có thì cũng không thể nhận thấy vẻ mặt thay đổi ra sao sau lớp vải đen.

Nhưng Quách Thái Linh nhận ra một điều là ánh mắt người kia nhìn mình đầy thân thiết, quan hoài.

Quách Thái Linh chợt thấy lòng chần động, lại hỏi :

– Các hạ là ai? Sao không nói?

Người kia tỏ vẻ lúng túng, bước lùi lại hai bước.

Quách Thái Linh chống tay đứng lên, nhảy tới chặn trước cửa nói :

– Các hạ không đi được. Phải trả lời rõ đã.

Hắc y nhân kinh hãi kêu lên :

– Cô nương. Lúc này chưa thể vận công lực đâu.

Quách Thái Linh xẵng giọng :

– Không cần các hạ quan tâm. Nói đi. Người là ai? Vì sao phải bịt mặt?

Hắc y nhân bối rối thực sự, lùi lại lắc đầu nói :

– Cô nương đừng bức vắn tại hạ nữa. Thực tình tôi không có ác ý với cô nương mà... Xin hãy bảo trọng, tại hạ cáo từ đây.

Dứt lời nhảy qua cửa sổ.

Đương nhiên Quách Thái Linh đã tính trước điều này.

Khi hắc y nhân vừa nhảy lên, nàng liền lao mình tới vùng trao chớp vào mặt đối phương.

Nàng chỉ muốn bỏ tấm khăn để biết đối phương là ai.

Người kia lùi lại, nhưng không có ý đối phó với trao thức.

Quách Thái Linh bụng đã mừng thầm.

Với trao thức của nàng thì cho dù đối phương xuất thủ đối phó cũng khó mà bảo vệ được tấm khăn không bị lột ra, huống chi ở đây hắc y nhân không có hành động gì để phản kháng?

Nhưng sự thực lại không như nàng nghĩ.

Quách Thái Linh đang chớp tới, chợt cảm thấy bị trở lực rất lớn ngăn lại khiến nàng không sao tiến nhập bàn tay tới mặt hắc y nhân thêm một phân hào.

Quách Thái Linh biết rằng một người khi luyện khí công đến cảnh giới thặng thừa đều có bản lĩnh này.

Nhưng điều làm cho nàng kinh hãi không chỉ thế vì trở lực ở đây rất lớn, đồng thời nóng ran như lò lửa, thất kinh vội rút tay về.

Hắc y nhân thừa cơ nhún chân nhảy ra cửa sổ.

Quách Thái Linh định lao theo, nhưng bị một luồng khí lực chặn đứng, không sao tiến lên được.

Không những thế, một cơn gió thổi vào làm ngọn đèn phụt tắt, căn phòng bỗng trở nên tối om.

Hiểu rằng gặp phải cao nhân, nàng đành từ bỏ ý định đuổi theo.

Tuy vậy nàng vẫn đến mở cửa nhìn ra.

Trước sân tối âm u, vắng lặng, ngoài tiếng gió không nghe âm thanh nào khác lạ cũng không một bóng người.

Quách Thái Linh đứng lặng đăm đăm nhìn ra đêm tối.

Một điều có thể khẳng định là người kia không phải là Trác Quân Minh.

Võ công Trác Quân Minh không thể đến cảnh giới đó được.

Chỉ riêng việc phát ra kinh khí cũng đủ thấy võ công của hắc y nhân tới mức xuất thần nhập hóa rồi.

Quách Thái Linh hiểu ra chỉ cần đối phương dùng kinh khí đó để phản kích thì cho dù cơ thể nàng hoàn toàn bình thường cũng không tránh khỏi bị thụ thương.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải một đối thủ mà đến cơ hội tấn công dù chỉ một chiêu cũng không có.

Chỉ e phụ thân nàng Quách Bạch Vân còn chưa có thân thủ phi phàm như thế.

Vậy người đó là ai?

Trong võ lâm đương đại, may ra chỉ có Thiết Hải Đường Tổng lệnh chủ 'Vũ Nội thập nhị lệnh' mới có thân thủ như vậy, nhưng tuyệt đối không có khả năng hấn tới đây chữa bệnh cho nàng.

Đầu óc nàng rối tung lên bởi bao nhiêu nghi vấn không sao giải thích được, cuối cùng nàng buông tiếng thở dài rồi đóng cửa trở vào phòng thắp đèn lên.

Nàng ngồi xuống giường, cảm thấy trong người thoải mái hơn trước rất nhiều, tuy hơi mỏi nhưng không còn triệu chứng đau nhức nữa, và vết thương bị tên bắn vào hông cũng không đau đớn chút nào.

Nàng sờ vào hông, chợt thấy cộm cộm, bèn vén áo lên xem, lòng vô cùng kinh hãi kêu lên một tiếng.

Nguyên chỗ vết thương đã được băng bó lại.

Quách Thái Linh nhớ rõ lúc chiều mình có sơ cứu qua, rửa sạch vết thương, điểm huyết cầm máu nhưng vì không có thuốc nên không băng lại.

Nay căn cứ vào lớp băng, đồng thời vết thương không còn đau nữa, chắc rằng trong đó đã được rắc thuốc.

Hiển nhiên hắc y nhân đã làm việc này.

Nghĩ tới đó, mặt nàng đỏ bừng lên, hổ thẹn đến toát cả mồ hôi.

Một thiếu nữ bị nam nhân coi y phục ra đó là sự sỉ nhục không thể tha thứ.

Tuy biết rằng hắc y nhân trong trường hợp cấp bách đã vì nghĩa mà bất chấp tục lệ tiểu tiết, nhưng bệnh nhân là Quách Thái Linh, một thiếu nữ xưa nay giữ thân như ngọc, lại thấy rằng đó là điều xúc phạm thô bạo nhất.

Nàng cơ hồ không thể tin rằng mình đã ngủ say tới mức bị người ta cởi cả y phục mà không hề hay biết. Nhất định trước khi hành động, hắc y nhân đã điểm huyết đạo.

Trong lòng đầy hổ thẹn, phần uất, sỉ nhục, uất ức và căm hận, nàng gục đầu xuống gối khóc nức lên.

Giả như lúc này hắc y nhân xuất hiện, nàng không chút do dự, lập tức xuất thủ giết chết y ngay.

Nhưng có lẽ trong đời không bao giờ còn gặp lại con người ấy nữa, nàng chỉ biết nghiêng rằng tuyệt vọng, tự trút nỗi căm hận vào bản thân mình.

Đột nhiên bàn tay nàng chạm vào một vật, đó chính là túi hành lý mà nàng để quên ở Đồng Tước viện.

Nàng đã nhờ Trác Quân Minh lấy túi hành lý về, sao nó lại ở đây?

Chẳng lẽ Trác Quân Minh đã tới đây rồi bỏ đi?

Không có lý.

Bởi vì Trác Quân Minh về thì không mạo muội vào phòng. Hơn nữa phòng của chàng ở ngay bên cạnh, chẳng lẽ không phát hiện ra có kẻ đột nhập phòng nàng?

Một ý nghĩ chợt lóe lên :

'Có thể Trác Quân Minh cũng bị hắc y nhân điểm huyết đạo không?'

Nghĩ tới đó, nàng ra khỏi phòng tới bên cửa sổ dòm vào phòng Trác Quân Minh.

Trong phòng trống hoe, không có ai cả.

Quách Thái Linh lại quay về, nằm thừ ra nghĩ ngợi. Mọi ý nghĩ đều tập trung vào hắc y nhân.

Người đó nói rằng nàng uống linh dược của phụ thân vào sẽ khỏi, qua đó chứng tỏ rằng y rất hiểu rõ tác dụng của linh dược này, hơn nữa còn có mối quan hệ nào đó với phụ thân nàng.

Nghĩ tới đó, mắt Quách Thái Linh vụt sáng rực lên.

Nàng liên tưởng ngay đến một người.

Sự nhớ lại ánh mắt, dáng người, cách cư xử, giọng nói, dáng điệu... chẳng có nét nào không giống.

Những hồi ức bùng lên như luồng điện, mặt nàng nóng bừng, mặt long lanh như đang lên cơn sốt.

Không sai, chính là chàng.

Lập tức bao nhiêu hổ thẹn, thù hận, uất ức, tuyệt vọng tan biến như sương mù dưới ánh nắng mai, chỉ còn lại tình yêu nồng nàn và niềm hứng khởi.

Nàng chồm ra cửa kêu lên :

– Khấu Anh Kiệt.

Nhưng bên ngoài chỉ có gió xào xạc, hắc y nhân đã đi xa.

Quách Thái Linh quay lại ngồi xuống giường để bình tâm lại, nhưng trái tim cứ đập rộn lên, miệng lẩm bẩm :

– Nhất định là chàng, Khấu Anh Kiệt.

Giả như nàng không được Trác Quân Minh kể lại những tin đồn về hiệp tích và võ công trác tuyệt của người được mệnh danh là 'Kim Lý Ngư' mà theo y đó chính là Khấu Anh Kiệt thì nàng đã không dám tin chàng lại có võ công cao cường đến thế.

Với suy đoán vừa rồi, cộng thêm lời kể của Trác Quân Minh, nàng đi đến khẳng định hắc y nhân chính là Khấu Anh Kiệt, người mà gần năm nay nàng mòn mỏi trông chờ và cất công tìm kiếm..

Nàng mừng đến phát khóc, nhưng sau đó bình tâm nghĩ lại, nàng thấy mình trống vắng, bất hạnh và buồn tẻ như trước...

Bởi vì chàng đã bỏ đi.

Vì sao chàng đã quay về rồi còn bỏ đi nữa chứ?

Rất có thể lần này chàng cũng sẽ biệt lập như trước đây, không chút tin tức, như hòn đá ném giữa biển khơi.

Nàng tự nhủ :

– 'Chàng đã trở về, tất sẽ có lúc gặp ta để nói một lời. Nếu không, bây giờ chàng đã có võ công trác tuyệt, dấu vết chẳng khó tìm. Nhất định sẽ có lúc ta tìm gặp được chàng..'

Nhưng một ý nghĩ khác khiến nàng tuyệt vọng.

– Nhưng vừa rồi chàng không muốn lộ diện, như thế nghĩa là chàng không tha thứ và tránh mặt ta... chỉ vì thấy ta bị thương, kiệt lực sắp chết nên mới tỏ lòng thương hại, ra tay cứu giúp như đối với bất cứ người nào khác gặp nạn mà thôi.

Một khi chàng đã cố tránh mặt thì tìm sao được? Và cho dù có gặp nhau cũng được ích gì?

Cứ thế, những ý nghĩ nảy ra mâu thuẫn nhau nhưng lại đan xen với nhau khiến nàng vừa hy vọng lại vừa tuyệt vọng.

Suốt đêm nàng chong mắt nhìn ra cửa với một chút hy vọng mong manh là chàng sẽ quay lại.

Trời sáng dần.

Niềm hy vọng tiêu tan.

Trong khách điểm đã nghe tiếng người ồn ào.

Chợt có tiếng gõ cửa.

Quách Thái Linh chợt lóe lên hy vọng :

– Ai đấy?

Nhưng nàng lại thất vọng khi nghe tiếng trả lời :

– Trác Quân Minh đây. Cô nương đã dậy rồi sao?

Quách Thái Linh sửa sang lại tóc tai y phục rồi nói :

– Cửa không chốt đâu. Huynh vào đi.

Trác Quân Minh bước vào phòng hỏi :

– Bệnh tình cô nương thế nào?

Quách Thái Linh đáp :

– Đờ nặng rồi. Trác huynh ngồi xuống đi.

Trác Quân Minh tới bên bàn ngồi xuống, chợt nhận ra túi hành lý của Quách Thái Linh để đầu giường, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Quách Thái Linh hỏi :

– Trác Quân Minh mới về ư?

Trác Quân Minh gật đầu đáp :

– Tại hạ vừa về xong. Làm sao mà túi hành lý của cô nương tới đây được thế?

Quách Thái Linh không biết trả lời sao, nói lấp lửng :

– Trước hết huynh kể xem chuyến đi thế nào?

Trác Quân Minh nói :

– Lúc tại hạ vào phòng để lấy hành lý thì không có, hỏi tên chương quầy.

Hắn nói rằng có người đột nhập vào phòng, không những lấy hành lý mà còn trộm luôn cả 'Hắc Thủy Tiên' nữa. Tại hạ không tin, cho rằng chúng muốn chiếm đoạt liên tra khảo. Nhưng chúng khóc sòng khóc chết, quả quyết rằng bị oan, xem chừng có vẻ thành thật. Sau đó tại hạ đến nơi ở của Lý Khoái Dao và Lưu Nhị Hưng tìm mãi nhưng không có kết quả mới trở về đây...

Quách Thái Linh hỏi :

– Còn mười mấy phụ nhân kia thế nào?

– Việc đó tại hạ đã làm đúng theo lời cô nương, lấy tài sản của Lý Khoái Dao phân phát cho họ rồi cho về nhà.

Quách Thái Linh gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Trác Quân Minh gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Trác Quân Minh nói tiếp :

– Tại hạ còn đốt trụ cả đồ trường và kỹ viện, định san phẳng luôn cả Đồng Tước viện nhưng vì lo cho bệnh tình của cô nương nên mới trở về.

Trác Quân Minh nhìn sang túi hành lý, nhẹ giọng hỏi :

– Ai đã mang hành lý và 'Hắc Thủy Tiên' của cô nương tới đây thế?

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– 'Hắc Thủy Tiên' nào?

Trác Quân Minh càng kinh ngạc hơn :

– Không phải sao? Vừa rồi tại hạ thấy rõ chính là 'Hắc Thủy Tiên' được buộc trước tàu ngựa mà. Chẳng lẽ mình trông nhầm?

Quách Thái Linh bấy giờ mới biết ngay cả con ngựa quý, Khấu Anh Kiệt cũng để lại cho mình.

Nàng vừa thấy xúc động lại vừa chua xót, suýt nữa nước mắt trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ác giả ác báo

Bấy giờ Trác Minh Quân gắng hỏi thấy Quách Thái Linh im lặng, khóe mắt hoe đỏ thì ngạc nhiên hỏi lại :

– Tại hạ hỏi ai đã đưa hành lý và ngựa đến đây, sao cô nương không nói?

Quách Thái Linh lắc đầu đáp :

– Tôi cũng không biết nữa.

Trác Minh Quân giống như đứng trong đám vân vụ ngỡ ngàng hỏi :

– Vậy đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Quách Thái Linh cố trấn tĩnh lại nói :

– Tôi qua... có người tới đây...

Trác Minh Quân bật hỏi :

– Ai thế?

Khấu Anh Kiệt. Ba tiếng đó chỉ chực buột ra khỏi miệng nhưng đột nhiên nàng ngừng lại lắc đầu đáp :

– Không biết.

– Sao lại thế? Người đó đã mang vật tới cho cô nương mà?

Quách Thái Linh đỏ mặt lên ngập ngừng nói :

– Lúc đó tôi không thấy rõ, nhưng đoán rằng đó là Khấu Anh Kiệt.

Trác Minh Quân trở mặt lên thốt :

– Khấu Anh Kiệt?

Trên mặt Trác Minh Quân chợt lộ ra sự mừng rỡ hỏi dồn :

– Khấu lão đệ tới đây? Giờ ở đâu rồi?

Quách Thái Linh thờ dãi đáp :

– Chẳng đã đi mất rồi.

Trác Minh Quân ngồi thừ ra, một lúc sau lại hỏi :

– Quách cô nương. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Cô nương hãy nói rõ hơn một chút xem nào?

– Tôi biết nói gì chứ? Bởi vì cho đến bây giờ cũng chỉ đoán vậy thôi. Người đó dùng vải đen bịt mắt.

Trác Minh Quân tỏ ra thất vọng hỏi :

– Vậy làm sao cô nương lại đoán rằng người đó là Khấu Anh Kiệt?

Mặt nàng đỏ bừng lên lúng túng nói :

– Bởi vì... giọng nói và dáng người rất giống.

Trong đầu nàng chợt hiện rõ từng cử chỉ, lời nói và thái độ của hắc y nhân, càng tin rằng suy đoán của mình là đúng.

Trác Minh Quân nghi hoặc hỏi :

– Cô nương có chắc không?

Giọng Quách Thái Linh đầy tự tin :

– Đúng là huynh ấy. Tôi nghe ra giọng nói... và đôi mắt.

– Nếu vậy thì sao Khấu lão đệ không ở lại mà bỏ đi vội vàng như thế chứ?

Giọng Quách Thái Linh trầm xuống :

– Có lẽ vì huynh ấy không muốn gặp tôi. Cũng có thể vì nguyên nhân nào khác nữa...

Trác Minh Quân lặng im không nói.

Mặc dù Trác Minh Quân không biết giữa Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh đã xảy ra chuyện gì nhưng tin rằng giữa hai người có điều bí mật nào đó, vì thế không tiện hỏi rõ.

Quách Thái Linh cũng biết thế, sợ đối phương hiểu lầm nên gấp ngừng một lúc rồi kể lại những gì xảy ra tới qua.

Trác Minh Quân nghe xong trầm ngâm nói :

– Theo lời kể của cô nương thì tại hạ cũng tin rằng người đó là Khấu Anh Kiệt.

Quách Thái Linh nói :

– Không ngờ mới chưa đầy một năm mà võ công huynh ấy tăng tiến vượt bậc như thế...

– Người ta từng nói sĩ biệt tam nhật, một người có ý chí, tài năng và gặp điều kiện tốt thì ba ngày đã khác biệt rồi, huống chi một năm? Chỉ tiếc rằng tôi qua tại hạ không có ở đây, nếu không thì đã tìm mọi cách giữ người kia lại.

Dừng một lúc rồi Trác Minh Quân nói tiếp :

– Nhưng tại hạ tin rằng Khấu lão đệ còn trở lại.

Quách Thái Linh hỏi :

– Sao huynh có thể khẳng định như thế?

Trác Minh Quân đáp :

– Vì Khấu Anh Kiệt không thể yên tâm vì cô nương được. Tại hạ dám chắc trong khi cô nương chưa khỏi bệnh, y chưa rời xa nơi này đâu.

Quách Thái Linh lắc đầu tỏ vẻ không tin, nhưng trong lòng lại nhen lên niềm hy vọng mới.

Trác Minh Quân cười nói :

– Bất luận thế nào thì đây cũng là một tin tức rất đáng mừng. Cô nương đừng lo lắng nữa, cứ yên tâm chữa trị cho bình phục đi. Giả như Khấu lão đệ trở lại gặp chúng ta thì tốt. Nhược bằng không thì sau khi xong việc ở đây, chúng ta sẽ đi tìm lão đệ. Y không thể tránh mặt cô nương mãi được.

Quách Thái Linh thờ dãi đứng lên bước đến bên cửa sổ.

Bên ngoài nắng đã trải xuống.

Ngọt mưa gió cũng dịu đi, nhưng khí trời vẫn còn lạnh.

Lòng nàng day dứt băng khuâng.

Cảm xúc này thật mới lạ, chỉ đeo bám lấy nàng chừng một năm nay, và đó là lần đầu tiên trong đời...

Quách Thái Linh chợt nhớ lại cuộc sống hồn nhiên vô tư trước đây, không hiểu vì sao Khấu Anh Kiệt lại có ảnh hưởng đến cuộc đời mình một cách mãnh liệt đến thế, làm cho cả ý nghĩ lẫn cuộc đời mình biến đổi hẳn đi...

Giờ đây, hầu như mỗi hơi thở mỗi lời nói, mỗi ý nghĩ đều phảng phất hình bóng của chàng.

Trác Minh Quân đắm đuối nhìn Quách Thái Linh, trong lòng cũng dâng đầy những tình cảm vô cùng phức tạp.

Tuy không được đáp trả nhưng Quách Thái Linh là mối tình đầu tha thiết và mãnh liệt nhất của chàng.

Tuy biết rằng mối tình đó khó có hy vọng nhưng Trác Minh Quân vẫn theo đuổi một cách kiên trì.

Thế rồi Khấu Anh Kiệt xuất hiện và chàng phải chôn chặt mối tình đó vì bằng hữu và cũng nhận thức sâu sắc rằng đôi trai tài gái sắc đó mới xứng đôi vừa lứa.

Chàng đành tìm một bến đỗ mới đoạn tuyệt với mối tình này dễ dàng hơn nhưng bây giờ Thúy Liên đã chết.

Đương nhiên chẳng thể nói là chàng không có tình cảm với thiếu nữ bất hạnh ấy nên cái chết của Thúy Liên vẫn còn vò xé trái tim y nhưng giờ đây thấy Quách Thái Linh đau khổ bởi tình yêu như thế, Trác Minh Quân cảm thấy chua xót và thương cảm.

Hai người cứ im lặng, mỗi người theo đuổi ý nghĩ của riêng mình.

Một lúc sau Trác Minh Quân đứng lên nói :

– Cô nương còn chưa bình phục hẳn, hãy nghỉ đi. Tại hạ về phòng có chuyện gì sẽ sang ngay.

Quách Thái Linh quay lại gật đầu nói :

– Cảm ơn Trác huynh.

Rồi chợt hỏi :

– Có tin tức gì về Lý Khoái Dao không?

Trác Minh Quân chợt đứng sững ra nói :

– May quá nếu cô nương không hỏi thì tôi quên mất.

Quách Thái Linh bước tới gần hỏi :

– Có tin gì về hắn sao?

Trác Minh Quân gật đầu :

– Chính tôi đến để báo với cô nương ở Đồng Tước viện nhiều người nói rằng tên Tổng quản Vũ Nội thập nhị lệnh là Ứng Thiên Lý đã tới vùng này.

Quách Thái Linh nhướn mày nói :

– Thật vậy sao?

– Đó chỉ là tin đồn, còn cụ thể ra sao thì không rõ. Nhưng tên quản sự ở khách điểm nói rằng đích xác Ứng Thiên Lý đã đến, hơn nữa đã hội diện với Lý Khoái Dao.

Quách Thái Linh trầm ngâm một lúc rồi nói :

– Rất có khả năng. Nếu như vậy thì càng tốt. Tôi cũng đang muốn tính sổ với tên họ Ứng này. Hắn tới đây càng đỡ công tìm.

Đương nhiên Trác Minh Quân biết rõ mối thù không đội trời chung giữa Vũ Nội thập nhị lệnh và Bạch Mã sơn trang. Vì thế Quách Thái Linh hẳn thù Ứng Thiên Lý là chuyện tất nhiên.

Chỉ là từ lâu chàng đã nghe danh Ứng Thiên Lý, đoán rằng tên nà võ công rất cao cường, trong lúc Quách Thái Linh đang bệnh, sợ rằng khi giao thủ sẽ

gặp điều bất lợi.

Nghĩ thế liền khuyên nhủ :

– Hiện giờ việc cần kíp nhất của cô nương là phải dưỡng thương cho lành đã, những việc khác sẽ nói sau. Tại hạ về đây.

Tôi đó chấp tay cáo từ.

Quách Thái Linh hỏi :

– Trác huynh không về phòng ngay sao?

Trác Minh Quân đáp :

– Ứng Thiên Lý đã tới đây, việc đó không thể khinh thị. Tôi định đi điều tra xem động tĩnh thế nào, chờ cô nương bình phục sẽ hành động.

Quách Thái Linh gật đầu.

Trác Minh Quân ra khỏi phòng, tên tiểu nhị mang chậu nước rửa mặt tới, chờ cho nàng rửa ráy xong, lại mang bữa sáng lên.

Quách Thái Linh biết Ứng Thiên Lý là nhân vật không phải tầm thường, nên nghe theo lời khuyên của Trác Minh Quân, tuy nóng lòng trả thù nhưng vẫn phải kiên trì dưỡng thương không dám vọng động.

Ở trấn nhỏ Cao Điểm cách Thái gia pha con sông Vị Thủy, hôm ấy xuất hiện một số nhân vật võ lâm khá đặc biệt.

Bọn này chính là ba tên Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ, Tuyết Báo Tử Bạch Thắng và Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường.

Ngoài ra còn có vị quyền cao chức trọng trong Vũ Nội thập nhị lệnh là Tổng quản Thanh không nhất tập Ứng Thiên Lý.

Chính đó nhân vật đầy uy danh tập trung ở một trấn nhỏ đã đủ làm cho chấn động cả võ lâm rồi.

Trước khi được Thiết Hải Đường thu nhập vào tổ chức Vũ Nội thập nhị lệnh, bốn nhân vật này đều thịnh danh trên giang hồ.

Nói đến đại danh Thanh Không Nhất Tập Ứng Thiên Lý thì cả võ lâm chẳng ai không biết.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ vốn là lãnh tụ của hắc đạo ở một địa bàn lớn thuộc Quan ngoại, Tuyết Báo Tử Bạch Thắng tuy không bằng đẳng nhưng là một tên đại cường đạo ở Trường bạch sơn.

Riêng Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường xuất thân hơi chính phái một chút, ngày xưa là đệ tử chân truyền của chương môn nhân một danh môn chánh phái võ lâm Niệm tử bang, tiếc rằng sau trở thành tên lạc thảo và nhanh chóng trở thành kẻ cầm đầu.

Một nhân vật tầm cỡ như Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường, thống lĩnh mọi nhân vật hắc đạo cả miền bắc Trung Nguyên và hầu khắp vùng quan ngoại thì việc bốn nhân vật lừng danh này đầu nhập và Vũ Nội thập nhị lệnh là điều dễ hiểu.

Bởi vì đương kim võ lâm, cả hắc bạch lưỡng đạo ai nghe đến Thiết Hải Đường mà không rung mình thất đảm?

Vũ Nội thập nhị lệnh chỉ là trước đây, còn hơn một năm nay kể cả tài lực và thế lực lớn mạnh hơn trước đây nhiều, sau khi thu tóm được cả hai mỏ vàng của Kim đại vương, tài lực không kém để vương, thế lực thì mở rộng ra thành Vũ nội thập tứ lệnh, còn môn phái nào dám đối địch nữa?

Bây giờ thì đừng nói miền bắc mà thế lực của Vũ Nội Thập tứ lệnh đã bành trướng khắp nơi, suốt cả đại lục Trung Nguyên ra tới quan ngoại đều thuộc quyền kiểm soát của tổ chức hùng hậu này.

Tổ chức cũng đã có phần thay đổi.

Trên hết là Tổng lệnh đàn, kế đến là hai mươi bốn Phân lệnh đàn, trực thuộc Thiết Lệnh chủ của Phân lệnh đàn có bốn phân đàn, ngoài ra Tổng đàn lệnh còn có Tứ đàn là Thiên, Địa, Càn, Khôn, mỗi bộ phận phụ trách riêng một việc kiểu như Binh, Lại, Hình các bộ của triều đình vậy.

Với tứ đàn, hai mươi bốn Phân lệnh đàn và chín mươi sáu đàn, lực lượng của Vũ Nội Thập tứ lệnh không dưới vạn người, thiên hạ võ lâm từ cổ chí kim có môn phái nào địch nổi?

Nhưng nhân vật thuộc danh môn chánh phái ngao ngán lắt đầu, thì thầm nói nhỏ với nhau :

– Võ lâm xưa nay chưa bao giờ thế lực của hắc đạo lại hùng hậu đến thế.

– Xem ra giang hồ võ lâm đã đến lúc mặt vận. Ai ngờ xảy ra chuyện đao tiêu ma trượng.

Đã tâm xưng bá võ lâm của Thiết Hải Đường đã lộ rõ, ai cũng thấy sờ sờ trước mắt và đáng sợ hơn là dường như người ta đều buộc phải chấp nhận nó như là một sự thật không thể thay đổi được.

Vì thế, mọi phân đà, thậm chí một vài tên thuộc hạ của Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh có mặt ở bất cứ nơi nào đều giễu võ giương oai, muốn gì được nấy, coi thiên hạ như của riêng mình mà không ai dám phản kháng lại.

Lại nói bốn nhân vật vừa mới xuất hiện ở Cao Điểm, vì địa vị cao nên chúng càng ngông nghênh gấp bội.

Bởi thế mới gọi là nhân vật đặc biệt.

Như trên đã nói, chỉ vài tên đệ tử hạng bét của Thiết Hải Đường đã giễu võ dương oai huống chi bốn nhân vật này gồm một vị Tổng quản của Tổng lệnh đường và ba vị Lệnh chủ?

Cao Điểm là địa khu thuộc Trường Bạch lệnh cùng nơi đặt bản doanh của Phân đàn lệnh.

Phong Dực Đường Quan Tuyết Vũ là Lệnh chủ của Trường Bạch lệnh.

Lý Khoái Dao chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng cấu kết được với Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh là nhờ vào tên Lệnh chủ họ Quan này, và được tổng quản Ứng Thiên Lý chấp thuận.

Đó cũng là một mối lợi của Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh.

Thế Lệnh chủ của Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh lớn như vậy nên hàng năm Lý Khoái Dao phải bấm bụng bỏ ra tới mười vạn lạng, số tiền vượt cả mọi khoản chi phí sinh hoạt của cả tiểu trấn Cao Điểm này.

Ngoài mười vạn lạng, mỗi lần Ứng Thiên Lý tới đây, hẳn còn có chút quà mọn chừng vài vạn lạng nữa.

Cũng như những lần trước Ứng Thiên Lý tới Cao Điểm nghỉ chân ở Thiết Ký mã trường.

Đây cũng chính là Phân lệnh đàn của Trường Bạch lệnh.

Về hình thức, Thiết Ký mã trường là nơi buôn bán ngựa, nhưng thực chất là cơ sở bảo kê cho hàng chục mã trường trong khu vực năm trăm dặm quanh vùng.

Chủ nhân Thiết Ký mã trường là Phong Dực Đường Quan Tuyết Vũ cũng là Lệnh chủ Trường Bạch lệnh.

Tất cả những thành viên của mã trường đều biết võ công, phần lớn xuất thân từ những tên trộm ngựa, có bổ sung thêm người từ Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh và được bọn này huấn luyện thêm võ công.

Có thêm ba vị khách quý từ Tổng lệnh đàn, Thiết Ký mã trường lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Lý Khoái Dao rất may là từ Đồng Tước viện suýt chết chạy tới đây chính là gặp dịp Ứng Thiên Lý mang theo hai tên Lệnh chủ là Tuyết Bảo Tử Bạch Thắng và Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường tuần thị tới Trường Bạch lệnh.

Với thế lực đó thì bất cứ môn phái nào cũng phải khiếp vía chứ nói gì đến một vài nhân vật nhãi nhép như Quách Thái Linh và Trác Minh Quân?

Đang chưng hửng như mèo bị cắt tai, Lý Khoái Dao nghe tin Ứng cửu gia cũng có mặt thì tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Ứng Thiên Lý ngồi trên chiếc Thái sư ý trong Thiết Ký mã trường, vóc người nhỏ bé của hắn như một đứa trẻ trong chiếc ghế da to lớn.

Nghe Lý Khoái Dao kể xong, hắn ngửa mặt phào ra một luồng khói thuốc, đôi mắt chuột ti hi lìm đim xem chừng rất khoái trá.

Một năm qua, đầu hắn nay đã bạc nhiều, nhưng sắc mặt hồng nhuận hơn, mười móng tay dài ra, trên cổ tay vẫn đeo hai vòng kim cương lấp lánh, người mập hơn một chút nên có vẻ oai phong hơn trước.

Ngồi quanh bàn không chỉ Ứng Thiên Lý và Lý Khoái Dao mà còn có ba tên lệnh chủ Phong Dực Đường Quan Tuyết Vũ, Tuyết Bảo Tử Bạch Thắng, Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường.

Ứng Thiên Lý cất ống tẩu bằng đồng vào túi, nhấp một ngụm trà xong mới chậm rãi lên tiếng :

— Người nó là tên nha đầu họ Quách đó phải không?

Lý Khoái Dao vội gật đầu đáp :

— Dạ chính nó. Ở đây người ta đều gọi nha đầu lợi hại đó là Ngọc Quan Âm, Ứng cửu gia có nghe nói đến danh hiệu này chưa?

Ứng Thiên Lý gật gù đáp :

— Có nghe qua.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ chen vào nói :

– Lý đại chương quỳ chuyển này tới đây là may phúc lắm đấy. Và cũng nhân tiện được việc cho chúng ta. Nha đầu đó chính là người mà chúng ta muốn tìm. Hãy kể rõ hơn một chút nữa xem.

Tên Lệnh chủ Trường Bạch lệnh này chừng bốn mươi tuổi, người còm nhom, mắt bé râu thưa, khác hẳn với tên Lệnh chủ Tuyết Báo Từ Bạch Thắng chưa râu quai nón rậm, uy mãnh như một con báo.

Lý Khoái Dao nói :

– Nha đầu đó tuy đang bị bệnh nhưng rất lợi hại. Không những mười vị võ sư của bốn viện mà đến cả vị sư phụ Bách Lý Đồng của quý bang cũng không phải là đối thủ của nó, đã bị giết rồi.

Bọn người của Vũ Nội thập nhị lệnh nghe nói thế đều giật nảy mình.

Đang uống dở chén trà, Ứng Thiên Lý đặt chén xuống hỏi :

– Thế nào? Bách Lý Đồng bị giết rồi sao?

Bộ mặt béo ỳ của Lý Khoái Dao chợt tái đi. Hắn khép nép dạ một tiếng rồi cúi đầu ra ý biết tội.

Ứng Thiên Lý gầm lên :

– Đồ ăn hại.

Không biết hắn mắng tên thuộc hạ của mình hay mắng tên đại chương quỳ, vì hắn mà Bách Lý Đồng mang họa.

Nhưng nghe quát mặt Lý Khoái Dao càng xám ngắt. Hắn vội vàng rời ghét quỳ sụp xuống van xin :

– Xin Cứu gia khai ân.

Tuyết Báo Từ Bạch Thắng phì cười nói :

– Lý đại chương quỳ. Đừng sợ. Cứ ngồi lên đi. Ứng cửu gia của chúng ta không phải nói ông đâu, mà đó là do tức nha đầu họ Quách nên mới thế.

Lý Khoái Dao thở phào nhẹ một hơi rồi len lén đứng lên ngồi trở xuống ghế nhưng vẫn chưa hoàn hồn, mồ hôi từng hạt lớn túa ra.

Mấy nhân vật của Vũ Nội thập nhị lệnh này lợi hại thế nào hắn đã từng lĩnh giáo qua, khi nổi giận có thể giết người như bôn.

Một lúc sau hắn nói thêm :

– Cứu gia. Ngoài nha đầu họ Quách đó còn có một tên tiểu tử họ Trác nữa, thân thủ cũng không kém..

Ứng Thiên Lý không đáp, lại lấy tẩu ra thổi một điếu thuốc nữa.

Tuyết Báo Từ Bạch Thắng hỏi :

– Hắn tên là gì?

– Người ta gọi là Trác tiểu thái tuế. Còn tên...

Hắn gãi trán cố nhớ lại một lúc sau mới nói tiếp :

– Tên là Trác Minh Quân. Hắn cũng là đồng bọn của nha đầu họ Quách, võ công cũng rất cao...

Ứng Thiên Lý lại nhả ra một ngụm khói, lơ đãng nhìn Lý Khoái Dao có vẻ như không chú ý đến điều hắn kể.

Lý Khoái Dao thấy vậy càng sợ.

Tên Lệnh chủ Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường này giờ vẫn ngồi nghe, lúc này mới lên tiếng :

– Đúng là có một nhân vật như thế.

Tên này khoảng năm mươi tuổi, da đen mũi khoằm, lại thêm có một vết sẹo đao ở ngang má phải rất sâu nên trông rất đáng sợ.

Hắn nhìn sang Ứng Thiên Lý nói tiếp :

– Chắc Ứng cửu gia có nghe nói đến tên này. Cha hắn là Trác Thất Gia sở hữu rất nhiều mã trường ở vùng Cam Liêu, có cả cơ sở ở Quan ngoại nữa.

Ứng Thiên Lý hỏi :

– Người định nói là Trác Thiết Tuyên phải không?

Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường gật đầu đáp :

– Chính lão ta. Tên Trác Minh Quân đó thường gọi là Trác tiểu thái tuế là nhi tử của Trác Thiết Tuyên. Nghe nói tên này võ công rất cao cường, tự xưng là Quan ngoại vô địch. Hắn cậy có tiền, ăn chơi phóng túng, kết giao với đủ hạng tam giáo cửu lưu...

Ứng Thiên Lý lăm bằm :

– Trác tiểu thái tuế. Ừm. Ta biết người này... Ta biết...

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ phụ họa :

– Ta nhớ ra rồi. Hình như tên này năm nào cũng tham gia hội đua ngựa ở Tần Châu, vừa rồi còn đoạt giải nhì. Hắn có một con tuấn mã tên là Tử Mao Thanh.

Người nói Trác Minh Quân thì ta không biết, nhưng Trác tiểu thái tuế thì biết ngay.

Lý Khoái Dao thờ dài râu rĩ nói :

– Cơ nghiệp của tại hạ nay chỉ vì một tên nha đầu họ Quách mà đã biến thành tro bụi mất rồi.

Ứng Thiên Lý nhíu mày hỏi :

– Nghiêm trọng đến thế sao?

Lý Khoái Dao đáp :

– Dạ. Cực kỳ nghiêm trọng. Chúng không những giết mất sư phụ của quý bang Lưu nhị đương gia và bảy tám tên võ sư của bốn viện, mà đến cả tại hạ cũng suýt nữa bị chúng giết. Hơn nữa, sáng nay có người đến báo tin rằng Đồng Tước viện đã bị phóng hỏa...

Ứng Thiên Lý trấn an hắn :

– Bây giờ chúng ta đến đây rồi, người có thể yên tâm. Sáng mai chúng ta sẽ theo người về Đồng Tước viện. Nếu nha đầu họ Quách và Trác Minh Quân nếu biết điều mà trốn đi thì không nói. Nhưng nếu chúng còn ở đó thì, hắc hắc. Đừng mong sống sót như lần trước.

Lý Khoái Dao nghe vậy lòng đầy hy vọng.

Hắn đứng lên hướng sang Ứng Thiên Lý vái chào cung kính nói :

– Được thế thì còn gì bằng. Mọi việc chỉ còn biết trông cậy vào Ứng cửu gia và các vị sư phụ nữa mà thôi.

Ứng Thiên Lý nhìn hắn nói thêm :

– Lý chương quây. Đây là việc của người thế mà chúng ta không tiếc công sức và tính mạng, nhưng chúng ta có quy củ của chúng ta...

Hắn không nói hết câu.

Lý Khoái Dao vốn là kẻ sành sỏi trong chuyện làm ăn, hơn nữa không ít lần tiếp xúc với Ứng Thiên Lý nên có lý đầu không biết thủ đoạn vôi vĩnh của đối phương?

Mặc dù bản tính tham lam keo bẩn, coi tiền như mạng nhưng nhờ dựa vào thế lực của Vũ Nội thập nhị lệnh nên không ai dám cạnh tranh với hắn, tha hồ bòn rút tiền bạc của khách hàng, áp bức lương dân mà không ai dám phản kháng.

Hơn nữa người như Ứng Thiên Lý thì đâu có chỗ cho Lý Khoái Dao mặc cả?

Tuy nhiên vừa suýt mất mạng phải bỏ của chạy lấy người nên tình cảnh bây giờ buộc hắn phải hạn chế các khoản chi tiêu.

– Đương nhiên. Đương nhiên. Tại hạ làm sao mà quên được công ơn như núi Thái sơn của Cửu gia và Quý bang.

Hắn giả hoạt nhưng Ứng Thiên Lý còn giả hoạt hơn liền hỏi chặn :

– Những chuyện trước đây không tính. Vấn đề trước mắt đại chương quây cứ ra giá đi.

Lý Khoái Dao thờ dài nói :

– Cừu gia và quý bang đối với tại hạ là những đại ân nhân, cho dù sống hết đời cũng không báo đáp được.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ chột ngắt lời :

– Đại chương quầy thấy đấy. Chúng ta cũng là dân làm ăn cả. Vì thế cứ nên nói thẳng ra thì hơn. Ông cứ ra giá đi.

Lý Khoái Dao rủa thầm :

– 'Bọn này đến là cặn tàu ráo máng chẳng có tình nghĩa khi mồi gi. Đến lúc người ta nửa sống nửa chết thế này mà còn có kẻ trả giá'.

Hắn đảo đôi mắt trắng dã như mắt lợn luộc nhìn ba người tại tọa một úc như đánh giá con mồi, bộ mặt nung núc những thịt co đúm lại rất khó nhìn.

Mãi một lúc sau mới đưa ra hai ngón tay nói :

– Nếu các vị đại gia giết được đôi nam nữ đó, bảo vệ an toàn cho tại hạ làm ăn trong thời gian tới, tại hạ sẽ quyết không phụ...

Ứng Thiên Lý sốt ruột hỏi :

– Người trả giá bao nhiêu?

Lý Khoái Dao nín thở nói :

– Hai ngàn lạng hoàng kim.

Số tiền đó quả là rất lớn, đủ bằng cơ nghiệp của cả một đời thu tóm của một bậc trung lưu.

Riêng Lý Khoái Dao mà nói thì từ trước tới nay hắn chưa từng có việc gì mà phải ra giá cao đến thế, bởi vậy khi nói ra xong, hắn đâm hồi hận.

Nào ngờ dã tâm của đối phương còn cao hơn Lý Khoái Dao tưởng nhiều.

Ứng Thiên Lý rút dọc râu ra khỏi miệng nói :

– Bao nhiêu? Người nhắc lại thử xem?

Lý Khoái Dao cho rằng đối phương choáng váng vì số tiền quá nhiều liền nhắc lại rành rẽ :

– Hai ngàn lạng hoàng kim.

Ứng Thiên Lý lạnh lùng nói :

– Lý đại chương quầy. Ông quả là người hào phóng quá.

Nhìn vẻ mặt của tên tổng quản, Lý Khoái Dao biết rằng hắn vẫn chưa hài lòng nhủ mảy hỏi :

– Ứng cừu gia nói thế là có ý gì?

Ứng Thiên Lý lạnh giọng :

– Riêng tính mạng của Bách Lý Đồng đã cao hơn chừng đó nhiều rồi, đừng nói Lưu Nhị Hưng và gần chục tên võ sĩ đã chết, và tính mạng của chương quầy đã và sẽ bị uy hiếp... người trả giá mạng mình như vậy là rẻ quá đấy.

Tại Lý Khoái Dao ù lên.

Biết rằng mình đang bị trấn lột nhưng tên họ Ứng này nói không sai, tính mạng hắn đang bị uy hiếp.

Nếu không giết được Ngọc Quan Âm, đặc biệt là Trác Minh Quân mà hắn vừa cho biết người giết chết tình nhân của chàng là Thúy Liên thì cái đầu trên cổ hắn có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Lý Khoái Dao đỏ mặt lên áp ứng :

– Dạ dạ, để tại hạ nghĩ lại...

Hắn nhìn sang Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ với ánh mắt cầu cứu.

Bởi vì về mặt quan hệ thì với tên này gần gũi hơn. Chính Quan Tuyết Vũ là cầu nối giữa Lý Khoái Dao và Ứng Thiên Lý.

Nhưng hắn được đáp lại bằng thái độ lạnh lùng.

Chẳng những thế, Quan Tuyết Vũ còn nói thẳng :

– Hai ngàn lạng là quá ít.

Lý Khoái Dao đành bầm bụng chịu nhịn nước nữa nói :

– Tại hạ xin giao năm vạn.

Ứng Thiên Lý vẫn lắc đầu.

Lý Khoái Dao trả thêm :

– Sáu ngàn vậy.

Ứng Thiên Lý vẫn không chấp nhận.

– Bảy ngàn.

– Tám ngàn.

Ứng Thiên Lý vẫn lắc đầu.

Lý Khoái Dao do phải trải qua một cuộc mua bán căng thẳng nhất từ trước tới nay nên dường như đã kiệt sức, thờ hẩn ra một hơi nói :

– Thế này vậy. Tại hạ trả cho một vạn lạng. Đó là toàn bộ số tài sản của mình rồi, một vạn lạng hoàng kim, bằng cả trăm vạn lạng bạc, đâu phải ít? Nhưng trước tình cảnh này thì....

Tới đó hẩn dừng lại như bị hụt hơi.

Ứng Thiên Lý lại phả ra một cụm khói, thuốc, ném dọc tầu xuống bàn, mắt lim dim về khoái trá, chậm rãi nói :

– Thế thì được. Chúng ta chấp nhận một vạn lạng hoàng kim nhưng..

Lý Khoái Dao nhú mày hỏi :

– Ứng cửu gia còn gì nữa?

– Còn có điều kiện kèm theo.

– Điều kiện thế nào?

Ứng Thiên Lý ho khan một tiếng trả lời :

– Ý của Tổng lệnh chủ là Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh hiện nay đang có trách nhiệm rất lớn đối với võ lâm, vì thế cần phải mở mang thế lực, muốn mở thêm ở chỗ các người một phần đà nữa...

Đề nghị đó làm cho tên đại chương quản thấy khó xử.

Ai mà muốn sống bên cạnh loài hổ báo?

Nhưng nghĩ lại dù có phải chi thêm một ít tiền mà tránh được mối nguy hiểm như vậy rồi thì cũng không đến nỗi nào.

Hơn nữa chúng đã muốn làm như thế thì ngay cả đến quan phủ cũng phải chấp nhận huống hồ một tên Lý Khoái Dao?

Nghĩ thế liền gượng cười nói :

– Tổng lệnh chủ có mỹ ý như vậy thật là quá tốt rồi.

Ứng Thiên Lý nói tiếp :

– Chỉ là chưa tìm được chỗ nào thích hợp, vì thế muốn tạm thời đặt phần đà ngay ở Đồng Tước viện...

Lý Khoái Dao như bị sét đánh vào đầu, cả người tê đi ngồi thừ ra một lúc rồi bỗng kêu lên :

– Sao lại thế? Tại hạ sẽ làm ăn được gì?

Ứng Thiên Lý xua tay nói :

– Người đừng vội. Ta còn chưa nói xong. Việc làm ăn vẫn sẽ được tiếp tục nhưng phương thức có khác.

Lý Khoái Dao bật hỏi :

– Khác thế nào?

Hắn nhìn chằm chằm vào tên tổng quản chờ nghe tiếp, biết rằng mình còn bị bức ép nữa trán lấm tấm mồ hôi.

Ứng Thiên Lý chậm rãi nói :

– Lý chương quầy vẫn tiếp tục kinh doanh ở Đồng Tước khách điểm còn đồ trường và kỹ viện thì chuyển giao cho chúng ta.

Nghe tới đó mặt Lý Khoái Dao xám lại như gan lợn.

Hắn đứng bật lên quyết liệt phản đối :

– Không được. Việc đó thì tuyệt đối không.

Bộ mặt nhăn nhúm như quả táo khô của Ứng Thiên Lý gật gật biểu thị sự tức giận, hắn đập bàn quát :

– Hò đồ.

Lý Khoái Dao lại ngồi phịch xuống ghế mặt hắn tối sầm, mắt thấy hiện lên những quầng xanh quầng đỏ.

Quên cả sự đe dọa xung quanh và ánh mắt đáng sợ của Ứng Thiên Lý miệng cứ lảm nhảm :

– Không được. Như thế thì không được.

Một lúc sau hắn bình tâm lại, mắt đỏ ngầu nhìn Ứng Thiên Lý nói :

– Ứng cừu gia sao lại ép tại hạ đến mức ấy? Định chiếm cả cơ nghiệp mà tại hạ đã mất cả cuộc đời để chất chiu gây dựng là không thể...

Tôi đó nước mắt hắn ứa ra.

Ứng Thiên Lý cười độc địa nói :

– Điều kiện ta đã tuyên bố rõ, làm không được cũng không được. Lý chương quầy nên hiểu điều này.

Mắt hắn chợt long lên ác độc như mắt rắn, hai bàn tay khô quắt với bộ móng sắc dài như vuốt hổ cũng cong lại, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể chộp lấy cổ họng Lý Khoái Dao mà móc ra.

Chỉ cần tên chương quầy kích động thêm một chút là lập tức xảy ra án mạng.

Hai tên Tuyết Báo Tử Bạch Thắng và Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường thì không cần lưu tâm gì đến sự sống và cái chết của Lý Khoái Dao vì thực ra chỉ cần Ứng Thiên Lý ra lệnh một tiếng là chính hai tên này sẽ lấy mạng tên chương quầy.

Chỉ riêng có Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ là có quan tâm, bởi vì Lý Khoái Dao sống thì đối với hắn có lợi hơn.

Hắn liền lên giọng khuyên can :

– Lý chương quầy là người thông minh cần phải nhận thức rõ điều thiệt hơn mới được.

Điều thiệt hơn ở đây chỉ là sự lựa chọn sự sống và cơ nghiệp.

Lý Khoái Dao hiểu rõ điều này.

Nhưng đối với những kẻ coi tiền như mạng sống thì quả thật hai việc đó cũng phải bắc lên bàn cân để tính toán.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng tiếp lời :

– Lý chương quầy đừng quên rằng chỉ riêng với việc kinh doanh khách điểm cũng đã có thu nhập không ít, muốn mở mạng đồ trường và kỹ viện thì chờ sau này hoặc chọn một nơi khác cũng được.

Lý Khoái Dao hướng sang Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ mếu máo nói :

– Quan gia. Xin hãy nói giúp Ứng cừu gia một lời. Cần bao nhiêu tiền cũng được nhưng đừng lấy đi cơ nghiệp đó của tôi. Cả gia đình tại hạ chỉ nhờ vào đó mà sinh sống..

Quan Tuyết Vũ đưa mắt nhìn Ứng Thiên Lý nhưng thấy vẻ mặt tên tổng quản như băng, biết không thể nào lay chuyển được.

Tuy biết rằng nếu Lý Khoái Dao bị phá sản thì mình sẽ mất một mối lợi riêng không nhỏ nhưng biết giúp thế nào?

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng bồi thêm một câu :

– Đại chương quầy xin hãy suy cho kỹ. Việc này là do chương quầy đến cầu chúng ta chứ có phải do chúng ta tìm người để đề xuất đâu? Nếu cho rằng điều kiện của chúng ta hơi cao thì hãy về đi. Nhưng sau đó hậu quả thế nào thì hãy cố một mình chịu lấy.

Câu đó lập tức có hiệu quả.

Nếu Lý Khoái Dao không chấp nhận điều kiện của Ứng Thiên Lý, không những không thoát được hai người đang truy nã hắn là Quách Thái Linh và Trác Minh Quân mà còn thêm một kẻ thù nguy hiểm hơn rất nhiều là Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh.

Hắn có mấy cái đầu mà dám chống lại tổ chức đáng sợ này?

Mặt tên chương quầy thuôn ra, lòng đau còn hơn cha chết.

Ứng Thiên Lý cười nói :

– Lý chương quầy. Chúng ta như vậy là quá khách khí đối với người rồi đấy.

Nếu theo quy củ của Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh thì trong phạm vi địa bàn của chúng ta, muốn trưng dụng của ai thì chẳng cần thương lượng gì đâu. Chúng ta để lại cho người một cơ sở làm ăn là phúc tổ ba đời người đó. Nếu còn không biết xấu tốt thì...

Hắn nhe răng cười giống như chó sói sắp vồ mồi nói tiếp :

– Khi đó người muốn sống, không được mà muốn chết cũng không xong đâu.

Lúc này thì còn gì để mà tính toán nữa?

Sự thật hiển nhiên, nếu chấp nhận điều kiện của Ứng Thiên Lý đưa ra thì gần như mất cả cơ nghiệp.

Trái lại chẳng những không bảo vệ được cơ nghiệp mà còn không giữ được thủ cấp của mình.

Lý Khoái Dao đành phải gật đầu biểu thị sự đồng ý, nước mắt trào ra, cổ nghẹn lại không nói được một lời.

Vậy là đôi bên đã thỏa thuận.

Ứng Thiên Lý cười nói :

Thế là tốt. Ta biết Lý chương quầy nhất định sẽ đồng ý mà.

Hắn dừng lại một lát rồi nhìn sáng Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ nói :

– Người hãy đưa Lý chương quầy ra phòng sau nghỉ ngơi. Chạy một hơi từ Đồng Tước viện tới đây chắc quá mệt rồi.

Quan Tuyết Vũ dạ một tiếng rồi ghé đến gần Lý Khoái Dao nói :

– Lý chương quầy. Chúng ta đi thôi.

Nói xong kéo tay hắn bước ra ngoài.

Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, Lý Khoái Dao bị Quan Tuyết Vũ kéo đi, ra tới cửa bỗng tri lại, môi mấp máy như muốn nói gì nhưng lại thôi, lại buông tiếng thở dài rồi mới chịu bước theo tên Lệnh chủ.

Bên ngoài trời rất lạnh, nhưng vẫn không sao hạ được cơn sốt trong lòng Lý Khoái Dao.

Đi một quãng, hắn cố năn nỉ :

– Quan gia. Chúng ta là bằng hữu, làm ăn lâu ngày với nhau. Trước đây tại hạ đối với Quan gia cũng không đến nỗi nào. Xin hãy nói giúp với Ứng cửu gia mấy câu...

Quan Tuyết Vũ lạnh lùng đáp :

– Quả thực tại hạ không làm được gì...

Lý Khoái Dao nhìn về mặt lạnh lùng vô tình của tên Lệnh chủ thờ dài nói :

– Lý mỡ cứ nghĩ rằng gặp được các vị là người cứu tinh, nào ngờ vì thế mà khuynh gia bại sản.

Quan Tuyết Vũ mặt hiện sát cơ nhưng không phát tác chỉ nói :

– Lý chương quỳ hầy tự biết rằng đối với mình như vậy là quá đủ. Vừa rồi Ứng cửu gia nói không sai. Để lại cho người một cơ sở để kiếm sống là phúc đức lắm rồi, phải biết cảm ơn chúng ta thì đúng hơn.

Lừa hận càng bốc cao trong lòng Lý Khoái Dao.

Hắn tự nhủ :

– 'Rất là một bọn bất lương. Lại còn làm ra vẻ giả nhân giả nghĩa nữa'.

Nhưng cuối cùng hắn cũng đành phải nuốt con giận vào lòng.

Hai người không nói với nhau câu nào nữa.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ dẫn Lý Khoái Dao theo những lối mòn tối om ra hậu viên.

Trời vừa mưa xong, bùn và phân ngựa pha lẫn vào nhau nhão nhoét bốc lên mũi lợm mưa.

Hai người bước thấp bước cao ra đến một dãy nhà năm gian mái bằng, trước hiên treo một ngọn hồng đăng.

Một tên hắc y hán tử ngồi ngủ gà ngủ gật dưới ngọn đèn, nghe tiếng bước chân mới ngẩng lên.

Thấy Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ, hắn đứng bật dậy, chắp tay cung kính nói :

– Lệnh chủ...

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ ra lệnh :

– Vào sửa soạn phòng số hai, rồi mang đến cho vị đại chương quỳ đây một bình rượu.

Tên hắc y hán tử dạ một tiếng nhưng chưa đi ngay, còn đưa mắt liếc nhìn Lý Khoái Dao.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ rất ngạc nhiên định quát nhưng chợt nhận ra có chuyện bất thường.

Tên hán tử này lạ hoắc, hắn chưa thấy bao giờ.

Thuộc hạ của Trường Bạch lệnh tuy không ít, nhưng Quan Tuyết Vũ biết rõ từng tên, đặc biệt ở mã trường là đại bản doanh của lệnh đà hắn càng biết rõ.

Người này chừng hăm bốn hăm lăm tuổi mình bạn hắc trường bào, dáng người khôi ngô, quả là một thiếu niên tuấn tú.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ trở mắt kinh dị nhìn đối phương a lên một tiếng lùi lại hỏi :

– Người là ai? Làm gì ở đây?

Hắc y thiếu niên không trả lời mà điềm nhiên hỏi :

– Các hạ họ Quan, Lệnh chủ Trường Bạch lệnh phải không?

Quan Tuyết Vũ đáp :

– Không sai. Người là ai?

Bấy giờ hai người đứng cách nhau chỉ vài thước.

Người học võ không bao giờ để kẻ địch nhân đứng gần.

Theo bản năng Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ vừa nói xong đã tung người nhảy lùi ra hơn một trượng, song chương đưa lên ngang ngực vận chân khí phòng hộ toàn thân sẵn sàng xuất thủ.

Nhưng hắc y nhân vẫn đứng yên bất động, không có vẻ gì là định động thủ, nhìn hắn bình tĩnh nói :

– Không cần biết ta là ai...

Lại quay sang nhìn Lý Khoái Dao hỏi :

– Chắc vị này là Lý đại chương quỳ của Đồng Tước viện không sai chứ?

Lý Khoái Dao chợt thấy phát run lùì lại hỏi :

– Ngươi... ngươi là...

Hắc y nhân lạnh lùng đáp :

– Đừng hỏi vô ích, vì nếu ta có nói ra danh hiệu thì người cũng không biết đâu.

Lý Khoái Dao hơi yên tâm hỏi tiếp :

– Vậy tôn giá tới đây với mục đích...

Hắc y nhân ngắt lời :

– Ta đến để lấy mạng người.

Câu nói đó như mũi dao chọc vào tim Lý Khoái Dao. Hắn định chạy nhưng đôi chân chợt cứng đờ như bắt rễ xuống đất.

Giả như lúc đó hắc y nhân hạ thủ thì tên chương quỳ không còn may mắn hy vọng thoát thân.

Nhưng hắc y nhân có vẻ như chỉ nói đùa, nhìn sang Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ nói tiếp :

– Cả người nữa.

Người kia nói những câu rùng rợn đó với sắc thái hết sức tự nhiên giống như đang bàn về chuyện làm ăn bình thường vậy.

Quan Tuyết Vũ nhìn hắc y nhân từ đầu đến chân, như muốn phát hiện ra ở con người kỳ bí kia chút gì đó khác thường.

Vốn là người lão luyện giang hồ, tên Lệnh chủ hiểu hắc y nhân này không phải là nhân vật bình thường nhưng lại không nhận thấy có nét gì đặc biệt cả.

Nhưng chẳng lẽ đêm khuya gió lạnh thế này người kia tới đây chỉ để nói đùa một câu đó thôi?

Huống chi đây lại là trọng địa của một trong hai mươi bốn Phân lệnh đàn của Vũ Nội Thập nhị thập tứ lệnh?

Vô lý.

Nhìn đáng vẻ, hắc y nhân lại không giống như một kẻ điên dại hoặc điên ngốc.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ nghĩ nhanh :

– Tiên hạ thủ vi cường. Cứ không chế tên này trước đã, việc gì sẽ nói sau.

Nghĩ đoạn tung người lao tới quát to :

– Người muốn chết.

Đồng thời xuất cả hai tay thi triển một thức Giáng Long chương đánh tới ngực hắc y nhân.

Quan Tuyết Vũ biết rằng hắc y nhân lọt vào tận sào huyệt của Trường Bạch lệnh mà vẫn giữ được trấn tĩnh như thế, ắt không phải nhân vật tầm thường, bởi thế cả song chương đánh ra với thập thành công lực, quyết lấy mạng định nhân.

Khi song chương chạm tới người đối phương, Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ chợt cảm thấy tay mình như đánh vào lò than, hơn nữa luồng nhiệt lưu đó có áp lực rất mạnh làm hắn hốt hoảng nhảy lùi lại bảy tám thước.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ tự tin với công lực đã được tu luyện mấy chục năm, chỉ cần một chiêu xuất hết công lực đã có thể đánh chết hắc y nhân rồi, đâu ngờ sự thể lại diễn ra trái khoáy như vậy?

Ngay cả Lý Khoái Dao thấy tên Lệnh chủ lao tới một cách uy phong như vậy với chương lực đánh ra vù vù mà đối phương thì cứ đứng yên không phản ứng gì, tin rằng tên này là một kẻ cuồng sắp chết đến nơi.

Thế mà tự xưng Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ thu chiêu nhảy lui về, hơn nữa mặt lại tái nhợt đi như gà chọc tiết, điều đó khiến Lý Khoái Dao hết sức ngạc nhiên trở mặt ra hết nhìn tên Lệnh chủ lại nhìn sang hắc y nhân, chẳng hiểu cơ sự ra sao.

Nhưng xem thần sắc của Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ thì biết chắc rằng hấn đã nếm phải khổ đau.

Quả nhiên Quan Tuyết Vũ cảm thấy hai tay đau nhói giống như xương cốt đã bị gãy mất rồi vậy.

Trong động thủ quá chiêu, ai ra tay trước tức giành được tiên cơ, nếu thân thủ mau lẹ chiêu thức kỳ ảo, công lực cao thì tất giành được ưu thế.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ đã hội đủ ba yếu tố này, thế mà lại không chiếm không thượng phong.

Bây giờ thì đến lượt hắc y nhân xuất thủ.

Động tác của y không được nhanh nhạy hai bước tới trước mặt Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ.

Tên Lệnh chủ vội nghiêng người thấp xuống rồi chân trái làm trụ, chân phải tung một cước quét ra.

Một cước này đương nhiên mạnh hơn chiêu trước đây rất nhiều, lại thi triển chiêu thức tinh kỳ là Thi phong thiết hấn, đã thương không biết bao nhiêu nhân vật ở Quan ngoại, lợi hại thế nào không nói cũng biết.

Bịch.

Hắc y nhân giống như con thiêu thân lao vào để chịu đòn, hứng ngay một cước của địch nhân vào sườn trái.

Với cước lực của Phong Dực Đương, ngay đến côn, thương cũng gãy phăng, đừng nói mấy cái xương sườn làm gì mà không gãy?

Nhưng kết quả thì trái lại với quy luật.

Chân đá trúng đối phương rồi, Quan Tuyết Vũ bỗng rú lên một tiếng xé ruột xé gan, rồi cứ thế nằm xoài ra, chân phải cũng cứng đờ không cử động được.

Xem chừng thì tựa như nguyên cả tảng chân này đã bị phế.

Hắc y nhân chỉ đứng nguyên nhìn tên Lệnh chủ.

Thật là cuộc đấu chưa có tiền lệ.

Hắc y nhân chưa hề xuất chiêu nào, trái lại Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ đã ra hai chiêu sát thủ, nhưng trái lại chính hấn lại bị thiệt thòi.

Đằng nào thì cũng chết.

Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ chân không còn cử động được nữa, đành dốc tận sức đánh ra độc chiêu cuối cùng.

Hấn gầm lên một tiếng, song thủ thi triển Bao thụ công đánh vào đầu gối hắc y nhân.

Một chiêu đó dồn tất cả nỗi căm hận nên đối với Phong Dực Đương quả là uy mãnh vô song không chỉ chiêu đánh ra với lực bài sơn đảo hải mà tiếng gầm cũng như thiên thần đang cơn cuồng nộ.

Hắc y nhân không tránh, vẫn đứng trước mặt Quan Tuyết Vũ như một cây trụ đồng đưa hai tay ra áp với đôi bàn tay Phong Dực Đương.

Lý Khoái Dao chưa từng thấy hai người đấu nội lực nên dù rất sợ nhưng vẫn đứng trố mắt nhìn.

Tên Lệnh chủ vẫn đưa hết lực đạo đẩy ra.

Chỉ cần hắc y nhân lùi về sẽ bị luồng lực đạo uy mãnh của đối phương thâm nhập vào người, chấn vỡ huyết mạch và phù tạng mà chết.

Nhưng hắc y nhân vẫn đứng vững như bàn thạch, trái lại hai tay Quan Tuyết Vũ run run mồ hôi từ trán hấn toát ra từng giọt lớn chảy ròng ròng xuống mặt đất.

Chỉ sau một khoảnh khắc ngắn, Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ hộc lên một tiếng buông tay.

Chẳng phải hấn tự buông mà cả hai tay bị gãy nát, bộ ngực xẹp hấn xuống, miệng phun ra một vòi máu rồi nghẹo đầu sang bên, bất động.

Hấn đã bị chấn vỡ tâm mạch, lực phù ngũ tạng mà chết.

Gió vẫn thổi vù vù, ngọn hồng đăng treo giữa mái hiên vẫn phát ra ánh sáng thê lương ảm đạm.

Trời rất lạnh nhưng Lý Khoái Dao thấy khắp người nóng ran như lên cơn sốt, mồ hôi chảy ra đầm đìa như tắm.

Chỉ một chữ hiện ra trong đầu hấn :

– Chạy.

Nhưng mặc dù tự nhủ mình hàng chục lần nhưng hấn không sao nhấc chân lên nổi, trái lại hai đầu gối mềm nhũn đi, phải quỳ mọp xuống.

Hấn sợ đến kinh hồn lạc phách, mặc dù không thấy hắc y nhân hạ sát thủ nhưng rõ ràng Phong Dực Đương Quan Tuyết Vũ đã chết.

Tuy cả người phát tê nhưng đầu óc của Lý Khoái Dao vẫn hoạt động.

Hấn không hiểu vì sao người xuất thủ là Phong Dực Đương ba lần xuất chiêu đều dùng sát thủ nhưng kẻ bị đánh là hắc y nhân không chết, cũng không hoàn thủ, trái lại Quan Tuyết Vũ lại chết thảm thương như thế?

Trong võ lâm đến là nhiều quái sự không sao hiểu nổi.

Lý Khoái Dao tưởng như lâu lắm nhưng sự thực cuộc đấu chỉ giới hạn trong ba chiêu mà thôi.

Cho dù đôi chân tên chương quỳ chịu nghe đầu óc của hấn chỉ huy thì cũng không đủ thời gian mà chạy thoát.

Hắc y nhân chậm rãi đi tới trước mặt hấn.

Lý Khoái Dao muốn đứng lên nhưng không được vẫn theo tư thế quỳ dờ mặt ra nhìn hắc y nhân hỏi :

– Người là ai?

– Người kia không đáp.

Lý Khoái Dao đã run lên giọng lắp bắp :

– Ta... ta không... biết... người...

Hắc y nhân dừng cách Lý Khoái Dao hai bước nói :

– Nhưng ta lại biết người.

Giọng y lạnh như băng :

Lúc này thì người Lý Khoái Dao nóng ran, bây giờ thì lạnh buốt, cơn lạnh chạy dọc xương sống len vào tận tâm phế.

Hấn lại lên tiếng, nhưng hàm gần như cứng lại :

– Các hạ... muốn... làm gì?

– Tên họ Lý. Tội ác của người đã quá nhiều. Đã đến lúc ngừng bàn tay tắm máu dần lạnh lại.

Ánh mắt hắc y nhân như xuyên vào tim hấn, mỗi lời nói như một nhát dao.

Lý Khoái Dao định lùi nhưng không lê chân nổi, người lệch ra phía sau, nói giọng đứt quãng :

– Không... không phải... tôi không...

Giọng hắc y nhân như lời phán quyết :

– Những hành vi tàn ác của người ta nghe nói rất nhiều và ta cũng đã điều tra rõ ràng. Người có chết một ngàn lần cũng không oán.

Mặt của tên chương quỳ đã hoàn toàn không còn một chút huyết sắc. Hấn há to miệng hồi lâu mới thốt ra được mấy tiếng :

– Người... không có... quyền.

Hắc y nhân gần mạnh từng tiếng :

– Tất cả mọi người đều có quyền trừ gian diệt ác.

Đột nhiên Lý Khoái Dao trở nên linh động hơn. Hấn chồm tới níu chân hắc y nhân rồi rít van xin :

– Xin tráng sĩ tha mạng. Tôi có thể cho tráng sĩ tiền, rất nhiều tiền, bao nhiêu cũng được. Chỉ xin đừng giết.

Chừng như sức mạnh của đồng tiền đã khiến cho hắc y nhân xiêu lòng, môi y thoáng hiện nụ cười.

Nhưng nụ cười đó lại khiến người Lý Khoái Dao càng lạnh buốt.

– Ta biết người có rất nhiều tiền, nhưng sau khi chết đi, tiền đó không còn là của người nữa.

Lý Khoái Dao lại ngửa người ra ngửa mặt kinh hoàng nhìn hắc y nhân miệng lắp bắp :

– Người... ta...

Hắc y nhân tiến lên nửa bước.

Lý Khoái Dao chợt chồm dậy la lên :

– Cứu mạng.

Hắc y nhân nhếch môi cười, chia ra hai chi điểm tới.

Thân thể Lý Khoái Dao giật nảy lên rồi rũ xuống, run lẩy bẩy một lúc rồi mới nằm xuống bất động, đôi mắt lòi ra đầy nét kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Kẻ vuốt râu hùm

Mặc dù bên ngoài gió réo gào, nhưng tiếng gầm của Phong Dực Đường Quan Tuyết Vũ và tiếng kêu cứu của Lý Khoái Dao trước giờ lâm tử vẫn vọng tới sảnh đường.

Ứng Thiên Lý chau mày mặt đầy vẻ ngạc nhiên, vội rút tẩu thuốc ra khỏi miệng, còn hai tên lệnh Tuyết Báo Tử Bạch Thắng và Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường thì hoang mang đứng bất động.

– Chuyện gì thế?

– Ở đâu vậy?

Ứng Thiên Lý trầm giọng :

– Lặng đi xem nào.

Hai tên kia không dám nói gì nữa, đồng tai nghe.

Nhưng không còn âm thanh nào vọng vào nữa.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng lại lên tiếng :

– Cừu gia có nghe được âm thanh gì không? Đó là tiếng người kêu hay là tiếng kêu của gia súc?

Ứng Thiên Lý lắc đầu đáp :

– Ta nghe không phải là tiếng ngựa hí.

Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường dăm dăm nhìn ra cửa nói :

– Chắc Quan Tuyết Vũ tiễn khách cũng sắp quay lại rồi.

Ba tên nán lòng ngồi đợi.

Nhưng chỉ một lát, Tuyết Báo Tử Bạch Thắng sốt ruột đứng lên nói :

– Để tôi ra ngoài xem.

Nói xong với tay lấy ngọn Hồ Vĩ tiên bước ra cửa, nhưng còn dừng lại nhìn ra bầu trời tối om đầy vẻ ngán ngại.

Ứng Thiên Lý dặn với theo :

– Bạch lão tam. Hãy mang theo chiếc tiêu ám hiệu, nếu có chuyện gì bất trắc thì thổi lên.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng cười khinh khỉnh đáp :

– Có chuyện gì bất trắc? Kẻ nào đã chán sống hay sao mà dám tới đây giốn mặt Lệnh đàn Vũ Nội thập nhị thập tứ lệnh?

Tuy nói vậy nhưng ngoài ngọn Hồ Vĩ tiên ra còn lấy thêm bộ ám khí tùy thân gọi là Điện Tiền Thủ.

Loại ám khí này phạm vi sát thương rất xa, tuy phát bằng tay nhưng mạnh không kém tên nó, một bó gồm hai mươi bốn mũi, là một trong những tuyệt chi của Tuyết Báo Tử Bạch Thắng.

Hắn dạ một tiếng rồi lướt ra ngoài sảnh.

Tên này khinh công cũng rất cao cường, nhún chân nhảy lên mái nhà nhẹ nhàng như con báo, ngưng mục quan sát chung quanh.

Vẫn không thấy có gì khả nghi, Bạch Thắng chườn qua mái sảnh sang đây chuồng ngựa rồi lướt mình về phía hậu viên không phát ra một tiếng động nhỏ.

Qua một tiểu viện, tới trước dãy cư phòng, trước hiên treo một ngọn hồng đăng phát ra ánh sáng âm đạm.

Hình như ở đó có người.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng gia tăng thân pháp.

Đang đi Bạch Thắng chợt kinh hãi dừng lại khi thấy một bóng đen loáng qua trước mặt.

Hắn chưa kịp nhìn thấy rõ mặt mũi đối phương ra sao thì một cổ kinh phong đẩy hắn lùi lại bảy tám thước, vai phải bông rớt như bị ai quất một roi.

Người kia thông thả bước lên hai bước, dừng lại trước mặt hắn.

Hai người cách nhau tầm trượng.

Bây giờ thì Tuyết Báo Tử Bạch Thắng đã nhìn thấy rõ.

Đó là một hán tử còn trẻ, bận hắc trường bào, chỉ mới hăm bốn hăm lăm tuổi, người dong dỏng cao, khôi ngô tuấn tú, mắt phát thần quang oai phong凛凛.

Bạch Thắng xác định rằng chưa từng gặp người này.

Hắn định thân lại nói :

– Bằng hữu. Người gan mật quả là không nhỏ.

Tuy biết rằng đối phương thân thủ không kém, nhưng cậy mình võ công cao cường, lại có Ứng Thiên Lý và Niệm Vô Thường sẵn sàng xuất hiện bất cứ lúc nào nên chẳng coi hán tử vào đâu.

Thấy đối phương không trả lời, hắn can đảm sấn lên một bước nói :

– Thiết Ký mã trường này không phải là nơi người có thể tự tiện muốn đến thì đến đâu.

Nói xong vận công vào chiếc Hồ Vĩ tiên cho thẳng ra như ngọn thương, chỉ thẳng vào diện môn địch.

Nhuyễn tiên mà biến thành trường côn thương như vậy, chỉ những người có nội lực rất uyên thâm mới làm được.

Bây giờ hắc y nhân mới lên tiếng :

– Có phải các hạ là Tuyết Báo Tử Bạch Thắng không?

Bạch Thắng gật đầu :

– Không sai.

Rồi cười hắc hắc nói :

– Bằng hữu. Mau phục danh tính ra. Bạch tam gia ta tại không được thỉnh lãm, hãy nói to một chút.

Hắc y nhân cười để lộ hàm răng trắng bóng :

– Tên họ Bạch. Người có thân phận thế nào trong Vũ Nội thập nhị thập tứ lệnh?

- Bỏ tọa là Lệnh chủ.
- Tất các hạ võ công rất cao?
- Đủ đưa người về Tây thiên.

Hắn đã vận công từ trước, khi vừa nói xong liền bật người lao với tới, Hồ Vĩ tiên xuất một chiêu Nhất diệt tri thu, quét xuống đầu hắc y nhân.

Hai người đứng cách nhau chỉ một trượng, ngọn roi đã cách đối phương vài thước, Bạch Thắng lại xuất thủ thần tốc như thế, hắc y nhân thật khó mà tránh được.

Không những thế, khi hắn lao tới quét roi xuống, đồng thời tay trái nhằm chuẩn xác mắt địch nhân điểm tới hai chi.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng nổi danh là kẻ ác độc tàn bạo vào rất xảo quyết, chiêu thứ nhất chỉ là hư trương thanh thế, chiêu thứ hai mới là sát thủ, gọi là Xảo Trích Thiên Tinh.

Xưa nay hắn đã xuất thủ là không cần theo quy củ giang hồ, chỉ riêng chiêu này đã lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm.

Thân pháp và chiêu thức của Tuyết Báo Tử Bạch Thắng đã rất nhanh, nhưng so với hắc y nhân còn chậm một bước.

Khi Bạch Thắng lao tới thì chẳng thấy hắc y nhân đâu, nhưng khi đáp xuống quay lại thì thấy y vẫn đứng nguyên một chỗ cũ.

Hiển nhiên chiêu tuyệt sát của hắn đã không thu được hiệu quả, đó là việc hy hữu rất ít khi xảy ra.

Tuyết Báo Tử gầm lên một tiếng, lại chồm lên xuất chiêu thứ hai.

Chiêu này gọi là Đảo Điểm Thiên Tâm, còn lợi hại hiểm độc hơn cả chiêu đầu Xảo Trích Thiên Tinh nữa.

Chỉ nghe soạt một tiếng, Hồ Vĩ tiên duỗi thẳng ra thay trường kiếm đâm tới Chí đường huyết đối phương.

Nhưng lại một lần nữa không trúng đích.

Khoảng cách gần, thân pháp nhanh, chiêu thức chuẩn xác thế mà cả hai lần hắc y nhân đều tránh được, quả là chuyện không thể ngờ.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng biết gặp phải cao nhân bụng phát run. Nhưng hắn chưa kịp định thần đã thấy bàn tay nhẹ bỗng.

Nguyên cây Hồ Vĩ tiên đã bị đoạt mất.

Thậm chí hắn không thấy hắc y nhân đâu nữa.

Giọng nói phát ra từ sau lưng :

- Tên họ Bạch. Mấy chiêu đó quá hường xoàng. Có bản lĩnh gì cứ thi thố hết ra đi xem có hại được cọng lông chân nào của ta không.

Tuyết Báo Tử quay ngoắt lại.

Hắn định dùng ám hiệu gọi đồng bọn nhưng thường ngày quen thói tự phụ và bản lĩnh hơn người, nếu để y và Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường trông thấy cảnh tượng này thì còn đâu thể diện?

Hơn nữa mới qua hai chiêu chưa hề bị thương tích mà cam bái hạ phong thì hắn vẫn chưa cam tâm.

Ngoài ra bảo bối vẫn chưa xuất thủ kia mà?

Tuyết Báo Tử nghiêng răng nói :

- Tiểu tử. Thiết Ký mã trường không phải là nơi để người tự do gây náo đầu.

Bây giờ tiếp Bạch tam gia một chiêu nữa.

Nói xong lại chồm lên.

Nhưng hắn không lao thẳng vào đối phương như hai lần trước mà bay vút qua đầu, từ trên cao đảo người quay lại, chân chưa kịp chạm đất đã vung tay nhằm chuẩn ba yêu huyết trên người đối phương bắn tới ba mũi Điện Thủ tiễn.

Ba mũi tên nhỏ xíu đen xì, không nhìn thấy nhưng phát ra tiếng ghê rợn, bắn đi như ánh chớp.

Hắc y nhân quay lại từ bao giờ, ngọn Hồ Vĩ tiên trong tay rút lên.

Tuy không thấy rõ nhưng dám đoán rằng hắc y nhân đã đánh bay cả ba mũi tên, hơn nữa còn bắn ngược lại người phát.

Tuyết Báo Tử vội nhảy tránh sang bên, đồng thời gầm lên một tiếng, phát tiếp bảy mũi ám khí nữa.

Trong giang hồ đã có người tránh được ba mũi Điện thủ tiễn nhưng chưa ai tránh người bảy mũi.

Vì đây là tuyệt kỹ của Tuyết Báo Tử có tên Thất Tinh Bại Nguyệt được xưng là Vô nhân khả đối.

Quả nhiên hắc y nhân không đối phó nổi, đành tung mình lướt ra xa ngoài hai trượng tránh đi.

Nhưng có thật y không đối phó nổi không?

Hắc y nhân vừa lùi đã tiến, chỉ chớp mắt lại xuất hiện trước mặt Tuyết Báo Tử Bạch Thắng, nhưng không động thủ mà chỉ xòe tay ra.

Tên Lệnh chủ không thốt lên được câu nào, há hốc mồm miệng đứng chết lặng đương trường.

Nguyên trong tay hắc y nhân cầm nắm ám khí mà Tuyết Báo Tử vừa bắn ra, hắc y nhân đếm kỹ đúng bảy cây Điện Thủ.

Bạch Thắng kinh hoàng tột độ, thậm chí không nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa, lắp bắp hỏi :

– Người... người định... làm gì?

Giọng hắc y nhân đã run lên.

Hắc y nhân lạnh lùng đáp :

– Vũ Nội thập nhị lệnh đã tàn hại giang hồ bấy lâu nay là quá đủ rồi, nên dừng tay tội ác của các người lại. Trong tổ chức này, những kẻ nào tay đã nhuộm máu dân lành đều phải chịu báo ứng. Người thân là một Lệnh chủ, đương nhiên là không ngoại lệ.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng chợt nhận thấy trong lúc hắc y nhân nói, một luồng lực đạo từ y phát ra thâm nhập vào cơ thể mình lạnh toát đến nỗi hai đầu gối run lên.

Hắn thất kinh định nhảy lùi ra khỏi tầm không chế nhưng hai chân đã mềm nhũn, không còn đủ sức nhấc mình lên nữa.

Hắc y nhân đưa chùm Điện Thủ lên.

Đây là loại mũi tên bằng thép rất cứng, có bằng ngón tay út, dài nửa thước, được đúc từ xương chế tạo đặc biệt của Vũ Nội thập nhị lệnh, trên mỗi mũi tên đều có khắc tên hiệu của xưởng chế tạo.

Hắc y nhân kẹp mũi tên vào giữa hai ngón tay, giống như trẻ con chơi đùa, nhưng chỉ kẹp một cái đã làm mũi tên gãy thành hai đoạn.

Tôi chiếc thứ hai... thứ ba...

Cả bảy chiếc Điện Thủ đều bị kẹp gãy.

Tuyết Báo Tử Bạch Thắng thấy vậy toàn thân nổi da gà, mắt tròn tròn nhìn từng động tác của đối phương cho đến khi cả bảy mũi tên biến thành mười bốn đoạn rơi xuống đất.

Cuối cùng hắc y nhân đánh bạo hỏi :

– Người rút cuộc là ai?

Hắc y nhân không đáp tiếp tục đùa nghịch với ngọn Hồ Vĩ tiên trên tay.

Cây roi dài tới năm thước, cán to gần bằng cổ tay bị y dùng hai ngón tay kẹp gãy từng đoạn rơi xuống đất.

Tuyết Báo Tử không dám tin và mắt mình.

Nhưng bất luận thế nào thì đó vẫn là sự thật.

Tuyết Báo Tử chợt lạnh sống lưng.

Chẳng lẽ đây là loại công phu thượng thừa Khí kiếm mà giang hồ truyền ngôn?

Nhưng đây là thứ võ công cái thế, chỉ nghe truyền ngôn chứ chưa thấy ai luyện thành, làm sao một thiếu niên mới hăm bốn hăm lăm tuổi mà có được thành tựu như vậy?

Hắc y nhân nghịch nát chiếc roi xong ngẩng nhìn Tuyết Báo Tử hỏi :

– Người có biết đây là loại công phu gì không?

Tuyết Báo Tử run giọng đáp :

– Đó... có phải là... Khí Kiếm?

Hắc y nhân cười nói :

– Kê ra người cũng có một chút kiến thức đấy.

Tuyết Báo Tử liền rạp xuống đất nói :

– Tráng sĩ là người thần, tại hạ không biết nên lễ mạo phạm uy danh. Xin mở lượng từ bi tha tội chết...

Hắc y nhân gật đầu nói :

– Ta cứ ngỡ người của Vũ Nội thập nhị lệnh coi thiên hạ là của riêng mình, muốn giày xéo thế nào mặc sức, không ngờ người là một Lệnh chủ mà đến lúc tính mạng bị uy hiếp cũng biết hạ mình như thế.

Tuyết Báo Tử nhún nhúc cúi đầu.

Hắc y nhân nói tiếp :

– Nhưng người đã tỏ lời xin tha mạng thì ta cũng nể tình để khỏi bị mang tiếng là truy tàn sát tuyệt, mặc dù trong Vũ Nội thập nhị lệnh người là một trong số những người đáng chết...

Tuyết Báo Tử nghe tới đây thì mừng không tả xiết.

Nhưng hắc y nhân lại nói thêm :

– Nhưng hiện giờ thế lực của Vũ Nội thập nhị lệnh rất lớn, ta không tin rằng sau khi ta đi khỏi đây người không theo Thiết Hải Đường và Ứng Thiên Lý để gây tội ác với lương dân, vì thế phiền người phải nằm một thời gian...

Dứt lời vung trảo chộp vào hai vai Tuyết Báo Tử.

Chỉ nghe tiếng xương vỡ răng rắc, hai vai tên Lệnh chủ bị bóp vỡ xương, hắc rú lên một tiếng ngã xuống ngất đi.

Tiếng rú của Tuyết Báo Tử Bạch Thắng đã làm kinh động đến toàn bộ Thiết Ký mã trường.

Lúc này gió đã dịu đi chút ít, hơn nữa Ứng Thiên Lý và Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường thấy Quan Tuyết Vũ mãi không về đã sinh nghi, cho người dò xét.

Khắp mã trường vang lên tiếng quát tháo :

– Mau đi bắt người.

– Không được để tên nào chạy thoát.

– Ui chao. Có người bị giết.

Tiếng chân chạy rầm rập, tiếng ngựa sợ hãi hí vang, tiếng người la hét, tiếng binh khí rút ra khỏi vỏ tạo thành một âm thanh hỗn độn làm nao loạn cả mã trường.

Phút chốc đèn đóm được sáng lên sáng trưng, hàng chục bóng người lớn nhỏ chạy ra phía hậu viên.

Chỉ lát sau hắc y nhân đã bị đám đông tay xách đuốc, tay cầm đao kiếm vây chặt trước dãy cur phòng.

Giữa ba bốn chục cao thủ vây quanh, tay vung binh khí sáng ngời với ánh mắt thù địch chiếu vào mình, hắc y nhân vẫn bình thản không hề tỏ ra sợ hãi, trái lại mắt phát thần quang, thần thái rất hiên ngang, trên khuôn mặt anh tuấn còn hiện lên nụ cười nửa miệng tỏ ra không coi mấy chục coi thủ vào đâu.

Quần tặc đều sững sốt trước thái độ bình thản đang kinh ngạc của thiếu niên anh tuấn này.

Chưa bao giờ có người nào dám tỏ ra khinh thị đối với người của Vũ Nội thập nhị lệnh như thế, đừng nói một vài người mà ngay cả một môn phái, nghe tiếng người của Vũ Nội thập nhị lệnh hoặc tỏ ra ngoan ngoãn nhũn nhặn, hoặc lảng tránh từ xa.

Huống chi thiếu niên này mặt còn búng ra sữa, mới chỉ hăm bốn hăm lăm tuổi là cùng, hơn nữa lại một mình lạc vào giữa trọng địa của một lệnh đàn?

Từ đám đông vang lên tiếng quát :

– Bắt lấy hắn.

Lập tức một tên hán tử xông vào, tay cầm một thanh đao to bản vung lên chém xuống.

Hắc y nhân không di chuyển lấy một bước, chỉ đưa hai ngón tay ra kẹp lấy lưỡi đao.

Nên biết trong các lệnh dân của Vũ Nội thập nhị lệnh, phần đông đều có võ công không kém, đặc biệt tên hán tử vừa xuất thủ là Canh Phu là một trong ba tên thủ hạ thân tín của Lệnh chủ Phong Dực Đường Quan Tuyết Vũ nên võ công còn cao hơn đồng bọn một bậc, hiển nhiên một đao vừa chém xuống có uy lực ngàn cân.

Thế mà hắc y nhân chỉ khẽ đưa hai ngón tay ra kẹp, hơn nữa Canh Phu cố sức rút về mà không chút suy chuyển dờ người ra nhìn đối phương như bị thôi miên.

Hắc y nhân chỉ giữ lấy lưỡi đao mà không hề có phản ứng gì khác, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Quần tặc ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Giữa lúc đó thì một người rẽ đám đông bước vào.

Mọi người nhìn ra thì đó là Ứng Thiên Lý theo sau hắn còn có Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường.

Mới lướt mắt nhìn qua, Ứng Thiên Lý đã nhận ra hắc y nhân này là ai.

Đương nhiên hắc y nhân cũng nhận ra hắn. Và y tới đây, mục đích chủ yếu cũng là nhằm vào tên Tổng quản của Vũ Nội thập nhị lệnh.

Canh Phu thấy Tổng quản và Lệnh chủ đến, tinh thần phấn chấn lên, dùng hết sức bình sinh rút đao về, nhưng dù vận hết công lực đến mặt đỏ tía tai mà thanh đao vẫn không suy chuyển, giống như không phải bị kẹp trong hai ngón tay bằng xương bằng thịt mà bị một chiếc kim sắt kẹp chặt lại vậy.

Ứng Thiên Lý mặt bỗng biến sắc.

Canh Phu lúc bấy giờ tựa như bị một ma lực nào đó dính vào chuỗi đao, hắn có muốn bỏ đao lùi lại cũng không được.

Đột nhiên hắc y nhân lắc cánh tay.

Chỉ thấy Canh Phu, tay vẫn cầm thanh đao bay vút lên trên không cao tới ba trượng, rơi xuống một vùng bùn lầy đi mấy vòng không đứng lên nổi.

Mấy chục cặp mắt tròn tròn nhìn hắc y nhân đều phát ngơ.

Chỉ bằng hai ngón tay mà làm cho một cao thủ bắn đi như chiếc lá, nếu như không tận mắt chứng kiến thì có ai tin?

Lặng đi một lúc, chợt thấy hai tên hán tử hét to một tiếng lao vào Hắc y nhân hai ngọn trường thương đồng thời đâm xuống.

Hai tên này vốn là người luyện ngựa quen dùng trường thương, đầu buộc tua đỏ nhằm vào tả hữu hai vai hắc y nhân đâm chéch tới, thế rất ác hiểm.

Mấy chục người vây quanh reo hò vang dậy để hư trương thanh thế.

Ứng Thiên Lý biết rất rõ hai tên luyện ngựa không phải là đối thủ của hắc y nhân nhưng hắn không ngăn lại để tìm hiểu xem võ công của đối phương.

Dùng sinh mạng của thuộc hạ để kiểm nghiệm thì quả là một điều bất nhẫn.

Có lẽ do cũng biết cái giá như vậy là quá đắt nên hắn chăm chú theo dõi không bỏ sót một cử động nào của hắc y nhân.

Về mặt rất bình tĩnh, tư thế giữ nguyên không hề xê dịch.

Chỉ những kẻ có bản lĩnh cao cường đồng thời rất từng trải thì mới trấn tĩnh được như vậy.

Thế thương của hai tên hán tử rất mạnh có khả năng xuyên kim phá thạch.

Hắc y nhân không chút vội vã đưa tay lên.

Ứng Thiên Lý nhận thấy hắc y nhân đương thi triển chiêu thức Yến Song Phi xuất xứ trong phái Võ Đang.

Tuy đã biết đối phương có phản ứng nhưng hai tên hán tử vẫn tỏ ra rất tự tin trước sự theo dõi của mấy chục tên đồng bọn, lần này tất chúng lập được đại công.

Nhưng chúng đã không biết tự lượng sức.

Hắc y nhân tuy nhìn thì chậm nhưng kỳ thực động tác rất nhanh, vừa đưa tay ra đã nắm ngay được cả hai đầu ngón thương ghì chặt lại.

Đa đảm của hai ngón thương rất mạnh, nhưng khi bị bắt được thì dùng phất lại giống như đâm vào bức tường thép.

Bấy giờ mũi thương bằng thép nhọn hoắt chỉ cách vai hắc y nhân chừng vài tấc, hai tên hán tử vận thêm công lực cố đẩy vào nhưng không tiến thêm được một phân.

Không hiểu bằng cách nào, hai ngón thương chột cong oằn đi.

Hai tên hán tử vì dụng lực quá mạnh, tay vẫn nắm chặt cán thương, theo độ cong của ngón thương tiến về phía hắc y nhân.

Ứng Thiên Lý kinh hãi kêu lên :

– Cẩn thận.

Nhưng lời cảnh báo đó đã quá muộn.

Khi hai ngón thương cong lại đến mức cực hạn, hắc y nhân vùng mạnh hai tay.

Cán thương vốn có tính đàn hồi, do bị nén mà cong lại bấy giờ bật lên bắn hai tên hán tử lên tít tầng mây, cao đến năm sáu trượng.

Phương thức cũng giống như Canh Phu vừa rồi, nhưng hai tên này bắn cao hơn nhiều vì thế nhận hậu quả cũng bi thảm hơn.

Tiếng la kinh hoàng vang lên từ mấy chục miệng người.

Không ai kịp lao tới cứu.

Hai tên này rơi cách xa hiện trường tới bảy tám trượng xuống mái chuồng ngựa, độ cao quá lớn nên làm thủng cả mái, chắc khó mà toàn mạng.

Đàn ngựa trong chuồng sợ hãi giậm móng hí vang.

Tả thì chậm, nhưng kỳ thực diễn biến đó rất nhanh, từ khi hai tên hán tử xông vào đến khi rơi xuống chuồng ngựa, chỉ trong khoảnh khắc.

Mấy tên xách đuốc chạy vào xem, khi trở ra thì la toáng lên rằng hai tên hán tử kia đã chết.

Trên bộ mặt nhăn nhúm hiện lên nụ cười rất khó coi, Ứng Thiên Lý nhảy hai bước tới trước hắc y nhân.

Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường cũng chạy theo.

Ứng Thiên Lý đưa đôi mắt ti hí nhìn hắc y nhân một lúc mà không nói gì.

Tuy ngay từ đầu hắn đã nhận ra nhưng lâu nay thấy võ công của hắc y nhân quá cao cường nên hắn không tin rằng người đang thi triển thần công làm quần ma vỡ mặt chính là tiểu tử đó.

Nhưng nay nhìn kỹ lại thì đã xác nhận được rằng cái nhìn đầu tiên của hắn là không lầm.

Hắc y nhân cũng nhìn lại hắn ánh mắt lộ rõ sự ác cảm.

Cuối cùng Ứng Thiên Lý lên tiếng :

– Nếu lão phu không hoa mắt nhìn nhầm thì hình như chúng ta đã gặp nhau rồi có phải không?

Hắc y nhân gật đầu xác nhận :

– Không sai. Chúng ta đã gặp nhau.

Ứng Thiên Lý tiến thêm một bước nữa hỏi :

– Tại Lan Châu đúng không?

Hắc y nhân nói thêm :

– Không những thế mà trước đó chúng ta đã gặp nhau ở Tứ Lang thành nữa.

Câu đó đã đánh tan mọi hoài nghi trong lòng Ứng Thiên Lý.

Bộ mặt nhăn nheo của hắn tái xám đi rồi lại đỏ bầm trông thật khó coi.

– Như vậy là bằng hữu họ Khấu?

Hắc y nhân xác nhận :

– Khấu Anh Kiệt.

Ứng Thiên Lý nhắc lại :

– Khấu Anh Kiệt.

Rồi chợt cười hắc hắc hai tiếng nói thêm :

– Ta nhớ rồi. Nhớ rất rõ là khác.

Hắc y nhân đáp :

– Tại hạ cũng cho là như vậy.

Ứng Thiên Lý lại nói :

– Ngay lần gặp đầu tiên, người theo Quách Bạch Vân chống lại chúng ta, lão phu đã có ấn tượng. Sau đó tại Bạch Mã sơn trang không hiểu sao lúc đó Tông lệnh chủ lại tha không giết người?

Tôi đó giọng hắn bỗng vang lên the thé :

– Tên họ Khấu. Lần này người tới Thiết Ký mã trường này có ý đồ gì?

Hắc y nhân nhận mình là Khấu Anh Kiệt đương nhiên trước mặt Ứng Thiên Lý không ai có thể giả mạo được huống chi chàng đã nhớ rõ từng chi tiết như thế?

Chàng vẫn như xưa, chỉ là màu da sẫm lại một chút, trông có vẻ già dặn phong trần hơn.

Ngoài ra trước đây chàng chỉ giắt cây Như Ý Dao nhỏ trong người nay lưng đeo một thanh trường kiếm chuôi được chạm khắc công phu, tất là bảo kiếm.

Nghe Ứng Thiên Lý nói vậy, chàng lạnh lùng đáp :

– Tên họ Ứng. Vũ Nội thập nhị lệnh bạo hành vô lâm như vậy là quá nhiều rồi. Tại hạ muốn giúp các người chỉnh lý lại.

Ứng Thiên Lý ngửa mặt cất lên một tràng cuồng tiếu xong mới nói :

– Xem ra lời người rất gang thép. Nhưng chỉ sợ đó là lời nằm mê nói mộng của những kẻ mất trí mà thôi.

Khấu Anh Kiệt nghiêm nghị nói :

– Người sẽ thấy. Hơn nữa chuyện đó đã xảy ra.

Mắt Ứng Thiên Lý chợt long lên nhìn Khấu Anh Kiệt.

Hắn trầm giọng hỏi :

– Nói như vậy là chính người đã tàn sát và giải tán ba Phân đà của chúng ta?

Khấu Anh Kiệt bình thản xác nhận :

– Không sai. Chính tại hạ.

Ứng Thiên Lý rít lên :

– Người thật to gan.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Mới có chừng đó thì đâu đã có gì để gọi là to gan? Tại hạ còn nhiều việc hơn nữa. Nhưng tạm thời cứ từ nhỏ đến lớn, vừa rồi là Phân đà, bây giờ mới tới lệnh đàn... còn tới hai mươi bốn chỗ như vậy, không phải là ít việc.

Ứng Thiên Lý cố nén giận hỏi :

– Sau đó thì sao?

– Sau đó sẽ tới bãi phỏng quý Tổng lệnh đàn.

– Hô hô hô hô...

Ứng Thiên Lý lại cất một tràng cười nữa rồi đột ngột dừng lại, hừ một tiếng hỏi :

– Tên họ Khấu. Người không sợ bị cắt lưỡi hay sao? Hiện đang có họ Ứng ta ở đây, người có tiếp nổi không?

Khấu Anh Kiệt thân nhiên đáp :

– Cái đó còn phải xem mới biết được.

Chợt từ ngoài có hai người chạy vòng vào giữa đám người tới trước mặt Ứng Thiên Lý chấp tay vừa thở hổn hển vừa nói :

– Bẩm Đông gia.

Ứng Thiên Lý nhíu mày hỏi :

– Chuyện gì?

– Đã tìm được Quan lệnh chủ và Lý chương quấy.

– Chúng đâu.

Hai tên hán tử liếc nhìn Khấu Anh Kiệt hoài nghi.

Ứng Thiên Lý ra lệnh :

– Nói đi.

Một tên đáp :

– Hai vị đó... chết rồi.

Ứng Thiên Lý hừ một tiếng nghiêng chặt làm quai hàm bạnh ra như rắn hổ mang nhìn rất đáng sợ.

Hai tên hán tử len lén bước lui.

Tên Tổng quản từ từ quay sang nhìn Khấu Anh Kiệt.

Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu.

Đầu trường trở nên vô cùng căng thẳng và sung mãn sát cơ.

Bốn năm chục tên thủ hạ Vũ Nội thập nhị lệnh nín thở nhìn hai đối thủ, không dám nói một lời.

Cuối cùng Ứng Thiên Lý đưa tay lên sờ lại chiếc mũ rộng vành đội trên đầu, người ta thấy rõ hai cánh tay khẳng khiu của hắn run run.

Thực sự trong lòng tên Tổng quản đang rất kích động, không ngờ tiểu tử này có võ công cao cường đến thế.

Khấu Anh Kiệt hoàn toàn không có ý coi thường nhân vật thứ ba trong Vũ Nội thập nhị lệnh này.

Ngoài Thiết Hải Đường võ công đã tới mức xuất thần nhập hóa thì không nói, tới Thẩm Tổ Sương mà theo lời đồn thì bản lĩnh không kém gì Thành Ngọc Sương, đó là hai nữ kiệt được đánh giá ngang hàng với Quách Bạch Vân và Thiết Hải Đường.

Ở Quách Bạch Vân, Khấu Anh Kiệt đã chứng kiến tận mắt Thẩm Tổ Sương lợi hại thế nào.

Còn Ứng Thiên Lý trước đây đã từng đấu với sư phụ chàng. Tuy lúc ấy Quách Bạch Vân đã trọng thương nhưng chàng cũng nhận thấy võ công hắn rất cao, ngoài ra đó là nhân vật mưu mô hiểm trá.

Hai người nhìn nhau như vậy hồi lâu.

Cuối cùng Ứng Thiên Lý lên tiếng :

– Có phải Lý chương quấy là do người giết?

Khẩu Anh Kiệt gật đầu :

– Không sai.

– Vì sao?

– Vì dân trừ hại.

Ứng Thiên Lý không tỏ ra xúc động, hỏi lại :

– Vì dân trừ hại?

Nói xong đứng chếch ra một bên.

Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường đang đứng sau lưng tên Tổng quản, hiểu ý liền bước lên hai bước.

Như vậy bây giờ đối diện với Khẩu Anh Kiệt không phải Ứng Thiên Lý nữa mà chính là Niệm Vô Thường.

Tên Tổng quản và tên Lệnh chủ đã rất hiểu ý nhau.

Đối phó với một tên vô danh tiểu tốt sao lại phải xuất sư?

Trong thâm tâm, Niệm Vô Thường cũng ngứa ngáy chân tay muốn xem thử võ công của đối phương tới mức độ nào.

Trong các Lệnh đàn thì Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường là người có võ công cao nhất, vì thế luôn được đi tháp tùng Tổng quản.

Hắn là kẻ rất hiểu chiến và độc ác, hễ động thủ là giết người.

Sau khi thấy Khẩu Anh Kiệt xuất thủ đã thương Canh Phu và giết hai tên khác, mấy lần hắn định xuất thủ nhưng chưa được lệnh Ứng Thiên Lý nên chưa dám.

Nay tên Tổng quản bước tránh ra, hắn liền hiểu ý tiến vào ngay.

Tuy nhiên Niệm Vô Thường cũng biết rằng nhân vật này không phải tầm thường nên Tổng quản mới suy tính lâu như vậy.

Hơn nữa một lúc giết cả Lý Khoái Dao và Phong Dục Đường Quan Tuyết Vũ làm được việc đó không phải giản đơn.

Thực tâm mà nói, Nhất Chương Kim Tiền không dám chắc rằng mình sẽ thắng đối phương, nhưng dẫu có kém một chiêu nửa thức thì cũng không đến nỗi thảm bại.

Vì có Ứng Thiên Lý tại trường.

Hơn nữa, trong tình thế này buộc lòng hắn phải xuất thủ.

Được thường xuyên tháp tùng Ứng Tổng quản, trong những trường hợp cần hắn xuất thủ, chỉ vài ba chiêu là đủ giết chết đối phương, chẳng lẽ bây giờ lâm cường địch lại tránh đi?

Thực ra hắn chỉ có danh nghĩa là Lệnh chủ mà không có thực quyền, vì chưa lập được một Lệnh đàn mới.

Tuy tháp tùng Tổng quản đi tuần thị đó đây là điều vinh dự nhưng sao bằng thống lĩnh một phương?

Nay vừa khuyết chức Lệnh chủ Trường Bạch lệnh, chỉ cần lập được công lao thì khó gì chức vị của Quan Tuyết Vũ không rơi vào tay hắn?

Niệm Vô Thường liền nắm lấy cơ hội đó.

Ứng Thiên Lý thấy vậy rất đẹp lòng.

Hắn rất cảm chắc mình xuất thủ sẽ thắng Khẩu Anh Kiệt nhưng mất đi thân phận.

Nay có Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường đứng ra làm việc đó, hắn rất yên tâm và tin rằng Niệm Vô Thường cũng đủ sức thắng được đối phương.

Ứng Thiên Lý liền lùi lại ba bước lược trận.

Hai người đã đứng ở vị trí sẵn sàng xuất thủ, nhưng Khẩu Anh Kiệt lại đứng chếch sang bên trái một bước, thành ra chiếm được lợi thế hơn đối phương.

Trong trường đấu, ngoài Ứng Thiên Lý ra, không ai phát hiện được điều này.

Bởi phải là người rất giỏi về trận thức, thấy ngay Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường đang đứng trong thế hiểm.

Hắn định ra lời cảnh báo nhưng đã muộn.

Chính Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường xuất thủ trước.

Hắn lao vào chính diện, xuất thủ một lúc ba chiêu, song chương đánh vào ngực và diện môn Khấu Anh Kiệt, nhưng ngay sau đó thì tả chương biến thành trào Chop vào vai đối phương.

Ba chiêu có hư có thực, xuất thủ cực nhanh, người đứng ngoài xem đều ồ lên thán phục.

Chỉ có Ứng Thiên Lý là nhận ra Niệm Vô Thường đã mất tiên cơ.

Vì Khấu Anh Kiệt vẫn đứng bất động.

Chiến thuật lấy tĩnh chế động là rất lợi hại, đặc biệt người đó là cao thủ thượng thừa, vì đối phương phát ra hư chiêu chẳng những bất lợi mà còn có hại.

Khi đối phương đã nhận ra hư chiêu thì có biện pháp nào cũng mất đi cơ hội.

Khi tả chương của Niệm Vô Thường biến thành trào thì Khấu Anh Kiệt đã sẵn tới Chop ngang lấy khuỷu tay hắn bẻ quặt lại, đồng thời đưa tay trái tiếp hữu chương của hắn cũng vừa đánh sang.

Trong tiếng chương kinh tiếp nhau nổ vang động, người ta còn nghe cả tiếng xương vỡ và tiếng rú kinh hoàng của Niệm Vô Thường.

Người hắn bị đánh bật lên cao, cánh tay trái lủng lảng, từ trên không thò ra một vòi huyết.

Một tên nhảy lên tiếp lấy Niệm Vô Thường đặt nằm xuống đất.

Hắn vẫn còn sống nhưng đã bị trọng thương.

Quần tặc thất kinh ồ lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đại náo mã trường

Từ khi tổ chức Vũ Nội thập nhị lệnh được thành lập đến nay, từ chỗ mười hai lệnh đàn phát triển thành hai mươi bốn Lệnh đàn, chưa từng gặp trường hợp nào ngoại nhân dám xâm phạm vào trọng địa của một Lệnh đàn gây náo loạn như thế.

Điều đặc biệt là vị Lệnh chủ chỉ trong một chiêu đã bị đối phương đánh trọng thương, nhiều khả năng trở thành tàn phế.

Chưa hết.

Nhất Chương Kim Tiền Niệm Vô Thường nằm dưới đất vẫn lăn lộn không ngớt, người run bần bật thỉnh thoảng lại ói ra một bãi máu.

Quần tặc náo loạn cả lên.

Có người bảo hắn bị trúng phong, có người bảo rằng bệnh cũ tái phát.

Bị chấn thương thì đương nhiên rồi, nhưng có khi nào bị nội thương lại có triệu chứng kỳ quặc đó?

Chợt nghe tiếng Ứng Thiên Lý quát to :

— Im lặng.

Hắn bước tới gần Nhất Chương Kim Tiền cúi xuống xem mạch một lúc rồi lệnh cho thuộc hạ :

— Khiêng Niệm lệnh chủ về điểm huyết cho ngủ, lát nữa bốn tọa về sẽ chữa trị.

Mấy tên cát tiếng dạ ran khiêng Nhất Chương Kim Tiền đi.

Ứng Thiên Lý bước lên đứng đối diện với Khấu Anh Kiệt giương đôi mắt đỏ đờng đọc nhìn chàng nói :

– Tiểu huynh đệ. Đúng là Sĩ biệt tam nhật. Bằng Phách Thần Công của người thật lợi hại.

Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Bằng Phách Thần Công ư? Thế mà tại hạ không biết đấy. Chỉ là tôi lưu lại mấy thành, chắc các hạ cũng nhận ra...

Ứng Thiên Lý hận không thể đánh chết ngay kẻ chuyên môn gây náo này, nhưng qua một thời gian ngắn mà công lực của đối phương tăng tiến như thế, hẳn không dám khẳng định mình có thắng nổi hay không, vì thế còn do dự.

Khấu Anh Kiệt ôm quyền nói :

– Ứng Tổng quân. Có lẽ bây giờ tôi lượt các hạ.

Nói xong đưa hay tay lên ngực thủ thế.

Mặt Ứng Thiên Lý rần đánh lại, không hiểu trong đầu hẳn đang toan tính những gì?

Một lúc hẳn từ từ đưa chương lên.

Đột nhiên một luồng kinh lực vô cùng uy mãnh từ đối phương ập sang giống như một con triều cường.

Ứng Thiên Lý tuy đã vận đủ công lực nhưng vẫn không sao trụ vững bị đẩy bật tới ba bước mới giữ được trầm ổn.

Mặt hẳn tái mét rồi chuyển sang đỏ bầm.

Chỉ một chiêu này đủ thấy lợi hại rồi.

Giả như lúc đó mà Ứng Thiên Lý biết thiệt hơn cam nhận bại chạy đi thì có lẽ kết cục đã tốt hơn.

Ứng Thiên Lý cậy thế Vũ Nội Thập lệnh quen bạo hành, chưa chịu thua ai bao giờ nên đâu chịu cam bái hạ phong trước một tiểu tử miệng còn hôi sữa này?

Mặt khác, nhưng bản tính vốn ngoan cố, chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, hẳn chấp nhận hoặc chết hoặc bầm vằm địch nhân ra thành trăm mảnh.

Liền nhảy tránh sang bên rồi sấn tới hai bước găm lên :

– Tiểu tử. Ta sẽ moi tìm người.

Võ công của Ứng Thiên Lý cả nội ngoại đều thuộc lớp cao thủ hàng đầu của võ lâm, đặc biệt là vài năm qua được Thiết Hải Đường hướng dẫn luyện thành Nam nhạc khí công làm võ công hẳn tiến bộ vượt bậc.

Mặt khác hẳn đã thấy tận mắt Khấu Anh Kiệt lợi hại thế nào, có thể nói là hơn trước trăm lần, vì thế đâu dám coi thường?

Vừa xông vào, Ứng Thiên Lý đưa tay lên ngang ngực, vận Nam nhạc khí công lên tới cực hạn vào song thủ bức xuất ra.

Khấu Anh Kiệt cười lạnh nói :

– Ứng lão đầu. Mắt mèo mù của người còn chưa nhận ra lợi hại thì ta sẽ cho người ném khổ đau. Cần thận.

Dứt hai tay đang đưa lên ngực phát khí công chọt thu về.

Lập tức tà áo Ứng Thiên Lý bay lên phàn phật như gập con bão, chiếc mũ rộng vành trên cái đầu nhỏ xiu của hẳn bị cuốn bay đi.

Ứng Thiên Lý nghiêng răng cố chịu đựng.

Nhưng sau một lúc, hai tay để trước ngực của Ứng Thiên Lý run lên, người cũng run lên từng đợt.

Cứ mỗi lần như thế, Nam Nhạc khí công bức ra lại mạnh thêm một bậc.

Mấy chục người đứng ngoài nín thở theo dõi hai đại cao thủ đấu nội công.

Phút chốc, kinh lực bổ mẫn khắp trường đấu, khu vực năm trượng xung quanh hai đối thủ hình thành áp lực rất mạnh, không ai có thể tiến vào một bước, trái lại vòng người bị áp lực xô giạt cả ra.

Đột nhiên một tay Ứng Thiên Lý đẩy mạnh ra.

Đó chính là Càn Nguyên công lực nội gia hấn khổ luyện nhiều năm, với công phu cách không phát chuông có thể lấy được mạng người trong khoảng cách vài trượng.

Nhưng khi chuông lực đánh tới, Khấu Anh Kiệt vẫn đứng vững như núi Thái Sơn, chỉ có bộ y bào là lay động.

Ứng Thiên Lý phát chuông thứ hai... chuông thứ ba...

Tiếng gió nổi lên ào ào còn mạnh hơn trước gấp bội, khắp trường đấu cát bay đá chạy mịt mù.

Bọn cao thủ đứng ngoài phải bịt tai lại.

Nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn đứng vững như ngọc thụ lâm phong, không mấy may chuyển dịch.

Ứng Thiên Lý đã từng một vài lần dùng công phu này để đối phó với cường địch nhưng chưa bao giờ phải vận công lực đến đỉnh điểm như vậy.

Hắn vô cùng kinh ngạc tưởng chừng không sao tin được khi thấy Khấu Anh Kiệt tỏ ra không bị uy hiếp chút nào.

Kỳ chiêu đã xuất nhưng không đạt được hiệu quả, Ứng Thiên Lý biết đối phương mạnh hơn mình, nhưng không thể dừng tay được.

Hắn nghiêng răng nghĩ thầm :

– 'Cho dù có phải đổi mạng cũng phải giết cho được tiểu tử này'.

Thân ảnh cò mổ của hắn chợt lao vút lên cao rồi từ độ cao năm trượng bổ xuống, đầu dưới chân trên, bổ thẳng xuống địch nhân.

Ứng Thiên Lý có ngoại hiệu là Thanh Không Nhất Tập chính do từ tuyệt chiêu này mà ra nên vô cùng lợi hại.

Khấu Anh Kiệt không tránh, đưa hai tay lên đỡ.

Bốn bàn tay áp lấy nhau, một người trên không một người dưới đất, giống như người làm xiếc.

Quần ma đứng ngoài trông vào không hiểu hai đối thủ đang thi đấu theo phương thức gì.

Nhưng chỉ chốc lát, bốn bàn tay rời khỏi nhau.

Ứng Thiên Lý lại bay vút lên bắn và ngoài hai trượng lần đi mấy vòng mới đứng dậy được.

Mới rồi tiếp xúc với hai tay Khấu Anh Kiệt, hắn cảm thấy một luồng lực đạo nóng như lửa truyền nhập vào cơ thể mình, chính luồng nhiệt lực đó đã đánh bật hắn đi. Tuy chưa bị nội thương nhưng đến lúc này đầu vẫn còn nóng hầm hập như đang lên cơn sốt.

Khấu Anh Kiệt vẫn đứng nguyên chỗ cũ nói :

– Ứng lão đầu. Người không còn là đối thủ của ta nữa. Nộp mạng.

Ứng Thiên Lý rút ra một con dao mỏng sắc như nước đứng chờ địch.

Cây dao này đã từng mổ người lấy tim nên nhiều người gọi là Phẫu tâm đao, hắn hy vọng lần này cũng mổ lấy được tim Khấu Anh Kiệt.

Săm soi mũi đao trong tay, Ứng Thiên Lý nghiêng răng nói :

– Tiểu tử. Người sẽ thưởng thức mùi vị cây Phẫu tâm đao này của lão phu.

Nãy giờ thi Khấu Anh Kiệt đã tin chắc rằng mình đủ khả năng thắng đối phương, chỉ là nghĩ cách trừng phạt thế nào cho thích đáng.

Chàng từ từ rút bảo kiếm ra.

Ứng Thiên Lý chậm rãi bước từng bước đến gần, khi còn cách chừng trượng đột nhiên hắn chùng người thấp xuống rồi lao thẳng vào địch thủ như mũi tên, hai tay nguôi ngoà như tay vượn, một đao một trảo chớp tới diện môn và đâm vào ngực Khấu Anh Kiệt.

Thân pháp Ứng Thiên Lý cực nhanh nhưng Khấu Anh Kiệt cũng không chậm.

Khi tên tổng quân bổ tới thì chàng dùng một chiêu trong Kim Lý Hành Ba Đồ trượt sang bên như con cá.

Ứng Thiên Lý bổ sượt qua người chàng chỉ trong thước tắc.

Chùng như hấn đã tính trước điều này vừa lướt qua người Khấu Anh Kiệt thì đã quay lại rất nhanh, ngọn đao sắc như nước thoát khỏi tay bay vút tới hậu tâm chàng.

Nhìn qua thì Ứng Thiên Lý bị động nhưng bây giờ hóa ra chủ động, vì Khấu Anh Kiệt rất khó mà thoát được khỏi bị lưỡi dao đâm vào tim.

Nhưng không biết bằng cách nào chàng quay lại rất nhanh, bảo kiếm trong tay hoa lên.

Hai người chỉ cách nhau bốn năm thước, ngọn Phẫu tâm đao của Ứng Thiên Lý gần như là một mũi ám khí, và đao thế cực nhanh, dùng trường kiếm để đối phó là việc rất mạo hiểm, bởi vì chỉ chậm một sát na là bị mũi dao chọc vào tim ngay.

Quần tặc tin rằng lần này Ứng cửu gia đắc thủ, reo hò vang dậy cả lên.

Trong tiếng reo hò đó, chợt nghe keng một tiếng, đồng thời một vệt sáng bay vút vào bầu trời đêm.

Tiếp đó nghe bịch một tiếng khô khan.

Tiếng reo ngừng bật.

Huyết quang lóe lên, dưới ánh đèn tạo thành một vòi đỏ thẫm trông thật ghê rợn.

Mọi người nhìn lại, thấy Ứng Thiên Lý ngã ngửa ra, từ ống tay trái máu phun như suối, cánh tay bị chặt đứt rơi xuống đất.

Khấu Anh Kiệt nhảy tới hai bước, chỏ kiếm vào yết hầu đối phương.

Người Ứng Thiên Lý run lên.

Hơn bốn chục tên thủ hạ của Vũ Nội thập nhị lệnh cùng run, không ai hé răng nói một câu.

Mũi kiếm của Khấu Anh Kiệt đâm sâu vào một tấc.

Cái chết của Ứng Thiên Lý là khó tránh khỏi.

Khấu Anh Kiệt gằn giọng :

– Ứng lão đầu. Người đã phục chưa?

Ứng Thiên Lý đảo tròn mắt trắng đã không đáp.

Khấu Anh Kiệt lại hỏi :

– Có vẻ như người chưa muốn chết?

Ứng Thiên Lý gật đầu.

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng nói :

– Mang cánh tay người mà cắt đi. Về nói với tên họ Thiết hãy mau giải tán Vũ Nội thập nhị lệnh đi. Nếu không chỉ e rằng một thời gian ngắn nữa ta sẽ đến gặp hấn. Đến khi đó thì...

Lời đến đó hừ một tiếng không nói tiếp nữa, thu kiếm lại.

Ứng Thiên Lý thất thểu chống tay ngồi dậy.

Khấu Anh Kiệt nói tiếp :

– Người phải lập tức giải tán mấy lệnh đàn này. Nếu ta bắt gặp Lệnh đàn nào đang hoạt động thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Cắt lời tung mình nhảy qua đầu vòng người biến vào đêm tối.

Quần tặc đứng ngẩn mặt nhìn theo, không ai dám ngăn cản, cũng không tên nào dám lên tiếng.

Chờ đến khi chàng đi xa, chúng mới xúm lại đỡ Ứng Thiên Lý lên, không quên mang theo cả cánh tay mới đứt lìa của hấn.

Chẳng mấy chốc tin tức về cái chết của Lý Khoái Dao lan khắp mấy trấn lân cận, đặc biệt là ở Bảo Khê.

Chỉ trừ một số rất ít người khóc thương hấn, chủ yếu là gia quyến, còn hầu hết đều truyền cho nhau tin mừng đó với sự hả hê.

Trong tất cả các khách điểm tửu lâu cho tới những hàng cơm quán nước, ở đâu cũng bàn đến tin này.

Cây đồ thì cáo chôn tan.

Ngay sau đó, cơ nghiệp đồ sộ của Lý Khoái Dao ở Đồng Tước viện gồm đồ trường, khách điểm và kỹ viện bị đóng cửa, bọn thủ hạ thân tín của hắn kẻ chết, người bỏ đi biệt tích.

Tài sản gồm hàng trăm vạn của Lý Khoái Dao do kinh doanh bất hợp pháp, bức hiếp lương dân mà có được bị phong tỏa, chỉ trừ ra một số đủ nuôi sống gia quyến hắn, còn lại do một người họ Trác đứng ra phụ trách đem phân phát cho dân nghèo.

Đó là tin vui bất ngờ và vượt quá lòng mong đợi của mọi người.

Tin tức vừa truyền ra, hàng mấy trăm cùng nhân trong khu vực xung quanh Báo Khê trăm dặm nô nức kéo tới lĩnh phần.

Vị họ Trác chẳng qua vì nghĩa cử mà đứng ra đảm nhận việc này, phân phát một cách công tâm.

Hàng ngàn cư dân bản hàn đều được chia một khoản trợ cấp kha khá, đủ sống tạm tiện được vài năm.

Nhân vật họ Trác đó chẳng phải ai khác chính là vị nghĩa hiệp rất có danh Trác tiểu thái tử Trác Minh Quân.

Vẫn trong căn phòng khách tồi tàn của Thái Gia khách điểm, Trác tiểu thái tử Trác Minh Quân đang một mình ngồi uống rượu giải sầu.

Trước mặt y là bình rượu đã voi một nửa, một đĩa rau xào và một đĩa thịt bò.

Cứ nhấp một ngụm là y lại gấp một đĩa rau và một miếng thịt bò.

Không khí bên ngoài vẫn lạnh ngắt.

Phòng bên cạnh đóng cửa. Từ sáng sớm Quách Bạch Vân đã cưỡi con tuấn mã Hắc Thủy Tiên không biết đi đâu tới giờ vẫn chưa về.

Trác Minh Quân hiểu rằng nàng đi thăm dò tin tức về Khấu Anh Kiệt.

Trong suốt ba ngày qua, Quách Thái Linh ra đi từ sáng đến tối mịt mới về nhưng vẫn không biết được tin tức gì.

Cũng chính vì lẽ đó mà bây giờ Trác Minh Quân chưa thể bỏ mặc Quách Thái Linh ở đây một mình được.

Làm sao mà Khấu lão đệ nỡ bỏ Quách cô nương mà đi như thế chứ?

Cô ta ôm mối tương tư một mình như vậy rồi kết quả sẽ ra sao?

Cứ nghĩ như vậy Trác Minh Quân lại buông tiếng thở dài.

Mối tình không trọn, bây giờ Thúy Liên lại chết đi khiến lòng y tan nát, không có hứng thú với bất cứ điều gì.

Uống rượu một mình từ chiều tới giờ đã uống gần hai bình rượu nhưng Trác Minh Quân vẫn chưa say.

Càng uống, y càng thấy trống vắng, vô vị, chán chường.

Y chợt nghĩ đến gia đình, song thân hằng mòn mỏi mong đợi y sớm thành gia thất, vì còn một cô em gái còn chưa xuất giá.

Thế mà y vẫn biền biệt chốn giang hồ.

Đã ba năm dần bước phong trần, bô ba khắp chân trời góc biển nhưng cuối cùng thì được kết quả gì?

Mối tình giành cho người trong mộng đã hóa thành không, chấp nhận một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ tương đối dễ dàng, nay cũng biến thành mây khói, hơn nữa để lại một nỗi thương đau và sự hối hận sẽ mang suốt đời.

Y lại nghĩ đến mối tình khó hiểu giữa Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh.

Y không biết rõ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng thâm trách Khấu Anh Kiệt đã quá ư vô tình.

Vì sao chàng lại kỳ quặc như thế?

Trác Minh Quân biết rằng không phải Khấu Anh Kiệt không yêu Quách Thái Linh nhưng vì sao yêu mà để người ta héo hon, còm cõi vì tương tư mình cứ tìm cách tránh mặt?

Thật không sao hiểu nổi.

Nghĩ tới điều này, y chỉ muốn gấp ngay Khấu Anh Kiệt để mắng nhiếc chàng để trút hận cho Quách Thái Linh.

Trong phòng đã chấp choạng tối, Trác Minh Quân đứng lên thấp đèn.

Chợt vang lên tiếng bước chân.

Trác Minh Quân vội đến cửa phòng nhòm ra.

Đúng là Quách Thái Linh đã về, tay cầm chiếc roi ngựa, mình mặc bộ hoàng y lấm đất bụi, đầu tóc xõa tung.

Nàng gật đầu chào Trác Minh Quân rồi nở nụ cười không được tươi tắn gì cho lắm và quày quả bước về phòng mình.

Không cần hỏi, y cũng biết rằng hôm nay Quách Thái Linh vẫn không thu được kết quả gì khả quan.

Trác Minh Quân thu dọn bàn, sửa sang lại y phục rồi đến trước cửa phòng Quách Thái Linh nói :

– Quách cô nương tôi đến đây.

Tiếng Quách Thái Linh trả lời :

– Tôi mệt quá. Trác huynh, có gì thì nói đi, nếu không để mai chúng ta gặp nhau sẽ nói có được không?

Trác Minh Quân thờ dãi quay về phòng.

Nhưng mới đi được vài bước thì chợt nghe sau lưng kết một tiếng, cửa phòng mở ra.

Trác Minh Quân quay lại, thấy Quách Thái Linh đứng trong ngưỡng cửa.

Nghĩ rằng mình đã làm gì thất thố khiến nàng không được hài lòng, Trác Minh Quân lúng túng nói :

– Cô nương..

Quách Thái Linh nói :

– Huynh ấy có đến Thiết Ký mã trường.

Trác Minh Quân hỏi :

– Khấu Anh Kiệt?

Giọng Quách Thái Linh lạnh lùng :

– Chính thế. Nhiều người ở đó có chứng kiến sự việc...

– Việc gì?

– Nghe nói Vũ Nội thập nhị lệnh bị giết mất mấy tên. Không những huynh ấy đánh dẹp Lệnh đàn Trường Bạch mà còn đánh trọng thương tên Tổng quản Ứng Thiên Lý, chém đứt một cánh tay hắn.

Trác Minh Quân vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hỏi :

– Thật có chuyện tày trời đó sao? Đó đúng là kiệt tác của Khấu lão đệ không?

Quách Thái Linh gật đầu đáp :

– Không phải Khấu sư ca thì còn ai nữa? Chính mấy tên ở Thiết Ký mã trường kể lại với tôi mà. Huynh ấy tự xưng tên họ, còn công khai thách đấu với Ứng Thiên Lý nói rằng họ đã hai lần gặp nhau, trong đó có một lần ở Bạch Mã sơn trang.

Trác Minh Quân trầm ngâm một lúc rồi nói :

– Như vậy là truyền ngôn về vị kỳ hiệp Kim Lý Ngư gần đây xuất hiện trên võ lâm đúng là Khấu lão đệ rồi... Nhưng vì sao đã tới đây mà không chịu tới gặp chúng ta mà ẩn tích vậy chứ?

Quách Thái Linh cười âm đạm, không nói gì.

Trác Minh Quân hỏi dò :

– Hay cô nương đã gặp y rồi?

Quách Thái Linh lắc đầu chưa chắc nói :

– Trác huynh còn chưa nhận ra ý đồ của anh ta sao? Rõ ràng huynh ấy cố tránh mặt tôi. Nếu không...

Nói đến đó, giọng nàng bỗng trầm xuống, nước mắt ứa ra vội chạy vào phòng ngồi gục mặt xuống bàn khóc nức lên.

Trác Minh Quân thấy vậy lòng bỗng nặng trĩu.

Y bước theo vào, đứng nhìn đôi vai nhỏ của nàng run run theo nhịp khóc, thương cảm không biết ngăn nào.

Lúc sau y nhẹ giọng nói :

– Cô nương đừng khóc nữa. Không phải Khấu lão đệ chủ định thế đâu. Cô nương hiểu sao rồi...

Quách Thái Linh ngẩng lên nói :

– Tôi hiểu sai ư? Không đời nào. Rõ ràng anh ấy muốn tránh mặt tôi. Huynh ấy căm ghét tôi.

Trác Minh Quân ôn tồn nói :

– Cô nương đừng nói thế. Làm gì có chuyện đó.

Giọng Quách Thái Linh gay gắt :

– Sao lại không? Chỉ vì huynh chưa hiểu ra đó thôi. Rõ quá mà. Huynh ấy căm ghét tôi. Tôi biết...

Nói đến đó lại gục đầu xuống khóc.

Trác Minh Quân vẫn cố thuyết phục :

– Đó chỉ vì Khấu lão đệ nóng lòng muốn báo thù chứ không phải là hấn muốn tránh mặt cô nương đâu...

Quách Thái Linh vẫn khóc tím tím.

Trác Minh Quân bước đến bàn, rót một chén trà đẩy tới trước mặt Quách Thái Linh dịu dàng nói :

– Cô nương hãy uống một ngụm nước cho tỉnh táo.

Quách Thái Linh ngẩng lên nhìn y qua làn nước mắt gạt đầu nói :

– Cảm ơn Trác huynh... Máy hôm nay muội làm phiền huynh nhiều quá. Thật không biết phải làm gì để cảm tạ Trác huynh.

Tự nhiên nàng đổi cách xưng hô thân mật hơn làm Trác Minh Quân cảm động đến phát khóc, lúng túng nói :

– Cô nương đừng khách sáo.

Quách Thái Linh bung chén trà lên nhấp một ngụm rồi nhìn vào nơi xa xăm, miệng lầm bầm như nói một mình :

– Vì sao huynh ấy phải như thế chứ? Nếu có hận thì cũng nên nói một lời, sao lại tránh mặt?

Thấy nàng sầu khổ như thế, Trác Minh Quân chỉ muốn đến ôm nàng vào lòng để vỗ về an ủi.

Suốt mấy năm nay, y đã từng ao ước như thế biết bao lần.

Nhưng bây giờ không thể làm như thế.

Vì tình bằng hữu, vì tình yêu mà y phải dùng lý trí để thắng tình cảm.

Hơn nữa, trước đây thì còn có hy vọng, nhưng bây giờ thì hy vọng ấy đã tuột xa khỏi tầm tay.

Bởi vì nàng đã hiến trọn con tim cho Khấu Anh Kiệt mất rồi.

Lý trí thì biết rõ như thế, nhưng mắt thấy người mà mình yêu quý nhất trong đời sầu thảm thế kia, y cảm thấy tim mình tan nát...

Một lúc sau Quách Thái Linh lại ngẩng mặt lên.

Thấy vẻ mặt sầu thảm của Trác Minh Quân nàng nhủ mảy hỏi :

– Trác huynh sao thế?

Trác Minh Quân bối rối trả lời :

– Tôi... tôi... không có gì.

Quách Thái Linh lo lắng nói :

– Không. Hình như huynh không được khỏe.

Bất ngờ y đưa tay nắm lấy bàn tay mảnh mai của Quách Thái Linh nhưng chỉ trong một thoáng rồi rút về ngay.

Quách Thái Linh mở to mắt kinh ngạc nhìn y.

Trác Minh Quân vô cùng bối rối trước hành động không tự chủ của mình, mặt đỏ bừng lên.

Vừa rồi Quách Thái Linh bị bất ngờ nên không hề phản ứng.

Nhưng bây giờ thấy sự luống cuống của đối phương, nàng chợt hiểu ra nội tâm của y và cũng đỏ mặt lên.

Sau cơn bột phát, Trác Minh Quân lúng túng nói :

– Cô nương... đừng giận. Đó là tôi... thật tâm..

Trong lòng Quách Thái Linh lúc ấy vừa bức, vừa giận lại vừa thấy khó xử.

Với bản tính của nàng, nếu ở trường hợp khác thì sẽ không ngần ngại gì cho đối phương một cái tát.

Nhưng thời gian qua nàng chịu ơn Trác Minh Quân rất nhiều nên không thể làm thế, hơn nữa nàng biết rằng y thực sự quý mến Khấu Anh Kiệt, và đã thành tâm vun đắp cho mối tình của hai người.

Trước đây Quách Thái Linh cũng biết Trác Minh Quân si tâm vì mình, nên nàng đã tìm cách lảng tránh.

Nay tình hình đã khác trước, vì thấy Trác Minh Quân quý mến Khấu Anh Kiệt thật lòng, mặt khác y đã có vị hôn thê nên nàng không bận tâm đến vấn đề đó nữa.

Nào ngờ đến bây giờ y vẫn còn si tâm.

Chính sự chân thành của y đã làm nàng khó xử.

Nhưng nói cho cùng, một người si tâm một người khác thì có lỗi gì?

Nàng lắc đầu nói :

– Trác huynh. Sao huynh phải khổ như thế?

Trác Minh Quân hồi hận nói :

– Tôi... chỉ vì nhất thời... xúc động quá. Tôi đã sai...

Quách Thái Linh nói giọng cảm thông :

– Thôi huynh đừng tự trách mình nữa, mọi người không giận đâu. Dù sao đó cũng là xuất phát từ tình cảm..

Trác Minh Quân ngạc nhiên hỏi :

– Cô nương biết tình cảm của tôi sao?

– Đương nhiên biết. Nhưng Trác huynh, nếu bây giờ huynh vẫn còn tình cảm đó thì xin hãy vĩnh viễn nén xuống đáy lòng.

Trác Minh Quân gật đầu.

Quách Thái Linh lại nói :

– Người ta phần lớn đều không thể đạt được ý nguyện của mình. Thực ra mọi người cũng không hơn gì huynh đâu.

Trác Minh Quân thờ dãi nói :

– Chỉ có khác là cô nương không dễ từ bỏ lập trường. Tuy tôi không được như cô nương nhưng tin rằng sẽ thực hiện được lời khuyên của cô nương.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Muội tin như thế. Đó chính là điều làm cho muội kính trọng huynh.

– Tôi hiểu ý cô nương.

Quách Thái Linh nói tiếp :

– Tôi mang nợ Khấu Anh Kiệt rất nhiều, đó là lý do mà tôi nhất quyết phải tìm gặp cho bằng được.

Trác Minh Quân hỏi :

– Cô nương nói thế... tức là quyết tìm Khấu lão đệ chỉ để phục ân thôi sao?

Quách Thái Linh trầm ngâm nói :

– Cũng không hẳn thế...

Tuy bản tính kiên cường, hào sảng nhưng dù sao nàng cũng là một thiếu nữ nên không thể thẳng thắn thừa nhận trước mặt người khác nỗi lòng của mình.

Nói xong nàng ửng đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Bên ngoài trời đã tối, gió càng mạnh hơn, thổi xào xạc qua liếp cửa.

Hai người im lặng hồi lâu.

Trác Minh Quân chợt thấy sau cuộc nói chuyện này, mình cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, đối xử với Quách Thái Linh tự nhiên hơn, không còn ngượng ngùng khó xử như trước nữa, có thể nhìn vào mặt nàng mà không ngại.

Đó là kết quả của sự ngay thẳng, chân tình của Quách Thái Linh. Điều đó giúp cho y thắng được bản thân mình, vượt qua được những ý niệm còn chưa được lành mạnh, trong sáng.

Một cách tự nhiên, y đứng dậy thấp đèn lên.

Khi ánh lửa vừa bật sáng, Trác Minh Quân chợt trông thấy một nhân ảnh lách qua cửa rồi biến mất.

Y vội lao ra cửa quát lên :

– Ai?

Không có tiếng trả lời.

Trác Minh Quân đưa mắt nhìn, kịp thấy một bóng người bận hắc trường bào vượt qua góc tường rồi mất hút.

Thần pháp người kia thật siêu tuyệt.

Quách Thái Linh từ trong phòng bước ra hỏi :

– Trác huynh. Có người hay sao?

Trác Minh Quân chỉ về hướng người kia vừa đi khuất đáp :

– Tôi thấy rõ người từ trước cửa phòng chạy ra hướng đó. Chúng ta hãy phân đầu đuổi theo, tin rằng y không chạy thoát được.

– Người đó hình dạng thế nào?

– Không thấy rõ, chỉ kịp nhận ra người đó bận hắc y mà thôi.

Dứt lời tung mình nhảy lên mái nhà đuổi theo hướng hắc y nhân vừa đi khuất.

Hai tiếng hắc y làm cho Quách Thái Linh ngẩn ra một lúc, sau đó trấn tĩnh ngay chạy theo Trác Minh Quân.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tình sâu hận nặng

Trác tiểu thái tử Trác Minh Quân thi triển khinh công thượng thừa 'Yến Tử Phi Vân', chuyển theo mái nhà, lướt trên ngọn khu vườn thưa, phút chốc đã ra khỏi khách điểm.

Bên ngoài là một cánh đồng bằng phẳng, trong khu vực nửa dặm không có nhà cửa cây cối gì nên tầm nhìn rất thoáng đãng.

Nhờ ánh sao, Trác Minh Quân dễ dàng phát hiện được hắc y nhân chạy phía trước mình chừng mười mấy trượng.

Hai người một trước một sau thi triển hết khinh công người chạy kẻ đuổi.

Khoảng cách thu ngắn dần.

Chạy thêm chừng hai dặm thì đột nhiên hắc y nhân giảm tốc độ, tới một khu vườn thì dừng lại không chạy nữa.

Trác Minh Quân kinh ngạc nghĩ thầm :

— 'Xem ra thân pháp người này không hề kém mình, sao bỗng nhiên dừng lại? Chẳng lẽ hắc hủ như mình tới đây có ý đồ?'

Nhưng Trác tiểu thái tử là người không sợ trời không sợ đất, có đây lại kiêu kỳ một tên nghe lén?

Ở đó hình như là một khu vườn hoang, vì không có nhà cửa làng mạc gì, cách không xa có một đầm nước hai bên bờ mọc đầy lau sậy.

Gió lạnh vẫn quất vào người như ngàn mũi kim đâm vào da thịt.

Hắc y nhân dừng lại bên một gốc cây đứng theo thế Kim kê độc lập, rõ ràng là có ý khiêu chiến.

Trác Minh Quân cười thầm tự nhủ :

— 'Để xem người làm gì được ta'.

Vừa nghĩ vừa gia tăng thân pháp lao tới gần.

Nhưng khi song phương cách chừng mười trượng thì hắc y nhân quay lại nhìn thoáng qua rồi tiếp tục bỏ chạy vào sâu khu rừng.

Trác Minh Quân quát lên :

— Tiểu bối. Để xem người chạy đâu cho thoát.

Vừa quát vừa dốc sức truy đuổi.

Nhưng lần này thì hắc y nhân chạy còn nhanh hơn trước rất nhiều.

Trác Minh Quân kinh dị nghĩ thầm :

— 'Mình chưa bao giờ thấy người nào có khinh công trác tuyệt như thế. Nếu muốn hắc hủ có thể bỏ xa mình tới cả dặm rồi. Hắc hủ như mình tới đây có ý gì chứ? Hay định trả thù cho Lý Khoái Dao?'

Nghĩ thế y nhếch môi cười nhạt và vẫn tiếp tục đuổi theo.

Đúng là khu vườn hoang, vì cây đã bị chặt phá khá nhiều, khắp nơi mọc đầy cỏ dại cao tới đầu gối.

Cuối vườn có một mái lều tranh nhỏ, loại lều dựng để coi nương rẫy trông đã cũ nhưng vẫn còn khá kín đáo.

Tới trước gian lều, hắc y nhân dừng lại không chạy nữa.

Sợ có quỷ kế gì, Trác Minh Quân cũng dừng lại cách đối phương năm trượng, từ từ tiến dần lại.

Tuy khinh công không phải tầm thường nhưng vì thi triển hết thân pháp chạy một hơi tới bốn năm dặm, y cũng thấm mệt thở hổn hển.

Hắc y nhân không chạy đi như lần trước nữa mà có ý chờ cho Trác Minh Quân đến gần.

Còn cách chừng một trượng thì Trác Minh Quân dừng lại.

Hắc y nhân vẫn không quay lại.

Trác Minh Quân cười lạnh một tiếng, cất giọng nói :

– Tại hạ và bằng hữu chưa hề quen biết, có gì lại tới phòng nghe lén? Thân là đại trượng phu nam tử hán, làm thế không biết xấu hổ sao?

Người kia thở dài một tiếng, không nói gì.

Trác Minh Quân xẵng giọng :

– Thế nào? Sao người không nói gì cả?

Trác Minh Quân nghĩ rằng đối phương định chạy liền lao tới, hữu chưởng giương lên vận Xuyên tâm chưởng đánh tới.

Hắc y nhân không tránh, cũng không quay lại, chỉ đánh quật tay lại đã hóa giải ngay được một chưởng của Trác Minh Quân.

Chưởng đánh ra bị tiêu thất không để lại mảy may dấu vết, như tiếng cá quẫy bị tan đi giữa muôn lớp sóng.

Trác Minh Quân thấy vậy vô cùng kinh hãi.

Y đã từng chứng kiến thân pháp kinh nhân của đối phương, nay chỉ một chiêu này cũng đủ thấy võ công hán đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Là đệ tử chân truyền của Thành Ngọc Sương, Trác Minh Quân xứng đáng được liệt danh vào nhất lưu cao thủ võ lâm, bình thường khó tìm được địch thủ.

Nhưng qua thân pháp và chỉ một chiêu vừa rồi, y hiểu rằng mình không xứng là đối thủ một chiêu của đối phương.

Xem ra hắc y nhân không có ác ý, nếu vừa rồi hán phản kích thì y đã bị bại rồi.

Cao thủ quá chiêu chỉ cần chừng đó cũng đã quá hiểu nhau.

Ngoại trừ trường hợp quyết đấu một mất một còn, nếu không bây giờ Trác Minh Quân có lý do gì mà không xuất thủ nữa?

Liền nói :

– Võ công của các hạ thật phi phàm, tất không phải là hạng vô danh. Xin cho biết quý hiệu và đang đêm đến phòng tại hạ nghe lén có ý đồ gì?

Ngữ khí tuy nhã nhặn nhưng khá nghiêm khắc.

– Xin Trác huynh thứ lỗi, đó là điều bất đắc dĩ.

Trác Minh Quân ngậy người nhìn đối phương kinh ngạc thốt lên :

– Người là...

Hắc y nhân quay lại.

Trác Minh Quân nhảy bổ tới mừng rỡ kêu lên :

– Khẩu lão đệ.

Hắc y nhân không phải ai khác chính là Khẩu Anh Kiệt.

Hơn một năm không gặp, trông chàng già dặn hơn, nước da hơi sạm lại nhưng hồng nhuận, cường tráng hơn.

Khẩu Anh Kiệt cầm lấy cả hai tay của Trác Minh Quân cười nói :

– Đại ca, hơn một năm qua, tiểu đệ nhớ huynh quá.

Họ nắm chặt lấy tay nhau, mắt nhìn nhau đầy kích động.

Trác Minh Quân nói :

– Lão đệ đã tới đây, thế là rất tốt. Chính ta đang mong chờ đệ.

Nói rồi vùng ra định đi.

Khẩu Anh Kiệt giữ lại hỏi :

– Đại ca làm gì thế?

– Ta đi gọi Quách Thái Linh tới đây. Cô ấy...

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Không, đại ca đừng làm thế...

Mắt chàng lộ vẻ sầu tư.

Trác Minh Quân nghiêm khắc nhìn chàng hỏi :

– Vì sao?

Khấu Anh Kiệt cười khỏ nói :

– Tiểu đệ dẫn đại ca tới đây vì không muốn làm kinh động đến cô ấy.

– Nhưng vì sao người phải làm thế?

Khấu Anh Kiệt lúng túng trả lời :

– Vì tiểu đệ có một nỗi khổ tâm, hiện tại chưa thể gặp Quách Thái Linh được.

Trác Minh Quân không chịu buông tha :

– Nỗi khổ tâm gì chứ?

Giọng chàng van vãn :

– Trác đại ca tạm thời đừng tra vấn tiểu đệ chuyện này được không?

Trác Minh Quân đăm đăm nhìn vào mắt chàng hồi lâu rồi gật đầu nói :

– Thôi được. Ta sẽ không gọi cô ấy nữa. Thời gian hơn một năm qua lão đệ sống thế nào Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Tiểu đệ bình thường thôi.

– Phải. Lão đệ đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, nhất là võ công tăng tiến vượt bậc, ngu huynh rất mừng.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Năm qua tiểu đệ được một vị nghĩa huynh kiên trì truyền thụ võ công, kết hợp với luyện võ học bí truyền của sư môn nên cũng thu được một số thành tựu.

Trác Minh Quân ngạc nhiên hỏi :

– Nghĩa huynh nào thế?

Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Vị đó đại ca không biết đâu. Sau này tiểu đệ sẽ kể tường tận cho huynh nghe. Năm qua huynh sống thế nào?

– Ta ư?

Mặt y lộ vẻ đăm chiêu thờ dãi đáp :

– Ta cũng vẫn thế, không có gì khác trước. Thậm chí...

Nhưng tới đó thì dừng lại không nói nữa, kéo tay Khấu Anh Kiệt nói :

– Thôi, lão đệ hãy theo ta. Chúng ta về khách điểm nói chuyện.

Khấu Anh Kiệt từ chối :

– Tiểu đệ thấy chúng ta nói chuyện ở đây tiện hơn.

Trác Minh Quân liền nhớ tới Quách Thái Linh cười nói :

– Ta quên mất rằng người không muốn gặp Quách Thái Linh. Lão đệ. Hãy nói đi, vì sao thế? Cô ấy tìm người suốt một năm nay, héo hon mòn mỏi vì người, chịu không biết bao nhiêu gian nan đau khổ...

Khấu Anh Kiệt không nói gì, mở cửa đi vào lều.

Trác Minh Quân bước vào theo.

Trong lều không có bàn ghế gì, chỉ có một tấm đệm rom và vài khúc gỗ kê làm ghế, một phiến đá phẳng làm bàn.

Hai người ngồi đối diện qua bộ bàn ấy.

Khấu Anh Kiệt nói về có lỗi :

– Tiểu đệ dùng ngôi lều này ở tạm và mọi hôm ăn uống ở các phạn điểm, không nấu nướng gì cả. Mong đại ca lượng thứ.

Trác Minh Quân gạt đi :

– Chúng ta gặp được nhau là tốt rồi, lão đệ đừng khách khí. Nào nói đi, thời gian qua người đến những đâu?

Khấu Anh Kiệt trầm giọng nói :

– Tiểu đệ đã lập thệ rằng nếu không thể báo thù cho sư phụ, chấn hưng lại Bạch Mã sơn trang thì sẽ tự vẫn trước mộ tiên sư để tạ ân. Ngoài hai việc đó ra, tiểu đệ không nghĩ gì thêm nữa.

Trác Minh Quân gật đầu nói :

– Chí nguyện đó đương nhiên là rất đáng khâm phục. Thế nhưng chuyện của lão đệ và Quách cô nương...

Khấu Anh Kiệt ngắt lời :

– Trác đại ca đừng nói tới chuyện đó nữa được không?

Trác Minh Quân lòng đầy cảm xúc nói :

– Khấu lão đệ. Làm sao người lại nói thế? Lẽ nào lão đệ quên mất lời ủy thác và tâm nguyện của lệnh sư hay sao?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Đương nhiên là tiểu đệ không quên, nhưng có những đột biến xảy ra, tiểu đệ tin rằng mình xử sự không sai. Cốt yếu nhất là tự vấn lương tâm không có gì phải hổ thẹn.

Nói xong đứng lên đi đi lại lại trong phòng, vẻ rất kích động.

Trác Minh Quân vẫn cố sức thuyết phục :

– Huỳnh đệ. Quách cô nương còn ít tuổi vì thế xử sự có khi bồng bột, sao đệ cứ nuôi mãi mối hận đó? Làm sao lão đệ không chịu đặt mình vào trường hợp cô ấy, suốt một năm trời dằn vặt vì sự nông nổi đó của mình? Nếu lão đệ cứ cố chấp như vậy, ngay chính ta cũng trách lão đệ nhiều lắm đó.

Khấu Anh Kiệt dừng lại bên bàn nói :

– Làm sao mà tiểu đệ hận cô ấy được? Chỉ là... tiểu đệ không muốn... làm cho cô ấy phải khó xử.

Trác Minh Quân nhíu mày hỏi :

– Sao lại khó xử?

Bộ mặt anh tuấn của chàng lộ vẻ thê lương.

Chàng đắm đắm nhìn ra cửa một lúc rồi thờ dãi nói tiếp :

– Tiểu đệ nghĩ rằng... có lẽ giữa đại ca và Quách Thái Linh so với mình...

Trác Minh Quân mặt biến sắc, đứng bật lên nói :

– Làm sao người lại nói thế? Thật là hồ đồ.

Bây giờ thì Khấu Anh Kiệt tỏ ra trầm tĩnh hơn.

Chàng thấp giọng nói :

– Xin đại ca đừng giận. Hãy ngồi xuống nghe tiểu đệ nói một lời được không?

Hai người lại ngồi xuống.

Trong phòng lặng đi một lúc.

Cuối cùng Khấu Anh Kiệt cất tiếng :

– Từ trước tới nay tiểu đệ không biết đại ca có mối tình thâm với Quách cô nương như thế. Vừa rồi tiểu đệ nghe được cuộc nói chuyện của hai người trong lòng rất lấy làm cảm khái.

Trác Minh Quân đỏ mặt lên lúng túng nói :

– Huỳnh đệ... ta... ta...

Y cứ ấp úng không biết phải nói gì.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Sao đại ca giấu tiểu đệ làm gì? Thực tình mà nói, tình cảm giữa hai người như vậy là rất hợp lý.

Trác Minh Quân thờ dãi nói :

– Huỳnh đệ. Người sai rồi. Nếu đệ đã biết vậy thì ngu huynh cũng không giấu giếm nữa. Nhưng hãy hiểu rằng đây chỉ là tình yêu đơn phương, và ta đã hứa từ nay giữ kín trong lòng không bao giờ để cho bất cứ ai biết nữa. Chính Quách cô nương đã khuyên ta như vậy. Và đó cũng chính là lối thoát duy nhất...

Khấu Anh Kiệt nói :

– Nhưng cô ấy đối với đại ca tốt hơn...

Trác Minh Quân trở lại với phong thái tự nhiên cười to nói :

– Hô hô. Khấu lão đệ. Người nghĩ như vậy là hết sức sai lầm. Trước đây thì ta có lúc hy vọng như thế, nhưng sau khi gặp đệ, nhất là bây giờ hiểu ra, cô ấy đối với ta chỉ đơn thuần là tình bằng hữu thôi, tuyệt đối không bao giờ...

Y dừng lại một chút nói tiếp :

– Ta có thể cho lão đệ biết trong tim cô ấy chỉ có duy nhất một người, đó chính là lão đệ ngươi.

Khấu Anh Kiệt lại đứng lên đi ra cửa, để cho từng trận gió lạnh ngắt thổi xốc vào người. Trong lòng chàng lúc ấy dậy lên nhiều tình cảm rất phức tạp yêu và hận, nhưng bao trùm nhất là ự lạnh lùng và tuyệt vọng.

Chàng có thể đoạn tuyệt với Quách Thái Linh nhưng không làm sao quên được quá khứ, trong đó có một phần nhiệt tâm, còn lại phần lớn là sự ghê lạnh, vô tình và thậm chí còn khắc nghiệt nữa.

Trong năm qua, không ít lần chàng nhớ đến Quách Thái Linh nhưng ngoài niềm yêu đồng thời chàng tự hỏi mình vì sao lúc ấy mình có thể để cho lòng tự ái bị xúc phạm đến mức độ ấy?

Nói thực ra nhiều lần chàng hy vọng rằng Quách Thái Linh sẽ hiểu ra sự thực nhận thấy lỗi lầm của mình, bởi vì thế mà chàng trở về đây, bí mật theo dõi nàng.

Cho đến khi thấy nàng lâm bệnh, tình yêu xưa lại trở dậy.

Nhưng thật oan trái, mới rồi tình cờ nghe được câu chuyện giữa hai người, chàng lại thấy trong lòng đắng cay, quyết định tự mình rút lui để tác thành cho Quách Thái Linh và Trác Minh Quân mà theo chàng thì xứng hợp hơn mình.

Nhưng điều Trác Minh Quân vừa nói lại làm cho lòng chàng rối bời. Chàng biết vị nghĩa huynh không nói dối mình.

Nhưng vì tình bằng hữu chẳng lẽ cứ để cho y đau khổ?

Trác Minh Quân bước đến bên chàng vỗ vai nói :

– Khấu lão đệ. Người tới đây rất đúng lúc. Quách cô nương bệnh tình đã đỡ.

Hai người hãy ở bên nhau, ngoài việc sát cánh báo thù còn phải làm nên những sự tích oanh liệt để lưu danh sử sách. Đừng do dự nữa.

Khấu Anh Kiệt chỉ cắn môi, không nói gì.

Trác Minh Quân cho rằng đã thuyết phục được chàng, trong lòng rất cao hứng.

Nào ngờ Khấu Anh Kiệt quay lại, lắc đầu nói :

– Không. Tiểu đệ không làm thế được.

Trác Minh Quân trở mặt nhìn chàng hỏi :

– Vì sao?

Giọng chàng đầy kiên nghị :

– Tiểu đệ không thể để cô ấy coi thường mình. Giữa cô ấy và tiểu đệ xem ra không phù hợp...

Trác Minh Quân phát bực hỏi :

– Sao lại không phù hợp?

– Vì...

Khấu Anh Kiệt vừa thốt ra được một tiếng chột kinh hãi kêu lên :

– A...

Trác Minh Quân cũng đứng sững ra.

Một người từ từ bước vào phòng.

Không phải ai khác, chính là Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh.

Trông nàng rất kích động, nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt kiều diễm, ngay đến bây giờ còn lã chã tuôn rơi.

Khấu Anh Kiệt nhìn nàng. Bốn luồng mắt giao quyện vào nhau, tưởng như không thể nào dứt ra được nữa.

Một lúc, nàng cắn môi nói :

– Khấu Anh Kiệt. Như vậy là huynh đã biểu lộ rõ lòng mình. Tôi đã nghe hết.

Giọng nàng run lên, mặt tái mét, ngực phập phồng, có thể thấy nàng đang kích động tới mức nào...

Khấu Anh Kiệt đứng ngậy người ra như pho tượng, không biết phải nói gì.

Quách Thái Linh nói tiếp :

– Tôi thật ngốc, vì thế nên...

Nàng dừng lại giữa chừng, giọng chột trở nên lạnh lùng, cách xưng hô cũng thay đổi :

– Khấu sư huynh. Xin cứ yên tâm. Sau này tôi sẽ không làm phiền huynh nữa đâu.

Lúc đó Trác Minh Quân mới chen lời :

– Cô nương nghĩ thế sai lệch mất rồi. Sao lại nói như vậy được chứ?

Y lại quay sang Khấu Anh Kiệt giục :

– Lão đệ. Người nói gì đi chứ?

Khấu Anh Kiệt vô cùng quần bách, miệng lắp bắp :

– Cô nương... tôi...

Quách Thái Linh lạnh lùng ngắt lời :

– Huỳnh không cần phải nói gì nữa. Cha tôi đã không nhìn lầm như nhận huynh vào môn đàn, tin rằng nhờ huynh mà Bạch Mã son trang đủ khả năng báo thù, sánh vai cùng thiên hạ vô lâm. Thế mà trước đây tôi hiểu sai, đã đối xử không phải với huynh. Xin thành thực nhận lỗi.

Nói tới đó, nàng nghẹn ngào dừng lại nước mắt trào ra, lăn xả xuống.

Khấu Anh Kiệt vẫn cứ đứng đờ ra không biết nói gì.

Quách Thái Linh lại tiếp :

– Bây giờ tôi cũng không biết nói gì hơn. Dù sao chúng ta còn có tình đồng môn. Còn việc báo thù cho cha tôi, đó là trách nhiệm chính của tôi nên không dám phiền đến huynh. Chỉ có bấy nhiêu. Tôi đi đây, mong huynh bảo trọng.

Dứt lời lau nước mắt quay người bước ra khỏi phòng.

Trác Minh Quân hốt hoảng kêu lên :

– Quách cô nương đừng đi.

Nhưng nàng không dừng lại.

Trác Minh Quân lao mình đuổi theo.

Nhưng bên ngoài tối đen, ngoài tiếng gió xào xạc, đâu còn thấy bóng Quách Thái Linh đâu nữa?

Trác Minh Quân định đuổi theo thì nghe tiếng bước chân phía sau, quay lại thấy Khấu Anh Kiệt đã tới gần.

Y chỉ tay theo đường cũ nói :

– Huỳnh đệ. Sao còn lẩn quẩn ở đây làm gì nữa? Mau đuổi theo đi.

Khấu Anh Kiệt thở dài, lắc đầu không đáp.

Trác Minh Quân không nén nổi cơn tức, xẵng giọng nói :

– Huỳnh đệ. Chẳng lẽ người thay đổi tâm ý rồi sao?

Khấu Anh Kiệt rầu rĩ đáp :

– Người ta cũng cần có lúc thay tâm đổi ý, điều đó nằm trong quy luật thời.

Nếu đại ca không có gì vội thì hãy trở vào phòng nghe tiểu đệ bày giải một đôi điều.

Trác Minh Quân nghi hoặc hỏi :

– Lão đệ định nói gì? Nhưng... nói với ta có tác dụng gì không chứ?

Tuy nói thế nhưng vẫn bước tới ngồi xuống khúc gỗ.

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy Khấu Anh Kiệt lên tiếng, Trác Minh Quân sốt ruột hỏi :

– Huỳnh đệ làm sao? Người có gì sao không nói đi.

Khấu Anh Kiệt hít sâu vào một hơi rồi chậm rãi nói :

– Quách sư muội tính tình bướng bỉnh. Tiểu đệ chỉ sợ rằng khi cô ấy bức xúc sẽ gây nên những hậu quả khó lường. Vì thế...

Trác Minh Quân hỏi :

– Nếu lão đệ đã biết thế thì sao còn làm cho cô ấy đau khổ mà bỏ đi. Thật là chẳng hiểu ra sao nữa.

Có lẽ y thấy thái độ của mình gay gắt quá nên dịu lại :

– Lão đệ. Chúng ta hãy về phòng trọ của ngu huynh. Chắc rằng Quách cô nương đã trở về đó...

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Chỉ sợ không phải thế đâu.

Trác Minh Quân nhú mảy hỏi :

- Khấu lão đệ. Đến giờ mà người vẫn không muốn gặp cô ấy sao?
- Vấn đề không phải tiểu đệ có muốn gặp cô ấy hay không. Nhưng đại ca cho rằng Quách cô nương trở về khách điểm, e rằng đã sai lầm.

Trác Minh Quân nghi hoặc hỏi :

- Cái gì? Lão đệ cho rằng vào lúc này mà Quách Thái Linh bỏ đi không trở về khách điểm?

Khấu Anh Kiệt bình thản gạt đầu :

- Tiểu đệ cho rằng như vậy. Hơn nữa dám cam đoan là không sai đâu.
- Vậy theo ý người cô ấy đi đâu?
- Theo tiểu đệ suy đoán thì cô ấy đến Tổng đàn của Vũ Nội thập nhị lệnh.

Trác Minh Quân trở mắt nhìn Khấu Anh Kiệt như nhìn người lạ, mãi một lúc sau mới hỏi :

- Lão đệ cho rằng cô ấy tìm đến Thiết Hải Đường hay sao? Nếu như vậy thì có khác gì chui đầu vào lưới?

Khấu Anh Kiệt bình thản gạt đầu :

- Tiểu đệ tin rằng suy đoán của mình không sai. Cô ấy không muốn tiểu đệ tham gia vào việc báo cừu cho tiên sư mà chỉ muốn một mình làm điều đó. Vừa rồi cô ta nói một câu chắc đại ca còn nhớ...

Trác Minh Quân chợt nhớ lại câu nói của Quách Thái Linh trước khi cô ta bỏ ra khỏi phòng :

- Còn việc báo thù cho cha tôi, đó là trách nhiệm chính của tôi nên không dám phiền đến huynh.

Lúc đầu y không quan tâm đến ý nghĩa của câu nói đó, nhưng nay nghe Khấu Anh Kiệt nói thế, y mới hiểu ra, lo lắng hỏi :

- Khấu lão đệ. Nên làm thế nào bây giờ?

Khấu Anh Kiệt đáp :

- Vì thế mong đại ca quan tâm đến cô ấy nhiều hơn.

Trác Minh Quân hừ một tiếng nói :

- Huynh đệ. Làm sao người lại trút gánh nặng lên vai ta chứ? Báo thù cho sư môn là việc của người, bây giờ người lại muốn giữ bỏ trách nhiệm đùn cho ta mà được sao? Hừ. Trong thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng thế.

Y dừng lại một lát lại nói tiếp :

- Hơn nữa, võ công của ta không hơn được Quách cô nương, nếu cô ấy không phải là đối thủ của Thiết Hải Đường thì dù có thêm ta vào thì đâu có giải quyết được vấn đề chứ?

Khấu Anh Kiệt bình tĩnh nói :

- Tuy rằng vậy, nhưng khi đại ca chen tay vào việc này thì tình hình sẽ trở nên khác hẳn...

Trác Minh Quân hỏi :

- Khác thế nào? Ta không hiểu.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

- Khác ở chỗ sau lưng đại ca có cao nhân phù trợ. Phu thê họ Thiết võ công cao cường, có thể ngay lập tức khống chế Quách Thái Linh nhưng đối với đại ca, vì kiêng kỵ cao nhân đó nên không thể dễ dàng hạ độc thủ. Chỉ cần kéo dài một thời gian, tiểu đệ sẽ có cách tiếp ứng. Nếu người phù trợ đại ca đó chịu góp thêm một tay thì sẽ có rất nhiều hy vọng thắng được Thiết Hải Đường, lúc đó công tư trọn vẹn...

Trác Minh Quân ngờ ngác hỏi :

- Lão đệ nói gì? Cao nhân bí mật phù trợ ta là ai?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Tiểu đệ không thể nói cho đại ca biết được. Nhưng không lâu nữa đại ca sẽ biết thôi.

Trác Minh Quân nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi :

– Nếu như vậy thì tại sao lão đệ không đi bảo vệ Quách cô nương có hơn không? Theo ta, với võ công của người thì không ai có thể làm gì cô ấy được. Hơn nữa, Quách cô nương đã từng vì lão đệ mà không tiếc bất cứ thứ gì, sao người không chịu hiểu?

Giọng Khấu Anh Kiệt chợt trở nên lạnh lùng :

– Trác đại ca, đây là việc rất tế nhị. Có khi chỉ riêng tình yêu thôi thì không giải quyết được vấn đề. Hơn nữa, tình yêu dù có lớn bao nhiêu, nhưng khi lòng tự ái đã bị tổn thương thì muốn khôi phục lại không phải là chuyện dễ...

Nghe Khấu Anh Kiệt nói thế, Trác Minh Quân không còn lời nào để phản bác được nữa.

Y trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

– Bây giờ lão đệ định đi đâu?

Dường như đã có chủ định từ trước, chàng trả lời ngay :

– Tiểu đệ sẽ về Bạch Mã sơn trang.

Trác Minh Quân nói :

– Nhưng việc đó lúc này có quá cần thiết không?

– Tiểu đệ lâu ngày xa sư môn nên muốn về đó xem tình hình thế nào.

Chàng không muốn cho Trác Minh Quân biết rằng đây là việc rất quan trọng.

Chàng đã nghe tin đại sư huynh Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã đã trở mặt phản lại sư môn nhằm tranh đoạt tài sản, tìm mọi cách cấu kết với những thế lực bên ngoài để đạt được ý đồ.

Nếu để cho Ô Đại Dã không chế Bạch Mã sơn trang thì Tư Không Viễn sẽ bị trục xuất, y sẽ đến địa bàn của mình ở Lương Châu tập hợp lực lượng phản kích, như vậy sẽ xảy ra cuộc đấu đẫm máu huynh đệ tương tàn, Bạch Mã sơn trang sẽ trừ danh trong thiên hạ vô lâm.

Là một thành viên trong sư môn, làm sao chàng có thể khoanh tay trước nguy cơ đáng sợ đó?

Thực ra Trác Minh Quân cũng có nghe phong thanh đến việc này, ngập ngừng một lúc rồi đánh bạo hỏi :

– Lão đệ quyết định như thế cũng không sai. Ta chợt nghĩ đến những tin đồn gần đây xuất hiện trong giang hồ, nhưng vì không có căn cứ nên chưa nói với lão đệ.

Khấu Anh Kiệt bật hỏi :

– Đại ca, tin gì vậy?

Trác Minh Quân đáp :

– Ta nghe nói rằng hai vị lệnh sư huynh trong thời gian gần đây, vì tranh chấp tài sản của Bạch Mã sơn trang nên nảy sinh xung đột rất lớn.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Chính tiểu đệ cũng có nghe nói đến việc này.

Trác Minh Quân nói thêm :

– Hình như sự việc không chỉ có thế...

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Còn gì nữa? Xin đại ca cho tiểu đệ biết...

Trác Minh Quân thấp giọng :

– Ta nghe nói rằng lệnh đại sư huynh Ô Đại Dã đã có thay đổi...

– Thay đổi thế nào?

Trác Minh Quân tỏ ra thận trọng nói :

– Thực ra việc này còn chưa thể khẳng định. Nếu như muốn biết rõ hư thực ra sao thì cần phải tìm ra chứng cứ. Nhưng theo tin đồn thì Ô Đại Dã đã có mối quan hệ với vị thiếu quân của Vũ Nội thập nhị lệnh là Thiết Mạnh Hùng.

Khấu Anh Kiệt kinh hãi thốt lên :

– Chuyện đó là thực sao?

Trác Minh Quân nói :

– Ta vừa nói với lão đệ rồi mà. Chuyện này chỉ là đồn đại thôi, cần phải xác định... hơn nữa đây là vấn đề vô cùng hệ trọng, vì thế nên phải hết sức bình tĩnh mới được.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Đại ca có biết tin tức này bắt nguồn từ đâu không?

Trác Minh Quân lắc đầu :

– Cái đó thì ta không biết. Hình như nhị sư ca của người là Tư Không Viễn cũng xác nhận nguồn tin này. Hơn nữa người ta còn nói rằng chính Tổng lệnh chủ Vũ Nội thập nhị lệnh Thiết Hải Đường đã có ý lập Lệnh đàn của hần ở ngay Bạch Mã sơn trang còn giao cho Ô Đại Dã làm một trong bốn tên hương chủ của Lệnh đàn nữa.

Khấu Anh Kiệt bỗng thấy tai ù lên.

Thực ra chàng sẵn sàng tin Ô Đại Dã có thể làm bất cứ việc xấu xa nào, nhưng việc hần dùng quyền thế để bán rẻ sư môn là điều làm cho chàng hết sức công phẫn, không sao chấp nhận được.

Chàng cố nén kích động hỏi :

– Việc này đại ca nghe đã lâu chưa?

Trác Minh Quân đáp :

– Mới đây thôi.

– Quách cô nương có biết không?

– Ta nghĩ rằng không biết.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Thôi được. Tiểu đệ sẽ điều tra thêm về việc này. Chỉ xin đại ca đừng tiết lộ cho Quách Thái Linh biết trước khi tìm được chứng cứ. Nếu không với tính nóng nảy của cô ấy, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì...

Trác Minh Quân gật đầu :

– Ta hiểu. Khấu lão đệ nghĩ vậy là rất đúng. Bây giờ thì ta thấy người quyết định về Bạch Mã sơn trang là việc làm cần thiết.

Y ngập ngừng nói thêm :

– Chỉ mong rằng Quách cô nương đừng gặp phải chuyện gì.

Khấu Anh Kiệt hành một lễ nói :

– Việc đó chỉ biết trông cậy vào đại ca thôi.

Trác Minh Quân vội kéo tay chàng lên nói :

– Lão đệ cần gì phải thế?

– Tiểu đệ bây giờ thấy rất khó xử. Tình hình nội bộ sư môn phức tạp như thế, không thể không giải quyết. Nếu để Bạch Mã sơn trang rơi vào tay địch thì tiểu đệ chỉ còn nước tuần tiết đề tạ tội với ân sư mà thôi.

Nói tới đó nước mắt trào ra.

Trác Minh Quân vội nói :

– Lão đệ đừng lo lắng quá. Ta sẽ đi với lão đệ.

Khấu Anh Kiệt thống thiết nói :

– Tâm thịnh tình của đại ca khiến cho tiểu đệ vô cùng cảm kích. Chỉ là tiểu sư muội Quách Thái Linh xưa nay quen cười nuông chiều nên bướng bỉnh, lần này lỡ ra gặp phải rủi ro gì, tiểu đệ biết ăn nói thế nào trước vong linh của tiên sư? Vạn sự chỉ mong được Trác đại ca chiếu cố.

Trác Minh Quân trầm ngâm một lúc, cuối cùng đành gật đầu nói :

– Việc này đáng ra là trách nhiệm của Khấu lão đệ. Nhưng việc ở Bạch Mã sơn trang cũng vô cùng cấp thiết. Nay người đã nói thế, ngu huynh đành phải tuân lời.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Được lời đó của đại ca, tiểu đệ rất yên tâm. Nếu đại ca không còn gì dặn bảo nữa, tiểu đệ xin cáo từ.

Trác Minh Quân xúc động nói :

– Khấu lão đệ hãy yên tâm mà đi. Ngu huynh sẽ cố hết sức mình. Hy vọng rằng không lâu nữa chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Xong câu đó, hai người lưu luyến chia tay.

Trác Minh Quân đứng lặng nhìn theo bóng Khấu Anh Kiệt lao đi như một làn khói nghĩ thầm :

– 'Kinh công của Khấu lão đệ thật là trác tuyệt. Minh xưa nay vốn tự phụ thân pháp chẳng kém ai, nay nhìn lại mới thấy so với Khấu lão đệ còn thua xa'.

Y đang đứng tần ngần thì chợt nghe có tiếng vó ngựa phi lại gần.

Trác Minh Quân ngược nhìn, nhận ra Quách Thái Linh đang cười con Hắc Thủy Tiên đến trước ngôi lều.

Không chờ Trác Minh Quân lên tiếng, Quách Thái Linh hỏi ngay :

– Khấu Anh Kiệt đâu?

Vừa hỏi nàng vừa đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Trác Minh Quân nói :

– Khấu lão đệ đã đi rồi.

Quách Thái Linh rời lưng ngựa nhảy xuống hỏi :

– Đi đâu.

– Y nói đến Bạch Mã sơn trang.

Quách Thái Linh nói :

– Tôi đến để trả lại cho anh ta con ngựa. Nhưng không sao. Sớm muộn gì rồi cũng còn gặp anh ta.

Nói xong lại nhảy lên yên.

Một con gió nổi lên làm mái tóc của nàng bay tung.

Trác Minh Quân chợt nhận ra sắc mặt của Quách Thái Linh trắng nhợt, trông rất lạnh lùng.

Nàng nhìn đi đâu trong bóng tối, nước mắt long lanh trong khóe mắt nhưng cố giữ để không cho trào ra.

Trác Minh Quân nhỏ nhẹ nói :

– Nếu cô nương quay về Bạch Mã sơn trang thì nhất định sẽ gặp được Khấu lão đệ. Cô nương hãy về đi.

Quách Thái Linh hừ một tiếng nói :

– Đương nhiên tôi sẽ quay về, nhưng không phải bây giờ. Tôi muốn cho Khấu Anh Kiệt thấy rằng không có anh ta, tôi cũng có thể đấu với tên họ Thiết. Tôi đi đây.

Dứt lời dùng hai chân đạp vào hông ngựa.

Con Hắc Thủy Tiên hí lên một tiếng rồi tung chân phi vào đêm tối.

Trác Minh Quân vốn định ngăn lại nhưng không kịp.

Y đứng lặng nhìn theo nghĩ thầm :

– 'Khấu lão đệ đoán không sai, quả nhiên cô ta đến Vũ Nội thập nhị lệnh tìm Thiết Hải Đường định một mình báo thù cho phụ thân. Hành động đó thật ngông cuồng, không biết tự lượng sức'.

Chẳng khó gì mà không lường được hậu quả của việc làm nông nổi đó, Trác Minh Quân sợ đến toát mồ hôi.

Không cần nghĩ ngợi gì lâu, y lập tức quay về khách điểm, nhanh chóng sửa soạn hành lý đuổi theo.

Nói đến những cửa hiệu lớn nhất thành Lương Châu, phải kể đến Tiểu Lương Châu, mặc dù nó chỉ là một phạn điểm.

Sang giờ tuất, đèn được thắp lên sáng trưng.

Trong điểm chỉ có tám người khách. Nhưng vào đêm đông giá rét thế này, có chừng ấy khách đã tốt lắm rồi.

Là phạn điểm, vì sao Tiểu Lương Châu nổi danh đến thế? Đơn giản vì nơi này thường xuyên có mặt rất nhiều quý khách.

Đương nhiên các món ăn trong quán phải đặc biệt ngon, đủ các thứ sơn hào hải vị và được những đầu bếp rất nổi danh nấu nướng.

Ở đây những thứ như gà quay, vịt tần, nai nướng, bò xào là quá tầm thường, luôn luôn có đặc sản như yến sào, cầy hương, sò huyết nức tiếng gần xa, chỉ cần nghe tên các món ăn cũng đủ thèm rỏ dãi, đã ngồi vào bàn là không muốn đi nữa.

Cơm no rượu say, câu chuyện bắt đầu trở nên rôm rả.

Trong đó bốn người ngồi chung bàn ngay chính giữa phòng là sôi nổi hơn cả.

Một người đưa tay áo quạt ngang mép khả một tiếng chậm rãi nói :

– Người ta nói thế sự vô thường, quả không sai. Ai có thể ngờ được đại hiệu Kim Trai Bảo được Quách lão Vương gia lập ra mấy chục năm, thanh thế bậc nhất trong vùng nay phải đóng cửa?

Đó là một tin tức động trời.

Trong Tiểu Lương Châu này thường có những tin giật gân, những điều mà người kia vừa nói ra làm cho tất cả ba người kia đều kinh ngạc buông đũa xuống.

Người vừa nói là một lão nhân chừng sáu hai sáu ba tuổi, tóc đã hoa râm, mặc áo khoác bằng da cáo, trông khá đường bệ. Lão này tên gọi là Bạch Tam Thái, thường gọi là Bạch gia từng trải qua rất nhiều nghề.

Đầu tiên lão ta mở ra một tiểu cục nhưng sau một chuyến tiêu bị cướp phải bán hết cơ nghiệp để đền, phần chí nhảy sang nghề mổ lợn, dần dần phát lên làm chủ một cửa hiệu bán rau lớn nhất nhì Lương Châu, tài sản tới mấy chục vạn lạng, cũng coi là một tiểu phú gia trong vùng.

Bạch tam gia vừa nói đến Kim Bảo Trai, một tiệm kim hoàn rất lớn của Quách lão vương gia, người mà dân trong vùng coi như vị thần linh.

Quách lão vương gia chẳng ai khác chính là lão hiệp sĩ Kim đại vương Quách Bạch Vân.

Ở mấy trăm dặm xung quanh vùng này, nói đến Quách lão vương gia hoặc nhi nữ của ông ta là Ngọc Quan Âm Ngọc tiểu thư thì chẳng ai không biết.

Trong số ba người ngồi với Bạch tam gia đều là những nhân vật có danh cả.

Đối diện với Bạch tam gia, người ngồi bên tả có bộ râu đen dài là Lý ngũ gia hay là Lý đại quan nhân.

Cạnh quan nhân là một lão nhân trắng trẻo phì nộn, nhân xưng là Lư thất gia, chủ một tiệm kim hoàn có tiếng trong vùng.

Một người nữa trông rất uy vũ, là Hoàng Tập Khổng, Tổng tiêu đầu của Thông Vũ tiêu cục, trác hiệu là Trần Lương Châu.

Những người này tuy chưa thể coi là đại nhân vật nhưng cũng là người có đầu có mục, được chúng nhân ở Lương Châu vị nể nhất là chủ quan Tiểu Lương Châu lại càng trọng vọng.

Câu nói của Bạch tam gia không những làm cả bàn buồng đưa lắng nghe mà tất cả những thực khách các bàn kia cũng ngoảnh đầu nhìn lại.

Người phản ứng nhanh nhất là lão nhân trắng trẻo phì nộn Lư thất gia chủ hiệu kim hoàn :

– Bạch tam gia nói gì? Kim Trai Bảo đóng cửa?

Bạch tam gia gật đầu xác nhận :

– Không sai.

– Chuyện đó... là thực sao?

– Đương nhiên là thật.

Lư thất gia hồ nghi hỏi :

– Kim Trai Bảo đóng cửa, đó là chuyện động trời, sao tôi không biết gì cả?

Vì cũng kinh doanh một loại hàng hóa nên Lư thất gia tỏ ra đặc biệt quan tâm.

Bạch tam gia cười hắc hắc đáp :

– Ở thành Lương Châu này, dù to nhỏ, có việc gì mà Bạch tam gia này không biết? Nếu người không tin thì cứ hỏi lão Hoàng mà xem. Nhất định ông ta cũng biết.

Nghe nói vậy, Lư thất gia quay sang Hoàng tổng tiêu đầu hỏi :

– Hoàng lão ca, chuyện đó hư thực thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Động thủ trong điểm

Quả nhiên Hoàng Tập Khổng gật đầu đáp :

– Bạch tam gia nói không sai. Việc này tôi cũng có nghe...

Lư thất gia sốt ruột hỏi :

– Đầu đuôi thế nào?

Hoàng Tập Khổng đáp :

– Nghe nói hai ngày nay Tư Không nhị gia cố điều binh khiển tướng để đối phó, nhưng xem chừng vô vọng...

Lư thất gia ngạc nhiên hỏi :

– Vì sao? Kẻ nào mà dám gây áp lực buộc 'Kim Bảo Trai' đóng cửa?

Vị Lý ngũ gia Lý đại quan nhân vuốt râu tiếp lời :

– Phải. Với võ công của Tư Không Viên, kẻ nào cả gan dám vào thế? Cho dù Quách lão Vương gia đã chết, nhưng hai vị đệ tử là 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã và Tư Không Viên làm ăn ngày càng phát tài. Có tiền có thế, ai dám vuốt râu hùm chứ?

Bạch tam gia nói :

– Người ta thường nói 'thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân' mà.

Đương nhiên là có kẻ tiền và thế còn mạnh hơn nữa.

Nói xong cười 'hắc hắc' ra vẻ bí hiểm.

Lư thất gia liền hỏi :

– Bạch tam gia nói vậy là có kẻ gây áp lực buộc Tư Không Viên phải đóng cửa 'Kim Bảo Trai' chứ gì?

Bạch tam gia đáp :

– Chỉ sợ rằng sự việc còn nghiêm trọng hơn thế nhiều.

– Nghiêm trọng thế nào?

– Theo tôi được biết thì tối hậu thư cho Tư Không Viên là trong vòng mười ngày, 'Kim Bảo Trai' phải đóng cửa. Ngoài ra tất cả cửa cái trong cửa hiệu, kể cả đồ tể nhuyển, không được phép mang đi một phần, trái lại toàn bộ nhân gia phải rời khỏi đó.

Lư Thất kêu lên :

– Ủi chao.

Lý đại quan nhân hỏi :

– Ai mà lợi hại đến thế?

Bạch tam gia thấp giọng đáp :

– Còn ai ngoài thuộc hạ của Thiết lão gia nữa? Chỉ có thể lực 'Vũ Nội thập nhị lệnh' mới dám uy hiếp Quách gia mà thôi.

Cả bọn nghe nói đều biến sắc.

Ai cũng biết rằng hơn một năm nay, uy danh của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' ngày càng lớn, chỉ có người điếc mới không nghe thấy mà thôi.

Lý đại quan nhân hỏi :

– Tam gia định nói là Vũ Nội...

Nhưng lão mới nói được nửa câu thì Bạch tam gia đưa tay ngăn lại, 'Suyt' một tiếng nói :

– Biết thế là được, đừng nói ra mà mang vạ đấy.

Hoàng Tổng tiêu đầu tiếp lời :

– Bạch tam gia nói không sai. Thuộc hạ của tôi có người trông thấy một chiếc xe kiệu sơn son thếp vàng rất sang trọng từ phương Bắc tới, tá túc ở 'Quả Tử Viên' của Thái Gia. Nơi đó giờ đây được phòng vệ rất nghiêm mật, trong phạm vi mười dặm không cho bất cứ người nào lạ mặt bước vào.

Lư thất gia mở tròn mắt nói :

– Vậy thì ghê quá. Chẳng lẽ đích thân Thiết lão gia tới đây?

Bạch tam gia lắc đầu đáp :

– Không phải. Thực ra không ai biết cụ thể Thiết lão gia đích thân đến hay không. Nhưng theo tôi biết thì hai vị thiếu quân và tiểu thư đến.

Lý đại quan nhân tỏ ra không hiểu :

– Theo bốn quan biết thì Thiết Tổng lệnh chủ chẳng thiếu thứ gì, sao đến nỗi vì một cửa hiệu kim hoàn mà phái nhi tử và nhi nữ lặn lội mấy nghìn dặm tới đây?

Bạch tam gia tỏ ra sành sỏi :

– Vậy thì Lý lão đệ chưa biết rồi. Chẳng qua người là một văn nhân nên chưa hiểu chuyện trong giang hồ hung hiểm thế nào. Nên biết tình hình võ lâm bây giờ đã khác xa hai năm trước. Thế lực của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' gần như bao trùm khắp giang hồ. Mục đích không phải chỉ vì một hiệu kim hoàn mà thôi đâu, cho dù tài sản của nó đáng mấy trăm vạn lạng. Chỉ sợ bên trong còn có nguyên nhân khác nữa.

Nói xong cười 'hắc hắc' hai tiếng.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không cười nói :

– Bạch tam gia người quả là gan mật không nhỏ mới dám bô bô về đại sự võ lâm liên quan đến 'Vũ Nội thập nhị lệnh' như vậy...

Bạch tam gia hỏi :

– Chẳng lẽ Hoàng Tổng tiêu đầu sợ hay sao?

Hoàng Tập Không nhếch môi cười khẩy đáp :

– Hoàng mỗ thì không. Lão họ Thiết làm việc đó, ta hoàn toàn không phục.

Bạch tam gia lo lắng nhìn quanh nói :

– Lão Hoàng. Người nói nhỏ lại một chút được không?

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không cười hô hô nói :

– Sợ gì chứ? nếu muốn người ta không biết thì đừng nói đừng làm. Tên họ Thiết đó thân phận thế nào mà áp bức môn hạ của người ta, như vậy còn coi là anh hùng gì chứ? Chỉ thành trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Bạch tam gia sợ tái mặt nhìn 'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không nói :

– Lão Hoàng. Người hôm nay sao thế? Ăn nhầm phải gan hùm mật hổ rồi hay sao?

Hoàng Tập Không không hề hạ giọng trái lại còn nói to hơn :

– Ta biết rằng Tư Không Viên cũng chẳng phải là người tốt lành gì. Nhưng nói cho cùng thì ở đây là khu vực của hắn. Tư Không Viên còn là đệ tử chân truyền của Quách lão Vương gia. Nếu không nể mặt Tăng thì cũng nên nể mặt Phật. Theo ta thì tất cả chúng ta ở đây nên đoàn kết lại, cho bọn ngoại nhân hỗn xược đó một bài học.

Lư thất gia lập tức tán thành :

– Đúng đúng. Hoàng Tổng tiêu đầu nói rất có lý.

Lão tán thành chỉ vì nghĩ đến quyền lợi cá nhân mà thôi.

'Kim Bảo Trai' đã bị cướp, tiệm kim hoàn của hắn chỉ e rồi cũng có ngày không được yên ổn. Vì thế lão mới đồng tình với việc chống ngoại nhân xâm nhập, chứ với thân hình phi nộn chẳng biết gì về võ công thì chống đối được ai?

Bạch tam gia thì thầm nói :

– Khế thôi. Chỉ sợ vách tường có lỗ tai đấy.

Lão vừa dứt lời thì đột nhiên nghe 'Soạt' một tiếng, bức rèm ngăn giữa phòng ăn và gian chái bị kéo lên.

Bạch tam gia kinh hãi nhìn sang.

Từ trong chái bước ra ba người, một già hai trẻ.

Lão nhân người cao gầy, bận hoàng y, mắt cú mũi điều, lưng quyền nhô cao, trông vẻ hung ác.

Theo sau lão là hai tên hán tử ngoài ba mươi tuổi, đều bận trường bào nhưng màu sắc khác nhau, một màu xám, một màu lam.

Ngay cả vóc người chúng cũng khác nhau, một tên thấp lùn, một tên cao lớn như hộ pháp.

Có một điểm chung là cả lão nhân và hai tên hán tử vẻ mặt đều rất lạnh lùng.

Dám đoán là những lời của 'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không vừa nói đã làm chúng tức giận.

Ba người đi thẳng tới bàn của bọn Hoàng Tập Không.

Bạch Tam Thái biết rằng đã gặp chuyện phiền phức mặt không còn chút huyết sắc, đưa mắt nhìn sang vị tổng tiêu đầu.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không vẫn ngồi thản nhiên, chỉ lướt mắt nhìn thoáng ba người kia rồi bụng chén rượu lên uống tiếp.

Tuy thế, trong lòng lão ta không khỏi lo lắng, bởi ai ngờ rằng trong gian chái còn có ba nhân vật bí ẩn này.

Đến phạm điểm này không ngoài mục đích ăn cơm uống rượu, thế mà không nghe một thanh âm nào, quả là sự lạ.

Hơn nữa chỉ nhìn qua cũng thấy ba tên này chẳng phải là người thiện lương gì, hơn nữa chúng đã tỏ rõ sự thù địch.

Ba người dừng lại trước bọn Bạch Tam Thái.

Hoàng y lão nhân 'Hừ' một tiếng hỏi :

– Vừa rồi vị bằng hữu nào dám buông lời nhục mạ đối với Thiết Tổng lệnh chủ? Lão phu muốn thỉnh giáo.

Bạch Tam Thái nhũ thắm :

– 'Nguy rồi. Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Phen này đừng nói là Hoàng Tập Không mà ngay đến cả mình cũng bị vạ lây'.

Vốn là người lịch lãm, giao hoạt, lão vội bước ra trước Hoàng y lão nhân, chấp tay cung kính nói :

– Có một vị trong chúng tôi uống hơi nhiều rượu một chút nên lời nói không được tự chủ, xin tôn giá miễn chấp.

Rồi mỉm cười nhả nhặn chỉ tay vào bàn tiếp :

– Tứ hải giai huynh đệ... Hân hạnh được ba vị tới đây, xin hãy ngồi cùng huynh đệ chúng tôi...

Lão chưa kịp dứt lời thì Hoàng y lão nhân đã quát lên :

– Cút.

Đồng thời phát tay ra.

Bạch Tam Thái bị bắn vào góc phòng đập vào tường, ngã phệt đất xuống đất.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không không ngờ đối phương chưa gì đã hung hăng xuất thủ đánh người, tức giận nhảy ra quát :

– Lão tiểu tử nguoi thật là lão xược. Ngươi muốn đánh thì cứ thử với lão phu xem ai lợi hại.

Dứt lời vùng chưởng vận tới tám thành công lực đánh thẳng vào giữa ngực Hoàng y lão nhân.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không luyện miên chưởng, tuy đánh ra không có tiếng gió nhưng lực đạo rất lớn.

Hoàng y lão nhân 'Hừ' một tiếng quát :

– Tiểu tử muốn chết.

Đồng thời lướt mình tránh sang.

Chưởng lực Hoàng Tập Không bị trượt đi.

Vừa lúc ấy, lão vươn trảo ra chụp ngay được cổ tay phải Hoàng Tập Không.

Vị tổng tiêu đầu thất kinh cố giật tay ra, nhưng không sao thoát được mấy ngón tay khẳng khiu của đối phương, liền vùng tiếp tả chưởng thi triển 'Càn khôn phiên thiên chưởng' đánh vào mặt hoàng y lão nhân.

Lão này 'Hừ' một tiếng, vận lực đẩy mạnh.

Cả thân thể to lớn vạm vỡ của 'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không va vào bàn làm cả người lẫn bàn đồ lỏng lỏng, cốc chén rượu thịt bay tung tóe, rơi vỡ ngổn ngang.

Không những hai người còn lại là Lư thất gia và Lý đại quan nhân sợ xanh mặt chạy lùi tới góc phòng mà bốn khách nhân khác trong phạm điểm cũng khiếp hãi rồi bàn lùi vào cuối phòng đứng tùm cả lại.

Chỉ trừ một thực khách ngồi riêng ra ở bàn bên cửa sổ phía Đông là vẫn ngồi điềm nhiên ăn uống, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hoàng Tập Không lồm cồm bò dậy.

Là Tổng tiêu đầu của Thông Vũ tiêu cục, chẳng những rất có danh trong vùng mà võ học cũng không phải hạng tầm thường.

Nay mới một chiêu đã bị nhục trước bàn dân thiên hạ như thế, còn đâu uy tín và thanh danh của 'Thông Vũ tiêu cục' nữa?

Vừa đứng lên, lão đã vùng cả song chưởng lao tới đối phương.

Hoàng y lão nhân chờ Hoàng Tập Không đến cách ba thước mới vùng chưởng đánh thẳng vào mặt lão.

– Bịch.

Hoàng Tập Không bị đánh bay đi xa tới ba trượng, đập vào tường rú xuống, há miệng ới ra một ngụm máu.

Lão chưa kịp đứng lên, hoàng y lão nhân đã lao theo, cười 'hắc hắc' nói :

– Thất phu. Đây là sự trừng phạt cho những ai dám chống đối lại chúng ta.

Dứt lời xuất song chỉ điểm xuống hai mắt Hoàng Tập Không.

Với thủ đoạn tàn bạo của hoàng y lão nhân, nhất là nhìn ánh mắt độc ác và bộ mặt rắn đanh lại của hắn, mọi người đều hiểu rằng cặp mắt của vị Tổng tiêu đầu nhất định bị móc.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không lúc ấy còn mắt hoa đầu choáng, còn ai nữa để cứu vị Tổng tiêu đầu khỏi trở thành người tàn phế?

Ai cũng thương hại cho Hoàng Tập Không, nhưng không ai dám hé môi nói tiếng nào vì sợ vạ lây.

Với võ công của Hoàng Tập Không mà còn không chịu nổi một chiêu của hắn, thì ai đủ sức kháng cự lại.

Khi chỉ lực của hoàng y lão nhân sắp moi đôi tròng mắt của vị Tổng tiêu đầu ra thì một bóng nhân ảnh lướt tới...

Chỉ nghe tiếng y phục sột soạt và bóng người thấp thoáng, mọi người trong phòng còn chưa ai nhận ra sự việc đầu đuôi thế nào thì đã thấy hoàng y lão nhân kinh hãi la lên một tiếng nhảy lùi lại.

Chúng nhân định thần nhìn sang, đã thấy giữa Hoàng Tập Không và kẻ muốn hại mình đã xuất hiện một người.

Người này tay cầm đôi đũa, kẹp lấy khuỷu tay phải hoàng y lão nhân làm cho hắn không sao nhúc nhích được.

Cả bảy vị thực khách cùng thờ phào một hơi, mừng cho 'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không thoát khỏi hạ trường bi thảm.

Bấy giờ mọi người mới nhận ra cứu tinh của Hoàng Tổng tiêu đầu không phải ai khác chính là vị vừa ngồi ăn uống một mình riêng ở bàn bên cửa sổ, không chú ý đến một ai, và lúc đó cũng không ai chú ý đến y.

Bị kẹp trong hai chiếc đũa, nhưng hoàng y lão nhân chẳng những cố hết sức nhưng vẫn không thoát ra được mà còn tỏ vẻ rất đau đớn, mặt trắng nhợt lại rồi trở nên đỏ bầm.

Hắn ngược lên nhìn đối phương, thấy người không chế mình là một hán tử bận hắc trường bào, mày rậm, mặt đỏ như táo chín, dáng điệu mui phần cao ngạo.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không chống tay đứng lên, trông thần sắc vẫn còn chưa hoàn hồn.

Trong đám thực khách tám người và ba tên từ phòng chái vừa sang, kể cả vị Tổng tiêu đầu 'Thông Vũ tiêu cục' kiến đa thức quảng, không ai biết hán tử này.

Lát sau, hắc y hán tử rút đũa lại.

Đương nhiên hoàng y lão nhân được giải khỏi cầm chế.

Hắn bất ngờ bị tập kích, con giận bốc lên đầy đầu, 'Hừ' một tiếng định trừng trị đối phương thì một trong hai tên hán tử đã lao vào trước.

Tên này vừa lao tới đã rút ra một thanh cương đao, không nói một lời chém xuống đầu hắc y hán tử.

Chờ cho lưỡi đao chém tới gần, hán tử mới giờ đôi đũa lên kẹp lấy.

Chúng nhân thấy chàng quá mạo hiểm sợ đến toát mồ hôi.

Thanh đao to bản bằng ba ngón tay, xem chừng rất nặng, lực chém của tên hán tử này lại mạnh như thế, đôi đũa làm sao mà ngăn nổi?

Nhưng lạ thay thanh đao chém xuống bị đôi đũa kẹp chặt lấy, không hề di động một phân nào.

Tên hán tử lâm vào tình cảnh như hoàng y lão nhân vừa rồi chém xuống không được, rút về cũng không được, mặt đỏ bừng bừng, lúng túng như gà mắc tóc.

Hắc y hán tử cười nhạt nói :

– Với chút bản lĩnh tầm xoàng như các ngươi mà dám làm loạn, thật là không biết trời cao đất dày gì.

Rồi hướng sang hoàng y lão nhân nói :

– Chỉ cần nhìn thái độ hồng hách như vậy cũng biết các ngươi là người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh'. Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết một chút lợi hại, để sau này chừa thói bức hiếp dân lành đi.

Nói xong lắc đôi đũa quát :

– Cút đi.

Tên hán tử cầm đao thật biết nghe lời. Đối phương vừa nói xong, hắn đã tung mình lên lao thẳng tới cửa sổ, đập vào song cửa nghe 'Choang' một tiếng, ngã bịch xuống sàn hồi lâu chưa bò dậy nổi.

Còn tên hán tử cao lớn mặc áo xám chưa xuất thủ, thấy đồng bọn bị khổ đau, định lao vào thì bị hoàng y lão nhân ngăn lại.

Tên này ngạc nhiên hỏi :

– Cát lão đại làm sao...

Hoàng y lão nhân không đáp, chỉ nháy mắt ra hiệu rồi bước lên trước mặt hắc y hán tử, chấp tay cười nói :

– Vô công của bằng hữu thật cao cường, tại hạ rất khâm phục.

Chàng chưa kịp trả lời thì tên lam y hán tử vừa bị đánh lao tới như một con sóc bổ đao chém xuống.

Tên này y phục rách tả tơi, mặt va vào song cửa sổ bị đồ bầm mấy chỗ, nhưng không bị nội thương nên vẫn còn động thủ được.

Lợi dụng đối phương bận nói chuyện với hoàng y lão nhân không đề phòng, hắn bất ngờ tập kích để trả mối hận vừa rồi.

Cùng lúc ấy, hán tử cao lớn mặc áo xám cũng vung tay lên phóng ra hai mũi liễu điệp đao nhằm vào Thái Dương và Hậu tâm đối phương.

Hai mũi ám khí bay vút tới như hai tia chớp, vừa nhanh vừa chuẩn xác, lại tập kích từ phía sau, nguy hiểm vô cùng.

Những người xung quanh thấy vậy đều la lên kinh hãi.

Hắc y hán tử tay vẫn cầm đôi đũa, hai lần dùng nó làm binh khí đối địch, chắc lần này cũng không ngoại lệ.

Nhưng bây giờ không phải chỉ có một mà tới hai địch nhân một trước một sau, lại có ám khí xuất kỳ bất ý, chi e muốn thoát nạn không phải là chuyện dễ dàng.

Hắc y hán tử rất bình tĩnh, nhảy một bước tới tên hán tử đang vung đao chém xuống, dùng đôi đũa gõ vào cổ tay phải hắn, đồng thời quay nhanh lại lắc tay liên hai cái.

Diễn tả thì chậm, nhưng hành động lại nhanh, đến nỗi không kịp nhìn rõ.

Chỉ nghe mấy tiếng leng keng tiếp liền nhau.

Đầu tiên là thanh đao bật khỏi tay tên lam y hán tử bắn lên trên trần nhà cắm vào một thanh xà, tiếp đó hai mũi liễu điệp đao đều bị đánh rơi xuống đất.

Không chỉ thế, tên lam y hán tử la lên đau đớn, cổ tay phải gập xuống lúng lằng, chắc đã bị đánh gãy.

Tên hán tử cao lớn và hoàng y lão nhân đứng đờ ra, ngây mặt nhìn hắc y hán tử với ánh mắt kinh hoàng.

Những người còn lại cũng đứng ngây ra, không ai thốt lên được một tiếng.

Đương nhiên họ đều phấn khích vì hán tử đã cho ba tên thuộc hạ của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' một bài học thích đáng, nhưng đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc trước bản lĩnh phi thường của hán tử.

Trong gian phòng im phăng phắc.

Lúc sau, hắc y hán tử mới chậm rãi bước tới trước mặt hoàng y lão nhân.

Tên này lộ vẻ khiếp sợ, theo bản năng đưa hai tay ra trước ngực phòng thủ.

Đột nhiên hắn cảm thấy một luồng kinh khí rất mạnh từ hắc y hán tử đẩy sang, không gượng nổi bị bật lùi một bước.

Hắc y hán tử vẫn từ từ tiến lại, cứ một bước thì hoàng y lão nhân lại bị đẩy lùi một bước.

Những người đứng xung quanh không biết nguyên nhân vì sao.

Chỉ một lát, hoàng y lão nhân bị dồn đứng ép vào tường.

Hắn kinh hãi đến tột độ, mặt tái ngắt nhìn hán tử hỏi :

– Ngươi... định làm gì?

Hắc y hán tử lạnh lùng nói :

– Ngươi hãy về nói lại với Thiết Hải Đường rằng đừng có hống hách tàn bạo quá. Việc kinh doanh ở Lương Châu này là của người bản địa, không phải đội 'Vũ Nội thập nhị lệnh' muốn làm gì thì làm đâu.

Bọn thực khách nghe thế vừa mừng vừa kinh.

Mừng vì thấy hán tử này thân thủ không tầm thường, và dám đứng ra chống lại cường quyền bảo vệ cho họ.

Kinh vì hán tử này còn ít tuổi, xem ra kinh nghiệm chưa nhiều mà dám buông lời thách thức đối với thế lực hùng mạnh bậc nhất giang hồ là 'Vũ Nội thập nhị lệnh' và nhân vật số một trong hắc đạo Thiết Hải Đường mà mọi nhân vật trong hắc bạch lưỡng đạo nghe danh đều kinh hồn táng đờm.

Tuy rằng hán tử này võ công cũng thuộc hàng xuất chúng, nhưng đâu thể là địch thủ của Thiết Hải Đường?

Như vậy không phải là quá ngông cuồng sao?

Đúng là bé con không sợ hổ?

Nghĩ tới, mọi người đều biến sắc.

Hoàng y lão nhân nghe ngữ khí biết rằng hắc y hán tử sẽ không làm gì mình nữa, trở nên can đảm hơn.

Hắn cất tiếng ho khan nói :

– Thì ra tôn giá tới đây là muốn chống lại Tổng lệnh chủ..

Hắc y hán tử gật đầu :

– Không sai. Ta không phủ nhận.

Hoàng y lão nhân nói :

– Nếu vậy thì e rằng tôn giá không được như nguyện.

– Vì sao?

– Vì xa giá của Tổng lệnh chủ hiện đang ở vùng sa mạc miền Bắc, không có ở Lương Châu này.

Hắn dừng lại nhìn hán tử với ánh mắt dò xét, lại nói :

– Nếu có lúc nào rảnh rỗi thì tôn giá tới đó. Chỉ sợ rằng lời nhắn của tôn giá, lão phu chưa thể truyền cáo cho Lệnh chủ ngay được đâu.

Hắc y hán tử hỏi :

– Ngươi nói đi. Nhân vật cao cấp nhất của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' tới Lương Châu là người nào?

Nói xong bước tới một bước, áp lực dồn tới hoàng y lão nhân càng mạnh hơn khiến hắn bị ép mạnh vào tường đầu điếng.

Biết không thể nào giấu giếm, hắn đành nói thật :

– Là Thiếu lệnh chủ và tiểu thư.

Hắc y hán tử hỏi :

– Thiết gia huynh muội cùng tới đây?

– Vâng.

Rồi nói :

– Lão phu đã trả lời tất cả những câu hỏi của tôn giá. Bây giờ xin cho biết danh tính...

Hắc y hán tử ngắt lời :

– Người không cần biết ta là ai. Lúc này còn chưa đến lượt các người hỏi.

Hoàng y lão nhân giận tím mặt, nhưng không giám phản kháng.

Hán tử nói tiếp :

– Người nói Thiết Mạnh Hùng và Thiết Tiểu Vi tới đây phải không?

Hoàng y lão nhân miễn cưỡng đáp :

– Không sai.

Hắc y hán tử gật đầu :

– Vậy thì tốt. Như vậy là ý định của ta vẫn không thay đổi, chỉ có khác đối tượng mà thôi.

Hoàng y lão nhân hỏi :

– Tôn giá.

Hán tử ngắt lời :

– Người về báo lại với Thiết gia huynh muội những lời ta vừa nói.

– Nhưng tôn giá không nói tên thì chúng tôi báo lại thế nào?

– Không cần. Cứ báo trước với Thiếu lệnh chủ và Tiểu thư các người như thế không lâu nữa chính ta sẽ tìm đến chúng.

Hoàng y lão nhân gật đầu.

Hán tử nói tiếp :

– Những gì ta muốn nói đã nói xong. Bây giờ các người có thể đi.

Nói xong lùi lại một bước.

Lập tức áp lực dồn tới hoàng y lão nhân giảm đi rồi mất hẳn.

Lúc này mà không đi, chẳng lẽ cứ chần chừ ở đây để nếm thêm khổ đau?

Hoàng y lão nhân vội tung mình nhảy ra xa một trượng, để phòng hán tử lại phát kình khí không chế lần nữa.

Hán tử cao lớn cũng nhảy sang đứng bên cạnh 'Cát lão đại'. Chỉ riêng tên lam y hán tử đã bị gãy tay vẫn đứng tựa vào tường đưa mắt căm hận nhìn đối phương.

Thấy hắc y hán tử không có ý bức bách mình, đồng thời tự hiểu bây giờ dù xuất thủ cũng không trả được hận, trái lại còn có thể bị thiệt thân, hoàng y lão nhân đành nuốt giận làm lành, ôm quyền nói :

– Đa tạ tôn giá đã hạ thủ lưu tình. Người đã kiên quyết không nói ra danh tính, chúng ta cũng chỉ biết báo lại sự việc như vậy mà thôi.

Rồi vẫy tay bảo hai tên huynh đệ :

– Chúng ta đi thôi.

Ba người lùi thui rời khỏi phạm điểm. Hai tên hán tử còn ném lại một cái nhìn thù hận nữa mới chịu theo sau lão đại.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tề Thiên Hận

Sau khi ba tên thuộc hạ của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đi khỏi, người của phạm điểm mới hoàn hồn chạy ra sửa soạn lại bàn ghế, thu dọn chén bát vỡ, tiếp tục

bụng đồ ăn thức uống lên.

Khách nhân trở lại ngồi vào bàn như cũ, sôi nổi bàn tán sự kiện vừa xảy ra.

Hắc y hán tử cũng trở lại ngồi một mình ở bàn bên cửa sổ.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Khổng đi tới gần chàng chấp tay nói :

– Đa tạ nhân huynh ra tay trợ nghĩa cứu giúp thoát khỏi một kết cục bi thảm, Hoàng mỗ vô cùng cảm kích. Xin mời nhân huynh một chén được không?

Hắc y hán tử đứng lên đáp :

– Hoàng đại hiệp không nên khách sáo. Nếu Hoàng đại hiệp không chê thì xin mời ngồi, tại hạ có mấy câu muốn hỏi.

Lúc đó ba người cùng bàn với Hoàng Tập Khổng là Bạch Tam Thái, Lư thất gia và Lý ngũ gia cũng tới chào hỏi tự giới thiệu, tỏ ý khâm phục và biết ơn và mời sang bàn mình cùng thù tạc.

Hắc y hán tử giống như trở thành người khác, không còn chút gì oai phong như vừa lộ thần uy với bọn người 'Vũ Nội thập nhị lệnh', tỏ ra nhã nhặn từ hòa, nhận lời sang ngồi chung với bọn Bạch Tam Thái.

Năm người chúc tụng nhau một trận xong, Bạch Tam Thái nói :

– Nhân huynh võ công cái thế thật là thần nhân. Bọn tại hạ hôm nay được mở mang kiến thức. Xin chúc mừng nhân huynh chén này.

Năm người lại nâng chén uống cạn.

Hắc y hán tử hướng sang Bạch Tam Thái nói :

– Tại hạ có vài việc muốn hỏi, xin tôn giá vui lòng trả lời thực cho, tại hạ xin cảm ơn trước.

– Nhân huynh có gì xin cứ hỏi, Bạch mỗ biết gì sẽ thành thật trả lời.

– Vừa rồi tại hạ có nghe Bạch huynh nói đến chuyện 'Kim Bảo Trai'. Dám phiền Bạch huynh nói tường tận thêm một chút.

Bạch Tam Thái 'À' một tiếng nói :

– Việc này... tại hạ chỉ nghe người khác nói lại thôi. Nhưng không biết nhân huynh quan tâm đến vấn đề gì?

Hắc y hán tử nói :

– Có lừa mới có khôi. Tin đồn tất có nguyên nhân. Phải có bao nhiêu sự thực người ta mới truyền ra tin tức đó.

Bạch Tam Thái gật đầu nói :

– Nhất định phải có nguyên nhân.

– Nhưng sự việc cụ thể thế nào?

Bạch Tam Thái uống thêm hớp rượu nữa khả một hơi nói :

– Tại hạ nghe nói lại rằng có người tìm đến Nhị gia Tư Không Viễn buộc phải đóng cửa giao lại tất cả hàng hóa châu báu.

Hán tử sốt ruột hỏi :

– Sau đó thì sao?

– Sau đó Tư Không Viễn không chịu. Hình như đôi bên xảy ra động thủ.

Nghĩ tới 'Vũ Nội thập nhị lệnh' thế lực bao trùm võ lâm, Bạch Tam Thái kể tới đây đâm ra lúng túng rồi tịt hần.

Hắc y hán tử không giục, nhưng chờ nghe tiếp.

Bạch Tam Thái thở dài nói :

– Thực ra chuyện này... không có chứng cứ gì. Lời nói gió bay, nhân huynh nghe xong đừng cho là thật. Hơn nữa... người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' rất lợi hại, không thể dây vào được đâu. Mấy tên vừa rồi bại dưới tay nhân huynh chẳng qua chỉ là bọn hạ cấp mà thôi. Tại hạ xin có lời khuyên thực lòng, vừa rồi nhân huynh đã lỡ động đến chúng, từ nay phải hết sức cẩn thận mới được.

Hán tử gật đầu nói :

– Cảm ơn Bạch huynh đã khuyên bảo. Ta muốn biết thêm một chút tình hình của vị Tư Không nhị đương gia đó...

Bạch Tam Thái lúng túng chưa biết trả lời sao.

Thực tình lão không muốn đi sâu vào việc này, nhất là có mặt người lạ vì biết rằng những việc như thế thường rất nguy hiểm có khi chỉ để lộ ra một lời nói mà có thể phải trả bằng sinh mạng của mình.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không khẳng khái nói :

– Việc này tôi biết. Hoàng mỗ không sợ 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Nói xong ngửa cổ uống một hơi hết chén rượu, ưỡn ngực lên đầy vẻ ngang tàng.

Vừa rồi lão bị đánh một chưởng không nhẹ, máu miệng phun ra còn ướt cả ngực áo, nhưng là một thiết hán khẳng khái bất khuất, không biết thế nào là 'sợ', nay cảm ân tình của Hắc y hán tử nên lại càng hào sảng.

Hoàng Tập Không uống xong lại nói :

– Nhân huynh muốn hỏi về Tư Không lão nhị gặp Hoàng mỗ thì hay rồi. Ta biết rất rõ sự việc vừa xảy ra với hán.

Hán tử vội hỏi :

– Chuyện thế nào?

– Nguyên nhân phát sinh thì như vừa rồi Bạch tam gia đã nói. Hơn nữa đã xảy ra động thủ, Tư Không Viễn bị thương ở cánh tay...

Hán tử kêu lên :

– Tư Không... Viên bị thương?

Hoàng Tập Không khẳng định :

– Đó là tin tuyệt đối chính xác. Chính mắt Hoàng mỗ đã nhìn thấy Tư Không Viễn treo cánh tay lên.

Hán tử hỏi lại :

– Bây giờ Tư Không Viễn ở đâu?

Hoàng Tập Không đáp :

– Vẫn ở lại trong 'Kim Bảo Trai'. Hán không cam tâm, nghe nói sai người đến 'Bạch Mã sơn trang' cấp báo để xin lực lượng đối phó.

Hán tử hỏi :

– Đi tìm Ô Đại Dã hay sao?

– Không sai. Hán định tìm cứu viện.

Hắc y hán tử cười nhạt nói :

– Chỉ sợ không có kết quả đâu. Ô Đại Dã là người thâm hiểm, nghe nói hán với Tư Không Viễn xung khắc với nhau, chắc rằng hán không xuất binh chi viện đâu.

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không ngờ ngạc nhìn Hắc y hán tử, ngạc nhiên nói :

– Cái đó thì Hoàng mỗ không biết.

Hán tử chợt hỏi :

– Hoàng đại hiệp cho rằng võ công tại hạ thế nào?

Hoàng Tập Không càng ngạc nhiên hơn, không hiểu vì sao đối phương lại hỏi thế nhưng vẫn trả lời :

– Võ công của nhân huynh rất cao, xứng đáng được liệt vào nhất lưu cao thủ võ lâm.

Hán tử gật đầu nói :

– Thế là được. Bây giờ thế này... tại hạ đang ở Phụng Hoàng khách điểm tại Lương Châu này, vì thấy Tư Không Viễn gặp khốn cảnh như thế nên quyết định ở lại thêm mấy ngày nữa, giúp hấn ra tay dẹp bất bình một phen. Chỉ là xưa nay tại hạ không hề quen biết Tư Không nhị gia nên... Hoàng đại hiệp...

'Trần Lương Châu' Hoàng Tập Không liền hiểu ngay điều khó xử của đối phương, cả mừng hỏi :

– Nghe nhân huynh nói thế tức là có ý đối địch với 'Vũ Nội thập nhị lệnh', đúng không?

Hắc y hán tử gật đầu thừa nhận :

– Không sai. Chính tại hạ đang có ý đó.

Hoàng Tập Không cười hô hô nói :

– Thế thì tốt quá rồi. Việc này nếu có nhân huynh giúp một tay thì tình hình sẽ biến chuyển rất khả quan.

Nói xong rồi ghé đứng lên kéo tay hán tử nói :

– Nào, chúng ta đi.

Hán tử hỏi :

– Đi đâu?

– Tôi 'Kim Bảo Trai'. Tư Không nhị đương gia nhất định sẽ rất hoan nghênh.

Hắc y hán tử lắc đầu cười nói :

– Hoàng huynh hiểu sai ý tại hạ rồi.

Hoàng Tập Không ngờ ngạc hỏi :

– Sao lại thế?

Hán tử giải thích :

– Tại hạ thật sự có ý giúp Tư Không Viễn, nhưng không tiện trực tiếp đến gặp y. Nếu Hoàng đại hiệp cũng thật lòng muốn giúp thì hãy báo cho Tư Không Viễn một tiếng báo ngày mai vào giờ Ngọ đến gặp tại hạ ở 'Phụng Hoàng khách điểm' để thương lượng. Đương nhiên nếu Tư Không Viễn không muốn vậy thì chẳng nói làm gì. Nếu mau y không đến, sau này muốn tìm tại hạ thì chỉ e rằng không dễ. Hoàng đại hiệp cứ báo như vậy, còn làm thế nào thì cứ để mặc y.

Nói xong đứng lên chấp tay từ biệt mọi người, lấy ra một đĩnh bạc để lên bàn.

Bạch Tam Thái vội nói :

– Nhân huynh đừng làm thế, để chúng tôi trả tiền cho.

Hán tử không nói gì, cúi chào lần nữa rồi bước ra khỏi phạm điểm.

Hoàng Tập Không định chạy theo giữ chàng lại nhưng Bạch Tam Thái xua tay thấp giọng nói :

– Thôi thôi. Lão Hoàng.

Hoàng Tập Không đành ngồi trở xuống.

Bạch Tam Thái thở dài nói :

– Vị nhân huynh đó quả là một kỳ nhân. Chỉ là chúng ta hiện còn chưa biết hấn có dụng ý gì?

Lý đại quan nhân tiếp lời :

– Có vẻ như người này tới đây chỉ nhằm mục đích đối phó với 'Vũ Nội thập nhị lệnh'. Võ công của người đó thật cao.

Lư thất gia hỏi giờ vẫn lặng thinh, lúc này mới lên tiếng :

– Lão Hoàng. Không phải là tôi đa sự, nhưng huynh đệ quả thật lo cho người đấy. Sợ rằng can dự vào việc này sẽ không hay đâu.

Hoàng Tập Không cười đáp :

– Sợ gì chứ? Người ta đã tìm đến tận nơi hiếp bức chúng ta rồi. Chẳng lẽ cứ ngồi giả câm giả điếc mặc chúng làm gì thì làm?

Lư thất gia nhú mày nói :

– Chỉ sợ rằng một mình hán tử vừa rồi có đối phó nổi không?

Bạch Tam Thái phụ họa :

– Lư huynh nói không sai đâu. Người đó chỉ một mình, làm sao chống nổi với 'Vũ Nội thập nhị lệnh'? Nếu như hán bị thua, chỉ cần phui đất đi là xong, còn những người khác thì sao? Lão Hoàng người phải cân nhắc thật kỹ mới được.

Hoàng Tập Không vẫn kiên trì giữ lập trường của mình.

– Ta thấy không phải thế đâu. Người này không đến nổi đánh trống bỏ dùi.

Hơn nữa ngoài ra còn có Tư Không nhị đương gia nữa.

Bạch Tam Thái và Lư thất gia kiên quyết như vậy không nói nữa.

Hoàng Tập Không thở dài nói :

– Dù sao thì việc đã tới nước này không còn cách lựa chọn nào khác. Các vị cũng thấy rồi đấy, chỉ ba tên thuộc hạ mà ý thế hống hách như vậy... Hoàng mỗ sống ở đây mấy chục năm mà đã bao giờ phải chịu nhục như vậy đâu? Mẹ nó.

Hoàng mỗ cũng đành liều cái mạng già này thà sống chết với chúng một trận, nếu không cũng chẳng ngóc đầu lên nổi.

Lý đại quan nhân cười kha kha, đưa ngón tay cái lên nói :

– Khá lắm. Hoàng huynh rất có chí khí. Nào. Lý mỗ xin chúc huynh một chén.

Hoàng Tập Không được tán dương cảm thấy rất tự hào, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn rồi nói :

– Các vị cứ ở đây uống tiếp đi, để tại hạ đến 'Kim Bảo Trai' gặp Tư Không nhị đương gia đây.

Dứt lời đứng lên từ biệt ba người kia, rời phạn điểm.

Số thực khách thấy Hắc y hán tử đi rồi, sợ lão nhân họ Cát và hai tên hán tử quay lại trả thù nên vội vã thanh toán tiền rượu rồi nhanh chóng tản đi.

Chẳng mấy chốc, phạn điểm vắng tanh.

'Phượng Hoàng khách điểm'

Nửa đêm hôm đó có một bóng đen vượt qua tường viện tiến tới dãy phòng trọ phía hậu viện.

Dưới ánh trăng, bóng đen hiện ra rất rõ.

Thực ra người đó không phải mặc áo đen mà màu hồng tím, dáng người mảnh mai nhỏ nhắn, tóc mai phất phơ trong gió, có vẻ như là một nữ nhân thì đúng hơn.

Đúng là nữ nhân, hơn nữa còn là một thiếu nữ rất đẹp.

Không phải là 'Ngọc Quan Âm' mà là Thiết Tiểu Vi.

Hơn một năm qua, nàng có phần gầy đi, hàng mi và ánh mắt nhuốm vẻ u sầu, nụ cười hồn nhiên ngày trước không còn bóng dáng đâu nữa.

Vì sao có sự thay đổi ấy?

Chính nàng cũng không biết.

Chỉ thấy xung quanh không còn thú vị đối với mình nữa, và không còn ai khiến nàng quan tâm nữa.

Nửa đêm Thiết Tiểu Vi tới 'Phượng Hoàng khách điểm' làm gì?

Nàng đi tìm Khấu Anh Kiệt.

Đề gây sự đánh nhau?

Có lẽ thế.

Sau khi nghe hoàng y lão nhân họ Cát về báo lại sự việc xảy ra ở phạm điểm 'Tiểu Lương Châu', Thiết Tiểu Vi đã tin chắc đến tám chín phần người đó là Khấu Anh Kiệt.

Với lời thách thức trắng trợn đó, đương nhiên nàng tới để trừng trị kẻ to gan dám phản kháng lại 'Vũ Nội thập nhị lệnh' và cha mình.

Tay giữ chặt chuôi kiếm, trông mặt nàng lạnh như băng.

Giữa hai người từng có mối quan hệ không bình thường.

Ngay sau lần gặp đầu tiên, Thiết Tiểu Vi đã cảm thấy trong lòng mình xuất hiện một thứ tình cảm mới mẻ, nhưng nhớ và sầu tư...

Từ đó tới nay, cuộc sống của nàng hoàn toàn thay đổi, mất đi sự hồn nhiên, thường cau gắt, lạnh lùng và hầu như luôn luôn ôm mối hận...

Chỉ cần một chút phật ý cũng làm cho Thiết Tiểu Vi nổi giận lôi đình, xuất kiếm thương nhân.

Nàng cho việc đó là bình thường.

Sau khi lão nhân họ Cát báo lại sự việc, với lực lượng của 'Vũ Nội thập nhị lệnh', chẳng khó gì mà không tìm ra hành tích của Hắc y hán tử.

Thiết Mạnh Hùng lập tức phái người điều tra và biết kẻ gây náo ở 'Tiểu Lương Châu' trú ở phòng số chín ở dãy Tây hậu phòng trong 'Phượng Hoàng khách điếm', đăng ký tên thuê phòng là 'Tề Thiên Hận'.

Thiết Tiểu Vi vừa đi vừa lẩm bẩm:

– Sao lại là 'Tề Thiên Hận'? Nhưng theo Cát lão nhi và hai tên kia mô tả thì đó chính là y mà?

Thiết Tiểu Vi đến trước phòng, nhận rõ số chín treo trên cửa rồi gõ ba tiếng vào cửa gọi to:

– Tề Thiên Hận. Ra đây.

Gọi xong lùi lại chờ.

Một lúc sau vẫn không thấy mở cửa.

Thiết Tiểu Vi nhíu mày ngạc nhiên tự nhủ:

– 'Một người có võ công cao cường như hán tử có ngủ thì chỉ cần nghe tiếng động khẽ cũng tỉnh dậy rồi chứ? Vì sao...'

Trong phòng có ánh đèn le lói, không đủ chiếu sáng cả căn phòng.

Thiết Tiểu Vi gọi thêm một lần nữa vẫn không nghe trả lời, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi.

Nàng đẩy cửa bước vào, nhưng mới khẽ chạm tới, cánh cửa đã mở vào bên trong, thì ra cửa không chốt.

Mới thoát nhìn vào, Thiết Tiểu Vi không khỏi sửng sốt vì thấy trong phòng vắng hoe không có người nào.

Nàng liền lướt nhanh vào phòng, cuốn theo một con gió làm ngọn đèn tù mù tắt ngấm.

Thiết Tiểu Vi đang lấy ống hỏa cụ ra nhưng chưa kịp đánh lên thì chợt nghe phía sau có tiếng động lạ, biết rằng có người tập kích.

Nàng phản ứng rất nhanh, vội ngã sấp xuống lăn đi một vòng rồi bật dậy nhảy tới góc phòng quay lại, đến lúc đó mới cảm thấy vai mình tê đi.

Theo kinh nghiệm, nàng biết rằng mình đã trúng phải chỉ lực của đối phương điểm vào 'Kiên tinh huyết'.

Chỉ chừng đó cũng biết đối phương thân thủ chẳng tầm thường.

Chừng như người kia không muốn hại mạng nàng, vì biết rằng đã điểm trúng Kiên tinh huyết đối phương, tay phải đã không còn cử động được nữa, muốn không chế không phải là việc khó.

Nhưng người kia không xuất thủ, nhảy lùi một bước tới cửa phòng, dừng lại một lát rồi quay người lao ra cửa.

Thiết Tiểu Vi ngơ ngác nhìn theo.

Tuy trong bóng tối nhưng nàng vẫn nhận ra rằng người đó bận hắc trường bào và thân pháp cực kỳ linh diệu.

Thiết Tiểu Vi chạy ra cửa nhìn thì người kia đã đi xa tới mười mấy trượng.

Chắc rằng đối phương rắp tâm đào tẩu, nàng phi thân đuổi theo rồi thi triển thủ pháp ám khí thặng thừa của Thiết Hải Đường truyền thụ phóng ra bốn mũi 'Đạn Chỉ phi châm'.

Nên biết đây là thứ ám khí bá đạo, chưa bao giờ trật đích, ngay đến Quách Bạch Vân cũng bị táng thân vì 'Đạn Chỉ phi châm'.

Nhưng hắc y nhân vẫn lao đi như gió, chớp mắt khuất sau tường viện.

Thiết Tiểu Vi vẫn còn trông thấy bốn tia chớp sáng cắm vào tường, hiển nhiên không mũi nào trúng đích.

Tuy biết rằng với khinh công của mình không sao đuổi kịp đối phương, nhưng nộ khí đã bốc lên, nàng không chịu cam tâm vận dục tận thân pháp đuổi theo, nhảy băng qua tường viện.

Phía sau 'Phượng Hoàng khách điểm' là một cánh đồng, có một con đường mòn nhỏ chạy về hướng Đông, bên đường là hai hàng cây gió thổi xào xạc.

Cánh đồng vắng vẻ không một bóng người.

Thiết Tiểu Vi do dự một lát rồi lao về phía con đường.

Vừa tới một đoạn cong, nàng suýt nữa thì đâm sầm vào một người, kinh hãi thu công lại.

Người kia hiện ra đột ngột nhưng không hề ngạc nhiên, dường như có ý chờ nàng.

Dưới ánh trăng, Thiết Tiểu Vi trông rõ đó là một hán tử bận hắc trường bào, mày rậm, mặt đỏ như táo chín, dáng điệu cao ngạo.

Thiết Tiểu Vi bất giác lùi lại một bước.

Hắc y nhân lên tiếng :

— Có phải phương giá là Thiết Tiểu Vi cô nương, thiên kim ái nữ của Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường không?

Giọng nói trầm nhưng rất vang, chứng tỏ người này có nội lực vô cùng thâm hậu.

Thiết Tiểu Vi hỏi :

— Người là ai mà biết ta?

Hắc y nhân cười đáp :

— Thiết Hải Đường đã có tới hai mươi bốn Lệnh đàn, tiền thu gom từ hàng trăm châu quận vẫn chưa thỏa mãn lòng tham, nay sai thêm cả nhi tử lẫn nhi nữ tới Lương Châu cướp bóc, thiên hạ còn ai không biết?

Thiết Tiểu Vi tức giận thét lên một tiếng, nhún mình lao tới, hai tay thi triển chiêu 'Bạch Vân Hiến Quả' đánh thẳng tới ngực hắc y nhân.

Người này không tránh, vẫn đứng nguyên, tay áo phát ra.

Thiết Tiểu Vi cảm thấy một luồng kinh lực vô cùng uy mãnh từ hắc y nhân phát ra chẳng những làm cho chưởng không sao đánh tới được mà thân ảnh còn bị đẩy lùi lại hơn một trượng.

Tuy biết đối phương thân thủ phi phàm, nhưng Thiết Tiểu Vi vẫn chưa chịu phục.

Vừa đáp chân xuống đất, nàng lại bật người lao tới, song chưởng cuộn phát...

— Bịch. Bịch.

Có lẽ vì Thiết Tiểu Vi xuất thủ quá nhanh nên hắc y nhân không kịp đối phó, bị trúng cả hai chưởng vào ngực.

Thế mà y vẫn đứng vững như bàn thạch, trái lại Thiết Tiểu Vi kinh hoàng lui lại, mở tròn mắt nhìn người kia đến phát ngơ.

Nguyên vì vừa rồi phát chưởng, nàng cảm thấy như đánh vào một khối sắt, hai tay đau nhói lên.

Thiết Tiểu Vi phát run, hiểu rằng gặp phải cao nhân, mình tuyệt nhiên không phải là đối thủ.

Ở lại chẳng làm được gì, nàng quay người định bỏ đi.

Hắc y nhân lao tới chặn lại nói :

– Khoan đã.

– Soạt.

Thiết Tiểu Vi rút kiếm cầm tay quát :

– Tránh đường.

Dứt lời kiếm tới ngay.

Hắc y nhân tuy thân thủ phi phàm nhưng không dám mạo hiểm khi đối phương cầm binh khí trong tay, đành lưu lại một bước chờ khi kiếm hết đà mới đưa hai ngón tay ra kẹp lấy lưỡi kiếm.

Thiết Tiểu Vi không sao ngờ được rằng hắc y nhân lại liều mạng đến mức đó, trường kiếm biến chiêu liên tục công tới.

Nào ngờ thanh kiếm giống như bị chiếc kim thép kẹp chặt, dù nàng vận công bao nhiêu cũng không sao thoát ra được.

Đột nhiên từ thân kiếm lóe lên muôn ánh hào quang, kiếm khí phát ra ràn rạt chỉ nhìn đã thấy kinh tâm.

Thiết Tiểu Vi lập tức cảm thấy tay phải mình tê đi không giữ nổi thanh kiếm bị đối phương đoạt mất.

Nàng kinh hãi nhảy lùi lại, trở mắt nhìn thanh kiếm của mình đã nằm gọn trong tay đối phương vẫn tiếp tục bức ra muôn ngàn ánh kiếm quang.

Thiết Tiểu Vi mắt dờ ra, hết nhìn hắc y nhân lại nhìn thanh kiếm.

Tuy chưa từng gặp bao giờ nhưng nàng cũng đoán ra đó chính là công phu thắng thừa 'Khí kiếm' mà trong giang hồ vẫn truyền ngôn.

Theo phụ thân nàng Thiết Hải Đường thì trong giang hồ có loại võ công này, có thể cách không đã thương đối thủ không kém gì mũi kiếm, nhưng chính Thiết Hải Đường cũng chưa thấy ai luyện được công phu này.

Thiết Tiểu Vi tưởng như mắt mình bị hoa, giụi mắt nhìn lại, nhưng đó là sự thực sờ sờ không thể phủ nhận, chính nàng còn cảm thấy 'Khí kiếm' lạnh ngắt đâm vào cơ thể mình đau nhói.

Bất giác người nàng run lên.

Người luyện kiếm đạt tới trình độ đó, có lẽ hàng trăm năm mới có một.

Không nghi ngờ gì nữa, nàng đã bị 'Khí kiếm' thâm nhập vào người, hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự, toàn thân lạnh buốt, máu như đã đông lại, huyết mạch không lưu thông nữa.

Sau đó, nàng cảm thấy ngực bị áp lực đè nặng giống như bị cả quả núi đè lên, đến thở cũng không được.

Nếu lúc đó hắc y nhân muốn lấy mạng nàng thì đó là việc hết sức dễ dàng.

Thiết Tiểu Vi biết rằng chỉ cần đối phương vận thêm vài thành công lực, mình sẽ bị hàng trăm vết thương xuyên qua người mà chết.

Đột nhiên nàng tin rằng cái chết đang đến với mình, sợ đến tái người đi, muốn bỏ chạy nhưng không còn một chút hơi sức nào.

Nhưng vừa lúc đó thì áp lực giảm đi rồi mất hẳn.

Thiết Tiểu Vi còn chưa tin ngay, vận công kiểm tra thân thể mới thấy khí huyết lưu chuyển bình thường, kinh mạch không bị trở ngại, ngay công lực cũng không bị giảm đi, mới tin rằng mình đã thoát nạn.

Ngước mắt nhìn lên, thấy hắc y nhân đã buông chúc thanh kiếm xuống.

Thiết Tiểu Vi ngơ ngác như vừa tỉnh khỏi giấc mộng hồi :

– Sao ngươi không hạ thủ?

Hắc y nhân nhìn nàng đáp :

– Thiết cô nương. 'Vũ Nội thập nhị lệnh' từng làm qua nhiều chuyện bất nghĩa. Cô nương cũng thấy đấy, mọi thế lực tàn bạo đều phải đến lúc diệt vong.

Tại hạ khuyên cô nương đừng tham gia vào những hoạt động tội ác của lệnh tôn nữa, giữ lấy tấm lòng thiện lương vốn có của mình.

Thiết Tiểu Vi đứng ngây ra một lúc rồi trấn tĩnh lại, lạnh lùng đáp :

– Tôn giả định làm ra vẻ nhân nghĩa để cảm hóa ta đó ư?

Hắc y nhân cười khỏ đáp :

– Tại hạ không có ý đó. Chỉ là lời khuyên xuất phát từ đáy lòng, và cô nương chắc cũng đã hiểu ra...

Thiết Tiểu Vi 'Hừ' một tiếng nói :

– Tuy ta và ngươi chưa từng quen biết nhưng ngươi đã nói rõ ý đồ tới đây để đối phó với 'Vũ Nội thập nhị lệnh' thì cần gì phải hạ thủ lưu tình với ta như thế?

Hắc y nhân trả lời ngay :

– Vì tôi biết cô nương thường từ chối tham gia vào các hoạt động tội ác của lệnh tôn. Giả như tối nay gặp lệnh huynh, nhất định tại hạ sẽ không lưu tình đâu.

Thiết Tiểu Vi chăm chú nhìn hắc y nhân một lúc mới hỏi :

– Hôm nay người bức hiếp thủ hạ của ta ở phạm điểm 'Tiểu Lương Châu' có phải là ngươi không?

Hắc y nhân gật đầu thừa nhận :

– Không sai. Tại hạ còn báo chúng báo cho quý huynh muội. Chắc rằng cô nương nghe báo lại đầy đủ nên tới đây.

Thiết Tiểu Vi gật đầu đáp :

– Ta có nghe.

Lại hỏi :

– Ngươi là 'Tề Thiên Hận'?

Hắc y nhân gật đầu :

– Không sai. Tai mắt của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' quả là tinh nhạy.

– Ngươi tới đây chỉ với mục đích đối phó với 'Vũ Nội thập nhị lệnh'?

– Có thể nói như thế.

– Có lý do gì không?

Ánh mắt hắc y nhân chợt lóe lên tia thù hận, đáp :

– Đó là do lệnh tôn và 'Vũ Nội thập nhị lệnh' bức bách tại hạ tới bước đường cùng chỉ còn cách phản kháng, không còn sự lựa chọn nào khác.

Thiết Tiểu Vi nhíu mày hỏi :

– Bức bách ngươi tới bước đường cùng buộc phải phản kháng? Như vậy là giữa ngươi và chúng ta đã có mối ân oán nào đó, nhưng ta chưa hề gặp ngươi, và cái tên 'Tề Thiên Hận' ta cũng chỉ mới nghe lần đầu.

Hắc y nhân lạnh lùng nói :

– Bây giờ cần gì phải quan tâm đến những điều đó nữa?

– Như vậy là ngươi có lý do để thù hận chúng ta?

– Đương nhiên. Tại hạ không phải là người có thể vô duyên vô cớ mà gây thù chuốc oán với kẻ khác.

Thiết Tiểu Vi nhìn đôi phương không rời mắt hỏi :

– Tề Thiên Hận. Ngươi rốt cuộc là ai?

Hắc y nhân chợt cười to nói :

– Cô nương thật buồn cười. Tề Thiên Hận là Tề Thiên Hận, cũng như cô nương là Thiết Tiểu Vi vậy thôi.

Thiết Tiểu Vi lắc đầu bướng bỉnh nói :

– Không. Ta không tin là thế. Nhất định có điều bí ẩn gì. Ngươi...

Nói xong lại đưa mắt nhìn đối phương.

Hắc y nhân bắt giác lùi lại một bước.

Thiết Tiểu Vi nói :

– Đừng cho rằng ta đa nghi. Nhưng chẳng lẽ tên thật của ngươi là 'Tề Thiên Hận' hay sao?

Hắc y nhân hỏi lại :

– Tên đó có gì không thỏa đáng?

Thiết Tiểu Vi lúng túng nói :

– Không phải là không thỏa đáng, chỉ là...

Nàng chợt cảm thấy thất vọng, cho rằng mình đã đoán sai.

Nhân vật Tề Thiên Hận này xuất hiện quá đột ngột, võ công lại cao cường như thế quả là điều hết sức khó hiểu.

Một lúc nàng cắn môi nói :

– Tề Thiên Hận. Hôm nay ngươi đối với ta hạ thủ lưu tình, nhưng ta vẫn cảnh cáo ngươi rằng tốt nhất ngươi đừng can dự tới việc của 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Cho dù võ công ngươi xuất chúng, nhưng vẫn không quản nổi đâu.

Hắc y nhân bình tĩnh đáp :

– Tại hạ đã quyết định, và không bao giờ thay đổi. Cô nương, Cô là người thông minh, xin hãy khuyên lệnh huynh hãy dừng tay truy bức người của 'Bạch Mã sơn trang'. Khi tại hạ còn ở đây thì các người đừng hòng động đến họ.

Thiết Tiểu Vi nghe câu đó càng kinh ngạc hơn, lại chăm chú nhìn đối phương mong tìm ra một nét gì đó...

Bất gặp ánh mắt đó của nàng, Tề Thiên Hận chợt thấy lòng rung động, lùi lại một bước nữa rồi bất chợt vung tay lên.

Một ánh hàn quang lóe lên...

Thiết Tiểu Vi thất kinh vội nhảy sang tránh nhưng không kịp.

Chỉ nghe 'Xoẹt' một tiếng, thanh kiếm bay sạt qua vai lạnh ngắt, cắm ngay vào vỏ kiếm mang sau lưng nàng.

Bấy giờ Thiết Tiểu Vi mới hiểu đối phương chỉ có ý trả lại thanh kiếm, nhưng nghĩ mà lạnh sống lưng.

Với công phu kỳ diệu như thế, đừng nói muốn lấy đầu nàng là việc quá dễ dàng mà ngay cả phụ thân Thiết Hải Đường, nếu trong trường hợp này mà hắc y nhân muốn lấy mạng cũng khó mà đối phó nổi.

Nghĩ tới đó, nàng bắt giác phát run.

Hắc y nhân Tề Thiên Hận chấp tay nói :

– Cô nương, Tại hạ cáo từ.

Dứt lời băng mình lao đi như làn khói, chớp mắt mất hút vào dạ không.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Muối mặt cầu viện

Chính Ngọ...

Một chiếc xe kiệu song mã trông rất sang trọng dừng bánh trước cửa 'Phượng Hoàng khách điểm'.

Đánh xe là một tên hán tử cao gầy, bận lam bào, không giống như những người xà ích khác.

Xe vừa dừng, hán liền nhảy xuống mở rèm kiệu, cung kính nói :

– Nhị gia. Đã tới 'Phượng Hoàng khách điểm' rồi.

Trên xe có người 'Ừm' một tiếng, rồi một lúc lâu người ấy mới bước ra.

Nhân vật này cả thành Lương Châu chẳng ai không biết, chính là vị 'Nhất Đề Kim' Tư Không Viễn, Đại chương quỳ của hiệu kim hoàn lớn nhất trấn 'Kim Bảo Trai' cũng là Nhị đương gia của 'Bạch Mã sơn trang'.

Gã đánh xe chính là 'Thiên Cầu Tinh' Phùng Đông, thủ hạ thân tín của Tư Không Viễn, một trong mười hai 'Tinh Tú Vô Sĩ' của 'Bạch Mã sơn trang'.

Chỉ là Tư Không nhị gia trước đây khá tuấn mỹ, phong độ, béo tốt, rất tự phụ nhưng bây giờ khác hẳn.

Người y trông phờ phạc, chậm chạp, mất đi bóng dáng lạnh lợi ngày xưa, sắc mặt đã xanh xao vàng vố còn hoen vết máu, lại còn một cánh tay không biết bị gãy hay sai khớp, bong gân, chỉ thấy băng một lớp vải trắng treo lên trước ngực.

Tóm lại, so với vị Nhị trang chủ của 'Bạch Mã sơn trang' hơn một năm trước, nhìn lại gã bây giờ khiến người ta thất vọng.

Tuy vậy, trông gã vẫn đầy ngạo khí.

Đó là lẽ đương nhiên.

Đường đường là chủ nhân của 'Kim Bảo Trai' và nhiều ngân hàng, cửa hiệu khác, cơ nghiệp lớn bậc nhất Lương Châu, còn là Nhị trang chủ 'Bạch Mã sơn trang' lừng danh trong võ lâm, đệ tử chân truyền của 'Kim Đại Vương' Quách Bạch Vân, ở Lương Châu đến trẻ em lên ba cũng biết đại danh, ngạo khí cũng đúng thôi.

Dù bây giờ thế sự đã đổi khác, người không còn phong độ như xưa, nhưng ngạo khí đâu dễ một sớm một chiều mà mất đi được?

Hiện giờ đã không ít người biết rằng Tư Không nhị gia đang đối đầu với một lực lượng vô cùng lợi hại, còn phải nén khổ đau, chứng cứ là cánh tay treo lủng lẳng trước ngực và bộ mặt xây xát thâm hại thể kia...

Hơn nữa người ta còn biết rằng 'Kim Bảo Trai' bị uy hiếp phải đóng cửa, mà chẳng phải đóng cửa không, bị cường địch bức bách phải bỏ lại toàn bộ tài sản, gia quyết và người hầu kẻ hạ đều bị trục xuất, thậm chí đồ nhuyển tể cũng chẳng được mang đi.

Điều kiện của đối phương quá khắc nghiệt, nói cách khác, Tư Không nhị gia phải hai tay phụng dâng toàn bộ gia sản cho chúng.

Tư Không nhị gia há có thể chịu nổi sự nhục và sự thiệt thòi lớn lao đến vậy?

Nhưng đối phương quá mạnh, đối đầu không thắng rồi, bắt buộc đi đánh phải nuốt mất đi cầu cứu viện binh.

Đó là lý do vì sao hai chủ tớ đến 'Phượng Hoàng khách điểm' này.

Điểm chủ Hồ lão tam đích thân ra tận cửa đón quý khách, cúi chào sát đất nói :

– Chẳng phải là Tư Không nhị trang chủ đó sao? Ngọn gió nào đưa ngài tới đây vậy? Chẳng lẽ định mượn trợ? Tiểu điểm vinh hạnh quá...

Tư Không Viễn còn chưa trả lời thì 'Thiên Cầu Tinh' Phùng Đông đứng phía sau và xằng giọng :

– Ngươi nói vừa thôi. Chúng ta không phải mượn trợ mà tới đây tìm người.

Hồ lão tam chớp chớp mắt hỏi :

– Tìm người ư?

Rồi khoát tay ra lệnh cho một tên tiểu nhị :

– Ngươi mau dắt xe ngựa vào đi. Có Nhị trang chủ và Phùng gia, xin vào trong này đã.

Chủ tớ theo tên điểm chủ vào thẳng quầy hàng.

Tọa định xong, Hồ lão tam sai người dâng trà rồi hỏi :

– Phùng gia định tìm ai vậy?

'Thiên Cầu Tinh' Phùng Đông đâm ra bối rối :

– Cái đó... ta cũng không biết.

Rồi nhìn sang chủ nhân hỏi :

– Nhị trang chủ. Thật là bí quá. Người đó... chúng ta đã không biết mặt, lại không biết tên, biết tìm thế nào?

Tư Không Viễn nhú mày tỏ vẻ trầm ngâm rồi nhìn Hồ lão tam nói :

– Hoàng Tập Khổng nói rằng đó là một hán tử còn trẻ, chừng hăm lăm sáu tuổi, rất tuấn tú và uy mãnh mặc bộ hắc trường bào, cử chỉ đường hoàng, tiêu pha cũng rất hào phóng...

Phùng Đông tiếp lời :

– Đúng, đúng.

Rồi quay sang Hồ lão tam :

– Ngươi cố nhớ lại xem, có một vị khách nhân nào như thế không?

Hồ lão tam gõ gõ vào chiếc trán hói một lúc rồi gật đầu nói :

– À... đúng là có một vị như vậy thật... Để xem... hình như vị đó họ Tề...

Không sai đúng là Tề đại gia.

Tên quản lý đứng sau quầy hàng chợt góp lời :

– Chính thế. Vị khách nhân đó họ Tề tên là Tề Thiên Hận, trú ở Tây viện, phòng số chín.

Hồ lão tam nói thêm :

– Đúng là vị Tề gia đó rất hào phóng. Tại hạ chưa thấy vị đó dùng bạc bao giờ, chỉ trả bằng vàng ròng thôi.

Tư Không Viễn gật đầu nói :

– Nếu vậy thì đúng là vị đó rồi.

Rồi quay sang bảo tên thủ hạ :

– Ngươi đến Tây viện mời vị họ Tề đó tới đây gặp ta.

Phùng Đông 'Dạ' một tiếng đi ngay.

Tư Không Viễn chợt gọi giật lại :

– Khoan đã.

– Nhị trang chủ còn có gì sai bảo?

Tư Không Viễn nói :

– Lời của Hoàng Tập Khổng chưa chắc đã đáng tin. Ngươi hãy thử xem đúng là y có bản lĩnh như vậy không. Nếu không đáng thì thôi đi, chúng ta đỡ phiền phức.

Phùng Đông cười đáp :

– Nhị trang chủ cứ yên tâm. Thuộc hạ cũng có ý như vậy.

Nói xong theo một tên tiểu nhị đi về phía Tây viện.

Qua mấy hành lang, từ xa đã thấy cửa phòng số chín mở toang, một người bạn hắc trường bào bắc ghế ngồi trước cửa, vắt chân chữ ngũ nhìn trời nhìn đất, trông đáng rất an nhàn.

Tên tiểu nhị dừng bước chỉ người đó nói :

– Đó chính là Tề gia.

Phùng Đông gật đầu :

– Biết rồi. Ngươi đi đi.

Nói xong chậm bước lại gần.

Hắn tới đứng bên hắc y nhân quan sát một lúc, chú ý đến thế ngồi của y, bụng cười thầm :

– 'Trông chẳng ra dáng nhà võ gì cả. Chắc Hoàng Tập Không quá bốc đồng hẳn đó thôi'.

Nghĩ vậy ho khan một tiếng nói :

– Bằng hữu thật là có nhã hứng.

Hắc y nhân quay mặt lại.

Trông thấy diện mục đối phương, Phùng Đông giật thót mình, ngẩn ra một lúc mới chấp tay nói :

– Xin thứ lỗi cho tại hạ đã mạo muội. Dám hỏi bằng hữu có phải là Tề Thiên Hận đại hiệp không?

Hắc y nhân hỏi :

– Ngươi biết ta sao? Xin lỗi, nhưng ta lại thấy ngươi rất lạ, chắc rằng chúng ta chưa gặp nhau...

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, 'Thiên Cẩu Tinh' Phùng Đông đã có ác cảm với nhân vật 'Tề Thiên Hận' này.

Nghe vậy, hắn cười 'hắc hắc' nói :

– Tề bằng hữu đương nhiên là không biết tại hạ, nhưng trái lại tôi có nghe nói qua về bằng hữu.

Hắc y nhân lạnh nhạt hỏi :

– Nói thế nào?

– Nói rằng tối qua ở phạm điểm 'Tiểu Lương Châu' Tề bằng hữu có biểu lộ một vài chiêu tuyệt học làm chúng nhân xanh mặt, chuyện đó có không?

Hắn vừa nói vừa chăm chú quan sát thần sắc đối phương.

Hắc y nhân không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ lơ đãng nói :

– Tối qua ta có thấy ngươi đâu?

– Tối qua tại hạ ở nhà, chỉ nghe người khác nói lại.

Lúc đó Phùng Đông đã đứng sát bên hắc y nhân, bí mật đưa hai ngón chân kẹp vào chân ghế dụng lực đẩy cho nó lệch đi.

Hắn tin rằng làm như thế, chiếc ghế nhất định sẽ bị đổ, để xem hắc y nhân phản ứng ra sao.

Đó là bước thử đầu tiên, nếu hắc y nhân ngã chổng kèn thì đương nhiên chẳng còn gì phải nói nữa.

Đầu gối Phùng Đông dụng lực có tới hàng trăm cân như thế, đủ xô ngã một con bò, thế mà chẳng những chiếc ghế không đổ kèn ra như hắn mong muốn mà thậm chí không nhúc nhích chút nào.

Bấy giờ hắn mới thất kinh, biết rằng hắc y nhân chẳng phải là nhân vật giản đơn, đã dùng công phu 'Thiên Cân Trụ' để đối phó lại.

Kế bất thành, để khỏi bề mặt, hắn đành lẳng lặng rút chân về.

Tề Thiên Hận nói :

– Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh...

– Tại hạ là Phùng Đông.

– Phùng huynh đến đây có việc gì?

Phùng Đông nhíu mày hỏi :

– Chẳng lẽ Tề bằng hữu quên rằng lúc ở 'Tiểu Lương Châu' mình đã nói gì hay sao?

Tề Thiên Hận ngạc nhiên hỏi :

– Tại hạ nói gì?

Phùng Đông cười hô hô nói :

– Người ta nói thiên tài thường đấng trí quả không sai. Có người nói rằng Tề bằng hữu muốn ra tay trượng nghĩa dẹp bắt binh, trợ giúp 'Kim Bảo Trai' một tay, không biết người đó nói hư hay thực?

Tề Thiên Hận gật đầu :

– Đúng là tại hạ có ý đó.

– Tại hạ cũng do chuyện đó mà tới đây.

Tề Thiên Hận hỏi :

– Từ Không Viễn đâu?

Xưa nay ngoài 'Kim Đại Vương' và một vài nhân vật tiền bối, chưa ai dám gọi Từ Không nhị trang chủ bằng tên như vậy.

Lẽ ra Phùng Đông không tha cho sự vô lễ đó, nhưng vì tới cầu cạnh người ta nên phải nín nhịn.

Hắn cố giữ điềm đạm trả lời :

– Nhị trang chủ cũng đã tới đây.

Tề Thiên Hận hỏi :

– Nhị trang chủ ư? Người định nói rằng Từ Không Viễn tới 'Phượng Hoàng khách điểm' chứ gì?

– Phải, đang ngồi trong quầy hàng cùng với điểm chủ.

– Sao không bảo hắn tới đây?

Phùng Đông không nhịn được, xẵng giọng nói :

– Ai muốn được gặp Nhị trang chủ không phải là chuyện đơn giản. Tề bằng hữu huênh hoang rằng có thể giải nguy cho 'Kim Bảo Trai', tất phải có võ công cái thể. Nói thật, Phùng mỗ rất nghi ngờ điều này.

Tề Thiên Hận cười nhạt nói :

– Không có bản lĩnh, ai dám tới Lương Châu? Tề mỗ đã nói ra một lời, tất phải thực hiện được.

Phùng Đông lùi lại hai bước, vận công vào song chưởng nói :

– Phùng mỗ tuy bất tài, nhưng cũng muốn thỉnh giáo xem võ công của bằng hữu cao cường tới mức độ nào?

Tề Thiên Hận nhướn cao đôi mày kiếm hỏi :

– Người ư?

Phùng Đông ưỡn ngực đáp :

– Phải. Chính là tại hạ không biết tự lượng sức. Chẳng hay bằng hữu có nguyện ý chỉ giáo một vài chiêu không?

Tề Thiên Hận lắc đầu nói :

– Người không xứng. Nếu chủ của người Từ Không Viễn muốn thử bản lĩnh của ta thì bảo hắn tới đây. Còn người chỉ là một tên nô tài thì được mấy hơi sức?

Tới đó xua tay nói :

– Đi đi. Gọi Từ Không Viễn tới đây.

Đến mức độ này thì ai mà nhìn được?

Nội khí bốc đầy đầu, Phùng Đông nắm chặt hai tay lại đến nỗi xương cốt kêu lách cách, rít lên :

– Tên họ Tề. Đứng dậy tiếp chiêu.

Tề Thiên Hận vẫn bình chân như vại nói :

– Ta đã nói là ngươi không xứng. Nếu ngươi vẫn muốn xuất thủ thì cứ ra chiêu đi. Ta cũng chẳng buồn đứng lên nữa.

Phùng Đông thâm rủa :

– Đúng là xuẩn tài không biết sống chết. Nếu ngươi ngồi như vậy mà ta không đánh ngã được thì mấy năm khổ luyện coi như uổng phí.

Nghĩ đoạn thét to một tiếng, đầu gối hơi chùng xuống như hổ chuẩn bị vồ mồi rồi bất thần lao tới.

Quyết cho đối phương một bài học đích đáng, ngay chiêu đầu tiên hấn dùng cả thập thành công lực đánh vào vai tả Tề Thiên Hận.

'Thiên Cầu Tinh' Phùng Đông là một trong 'Thập nhị võ sư' của 'Bạch Mã sơn trang', võ công được Đại trang chủ 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã huấn luyện nên không phải hạng tầm thường, chưởng vừa xuất gọi là 'Độc Tích Đường Lang', tuy nhìn như đánh vào vai nhưng thực chất uy hiếp cả những bộ vị ở ngực, mặt và cổ.

Phát xong chưởng này, tay trái của Phùng Đông đã vận sẵn công lực, dự phòng đối phương có tránh được là lập tức xuất thủ luôn.

Tề Thiên Hận đang ngồi trên ghế tất không thể tránh nổi hai chiêu liên hoàn và rất lợi hại như thế.

Nào ngờ y không có ý tránh chiêu.

Phùng Đông đánh tới, chợt cảm thấy có một cỗ lực đạo rất lớn mang theo hàn khí lạnh ngắt từ Tề Thiên Hận phát ra.

Kỳ quái nhất là khi Phùng Đông tiếp xúc với lực đạo đó, hấn bỗng cảm thấy cả người tê đi, hai tay chẳng còn chút khí lực nào, giống như người đang bệnh.

Hấn thất kinh vội thu chiêu về nhưng tay như bị hút chặt lấy ở cách vai Tề Thiên Hận chừng một thước, cho dù cố sức bao nhiêu cũng không rút ra được.

Thật là tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ còn cách là đưa nốt tả chưởng đánh vào ngực đối phương.

Nhưng hấn không đánh thì còn khá, đánh ra còn tội tệ hơn.

Luôn cả tay trái cũng bị giữ cứng lại, đánh không vào, rút lại cũng không xong.

Hàn khí tiếp tục truyền vào cơ thể làm Phùng Đông tưởng như người mình đã đóng băng lại, lạnh run lên, răng đánh cảm cập, hai chân nhũn đi, không còn giữ được cơ thể đứng vững nữa, ngã sấp mặt xuống.

Mấy năm xông pha giang hồ, hấn chưa từng trông thấy thứ võ công nào kỳ quái và lợi hại như thế cả.

Khi ngã xuống, trí óc hấn vẫn tỉnh táo, cảm thấy con lạnh tiếp tục thâm nhập vào người không hề suy giảm, tưởng chừng như sắp đoạn khí đến nơi, nhưng miệng đã cứng lại không thể kêu lên được.

Tề Thiên Hận phát tay quát :

– Lùi.

Liền đó Phùng Đông bị nhấc bổng lên thổi bay đi như chiếc lá trong cơn bão, rơi xuống cách đó chừng hai trượng.

Toàn thân còn chưa cử động được, tất rơi xuống sẽ bị chấn thương không nhẹ, hấn nhắm mắt lại mặc cho số phận, chợt cảm thấy có ai đó đỡ lấy mình đặt xuống đất.

Lúc này hàn khí không còn thâm nhập vào người nữa, Phùng Đông đứng vững lại quay người nhìn người kia, mặt chợt đỏ bừng lên, ngượng ngùng nói :

– Nhị trang chủ tới rồi...

Người vừa đỡ Phùng Đông không phải ai khác, chính là Nhị trang chủ 'Nhất Đề Kinh' Tư Không Viễn.

Người ta nói 'đánh chưởng phong nể mặt chủ nhà'.

Thấy tên thuộc hạ bị ném khổ đầu như vậy, Tư Không Viễn mặt sa sầm, trừng mắt quát lên :

– Đồ vô dụng. Cút.

Phùng Đông không dám nói gì, len lén bước lui.

Tư Không Viễn nhìn hắc y nhân ngồi trên ghế bằng ánh mắt dò xét hồi lâu mới bước lên hai bước, ôm quyền nói :

– Chắc huynh đài là Tề Thiên Hận. Tên hạ nhân đó vô tri lỗ mạo phạm đến Tề huynh, xin mở lượng hải hà miễn thứ.

Tề Thiên Hận vẫn không đứng lên, cười đáp :

– Khéo nói. Quý thuộc hạ may mà không ngã. Nên trách Tề mỗ thất lễ mới đúng.

Tư Không Viễn chợt cảm thấy giọng nói của người này rất quen nhưng không nhớ ra là ai.

– Công phu của Tề huynh thật cao cường, tại hạ rất khâm phục.

Tề Thiên Hận lãnh đạm trả lời :

– Quá khen.

Chợt thấy chiếc ghế ngồi của Tề Thiên Hận dần dần lún sâu xuống, còn Tư Không Viễn đang đứng cách đối phương chừng bảy thước như bị vật gì đẩy lùi ra xa.

Thì ra hai người đang ngầm ngầm phát ra kình lực đấu nhau.

Tư Không Viễn thôi vận công, nhảy lùi một bước ôm quyền nói :

– Tại hạ có mắt không trông, không nhận ra trước mặt mình là cao nhân cái thế. Xin mở lòng khoan thứ.

Bây giờ thì gã hoàn toàn khâm phục.

Bây giờ Tề Thiên Hận mới đứng lên, hoàn lễ cười đáp :

– Tại hạ ngưỡng mộ đại danh Tư Không nhị trang chủ đã lâu, hôm nay mới được gặp, quả thật tam sinh hữu hạnh.

– Tề huynh chớ khách khí. Tại hạ hôm nay đến đây để có ý mời huynh đến tề xá trước để thỏa lòng ngưỡng mộ, sau còn muốn thỉnh giáo Tề huynh vài việc...

Tề Thiên Hận ngắt lời :

– Được Nhị trang chủ ưu ái như thế, tại hạ rất hổ thẹn. Tề mỗ có thói xấu là gặp chuyện bất bình thường thích can thiệp vào, đồng thời cũng rất tham tiền tài của cải. Bởi thế trước khi mời, Nhị trang chủ nên cân nhắc xem có ảnh hưởng gì đến chuyện buôn bán làm ăn và tài sản của mình không, để sau này tránh khỏi bị thiệt thòi.

Tư Không Viễn ngạc nhiên đứng ngẩn người một lúc rồi cười to nói :

– Tề huynh thẳng thắn như vậy là rất hợp ý tại hạ. Tiền tài chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần Tề huynh mở lời, tại hạ xin hai tay dâng phụng không mặc cả, cũng không để Tề huynh thất vọng. Hiện giờ xe đã chờ trước mặt, xin mời Tề huynh.

Tề Thiên Hận cười đáp :

– Thế thì tốt. Đại trưởng phu nhất ngôn cửu đỉnh, coi như chúng ta đã thỏa thuận. Xin Nhị trang chủ chờ cho một lát.

Nói xong vào phòng sửa soạn hành lý đi theo Tư Không Viễn.

Lát sau chiếc xe song mã do Phùng Đông điều khiển rời khỏi 'Phượng Hoàng khách điểm' trở về 'Kim Bảo Trai'.

Sấm chớp ầm ầm, mưa như trút nước.

Hàng chục cột nước đổ xuống trước hiên đại sảnh của Thái gia chảy lênh láng ngập vào tiền viện.

Sấm nổ rền không dứt, như trời đất đang nổi cơn thịnh nộ.

'Quả Từ Viên' thuộc Thái gia là một dinh thự rất sang trọng, chủ nhân Thái Tam Đa là phú hộ có tiếng ở Lương Châu làm nghề kinh doanh trà và trái cây, tài sản chỉ kém Tư Không Viễn mà thôi.

Đặc biệt Thái Tam Đa có mối liên hệ với 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nên chỉ trong vòng một năm cả thế lực lẫn tài lực tăng lên nhanh chóng, chẳng những dân bản địa mà người trong giang hồ cũng nể nang mấy phần.

Vì thế Thái Tam Đa trở nên hung hăng tàn bạo, ngày xưa chỉ là một thương gia bình thường, nay biến thành một tên ác bá.

Thái Tam Đa vốn không biết võ nghệ, văn chương lại càng dốt đặc. Nhưng nhờ có mối quan hệ với 'Vũ Nội thập nhị lệnh' mà hầu như thường xuyên trong 'Quả Từ Viên' có khách võ lâm.

Vô hình trung, nơi này biến thành một Phân đà của 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Thái Tam Đa trở thành người quyền thế, càng trở nên hống hách.

Thiết Hải Đường tuy không nói rõ ý định chiếm đoạt gia tài của Thái Tam Đa nhưng đã gián tiếp khống chế hai nguồn kinh doanh lớn là trà và trái cây.

Cho đến lúc này thì Thái Tam Đa chỉ còn là chủ nhân của cơ nghiệp mình trên danh nghĩa mà thôi. Chỉ cần Thiết Hải Đường ra lệnh một tiếng là lập tức chủ nhân sẽ là người khác.

Thái Tam Đa đâu không biết thân phận bèo bọt của mình?

Lúc đầu thì hống hách, dần dần hần trở thành trầm tư u uất.

Nhưng đã lỡ rước hổ vào nhà, bây giờ biết tính sao? Chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cố sao giữ được hai chữ bình an.

Đã mấy tháng qua, Thái Tam Đa không quan tâm đến chuyện kinh doanh nữa, hàng tháng được tên quản lý đưa cho mấy trăm lạng bạc chi tiêu, toàn gia nam phụ lão ấu được sinh hoạt một cách sung túc.

Dương như Thái gia đang tiến hành một nhiệm vụ gì đó.

Trong đại sảnh thấp lên cả chục ngọn hồng đăng sáng trưng, nhưng cả gian phòng rộng thênh thang chỉ có bảy người.

Có điều là trong bảy người đó, Thiết gia huynh muội không phải là người nhân vật chủ yếu nhất.

Trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', còn ai quan trọng hơn cả hai vị thiếu quân và thiên kim ái nữ của Tổng lệnh chủ?

Ngồi ở ghế chủ tọa rất ít người biết hai nhân vật này, ngay cả người trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh' chỉ những người có thân phận cao từ Đà chủ trở lên mới biết.

Vậy hai lão nhân đó là ai mà vừa thần bí vừa quan trọng như vậy?

Đó là hai vị chấp pháp trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', Đường chủ Nội Ngoại đường.

Nước có quốc pháp, bang có bang quy, hai vị chấp pháp đó thay mặt Tổng lệnh chủ giữ quyền sinh quyền sát trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', đương nhiên quyền hành rất lớn.

Người ta gọi hai người này là 'Phong Vân nhị lão'.

Hai người này, một người vừa cao vừa mập, một người vừa thấp vừa gầy, nhưng họ lại ăn vận giống nhau, cùng bận hồng y và cùng chừa râu dài, trắng như tuyết.

Nội đường chủ là Tô Vũ Đồng người ở Thiểm Tây, còn Ngoại đường chủ là Lý Vân Phi ở Giang Nam.

Trong đại sảnh Thái gia, ngoài hai vị Đường chủ, Thiết gia huynh muội còn một hán tử có bộ lông mày rậm tên là Giang Mãnh và lão nhân từng bị giáo huấn ở 'Tiểu Lương Châu' Cát Thanh.

Cung Thiết Quân và Giang Mãnh là hai trong số hai mươi bốn vị Lệnh chủ.

Chỉ có Cát Thanh chức vị thấp nhất, chỉ là Đà chủ một Phân đà thôi.

Cả hai vị Nội Ngoại đường chủ cùng lúc tới Lương Châu, nhất định là có chuyện gì cực kỳ nghiêm trọng.

Bên ngoài trước nhà sầm rền vang nên họ phải nói to như quát nhưng hai tên hán tử đứng canh trước cửa thình thoảng mới nghe được một cái câu.

Thiết Mạnh Hùng rụt rè nói :

— Hai vị vừa mới đi đường xa vất vả, Mạnh Hùng đã sai chuẩn bị tiệc yến tẩy trần...

Nội đường chủ Tô Vũ Đồng ngắt lời :

– Dừng vội. Chuyện ăn uống cứ tạm gác lại đã. Thiết Mạnh Hùng đành nín lặng.

Trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', ngay cả Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường đối với hai vị Đường chủ nắm quyền chấp pháp này cũng phải trọng thị nên Thiết gia huynh muội rất nể sợ.

Thiết Tiểu Vi tính tình bộc trực, hỏi ngay :

– Hai vị Đường chủ tới đây nhất định là có việc tối quan trọng liên quan đến chấp pháp. Chẳng lẽ trong bang có kẻ phạm trọng tội?

Ngoại đường chủ Lý Vân Phi gật đầu nói :

– Không sai. Chính là có người phạm trọng tội phản nghịch bốn bang.

Câu đó vừa nói ra, trừ hai vị Đường chủ chấp pháp Tô Vũ Đồng và Lý Vân Phi ngồi ở ngai chủ tọa sau hương án, năm tên còn lại ngồi ở hai hàng ghế hai bên, kể cả Thiết gia huynh muội đều thất kinh biến sắc.

Thiết Mạnh Hùng run giọng nói :

– Ai vậy?

Nội đường chủ Tô Vũ Đồng đáp :

– Đó là hai tên tội đồ trong bốn bang manh tâm phản nghịch, các người không sao tưởng tượng nổi đâu.

Một ánh chớp lóe lên, tiếp theo là một tiếng nổ vang trời, chấn động cả tòa đại sảnh.

Vừa lúc đó một tên hán tử bận áo xám từ ngoài cửa chạy vào đứng giữa sảnh, hướng tới hai vị Đường chủ chấp tay cúi người nói :

– Bẩm... Nhạc đường chủ tới.

Thiết Mạnh Hùng kinh ngạc 'À' lên một tiếng đứng bật lên.

Trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', ngoài Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường ra, có bảy vị thân phận tối cao là Tổng quản, hai vị Đường chủ Nội Ngoại đường và bốn vị Đường chủ của 'Thiên, Địa, Càn, Khôn' từ đường quán xuyên tất cả mọi sự vụ trong bang.

Hiện không những đã có hai vị chấp pháp Đường chủ mà còn có vị đứng đầu 'Khôn đường' 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ cũng tới đây, hiển nhiên sự vụ vô cùng quan trọng.

Tô Vũ Đồng đã nói có kẻ mang trọng tội phản bang, vậy kẻ đó là ai mà khiến ba vị có thân phận tối cao trong bang phải vượt đường xa ngàn dặm, đội mưa đạp gió tới đây?

Chẳng lẽ tội nhân kia đã ở ngay trong đại sảnh này?

Bất giác, Thiết gia huynh muội đưa mắt hoài nghi nhìn sang hai tên Lệnh chủ và Phân đà chủ Mạc Thanh ngồi đối diện.

Ba tên này hiểu cái nhìn kia có ý nghĩa gì, mặt đều tái đi.

Tô Vũ Đồng và Lý Vân Phi đều tỏ ra bình thản, chừng như đã biết trước việc Nhạc Kỳ tới đây.

Thiết Mạnh Hùng kinh ngạc hỏi :

– Làm sao mà cả Nhạc đại thúc cũng tới?

Ngoại đường chủ Lý Vân Phi đáp :

– Các người sẽ biết vì sao. Bây giờ hãy ra đón Nhạc đường chủ đi, nói rằng chúng ta bận thương lượng, không ra nghênh tiếp được.

Thiết Mạnh Hùng 'Dạ' một tiếng bước ra khỏi sảnh đường.

Thiết Tiểu Vi, hai tên Lệnh chủ Cung Thiết Quân, Giang Mãnh và Phân đà chủ Cát Thanh cũng lục tục đi theo.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy một chiếc xe kiệu sơn vàng đỗ trước mái hiên.

Chỉ có phu thê Tổng lệnh chủ mới được cưỡi chiếc xe sang trọng đặc biệt này, hoặc một trong các vị Đường chủ có nhiệm vụ vô cùng cấp thiết mới được dùng đến nó, chứng tỏ người trong kiệu là Đường chủ Nhạc Kỳ chứ chẳng nghi.

Tên đánh xe nhảy xuống mở cửa, một người che dù bước ra tiến vào hành lang đại sảnh.

Đó là một trung niên nhân chừng bốn mươi tuổi, mặt trắng râu thưa, tướng mạo giống như văn sĩ.

Thiết gia huynh muội và ba tên Lệnh chủ, Đà chủ vội vàng bước lên cung kính cúi chào :

– Đệ tử tham kiến Nhạc đường chủ.

Nhạc Kỳ cười đáp :

– Các vị miễn lễ. Bốn Đường chủ lần này đến đây để phối hợp với Phong Lôi nhị vị đường chủ giải quyết một việc trọng đại của bốn bang. Chẳng hay vì sao không thấy hai vị đó?

Thiết Mạnh Hùng đáp :

– Phong Lôi nhị lão còn có việc thương nghị trong đại sảnh, lệnh cho bọn thuộc hạ ra nghênh đón.

Nhạc đường chủ quay ra xe nói :

– Tổng quản có thể ra được rồi.

Bọn Thiết Mạnh Hùng nghe vậy càng kinh.

Có việc gì mà ngoài ba vị Đường chủ còn thêm Tổng quản Ứng Thiên Lý tới Lương Châu này?

Thiết Mạnh Hùng tò mò nhìn Nhạc Kỳ hỏi :

– Ứng đại thúc cũng tới sao?

Nhưng vị Đường chủ chưa kịp trả lời thì đã thấy từ trong xe bước ra hai người, đi đầu chính là Ứng Thiên Lý, Tổng quản 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Theo sau hẳn còn có Lệnh chủ 'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường mà những người có mặt đều biết.

Điều khiến mọi người càng kinh ngạc hơn là Ứng Thiên Lý sắc mặt vàng vọt xanh xao, hơn nữa ống tay áo trái rủ xuống, hiển nhiên đã bị cụt mất.

Nhìn dáng vẻ và thần sắc của hẳn rất đối thủ lương.

Trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', chức vụ của Tổng quản chỉ kém có Tổng lệnh chủ mà thôi, còn cao hơn cả sáu vị Đường chủ.

Làm sao Ứng Thiên Lý phải chờ Nhạc Kỳ gọi mới được ra khỏi xe?

Quả là một điều khó hiểu.

Chẳng lẽ vị Tổng quản phạm vào bang quy nên bị giải đến đây xử tội?

Ứng Thiên Lý và 'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường cùng bước vào hành lang.

Thiết Mạnh Hùng hỏi :

– Tay Ứng đại thúc sao thế?

Ứng Thiên Lý lắc đầu đáp :

– Không có gì.

Hắn lướt mắt nhìn Thiết gia huynh muội nói tiếp :

– Rất tốt, huynh muội các người đều có đây cả. Tổng lệnh chủ có tới không?

Thiết Tiểu Vi đáp :

– Gia phụ không tới, chỉ có Phong Lôi nhị lão mà thôi.

Nghe mấy tiếng 'Phong Lôi nhị lão' Ứng Thiên Lý bỗng biến sắc.

Nhạc Kỳ đến gần cười 'hắc hắc' nói :

– Ứng lão cừ. Chúng ta vào thôi.

Ứng Thiên Lý hiểu rằng tình hình đối với mình bất lợi, nhưng tên Đường chủ Nhạc Kỳ đã có sự đề phòng, hơn nữa khi chưa biết rõ sự việc ra sao, đương nhiên hẳn không có ý đào tẩu, liền ngang nhiên bước vào đại sảnh.

'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường cũng đi theo.

Tiếp đó là Thiết gia huynh muội rồi tới ba tên Lệnh chủ và Đà chủ lục tục tiến vào.

Phong Lôi nhị lão vẫn ngồi bệ vệ sau hương án, nhưng trong sảnh còn có thêm tám tên võ sĩ rất tráng kiện không biết xuất hiện từ lúc nào đứng thành hai hàng trong đại sảnh.

Đây chính là tám tên hộ pháp thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Phong Lôi nhị lão trong những cuộc tra khảo và hành quyết tội nhân.

Thấy vậy, không chỉ Thiết gia huynh muội, bọn Lệnh chủ mà đến cả Ứng Thiên Lý và Niệm Vô Thường đều tái mặt.

Ứng Thiên Lý trấn tĩnh lại nói :

– Tô Ly nhị huynh. Lâu ngày mới gặp.

Ngoại đường Đường chủ Lý Vân Phi chỉ tay vào hàng ghế trước mặt nói :

– Mời Ứng Tổng quản ngồi.

Trong sảnh có bốn hàng ghế, Ứng Thiên Lý bước đến ngồi vào chính giữa hàng ghế đối diện với hương án.

Thiết gia huynh muội và ba tên Lệnh chủ ngồi vào hai dãy ghế hai bên như cũ, riêng Nhạc Kỳ không ngồi mà đứng giữa sảnh.

'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường chấp tay cúi mình nói :

– Đệ tử Niệm Vô Thường tham kiến hai vị Đường chủ.

Ngoại đường chủ Lý Vân Phi khoát tay lạnh lùng nói :

– Ngươi ngồi đi.

Nhưng hẳn không dám ngồi mà tới đứng sau Ứng Thiên Lý.

Nội Hình đường chủ Tô Vũ Đồng nhìn Nhạc Kỳ nói :

– Nhạc huynh chuyến này vất vả quá.

Nhạc Kỳ đáp :

– Chúng ta cùng theo dụ lệnh của Tổng lệnh chủ hành sự, kẻ đến trước người đến sau quản gì vất vả?

Tô Vũ Đồng gật đầu nói :

– Nhạc huynh nói không sai. Sau khi thi hành án quyết xong, chúng ta sẽ hàn huyên một bữa.

Nhạc Kỳ cười đáp :

– Mời hai vị cứ thi hành phận sự.

Phong Lôi nhị lão đưa mắt nhìn nhau.

Đột nhiên Tô Vũ Đồng trừng mắt nhìn Ứng Thiên Lý quát :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi có gì nói nữa không?

Cách xưng hô thiếu khách khí và câu nói không đầu không cuối của Tô Vũ Đồng khiến toàn trường chấn động.

Trừ trường hợp là tội nhân bị can án, nếu không Ứng Thiên Lý thân phận còn cao hơn các vị Đường chủ, sao Tô Vũ Đồng dám vô lễ gọi tên như thế?

Ứng Thiên Lý cười nhạt đáp :

– Chẳng hay Tô bằng hữu vì sao hỏi lão phu câu đó? Chúng ta chức phận khác nhau nhưng đều cộng đồng phục vụ bổn bang, lão phu biết nói gì?

Tô Vũ Đồng chợt đập mạnh xuống bàn nghe 'Rầm' một tiếng, quát to :

– Phản đồ to gan.

Hai tiếng 'phản đồ' phát ra từ miệng vị Nội đường chủ làm mọi người trong sảnh đều giật mình.

Chẳng lẽ lão ta dám dùng từ đó để gọi Ứng Tổng quản?

Nhưng rõ ràng lão trông mắt nhìn Ứng Thiên Lý, nếu không gọi hắn thì gọi ai?

Đặc biệt 'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường sợ đến nỗi run bắn lên.

Tô Vũ Đồng nói tiếp :

– Đã đến lúc này mà ngươi còn định ngoan cố chối tội sao? Nên biết chúng ta xưa nay tra án là chỉ công vô tư. Chuyện này được đích thân Tổng lệnh chủ ra mật lệnh, đâu phải tầm thường? Mà cho dù không có mật lệnh, chỉ cần đủ chứng cứ cũng không để ngươi ngoan cố chối tội được.

Nghe vị Hình đường Nội đường chủ nói thế, mọi người sợ mất vía thì Ứng Thiên Lý chỉ nhếch môi cười nhạt đáp :

– Tô Vũ Đồng. Ngươi đừng cậy vào chức Hình đường Đường chủ mà quen thói hăm dọa người khác. Ứng mỗ ngày xưa theo Tổng lệnh chủ tung hoành giang hồ thì lúc ấy còn chưa có ngươi đâu. Đừng tỏ ra tiểu nhân đắc chí.

Thái độ của hắn trông rất bình tĩnh.

Ngoại đường chủ Lý Vân Phi hướng sang Thiết Mạnh Hùng nói :

– Mạnh Hùng nghe lệnh.

Thiết Mạnh Hùng vội đứng lên 'Dạ' một tiếng.

Lý Vân Phi ra lệnh :

– Đốt hương chúc, chuẩn bị xử án.

Thiết Mạnh Hùng cúi người đáp :

– Tuân lệnh.

Đệ tử 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đều biết rằng một khi 'hương chúc' được đốt lên là việc xử án bắt đầu, Phong Lôi nhị lão thay quyền Tổng lệnh chủ luận tội kẻ phạm bang quy, và nhất thiết có người bị hành quyết.

Ứng Thiên Lý đứng lên quát :

– Lý Vân Phi. Ngươi dám?

Trên hương án, ngoài lư hương còn có một chiếc giá gỗ phủ lụa điều, không biết bên trong đựng vật gì?

Thiết Mạnh Hùng đi đến bên hương án, chuẩn bị đốt hương.

Ứng Thiên Lý chợt quát lên :

– Khoan đã.

Thiết Mạnh Hùng dừng lại.

Phong Lôi nhị lão đưa mắt nhìn nhau.

Tô Vũ Đồng nhú mày hỏi :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi dám cản trở việc ra án hay sao?

Ứng Thiên Lý tức giận nói :

– Hai lão thất phu vô si các ngươi rõ ràng là tự tiện cấu kết với nhau để hãm hại lão phu, giả việc công để trả tư thù. Các ngươi vừa nói được mật lệnh của Tổng lệnh chủ, lấy gì làm chứng? Nếu không có chứng cứ, tự tiện lập án, Ứng mỗ quyết không phục.

Phong Lôi nhị lão nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Tô Vũ Đồng nói :

– Được rồi. Người chưa thấy quan tài còn chưa nhỏ lệ. Bồn đường sẽ đưa ra kim lệnh của Tổng lệnh chủ xem người nói thế nào?

Dứt lời phát tay, một vật màu vàng lấp lánh bay thẳng tới Ứng Thiên Lý.

Tên Tổng quản đưa bàn tay duy nhất còn lại đón lấy.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tay Ứng Thiên Lý, thấy đó là một quả cầu to bằng quả trứng gà, trên có khắc dấu hoa văn.

Đó chính là tín vật 'Kim Cầu lệnh' của Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường, đại diện cho quyền uy tối thượng trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', thấy 'Kim Cầu lệnh' như thấy Tổng lệnh chủ.

Là người trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh' chẳng ai không biết giá trị của quả cầu bằng vàng đó.

Tất cả mười mấy người trong đại sảnh vội vàng quỳ sụp xuống hướng tới 'Kim Cầu lệnh' trong tay Ứng Thiên Lý.

Tên Tổng quản mặt biến sắc, tuy biết rằng tình hình đối với mình là rất nghiêm trọng nhưng cố trấn tĩnh lại, cười nhạt nói :

– Tổng lệnh chủ và Ứng mẫu tình như thủ túc, ta không tin lão nhân gia lại tuyệt tình với mình như thế. Rõ ràng là có người tìm cách hãm hại Ứng mẫu. Nhất định ta sẽ đến gặp trực diện Tổng lệnh chủ để hỏi rõ việc này.

Nói xong bỏ 'Kim Cầu lệnh' vào túi đồng thời phi thân lao ra cửa.

Khôn đường Đường chủ Nhạc Kỳ vốn đã lo lắng trước sự việc này, vì thế lão đứng ngay giữa sảnh mà không ngồi.

Thấy Ứng Thiên Lý định đào tẩu, lão liền nhảy ra chặn lại.

Ứng Thiên Lý quát lên :

– Tránh ra.

Tay trái đã bị cụt, tay phải vận thập thành công lực nhằm Nhạc Kỳ đánh tới.

Nhạc đường chủ cười 'hắc hắc' hai tiếng, vung chưởng đánh lại.

Hai người này công lực vốn tương đương, nhưng sau khi bị Khấu Anh Kiệt chặt đứt một tay. Ứng Thiên Lý bị mất nhiều máu nên công lực bị giảm sút không ít.

Sau khi đấu chưởng, Nhạc Kỳ bị bức lùi một bước về phía cửa, còn Ứng Thiên Lý bị đánh bật lại giữa phòng.

'Tinh Không Nhất Tập' Ứng Thiên Lý là kẻ lão luyện giang hồ, cơ trí và giáo hoạt, biết rằng không có hy vọng gì thắng nổi bấy nhiêu cao thủ đang có mặt trong đại sảnh, chỉ còn một cách duy nhất là đào tẩu mới giữ được tính mạng mà thôi.

Hiện giờ mà không thoát được ra khỏi đây, đến khi đốt hương chúc tra án, đã thành tội hình thì đừng hy vọng còn cơ may nào nữa.

Bị đánh bật lui lại giữa phòng, Ứng Thiên Lý làm như không trụ vững ngã nhào xuống, nhưng lập tức bật người đứng lên ngay, vung tay bắn tới Nhạc Kỳ một chùm ám khí, liền đó thi triển một chiêu 'Đào Đa Mãn Thiên Tinh' lao mình ra cửa sổ.

Khôn đường Đường chủ Nhạc Kỳ vốn đã cảnh giác chặn đường thoát của tội nhân, nhưng không thể ngờ được rằng đối phương lại còn có kỳ chiêu này nữa, buộc lòng phải tránh đi.

Chỉ nghe 'Rầm' một tiếng, cánh cửa sổ dày cùng với mấy song cửa to gần bằng cổ tay gãy phăng đổ nhào xuống. Ứng Thiên Lý lao thẳng ra hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Pháp trường đầm máu

Bên ngoài mưa vẫn như trút nước, sấm chớp xé rách màn đêm cùng người tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cùng lúc ấy, Phong Lô nhị lão rời hương án, song song lao ra cửa.

Trong ánh chớp loang loáng, thấy Ứng Thiên Lý đã lao ra giữa viện.

Bất chấp mưa gió, cả hai liền lao theo.

Khôn đường Đường chủ Nhạc Kỳ vốn rất cảnh giác, tuy có bất ngờ vì chum ám khí, nhưng lão vốn đã chiếm vị trí thuận lợi so với đối phương, lăn mấy vòng vừa ra tới cửa sảnh, cũng là lúc Ứng Thiên Lý phá cửa sổ lao ra.

Không chút do dự, lão lao đi giữa mưa ra chặn trước đại môn.

Ứng Thiên Lý vừa tới giữa tiền viện thì thấy Nhạc Kỳ đã chặn trước cổng, đành ngoặt sang trái chạy về hướng tả viện.

Sau lưng, Phong Lô nhị lão đuổi theo bên gót.

Khi tên Tổng quản định nhảy lên mái nhà thì Tô Vũ Đồng chợt phát tay bắn ra một chùm thủ tiễn.

Ứng Thiên Lý không dám mạo hiểm, đành lăn đi một vòng tránh tên.

– Vút. Vút.

Năm mũi tên bay sượt qua người.

Khi hần đứng lên được thì Phong Lô nhị lão đã xông tới gần.

Khôn đường Đường chủ cũng vừa tới, ba người tạo thành thế chân vạc vây Ứng Thiên Lý vào giữa.

Cả bốn người cùng đứng giữa mưa, tất cả đều ướt như chuột lột.

Tên Tổng quản đủ thông minh để hiểu rằng với tình trạng của mình lúc này không thắng nổi bất cứ người nào trong ba vị Đường chủ, làm sao đối phó nổi với cả ba tên?

Nhưng không cam tâm khoan tay chịu trôi, hần liền thi triển tuyệt chiêu 'Kim Lý Đào Nguyên Ba', tay phát ra ba mũi ám khí nhắm vào Ngoại đường chủ Lý Vân Phi rồi lao thẳng về phía lão ta.

Đó là phương sách duy nhất đúng, chỉ tiếc rằng đối thủ quá mạnh.

Ứng Thiên Lý vừa tung mình lao đi thì Nhạc Kỳ đã lao tới, hữu chưởng xuất chiêu 'Đon chưởng phục hồ' đánh thẳng vào hậu tâm.

Cùng lúc Nội đường chủ Tô Vũ Đồng cũng đánh tới một chưởng.

Còn may Lý Vân Phi lo đối phó với ám khí nên không thể hợp lực với Tô Vũ Đồng và Nhạc Kỳ.

Ứng Thiên Lý thi triển tuyệt chiêu 'Thoái Thân Thao Vân Bộ' tung người nhảy cao lên hai trượng vừa tránh được hai chưởng, nhưng khi đáp mình xuống đất thì cả Tô Vũ Đồng và Nhạc Kỳ vừa đuổi tới, cùng vùng tả chưởng đánh ra.

Chưa giữ được thân trầm ổn, nói gì đến chuyện tránh chiêu?

Bất đắc dĩ, Ứng Thiên Lý đành đưa chưởng lên cự địch.

Sau tiếng nổ vang rền, Ứng Thiên Lý bị hai chưởng đánh bật lui ba bốn bước, miệng bắn một vòi máu.

Hần cảm thấy cánh tay tê đi, biết rằng hôm nay không còn cơ may thoát chết.

Nhạc Kỳ cất giọng lạnh lùng nói :

– Ứng lão cừu. Đừng nghĩ đến chuyện tẩu thoát nữa, vô ích.

Ứng Thiên Lý đã không còn khả năng đối phó, biết nói gì nữa?

Cả bốn người vẫn đứng giữa mưa, áo quần ướt sũng, trông chẳng còn phong độ của những vị tôn nghiêm trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nữa.

Không chờ cho Ứng Thiên Lý kịp ổn định, Tô Vũ Đồng lao tới điểm ra hai chỉ định không chế huyết đạo tên Tổng quản để đòi lại 'Kim Cầu lệnh'.

Ứng Thiên Lý đã không còn khả năng chống cự. Trong tình cảnh tuyệt vọng, hần không còn cách gì hơn, chỉ còn cách dùng hạ sách lường bại câu thương...

Tin rằng đối phương không còn thi triển công phu gì có thể hại được mình, Tô Vũ Đồng vừa xuất chỉ vừa lao tới sát bên Ứng Tổng quản.

Chỉ còn lại độc một cánh tay nhưng không cử động được, Ứng Thiên Lý há miệng nhắm giữa mặt đối phương phun ra một vòi tiền huyết.

Nên biết rằng đối với những cao thủ thặng thừa, với nội lực cao cường. Chỉ cần phun ra một vòi tiền huyết như vậy đủ khả năng sát thương địch nhân,

cho dù mình phải gánh chịu hậu quả là hao tổn chân lực rất lớn.

Tô Vũ Đồng đang trên đà lao tới, làm sao tránh được quái chiêu của đối phương?

Chỉ tiếc rằng công lực của Ứng Thiên Lý so với trước đây chỉ còn một nửa.

Đang lao vào, bị Ứng Thiên Lý thi triển quái chiêu, Tô Vũ Đồng hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, tuy không kịp tránh nhưng cũng vội vàng nhắm mắt lại, lướt mình tránh sang bên.

Mặc dù vậy lão cũng bị một vòi máu phun vào mặt đau quá rú lên nhảy lùi lại, chỉ tiếc rằng lực đạo không đủ để làm mù mắt.

Sau khi thi triển tuyệt chiêu tối hậu, Ứng Thiên Lý hao tổn nội lực không ít, thân ảnh còn chao đảo chưa đứng vững thì bị Nhạc Kỳ nhảy tới điểm ra hai chỉ làm ngã nhào xuống.

Vừa lúc đó, Thiết gia huynh muội và tám tên Hộ pháp chạy ra.

Lý Vân Phi ra lệnh :

— Mang tên tội nhân này vào sảnh chờ xử tội.

Tám tên Hộ pháp 'Dạ' một tiếng, hai tên liền chạy tới chộp lấy Ứng Thiên Lý giải đi ngay.

Tô Vũ Đồng bị Ứng Thiên Lý dùng quái chiêu 'Huyết Vũ công' phun vào mặt nhưng chưa đến nỗi bị nội thương trầm trọng, nhưng Lý Vân Phi ra lệnh cho hai tên võ sĩ đưa vào hậu sảnh trị thương.

Lẽ ra việc xử trị nội bộ bốn bang là do Nội đường chủ Tô Vũ Đồng toàn quyền xử lý, nhưng trong trường hợp Tô Vũ Đồng vừa mới bị thương, Ngoại đường chủ Lý Vân Phi đành làm thay.

Lão quét mắt nhìn bốn thuộc hạ trong sảnh rồi ánh mắt dừng hơi lâu trên mặt Ứng Thiên Lý nói :

— Hai tên phản đồ của bốn bang dám ngang nhiên chống lại pháp lệnh của Tổng lệnh chủ, tội đáng được xử một cách thích đáng.

Đương nhiên không ai dám phản đối.

Lý Vân Phi hướng sang Thiết Mạnh Hùng ra lệnh :

— Mạnh Hùng. Cùm phạm nhân lại chờ xử tội.

Trong bang, vị trừ phụ thân ra, Tổng quản Ứng Thiên Lý là người được Thiết Mạnh Hùng nể phục nhất, nhưng thấy Phong Lô nhĩ lão mang theo 'Kim Cầu lệnh' của phụ thân, lại là người giữ trọng trách chấp pháp trong bốn môn nên không dám trái lệnh, 'Dạ' một tiếng đứng bên Ứng Thiên Lý nói :

— Ứng đại thúc. Tiểu đệ vì bất đắc dĩ phải theo lệnh, xin lão nhân gia lượng thứ.

Hắn nói xong thì một tên Hộ pháp đã mang tới hai chiếc cùm.

Ứng Thiên Lý không còn khả năng phản kháng, nhìn Thiết Mạnh Hùng thờ dài nói :

— Mạnh Hùng. Trong bốn bang thì có lẽ cháu là người hiểu rõ đại thúc nhất.

Ta đã cùng cha cháu lập nên 'Vũ Nội thập nhị lệnh' từ những ngày đầu tiên, thế lực còn non kém. Tuy đại thúc không dám nói mình có công lao nhưng cũng rất tự hào vì mình đã tận sức lực vì sự hưng thịnh của bốn bang. Trong quá khứ, ta và cha cháu có thể nói là tình như thủ túc, vì thế ta không tin rằng Tổng lệnh chủ có thể đối với đại thúc tuyệt tình như thế.

Thiết Tiểu Vi ngập ngừng nói :

— Nhưng... trong trường hợp này có sự hiểu lầm nào không? Tại sao gia phụ lại đem giao 'Kim Cầu lệnh' cho Phong Lô nhĩ lão?

Ứng Thiên Lý cười thê lương đáp :

— Ta đảm bảo với cháu rằng đã có kẻ tìm cách lừa dối Tổng lệnh chủ để hãm hại ta. Dù chết, đại thúc cũng không tin rằng...

Lý Vân Phi quát lên :

— To gan. Người dám cho rằng 'Kim Cầu lệnh' là giả mạo hay sao?

Thiết Mạnh Hùng là kẻ vô tình.

Hắn tuy biết rằng phụ thân mình Thiết Hải Đường có quan hệ rất mật thiết với vị Tổng quản này, nhưng lại rất kiên quyết đối với những kẻ dám phản bội

mình, không bao giờ khoan nhượng và Ứng Thiên Lý không phải là người đầu tiên.

Bởi vì trong bang, nếu không có mặt lệnh của Tổng lệnh chủ thì không ai dám đứng lên một vụ án nghiêm trọng như thế này. Chỉ là hần chưa biết Ứng Thiên Lý phạm tội gì, liền nói :

– Ứng đại thúc. Việc đã thế này, xin hãy thành thực nói ra, rốt cuộc là chuyện gì vậy. Nếu đại thúc thành thực nói ra, tiểu đệ mới có thể cầu xin Phong Lôi nhị lão gia ân. Nếu chờ tới khi hương chúc đốt lên thì không ai cứu được nữa đâu.

Ứng Thiên Lý thấy rằng đến cả Thiết Mạnh Hùng cũng đã nghi ngờ mình, thất vọng thở dài nói :

– Ta phạm tội gì chứ? Mạnh Hùng. Xưa nay Ứng đại thúc có bao giờ làm gì có hại đến Thiết gia không? Trái lại chỉ một lòng một dạ vì Thiết gia mà hành sự, có vào sinh ra tử cũng không từ.

Hần đưa cánh tay gạt lên nói tiếp :

– Các người xem, đại thúc trở thành tàn phế cũng là vì Thiết gia, vì 'Vũ Nội thập nhị lệnh' mà thôi.

Hần nhìn lên Lý Vân Phi bằng ánh mắt oán hận, cao giọng nói tiếp :

– Thế mà bây giờ lại bị bọn gian tặc kia khép vào tội phản nghịch, như vậy có oan uổng không chứ? Ta chết cũng không cam tâm đâu.

Tôi đó đập cánh tay xuống đất đào lên :

– Trời ở đâu? Công lý ở đâu? Sao lại để cho kẻ ác lộng hành?

Thiết Tiểu Vi thấy tình cảnh ấy nước mắt túa ra nói :

– Đại thúc. Đừng quá thương tâm như thế. Diệt nữ sẽ cố xin hai vị Đường chủ tạm tha cho đại thúc...

Nhưng Lý Vân Phi đã quát lên :

– Mạnh Hùng. Đốt hương chúc. Việc tra án bắt đầu.

Lúc đó Nội đường chủ Tô Vũ Đồng đã được sơ cứu xong cũng đã trở lại sảnh đường ngồi sau hương án.

Khôn đường Đường chủ Nhạc Kỳ vì thấy Ứng Thiên Lý đã bị cùm không sợ hãi tẩu thoát nữa, đến gần hương án ngồi xuống một chiếc ghế thái sư.

Thiết Mạnh Hùng theo lệnh Lý Vân Phi cầm một bó hương lớn đốt lên.

Phong Lôi nhị lão đồng thời quát to :

– Khai hương án.

Tám tên Hộ pháp đã được huấn luyện kỹ, lập tức đứng thành hình chữ 'thập' trước hương án, mỗi tên rút ra một ngọn chùy đao sáng loáng ngời ánh bạc.

Ứng Thiên Lý hiểu rằng tình cảnh của mình đã hoàn toàn tuyệt vọng.

'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường mặt không còn một chút huyết sắc, chân tay mềm nhũn ngã nhào xuống.

Nội đường chủ Tô Vũ Đồng quát :

– Bỏ tọa phụng mệnh Tổng lệnh chủ mở án xét xử hai tên phản đồ Ứng Thiên Lý, Niệm Vô Thường. Trước tiên đưa Ứng Thiên Lý lên tra khảo.

Hai tên Hộ pháp cùng 'Dạ' một tiếng chộp lấy vai Ứng Thiên Lý đưa lên trước hương án.

Hần vừa bị điểm huyết đạo vừa bị cùm, đã không còn khả năng phản kháng, bị hai tên Hộ pháp ném xuống giữa sàn, nghiêng rằng nói :

– Tô Vũ Đồng. Hôm nay Ứng mỗ rơi vào tay các người, muốn giết muốn mổ thế nào cũng được, nhưng cần phải nói rõ xem Ứng mỗ phạm tội gì?

Nói xong chống tay đứng dậy.

Tô Vũ Đồng quát :

– Phản đồ Ứng Thiên Lý to gan. Trước mặt Phong Lôi nhị lão sao không chịu quỳ xuống?

Ứng Thiên Lý mắng trả :

– Tên họ Tô đừng đắc ý. Ta và người chức phận như nhau, cùng phụng sự bổn bang, can gì ta phải quỳ?

Tô Vũ Đồng phát tay ra lệnh :

– Hộ pháp Nội đường nghe lệnh. Buộc phản đồ Ứng Thiên Lý quỳ xuống chịu hình loạn đao phân thân.

Nhạc Kỳ chợt đứng lên quát :

– Khoan đã.

Tám tên Hộ pháp ngạc nhiên nhìn về Khôn đường Đường chủ.

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Thế nào? Nhạc đường chủ thấy bốn tọa xử quyết Ứng Thiên Lý là không thích đáng hay sao?

Nhạc Kỳ lắc đầu đáp :

– Không phải thế. Tội chứng của Ứng Thiên Lý đã rõ ràng, chính bốn tọa được lệnh của Tổng lệnh chủ phối hợp với Phong Lô nhị lão tra cứu việc này, giải phạm nhân tới đây quy án, có đâu lại phản kháng án quyết của hai vị chấp pháp?

Tô Vũ Đồng đáp :

– Không sai. Trong việc này Nhạc đường chủ có công lao rất lớn. Nhưng vừa rồi Nhạc đường chủ không đề bát Hộ pháp thi hành án tử, chẳng lẽ cho rằng sự xét xử có gì không đúng?

– Tô đường chủ quá lời. Bang quy đã ghi rõ, phạm là đệ tử bốn bang phạm tội phản nghịch đều bị loạn đao phân thân, bốn tọa đâu giám không phục? Chỉ là bốn tọa đề nghị hai điều...

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Hai điều gì?

Nhạc Kỳ nói :

– Thứ nhất, buộc phạm nhân phải khai rõ tội hành của mình. Vì Ứng Thiên Lý có thân phận rất cao trong bốn môn, Nhạc mỡ đề nghị tháo cùm cho hắn và được ngồi ghế trả lời...

Đề nghị của Nhạc Kỳ rất hợp lý, vì cho dù là tội nhân, nhưng với thân phận Tổng quản của 'Vũ Nội thập nhị lệnh', đâu thể để cho đám đệ tử có mặt trong đại sảnh coi thường? Nếu vậy thì đến uy phong của mấy vị Đường chủ cũng sẽ giảm đi mấy phần.

Trước khi xác định tội trạng, chức vị uy nghiêm trong bang không thể bị xâm phạm.

Tô Vũ Đồng liền hiểu ra, gật đầu nói :

– Bốn tọa chấp thuận.

Một tên Hộ pháp vội mang ghế đến, còn một tên tháo cùm để Ứng Thiên Lý ngồi lên.

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Nhạc đường chủ nói đề nghị thứ hai là gì?

Nhạc Kỳ nghiêm trang nói :

– Theo bốn tọa được biết thì vừa rồi trong giang hồ xuất hiện một quái khách võ công rất cao cường, độc hành độc khứ, và hình như người này có ý chống lại bốn môn...

Lão vừa nói tới đó thì cả bọn cùng 'Ồ.' lên xì xào bàn tán.

Hầu như tất cả đều nghe nói đến quái khách đơn độc đó.

Tô Vũ Đồng nhíu mày nói :

– Bốn tọa cũng có nghe phong thanh về quái khách này, nhưng không biết chuyện đó có liên quan gì đến việc xét xử hôm nay?

Nhạc Kỳ đáp :

– Theo bốn tọa được biết thì quái khách đó và Ứng Thiên Lý đã từng gặp nhau.

Tô Vũ Đồng kinh ngạc hỏi :

– Vậy ư?

Nhạc Kỳ gật đầu nói :

– Đó là tin tức xác thực. Ý bốn tọa muốn qua cuộc xét xử này để điều tra thêm về quái khách đơn độc kia thì rất tốt. Tuy nhiên đó chỉ là lời đề nghị, còn xét xử thế nào thì đó là quyền của hai vị, bốn tọa không dám can thiệp.

Nói xong ngồi xuống ghế.

Phong Lôi nhị lão đưa mắt nhìn nhau.

Hai tên này chỉ muốn giải quyết nhanh chóng vụ này, nhưng Nhạc Kỳ đề nghị như vậy chẳng phải không có lý.

Dù sao thì Ứng Thiên Lý cũng không thoát khỏi tội chết, kéo dài thêm một thời gian nữa cũng không sao.

Cuối cùng Tô Vũ Đồng gật đầu nói :

– Nhạc đường chủ đề xuất như vậy là rất tốt. Bốn tọa sẽ chiếu theo đó thực hiện.

Nói xong vỗ mạnh xuống bàn quát :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi biết tội rồi chứ?

Tên Tổng quản lạnh lùng đáp :

– Bốn Tổng quản chỉ biết có công mà không biết có tội.

Tô Vũ Đồng lại quát lên :

– Câm miệng. Đến giờ mà ngươi còn giảo biện hay sao?

Ứng Thiên Lý đưa cánh tay cụt lên nói :

– Các vị cũng nhìn thấy rõ, cánh tay này là một minh chứng cho công lao của lão phu. Có công thì thưởng, có tội thì hành, luật xưa nay đều như vậy. Một khi Tổng lệnh chủ còn giữ quyền điều hành, bốn tọa sẽ đòi lão nhân gia lấy lại công đạo.

Tô Vũ Đồng cười nhạt nói :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi đừng làm ra vẻ oan uổng lắm. Những tội chứng của ngươi, lão phu và Lý đường chủ đã thu thập đầy đủ. Ngươi dù có trăm miệng cũng không chối cãi được đâu.

Nói xong rút trong túi ra một chiếc kim bài lệnh.

Những đệ tử cao cấp trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đều biết đó là kim lệnh tùy thân của Tổng lệnh chủ, ai giữ nó sẽ được quyền phán xét mọi vấn đề trọng đại nhất của bốn môn mà không kẻ nào được phép nghi ngờ hoặc kháng cự.

Ứng Thiên Lý nhìn thấy chiếc lệnh bài, mặt liền tái đi.

Hắn biết rằng lúc này đối với mình đã không còn hy vọng nào nữa.

'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường quỳ bên cạnh Ứng Thiên Lý bỗng giập đầu van xin :

– Nhị vị Đường chủ khai ân. Nhị vị Đường chủ khai ân.

Từ đầu tới giờ, mọi người chỉ tập trung vào Ứng Thiên Lý, lúc này nghe Niệm Vô Thường nói mới sực nhớ ra sự tồn tại của hắn.

Tô Vũ Đồng nói :

– Niệm Vô Thường. Trong việc này ngươi cũng phải chịu tội liên đới. Để chờ lát nữa bốn tọa sẽ tuyên án, ngươi không bị oan đâu.

Niệm Vô Thường nói :

– Tất cả mọi việc của ti chức đều làm theo mệnh lệnh của Tổng quản, xin hai vị minh giám.

Tô Vũ Đồng quát :

– Niệm Vô Thường. Ngươi theo lệnh Ứng Thiên Lý phản lại bổn môn lúc ở Tây Hà như thế nào?

Niệm Vô Thường nghe câu ấy người run lên cảm cấp, mặt cắt không còn giọt máu, Tô Vũ Đồng đập bàn quát :

– Nói mau.

Giọng tên Lệnh chủ run lên :

– Dạ bẩm... đệ tử... cướp vàng ở... mỏ Tây Hà... là làm theo lệnh... của... của...

– Của ai nói ra đi.

Niệm Vô Thường len lét nhìn Ứng Thiên Lý, cuối cùng mới thốt ra ba tiếng :

– Ứng cứu gia.

Câu đó chẳng khác gì tiếng sét đánh ngay vào giữa đại sảnh.

Mọi người tròn mắt nhìn tên Tổng quản.

Rất nhiều người biết đến vụ cướp nguyên mấy thùng vàng ở mỏ Tây Hà tiếp quản của Quách Bạch Vân, số lượng lên tới mấy trăm cân diễn ra hồi tháng hai vừa rồi, không ngờ thủ phạm lại chính là Tổng quản Ứng cứu gia.

Ứng Thiên Lý đâm bổ tới Niệm Vô Thường, nhưng bị hai tên Hộ pháp đứng bên cạnh hấn giữ lại.

Tô Vũ Đồng nói :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi dám náo loạn công đường sao? Nếu không ngồi yên, bổn tọa sẽ cho hành quyết ngươi ngay.

Tay tuy đã được tháo cùm nhưng huyết đạo vẫn còn bị khống chế, lại đối diện với bao nhiêu cao thủ, Ứng Thiên Lý thừa hiểu rằng mình không còn khả năng đào thoát, chỉ muốn giết ngay tên phản chủ Niệm Vô Thường mà thôi.

Ngay cả điều này cũng thất bại, hấn đánh bất lực ngồi trờ xuống.

Niệm Vô Thường thấy Ứng Thiên Lý không làm gì được mình, liền lấy lại can đảm nói :

– Bẩm hai vị Đường chủ. Ti chức biết số vàng đó Ứng cứu gia cất giấu ở đâu. Ti chức vì nhất thời hồ đồ mà bị lừa, nhưng không được hưởng lợi gì trong đó cả. Xin hai vị khai ân.

Nói tới đó bỗng khóc òa lên.

Tô Vũ Đồng nói :

– Đã biết tội thì trước đây đừng làm, nay tội trạng phản môn đã rõ ràng, còn oan ức nổi gì? Lùi lại chờ phán quyết.

Niệm Vô Thường nói :

– Ti chức biết tội. Ti chức biết tội.

Nhưng hai chân hấn đã rũ ra, một tên Hộ pháp phải xách ném ra phía sau.

Tô Vũ Đồng hướng sang Ứng Thiên Lý hỏi :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi nghe rõ cả rồi chứ?

Tên Tổng quản cúi gục mặt không biết nói gì.

Tô Vũ Đồng giờ Kim bài lệnh lên nói :

– Tổng tọa biết rất rõ nhất cử nhất động của ngươi. Tất cả có ba tội lớn, hãy nghe đây.

Tới đó đồng dặc đọc :

– Thứ nhất, ngày mười bốn tháng hai năm nay, ngươi cho thủ hạ thân tín xâm nhập vào mỏ vàng số hai ở Tây Hà cướp đi mười bảy thùng vàng, việc này chậm báo lên Tổng lệnh chủ. Sau đó Tổng lệnh chủ ra lệnh cho ngươi điều tra, cuối cùng ngươi báo là không tìm được thủ phạm. Nhưng Tổng lệnh chủ đã bí mật tra xét việc này, nhận thấy ngươi là nghi phạm lớn nhất, ra lệnh cho bổn tọa và Lý đường chủ bí mật điều tra, kết quả đúng là ngươi chủ mưu đánh cướp như vừa rồi Niệm Vô Thường đã khai nhận.

Lão dừng lại một lúc, cười nhạt nói :

– Việc này thì bây giờ đã rõ, không cần tra vấn nữa.

Ứng Thiên Lý nói, giọng không còn rần rori như trước :

– Chẳng lẽ Tô đường chủ tin vào lời của một tên hạ nhân?

Tô Vũ Đồng đáp :

– Đó là sự thực, chẳng có lý do gì mà không tin cả.

– Tên này bụng dạ hẹp hòi, vì căm giận Ứng mõ không giao cho hắn phụ trách riêng một Lệnh Đoàn nên mới vu oan giá họa... Hắc hắc. Ta thấy rõ ràng hắn đã chủ mưu trong việc này...

Niệm Vô Thường vội nói :

– Xin hai vị đừng tin. Ông ta vu oan giá họa thì có.

Tô Vũ Đồng quát :

– Câm miệng. Ngay cả chuyện nhỏ thế này mà bốn tọa không phân định được thì còn giữ trọng trách chấp pháp của bốn bang sao được?

Niệm Vô Thường vâng dạ rồi rít nói :

– Dạ dạ. Xin hai vị Đường chủ minh giám.

Tô Vũ Đồng hướng sang tên Tổng quản nói :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi đừng giảo biện vô ích. Đương nhiên chúng ta không chỉ căn cứ vào một tên Niệm Vô Thường...

Lão dừng một lúc, lại tiếp :

– Ngoài hắn ra, chúng ta còn có hai nhân chứng khác.

Trong sảnh, mấy tiếng hỏi cùng bật ra :

– Ai vậy?

Tô Vũ Đồng tỏ vẻ đắc ý nói :

– Đó là người đã từng tham gia vụ cướp cùng với Niệm Vô Thường.

Chúng nhân trong sảnh đưa mắt nhìn nhau tỏ ý nghi ngờ.

Tô Vũ Đồng nhìn Ứng Thiên Lý hỏi :

– Theo kết quả điều tra của bốn tọa thì tham gia vào vụ cướp vàng cả thấy có năm người, không sai chứ?

Ứng Thiên Lý thều thào nói :

– Năm người... ai vậy?

Tô Vũ Đồng chỉ thẳng vào mặt hắn đáp :

– Ngươi là một. Niệm Vô Thường là hai. Còn ba tên khác là 'Phong Dục Đường' Quan Tuyết Vũ, 'Tuyết Báo Tử' Bạch Thắng và 'Huyết Đao Tử' Thượng Tín, không sai chứ?

Ứng Thiên Lý lắc đầu đáp :

– Ta không biết Tô đường chủ nói gì?

Tô Vũ Đồng đập bàn quát :

– Ứng Thiên Lý. Đương nhiên là ngươi không thừa nhận. Bởi vì ngoài ngươi và Niệm Vô Thường ra, cả ba tên đó đều đã chết. Nhưng ngươi chó vội mừng, vì chúng ta còn có một nhân chứng sống khác.

Ứng Thiên Lý buột miệng hỏi :

– Ai vậy?

Tô Vũ Đồng đáp :

– Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc.

Ứng Thiên Lý thốt lên :

– Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc? Đó là hai tên quân sự hai mỏ vàng ở Tây Hà...

Nói xong câu đó, hần toát mồ hôi trán lấm bầm :

– Hai tên đó chẳng phải đã chết rồi sao?

Tô Vũ Đồng gật đầu nói :

– Quả thực lúc đó chúng đã thập tử nhất sinh, may sau được cứu sống.

Ứng Thiên Lý cổ trần tỉnh lại, ánh mắt lóe lên tia giao hoạt nói :

– Nhưng việc đó thì liên quan gì đến bốn Tổng quân chứ?

– Ngươi nghe đây. Theo lời hai tên đó thì chúng làm theo lệnh ngươi rời khỏi hiện trường để không làm ảnh hưởng đến bọn cướp, nhưng dọc đường thì chúng gặp độc thủ.

Ứng Thiên Lý gật đầu nói :

– Không sai. Lúc đó ta có việc quan trọng nên mới sai chúng hợp lực, không ngờ chúng bị phi đồ đón giết dọc đường..

Tô Vũ Đồng cười nói :

– Nếu như vậy thì ngươi tự nhận mình là phi đồ rồi.

Ứng Thiên Lý cổ sức quất :

– To gan.

Tô Vũ Đồng 'Hừ' một tiếng nói :

– Ngươi quát mắng ai vậy? Chẳng phải chính ngươi đã sát hại Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc hay sao?

– Ta ư?

Tên Tổng quân trấn tĩnh lại, cười nhạt nói :

– Tô Vũ Đồng. Ngươi có chứng cứ gì mà dám ngậm máu phun người như thế?

Tô Vũ Đồng quát lên :

– Ai ngậm máu phun người? Còn may là Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc vẫn còn sống. Theo lời chúng, tuy kẻ sát nhân bịt mặt nhưng căn cứ vào hình dáng và giọng nói thì chúng vẫn nhận ra ngươi.

– Nói bậy.

Tô Vũ Đồng xua tay nói :

– Ngươi đừng vội. Ta còn chứng cứ khác nữa...

– Chứng cứ gì?

– Sau khi kiểm tra đã xác định cả Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc đều bị hại bởi 'Thâu Tâm Đao', đó chính là binh khí độc môn của 'Tĩnh Không Nhất Tập' Ứng Thiên Lý, trên giang hồ ai cũng biết.

Ứng Thiên Lý phân vân :

– Ta không phủ nhận 'Thâu Tâm Đao' là binh khí tùy thân của mình. Nhưng vì sao các ngươi khẳng định những vết thương là do 'Thâu Tâm Đao'?

– Rất đơn giản, vì vết thương của Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc đều rất nhỏ, vừa đủ đâm vào bộ vị là dừng. Người giải thích thế nào?

Ứng Thiên Lý chỉ 'Hừ' một tiếng.

Tô Vũ Đồng nói tiếp :

– Ngoài ra Khâu Đại Mộc còn khai thêm một việc...

– Việc gì?

– Trên cổ tay trái của hung thủ đeo một chiếc vòng ngọc.

Ứng Thiên Lý mặt tái đi, nhưng chỉ lát sau lấy lại bình tĩnh nói :

– Việc đó thì người ta muốn bắt chước ta nào có khó gì? Nếu các người căn cứ vào những chi tiết vật vãnh đó mà khẳng định lão phu là hung thủ thì quả là rất vô đoán, đáng cười nữa là khác.

Tô Vũ Đồng lại đập bàn quát :

– Câm miệng. Phản đồ vô si. Đến bây giờ mà còn giả biện.

Ứng Thiên Lý cười nhạt nói :

– Các người chỉ nói suông mà không có chứng cứ, ai nói chẳng được? Khâu Đại Mộc rõ ràng đã chết, các người lại bảo rằng còn sống. Đó chỉ là nhằm mục đích vu oan giá họa mà thôi, lão phu đành không phục.

Ngoại đường chủ Lý Vân Phi chợt nói to :

– Mang hai nhân chứng Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc ra đây.

Từ hậu sảnh có người 'Dạ' một tiếng.

Ứng Thiên Lý mặt tái dần, chăm chăm nhìn vào sau bình phong.

Không lâu, hai tên hán tử diu hai người khác bước ra.

Một người thân hình trung đẳng, đó là Lý Ngũ, còn người cao gầy là Khâu Đại Mộc, đều trên dưới bốn mươi tuổi.

Cả hai bị vết thương trí mạng vào ngực, vẫn còn cuộn băng dày cộm và còn dùng cả nẹp làm lưng cứng đờ, tuy đã mấy tháng nhưng nay vẫn chưa bình phục, người vẫn còn xanh xao và rất yếu, nếu không có người diu thì không tự đi được.

Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc là quản lý hai mỏ vàng ở Tây Hà, với cương vị đó, võ công phải rất cao cường, thế mà lâm vào tình trạng đó, đủ biết hung thủ lợi hại thế nào.

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Ứng Thiên Lý. Người thấy rõ rồi chứ?

Tên Tổng quản run lên, đứng bật dậy nhìn hai người một lúc mới lắp bắp nói :

– Thì ra... hai người... vẫn còn sống thật.

Nói ra câu đó, vô hình trung hắn đã thừa nhận tội lỗi của mình.

Lý Ngũ và Khâu Đại Mộc được dẫn đến trước hương án thì dừng lại.

Khâu Đại Mộc chỉ vào mặt Ứng Thiên Lý, nghiêng răng nói :

– Tên họ Ứng. Người thật độc ác. Hạ độc thủ ngay cả với người của mình.

Tuy lúc ấy người trùm mặt, nhưng họ Khâu ta vẫn nhận ra người.

Lý Ngũ tiếp lời :

– Ứng Thiên Lý. Người phải đền mạng.

Giả như không bị hai tên hán tử giữ lại thì chúng đã liều mạng xông vào cừu nhân.

Nhìn đáng về thù hận của hai người ngay cả Thiết Tiểu Vi cũng không còn tin là Ứng Thiên Lý bị hàm oan nữa.

Tô Vũ Đồng khoát tay nói :

– Lý Ngũ, Khâu Đại Mộc. Các ngươi lui về nghỉ đi. Chúng ta sẽ nhanh chóng lấy lại công đạo cho các ngươi.

Hai người được diu trở về hậu sảnh.

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Ứng Thiên Lý. Ngươi còn gì nói nữa không?

Tên Tổng quản vẫn còn ngoan cố :

– Các ngươi bịa ra chứng cứ rất giống, ta không biết nói gì, nhưng vẫn không thừa nhận.

Tô Vũ Đồng quát lên :

– Ngươi không thừa nhận cũng không được.

Lý Vân Phi tiếp lời :

– Nay tội chứng đã rõ ràng, ngươi có thừa nhận hay không cũng thế thôi. Bây giờ tới việc thứ hai. Ngươi lạm dụng uy danh của Tổng lệnh chủ, tự tiện thu nạp và huấn luyện thuộc hạ riêng cho mình tạo thành một thế lực độc lập, đó không phải là mưu đồ tạo phản 'Vũ Nội thập nhị lệnh' là gì?

Nghe tới đó, Ứng Thiên Lý cúi đầu xuống, lẩm bẩm :

– Thế là hết.

Không sai, chính hắn đã tự lập nên một thế lực riêng một mình hắn cai quản, dùng thế lực của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' để thao túng nhiều nhà hào phú khắp nơi, lấy người thân tín của mình bảo kê, để thu lợi cho riêng mình, tuy phải đóng rất nhiều tiền nhưng vì sợ thế lực của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' nên không ai dám phản kháng.

Việc thao túng Lý Khoái Dao ở Đồng Tước Viện là một trong hệ thống này.

Ngoài ra hắn còn tìm cách khống chế một số tên Lệnh chủ biến thành tay sai đắc lực của mình chống lại 'Vũ Nội thập nhị lệnh' như 'Phong Dục Đường' Quan Tuyết Vũ, 'Tuyệt Bảo Tử' Bạch Thắng 'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường, 'Huyết Dao Tử' Thượng Tín...

Tội phản môn đã rõ ràng, còn chối cãi sao được?

Phong Lôi nhị lão thì thăm trao đổi với nhau một lát, sau đó Tô Vũ Đồng cao giọng nói :

– Ứng Thiên Lý. Tội chứng đã xác thực như thế, ngươi đừng狡辯 vô ích. Bồn tọa và Lý đường chủ phụng mệnh hành sự, hôm nay sẽ xử tội ngươi theo đúng bang quy. Bây giờ ngươi còn điều gì muốn nói nữa không?

'Điều gì muốn nói' tức là lời trắng trối trước khi bị hành hình.

Cho dù người ta kiên cường tới mức độ nào, nhưng khi đứng trước sự sống và cái chết, chẳng ai không run sợ.

Biết rằng không thoát khỏi cái chết, Ứng Thiên Lý trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc lão ngẩng lên nói :

– Vũ Đồng huynh. Ứng mỗ sai rồi. Bây giờ không nói gì nữa. Nhưng huynh đệ có một điều thỉnh cầu, xin lão huynh nể tình đồng môn cùng sát cánh bên nhau suốt mấy năm nay mà chiếu cố giúp.

Không ai ngờ con người kiêu ngạo, ngoan cố đó lại trở nên nhũn nhặn đến thế.

Tô Vũ Đồng nhún mày nói :

– Cái đó còn phải xét xem đã.

Ứng Thiên Lý nói :

– Huynh đệ chỉ cầu xin được bái kiến Tổng lệnh chủ một lần, sau đó dù phải chết cũng không oán hận.

Tô Vũ Đồng lập tức khước từ :

– Cái đó không được.

– Vì sao?

– Vì Tổng tọa không có ý định gặp ngươi. Khi phía chúng ta tới đây, Tổng tọa đã chỉ thị rõ ràng việc này không nên để kéo dài.

Ứng Thiên Lý thất vọng nói :

– Bấy nhiêu năm ta theo Tổng lệnh chủ tung hoành giang hồ, tình như thủ túc, làm sao lão nhân gia có thể tuyệt tình như thế?

Tô Vũ Đồng cười 'hắc hắc' nói :

– Việc đó chỉ nên tự trách mình phụ nghĩa chứ không nên trách Tổng tọa vô tình. Ứng Thiên Lý. Bồn bang hiện đang có nhiều vấn đề phức tạp, bồn tọa cũng phải xử lý nhiều vấn đề, không thể để mất thời gian về việc này. Ngươi đừng nói nhiều nữa.

Ứng Thiên Lý cười thâm đáp :

– Thôi đành vậy. Xem ra mạng của Ứng mỗ tới đây là hết rồi.

Tô Vũ Đồng nói :

– Ngươi đã từng lập được nhiều công danh cho bồn trang. Sau khi xong việc, bồn tọa nhất định sẽ bẩm báo lại với Tổng lệnh chủ. Vậy ngươi có đề nghị gì hãy nói đi, chắc Tổng lệnh chủ không nỡ từ chối những điều cầu xin cuối cùng.

Ứng Thiên Lý thờ dãi đáp :

– Cái đó thì khỏi cần. Các ngươi cứ hành sự của mình đi.

Tới đó, hần chợt ưỡn ngực lên, mắt sáng ngời, khí thế rất hiên ngang, ra vẻ coi thường sinh tử.

Tô Vũ Đồng ngoảnh sang bên nói :

– Phong lão tuyên bố tội danh đi.

Lý Vân Phi cao giọng phán :

– Ứng Thiên Lý. Theo bang quy của bồn bang, tội phản nghịch phải bị loạn đao phân thân, ngươi có phục không?

Ứng Thiên Lý chưa kịp nói gì thì Thiết Tiểu Vi nhảy ra quỳ sụp xuống nói :

– Hai vị Đường chủ. Xin khai ân tha cho Ứng thúc thúc một lần.

Hành động của nàng làm cho mọi người đều kinh.

Bởi chiếu theo môn quy, kẻ nào dám làm náo loạn pháp trường thì bị khép vào tội chết.

Thiết Mạnh Hùng không ngờ tiểu muội của mình có hành động nông nổi như thế, tức giận quát lên :

– Tiểu Vi. Quay về chỗ đi.

Thiết Tiểu Vi làm như không nghe, vẫn gập đầu nói :

– Ứng đại thúc tuy phạm trọng tội, nhưng xin hai vị Đường chủ nể tình, hiện giờ thân còn bị trọng thương, xin tạm hoãn chấp hành án, để sau này Tổng lệnh chủ quyết định...

Tô Vũ Đồng ngắt lời :

– Thiết Tiểu Vi quả là to gan. Ngươi không biết quy định hương đường khai án là thế nào hay sao? Nếu còn làm náo loạn pháp đường nữa, thì bồn tọa sẽ không vị tình riêng, cứ chiếu theo bang quy mà xử tội đó.

Thiết Tiểu Vi đang định nói nữa thì bị Thiết Mạnh Hùng nhảy xuống kéo lên ghé tai.

Phong Lôi nhị lão sợ đề lâu sinh biến, liền quát :

– Bát đại Hộ pháp nghe lệnh.

Tám tên Hộ pháp 'Dạ' ran một tiếng, cúi đầu chò lệnh.

Tô Vũ Đồng đứng lên nói :

– Ung Thiên Lý sát hại đồng môn, cướp vàng của bốn bang làm của riêng, bí mật tổ chức bè đảng mưu đồ tạo phản. Tội chúng đã rành rành không thể dung tha.

Nay lệnh cho các người chấp hành án quyết loạn đao phân thân.

Tám tên Hộ pháp quát to một tiếng, vung chủy thủ sáng loáng trong tay xông tới Ung Thiên Lý.

Tên Tổng quản chọt quát lên :

– Khoan đã.

Vốn trước đây quyền uy rất lớn nên tiếng quát của hắn rất có uy lực khiến tám tên Hộ pháp bất giác đứng lại, tên nào cũng lộ vẻ bất an, đưa mắt nhìn nhau.

Tô Vũ Đồng quát lên :

– Ung Thiên Lý. Người dám phản kháng lại bang quy?

Ung Thiên Lý cười 'hắc hắc' đáp :

– Tô Vũ Đồng. Người ta không ai tránh khỏi cái chết. Nếu đã biết chắc rằng mình sẽ chết thì có gì mà không dám? Ung mỗ có thể tự mình từ tiết, sau đó các người có muốn phân thân mổ ruột mặc lòng. Các người hãy lùi ra, nếu không sẽ bị máu bắn vào mặt đấy.

Tô Vũ Đồng không ngờ Ung Thiên Lý nói như vậy, ngẫm nghĩ một lúc nói :

– Thôi được. Bỏ tọa cho người một ân điển.

Rồi quát bảo thuộc hạ. Các người lùi ra.

Tám tên Hộ pháp lùi lại, nhưng tay vẫn lăm lăm chủy đao, đề phòng phạm nhân giờ trò gì sẽ lập tức xông vào.

Nhưng sự cảnh giác của chúng là vô ích.

Khi chúng vừa lùi lại, Ung Thiên Lý vung bàn tay duy nhất còn lại chop xuống thiên linh cái của mình.

– Bịch.

Một âm thanh khô khốc vang lên, Ung Thiên Lý dụng lực quá mạnh khiến đầu hắn vỡ tan, óc máu bắn ra xa tới cả trượng dính cả vào áo quần mặt mũi của những người đứng xung quanh.

Một cảnh tượng thật bi hùng.

Chúng nhân thấy vậy đều rúng động.

Thân thể nhỏ bé của Ung Thiên Lý còn tiến thêm mấy bước mới mất đi trọng tâm, đổ nhào xuống.

Thiết Tiểu Vi khóc nức lên, bụng mặt không dám nhìn.

'Nhất Chương Kim Tiền' Niệm Vô Thường thấy vậy run lên như cày sậy, mồ hôi toát đầm đìa, hồn vía bay mất cả.

Ngần người ra một lúc, Tô Vũ Đồng mới ra lệnh :

– Xử lý hiện trường.

Bọn Hộ pháp mang thi thể Ung Thiên Lý ra ngoài, dọn dẹp lau chùi sảnh đường nhưng không sao hết được mùi huyết tanh.

Một vài hôm sau, trong sảnh đường sẽ được bài trí lộng lẫy như trước, nhưng trong lòng mọi người nổi ám ảnh về cái chết bi thảm của Ung Thiên Lý sẽ còn bám theo rất lâu.

Sau khi thu dọn xong, đại sảnh trở nên im ắng như tờ.

Chợt thấy Niệm Vô Thường đập đầu xuống đất nghe bịch bịch mấy cái.

Hành động đó kéo tư tưởng của mọi người trở về với thực tại.

Tất cả nhìn lại, thấy tên Lệnh chủ máu me đầy mặt mà vẫn cứ đập đầu mãi không thôi.

Tô Vũ Đồng quát lên :

– Niệm Vô Thường. Dừng lại.

Niệm Vô Thường vừa khóc vừa luôn miệng van xin :

– Hai vị Đường chủ. Xin tha mạng. Ti chức bị oan. Ti chức chỉ làm theo lệnh Tổng quản, không biết đó là hành động phản nghịch.

Tô Vũ Đồng cười nhạt nói :

– Đừng giả bộ nữa. Làm sao ngươi không biết những việc đó là chống lại bản bang chứ?

Niệm Vô Thường khóc òa lên nói :

– Ti chức bất buộc phải làm...

Tô Vũ Đồng quát lên :

– Câm miệng...

Niệm Vô Thường không dám nói nữa, ngẩng lên nhìn Phong Lô lão với ánh mắt khẩn cầu, vẻ mặt vô cùng thảm hại.

Tô Vũ Đồng nói :

– Tông phạm với kẻ phản nghịch, tội đáng chết. Nhưng niệm tình ngươi buộc phải nghe theo lệnh của Ứng Thiên Lý, nếu biết hối cải, bản tọa có thể xét mà tha mạng cho...

Niệm Vô Thường thấy nhẹ bồng cả người, lòng mừng khôn xiết lại gấp đầu bái tạ nói :

– Đa tạ Đường chủ khai ân. Niệm Vô Thường còn sống ngày nào quyết không quên đại ơn đại đức của hai vị Đường chủ.

Tô Vũ Đồng lạnh lùng nói :

– Bản tọa nói chưa xong. Ngươi tội chết được miễn, nhưng tội sống không thể tha. Niệm Vô Thường. Ngươi nên biết Nội Ngoại lưỡng đường xưa nay nghị án đều thiết diện vô tư. Tội trạng của ngươi ta biết rõ như trong lòng bàn tay, không cần phải nhiều lời nữa. Nay bản tọa tha cho ngươi tội chết, nhưng bang quy nghiêm khắc, xử tội chặt hai bàn chân. Ngươi có phục không?

Niệm Vô Thường run cầm cập, lưỡi cứng lại không thốt nên lời.

Tô Vũ Đồng ra lệnh :

– Hành hình.

Tám tên Hộ pháp 'Dạ' một tiếng xông vào.

Không thấy rõ hiện trường ra sao, chỉ thấy ánh đao loang loáng, rồi vang lên tiếng rú thảm khóc của tên Lệnh chủ.

Một lát bọn Hộ pháp giãn ra, chỉ thấy hai bàn chân của Niệm Vô Thường bị chém rời ra, còn mang nguyên cả đôi giày, máu chảy ra như suối.

Hắn đã ngất đi bất tỉnh.

Trong đại sảnh có nhiều cao thủ giết người như cơm bữa, nhưng thấy tình cảnh đó cũng phát run.

Tô Vũ Đồng phát tay ra lệnh :

– Mang hắn ra ngoài.

Pháp trường đầm máu tới đây kết thúc.

Đó là bằng chứng hùng hồn về sự nghiêm khắc của bang quy 'Vũ Nội thập nhị lệnh' và sự thiết diện vô tư của hai vị chấp pháp Đường chủ, nó có tác dụng răn đe bất cứ kẻ nào dám phạm đến môn quy.

Trước khi phạm tội, ai nhớ lại cuộc hành xử này mà chẳng nản lòng?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Lầy rầy chọi rầy

Trong đại sảnh của Thái gia lại một lần nữa tụ tập những nhân vật chủ chốt của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' đang công cán ở Lương Châu.

Thành phần cũng gần giống như hôm qua, trừ Ứng Thiên Lý và 'Nhất Chương Kim Tiên' Niệm Vô Thường.

Tám tên Hộ pháp cũng không có mặt.

Vẫn là Ngoại đường Đường chủ Lý Vân Phi ngồi ở đây bàn chủ tọa, cất giọng trang nghiêm nói :

— Các vị đều biết rằng gần đây xuất hiện một hắc y quái khách hành động đơn độc, võ công rất cao cường mà đã có nhiều hoạt động chống đối lại bốn bang.

Điều đó mọi người từng nghe nói đến.

Lý Vân Phi dừng một lúc lại tiếp :

— Nếu không có biện pháp xử lý tên này thì 'Vũ Nội thập nhị lệnh' sẽ bị uy hiếp nghiêm trọng, thậm chí tổ chức hùng mạnh của chúng ta có nguy cơ bị tiêu diệt.

Câu đó làm mọi người đều giật mình kinh sợ.

Mặc dù mấy ngày qua, tin tức về nhân vật bí ẩn đó truyền ra ngày một nhiều, và rất đáng lo ngại nhưng mọi người đều nghĩ rằng chỉ là một cá nhân chỉ có thể gây bất lợi cho một vài Phân đà, cùng lắm là một vài Lệnh Đoàn mà thôi, có phải là thần thánh đâu mà đối phó nổi với hàng vạn người của 'Vũ Nội thập nhị lệnh' với những cao thủ có võ công kiệt xuất như Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường hoặc Tổng lệnh chủ phu nhân Thẩm Ngạo Sương?

Thiết Mạnh Hùng hỏi :

— Có phải lão nhân gia nói về tên họ Tề không?

Lý Vân Phi đáp :

— Tính danh của người này còn chưa xác định. Việc này ta và Tô đường chủ đã điều tra suốt ba tháng nay. Nhưng hành tung của đối phương quá bí ẩn, thoát ẩn thoát hiện như chơi trò ú tim vậy. Mấy lần chúng ta gần gặp mặt nhưng hắn đã tránh đi một cách rất tài tình.

Khôn đường Đường chủ Nhạc Kỳ tiếp lời :

— Không sai. Không giấu gì các vị, lần này bốn tọa rời khỏi Tổng đàn, nhiệm vụ chủ yếu là điều tra hành tung người này. Còn việc xử lý Ứng Thiên Lý chỉ là việc thứ yếu mà thôi.

Y dừng một lúc lại nói tiếp :

— Tổng lệnh chủ hết sức quan tâm đến nhân vật này. Sau khi 'Cực Biên đà' bị tiêu diệt và giải tán, lão nhân gia đã đích thân đến kiểm tra hiện trường.

— Thế ư?

Tô Vũ Đồng kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên nói :

— Đích thân Tổng lệnh chủ tới kiểm tra hiện trường thật sao? Thế mà chúng ta chẳng ai biết gì cả.

Nhạc Kỳ làm ra vẻ quan trọng :

— Rất ít người biết việc này. Sau khi xem xét kỹ hiện trạng ở 'Cực Biên đà' và thương tích của Đà chủ 'Hải Ô' Chu Ba, Tổng lệnh chủ đã đi đến một kết luận hết sức đáng lo ngại...

Mấy người cùng hỏi :

— Kết luận thế nào?

Nhạc Kỳ chưa trả lời ngay mà đưa ra nhận xét :

— Cũng có thể Tổng lệnh chủ đã đánh giá đối phương quá cao...

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Tổng lệnh chủ nói sao?

– Sau khi kiểm tra thương tích Chu Ba, Tổng lệnh chủ nói rằng hung thủ có võ công cao tuyệt, có thể nói vô địch thiên hạ.

Chúng nhân trong sảnh cùng 'Ồ.' lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Lý Vân Phi hỏi :

– Người đó dùng thủ pháp gì mà lợi hại như vậy?

Nhạc Kỳ đáp :

– Cái đó còn chưa rõ. Nhưng Tổng lệnh chủ nói rằng từ khi lập bang tới nay, đây là kinh địch nguy hiểm và đáng sợ nhất, vì thế hết sức lo lắng. Sau đó lão nhân gia cùng phu nhân đã bế môn không tiếp khách để chú tâm luyện công nhằm đối phó với tên đó.

Thiết Mạnh Hùng kinh dị hỏi :

– Có phải hấn chính là tên Tề Thiên Hận không?

Nhạc Kỳ lắc đầu đáp :

– Cái đó thì không biết.

Rồi hỏi lại :

– Thiếu quân nói Tề Thiên Hận là ai?

Thiết Mạnh Hùng đáp :

– Gần đây ở Lương Châu xuất hiện một quái khách, hình như chỉ nhằm mục đích đối phó với chúng ta. Cát vệ sĩ suýt nữa mất mạng vì hấn.

– Có chuyện đó sao?

Nhạc Kỳ và Phong Lôi nhị lão đều lộ vẻ kinh ngạc.

Mọi ánh mắt nhất tề hướng sang một lão nhân bận lam y.

Người đó chính là Cát Thanh.

Hấn lộ vẻ lúng túng.

'Mặc Vỡ' Nhạc Kỳ hỏi :

– Cát thị vệ. Chuyện xảy ra thế nào?

Trong 'Vũ Nội thập nhị lệnh', Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường đích thân tuyển chọn và huấn luyện một bọn vệ sĩ phân biệt thành ba loại dựa theo màu ly phục lam, vàng và xám.

Bọn vệ sĩ này võ công cao nhất bận lam y, chỉ có tám tên. Kế đó là hoàng y có bảy mươi hai tên và cuối cùng là xám y có một trăm linh tám tên.

Cát Thanh là một trong số tám tên lam y võ sĩ, lần này được phân công cùng đi theo Thiết gia huynh muội để bảo vệ hai người này tiến hành một nhiệm vụ quan trọng. Như vậy đủ biết Tổng lệnh chủ đã tin nhiệm hấn đến đâu.

Thế mà bất ngờ gặp Tề Thiên Hận bị đánh suýt nữa thì mất mạng, đó chẳng phải là điều rất đáng sợ?

Cát Thanh có ngoại hiệu là 'Nhân Diện Phật', là một trong những tên có võ công cao nhất trong số một trăm tám mươi tám tên võ sĩ được Thiết Hải Đường đích thân đào tạo, đương nhiên võ công không phải tầm thường.

Nghe Nhạc đường chủ hỏi, hấn đứng lên cúi mình đáp :

– Bẩm Đường chủ, ti chức biết tội, vì võ công kém người mà để nhục đến bôn bang...

Nhạc Kỳ xua tay nói :

– Ngươi hiểu sai ý bôn tọa rồi. Ta không có ý trách tội ngươi. Cứ đem sự tình kể rõ lại xem.

'Nhân Diện Phật' Cát Thanh nói :

– Hôm đó ti chức cùng hai vị huynh đệ ăn tối ở một phạm điểm là 'Tiểu Lương Châu'. Trong điểm có một bọn nói năng vô lễ xúc phạm đến Tổng tọa nên ti chức cùng hai huynh đệ xuất thủ giáo huấn, không ngờ tên họ Tề tình cờ cũng ăn cơm ở đó, xuất thủ can thiệp. Thế là ti chức động thủ với hắn...

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Sau đó thì sao?

Cát Thanh ngưng ngừng đáp :

– Võ công của tên họ Tề rất cao cường, ti chức không địch nổi bị đánh bại.

– Người nhận ra hắn dùng loại võ công gì không?

– Võ công hắn rất kỳ bí, ti chức chưa từng gặp bao giờ.

Tô Vũ Đồng hoang mang hỏi :

– Có khả năng hắn chính là người đã tiêu diệt 'Cực Biên đà' mà Nhạc đường chủ vừa nói tới không?

Nhạc Kỳ không đáp, nhìn Cát Thanh hỏi :

– Người tả xem tướng mạo hắn thế nào?

– Người đó mặt như táo chín, mi rậm, trông rất vênh váo...

Nhạc Kỳ lắc đầu nói :

– Nếu vậy thì không đúng rồi.

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Thế nào? Nhạc huynh nói rằng người xuất hiện ở 'Cực Biên đà' còn là người khác nữa hay sao?

Nhạc Kỳ đáp :

– Ở 'Cực Biên đà', hung thủ chỉ giết một mình Đà chủ Chu Ba và đã thương bốn năm tên khác trong một chiêu giao thủ, sau đó giải tán Phân đà, vì thế không ít người chứng kiến. Theo lời chúng thì hung thủ là một thiếu niên rất tuấn tú, không giống như Cát vệ sĩ vừa mô tả.

Tô Vũ Đồng lo lắng nói :

– Chẳng lẽ có tới hai tên võ công cao cường như thế đều tập trung đối phó với chúng ta?

Nhạc Kỳ nhìn Cát Thanh hỏi :

– Người có nghĩ xem, võ công người đó có gì đặc biệt?

'Nhân Diện Phật' Cát Thanh lắc đầu đáp :

– Ti chức... thật không biết ra sao nữa...

Một người chột lên tiếng :

– Tôi biết.

Mọi người đang ngạc nhiên nhìn lại, thấy người vừa nói không phải ai khác, chính là thiên kim ái nữ của Tổng lệnh chủ, Thiết Tiểu Vi.

Thiết Mạnh Hùng ngờ ngạc hỏi :

– Tiểu muội nói gì thế?

Nhạc Kỳ hỏi tiếp :

– Chẳng lẽ cô nương từng gặp quái khách đó hay sao?

Thiết Tiểu Vi gật đầu đáp :

– Không sai. Không những gặp mà tôi còn động thủ với hắn nữa.

Thiết Mạnh Hùng sùng sốt hỏi :

– Có chuyện đó ư? Tại sao muội không nói gì với ta cả?

Nhạc Kỳ xua tay nói :

– Thôi thôi. Cái đó không quan trọng. Bây giờ cô nương kể lại tí mĩ hình dáng và võ công người đó xem có gì giống với quái khách đã xuất hiện ở 'Cực Biên đà' không?

Thiết Tiểu Vi gật đầu đáp :

– Cát thị vệ vừa nói không sai. Võ công người đó vô cùng kỳ dị..

Tô Vũ Đồng sốt ruột hỏi :

– Kỳ dị thế nào?

– Hầu như xung quanh người đó luôn luôn có một tiềm lực rất mạnh, vừa nhiệt vừa hàn nên không thể tiếp cận được.

Nhạc Kỳ lại hỏi :

– Còn diện mạo thì sao?

Thiết Tiểu Vi đáp :

– Giống như Cát thị vệ vừa kể.

Nhạc Kỳ trầm ngâm nói :

– Xét về võ công thì điều Thiết cô nương vừa kể rất giống với mấy tên ở 'Cực Biên đà' đã từng bị thương nói lại, nhưng diện mạo thì hoàn toàn khác. Theo chúng thì đó là một thiếu niên mới hăm bốn hăm lăm tuổi, diện mạo rất tuấn tú..

Tô Vũ Đồng chột chen lời :

– Có khả năng hấn hóa trang không?

Thiết Tiểu Vi chột kêu lên :

– Đúng thế. Tôi rất hoài nghi điều này. Giống như hấn mang mặt nạ hóa trang, nhưng làm rất tinh vi..

Tô Vũ Đồng gật đầu nói :

– Vậy thì đúng rồi. Rất có nhiều khả năng hai tên này chỉ là một...

Nhạc Kỳ hỏi :

– Nếu vậy Tô đường chủ định thế nào?

Tô Vũ Đồng nói :

– Còn thế nào nữa? Hấn đã có hành động phản kháng chúng ta, nhân tiện ở Lương Châu thế lực của chúng ta không ít, cứ tìm hấn diệt đi để trừ hậu họa.

Nhạc Kỳ trầm ngâm nói :

– Tô đường chủ nói vậy thì không sai. Nhưng việc này không dễ đâu. Nếu hấn chính là người đã xuất hiện ở 'Cực Biên đà', đến Tổng lệnh chủ còn phải bế môn luyện công để đối phó với hấn, chứng tỏ thân thủ quái khách kia lợi hại thế nào...

Thiết Mạnh Hùng nhìn Thiết Tiểu Vi hỏi :

– Muội đấu với hấn ra sao? Chẳng lẽ không thắng được?

Thiết Tiểu Vi thờ dãi đáp :

– Ngay cả đến gần hấn còn không được, nói gì đến chuyện thắng?

Thiết Mạnh Hùng lại hỏi :

– Nói như vậy, làm sao hấn lại để muối bình an trở về được?

Thiết Tiểu Vi chợt lộ vẻ trầm tư :

– Muối thật không hiểu sao hấn đã hạ thủ lưu tình đối với mình như thế?

Thiết Mạnh Hùng đứng bật lên, giận giữ nói :

– Tiểu tử này thật láo xược. Ta không tin hấn có tà công. Để xem hấn lợi hại đến đâu. Ngay tối nay ta sẽ tìm hấn để đấu một trận.

Nhạc Kỳ nói :

– Thiếu quân đừng nóng vội. Nếu người từng giao thủ với Cát thị vệ và Thiết cô nương với kẻ tiêu diệt Phân đà Cực Biên là một thì chẳng những võ công hấn rất cao cường mà ý đồ của hấn cũng rất thần bí. Cần phải điều tra xem vì sao hấn chống đối lại bản bang.

Tô Vũ Đồng nhìn Cát Thanh hỏi :

– Hấn đến Lương Châu với mục đích gì người có biết không?

Cát Thanh đáp :

– Hấn không nói rõ.

– Chẳng lẽ hấn không dặn gì người sao?

Cát Thanh trở nên lúng túng :

– Hấn...

Nhạc Kỳ nghiêm giọng :

– Người cứ nói rõ mọi việc xem.

Cát Thanh 'Dạ' một tiếng nói :

– Hấn bảo ti chức nói với thiếu quân rằng hãy dừng ngay việc uy hiếp 'Kim Bảo Trai' và...

Tôi đó bỗng dừng bật.

Nhạc Kỳ quát lên :

– Còn gì nữa?

Cát Thanh lại càng lúng túng :

– Hấn còn nói... còn nói... phải giải tán 'Vũ Nội thập nhị lệnh'.

Toàn thể chúng nhân trong sảnh nghe vậy đều kinh ngạc.

Thiết Mạnh Hùng nghiêng răng rít lên :

– Thật là cuồng ngạo. Để xem hấn có bản lĩnh bao nhiêu...

'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ nói :

– Trước khi bản tọa rời Tổng đàn, Tổng lệnh chủ dặn rằng lần này phải giải quyết dứt điểm việc 'Kim Bảo Trai'. Bên cạnh đó, lão nhân gia còn cho hai chỉ thị quan trọng khác...

Lý Vân Phi hỏi :

– Chỉ thị gì?

– Lão nhân gia còn nghĩ đến tình nghĩa đối với cố nhân, dặn rằng tốt nhất là cố thu phục Tư Không Viễn về với bản bang.

Thiết Mạnh Hùng lắc đầu nói :

– Chỉ sợ việc này không dễ đâu.

Nhạc Kỳ nói :

– Nếu vậy thì đành giải quyết cho gọn, đừng để tin tức truyền ra giang hồ.

Thiết Mạnh Hùng nói :

– Văn bối cũng có ý định như thế. Nhưng võ công của tiểu tử này không thua gì đại sư huynh của hắn là 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã nên không thể khinh thị được. Ngoài ra hắn còn là một kẻ đa mưu túc trí. Có một lần văn bối định giết hắn nhưng bị hắn nói khích mà không hạ thủ được. Tuy thế văn bối cũng dùng 'Biến Ảnh Chưởng' đã thương một cánh tay. Chắc rằng vết thương đó chưa thể bình phục được ngay đâu.

Nhạc Kỳ nhún mày nói :

– Đó là vì ngươi còn chưa có nhiều kinh nghiệm. Lẽ ra lúc đó nên giết hắn ngay thì sự việc bớt phiền phức hơn.

Thiết Mạnh Hùng đỏ mặt nói :

– Văn bối thừa nhận có sai lầm. Nhưng... không ngờ đột nhiên xuất hiện tên họ Tề đó nhúng tay vào...

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thâu trừ tiểu đạo

Bây giờ Nhạc Kỳ nghe nói vậy, trầm ngâm một lúc mới lên tiếng :

– Có thể hắn không phải họ Tề, mà nhiều khả năng 'Tề Thiên Hận' chỉ là cái tên giả. Chỉ tiếc rằng Ứng Thiên Lý đã chết, nếu không có thể từ hắn mà chứng thực một việc...

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Chứng thực việc gì?

– Trong quá trình điều tra việc này, bốn tọa nghe phong thanh rằng rất có thể là đệ tử bị bỏ rơi của 'Bạch Mã sơn trang'...

Mấy giọng nói cùng thốt lên :

– Khẩu Anh Kiệt?

Nhạc Kỳ gật đầu :

– Không sai. Chỉ có Ứng Thiên Lý mới biết rõ về con người này.

Thiết Tiểu Vi tỏ ra kích động hơn cả, nhìn Nhạc Kỳ hỏi :

– Nhạc tiền bối. Ai nói người đó là Khẩu Anh Kiệt?

– Máy tên đệ tử ở 'Thiết Kỳ Mã Trường', Lệnh đàn của Trường Bạch lệnh.

Nhưng nay Ứng Thiên Lý đã chết, trong chúng ta, kể cả ta chưa từng gặp Khẩu Anh Kiệt nên không thể chứng thực được...

Thiết Mạnh Hùng nói :

– Tiền bối đừng lo. Văn bối đã từng gặp hắn. Cho dù hắn biến thành than văn bối cũng nhận được mà. Nhưng quái khách này... không có khả năng là Khẩu Anh Kiệt...

Thiết Tiểu Vi không nói gì, nhưng mặt tái đi.

Nàng hình dung lại tác phong và khuôn mặt Khẩu Anh Kiệt vốn đã in đậm trong tâm trí, so sánh với Tề Thiên Hận mà nàng vừa gặp năm trước, tuy hôm đó nàng đã nghi ngờ nhưng không làm sao tin được rằng hai người đó là một được.

Hơn nữa, mới năm trước đây thôi, nàng đã từng giao thủ với Khẩu Anh Kiệt, biết rất rõ rằng võ công của chàng tuy không phải tầm thường, nhưng không sao sánh nổi với Tề Thiên Hận, đừng nói là một năm mà qua mười năm cũng thế.

Đó chính là lý do chủ yếu nhất làm cho nàng gạt bỏ hoài nghi Tề Thiên Hận chính là chàng...

Chỉ có một điều làm cho nàng đến tận bây giờ vẫn băn khoăn là giọng nói của Tề Thiên Hận rất giống Khấu Anh Kiệt trước đây.

Đã qua hơn một năm nhưng Thiết Tiểu Vi nhớ rất rõ giọng nói đó. Nhưng chỉ một chi tiết thôi thì chưa đủ để hoài nghi...

'Mặc Vỡ' Nhạc Kỳ nói :

— Tuy bốn tọa chưa gặp tên họ Khấu, nhưng Tổng lệnh chủ rất tán dương tiểu tử này, nói rằng đó là đệ tử kiệt xuất nhất của 'Bạch Mã sơn trang', có lẽ trong thiên hạ chỉ có hắn mới đủ khả năng luyện thành võ học thượng thừa của Quách Bạch Vân. Sau này biết tin vì hắn không được hai tên sư huynh thừa nhận nên đã bỏ đi biệt xứ nên Tổng lệnh chủ đỡ lo và không nhắc tới nữa.

Thiết Mạnh Hùng cười nhạt nói :

— Theo văn bối thì hoàn toàn không có khả năng. Văn bối biết rõ thân thù Khấu Anh Kiệt, đừng nói mới một năm mà cho dù một trăm năm cũng không thể biến thành người có võ công phi phàm như vậy được.

Nhạc Kỳ tỏ vẻ hoài nghi :

— Điều đó rất khó nói.

Tô Vũ Đồng góp lời :

— Tuy bốn tọa chưa gặp Khấu Anh Kiệt nhưng nghe nói rằng Quách Bạch Vân trước lúc lâm tử đã truyền thụ cho hắn toàn bộ võ học bí truyền của bốn môn.

Hơn nữa nhiều người còn cho rằng Quách Bạch Vân còn đem pho bí kíp tuyệt thế 'Kim Lý Hành Ba Đồ' của Kim Long Lão Nhân giao cho hắn. Nếu đúng như vậy thì mọi khả năng đều có thể xảy ra.

Nhưng Lý Vân Phi lại có ý kiến khác hẳn :

— Việc này còn chưa thể khẳng định. Tin tức Quách Bạch Vân đoạt được 'Kim Lý Hành Ba Đồ' cũng chỉ là lời đồn không có chứng cứ xác thực. Bốn tọa thậm chí không tin có một thứ võ học như thế...

Nhạc Kỳ tiếp lời :

— Lý đường chủ suy diễn như vậy không phải không có lý. Tin tức về pho bí kíp võ công tuyệt thế 'Kim Lý Hành Ba Đồ' đã lan truyền nhiều năm nay. Nếu Quách Bạch Vân đã lấy được nó thì vì sao không luyện nó? Bởi vì nếu luyện được thần pháp 'Kim Ngư Bách Biến' trong bí kíp này thì trở thành vô địch thiên hạ rồi, sao còn bại dưới tay Tổng lệnh chủ đến nỗi mất mạng? Vì thế bốn tọa cũng hoài nghi chưa chắc đã có pho bí kíp này.

Tô Vũ Đồng cười nói :

— Thôi tạm gác việc đó lại. Bất luận quái khách có đúng là Khấu Anh Kiệt hay không, nhưng hắn đã dám đối địch lại với bốn bang thì đó tất là nhân vật rất lợi hại phải cảnh giác đề phòng.

Lại quay sang Thiết Tiểu Vi hỏi :

— Cô nương có biết hắn trú ở đâu không?

Thiết Tiểu Vi đáp :

— Lúc đó hắn trú ở 'Phượng Hoàng khách điểm'.

Nhạc Kỳ gật đầu nói :

— Vậy là tốt.

Thiết Tiểu Vi nói thêm :

— Đó là hai ngày trước, còn hiện giờ không biết hắn có dời đi chỗ khác không?

'Nhân Diện Phật' Cát Thanh chợt nói :

— Hình như hắn đã chuyển đi.

Nhạc Kỳ vội hỏi :

– Đi đâu?

Cát Thanh đáp :

– Theo một tên huynh đệ của ti chức báo lại thì hần đã chuyển đến 'Kim Bảo Trai'.

Thiết Mạnh Hùng nhú mày hỏi :

– Vậy ư? Sao người không báo với chúng ta ngay?

Cát Thanh đáp :

– Ti chức vừa mới nhận được tin thì được triệu tập tới đây ngay nên không kịp báo. Hơn nữa tên họ Tề cũng vừa mới chuyển đi hồi chiều.

Nhạc Kỳ nói :

– Như vậy là Tư Không Viễn đã mua chuộc được hần làm bình phong che đỡ cho mình rồi...

Thiết Mạnh Hùng nói :

– Văn bối đã ra kỳ hạn cho Tư Không Viễn đến ngày mai là phải chuyển giao toàn bộ tài sản ở 'Kim Bảo Trai', tất cả người ở đó đều chuyển đi. Nay lại kéo được tên họ Tề, chắc hần sẽ không chấp hành...

Nhạc Kỳ 'Hừ' một tiếng nói :

– 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' uy danh trùm thiên hạ, đã nói tất làm, ai dám phản kháng? Chúng ta đã nói ra một lời tất không thay đổi. Không nhưng Tư Không Viễn phải giao toàn bộ tài sản ở 'Kim Bảo Trai' mà hần phải chết.

Lão nhìn sang Phong Lô nhị lão hỏi :

– Hai vị chấp pháp Đường chủ có ý kiến gì về vấn đề này?

Tô Vũ Đồng tỏ ra tức giận nói :

– Nhạc đường chủ nói rất đúng. Kim lệnh của bốn bang, ngay cả các đại môn phái cũng cúi đầu tuân phục, Tư Không Viễn là đồ vật gì mà dám không tuân? Trước khi bốn tọa và Lý đường chủ tới đây, Tổng lệnh chủ nghiêm lệnh rằng sau khi xử lý xong việc Ứng Thiên Lý phản nghịch sẽ ở lại phối hợp với Nhạc đường chủ giải quyết việc ở Lương Châu. Lúc đó Tổng lệnh chủ không nói cụ thể, nay mới biết chính là trọng trách này.

Nhạc Kỳ gật đầu nói :

– Không sai. Tổng lệnh chủ ra lệnh không được để cho một thế lực nào khác bốn bang tồn tại ở Lương Châu. Đặc biệt là Tư Không Viễn và tay chân của hần.

Thiết Mạnh Hùng cao hứng nói :

– Với Tư Không Viễn, một mình văn bối đã dư sức đối phó rồi, huống chi có thêm ba vị Đường chủ nữa? Hừ. Để xem tên họ Tề kia làm được gì?

Dần dần, trước thế lực hùng hậu của mình, không chỉ Thiết Mạnh Hùng mà mọi người đều tin chắc ngày mai sẽ nuốt chửng Tư Không Viễn và 'Kim Bảo Trai', không ai lo ngại Tề Thiên Hận nữa.

Nhưng có hai người ngoại lệ, một là Thiết Tiểu Vi, một là 'Nhân Diện Phật' Cát Thanh.

Bởi vì hai người này đã từng giao thủ, biết võ công của Tề Thiên Hận lợi hại đến mức nào, hiểu rằng đó là nhân vật vô cùng lợi hại không thể khinh thị.

Chính ngộ.

Hai cỗ xe kiệu sơn vàng lộng lẫy bon bon tiến vào 'Thủy Vân Cảng' phía nam thành Lương Châu.

Đây là khu phố rộng rãi khang trang và nhộn nhịp nhất trấn với con đường lát đá, lầu các đồ sộ, và những cửa hiệu rất lớn.

Hai chiếc xe kiệu dừng lại trước cánh cổng lớn của một tòa nhà vô cùng hào hoa khí phái.

Trên hai trụ cổng lớn tới hai người ôm chầm hình hai con bạch mã đang tung vó sinh động như thật, trên cổng treo một tấm hoành phi lớn sơn son thiếp vàng với bốn chữ: 'Bạch Mã Tây Tông'.

Trong võ lâm rất nhiều người biết 'Bạch Mã sơn trang' là cách gọi khác của 'Bạch Mã môn'.

'Kim Đại Vương' Quách Bạch Vân đã chết là Chương môn nhân của 'Bạch Mã môn'.

Suy đến ngọn nguồn, Bạch Mã môn xuất xứ từ Đông Thùy ở Thái Sơn, sau chia thành hai nhánh đông tây. Nhánh phía đông sau sát nhập vào Thiếu Lâm, coi như nhập vào thiên tông, vì nay môn phái Bạch Mã chỉ tồn tại một nửa nên phải gọi là 'Bạch Mã Tây Tông'.

Sau khi Chưởng môn nhân của Bạch Mã môn là Quách Bạch Vân tạ thế, hai đệ tử của ông là 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã và 'Nhất Đê Kim' Tư Không Viễn đã công khai lẫn lộn ngấm ngầm tranh giành quyền bính với nhau, không ai chịu nhún nhường, đều tự cho mình là Chưởng môn nhân của Bạch Mã môn.

'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã thế lực lớn hơn nên trực xuất được sư đệ 'Nhất Đê Kim' Tư Không Viễn khỏi 'Bạch Mã sơn trang', tự xưng là Trang chủ, đồng thời là đương kim Chưởng môn nhân của Bạch Mã môn.

Tư Không Viễn kém thế, ngậm ngùi rời khỏi 'Bạch Mã sơn trang' tới Lương Châu, nơi y có thế lực rất mạnh cũng là địa bàn hoạt động chủ yếu, có hai cửa hiệu kim hoàn rất lớn, thủ hạ đệ tử có tới mấy trăm người, tự lập nên 'Bạch Mã Tây Tông', cũng xưng luôn là Chưởng môn nhân Bạch Mã môn, công khai đối kháng với đại sư huynh 'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã.

Tổng lệnh chủ 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' Thiết Hải Đường biết rất rõ sự tranh chấp này, tìm cách lôi kéo cả hai người về với mình.

'Diệu Thủ Côn Lôn' Ô Đại Dã tuy không dám phản kháng nhưng còn chưa quy phục, nhưng 'Nhất Đê Kim' Tư Không Viễn lại kiên quyết phản đối. Không những thế y đã từng giao thủ với Thiếu lệnh chủ Thiết Mạnh Hùng.

Nhưng hiện giờ 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' tăng cường áp lực rất lớn đối với Tư Không Viễn, buộc thay biển hiệu 'Bạch Mã Tây Tông' thành 'Lệnh đàn Lương Châu Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', chuyển giao toàn bộ tài sản cho chúng, đuổi hết người của Bạch Mã môn.

Nay 'Nhất Đê Kim' Tư Không Viễn đã bị thương, xem ra không còn hy vọng phản kháng với thế lực hùng hậu bậc nhất võ lâm đó.

Theo điều kiện của Thiết Mạnh Hùng đưa ra, hôm nay là thời hạn cuối cùng cho Tư Không Viễn.

Hai cỗ xe kiệu lộng lẫy vừa dừng trước cổng 'Bạch Mã Tây Tông' chính là của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', trên kiệu đều là những nhân vật không những có quyền cao chức trọng trong bang mà đều rất thịnh danh trong giang hồ.

Trên xe thứ nhất có tới năm người, trong đó gồm ba vị Đường chủ là 'Mặc Vũ Nhạc Kỳ, Phong Lôi nhị lão Tô Vũ Đồng và Lý Vân Phi cùng Thiết gia huynh muội.

Trên xe thứ hai có bốn người gồm hai tên Lệnh chủ là Cung Thiết Quân, Giang Mãnh và hai tên thị vệ.

Với lực lượng hùng hậu này, ắt hẳn cuộc tiếp quản sẽ diễn ra thuận lợi, ít nhất là trên quan điểm của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh'.

Hai chiếc xe vừa dừng thì hai cánh cổng lớn sơn đen của 'Bạch Mã Tây Tông' được mở rộng ra.

Từ trong cổng bước ra bốn tên bạch y hán tử phân thành hai bên tả hữu và một hoàng y thiếu niên.

Cùng lúc đó thì người trên xe kiệu cũng lục tục bước xuống.

Hoàng y thiếu niên đứng giữa cổng, chấp tay cúi mình nói :

— Tam đại đệ tử của Bạch Mã môn Tra Tất Cung phụng mệnh gia sư ra đón tiếp chư vị.

Rồi đứng tránh ra, chỉ tay vào cửa nói :

— Xin mời chư vị vào.

Mọi người thấy vậy đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

'Mặc Vũ Nhạc Kỳ' hỏi :

— Lệnh sư có phải là Tư Không nhị trang chủ không?

Hoàng y thiếu niên cúi mình đáp :

— Chính là lão nhân gia.

Nói xong đi trước dẫn đường.

Chín người theo sau hoàng y hán tử đi theo con đường lớn lát đá giữa tiền viện rất rộng, thẳng tới gian sảnh đường đồ sộ và cực kỳ mỹ lệ.

Bốn cánh cửa của đại sảnh đường mở rộng, chủ nhân 'Nhất Đê Kim' Tư Không Viễn đang ngồi, thấy đoàn người vội vàng chạy ra đón.

Hành động đó càng làm cho người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' cảm thấy thần bí khó hiểu.

Theo suy đoán của chúng, sau khi có được viện binh là Tề Thiên Hận, Tư Không Viễn đã dàn binh khiển tướng chuẩn bị đồ đồ mới phải, đâu ngờ chỉ một mình hắn, tỏ ra ngoan ngoãn nhã nhặn thế này?

Thực ra trong sảnh không phải chỉ có một mình Tư Không Viễn.

Khi mọi người tiến vào mới nhận ra còn một người nữa vẫn ngồi điềm nhiên, thấy khách vào cũng không ngẩng lên.

Đó là một hán tử mặt đỏ như táo chín, mày rậm, dáng rất cao ngạo.

Trong số chín người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' thì hai người vừa trông thấy hán tử đã nhận ra ngay.

Đó là Thiết Tiểu Vi và 'Nhân Diện Phật' Cát Thanh.

Tuy những người kia chưa từng gặp nhưng theo lời mô tả thì chẳng khó gì mà không nhận ra :

– Tề Thiên Hận.

Cả chín người, không ai bảo ai, đều dừng cả lại, mọi ánh mắt đều tập trung nhìn cả vào y đầy cảnh giác.

Tề Thiên Hận không mặc hắc trường bào như những lần trước mà bận hoàng y, giữa ngày đông giá rét này thì mặc như vậy là quá phong phanh, sắc mặt hết sức bình tĩnh.

Tư Không Viễn thì không được trấn tĩnh như Tề Thiên Hận.

Tuy còn chưa biết những người đến đây thân phận thế nào, nhưng thấy có tới ba lão nhân đi trước Thiết Mạnh Hùng, y đoán rằng ba người này thân phận còn cao hơn cả Thiếu lệnh chủ.

Nghĩ tới đó, y không khỏi kinh sợ, thậm chí đưa mắt nhìn Tề Thiên Hận.

Quái khách làm như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí không thèm nhìn bọn người, kia lấy một lần.

Lát sau, Thiết Mạnh Hùng lên tiếng :

– Chắc vị này là Tề bằng hữu?

Lời lẽ tuy có khách khí, nhưng ánh mắt hắn nhìn đối phương đầy vẻ thù địch.

Đến lúc đó Tề Thiên Hận mới từ từ rời ghế đứng lên, ôm quyền đáp :

– Chính là tại hạ. Chắc tôn giá là thiếu quân của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Ánh mắt y lại chuyển sang Thiết Tiểu Vi, cười nói :

– Thiết cô nương cũng tới, hạnh ngộ.

Thiết Tiểu Vi lạnh lùng đáp :

– Tề Thiên Hận. Không ngờ người thích can thiệp vào việc của người khác như vậy. Chỉ e hôm nay người không được như nguyện đâu.

Tề Thiên Hận bình thản đáp :

– Cái đó còn chưa biết.

Bọn Nhạc Kỳ, Tô Vũ Đồng và Lý Vân Phi chậm rãi đi tới trước mặt Tề Thiên Hận cách ba bước thì dừng lại.

Nhạc Kỳ cất giọng khinh khinh nói :

– Có người muốn dùng tay che mặt trời, thật là đáng cười lắm. Tề bằng hữu quả là người rất tự tin.

Tề Thiên Hận gật đầu thừa nhận :

– Đúng là tại hạ không biết tự lượng sức...

Rồi hỏi :

– Tôn giá là...

Nhạc Kỳ đáp :

– 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ.

Tề Thiên Hận chấp tay nói :

– Nguyên là một trong bốn vị 'Thiên, Địa, Càn, Khôn' Đường chủ của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh'. Xin lượng thứ tại hạ thất kính.

Nhạc Kỳ kinh dị nghĩ thầm :

– Tên này quả là nghiên cứu tường tận tổ chức của bốn bang. Đúng là hắn có ý đồ đối phó với 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', và không phải là nhân vật tầm thường.

Tề Thiên Hận lại hướng sang Phong Lôi nhị lão hỏi :

– Còn hai vị lão nhân gia này không biết thân phận thế nào?

'Nhân Diện Phật' Cát Thanh hùng hổ bước lên nói :

– Đây là hai vị Đường chủ chấp pháp của bốn bang, ngươi còn chưa mau quỳ xuống kiến lễ đi?

Tề Thiên Hận chẳng thèm để ý đến hắn, gật đầu nói :

– Té ra là hai vị Tô, Lý đường chủ. Tại hạ thất lễ.

Tô Vũ Đồng và Lý Vân Phi quen thói tự phụ, nhưng đã nghe nói nhiều về quái khách này, hơn nữa người ta đã tỏ ra khách khí như thế đành phải ôm quyền hoàn lễ.

Tô Vũ Đồng nói :

– Tục ngữ có câu: chỉ nên quen sạch ngõ nhà mình, đừng bận tâm đến lá rụng ở sân người khác. Tề huynh đệ. Trong việc này ngươi nên đứng ra ngoài thì hơn.

Từ khi mới vào, Thiết Tiểu Vi chăm chú quan sát không bỏ sót một cử chỉ, lời nói nào của đôi phương.

Nàng nhận ra rằng chỉ riêng giọng nói có phần giống, ngoài ra chẳng có nét nào gợi đến Khấu Anh Kiệt cả.

Đặc biệt là khuôn mặt, rất khó khẳng định đôi phương đã hóa trang, có chăng thì đó phải là thứ 'nhân da diện cụ' được đặc chế hết sức tinh vi không dễ phát hiện.

Nhưng dù sao, khi nghĩ rằng người này có thể là Khấu Anh Kiệt, trái tim nàng đập rộn lên.

Nghe Tô Vũ Đồng nói thế, Tề Thiên Hận liền đáp :

– Tô đường chủ nói thế cũng phải. Chỉ là lần này Tề mỗ đáp nhập vào giang hồ là có mục đích. Nếu chưa đạt được mục đích đó, dù chết cũng không lùi bước.

Tô Vũ Đồng hỏi :

– Chẳng lẽ mục đích của Tề bằng hữu là đối phó với bốn bang?

Tề Thiên Hận thản nhiên đáp :

– Người ta nói bé con không biết sợ hổ. Tại hạ không phủ nhận.

Lý Vân Phi đứng bên không nhịn được, 'Hừ' một tiếng nói :

– Tề Thiên Hận. Người tìm sai đối tượng rồi.

– Đối tượng thì tại hạ đã xác định từ trước, quyết không sai đâu.

Nhạc Kỳ hỏi :

– Vì nguyên nhân gì?

Tề Thiên Hận lướt mắt nhìn qua cả chín người đáp :

– Ai cũng biết rằng hiện nay thế lực của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' rất lớn, có thể coi là độc bá giang hồ. Các vị đều là những nhân vật uy danh lừng lẫy võ

lâm, tại hạ cuồng vọng mình sẽ nhờ đại danh các vị mà mình gây được một chút tiếng vang trong thiên hạ. Đó chính là nguyên nhân để tại hạ đắc tội với quý bang.

Nói tới đó lùi lại ngồi xuống ghế, dáng vẻ rất ngạo mạn.

Thiết Mạnh Hùng nổi giận quát to :

– Tên họ Tề. Ngươi chó cuồng ngạo.

Lời chưa dứt, người đã lao tới nghiêng răng vung chưởng đánh ra.

Nhạc Kỳ la lên :

– Khoan đã.

Đồng thời nhảy ra chặn trước Thiết Mạnh Hùng.

Tên này định thu chiêu nhưng chợt cảm thấy hữu chưởng mình bị một luồng nhiệt khí phản kích lại, không tự chủ bước lùi mấy bước, bật ra tiếng ho, ngực giống như bị một quả chùy nện vào đau nhói.

Hắn thất kinh, ngao khí giảm mất quá nửa, kinh dị giương mắt nhìn đối phương không biết nói gì.

Hiển nhiên 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ cũng nhận ra.

Ngay từ khi mới vào, lão là người đầu tiên để ý đến Tề Thiên Hận.

Là người lão luyện giang hồ, Nhạc Kỳ nhận ra nhân vật này không phải tầm thường, từ cử chỉ, dáng điệu đến thái độ đều toát ra một thứ thần uy mà người tinh ý phải nể sợ.

Chính vì thế mà lão đã ngăn cản Thiết Mạnh Hùng.

Kiến thức của vị Khôn đường Đường chủ quả là đáng phục.

Tề Thiên Hận nhìn Nhạc Kỳ hỏi :

– Chẳng hay có phải Nhạc đường chủ muốn đích thân chỉ giáo không.

Trong tình thế 'chẳng đáng dừng', lão đành gạt đầu, cười hô hô nói :

– Lão phu nghe nói Tề bằng hữu bản lĩnh phi phàm, quả thực tới đây cũng có ý lĩnh giáo cao chiêu.

Nói xong tiến thêm một bước.

'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ nội lực thâm hậu, tuyệt học 'Bích Quái Kim Chung' rất có uy danh trong giang hồ, kết hợp với 'Hỗn Nguyên khí công' có thể cách không sát thương đối thủ, là một trong vài cao thủ võ công cao cường nhất 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh'.

Chính vì thế mà lão tự nhận lấy trách nhiệm thử sức với cường địch đầu tiên.

Vừa tiến vào, Nhạc Kỳ đột nhiên quát to một tiếng, thân ảnh bật lên xoay quanh một vòng như chong chóng.

Cùng lúc đó, một đạo kinh phong xé gió ập thẳng tới trước ngực Tề Thiên Hận như một mũi dao.

Đừng tưởng đó là ám khí, chỉ đơn giản là kinh khí thượng thừa, nhưng sức sát thương chẳng kém gì đao kiếm.

Tại trường đều là những chuyên gia về võ học, đều biết công phu đó lợi hại tới mức nào.

Cùng lúc đó, 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ vừa xoay xong một vòng, miệng hét to, lao tới xòe tay trái với năm ngón cong lại như hình móc câu chụp tới vai địch thủ.

Tề Thiên Hận vẫn ngồi như pho tượng, chỉ đưa tay phải lên, nhưng nhanh đến nỗi bên ngoài dường như không nhận thấy.

Tiếp đó là một tiếng nổ vang rền, cả chiếc ghế của Tề Thiên Hận đang ngồi trượt đi ba bốn thước nhưng vẫn không đổ.

Nhìn lên, thấy 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ bay lên cao tới gần một trượng tới sát trần đại sảnh, tư thế không được tự nhiên.

Hắn là không phải lão tự nhảy lên theo ý mình mà bị chấn lực của đối phương đánh bay đi.

Tuy vậy, từ trên cao, lão xoay người rất ngoạn mục, vận 'Thiên Cân Trụ' đáp xuống trầm ổn ngay giữa sảnh đường.

Cho dù đã hóa giải được một thể hiểm, nhưng với thân phận tôn quý của một trong tứ đại Đường chủ của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', 'Mặc Vũ Nhạc Kỳ' đã cảm thấy quá mất thể diện rồi.

Mất đồ ngẫu vì tức giận, lão định gầm lên lao vào quyết một phen sống mái với đối phương, nhưng khi vận khí Đan Điền chợt cảm thấy trào lên một luồng nhiệt khí làm cho người lão rất khó chịu.

Hiểu rằng đó chính là hậu quả của lần tiếp chiêu vừa rồi, tuy không bị nội thương nhưng không còn khả năng xuất thủ một cách bình thường được nữa, Nhạc Kỳ đành nhẫn nhục nuốt con giận xuống.

Hơn thế nữa, liền đó lão cảm thấy tai ù đi, hai thái dương giật giật liên hồi, người loạng choạng một lúc mới đứng vững lại được.

Thấy vậy, Phong Lôi nhị lão, Thiết gia huynh muội, 'Nhân Diện Phật' Cát Thanh và Cung Thiết Quân sáu người còn lại mắt bùng bùng giận dữ bức tới Tề Thiên Hận.

Nhưng tới cách ghế mà y đang ngồi chừng một trượng thì bốn người bị một luồng kinh lực vô hình ập tới buộc phải lùi lại.

Chỉ có Phong Lôi nhị lão công lực thâm hậu nên cố gượng lại, tuy không bị bức lùi nhưng không sao tiến nổi một bước.

Tề Thiên Hận thấy đối phương hùng hổ như vậy liền nổi giận rồi ghé đứng lên, đồng thời gia tăng luồng kinh khí vô hình bức ra.

Thế nhưng Phong Lôi nhị lão chẳng những không bị bức lùi mà còn tiến thêm được một bước nữa.

Tề Thiên Hận gật đầu nói :

– 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' xưng hùng thiên hạ chẳng phải không có nguyên nhân. Thì ra còn có vài nhân vật xứng được gọi là cao thủ.

Câu nói cao ngạo đó làm Thiết Mạnh Hùng giận tím mặt lại, nhưng mình đã kém thế đối phương, biết nói thế nào?

Tề Thiên Hận nhìn Phong Lôi nhị lão nói tiếp :

– Các vị tới đây làm khách mà không nói lời nào với chủ nhân, đã có ý khiêu khích Tề mỗ, còn gì là phong độ nữa? Tề mỗ nghĩ rằng các vị hãy cố nén giận nói vài câu cho phải đạo, sau đó có muốn giao thủ cũng không muộn.

Tuy miệng nói nhưng chân vẫn bước lên một bước.

Chỉ một bước này nhưng có thể lực vạn cân.

Nên biết rằng công lực của Phong Lôi nhị lão rất thâm hậu, lúc này liên thủ đối địch, nội lực hợp lại thành một thể thống nhất, đương nhiên được tăng gấp bội.

Bấy giờ cự ly giữa song phương còn lại sáu bảy thước, đó là khoảng cách cực hạn không thể tiến thêm vào được nữa rồi.

Lực của cả hai bên bức ra đến khoảng cách đó chẳng khác gì một bức tường thép, thế mà Tề Thiên Hận còn tiến thêm được một bước, đó là bước đột phá không thể tưởng tượng nổi, nói 'một bước thiên can' là không ngoa.

Phong Lôi nhị lão mặt từ trắng bệch biến thành đỏ bừng.

'Mặc Vũ Nhạc Kỳ' sau một lúc vận công đã hồi phục lại, gia nhập vào cuộc đấu, thành ra bốn người chiếm ba phương vị thành thế chân vạc.

Áp lực về phía Phong Lôi nhị lão lập tức được giảm đi.

Lúc ấy hai lão nhân này đang núng thế, được Nhạc Kỳ kịp thời giải nguy, nhìn sang lão gật đầu tỏ ý biết ơn.

Bấy giờ cuộc chiến đã thành ba đấu một, nhưng tình cảnh xem ra thì ba cao thủ của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' vẫn không chiếm được thượng phong.

Vừa đấu Phong Lôi nhị lão và Nhạc Kỳ vừa cố nghiên cứu xem đối phương thi triển võ học gì.

Tuy ba người này đều là những nhân vật kiến đa thức quảng nhưng vẫn không nhận ra sư thừa võ học của Tề Thiên Hận là gì.

Loại khí công từ y phát ra rất kỳ dị, ba người chưa từng gặp bao giờ, và cả ba xứng được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ võ lâm mà hợp lực đối địch với một người vẫn còn kém thì uy lực tới đâu không cần nói cũng biết.

Đến lúc này chúng mới thực sự tin rằng quái khách này quả là rất lợi hại. Đặc biệt là 'Mặc Vũ Nhạc Kỳ'.

Lão cũng biết rằng ngay chiêu đầu tiên đấu chiêu, đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu không với nội lực kinh ngạc như thế, y dư sức làm cho lão bị nội thương chẳng khó khăn gì.

Nay dù ba đấu một, chỉ e tình hình cũng không khả quan hơn.

Nhạc Kỳ là người đầu tiên nhận ra rằng, kết cục của cuộc đấu này là phần bại thuộc về mình.

Vẫn cứ tiếp tục phát kinh khí ra, Tề Thiên Hận chấp tay nói :

– Thế nào? Đến lúc này mà ba vị vẫn còn định quyết đấu với tại hạ đến cùng sao?

'Mặc Vỡ' Nhạc Kỳ đáp :

– Thần lực của các hạ thật là siêu phàm, Nhạc mỗ vô cùng khâm phục.

Nhưng dù sao Nhạc mỗ cũng thấy cần khuyên một lời. Nếu các hạ không chịu rời bỏ lập trường, kiên quyết đối địch với bốn bang thì cho dù thiên hạ bao la, đối với các hạ sau này vẫn không tìm được chỗ yên thân đâu.

Với thực lực của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', lão nói câu đó cũng thực lòng.

Tề Thiên Hận đáp :

– Nhạc đường chủ xin lượng thứ cho Tề mỗ không thể làm theo lời khuyên đó được.

– Vì sao?

– Đương nhiên Tề mỗ có lý do để làm việc này. Hơn nữa bây giờ Tề mỗ đã bước quá sâu vào con đường mình đã chọn, chỉ e sau trận này, Nhạc đường chủ là người đầu tiên không dung thứ cho tại hạ.

Lý Vân Phi tức giận nói :

– Đó gọi là 'Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại chui vào'.

Tề Thiên Hận. Nhạc đường chủ đã thương tình mà cho người một cơ hội mà không biết hàm ân lại buông lời cuồng ngạo, coi 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' chúng ta không ra gì. Rất tốt. Đã thế không còn gì phải nói thêm nữa.

Tô Vũ Đồng tiếp lời :

– Tên họ Tề. Trong phòng này quá chật không đủ cho chúng ta thi thố bản lĩnh, chúng ta ra ngoài thả sức đấu một phen. Người cứ định ra phương thức, Tô mỗ sẽ là người đầu tiên lĩnh giáo người.

Nhạc Kỳ nghe vậy nghĩ thầm :

– Phong Lô nhị lão còn chưa biết đối phương lợi hại thế nào, chút khổ công của mình mong ngừng cuộc chiến coi như bỏ đi. Xem ra sự thể hôm nay sẽ dẫn đến kết cục khó lường.

Nghĩ vậy, lão nén tiếng thở dài.

Tuy 'Mặc Vỡ' Nhạc Kỳ cũng tham gia nhiều việc bất nghĩa trong tổ chức 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', nhưng xét cho cùng bản thân lão chưa chủ động gây nên tội ác hoặc bạo hành, còn coi là giữ được một chút nhân nghĩa.

Lão tham gia vào 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' là do quan hệ thế gia giữa hai nhà, tuy có bất mãn với hùng tâm bá chủ thiên hạ của Thiết Hải Đường nhưng lại không đủ sức và không đủ can đảm ngăn cản.

Tuy thân ở trong tổ chức bạo hành của Thiết Hải Đường nhưng lão còn giữ được mối quan hệ hữu hảo với một số nhân vật hào kiệt trong giang hồ.

Trong công việc, lão càng ngày càng cảm thấy bất mãn, nhưng lại không thoát được khỏi tổ chức này.

Sau khi Phong Lô nhị lão nói xong, mọi người trong sảnh, kể cả 'Nhất Đê Kim' Tư Không Viễn đều chăm chú nhìn Tề Thiên Hận xem thái độ của y đối với lời khiêu chiến đó ra sao.

Tề Thiên Hận quay sang nhìn Tư Không Viễn nói :

– Tư Không huynh, xin cho biết ý của chủ nhân thế nào?

Mãi đến lúc này mọi người mới sực nhớ rằng trong sảnh còn có vị chủ nhân là Nhị trang chủ Tư Không Viễn.

Do lời nói của Tề Thiên Hận, mọi ánh mắt liền chuyển sang y.

Trước đây, Tư Không Viễn rất sợ cuộc chiến sẽ xảy ra, đặc biệt khi biết đối phương ngoài Thiết gia huynh muội và hai tên Lệnh chủ ra còn có tới ba vị Đường chủ.

Nhưng vừa rồi thấy Tề Thiên Hận biểu lộ thần công, lòng can đảm của y tăng lên rất nhiều.

Vốn là người đa mưu túc trí, Tư Không Viễn cũng nhận ra trong lời nói của 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ có ý cầu hòa.

Ngoài ra y còn lo xa rằng cho dù đối phương muốn hòa hoãn, nhưng Tề Thiên Hận xong việc rút đi, nhất định sau này chúng còn tìm đến gây phiền phức, chỉ bằng nhân cơ hội này cho chúng một bài học nhớ đời, hơn nữa sau này có đánh nhau, bớt đi được tên nào thì hay tên đó.

Toan tính như vậy, y liền chấp tay cười đáp :

– 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' bức hiếp người thái quá, may được Tề huynh trượng nghĩa ra tay tương trợ. Trong việc này Tề huynh là chủ nhân, cứ liệu xem thế nào phải thì làm, Tư Không mô không có ý kiến gì.

Tề Thiên Hận gật đầu nói :

– Đa tạ. Tề mỗ xin lĩnh ý.

Rồi hướng ánh mắt sáng quắc nhìn Tô Vũ Đồng nói :

– Tô đường chủ nghe rõ rồi chứ? Như vậy là tại hạ được coi như là bán chủ nhân của 'Bạch Mã Tây Tông' này. Tô đường chủ tới đây làm khách, chủ tùy khách biện, vậy thì xin các hạ hãy đề ra phương thức đi.

Tô Vũ Đồng trả lời ngay :

– Thế cũng được. Trước hết sức lão phu tiếp người mười chiêu, sau đó người muốn thế nào lão phu cũng chiều.

Tề Thiên Hận gật đầu :

– Rất tốt. Chúng ta cứ thế tiến hành.

Nói xong thu kinh khí lại.

Tư Không Viễn chỉ tay ra cửa nói :

– Mời các vị ra tiền sảnh.

Dứt lời đi trước dẫn khách.

Tô Vũ Đồng nóng lòng muốn xuất thủ ngay liền tiếp bước theo sau, tiếp đó là những người khác trong 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh'.

Tề Thiên Hận rời sảnh bước ra sau cùng.

Tư Không Viễn dẫn chúng nhân xuống khỏi thạch cấp rẽ sang phía đông viện, ở đây có một ngôi lầu lớn dùng làm nơi luyện võ, có sẵn hai dãy ghế, tường treo đầy binh khí đủ loại.

Mới nhìn cũng biết ở đây mới được tu chỉnh lại, quét dọn sạch sẽ, ghế được lau chùi nhẵn bóng, chắc rằng Tư Không Viễn đã chuẩn bị trước cho cuộc đấu hôm nay.

Người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', ngay cả kẻ cuồng kích nhất là Thiết Mạnh Hùng cũng nhận ra tuy đối phương chỉ có hai người, thực chất chỉ một mình Tề Thiên Hận, nhưng dáng vẻ của y rất đường hoàng, bước đi tự tin, có vẻ như chẳng coi chín cao thủ của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' vào đâu.

Nếu không có thần công cái thế, bản lĩnh thần thông thì đâu thể giữ được phong thái ung dung tự tại như thế?

'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ có ý đi gần Tô Vũ Đồng, thấp giọng nói :

– Tô huynh xin chớ coi thường địch nhân đấy... Theo huynh đệ thì Tô huynh cứ dùng binh khí mới có cơ hội chiến thắng..

Tô Vũ Đồng sực nghĩ ra, liền gật đầu.

Nguyên binh khí độc môn của Tô Vũ Đồng là một ngọn 'Xà Cốt nhuyễn tiên', rất thành danh trong giang hồ, từng lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ.

Tiên pháp của Tô Vũ Đồng rất kỳ ảo thần diệu, vừa có khả năng khống chế và uy hiếp các bộ vị của đối phương, vừa có tác dụng điểm huyết rất lợi hại.

'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ vốn đã để ý đến thanh trường kiếm mang sau lưng Tề Thiên Hận, mới đề xuất ý kiến này.

Ngọn 'Xà Cốt nhuyễn tiên' của Tô Vũ Đồng vốn được coi là khắc tinh của mọi loại đao kiếm nên lão rất chú ý xem binh khí đối phương, thấy Tề Thiên Hận đeo kiếm thì yên tâm hơn rất nhiều.

Vào tới lều thì chủ khách cùng dừng lại.

Tô Vũ Đồng lên tiếng ngay :

– Tề Thiên Hận. Chúng ta không cần phải nhiều lời, xuất thủ là biết thắng thua ngay. Xin mời.

Dứt lời nhảy một bước ra giữa trường đấu.

Tề Thiên Hận thông thả đi theo.

Hai người đứng đối diện nhau.

Tề Thiên Hận cười nói :

– Tô đường chủ lấy binh khí ra đi.

Tô Vũ Đồng cả mừng tự nhủ :

– Chính ta đang muốn thế, không ngờ chính ngươi lại đề xuất. Nhất định ngươi sẽ bị trừng trị đích đáng.

Nghĩ vậy cố giấu nổi mừng, làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

– Nói vậy là ngươi muốn dùng binh khí để thắng lão phu sao?

Tề Thiên Hận cười đáp :

– Tề mỗ chỉ nói thay cho các hạ thôi. Nếu các hạ không thích thì chúng ta đấu theo phương cách khác cũng được.

Tô Vũ Đồng làm sao bỏ qua cơ hội này được?

Liền phá lên cười to một tràng nói :

– Hô hô. Hay lắm. Tô mỗ rất thích những người tính tình thẳng thắn. Nếu túc hạ đã đề xuất như thế thì Tô mỗ đành bồi tiếp thôi. Xin mời.

Sợ đối phương đổi ý, lão chưa nói xong đã rút binh khí ra ngay.

'Vút' một tiếng, cây 'Xà Cốt nhuyễn tiên' đang quán ở thắt lưng đã xuất hiện trong tay lão.

Tại trường tuy đại đa số là người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' nhưng quá nửa chưa bao giờ thấy binh khí của vị Nội Đường chủ họ Tô này.

'Xà Cốt nhuyễn tiên' quả thật rất giống một con rắn, dài chừng năm thước, sắc màu đen bóng, chắc được đúc từ một loại thép đặc biệt.

Điều đặc biệt là cả thân roi giống như được xếp bằng một lớp vảy rất sắc, khi Tô Vũ Đồng lắc nhẹ, lớp vảy đó phát ra những tiếng loảng xoảng nghe rất rùng rợn.

Đầu roi được cấu tạo theo kiểu móc câu có ngạnh sắc.

Chỉ cần nhìn hình dáng cũng biết khi nó được thi triển đối địch thì có uy lực ghê gớm thế nào.

Đúng là mấy chục năm qua, mỗi khi Tô Vũ Đồng dùng tới binh khí này, đối phương không chết cũng bị thương.

Lần này lão cũng tin rằng với binh khí ưu việt hơn, cộng với công lực của bốn mươi năm khổ luyện nhất định sẽ dành chiến thắng.

Tô Vũ Đồng vừa lắc nhẹ ngọn roi cho phát ra tiếng kêu rùng rợn, vừa quát lên :

– Tên họ Tề. Phát kiếm đi.

Tề Thiên Hận thông thả coi bao kiếm khỏi lưng nói :

– Tô đường chủ. Thanh kiếm này của tại hạ rất ít khi rời khỏi vỏ. Các hạ hãy cẩn thận.

Y nói xong lắc nhẹ thanh kiếm.

Tô Vũ Đồng võ công cao cường, lại là người rất lão luyện, biết rằng với một cao thủ thượng thặng, bao kiếm cũng có thể phát ra kiếm khí đã thương địch nhân nên vội vàng nhoài người tránh sang bên.

Nhưng lùi tránh chỉ là hư chiêu, kỳ thực lão vừa lui nửa bước đã lại xông vào ngay, ngọn nhuyễn tiên đã quát ngang vào cổ Tề Thiên Hận.

'Nhất Đề Kim' Tư Không Viễn đứng ngoài thấy vậy toát mồ hôi.

Cao thủ đối địch không cần phải thăm dò, ngay chiêu đầu tiên đã hạ độc thủ, hướng hồ Tô Vũ Đồng, đã biết đối phương là cường địch, đã có ý sớm lấy mạng địch nhân nên mới một chiêu đã khiến người xem đều lạnh sống lưng.

Roi vừa phát, kinh khí đã nổi lên cùng với tiếng re re từ ngọn roi phát ra nghe càng rùng rợn.

Khoảng cách giữa hai đối thủ không xa, Tô Vũ Đồng phát chiêu bất ngờ, thủ pháp lại vô cùng thần tốc, muốn tránh chiêu sát thủ này không phải dễ dàng.

Chỉ gang tấc là Tề Thiên Hận bị ngọn roi quấn lấy cổ, xem ra y đã không kịp đề phòng, bây giờ thì dường như không còn khả năng tránh được nữa.

Ngọn roi với vô số lưỡi thép sắc như dao cuốn lấy cổ người ta với lực của một người như Tô Vũ Đồng, chỉ khẽ giật một cái thì hậu quả thế nào không khó tưởng tượng.

Tám người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' đứng ngoài cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong thiên hạ thường xảy ra lắm chuyện bất ngờ.

Người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' đã lạc quan hơi sớm.

Khi ngọn roi chỉ còn cách vài tấc, Tề Thiên Hận hơi ngửa đầu ra sau, nhẹ nhàng lách mình luồn đi như một con chạch.

Chiêu đầu tiên vô hiệu, nhưng Tô Vũ Đồng vẫn không nao núng, biến chiêu thành 'Phát Phong Bàn Đả', quát tới hạ bàn đối phương.

Tề Thiên Hận vừa lướt người tránh chiêu đã giữ được trầm ổn ngay, mắt thấy nhuyễn tiên quát tới vẫn coi như không, đứng vững như bàn thạch.

Rút kinh nghiệm lần trước, thấy đối phương cứ đứng như trụ đồng, Tô Vũ Đồng biết rằng bất lợi, nhưng thu chiêu đã không kịp nữa...

Vừa lúc ấy kiếm quang lóe lên.

Bảo kiếm đã rời khỏi vỏ.

Một cao thủ có hạng, ít khi rút kiếm khỏi bao nhưng đã rút ra tất không dễ thu về.

Trong trường chỉ có Nhạc Kỳ và Lý Vân Phi mới nhận ra rằng khi Tề Thiên Hận rút kiếm khỏi bao là xuất hiện sát cơ.

Nhưng cũng chỉ có thể.

Kiếm quang vừa lóe lên đã vụt tắt không ai thấy rõ đường kiếm, cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

'Soạt' một tiếng, bảo kiếm lại tra vào vỏ, Tề Thiên Hận vẫn đứng nguyên vị như chưa hề xuất thủ.

Tô Vũ Đồng vẫn cứ chồm về phía địch nhân nhưng mới được hai bước thì dừng lại, toàn thân đổ sập xuống.

Bấy giờ mọi người mới thấy rõ ngay giữa huyệt mi tâm bị khoan thủng một lỗ, từ đó máu phun ra.

Không ai thốt lên được một tiếng nào, cũng không ai cử động, nhưng tất cả đều run lên.

Nhưng chỉ một lát sau, tình hình lập tức thay đổi.

Lý Vân Phi là người đầu tiên gào lên :

– Tên họ Tề. Nộp mạng.

Lời chưa dứt, người đã lướt tới, vung cả song chưởng đánh vào ngực Tề Thiên Hận.

Cùng lúc ấy, 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ thi triển tuyệt chiêu 'Yến Song Phi' tung người lên cao, tung song cước đá vào mặt đối thủ.

Trước khi thể tấn công uy mãnh của hai cao thủ, Tề Thiên Hận lướt sang tả một thước tránh chiêu.

Cả song chưởng của Lý Vân Phi và song cước của 'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ đều đánh vào khoảng không.

Đã biết đối phương phản ứng thần tốc thế nào, Nhạc Kỳ vừa thất thủ vội vàng trầm mình đổ người xuống đất lăn đi mấy vòng thoát ra xa hơn một trượng.

Lý Vân Phi kém linh hoạt hơn nên không được may mắn như thế, chưởng vừa đánh trượt qua, người đang trên đà lao tới bị Tề Thiên Hận thi triển một thức 'Cầm Tinh Hân Nguyệt' lướt tới sau lưng quát :

– Đứng lại.

Đồng thời vươn trào chop được vai lão ta.

Lý Vân Phi bị giật ngược lại lao đảo suýt ngã.

Tề Thiên Hận lạnh lùng nói :

– Tại hạ tưởng rằng Phong Lô nhị lão các người có công phu gì ghê gớm lắm, hóa ra quá tầm thường. Tại hạ rất lấy làm thất vọng.

Lạ thay Lý Vân Phi bị đối phương nắm lấy vai, tay y dường như không dụng lực chút nào nhưng lão vẫn đứng đờ ra, không vùng vẫy để thoát thân.

'Mặc Vỡ' Nhạc Kỳ vừa đứng lên, thấy vậy biết rằng bất ổn vội kêu lên :

– Tề bằng hữu. Xin hạ thủ lưu tình.

Tề Thiên Hận không đáp.

Nhạc Kỳ đến gần, chấp tay nói :

– Tề bằng hữu. Xin hãy thả Lý đường chủ ra, có việc gì chúng ta sẽ nói..

Tề Thiên Hận lắc đầu :

– Chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa cả.

Y dừng một lúc, lại tiếp :

– Thiết Hải Đường tự phụ vô địch thiên hạ, coi các phái như chur hầu, bức hiếp vô lâm. Các người tình nguyện làm vây cánh cho hấn, cậ thế làm càn, bất chấp vương pháp, coi thường nhân nghĩa... Hôm nay ta cho các người biết 'dùng răng chọi răng' sẽ dẫn đến kết cục thế nào.

Nói xong lùi lại.

Y vừa rút tay về thì đột nhiên Lý Vân Phi run lên, ngã nhào xuống.

Bọn người 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' thấy vậy đều rúng động.

Thiết gia huynh muội lao bộ tới trước tiên, nhưng vừa cúi xuống chạm vào người Lý Vân Phi đã hốt hoảng rút tay lại.

Nguyên người lão ta nóng bừng như lửa.

Thiết Tiểu Vi đứng lên nhìn Tề Thiên Hận, nghiêng răng nói :

– Người thật là độc ác.

Tề Thiên Hận bình thản đáp :

– Những gì ta đã làm so với lệnh tôn chưa bằng một phần nhỏ đâu. Nếu cô nương cho rằng ta độc ác thì sao không nhìn lại hành động của lệnh tôn đáng gọi là gì?

Thiết Tiểu Vi tức giận nói :

– Người nói bậy. Cha ta đã làm gì?

– Hành vi tội ác của lệnh tôn không giấy bút nào ghi hết.

Thiết Tiểu Vi đưa tay cầm chuôi kiếm, nhưng chợt bất gặp ánh mắt của Tề Thiên Hận, nằng lại buông ra.

Lý Vân Phi nằm lăn lộn giữa đất, trông vô cùng đau đớn, mặt sưng lên đỏ bầm, lưng oằn lại, cố gồng người lên nhưng lại ngã xuống.

Lão ta há miệng định nói gì nhưng lưỡi đã sưng phồng lên cứng lại không điều khiển nổi.

Chúng nhân thấy vậy ai cũng kinh tâm.

Thiết Tiểu Vi lòng dạ thiện lương, không nén nổi khóc òa lên dậm bỏ tới nhưng bị Nhạc Kỳ ngăn lại nói :

– Cô nương đừng cố sức nữa vô ích. Lý đường chủ không cứu được nữa đâu.

Thiết Tiểu Vi thỏn thức nói :

– Chẳng lẽ chúng ta đứng khoanh tay nhìn lão nhân gia chết như vậy sao?

Thiết Mạnh Hùng hỏi :

– Nhạc đại thúc, Lý đại thúc sao vậy?

Nhạc Kỳ đáp :

– Ta cho rằng Lý đường chủ bị thương bởi 'Khí kiếm' của Tề Thiên Hận, chỉ e bây giờ đã tới giai đoạn cuối cùng là 'Huyết tặc' rồi.

Thiết gia huynh muội kinh dị 'Ồ' lên một tiếng.

Hai người từng nghe phụ thân Thiết Hải Đường nói rằng có một loại công phu bá đạo gọi là 'Khí kiếm', trong khi đối phương đang tập kích thì dùng công phu này phản kích làm thâm nhập vào cơ thể đối phương làm vỡ nội phủ và các mạch máu mà chết rất nhanh.

Nhưng theo Thiết Hải Đường thì đó chỉ là truyền ngôn, ngay cả hắn cũng chưa thấy ai luyện thành công phu đó.

Thế mà tên Tề Thiên Hận này nhiều lắm mới ba mươi tuổi là cùng đã luyện thành tuyệt học này, há chẳng phải là việc chấn động giang hồ, dường như không thể nào tin nổi?

Thiết Tiểu Vi hoài nghi hỏi :

– Thật vậy sao?

Tề Thiên Hận đáp :

– Không phải như Nhạc đường chủ nói đâu, cô nương hãy nhìn lại mà xem.

Thiết Tiểu Vi theo lời nhìn xuống.

Sau khi lẩn lộn một lúc, da mặt Lý Vân Phi vốn căng phồng lên và đỏ bầm nay xẹp lại, tái đi. Lão không còn lẩn lộn nữa mà run lên từng đợt, răng đánh vào nhau canh cách không thôi.

Xem ra lão đau đớn không kém vừa rồi, chỉ là không còn hơi sức mà thở nữa.

Nhạc Kỳ nhìn Tề Thiên Hận, nghiêng răng nói :

– Tên họ Tề. Thủ đoạn giết người của ngươi thật độc ác. 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' với ngươi có thâm cừ đại hận gì mà ngươi hạ thủ tàn khốc như thế? Hãy mau giải cứu cho Lý đường chủ, nếu không 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' sẽ dốc toàn lực đối phó với ngươi.

Tề Thiên Hận lắc đầu đáp :

– Quá muộn rồi.

Thiết Tiểu Vi hỏi :

– Ngươi nói vậy là có ý gì?

– Lý đường chủ bị thương do 'Lưỡng Cực nguyên khí', bây giờ các bộ phận trong cơ thể đã bị đóng băng, đó là giai đoạn cuối cùng không ai cứu được nữa.

Chúng nhân nghe vậy đều thất kinh biến sắc.

Tề Thiên Hận nói tiếp :

– Tề mỗ hành đạo giang hồ xưa nay vẫn lấy nhân nghĩa làm gốc, chỉ riêng đối với 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' là ngoại lệ. Đối với tổ chức này, nhất là Tổng lệnh chủ, Tề mỗ quyết không lưu tình. Việc hôm nay nên chấm dứt ở đây, bây giờ nếu không còn việc gì nữa thì các vị có thể đi.

Nói xong bước lùi lại.

Vừa lúc ấy chợt có người quát lên :

– Tên họ Tề nộ mạng.

– Lời chưa dứt, lại một nhân ảnh từ trên không bổ xuống.

Mọi người nhìn lại, nhận ra người đó là Cung Thiết Quân.

'Mặc Vũ' Nhạc Kỳ hiểu rõ Tề Thiên Hận là cường địch lợi hại nhất của bốn bang, cho dù phu thê Tổng lệnh chủ thân đến đây cũng khó mà địch nổi y, đương nhiên những người còn lại không ai xứng đáng là đối thủ.

Tuy biết rõ Cung Thiết Quân xông vào chỉ nhận lấy cái chết mà thôi, nhưng không kịp xuất thủ giải cứu.

Cung Thiết Quân hai tay cầm đôi 'Kim Qua chùy' từ trên cao nhằm bổ xuống đầu Tề Thiên Hận.

Thế lao của Cung Thiết Quân nhanh không tả xiết, đôi chùy lóe lên như hai tia chớp vàng rực.

Chờ khi đôi 'Kim Qua chùy' chỉ cách đầu mình vài thước, Tề Thiên Hận mới chột ngắc đầu, đồng thời đưa hai tay đánh ngược lên quát :

— Đi đi.

Lập tức cả người lẫn chùy đều bị đánh bật lại.

Cung Thiết Quân lao tới rất nhanh nhưng bị đánh bay đi với tốc độ còn nhanh gấp bội.

Lát sau đã nghe 'Bịch' một tiếng, người Cung Thiết Quân đập vào một trụ đá bật ngược lại đến ba bốn thước.

Tên này không kịp kêu một tiếng, đầu bị vỡ, lục phủ ngũ tạng giập nát, chết ngay tại chỗ.

Đôi 'Kim Qua chùy' cũng đập vào trụ đá nghe 'Choang, choang' hai tiếng, bật ra xa tới mấy trượng, lăn tới tận chân Tề Thiên Hận.

Bọn người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' lạng đi vì kinh sợ.

Nhưng chỉ lát sau, Thiết Mạnh Hùng gầm lên một tiếng chồm tới địch nhân như con hổ dữ.

Đà lao của hắn còn nhanh hơn Cung Thiết Quân nhiều, cả hai bàn tay gấp lại theo thế 'Xuyên Tâm thức' giống như hai mũi kiếm đâm tới ngực Tề Thiên Hận.

Đồng thời từ đầu ngón tay phát ra hai tia chớp nhằm chuẩn xác hai mắt địch thủ bắn tới.

Đó chính là ám khí độc môn của Thiết gia 'Đạn Chi phi châm', ngày xưa Quách Bạch Vân đã bỏ mạng vì thứ ám khí bá đạo này.

Loại ám khí này cực nhỏ, xưa nay đã phát là không bao giờ trật đích, được xưng là 'Nhất tuyệt' của Thiết Hải Đường.

Nó được giấu trong móng tay, lại rất nhỏ nên chỉ những người có kinh nghiệm và thật tinh mắt mới phát hiện được.

Cự li giữa song phương chỉ chưa tới hai trượng, Thiết Mạnh Hùng đã lao tới nửa đường thì triển chiêu 'Xuyên Tâm thức' mới bắn ra ám khí nên càng bất ngờ hơn, trong trường hợp đó, nếu đối phương phát hiện được cũng rất khó tránh...

Thiết Mạnh Hùng càng gia tăng thân pháp, hai bàn tay vươn thẳng, vận cả thập thành công lực đâm tới.

Tề Thiên Hận quả là kẻ hết sức quái dị, trước công thế hiểm ác như vậy vẫn đứng trơ ra không phản ứng.

Chỉ đến khi hai mũi 'Đạn Chi phi châm' bay tới sắp cắm vào đôi đồng tử, y mới chớp mắt một cái.

Hai mũi ám khí lập tức bắn ngược ra.

Mọi người thấy vậy càng kinh tâm.

Chẳng lẽ Tề Thiên Hận đã luyện được thần công 'Kim cương hộ thể' ngay cả đao kiếm cũng không xâm nhập được vào người?

Trong lúc đó thì Thiết Mạnh Hùng lại gầm lên một tiếng nữa, hai bàn tay xếp lại như hai mũi kiếm đâm thẳng tới ngực Tề Thiên Hận.

Y vẫn không phản ứng...

Với công lực và đà lao của Thiết Mạnh Hùng, cho dù sắt đá cũng phải bị xuyên thủng, đừng nói là da thịt của con người.

Nhưng sự thực không phải vậy.

Khi mười đầu ngón tay của Thiết Mạnh Hùng vừa chạm được tới ngực đối phương, tưởng như sắp moi được tim gan của kẻ thù cho hả giận thì hắn lập tức cảm thấy nóng rực như chạm tới lò than, đồng thời lực đạo toàn thân tiêu thất đâu mất cả.

Sự việc diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Tề Thiên Hận vẫn đứng vững như bàn thạch, không di chuyển lấy một phân.

Đừng nói Thiết Mạnh Hùng mà ngay cả nhân vật kiến đa thức quảng như Nhạc Kỳ cũng đâu biết rằng Tề Thiên Hận đã luyện công phu cái thể 'Phong trụ' từ luồng gió của thiên nhiên cực mạnh có một không hai trong thiên hạ 'Cửu Thiên Cang Phong', lực có thể đối phó hàng chục cao thủ dùng nội lực phát ra mà không chuyển dịch lấy một phân?

Thiết Mạnh Hùng rú lên một tiếng đau đớn, bật lui lại cả trượng, nằm lăn lộn mấy vòng rồi bất động.

Thiết Tiểu Vi gào lên thảm thiết, đâm bổ tới cúi xuống thân thể bất động của đại ca, khóc òa lên.

Thiết Mạnh Hùng đờ ra như khúc gỗ, có vẻ như đã chết.

Lòng đau vô hạn, Thiết Tiểu Vi chợt đứng bật lên, mắt nhòa lệ nhìn Tề Thiên Hận, chợt rút kiếm ra nghiêng răng nói :

– Tên họ Tề. Ta liều mạng với ngươi.

Lời chưa dứt, người đã lao tới.

Đó là thể 'Song Long Áp Đình', người và kiếm tạo thành một thể thống nhất, giống như một mũi tên bật khỏi dây cung, cứ việc lao thẳng tới ngực đối phương mà bất chấp mọi trở lực ngăn cản.

Nhưng công lực của Thiết Tiểu Vi làm sao bằng nổi đại ca mình?

Tề Thiên Hận nói :

– Tại hạ đã lĩnh giáo bản lĩnh của cô nương rồi.

Thiết Tiểu Vi chỉ cảm thấy thân thể mình bị chấn động, rồi hai chân đáp xuống đất, người giống như bị vật gì giữ lấy.

Nguyên thanh kiếm đã bị Tề Thiên Hận dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Vì nàng dụng lực quá mạnh nên khi bị chặn lại, chuôi kiếm trượt mạnh làm bàn tay đau buốt, bật cả máu ra.

Cảm hận đến cực điểm, Thiết Tiểu Vi buông kiếm thét lên, thi triển một chiêu 'Song Long Xuất Hải', xuất song chỉ điểm vào hai mắt địch nhân.

Tề Thiên Hận chỉ đưa nhẹ tay trái lên đã nắm ngay được Uyển mạch nàng.

'Mặc Vỡ Nhạc Kỳ tuy biết rằng không địch nổi, nhưng thấy tiểu thư nguy cấp định xông vào liều mạng, nhưng mới lao tới nửa chừng thì Thiết Tiểu Vi đã bị khổng chế, đành dừng lại không dám vọng động nữa.

Tề Thiên Hận vẫn giữ lấy cổ tay Thiết Tiểu Vi, nhìn Nhạc Kỳ nói :

– Nhạc đường chủ. Tại hạ thấy hôm nay như vậy là đủ rồi.

Nói xong lắc tay phải, thanh kiếm bay tới cắm vào chuôi sau lưng Thiết Tiểu Vi, đồng thời đẩy nàng lùi lại hai bước.

Thiết Tiểu Vi chưa bao giờ chịu nhục như thế, ôm mặt khóc tức tưởi.

Nhạc Kỳ biết rằng nếu động thủ tiếp, sáu người còn lại khó có ai toàn mạng, chỉ biết buông tiếng thở dài.

Tề Thiên Hận nhìn Thiết Tiểu Vi nói :

– Lệnh huynh không chết đâu.

Thiết Tiểu Vi nghe nói vậy thôi khóc, ngẩng lên hỏi :

– Ngươi nói... có thật không?

Rồi không chờ trả lời, nàng quay lại nhìn Thiết Mạnh Hùng, thấy đại ca vẫn nằm bất động, không có vẻ gì như đang sống cả.

Tề Thiên Hận nói tiếp :

– Với những tội ác mà lệnh huynh đã phạm phải, y đáng chết một trăm lần.

Nhưng tại hạ lưu lại tính mạng, đó là giữ chút tình với lệnh tôn trước lần kiến diện cuối cùng.

Thiết Tiểu Vi không để ý đến lời Tề Thiên Hận, cúi xuống thấy đại ca nằm đờ ra, người lạnh ngắt, đau đớn kêu lên :

– Đại ca...

Tề Thiên Hận nói :

– Hãy đưa lệnh huynh về cho ngủ một giấc, đến sáng mai sẽ tỉnh lại. Chỉ là sau này lệnh huynh không còn khả năng động đao kiếm nữa.

'Mặc Vỡ Nhạc Kỳ không biết làm gì hơn, ra lệnh cho Giang Mãnh và hai tên thị vệ đưa thi thể Tô Vũ Đồng, Lý Vân Phi và Cung Thiết Quân ra kiệu.

Nhìn thảm cảnh đó, Nhạc Kỳ không nén được tiếng thở dài...

Trong ba người bị giết thì có hai nhân vật cao cấp nhất trong 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', tuy chưa phải là đạt tới mức xuất thần nhập hóa nhưng cũng xứng đáng được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ võ lâm.

Thế mà chỉ chốc lát cùng bị bỏ mạng dưới tay một người chưa từng nghe tên tuổi thử hỏi không đáng than sao được?

Nhạc Kỳ đến bên Thiết Mạnh Hùng, cúi xuống bế thốc hân lên.

Thiết Tiểu Vi vẫn chưa thôi khóc.

'Nhất Đề Kim' Tư Không Viễn bước lại gần, chấp tay nói :

– Xin các vị cứ tự nhiên, miễn trách tại hạ không tiến xa được.

Nhạc Kỳ không đáp. Lặng lặng ôm Thiết Mạnh Hùng đi ra cổng.

Thiết Tiểu Vi đi sau cùng, được mấy bước chợt quay lại đưa mắt phần hận nhìn Tề Thiên Hận.

Nàng định nói mấy câu trút nỗi phần uất nhưng bất gặp cái nhìn buồn rầu của Tề Thiên Hận, nàng chợt nghĩ đến một người khiến lời nàng định nói ra bỗng nghẹn lại, quay người bước nhanh ra cửa...

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hồi cải lỗi xưa

Đối với người của 'Bạch Mã Tây Tông' thì hôm đó là một ngày rất tốt lành.

'Kim Bảo Trai' bị đóng cửa mười ngày nay, bây giờ lại mở cửa tiếp tục kinh doanh như trước.

Tin tức về Nhị trang chủ 'Nhất Đề Kim' Tư Không Viễn được một vị hiệp khách ra tay trợ nghĩa giúp đỡ đánh bại nhiều cao thủ trong tổ chức hùng hậu nhất võ lâm 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' chẳng mấy chốc đã lan khắp thành Lương Châu.

Người ta cũng biết rõ rằng trong ba người tử thương thì có một tên Lệnh chủ và hai vị Đường chủ, thân phận cao cấp nhất trong 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', chỉ kém có Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường.

Ngoài ra chính Thiếu lệnh chủ Thiết Mạnh Hùng còn trọng thương và bị phế mất võ công.

Tin đó làm cả thành Lương Châu chấn động.

Khắp nơi, trong mọi quán trà, phạn điểm, từ lâu cho đến các được hiệu, kim hoàn người ta đều bàn tán về sự kiện trọng đại này.

Đại danh Tề Thiên Hận nổi lên như cồn.

Người biết Tề Thiên Hận không nhiều, những câu chuyện về chiến tích của y được thêu dệt thêm không ít.

Người ta coi Tề Thiên Hận giống như vị Quan Công trong Quan Đế miếu, mặt đỏ như gấc, mình bận thanh bào, tay cầm thanh đao long yển nguyệt, chỉ thiếu có con ngựa 'Xích thỏ' nữa mà thôi.

Mặc dù vậy, một số người còn quả quyết rằng Tề Thiên Hận chính là Quan Công hiển thánh cứu nạn dân, chống lại cường quyền.

Lại có người cho Tề gia không phải người thường, miệng có thể phun ra đao kiếm sát thương đối thủ.

Xưa nay tin đồn bao giờ cũng được phóng đại lên, điều đó không làm ai ngạc nhiên.

Nhưng 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' bị thiệt mất ba cao thủ, Thiếu lệnh chủ bị trọng thương phải chịu bại rút lui là điều có thật.

Không chỉ giới hạn trong phạm vi Lương Châu thành, tin tức được truyền đi khắp vùng tây bắc rồi lan ra toàn bộ võ lâm nhanh như thuốc súng.

Có người dám công khai đối địch với 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' và tiêu diệt một lực lượng đầu não của tổ chức hùng mạnh và tàn bạo này, đó là điều làm cả võ lâm chấn động.

Qua sự kiện này, uy danh của Bạch Mã môn và Nhị trang chủ 'Nhất Đê Kim' Tư Không Viễn cũng vang dội khắp nơi.

Sau hôm đó, vết thương trên cánh tay Tư Không Viễn đỡ đi nhiều, gặp ai cũng nói cười, điệu bộ ù ề ngày trước biến mất không còn bóng dáng.

Vốn là một hán tử anh tuấn, y nhanh chóng lấy lại phong độ của mình trước đây, so với lúc đến cầu viện ở 'Phượng Hoàng khách điểm' giống như trở thành một người khác hẳn.

Hôm đó tại tiền sảnh, Tư Không nhị trang chủ tiếp rất nhiều tân khách đến chúc mừng.

Chuyện đang rôm rả thì một tên gia nhân đến báo với Tư Không Viễn rằng Tề gia muốn gặp.

Thật chẳng dễ gì thoát được đám khách đầy nhiệt tâm kia để đi ra hậu viện.

Tề Thiên Hận được bố trí ở một phòng lớn rất sang trọng ở đây.

Sau khi đánh lui người của 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh', Tề Thiên Hận không đá động gì đến điều kiện mà hai người đưa ra trước đây, và hai người rất ít gặp nhau.

Thực ra chính Tư Không Viễn có ý tránh gặp ân nhân.

Với bản tính keo kiệt, y rất đắn đo về điều này.

Lúc ở 'Phượng Hoàng khách điểm', vì tình cảnh lúc ấy bị dồn đến bước đường cùng, nguy cơ mất toàn bộ cơ nghiệp đang sờ sờ trước mắt nên khi Tề Thiên Hận nói thẳng về chuyện thù lao, y đã hào sảng nói rằng chỉ cần đối phương nói một tiếng là y sẽ đáp ứng ngay không cần mặc cả.

Nay việc làm ăn đã trở lại bình thường, Tư Không Viễn trở thành người chủ kinh doanh, đương nhiên phải tính toán thiệt hơn.

Có lúc Tư Không Viễn giả thiết rằng giá như Tề Thiên Hận đòi một nửa cơ nghiệp thì mình biết tính sao đây? Chỉ e y sẽ vì tiếc của mà đổ bệnh chết mất.

May rằng mấy ngày sau Tề Thiên Hận không nhắc đến việc này, Tư Không Viễn cũng giả bộ quên đi.

Nay Tề Thiên Hận đã cho người tới mời, tất có liên quan đến vấn đề làm Tư Không Viễn băn khoăn nhất.

Bây giờ thì không thể giả lơ đi được nữa.

Tề Thiên Hận không ở trong phòng mà ngồi trong một gian tiểu đình, trên bàn đặt túi hành lý tùy thân và bao kiếm.

Tư Không Viễn bước lên đình, chấp tay nói :

— Xin lỗi vì đã để ân huynh chờ lâu. Hai ngày nay khách khứa quá nhiều làm huynh đệ không được một lúc nào thư thái, không còn thời gian đâu mà đàm đạo với ân huynh, thật là đắc tội.

Tề Thiên Hận cười đáp :

— Không sao. Nhị trang chủ cứ ngồi xuống đã, chúng ta nói chuyện.

Tư Không Viễn đến ngồi đối diện, chỉ vào túi hành lý, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

— Ân huynh. Chuyện gì thế này?

Tề Thiên Hận bình thản đáp :

— Tôi cần đi.

— Ân huynh định đi ư?

Tư Không Viễn đứng phắt lên, gấp giọng hỏi :

— Đi đâu vậy?

Tề Thiên Hận trả lời lấp lửng :

– Thì cũng phải có chỗ để đi chứ? Đâu thể ở đây mãi được?

Chợt lấy lại vẻ mặt nghiêm trang nói :

– Nếu Nhị trang chủ chưa quên thì hình như trước lúc tới đây chúng ta có nói tới một điều kiện. Đó chính là lý do mà Tề mỗ làm phiền Trang chủ tới đây.

Tư Không Viễn chợt thấy mặt mình như tối đi.

Y đứng ngẩn ra một lúc mới trấn tĩnh lại, làm ra vẻ hào sảng bật ra một tràng cười hô hô nói :

– Thì ra là vấn đề này. Tiểu đệ có được ngày hôm nay đều là nhờ công lao của ân huynh cả. Cho dù ân huynh không nhắc, tiểu đệ cũng luôn nhớ tới. Thực ra tiểu đệ đã có chuẩn bị rồi.

Tề Thiên Hận gật đầu nói :

– Vậy thì tốt.

Tư Không Viễn nói tiếp :

– Tiểu đệ đã chuẩn bị sẵn một ngàn lạng vàng, một rương bảo ngọc. Chỉ cần Ân huynh sai bảo một tiếng là sẽ cho người mang đến ngay.

Một ngàn lạng vàng không phải là ít, ngoài ra còn rương châu báu nữa, nhưng Tề Thiên Hận lại không tỏ ra vui vẻ chút nào.

Y lắc đầu nói :

– Nhị trang chủ làm thế khiến tại hạ khó xử quá.

Tư Không Viễn nhíu mày hỏi :

– Thế nào? Ân huynh chê ít hay sao?

– Không phải thế... nhưng trước khi nhận sự ban thưởng của Nhị trang chủ, tại hạ muốn thương lượng một chút.

Tư Không Viễn gượng cười đáp :

– Vậy thì ân huynh nói đi.

Tề Thiên Hận nhìn thẳng vào mặt đối phương nói :

– Tại hạ nghe nói rằng lệnh sư Quách Bạch Vân lão kiếm khách lúc sinh thời có hai mỏ vàng lớn ở Tây Hà, tài sản nhiều không đếm xiết, được mệnh danh là 'Kim Đại Vương', tất cả tài sản của Bạch Mã môn đều từ đó mà ra. Vậy xin hỏi số vàng mà Nhị trang chủ định ban cho tại hạ có phải do Quách lão kiếm khách để lại không?

Tư Không Viễn cười hô hô đáp :

– Ân huynh không những vô công cái thế mà còn là người kiến thức uyên thâm, chẳng có việc gì trong thiên hạ là không biết.

Tề Thiên Hận nói :

– Nhị trang chủ còn chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.

Tư Không Viễn gật đầu nói :

– Cái đó... cứ cho là ân huynh nói đúng.

– Nếu đã như thế, làm sao Nhị trang chủ có thể lấy di vật của Lão trang chủ để ban tặng cho người khác?

Tư Không Viễn nhíu mày hỏi :

– Ý của ân huynh là...

– Theo tại hạ, số vàng đó Nhị trang chủ không thể tùy ý sử dụng.

Tư Không Viễn lại đứng bật lên, tức giận nhìn đối phương, mặt biến sắc nhưng không dám làm gì.

Lát sau, y trấn định lại nói :

– Theo ân huynh thì vì sao tôi không thể sử dụng di vật của ân sư để lại?

Tề Thiên Hận đáp :

– Bởi vì theo tại hạ biết, sau khi lệnh sư tạ thế, tất cả những tài sản để lại đều không có di ngôn chuyển giao cho Nhị trang chủ. Vì không phải là chủ sở hữu thì sao Nhị trang chủ có quyền tùy ý sử dụng?

Tư Không Viễn nghe nói vậy mặt tái đi, ông thậm run lên.

Quả thật nếu Quách Thái Linh đòi quyền thừa kế thì y biết làm thế nào?

Nhất thời y đứng ngây ra như phỗng không biết trả lời sao.

Hồi lâu, y lại ngồi xuống nói :

– Quả thật ân huynh thực sự là người uyên bác. Xin cho biết ý kiến về việc này.

Tề Thiên Hận nói :

– Chắc trong lòng Nhị trang chủ quá rõ, cần gì tại hạ phải nhiều lời? Ai cũng biết rằng Quách lão kiếm khách còn có một ái nữ. Nhị trang chủ muốn sử dụng di sản của lệnh sư, theo tại hạ thì nên có sự đồng ý của vị này.

Tư Không Viễn tỏ ra khó chịu nói :

– Tề huynh làm như vậy là can thiệp quá sâu vào chuyện riêng của người khác rồi đấy. Đây là việc của sư môn, ân huynh không nên bàn đến. Hơn nữa bên trong việc này còn có nhiều chi tiết, làm sao ân huynh biết được thực tình?

Tề Thiên Hận nghiêm giọng nói :

– Nếu Nhị trang chủ đã cho đó là việc riêng của sư môn thì sao lúc đầu thỉnh cầu tại hạ can thiệp?

Tư Không Viễn ngồi ngẩn ra.

Tề Thiên Hận nói tiếp :

– Nhị trang chủ cứ nghĩ mà xem. Nếu hôm ấy 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' cho người tới đây, tại hạ thấy đây là chuyện riêng của sư môn không nên can thiệp rồi bỏ đi thì bây giờ tình cảnh sẽ ra sao?

Tư Không Viễn lại đứng lên, lú lờ nói :

– Ngươi... Tề ân huynh... rốt cuộc là muốn gì? Chẳng lẽ ngươi chê số vàng đó là còn quá ít hay sao?

Tề Thiên Hận gật đầu đáp :

– Đúng là có hơi ít.

Mặt Tư Không Viễn lập tức tái đi.

Y không ngờ với số tiền lớn như vậy mà đối phương còn chê ít, nhưng vì hai bên đã có lời nói trước với nhau, hơn nữa y vẫn còn có thể bỏ ra gấp vài lần số đó mà không bị ảnh hưởng gì.

Nghĩ thế liền trấn tĩnh lại, cười hô hô nói :

– Ân huynh đã nói thẳng ra như vậy là tốt. Công bằng mà nói, ân huynh đã có công lao rất lớn để bảo vệ tài sản của Bạch Mã môn. Tuy nhiên tại hạ lại cho rằng với một ngàn lượng vàng và một rương châu báu thì không phải là ít. Bây giờ ân huynh cứ nói thẳng ra, cần bao nhiêu nữa?

Tề Thiên Hận nói :

– Điều tại hạ cần, chỉ sợ Nhị trang chủ khó chấp thuận.

– Ân huynh cứ nói.

– Thực ra tại hạ không tham vàng bạc châu báu. Hơn nữa tại hạ đã nói qua, số tài sản đó là di sản của lệnh sư Quách lão kiếm khách, trước khi được Quách tiểu thư đồng ý, Nhị trang chủ không có quyền sử dụng...

Tư Không Viễn ngắt :

– Vậy ngươi... muốn gì?

Tề Thiên Hận chậm rãi rời ghế đứng lên, đưa mắt nhìn quanh đình viện, thốt ra ba tiếng :

– Bạch Mã môn.

Tư Không Viễn tưởng mình nghe lầm, mở tròn hai mắt hỏi :

– Ngươi... nói gì?

Tề Thiên Hận rành rẽ nói :

– Kể từ hôm nay, tại hạ muốn Nhị trang chủ phải thoái xuất khỏi Bạch Mã môn, bởi vì các hạ không đủ khả năng bảo vệ bổn môn, nhục mệnh Quách lão nơi chín suối.

Tư Không Viễn quát to :

– To gan.

Y giận run cả người, tay chỉ thẳng vào mặt Tề Thiên Hận, rít lên :

– Ngươi thật quá đáng. Ngươi lấy tư cách gì mà dám ăn nói với ta như vậy?

Tề Thiên Hận đánh giọng :

– Lấy tư cách gì ư? Tôi đương nhiên đủ tư cách, dựa vào di ngôn của tiên sư trước lúc lâm chung, căn cứ vào hành vi phản nghịch của các hạ đối với sư môn.

Tư Không Viễn lùi lại một bước, run giọng hỏi :

– Ngươi... là ai?

– Khấu Anh Kiệt.

Nói xong tên mình, 'Tề Thiên Hận' gỡ ra lớp mặt nạ được tinh chế vô cùng tinh vi, để lộ bản lai diện mục.

Phải, chính là Khấu Anh Kiệt mày kiếm mất sao, diện mạo anh nhi tuấn tú, phong độ thần uy凛冽.

Chẳng khác gì bị sét đánh ngang đầu, Tư Không Viễn suýt nữa thì ngã khụy xuống, nhưng gượng đứng vững được, giương mắt nhìn đối phương không chớp, xác định rằng thiếu niên đứng trước mặt mình chính là Khấu Anh Kiệt không sai.

Y vừa kinh ngạc, vừa tức giận lại vừa khiếp sợ, dồn nén lại, cuối cùng bùng lên như thuốc súng.

– Tiểu bối. Ngươi khinh người thái quá.

Con giận làm y tối mắt, quên mất rằng thân thủ đối phương cao gấp trăm lần mình, lao tới vùng trào Chop vào mặt Khấu Anh Kiệt.

Chàng vẫn đứng điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí không di động lấy nửa bước.

Khi Tư Không Viễn công phu tới còn cách mục tiêu hơn thước chợt cảm thấy bị một trở lực vô hình rất lớn cản lại.

Lẽ ra gặp trở lực đó, y nên nhớ lại tình cảnh của những đệ tử 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' đấu với Tề Thiên Hận trước đây mà y đã chứng kiến nhiều lần.

Chỉ là lúc này Tề Thiên Hận đã biến thành Khấu Anh Kiệt, và Tư Không Viễn không sao kết hợp được hai người này với nhau.

Giả như y lùi lại thì còn đỡ, đằng này lại cố sống cố chết Chop trào vào, liền bị chấn lực đẩy lùi ba bốn bước, nguyên cả cánh tay phải tê đi.

Khấu Anh Kiệt lướt tới đứng ngay trước mặt.

Tư Không Viễn nghiêng răng dùng tả chưởng đánh ra, nhưng liền bị Khấu Anh Kiệt giữ chặt lấy cổ tay, lập tức cảm thấy toàn thân mềm nhũn, mất hết khí lực.

Khấu Anh Kiệt bình thân nói :

– Nhị sư huynh. Đừng cố gắng vô ích nữa.

Dứt lời buông tay. Tư Không Viễn khụy người xuống.

Mặc dù thế, y vẫn không sao kiềm chế được nổi phần nộ trong lòng, lại chồm lên phát tay bắn ra hai mũi 'Xà Đầu Bạch Vũ Tiễn'.

Đó là loại ám khí rất lợi hại, đầu cắm lông chim, ở đầu có tới hai ngạnh gấp vào, khi trúng mục tiêu sẽ tự động xòe ra, muốn rút ra phải khoét cho vết thương rất rộng mới được.

Tư Không Viễn hận Khấu Anh Kiệt nhập cốt, xuất thủ không từ thủ đoạn nào.

Hai mũi 'Xà Đầu Bạch Vũ Tiễn' bắn ra, một nhắm vào yết hầu, một nhắm vào ngực trái đối phương, khoảng cách lại quá gần, vừa phát đã đến ngay.

Khấu Anh Kiệt chỉ khua tay đã kẹp ngay được hai mũi ám khí, lắc đầu nói :

– Nhị sư huynh. Tiểu đệ đã khuyên đừng động thủ nữa vô ích. Huynh không xứng là đối thủ của tôi đâu.

Dứt lời dụng lực kẹp hai mũi tên vào giữa hai ngón tay làm đứt thành bốn đoạn rơi xuống đất.

Tư Không Viễn hậm hực nói :

– Quân súc sinh không biết lễ nghĩa kia. Ngay cả sư huynh đồng môn mà ngươi cũng uy hiếp hay sao?

Khấu Anh Kiệt cất giọng thê lương nói :

– Lễ nghĩa ư? Sư huynh đồng môn ư?

Chỉ những kẻ ngu đần mất trí mới quên được chuỗi thời gian ê chề nhục nhã ở 'Bạch Mã sơn trang'.

Khấu Anh Kiệt làm sao mà quên được?

Nhớ lại việc cả hai vị sư huynh tìm mọi cách bức hại mình, trong lòng chàng liền bùng lên cơn phần nộ.

Chàng phóng ánh mắt sáng long lanh nhìn Tư Không Viễn nói :

– Tôi còn gọi huynh một tiếng 'Nhị sư huynh' là tốt lắm rồi. Kể cả tài và đức huynh đều không đủ tư cách đại diện cho Bạch Mã môn. Huynh từ lâu đã bo bo giữ lấy biển hiệu 'Kim Bảo Trai' và tài sản của mình, lo làm giàu sinh lợi cho bản thân mà chẳng màng đến việc sư môn. Vậy thì đừng nhắc đến ba chữ Bạch Mã môn mà làm ân sư nơi chín suối phải thương tâm. Huynh đi đi.

Tư Không Viễn khí uất đầy ruột, nhưng không biết làm gì hơn, hậm hực nói :

– Được, cứ cho là ngươi lợi hại. Nhưng ngươi chỉ bức hiếp được ta thôi. Còn đại sư huynh Ô Đại Dã độc chiếm Bạch Mã sơn trang tư thông với giặc, phản bội sư môn thì ngươi không dám tìm hấn luận tội. Ngươi có giỏi thì giết hắn đi xem nào? Có như vậy mới gọi là dương danh cho sư môn. Họ Khấu. Ngươi có đủ gan làm chuyện đó không?

Khấu Anh Kiệt cười nhạt đáp :

– Việc liên quan đến Ô Đại Dã tôi còn biết rõ hơn huynh. Tôi đang tìm chứng cứ phản môn hàng giặc của hắn, nhất định tôi sẽ không bỏ qua việc này đâu.

Tư Không Viễn nói :

– Còn chứng cứ gì nữa? Ngươi chỉ cần đến hỏi người của 'Bạch Mã sơn trang', ai mà không biết? Hừ. Chẳng qua là ngươi sợ hắn, tìm cách trù ép ta...

Khấu Anh Kiệt nói :

– Ô Đại Dã là tên bất nghĩa, nhưng huynh cũng là kẻ bất nhân, chỉ đáng thương tiền sư hào khí một đời mà thu phải hai đệ tử như thế để sư môn trở thành hủ bại như ngày nay... Nhị sư huynh nên hiểu rằng thiên đạo rất công minh, không bao giờ khoan dung đối với kẻ gian ác đâu. Hãy giương mắt mà chờ xem, ngay cả lão gian tặc Thiết Hải Đường cũng sẽ nhận được kết cục bi thảm.

Có lẽ Tư Không Viễn còn chưa đánh mất hết lương tri, nghe câu đó chợt buông tiếng thở dài nói :

– Có một việc ta muốn hỏi ngươi...

– Huynh hỏi đi.

– Đúng là tiền sư lấy được pho bí kíp tuyệt học 'Kim Lý Hành Ba Đồ' không?

Khấu Anh Kiệt do dự một lát rồi gật đầu :

– Đúng thế.

Tu Không Viễn mở to mắt mắt nhìn chàng hỏi :

– Hiện vật đó ở trong tay người?

– Không sai.

Tu Không Viễn trở nên rất kích động.

Nhưng y đã hiểu rằng trước mắt mình không còn là Khấu Anh Kiệt năm xưa, võ công kém xa mình, đừng nói xuất thủ cường đoạt mà tốt nhất là đừng để đối phương nghe rằng mình có ý đồ đó.

Đột nhiên y cảm thấy hối hận rằng trước đây mình đã hành sự sai lầm, đặc biệt là đã đối xử không đúng với Khấu Anh Kiệt để xảy ra kết cục hôm nay.

Y lại buông tiếng thở dài, chưa chát nói :

– Sư đệ. Ta thừa nhận mình đã sai lầm. Người trở về bây giờ thật đúng lúc.

Cả 'Bạch Mã sơn trang' và Bạch Mã môn cần được một bàn tay có năng lực tu chỉnh lại. Ta cũng đã nhận thức ra trách nhiệm đó đang đặt vào vai sư đệ.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Cũng chính vì lẽ đó mà tiểu đệ mới phải về đây.

Tu Không Viễn buồn bã nói :

– Đã nhiều năm ta bị cuốn vào việc kinh doanh, bỏ bê nghề võ, không phát huy được tinh hoa võ học của tiên sư truyền thụ. Nhưng sau này nếu có cơ hội, ta sẽ cố sức vì sư môn mà phụng sự.

Y dừng một lúc rồi hỏi :

– Sư đệ có tin được ta không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Tiểu đệ tin lời nhị sư huynh. Rất mừng là huynh đã hiểu ra đại nghĩa. Vậy thì từ nay chúng ta sẽ quên đi những chuyện xung khắc trước đây.

Tu Không Viễn cả mừng hỏi :

– Sư đệ nói thật chứ?

– Cái đó cần xem những lời vừa rồi của nhị sư huynh có thật xuất phát từ đáy lòng không. Nếu quả thật nghĩ đến sư môn thì xin nhị sư huynh nghe tiểu đệ khuyên một lời...

– Sư đệ nói đi.

– Hãy coi việc kinh doanh ở 'Kim Bảo Trai' là thứ yếu, chú trọng vào việc luyện võ nghệ, giữ lấy tinh hoa võ học của Bạch Mã môn. Nếu quả thực nhị sư huynh một lòng vì sư môn thì đây chính là thời gian rất phù hợp, xin đừng do dự nữa.

Tu Không Viễn thở dài nói :

– Khấu sư đệ. Người nói mấy câu đó đã làm cho đầu óc nhị sư huynh đang u tối chợt sáng ra. Huynh tự thấy hổ thẹn vô cùng.

Khấu Anh Kiệt nói tiếp :

– Mấy hôm ở đây tiểu đệ ngầm quan sát tình hình, nhận thấy bọn đệ tử ở đây chỉ chú tâm đến nữ nhân và tiền bạc, sống trụy lạc bê tha, không đáng gọi là người nữa. Nhị sư huynh cần phải chấn chỉnh thật triệt để, nếu cần thì loại bỏ hết những tên vô dụng đi, chiêu tập những người có tâm huyết và chí khí. Người ta nói mười năm trồng cây, trăm năm trồng người. Chỉ cần có tâm và chí là không bao giờ muộn cả.

Tu Không Viễn gật đầu nói :

– Được. Ta sẽ làm theo lời khuyên của đệ. Chỉ xin người trợ giúp một tay là ta sẽ rất yên tâm.

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Chỉ sợ bây giờ tiểu đệ không có thời gian.

– Vì sao?

– Vì đệ cần phải đi.

– Đi đâu?

– 'Bạch Mã sơn trang'.

Tư Không Viễn 'À' một tiếng hỏi :

– Sư đệ định tìm đại sư huynh phải không? Sao phải vội thế làm gì?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' vừa mới bị một tổn thất lớn, tất càn cấp bách thực hiện việc thôn tính 'Bạch Mã sơn trang'. Đại sư huynh đã có dã tâm phản môn, việc này càng được tiến hành nhanh chóng, chỉ cần song phương làm một vài thủ tục là xong, nhưng sẽ là một thảm họa khôn lường đối với những người trung nghĩa quyết tâm kháng cự. Mặt khác, một khi việc đã thành, 'Bạch Mã sơn trang' sát nhập vào 'Vũ Nội nhị thập tứ lệnh' thì đối với đồng đạo võ lâm đó là vết nhục không thể tẩy xóa. vì thế tiểu đệ phải tới 'Bạch Mã sơn trang' trước tên họ Thiết một bước mới được.

Tư Không Viễn hiểu ra, gật đầu nói :

– Sư đệ nói không sai. Việc này đúng là không thể chần chừ. Chỉ là đại sư huynh võ công không kém, dã tâm đã lộ rõ. Nếu toàn bộ người của 'Bạch Mã sơn trang' đều nghe theo lệnh hấn thì một mình ngươi có đối phó nổi không?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tiểu đệ tin rằng không phải mọi người ở 'Bạch Mã sơn trang' đều bịt tai nhắm mắt mà đi theo Ô Đại Dã. Tiểu đệ tin mình ứng phó được. Hy vọng sau khi an định xong việc này, chúng ta sẽ bàn tiếp đại sự. Việc không thể chậm trễ. Tiểu đệ cáo từ.

Tư Không Viễn nói :

– Khoan đã. Để ta sai mang đến một ít tiền trà để tiêu dọc đường rồi đi cũng không muộn mà?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Không cần đâu. Tiêu đệ đi đây?

Nói xong liền gói hành lý, đeo kiếm vào.

Tư Không Viễn ngập ngừng nói :

– Khấu sư đệ, còn một việc nữa...

– Việc gì vậy?

– Lẽ ra... ta không nên... nhưng có lẽ sư đệ cũng cần biết rằng tiểu sư muội...

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Tiểu sư muội sao thế?

– Chẳng lẽ người còn chưa biết tâm ý cô ấy?

– Tâm ý thế nào chứ?

Tư Không Viễn thờ dãi nói :

– Sư đệ không biết thật sao? Tiểu sư muội yêu người... Sau khi sư đệ bỏ đi không lâu thì cô ấy cũng đi luôn. Chẳng lẽ hơn một năm qua hai người vẫn chưa gặp nhau hay sao?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Nhị sư huynh. Lúc này đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Mặt chàng bỗng trở nên ảm đạm hẳn đi.

Đó chính là điều làm cho chàng đau lòng nhất, không những chỉ là tình cảm riêng tư mà còn là nỗi day dứt đối với ân sư.

Tư Không Viễn lo lắng hỏi :

– Sư đệ. Đúng là người không gặp cô ấy lần nào cả hay sao?

Khẩu Anh Kiệt trầm giọng đáp :

– Có gặp... Chắc rằng cô ấy cũng sắp về.

Tư Không Viễn nghi hoặc nhìn chàng trong lòng diễn ra những tình cảm rất phức tạp, nhưng không biết nói gì.

Khẩu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Nhị sư huynh, tiểu đệ đi đây.

Dứt lời bước đi ngay, không quay lại lần nào.

Tư Không Viễn ngơ ngẩn đứng nhìn theo.

Nhân sự kiện vừa rồi, y đã nhận ra sai lầm của mình, càng đem lòng cảm phục sư đệ, hạ quyết tâm làm theo lời chàng, dốc tận nhiệt huyết và tâm sức quyết phụng sự sư môn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhân chứng hào hùng

Trong ngôi tiểu đình giữa lưng chừng núi có hai lão nhân một tăng một đạo đang đánh cờ vây.

Đứng cách đó một quãng còn có một thanh niên nhân chừng hăm lăm hăm sáu tuổi lam bào đáng nho sĩ, cũng chăm chú nhìn vào bàn cờ.

Xem đáng thì hai đối thủ dường như đã quen biết nhau từ lâu, còn lam y thiếu niên có vẻ là người lạ.

Cũng có thể vì quá căng thẳng hoặc giữ tác phong của bậc tu hành nên hai đối thủ rất ít nói, trong đình thỉnh thoảng mới phát ra tiếng lách cách của quân cờ gỗ xuống bàn đá.

Cuộc cờ này đã kéo dài ba ngày, trong suốt quá trình đó vẫn giữ được sự im ắng trang nghiêm như vậy.

Hôm nay đã gần tới lúc phân định thắng thua, vì thế tăng đạo đôi bên càng tỏ ra thận trọng, vì không ai muốn cam chịu bại trong cuộc cờ đầy căng thẳng này, có khi phải mất nửa canh giờ mới hạ được một quân.

Ngay từ trưa hôm đầu tiên, lam y văn sĩ tình cờ ngang qua đây ghé vào tiểu đình, trông thấy cuộc cờ liền bị cuốn hút ngay, đứng xem một mạch ba ngày cho đến tận bây giờ.

Tăng đạo nhị lão đương nhiên đều là cao thủ về môn cờ vây, còn lam y văn sĩ xem đến mức say mê như vậy tất cũng không kém.

Ngôi tiểu đình này nằm ở núi Bạch Tháp sơn, bên tả cách chừng mười dặm là Bạch Tháp tự, còn Thanh Thủy quán lại ở bên hữu cách mười lăm dặm ở núi đối diện.

Ngay dưới chân Bạch Tháp sơn đã là sông Hoàng Hà cuộn cuộn.

Từ trên núi nhìn xuống, Lan Châu Thành thu hết vào tầm mắt, tiếp đến là Cao Lan sơn, xa hơn chút nữa là dãy Long Sơn hùng vĩ liền thành một mạch.

Lão tăng chính là Phương tượng Bạch Tháp tự Viên Minh đại sư, còn lão đạo sĩ là Vô Cực Tử, Quán chủ Thanh Thủy quán.

Cả hai vị cao tăng đắc đạo đều là người trong 'Tam Thanh giáo', lại là chỗ lân cư, đi lại lâu ngày kết thành hữu hảo, lại còn có một sở thích chung là 'kỳ đạo', nên mới có cuộc cờ kéo dài suốt ba hôm nay.

Nhặt một quân trắng gỗ 'cách' xuống bàn, Viên Minh đại sư cười hô hô nói :

– Thua rồi. Thua rồi. Lão mui trâu người đàn quân tứ giác vậy ta đến là lợi hại. Lão nạp chịu thua rồi.

Thanh Thủy quán chủ Vô Cực Tử vuốt râu cười đáp :

– Ba tháng trước ta thua người nhưng trong lòng không phục, về nhà nghiền ngẫm mãi, cuối cùng tìm ra nguyên nhân vì sao mà bại, lần này tới đây để

phục thù cuộc đó, và đã thành công.

Nói xong cười vang một tràng nghe rất sảng khoái.

Tiếng cười dội vào vách núi vang xa bất tuyệt.

Vô Cực Tử đã ngoài thất tuần, tóc bạc trắng phủ xuống vai với bộ râu dài chấm ngực, nhưng vóc người lại lùn thấp, ngồi trên ghế đá chỉ ngang vai Viên Minh đại sư mà thôi.

Lão hòa thượng cười 'hắc hắc' nói :

– Quân tử phục thù mười năm chưa muộn. Lão mũi trâu nguoi đừng đắc ý vội, ba tháng sau chúng ta lại quyết chiến trận nữa, để xem ai bại dưới tay ai?

Lão đạo sĩ cười đáp :

– Được lắm. Ta sẵn sàng hầu giáo bất cứ lúc nào. Chúng ta còn có người làm chứng mà.

Tới đó ngoảnh sang lam y vẫn sĩ chấp tay nói :

– Vô lượng Phật.

Lam y vẫn sĩ bấy giờ mới bước lại gần bàn, chấp tay vái chào hai vị tu hành, nhưng khi hướng sang lão hòa thượng còn nói thêm một câu :

– Lão Phương tượng bấy lâu vẫn an khang chứ?

Viên Minh đại sư ngạc nhiên nhìn lam y vẫn sĩ một lúc rồi từ từ đứng lên chấp tay hợp thập nói :

– A Di Đà Phật. Chẳng lẽ bàn tăng với thí chủ từng có duyên?

Lam y vẫn sĩ cười đáp :

– Đại sư vì nhiều việc chóng quên. Hai năm trước, tiểu khả bất ngờ gặp nạn, may được vị Hương Nguyên sư phụ tận tình chăm sóc, lại được Đại sư ra tay tỏ thần y cứu giúp mới sống được tới ngày nay...

Viên Minh đại sư 'À' một tiếng, lại chăm chú nhìn đối phương một lúc nữa, chừng như đã nhận ra vội bước lại gần nói :

– A Di Đà Phật. Thiện tai. Thiện tai. Như vậy tướng công là Khấu thí chủ?

Lam y vẫn sĩ chấp tay đáp :

– Dạ. Vậy là Đại sư đã nhớ ra rồi. Tiểu khả là Khấu Anh Kiệt. Lần này tới đây là để cảm tạ ân đức của Đại sư và Hương Nguyên thiền sư.

– Không dám. Hai năm không gặp, nay xem lại Khấu thí chủ đã thoát cốt đờn cơ nhiều quá, giống như thành một người khác vậy. Nếu thí chủ không nói rõ, bản đạo quả thật không nhận ra.

Thanh Thủy quán chủ này giờ lắng nghe song phương đối thoại với nhau, giờ cất tiếng cười 'Ha ha' nói :

– Nói hươu nói ngựa cả buổi, thì ra các người từng quen thân với nhau... thế thì chẳng trách, lão hòa thượng, đây là do ông sai nhé.

Viên Minh đại sư nói :

– Làm sao mà hòa thượng ta sai chứ?

Thanh Thủy quán chủ nói :

– Vị Khấu tướng công này từ xa đến đây là khách, hòa thượng nguoi chẳng những không đãi đằng gì mà còn để người ta ngồi nửa ngày không có lấy một chén trà nguội, thật chẳng ra làm sao.

Viên Minh đại sư cười khà khà nói :

– Nói thế, đúng là ta có lỗi.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Phương tượng quá khách khí, tiểu khả cũng vì say vào cuộc cờ của hai vị, cho nên đứng xem mà không lên tiếng chào hỏi.

– Hay quá. Hay quá.

Thanh Thủy quán chủ reo lên, nói :

– Nói vậy thì chủ đây nhất định cũng là một đại kỳ gia.

Khấu Anh Kiệt mỉm cười nói :

– Đại kỳ gia thì không dám, có điều năm xưa khi còn ở Hoàng Hà cùng với một vị nghĩa huynh, thường ngày rảnh rỗi hay đánh cờ với nhau.

Thanh Thủy quán chủ nói :

– Nói như thế thì tất phải là đại hành gia rồi, ngày khác có dịp phải lĩnh giáo thí chủ vài bàn. Giờ thì mời thiếu hiệp ngồi xuống nói chuyện.

Viên Minh đại sư chớp mắt nhìn Khấu Anh Kiệt từ đầu đến chân, trong lòng tấm tắc khen, ba năm trước lão đã gặp vị thiếu niên này, nhưng lúc ấy Khấu Anh Kiệt chưa có gì đặc biệt. Lần này gặp lại cốt cách phi thường, Viên Minh đại sư không làm sao nhận ra được.

Chờ Khấu Anh Kiệt ngồi xong, Viên Minh đại sư hắng giọng hỏi :

– Không biết lần này thiếu thí chủ quá bộ đến bốn tự có để thưởng cảnh hay có việc gì chăng?

Khấu Anh Kiệt chưa đáp ngay, mà nói :

– Tiểu khả lần này đến đây, xem ra quý tự hương hỏa chừng như kém xa năm xưa?

Viên Minh đại sư nghe hỏi thế buông tiếng thở dài, cười khổ nói :

– Thí chủ quả nhiên có mắt tinh tế... Ài. Ai bảo không đúng.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Bạch Mã sơn trang hàng tháng vẫn cúng đường, lễ nào không còn?

Viên Minh đại sư 'Hừ' một tiếng nói :

– Đã hết từ lâu, trước đây khi Ngọc tiểu thư còn trong sơn trang thì còn chiếu cố đến bốn tự, nhưng từ sau khi cô ta đi rồi thì...

Thanh Thủy quán chủ chen vào rủa một câu :

– Đại hòa thượng người nói thế không thấy hổ thẹn, chẳng lẽ cứ trông chờ vào người ta suốt đời?

Viên Minh đại sư cười nhạt nói :

– Lão đạo người biết gì chứ. Năm xưa khi Lão trang chủ chưa quy tiên, từng giao phó cho bốn tự một nhiệm vụ, đó là đứng ra cứu tế hàng tháng cho chín mươi sáu hộ dân nghèo khó của vùng bờ bắc Hoàng Hà, cho nên Bạch Mã sơn trang mới bố thí tiền bạc hàng tháng. Giờ Bạch Mã sơn trang cắt ngang bố thí, bốn tự thì không sao nhưng còn chín mươi sáu hộ dân kia chỉ có một nửa là đủ khả năng tự lo cho mình, còn lại một nửa rơi vào cảnh túng bần, bốn tự nào nữa cắt ngang không cứu tế cho họ.

Thanh Thủy quán chủ nói :

– Thế thì đúng là khó cho quý tự.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Lòi Phương trượng nói đều là thực tình, tiểu khả lần này đến đây đã nắm rõ việc nghĩa việc nhân mà quý tự ban bố cho dân nghèo, dân một vùng Hà Bắc này từng nhận cứu tế của quý tự không ai không xưng tụng công đức ấy, đủ thấy công đạo tại nhân tâm.

Viên Minh đại sư cười khổ nói :

– Chính vì số dân nghèo này quá đáng thương, cho nên lão nạp không thể xén bớt, hạn chế hương hỏa trong chùa, lại phát động chúng tăng một ngày nhịn ăn một bữa, tiết kiệm số ấy đem bố thí cho họ. Thế nhưng tình hình ấy cũng chỉ cầm cự được một thời gian, sau đó thế nào... Ài, không nói hấn thí chủ cũng biết rồi.

Nói đến đó, lão hòa thượng ngừng lời lại, trên nét mặt hiện vẻ sầu tư.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Phương trượng lòng thật từ bi quảng đại, khiến cho thần nhân cảm phục, tiểu khả lần này hành cước, có đánh dẹp tổ chức kinh doanh bất chính thu thập được một ít tiền tài xin cúng chùa đem làm việc nghĩa.

Nói xong chàng cời bỏ chiếc hộp gỗ đeo sau lưng xuống, hai tay giao cho Viên Minh đại sư.

Viên Minh đại sư cả kinh la lên :

– A... điều này thì không dám...

Khấu Anh Kiệt nói :

– Tiền này tuy là phi nghĩa, nhưng nếu đem đi làm việc nghĩa thì cũng là chuyện nên làm, một chút không đáng bao nhiêu, mong Phương trượng nhận cho.

Viên Minh đại sư cảm kích vô cùng, nói :

– Đây là... Khấu thí chủ tạo phúc cho tề tự và lương dân nghèo đói vùng này.

Nói rồi đưa tay đón lấy chiếc hộp gỗ trong tay Khấu Anh Kiệt.

Lão không thể nào ngờ chiếc hộp gỗ nhỏ mà lại nặng đến thế, hai tay vừa nắm chiếc hộp, chân không trụ được phải loạng choạng một chút.

– Ai... Khấu thí chủ...

Viên Minh đại sư vội đặt chiếc hộp gỗ xuống bàn đá, nói :

– Trong này có bao nhiêu tiền mà nặng thế?

Khấu Anh Kiệt nói :

– Bảy trăm lạng vàng và ba trăm lạng bạc trắng, tổng cộng có đến một nghìn lạng.

– Ôi... nhiều thế này lão nạp không dám nhận. Khấu thí chủ đúng là đại thiện nhân, xin nhận lấy một lạng này của lão nạp...

Vừa nói lão vừa chấp tay gấp người vái dài.

– Không dám.

Khấu Anh Kiệt vừa nói vừa giơ nhẹ tay trái ra ấn trên vai lão hòa thượng. Lão hòa thượng miệng nói khấu bái, nhưng đến cúi người xuống cũng không được.

Nên biết Viên Minh đại sư võ công không phải tầm thường, thế mà giờ chỉ một cái ấn tay nhẹ nhàng của Khấu Anh Kiệt khiến lão không còn làm chủ theo ý mình.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Phương trượng xin ngồi xuống.

Lão Phương trượng bất đắc dĩ ngồi trở lại chiếc thạch đơn.

Chuyện vừa diễn ra nhìn thì không có gì khác thường, nhưng người trong cuộc như Viên Minh đại sư thì hiểu rất rõ, trong lòng cả kinh xen lẫn khâm phục.

Thanh Thủy quán chủ bàng quan ngồi nhìn, nhưng trong lòng cũng hiểu ra vấn đề, bấy giờ vội đứng lên ôm quyền thi lễ nói :

– Thì ra Khấu thí chủ thân hoài tuyệt học, bản đạo nói chuyện cả buổi mà không nhận ra, thật đáng thẹn, đáng thẹn thay.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Đạo trưởng sao lại nói thế, tiểu khả từ lâu đã hâm mộ 'Toàn Phong Bát Trọng' của đạo trưởng.

Thanh Thủy quán chủ ngó người một lúc, liếc nhìn Viên Minh đại sư, rồi cười nói :

– Ai dà dà. Khấu thí chủ quá khen. Xem ra không có chuyện gì mà thí chủ lại không biết, đến một chút võ mọn của bản đạo mà thí chủ cũng tưởng tận như lòng bàn tay, thật cao minh, cao minh.

Viên Minh đại sư tuyên Phật hiệu :

– A Di Đà Phật. Khấu thí chủ lần này quang lâm tề tự ngoài việc bố thí ra, hẳn còn nhiệm vụ quan trọng...

Ngừng lại một chút, hai tay chấp trước ngực tiếp :

– A Di Đà Phật... tề tự nhận ân đức to lớn của thí chủ, cảm thẹn vạn phần, thí chủ nếu như có chuyện gì cần đến tề tự xin cứ bảo một tiếng, tề tự xin trí sức thực hiện.

Khấu Anh Kiệt mỉm cười nói :

– Phương trượng hiểu nhầm rồi, tiểu khả đến đây đúng là có chuyện cần làm nhưng quyết không làm động đến Phật môn, mời nhị vị sư phụ ngồi xuống.

Viên Minh đại sư và Thanh Thủy quán chủ nhìn nhau một cái rồi cùng ngồi xuống ghế.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Không giấu gì nhị vị sư phụ, tiểu khả chính là môn đồ của Quách Bạch Vân lão kiếm khách, lần này hồi phản sư môn...

Viên Minh đại sư và Thanh Thủy quán chủ vừa nghe thế thì đều kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Viên Minh đại sư sau chút ngạc nhiên thì vui mừng hơn hờ, đứng lên nói :

– A... nói thế, lão nạp quá thất kính, thì ra là Khấu thiếu trang chủ... vừa rồi lão nạp ă nói sơ thất, mong Thiếu trang chủ hải hàm.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Phương trượng xưng hô như thế, tiểu sinh không dám nhận. Phương trượng xin mời ngồi xuống, tiểu sinh có chuyện muốn thưa.

Viên Minh đại sư sau khi nghe Khấu Anh Kiệt nói là đệ tử của Quách Bạch Vân thì trong lòng càng sinh kính phục.

Thanh Thủy quán chủ thì càng kinh ngạc hơn, ngưng mắt nhìn Khấu Anh Kiệt nói :

– Không lâu trước đây bản đạo có nghe người trong giang hồ đồn đại Quách lão vương gia trước lúc quy tiên có thâu nhận một vị môn đồ, đem hết binh sinh sở học truyền thụ cho người này, đồng thời còn phó thác cho vị thiên kim ái nữ, chẳng lẽ chính là...

Khấu Anh Kiệt không đợi hỏi hết câu, đáp ngay :

– Đạo trưởng nói không sai, chính là vân bối.

– Thất kính... thất kính...

Thanh Thủy quán chủ chấp tay vái dài nói :

– Chuyện này bản đạo và Viên Minh lão huynh đây bàn luận với nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng nhận thấy đúng là một chuyện bất khả tư nghị, nhưng không ngờ lại là thật. Hôm nay gặp được thiếu hiệp đúng là trăm nghe không bằng một thấy, vạn phần khâm phục, đủ thấy Quách lão vương gia nhãn lực hơn người, chọn được một vị đệ tử như thiếu hiệp quả là vạn phúc. Vạn phúc.

Viên Minh đại sư miệng tuyên Phật hiệu không ngớt :

– A Di Đà Phật. A Di... Đà... Phật. Thiện tai. Thiện tai... lão nạp mới đúng là có mắt không trông, lẽ ra ba năm trước khi thiếu hiệp hộ linh về, lão nạp phải sớm nhận ra mới đúng. Hải... đúng là người già vô dụng.

Khấu Anh Kiệt thở dài nói :

– Thực chẳng giấu gì, tiểu khả thừa mong ân sư ưu ái truyền y bát, kế thừa đạo thống sư môn. Nhưng chuyện không như nguyện... lưu lạc ba năm nay, chẳng làm được gì, trong lòng hết sức hổ thẹn với vong linh ân sư trên Thiên giới.

Nói đến đó, chàng không nén nổi lòng mình buông tiếng thở dài sột, trong lòng chùng như chất chứa bao nhiêu uẩn khúc.

Viên Minh đại sư hai tay hợp thập, nói :

– Thiện tai. Thiện tai. Tâm sự của thiếu hiệp, lão nạp đều hiểu... Khấu thiếu hiệp, chẳng phải lão nạp là người xuất gia mà còn nhiều lời, thiếu hiệp như đã gánh lấy trọng trách của ân sư phó thác, trùng hưng sư môn, phát huy đạo thống, thì quyết không thể coi nhẹ mà bỏ mặc không biết đến...

Thanh Thủy quán chủ cũng thở dài nói vào :

– Quả thế. Bạch Mã sơn trang như hiện tại càng ngày càng chẳng ra thể thống gì. Khấu thiếu hiệp lần này trở về sư môn, có biết chuyện trong sư môn dài lắm không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Nhị vị sư phụ nói đúng, tại hạ lần này dọc đường trở về, nghe truyền ngôn đồn đại rất nhiều đến Bạch Mã sơn trang, nhưng thực hư thế nào phải cần kiểm chứng, cho nên Nhị vị sư phụ biết gì xin cứ thực tình nói hết ra, đừng che giấu.

Viên Minh đại sư thờ dài nói :

– Chuyện này không biết nói bắt đầu từ đâu, những điều muốn nói thực ra thì quá nhiều, quá nhiều.

Thanh Thủy quán chủ úm mắt nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Khấu thiếu hiệp thực tình không biết gì sao?

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Không giấu gì nhị vị sư phụ, tiểu sinh tuy được tiên sư ưu ái, nhưng ba năm trước khi hộ linh ân sư hồi trang thì không được nhị vị sư huynh thừa nhận, trực xuất sơn trang. Ba năm nay ần dật khổ luyện sư truyền võ học, tự tin đã có chút thành tựu tương đối, vì nghĩ đến lời phó thác của tiên sư mà chấp nhận mạo hiểm, quay về sư môn chấn hưng tiền nghiệp của tiên sư.

Viên Minh đại sư hai tay hợp thập, miệng niệm Phật hiệu :

– A Di Đà Phật. Khấu thiếu hiệp nói thể mới đúng đạo lý...

Nhưng nói đến đó, lão bất giác lại buông tiếng thờ dài.

Thanh Thủy quán chủ mỉm cười nói :

– Quả là trời xanh có mắt, hai năm nay những chuyện Ô Đại Dã làm chẳng những làm mất thanh danh của Quách lão vương gia năm xưa, mà còn làm ẽ mặt cả võ lâm đồng đạo. Giờ được thiếu hiệp tâm khởi hào khí, quyết thanh trừng sư môn, chấn hưng đạo thống, khiến lòng người khâm phục.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Đa tạ đạo trưởng có lời khen tặng. Những lời đạo trưởng nói không sai, đây chính là nguyên nhân khiến tiểu sinh phản hồi sơn trang. Còn những chuyện liên quan đến đại sư huynh thì dọc đường tiểu sinh có nghe nói nhiều, nhưng mỗi người nói một khác, chuyện này rất hệ trọng, cho nên tiểu sinh cần phải kiểm chứng hết sức cẩn thận mới được.

Viên Minh đại sư nói :

– A Di Đà Phật. Khấu thiếu hiệp đã muốn hiểu chân thực chuyện này, lão nạp xem ra không thể không thực lời.

Khấu Anh Kiệt ôm quyền nói :

– Xin Phụng trọng cứ nói thẳng ra đi.

Viên Minh đại sư hai mắt chớp động, chừng như còn chút đắn đo :

– Chuyện này lão nạp vốn muốn không bao giờ nhắc đến nữa, nhưng thiếu hiệp đã khẩn thiết muốn biết, lão nạp đành phải nói thật...

Thanh Thủy quán chủ vẻ không bằng lòng, hỏi thúc :

– Hòa thượng người thôi dài dòng được không chứ, nói nhanh đi.

Viên Minh đại sư cười khổ nói :

– Đại khái là hơn hai tháng trước đây, vì trong bốn tự từ lâu chẳng có nhang đèn, khoản cúng dường hàng tháng từ Bạch Mã sơn trang thì đã bị cắt từ lâu, mấy mươi hộ dân đói khổ đều kêu vang thống thiết, tình cảnh bi đát này thiếu hiệp không tưởng hết được... trong tình cảnh quá bức bách, lão nạp mới tìm lại 'thủ lệnh' năm xưa của lệnh sư Lão trang chủ ban tặng, một mình lão nạp tìm đến sơn trang...

Khấu Anh Kiệt cắt ngang hỏi :

– Trên 'thủ lệnh' ghi gì?

'A Di Đà Phật' - Viên Minh đại sư niệm Phật hiệu, nói - Trong 'thủ lệnh' của lệnh sư đại ý ghi trách nhiệm làm phúc, ủy thác cho Bạch Tháp tự do lão nạp trụ trì mỗi tháng đến nhận từ Bạch Mã sơn trang một trăm năm mươi lạng bạc để cứu tế dân nghèo. Trên 'thủ lệnh' ngoài bút tích của Quách lão vương gia ra còn có đóng dấu ấn của Bạch Mã sơn trang làm tín.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Tiểu sinh hiểu, xin Phụng trọng cứ kể tiếp.

Viên Minh đại sư nói :

– Khi lão nấp đến Bạch Mã sơn trang, sau một hồi lòng vòng mới thấy một người họ Hứa ra, tự xưng là Phó trang chủ.

Khấu Anh Kiệt ngó người cắt ngang :

– Hãy khoan...

Viên Minh đại sư ngừng lời lại, Khấu Anh Kiệt đầu mày nhíu lại hỏi :

– Phương trượng nói đến một Phó trang chủ họ Hứa... tiểu sinh sao chưa từng nghe nói đến?

Viên Minh đại sư nói :

– A Di Đà Phật? Thiếu thí chủ đương nhiên là không biết... vị Hứa phó trang chủ trước đây chính ngay lão nấp cũng chưa từng gặp, sau này mới biết người này họ Hứa tên Đặc, ngoại hiệu 'Tri Đa Tinh', nguyên là một vị Đàn chủ trong Vũ Nội thập nhị lệnh, về sau được Thiết Hải Đường tiền dân mới đương nhậm chức Bạch Mã sơn trang Phó trang chủ.

Khấu Anh Kiệt vừa nghe thế mặt biến sắc, nhếch mép cười nhạt nhưng không lên tiếng.

Thanh Thủy quán chủ chen vào nói :

– Thiếp hiệp có biết hiện tại trong Bạch Mã sơn trang từ trên xuống dưới đều răm rắp nghe theo lời tên Phó trang chủ này, còn Ô trang chủ chẳng qua như một con bù nhìn mà thôi.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Nói thế, nhưng lời đồn bên ngoài xem ra cũng chưa đủ như bản chất của nó.

Viên Minh đại sư gật đầu nói :

– Sự thực đúng là như thế.

Khấu Anh Kiệt thở dài một tiếng nói :

– Xin Phương trượng cứ nói tiếp đi.

Viên Minh đại sư háng giọng nói :

– Lão nấp sau khi gặp Hứa phó trang chủ nói ra ý mình đến làm gì, Hứa phó trang chủ cao ngạo nói hiện tại tất cả mọi chuyện trong sơn trang do hắn phụ trách, những chuyện trước đây của Quách lão vương gia hắn không chấp nhận. Lão nấp yêu cầu được gặp mặt Ô trang chủ, Hứa phó trang chủ cười khẩy bảo có gặp Ô trang chủ cũng thế mà thôi, cho dù Ô trang chủ có phê chuẩn mà hắn không đồng ý thì cũng vô dụng. Nói rồi Hứa Đặc làm như rất rộng lượng, sai người đưa lão nấp đi gặp Ô trang chủ.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Phương trượng có gặp được đại sư huynh tôi không?

– Có.

Viên Minh đại sư dần giọng tỏ ra rất tức giận, rồi cười nhạt nói :

– Nhưng thật không ngờ vị Ô trang chủ giờ đã biến thành tồi tệ như thế, đúng là không thấu hiểu nhân tình thế thái.

Khấu Anh Kiệt trầm tư nói :

– Chẳng lẽ Phương trượng và Ô sư huynh xảy ra xung đột gì sao?

Viên Minh đại sư thở dài nói :

– Ài. Chuyện là thế này...

Viên Minh đại sư tỏ ra hơi do dự, chùng như chuyện nói ra cũng chỉ khiến lão thấy thẹn, ho khan mấy tiếng mới nói tiếp :

– Sau khi gặp được Ô trang chủ, chẳng những không được ông ta đón tiếp đàng hoàng mà còn tỏ thái độ hống hách ngang ngược. Ài... lão nấp nằm mộng cũng không thể ngờ tới.

Khấu Anh Kiệt giục hỏi :

– Tệ sư huynh đối với Phương trượng như thế nào?

– Khẩu thiếu hiệp.

Viên Minh đại sư lắc đầu thờ dài ngao ngán, nói :

– Không ngờ lệnh sư huynh có thái độ xấu như thế... dám xé nát tan 'thủ lệnh' của Quách lão vương gia sinh tiền ban cho tệt tự...

Nghe đến đây, Khẩu Anh Kiệt không giữ nổi bình tĩnh đứng vụt dậy, thế nhưng chàng nén được cơn giận trong lòng từ từ ngồi trở lại ghế.

'A Di Đà Phật' - Viên Minh đại sư miệng niệm Phật hiệu, nói - Lão nạp quy y cửa Phật mấy mươi năm, từ lâu đã không động can qua với ai, nhưng lần này thì nhịn cũng không nhịn nổi nên mới cãi nhau với y...

Thanh Thủy quán chủ cũng không nén nổi phẫn nộ, lớn tiếng nói :

– Lẽ nào lại như thế? Ô trang chủ kia khinh người quá xá, đại hòa thượng người lẽ nào lại nhịn nổi đại nhục?

Viên Minh đại sư nói :

– Lão nạp lúc ấy cố nhịn cũng không được, huống gì Ô trang chủ còn sai người đuổi lão nạp ra khỏi sơn trang, lão nạp cùng y tranh cãi với nhau, nào ngờ y còn hung hăng xuất thủ với lão nạp... Ài.

Khẩu Anh Kiệt vừa nghe thế mặt biến sắc, chàng nằm mơ cũng không dám nghĩ đại sư huynh của mình lại dám ra tay đánh Phương trượng Bạch Tháp tự.

Viên Minh đại sư nói đến đó nét mặt thay đổi, chừng như cảnh ấy đang diễn ra trước mặt, nói :

– Đã nhiều năm rồi, lão nạp không tu luyện công phu, cho nên so với Ô Đại Dã thì kém một bậc...

Khẩu Anh Kiệt quan tâm hỏi :

– Phương trượng thụ thương sao?

– Đúng thế.

Viên Minh đại sư thờ dài sóng sụt, nói tiếp :

– Điều này chỉ trách lão nạp võ nghệ không tinh, chẳng lượng sức mình, bấy giờ ra tay động thủ với Ô Đại Dã, trúng một chưởng của hắn giữa ngực, miệng thổ huyết tươi, thụ nội thương không nhẹ...

'A...' - Thanh Thủy quán chủ la lên nói :

– Hắn dám hạ độc thủ?

– Sao lại không dám.

Viên Minh đại sư cười chua chát, rồi hai tay chắp trước ngực niệm Phật hiệu nói :

– A Di Đà Phật. Thiện tai. Thiện tai... thế mà chưa hết, Ô Đại Dã nhìn thấy lão nạp thụ thương nhưng vẫn chưa tha, hắn sinh độc tâm, muốn lấy mạng lão nạp đương trường mới thôi. May khi ấy nghe báo có quý khách Thiết phu nhân quang lâm, Ô Đại Dã mới ngừng tay lại, nhưng lệnh cho hai tên tráng đinh mạng lão nạp ném xuống vực cho chết.

Cả Khẩu Anh Kiệt và Thanh Thủy quán chủ nghe thế đều thất sắc.

Viên Minh đại sư nói tiếp :

– Lão nạp thân thụ trọng thương, lại già cả, hai tên tráng đinh mang lão nạp ra khỏi sơn trang đến bên một vực núi ném xuống...

Khẩu Anh Kiệt không nói tiếng nào, nhưng trong hai ánh mắt đỏ ngầu căm hận cực điểm.

Thanh Thủy quán chủ ngược lại nôn nóng trong lòng, hỏi dồn :

– Sau đó thế nào?

Viên Minh đại sư cười nhạt nói :

– Chung quy số chưa đến thì chưa chết được, chính chiếc áo cà sa cứu lão nạp, khi rơi xuống vực, áo cà sa vướng vào vách đá, lại nói lúc ấy núi đầy sương mù che mắt bọn cầu tặc chúng kia, nhờ vậy lão nạp mới thoát chết.

'A...' - Thanh Thủy quán chủ không nén nổi, thốt lên - Thảo nào mà có một thời gian tăng huynh nằm liệt trên giường cả tháng trời, ta cứ nghĩ tăng huynh bệnh gì, thì ra là bị đánh thụ thương.

– Lão nạp bất đắc dĩ đành phải nói ra ngoài như thế...

Viên Minh đại sư mặt sa sầm, nói :

– Sau này, Ô Đại Dã còn sợ lão nạp chưa chết, cho nên sai người đến dò la tin tức, may mà lão nạp đã lường trước chuyện này, căn dặn chúng tăng cứ bảo là chưa thấy lão nạp trở về, nhờ thế mới thoát qua đại nạn.

Thanh Thủy quán chủ nói :

– Sau này tăng huynh không thể sơ suất như thế.

Viên Minh đại sư gật đầu nói :

– Lão nạp hiểu, đây là một bài học đắt giá... cho nên lão nạp đã cải pháp hiệu 'Viên Minh' thành 'Viên Không', đồng thời hết sức đề phòng người của Bạch Mã sơn trang và Vũ Nội thập nhị lệnh. Ài... sau chuyện này rồi, lão nạp cũng thay đổi quan niệm ít nhiều, không màng đến chuyện phạm tục.

Viên Minh đại sư vừa nói xong, hốt nhiên thấy Khấu Anh Kiệt đứng bật dậy, mặt chàng sạm lại hỏi :

– Nhưng lời lão Phương trượng vừa nói ra đều là sự thực chứ?

Viên Minh đại sư mặt nghiêm túc nói :

– Không có nửa câu giả dối, lẽ nào thiếu hiệp hoài nghi lão nạp xuất ngôn không thực?

Khấu Anh Kiệt nói :

– Phương trượng xin chớ hiểu nhầm. Vì chuyện này quan hệ trọng đại, cho nên tiểu sinh không thể không kiểm chứng chính xác.

Viên Minh đại sư nói :

– Người xuất gia không nói lời gian dối, thiếu hiệp nếu như còn chưa tin thì xin nhìn dấu chường ấn lão nạp bị Ô Đại Dã đánh thì biết ngay.

Nói xong lão cúi nửa trên tăng bào để lộ ngực ra.

Bên trái ngực Viên Minh đại sư một vết thâm đen hình trái tim hằn in rất rõ.

Khấu Anh Kiệt vừa nhìn thấy bất giác kinh hãi, chàng chỉ nhìn cũng nhận ra ngay đúng là vết thương ấn 'Càn Nguyên Vãn Tâm chường' của Ô Đại Dã chứ chẳng nghi.

Chàng làm sao quên được mối hận một chường của Ô Đại Dã 'ban' cho mình, dấu tích đã rõ chàng còn nghi ngờ gì nữa.

Khấu Anh Kiệt trong lòng thông hận đến cực điểm, thế nhưng vẫn không để lộ ra sắc mặt, thấp giọng nói :

– Những khổ nhục mà Phương trượng đã gánh chịu, tiểu sinh rất đồng cảm...

dẫu nói thế nào thì cũng là do tệ sư huynh sai quấy, đó cũng là lỗi của tệ sư môn, tiểu sinh thành thật tạ lỗi trước với Phương trượng, xin Phương trượng hải hàm.

Nói rồi chàng ôm quyền vái dài một cái, đoạn nói :

– Giờ tiểu sinh xin cáo từ.

Viên Minh đại sư ngơ người một lúc rồi chùng như sự tỉnh, vội hỏi :

– Khấu thiếu hiệp, thiếu hiệp định đi đâu? Có phải đến... Bạch Mã sơn trang?

Khấu Anh Kiệt nói :

– Không sai, đúng là đến Bạch Mã sơn trang.

Viên Minh đại sư và Thanh Thủy quán chủ đều ngăn người ra, nhưng Khấu Anh Kiệt nói xong đã quay người lướt nhanh xuống núi đến đầu cũng không ngoái lại.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Nhân ngoại hữu nhân

Từ ngoài xa nhìn vào Bạch Mã sơn trang giờ đây chừng như đã thay da đổi thịt không còn là Bạch Mã sơn trang của trước đây.

Chung quanh những tòa viện nguy nga đồ sộ kia là một bức tường thành được xây bằng đá thanh kiên cố cao có đến năm trượng, hai cánh cổng đại môn đen xì đóng im ỉm.

Nhớ năm xưa khi còn Lão trang chủ Quách Bạch Vân thì sơn trang chẳng những không có hộ thành bên ngoài, không hề có một hàng rào canh phòng nào.

Thậm chí bốn cánh cửa trang tiền hậu tả hữu mở quanh năm, để cho mặc khách tao nhân đến đây thưởng cảnh tùy ý ra vào. Trước tiền đường lại còn luôn bày sẵn mấy mâm trà đãi khách miễn phí, chỉ cần du khách cao hứng muốn đi dạo quanh trang một vòng thì tùy thích. Khi tối trời, nếu nhớ chân cứ báo quản trang một tiếng là lập tức được sắp đặt phòng nghỉ qua đêm với cơm nước đầy đủ.

Chính vì thế mà Bạch Mã sơn trang tuy chỉ là một sơn môn biệt phái của võ lâm, nhưng lại nổi danh trong thiên hạ như là một thắng tích để cho người ta đến du sơn ngoạn thủy.

Người trong thiên hạ kính phục vị lão tiền Trang chủ mà tôn xưng với nhiều nhã hiệu: Quách đại vương gia, Quách lão kiếm khách. Một vị chủ nhân đại phú với tính tình hòa nhân, độ lượng nhân từ, người người ca tụng không ngớt lời.

Thế mà chỉ sau một thời gian Quách lão vương gia tạ thế, tình hình trong Bạch Mã sơn trang lại thay đổi nhanh đến thế.

Bạch Mã sơn trang hiện tại không còn là Bạch Mã sơn trang năm xưa để du khách có thể tùy ý lên thưởng ngoạn thắng cảnh.

Đừng nói là tùy tiện vào sơn trang, mà chung quanh sơn trang phạm vi một dặm, người nào qua lại đây cũng thấy không được an nhiên, chỉ cần ngó nghiêng ngó ngửa thái độ đáng ngờ là lập tức có người trong sơn trang ra chặn hỏi tội ngay.

Chính vì vậy mà dần dần nơi đây vắng tích du khách, cũng chẳng ai màng đến đó làm gì, trừ phi phải có chuyện cần đến.

Như hôm nay, khi mặt trời vừa chéch núi, một thiếu niên thân vận lam bào, ngồi trên tuấn mã đen bóng thả từng bước đi lên sơn trang.

Người này không ai khác chính là Khấu Anh Kiệt.

Chàng ngừng chân lại bên sơn lão nhân, bất giác ký ức nhớ lại chuyện ba năm trước đây khi chàng lần đầu tiên đặt chân đến ngọn núi này.

Chàng làm sao quên được nửa đường gặp đại sư huynh Ô Đại Dã, đương thời bị hấn dùng 'Càn Nguyên Vấn Tâm chương' đánh rơi xuống vực núi, may có con thần mã 'Hắc Thủy Tiên' thông minh mới cứu chàng thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, nếu không thì đã trở thành oan hồn dưới vực núi từ lâu rồi.

Hiện tại trở lại nơi này, cảnh xưa tái hiện khiến chàng trong lòng xúc cảm vô tận.

Sau hồi lặng người, Khấu Anh Kiệt thả ngựa đi tiếp, trong đầu suy nghĩ miên man với bao nhiêu chuyện vừa xảy ra với chàng.

Đi chừng thêm một dặm, đột nhiên trước mắt nhìn thấy một cung môn nằm chắn ngang trước mặt, hai bên có hai tên tráng đinh thân vận kinh y, lưng giắt đao băng khoanh tay đứng gác.

Khấu Anh Kiệt nhảy xuống đất, tay nắm dây cương dẫn ngựa đi tới.

Hai tên tráng đinh thấy có người đến, đánh mắt nhìn nhau một cái, rồi một tên trong bọn bước lên một bước, quát lớn :

— Ê. Ngươi đi đâu? Sao không biết quy định nơi đây hử? Xéo đi..

Khấu Anh Kiệt thấp giọng nói :

— Ở đây có quy luật gì chứ?

Gã tráng đinh mặt tức giận nói :

— Từ lâu con đường này không cho phép đi rồi, ngươi muốn du sơn ngoạn cảnh thì đi vòng sang bên kia.

Khấu Anh Kiệt trước khi đến đây cũng lường trước những chuyện trái tai gai mắt này, cho nên chỉ nhún vai cười nhạt chọc tức chúng.

— Lão huynh nói thế là sai rồi.

Khấu Anh Kiệt cười cười, kéo dài giọng tiếp :

– Nếu như không đi được, vậy con đường này để làm gì chứ?

– Mẹ kiếp.

Tên trắng đĩnh chửi đồng một tiếng, lớn giọng thét :

– Tiểu tử nguoi chẳng có mắt hay sao mà không nhận ra nơi này là đâu chứ?

Khấu Anh Kiệt nhưn mày cười kháy :

– Ta biết rất rõ, đây là Bạch Mã sơn trang.

Tên trắng đĩnh hốt nhiên rút phất đao ra, định xông lên thì tên đồng bọn gọi lại :

– Lão Mã hãy chậm tay...

Tên rút đao đứng lại, nhưng mặt giận hầm hầm quát :

– Tên tiểu tử này rõ ràng đến đây kiếm chuyện, ta nghĩ hẳn chính là người mà Phó trang chủ quan tâm bảo chúng ta chú ý...

Tên thứ hai bước đến trước mặt Khấu Anh Kiệt, nhìn chàng một cái rồi ôm quyền hỏi :

– Thịnh giáo quý tính đại danh bằng hữu?

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Ta họ Khấu, sao chứ? Chẳng lẽ ai muốn đi qua đây cũng đều phải khai báo tên họ?

Gã hán tử cười hắc hắc để lộ hai hàm răng trắng, nhìn Khấu Anh Kiệt từ đầu đến chân nói :

– Điều ấy thì bất tất. Khấu huynh đệ có lẽ là người nơi khác đến đây nên còn chưa biết, chúng ta ở đây không tiếp khách lạ, Khấu huynh đệ nếu muốn vào sơn trang thì phải có thể nhập trang mới được.

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Ta không có.

Gã hán tử hỏi :

– Thế nguoi đến đây làm gì?

– Thăm bằng hữu.

– Ai?

– Ô Đại Dã.

Gã hán tử hơi ngó nguoi, 'Hừ' một tiếng lạnh lùng hỏi lại :

– Ô trang chủ?

Khấu Anh Kiệt nhún vai nói :

– Đó là cách xưng hô của các nguoi.

– Nguoi thấy rồi chứ.

Tên hán tử lăm lăm thanh đao trong tay quát lớn :

– Tên tiểu tử này dám gọi đích danh Ô trang chủ ra, chẳng phải là cố tình đến kiếm chuyện?

Miệng thét, chân nhảy tới, thanh đao trong tay vung lên nhắm thẳng nguoi Khấu Anh Kiệt bổ xuống ngay lập tức.

Đối phó với hạng vô danh tiểu tốt này thì Khấu Anh Kiệt chẳng cần đề ý. Chỉ thấy sợi dây cương trong tay chàng hươ lên một cái, lưỡi đao còn cách đầu chừng một tấc thì bị đầu dây cương cuộn lại.

Gã hán tử thấy đao bị dây cương cuộc chặt thì cố sức mà kéo, nhưng hán cảm thấy sợi dây cương như có một lực hút cực mạnh khiến cho lưỡi đao không hề nhúc nhích.

– Buông.

Sau tiếng hô của Khấu Anh Kiệt, thanh đao trong tay tên kia vượt khỏi tay hán bay ra ngoài. 'Keng' một tiếng, lưỡi đao chém mạnh vào một tảng đá lớn phát ra hòa quang rực lên trông đến rợn người.

Gã hán tử thì miệng la oái một tiếng, cả bàn tay hán đau buốt tưởng chừng như bị lia ra khỏi cánh tay.

Theo lẽ, hai tên này nhìn thấy Khấu Anh Kiệt đã thi lộ bản lĩnh thì gớm tay mà thôi, đằng này bọn chúng như quỷ mê tâm kiêu, tên thứ hai thò tay vào trong túi rút ra một vật, chỉ nghe 'Bốp' một tiếng bắn ra một đạo hỏa quang kèm theo làn khói xám bay vút lên trời.

Không cần nói cũng biết, đây là pháo hiệu hán bắn lên báo động bên trong.

Nói thì chậm, lúc ấy rất nhanh, gần như đồng thời với tên thứ hai bắn pháo hiệu ra thì tên thứ nhất vừa mất đao, phần nộ gầm lớn, chân nhún bay lên không tung cước nhằm thẳng xuống đầu Khấu Anh Kiệt.

Hiển nhiên tên này thân thủ không tầm thường, hán tuy mất đao nhưng lòng vẫn bất cam, nên thi triển bình sinh sở học, hai chân tung tuyệt chiêu liên hoàn cước, quyết hạ cho bằng được đối phương.

Tên này chừng như hiểu ra thiếu niên không mòi mà đến này rất lợi hại, nên khi thể cước vừa tới thì hai tay tung tiếp hai chưởng cùng đánh xuống, chưởng cước hợp thức tạo thành một sát chiêu cực kỳ lợi hại.

Khấu Anh Kiệt vốn ban đầu cứ ngỡ hai tên này chỉ là hai tên tráng đinh canh gác tầm thường, nào nghĩ chúng lại có võ công cao cường như thế, giờ nhìn thấy hán ra sát chiêu này mới hiểu chúng không phải là tay tầm thường.

Nên biết, từ sau khi Vũ Nội nhị thập tứ lệnh mấy phen bị thảm bại dưới tay Khấu Anh Kiệt, nên tin tức truyền đến khiến bọn người trong Bạch Mã sơn trang rất cẩn thận canh phòng. Tên Phó trang chủ 'Trì Đa Tình' Hứa Đặc càng hết sức khẩn trương, phân bổ thân thủ một cách chặt chẽ, cho nên đã phái bọn thủ hạ đắc lực gọi là 'Thất Tinh Cang' canh giữ hai lộ yếu hiểm lên núi.

Hiện tại hai tên hắc y hán tử này chính là hai tên trong 'Thất Tinh Cang', một tên gọi là 'Hắc Tâm Chưởng' Hưởng Thất, cũng chính là tên vừa ra tay với Khấu Anh Kiệt. Tên còn lại gọi là 'Phi Thoa Thủ' Liễu Nguyên.

Hôm nay là ngày đầu tiên bọn chúng lên ban, nào ngờ cũng là ngày xui tận mạng của chúng khi gặp phải từ đối đầu của chúng - Khấu Anh Kiệt.

Hai tên này tuy đã nghe cảnh báo về nhân vật Khấu Anh Kiệt võ công xuất quỷ nhập thần, nhưng bản tính ngã mạng của chúng khi nào chịu rơi lệ mà chưa nhìn thấy quan tài bao giờ.

Lại nói lúc này 'Hắc Tâm Chưởng' Hưởng Thất thân hình tung lên không đang giáng liên hoàn cước xuống đầu Khấu Anh Kiệt, nhưng song cước của hán như đập xuống một đệm khí đàn hồi hất tung ngược người hán lên không.

Gần như đúng lúc ấy, sợi dây cương trong tay Khấu Anh Kiệt một lần nữa tung vút lên theo, chỉ nghe 'Bốp' một tiếng, đầu dây đã quấn lấy chân hán. Khấu Anh Kiệt hất nhẹ tay một cái và thân hình to lớn của 'Hắc Tâm Chưởng' Hưởng Thất như quả bóng xi hơi bay vút ra ngoài xa.

'Bình' một tiếng, thân hình hán va vào khối đá bên đường, miệng không kịp kêu lên tiếng nào nằm lăn ra đất chết tốt.

Mọi chuyện xảy ra nói thì dài nhưng kỳ thật chỉ trong chớp mắt, từ đầu đến giờ Khấu Anh Kiệt ra tay một cách nhẹ nhàng, đến chân cũng chưa di chuyển nửa bước.

'Phi Thoa Thủ' Liễu Nguyên kịp bắn pháo hiệu lên thông báo bên trong, chợt nhìn thấy đồng bọn bị ném chết tốt, trong lòng cả kinh, hồn tiêu phách tán, chẳng giữ được bình tĩnh nhảy thoái về sau cả trượng, miệng la lớn :

– Tiểu tử... ngươi chán sống.

'Soạt' một tiếng, miệng thét, tay rút phất thanh 'ngư lân đao' ra lăm lăm trong tay, thế nhưng chân không dám tiến lên nửa bước.

Khấu Anh Kiệt cứ lăm như không hề nhìn thấy, tay nắm dây cương dắt ngựa thung thủng đi tới.

'Phi Thoa Thủ' Liễu Nguyên thấy Khấu Anh Kiệt đến mắt cũng không thèm nhìn mình mà cứ dẫn ngựa đi thẳng đến trước mặt thì chẳng thể nào chịu nổi, thoái lui thì hán không thể làm được, nhưng tấn công thì hán hiểu vô cùng nguy hiểm.

Nhưng chức trách hán phải làm, đối phương đã đến ngay trước mặt, hán không thể thoái lui nữa, hán nghiêng răng thét lên :

– Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Trong tiếng thét, thanh 'ngư lân đao' vung lên chém xuống một chiêu 'Phi Ưng Bỏ Thỏ' xả vào ngay giữa người Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt tuy nói không thèm chú ý đến đối phương, nhưng kỳ thực một cử động nhỏ của 'Phi Thoa Thủ' Liễu Nguyên không qua nổi mắt chàng chờ khi ánh đao đến ngay trước mặt, chỉ thấy chàng lách người nhanh như chớp sang trái một bộ vừa đủ thanh đao rơi vào khoảng không trước mặt.

Chẳng để cho 'Phi Thoa Thủ' Liễu Nguyên kịp rút đao trở về, Khấu Anh Kiệt vung tay bỏ tới, nhưng không phải đánh người mà là bắt đao.

'Phi Thoa Thủ' Liễu Nguyên thân hình đang bỏ tới theo thế đao thì khựng lại, lưỡi đao bị kẹp cứng trong hai ngón tay đối phương cứ như một gong kim, tiếp đó một cổ hành khí theo thân đao truyền qua tay hắn khiến toàn thân hắn run bắn lên, nhưng hắn vẫn cố sống cố chết không chịu buông đao ra.

Qua một lúc, thân hình 'Phi Thoa Thủ' Liễu Nguyên bắt đầu run run lên bần bật, rồi từ từ ngã sang một bên nằm cứng đờ trên đất.

Khấu Anh Kiệt lần này hồi son để thanh trủng son môn, chấn hưng sư đồ, trong lòng bao nhiêu hận thù trời dấy, gấp bội người của Vũ Nội nhị thập tứ lệnh hung hăng này thì khi nào tha thứ cho chúng.

Nhưng đúng lúc này tiếng áo lướt gió vang lên, Khấu Anh Kiệt liếc mắt nhìn mới nhận ra từ hai đầu sơn cốc hai toán người xuất hiện.

Mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Khấu Anh Kiệt, cho nên chàng cứ bình thản như không, tay dắt ngựa thông thả đi tiếp.

Hai toán người kia một toán mặc áo lam, một toán mặc áo xám, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Khấu Anh Kiệt, không ai bảo ai vây thành hai cánh.

Khấu Anh Kiệt dừng chân đứng lại, quét mắt nhìn một lượt, hai toán kia cả thấy mười sáu người, tuy hai toán ăn mặc y phục có khác, nhưng tên nào cũng giắt đao sau lưng, vai trái lại đeo thêm cung tên, cứ nhìn bọn chúng xuất hiện và xếp đội hình bao vây cũng biết chúng được huấn luyện rất kỹ.

Mười sáu đao thủ vây thành hình cánh cung, mười sáu cặp mắt tập trung vào người Khấu Anh Kiệt, nhưng đứng im phăng phắc, không có một cử động nhỏ, chừng như chúng đang chờ đợi ai.

Quả nhiên không sai.

Chỉ sau một chốc, từ sơn cốc hai bóng áo đỏ như hai cánh hồng điều lướt tới rất nhanh.

Cứ nhìn khinh công hai người này cũng biết thân thủ bất phàm, cách ngoài trăm trượng mà nháy mắt đã tới nơi.

Khấu Anh Kiệt ngưng mắt nhìn hai người này, hai khuôn mặt xa lạ trước giờ chàng chưa từng gặp qua.

Hai người này nhìn tuổi tác thì chỉ chừng trên dưới ba mươi, có một điều kỳ lạ là bọn họ giống nhau như hai hạt nước, chỉ nhìn cũng nhận ra ngay bọn họ nhất định là huynh đệ song sinh chứ chẳng nghi.

Nếu thật tình ý để nhận ra điểm khác nhau giữa hai nhân vật này là một người dái tai bên phải, còn một người dái tai bên trái đều khuyết mất một miếng cứ như bị dao cắt, không hiểu do bẩm sinh hay là có người cắt để phân biệt chúng.

Cả hai thân vận kinh trang màu xanh thẫm, bên ngoài khoác hai tấm choàng màu đỏ tươi. Người đứng bên phải trên lưng giắt chéo cặp 'Khô Lâu Chùy', còn người bên trái dùng một thanh 'Liễu Diệp Miên Đao'.

Hai nhân vật này với Khấu Anh Kiệt thì là lần đầu tiên chạm mặt, nhưng đối với người trong Vũ Nội nhị thập tứ lệnh thì không ai không biết hai nhân vật này.

Nên biết cặp huynh đệ song sinh này chính là hai tay thủ hạ được ưu ái dưới trướng Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường, cả hai còn có ngoại hiệu chung là 'Nộ Giang Song Đồng'. Tên dụng cặp 'Khô Lâu Chùy' tên là Giang Thiên Tà, còn tên dụng thanh 'Liễu Diệp Miên Đao' là Giang Thiên Hữu.

Về lai lịch của cặp huynh đệ song sinh này thì ít người biết, nhưng chung quy cũng có lời đồn đại trên giang hồ, bọn chúng là người Hán gốc Miêu, từ nhỏ đã luyện tuyệt kỹ khinh công 'xuyên lâm nhập sơn', về sau được một nhân vật dị nhân ở Miêu Cương là 'Thanh Mao Thủ' Lâm Thiết Hoảng thu nhận làm đệ tử truyền cho võ nghệ.

Còn về nhân vật quái dị 'Thanh Mao Thủ' Lâm Thiết Hoảng thì có rất nhiều truyền thuyết trong giang hồ, nhưng mỗi người nói một cách, thêm thắt ít nhiều, nhưng chung quy số người gặp được lão ta thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có điều, trong số người 'trên đầu ngón tay' ấy lại có vị Tổng lệnh chủ Vũ Nội nhị thập tứ lệnh - Thiết Hải Đường. Nghe nói hai nhân vật hùng mạnh này từng có vài lần vô tình gặp nhau, sau đó 'Thanh Mao Thủ' Lâm Thiết Hoảng ẩn cư trên Miêu Cương mới mang hai vị ái đồ của mình ký thác cho Thiết Hải Đường.

Quan hệ giữa họ bí ẩn thế nào thì người ngoài không làm sao biết được.

Thiết Hải Đường hiển nhiên rất trọng dụng Giang thị huynh đệ, cho nên vừa mới về đầu nhập dưới trướng đã phái đến Bạch Mã sơn trang, đủ thấy coi trọng bọn họ như thế nào rồi.

'Nộ Giang Song Đồng' vốn tính khí quái dị, coi trời bằng vung, giờ lại được Thiết Hải Đường ưu ái thì càng lộng hành. Trong Vũ Nội nhị thập tứ lệnh ngoài Thiết Hải Đường ra chừng như chúng chẳng chịu thua một ai.

Thời gian này vừa mới đến Bạch Mã sơn trang, chẳng có việc gì làm suốt ngày rượu chè ăn chơi, nhàn cư sinh chuyện, mấy lần gây gổ nhau với cả Ô Đại Dã, may mà Phó trang chủ 'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc khéo dàn xếp mới tránh được can qua. Tuy thế song phương trong lòng vẫn rất căm nhau.

Nhưng cũng chính vì thế mà huynh đệ bọn chúng càng tỏ ra hồng hách kiêu căng, muốn làm gì thì làm chẳng coi ai ra gì, người trong Bạch Mã sơn trang không ai không biết.

Từ trên xuống dưới có không ít người căm ghét chúng, nhưng chẳng ai lên tiếng để tránh rước họa vào thân.

Hôm nay nghe tin Khẩu Anh Kiệt đến, đúng là đối tượng mà Giang thị huynh đệ mong đợi từ lâu, chúng khi nào chịu bỏ qua cơ hội này ra tay lập công lấy lòng Tổng lệnh chủ.

Lúc này cả hai thân hình đứng lại ngay trước mặt Khẩu Anh Kiệt phân làm hai bên tả hữu. Cứ nhìn thân pháp mau lẹ mà dùng chân nhẹ nhàng đến một hạt bụi cũng không bay lên, đủ biết huynh đệ chúng thân thủ thế nào rồi, đúng là 'động như phong, tĩnh như sơn' quyết chẳng sai.

Người giắt 'Khô Lâu Chùy' đứng bên trái là Giang Thiên Tả vượt lên trước một bước, chỉ thẳng tay vào Khẩu Anh Kiệt hất hàm hỏi :

– Tiểu tử... ngươi dám đến đây quấy nhiễu ư? Bất hân cho ta...

Hắn vừa hạ lệnh, lập tức hai tên trong đám lam y đao thủ nhảy ra, đồng quát lớn một tiếng, cả hai vung kiếm chớp thẳng vào ngực Khẩu Anh Kiệt.

Khẩu Anh Kiệt vốn không để mắt đến bọn tay chân này, mà mục đích chính là hai nhân vật mặc áo đỏ kia. Cho nên khi thấy chúng nhảy bổ vào xuất kiếm đánh tới, chỉ huy nhanh người xuống khiến cả hai hăng hực, nhưng cả hai khi nào chịu thôi, tay biến chiêu đánh vào hông sườn của chàng.

Khẩu Anh Kiệt muốn nhanh chóng dẹp bọn này để vào trang, chàng chỉ 'Hừ' một tiếng, tiện tay vung ra chớp cả hai tên nhấc lên ném mạnh một cái.

Hai tên lam y hán từ thân hình như hai quả bóng, muốn kháng cự lại cũng không được, văng ngược ra ngoài và vào vách núi rú lên hai tiếng chết tốt.

Sự tình xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi tại trường duy nhất bọn Giang thị huynh đệ mới nhìn rõ Khẩu Anh Kiệt ra tay thế nào, nhất thời cả bọn mười mấy tên cả kinh la lên thất thanh.

Trong con kinh hãi lẫn tức giận, tiếng đao rút ra soàn soạt, mười mấy tên đao thủ chỉ chực xông vào quần đả.

Nhưng Giang thị huynh đệ nhìn thấy Khẩu Anh Kiệt chỉ mới ra tay một cái đã chiêu hồn hai tên thuộc hạ thì hiểu gặp phải đại đối đầu, chúng phải ra tay mới được.

Giang Thiên Hữu giờ tay lên quát bằng giọng Hán cứng nhắc :

– Các ngươi lui ra. Tên này phải để huynh đệ ta đối phó.

Bọn tay chân hạ tay đao lăm lăm trong tay, nhưng mắt nhìn thấy hai tên đồng bọn chết thảm nhanh như thế thì đều không khỏi rung động tinh thần, giờ nghe Giang Thiên Hữu quát thế chẳng khác nào sinh lộ được mở, chẳng ai bảo ai đều thoái xa về sau.

Giang thị huynh đệ chừng như trong lòng đã hiểu hôm nay gặp nhân vật nào, cho nên không dám khinh thị, chúng dùng Miêu ngữ nói với nhau mấy câu rồi lập tức phân ra hai hướng tiến hậu vây Khẩu Anh Kiệt vào giữa.

Khẩu Anh Kiệt cười nhạt một tiếng, không hề vội vàng, ung dung quay người lại dắt con ngựa buộc vào một gốc cây bên đường rồi trở lại nguyên vị. Tuy thân thái chàng vẫn ung dung tự tại, nhưng từ trong hai ánh mắt thì lộ ra sát khí ngưng nhìn vào người Giang Thiên Hữu đang đứng ở chính diện.

Có lẽ Giang thị huynh đệ cũng có chủ ý như thế, cho nên Khẩu Anh Kiệt tập trung ánh mắt vào Giang Thiên Hữu ở trước mặt, thì phía sau lưng Giang Thiên Tả từ từ tiến lên.

Khẩu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Huynh đệ hai người là nhân vật phương nào sao lại hỗn nhập vào Bạch Mã sơn trang này?

Giang Thiên Hữu cười gằn nói :

– Tiểu tử, có lẽ chỉ mình ngươi mới còn không biết huynh đệ Giang thị chúng ta mà thôi, nếu hôm nay ngươi định nhập sơn gây náo thì xem như ngươi tận số rồi.

Khẩu Anh Kiệt nhún vai cười khẩy nói :

– Chưa hẳn như thế, chỉ e lũ các ngươi nhanh rời khỏi đất này thì may ra còn toàn mạng.

'Hắc hắc...' - Giang Thiên Hữu cất tiếng cười lớn, chỉ tay vào Khẩu Anh Kiệt nói :

– Ngươi đúng là có mắt không trông, khua môi múa mép, lão gia phải cho ngươi biết thế nào là lễ độ.

Nói rồi, sấn chân lên, tay phát ra một luồng tấn công vào tiền bộ.

Nhưng đúng lúc này, Khấu Anh Kiệt linh cảm nhận ra được có tiếng gió từ phía sau, chàng tuy không hề nhìn lại, nhưng cũng hiểu điều gì xảy ra.

– Hừ. Đúng là các người chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ.

Chàng nói chưa dứt câu thì phía trước một luồng của Giang Thiên Hữu đã đánh tới Đan Điền, còn phía sau kinh phong ập xuống Nhật Nguyệt đại huyết.

Nghe tiếng kinh phong biết được đối phương, Khấu Anh Kiệt thăm hiểu ngay công lực hai người này không phải tầm thường, nhưng cứ nhìn một trước một sau vậy đánh thế này, thì tên đứng tiền diện chỉ hơi tương thanh thế là chính, còn sát chiêu chính là tên phía sau lưng.

Trong đầu nghĩ nhanh, tay phát một luồng đánh về phía trước, rồi nhanh như chớp quay người một vòng, luồng thế biến thức vừa khéo song luồng của Giang Thiên Tả đến ngay trước mặt.

Giang Thiên Tả nằm mộng cũng không ngờ Khấu Anh Kiệt ứng biến nhanh như thế, song luồng trực đầu, chỉ nghe 'bình bình' hai tiếng cực lớn. Khấu Anh Kiệt đã trở lại nguyên vị, mặt vẫn đối diện với Giang Thiên Hữu, cứ như chàng chưa từng di chuyển.

Bọn người có mặt tại trường đều chấn động kinh ngạc, rành rành nhìn thấy Khấu Anh Kiệt phát luồng đánh trả Giang Thiên Hữu, nhưng Giang Thiên Hữu bị một cổ kinh phong bức lùi một bước không nói, ngược lại Giang Thiên Tả thân hình lao đảo, chân như người say rượu thoái liên về sau bảy tám bước dài.

Khuôn mặt vốn xạm đen đỏ gay như sung lên, hai tay ôm ngực, mồ hôi máu tươi, rồi như con diều đứt dây thả rơi phịch trên đất.

Giang Thiên Hữu không ngờ một chiêu đầu tiên huynh đệ hấn ra tay lại thủ bại như thế, nhất thời con giận xông lên tột đỉnh, hét dài một tiếng nhảy bổ người tới.

Hai thanh miên đao trong tay hấn vung lên chém xuống theo hình chữ thập, ánh đao loang loáng nghe đến rợn người.

Nhưng không hiểu Khấu Anh Kiệt đã thi triển thân pháp thế nào mà chiêu đao của hấn chỉ rơi vào khoảng không.

Chúng nhân đứng chung quanh hoa cả mắt lên, không kịp nhìn song phương ra tay như thế nào.

Qua thất bại của Giang Thiên Tả vừa rồi, Giang Thiên Hữu giờ vào chiêu thận trọng hơn. Cho nên khi vừa nhận ra chiêu đao không thành hấn lập tức nhún chân nhảy về sau. Nhảy tới vào chiêu rồi thủ đao thoái lui, nói thì chậm nhưng diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Nhìn lại Khấu Anh Kiệt vẫn đứng nguyên vị trí, cơ hồ chưa từng dịch chuyển, song luồng án ngang trước ngực từ từ hạ xuống.

Giang Thiên Hữu nhìn thần thái ung dung của Khấu Anh Kiệt mà toát mồ hôi, hiểu hôm nay gặp phải đại địch. Thế nhưng hấn khi nào cam chịu rút lui một cách nhục nhã thế này, huống gì hấn hận Khấu Anh Kiệt vừa đã thương người huynh đệ song sinh của hấn Giang Thiên Tả, khi nào hấn chịu để yên.

Bốn ánh mắt như có nam châm cứ ngưng nhìn vào nhau, hai thân hình bất động như hai pho tượng.

Phút chốc toàn trường một không khí nặng nề đầy sát cơ bao trùm đến nghẹt thở.

Mười mấy tên đao thủ như bị thôi miên, há hốc mồm miệng chăm chú nhìn vào trường đấu.

Giang Thiên Tả sau khi ngã người trên đất được hai tay thủ hạ chạy đến đỡ đứng lên, hấn trong lòng đầy căm hận Khấu Anh Kiệt, nhưng trên mặt thì vẫn chưa hết nét kinh hãi. Hấn nghiêng răng căm tức, dùng Miêu ngữ nói một tràng gì đó với Giang Thiên Hữu.

Giang Thiên Hữu đột nhiên thay đổi đao pháp, hai thanh miên đao nhập lại làm một, hai tay nắm lấy chuôi đao, tay dưới đao trên vận lực làm thân đao cứng thẳng chìa lên trời.

Khấu Anh Kiệt nhìn chỉ cười nhạt nói :

– Người định thi thổ đao pháp huyền đao vận khí chăng? Ài... ta xem ra không nên...

Giang Thiên Hữu bị kích một câu, 'Hừ' một tiếng lạnh lùng, nửa câu chẳng nói, hai tay từ từ giơ đao cao lên quá đầu, không hiểu hấn đang chuẩn bị ra thế đao gì.

Nhưng chỉ trong chớp mắt mọi chuyện đã diễn ra, chỉ thấy Giang Thiên Hữu tay rung lên rất nhanh, hai thanh huyền đao bắt đầu múa lượn theo tay của hấn, từ đó đao ảnh một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân thành tám, cứ như thế chỉ sau một lúc đao ảnh thành rừng trùng lấp cả không gian.

Khấu Anh Kiệt hơi giật mình, không ngờ Giang Thiên Hữu thi triển đao pháp 'Nhất Đao Vạn Ảnh' lợi hại như thế, chàng hiểu chỉ cần đối phương bị hoa mắt bởi đao ảnh trước mắt mà thất thần một chút coi như đầu lia khỏi cổ.

Bọn thủ hạ họ Giang như bị thôi miên bởi màn đao ảnh, trong lòng hề hả thầm thần phục đao pháp của họ Giang, đồng thời nghĩ lần này thì Khấu Anh

Kiệt khó tránh khỏi loạn đao trăm thủ.

Khẩu Anh Kiệt sau chút kinh ngạc, nhếch mép cười nhạt nói :

– Chỉ một chút tiểu xảo này thì làm gì được ta...

Giang Thiên Hữu đột nhiên thét lên một tiếng, bộ cước di chuyển nhanh tới trước ba bước, tay đao múa càng nhanh hơn, thế càng mạnh hơn.

Khẩu Anh Kiệt lạnh giọng :

– Ta đã nhìn ra chỗ yếu trong thế đao của ngươi, ngươi không tin thì cứ vào đi.

Chàng vừa nói dứt lời, Giang Thiên Hữu gầm lên một tiếng, thân hình nhào tới, cả màn đao ập xuống đầu Khẩu Anh Kiệt.

Quả là một chiêu đao lợi hại.

Nên biết dụng đao đã khó, mà dùng nhuyễn đao càng khó hơn, dụng nhuyễn đao thì triển đạt đến cảnh giới như Giang Thiên Hữu quả không được nhiều người, một chiêu 'nhất đao vạn ảnh' của Giang Thiên Hữu khiến cho đối phương bao nhiêu đại huyết trên người như bị phủ lấp.

Lúc này nhìn Khẩu Anh Kiệt chỉ còn là một bóng nhân ảnh mờ nhạt trong làn đao quang, hiển nhiên chàng đã bị trùm kín bởi đao ảnh của Giang Thiên Hữu.

Thoạt nhìn cứ ngỡ Khẩu Anh Kiệt khó thoát nổi thế đao này, nhưng Giang Thiên Hữu chỉ hận mình hôm nay đã ra đao không đúng đối thủ.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, Giang Thiên Hữu vừa nhào người tới, trong màn đao ảnh chỉ nghe một tiếng như long ngâm, rồi 'Khôngong... khôngong... khôngong..' liên trận đao thép chạm vào nhau, khi màn đao vừa biến mất thì Giang Thiên Hữu thân hình loạn choạng thoái lùi về sau.

Bọn đao thủ đứng ngoài còn chưa kịp mừng thì đã thất kinh hồn vía, chung quy bọn chúng không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Khi màn đao biến mất rồi mới nhìn thấy Giang Thiên Hữu bị đảo ra ngoài, còn nhuyễn đao thì nằm trong tay Khẩu Anh Kiệt, cả bọn chấn động kinh ngạc tột độ.

Giang Thiên Hữu chân lùi chưa được mấy bước, nhuyễn đao trong tay Khẩu Anh Kiệt loáng lên sáng lạnh rồi ngưng lại ngay trên vai Giang Thiên Hữu khiến hắn hoảng hồn đứng chết lạng người.

Bọn đao thủ mắt nhìn thấy vậy đều la ó lên kinh hoảng, nhất thời há hốc mồm miệng, giương mắt mà nhìn không biết phải nên làm gì.

Giang Thiên Hữu mặt xanh như tàu lá, cho dù hắn anh hùng đến đâu mà đao đã kề cổ thì cũng phải khiếp, bất giác cả người run mạnh mồ hôi đầm lưng.

– Ngươi... ngươi không thể giết ta...

Một lúc hắn mới ấp a ập úng thốt lên được một câu.

Khẩu Anh Kiệt cười nhạt lãnh lạnh hỏi lại :

– Vì sao không thể?

– Bởi vì...

Giang Thiên Hữu nhìn đồng bọn rồi rướn cao cổ về hào hùng nói :

– Giữa chúng ta xưa không thù nay không oán, nếu như ngươi giết ta thì mối thù này... ngươi phải trả giá đắt.

'Hắc hắc' - Khẩu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Cũng được, nghĩ tình ngươi thân thủ không tệ, ta tha mạng cho ngươi lần này. Mau báo tính danh ra.

Giang Thiên Hữu trong lòng nhẹ đi, nói :

– Giang Thiên Hữu.

Khẩu Anh Kiệt đưa mắt nhìn về phía Giang Thiên Tả, cười nói :

– Nếu thế người huynh đệ song sinh với ngươi nhất định là Giang Thiên Tả?

Giang Thiên Hữu 'hừ' một tiếng đáp :

– Không sai.

Hai ánh mắt hắn lão liên nhìn trên người Khẩu Anh Kiệt, lạnh giọng nói :

– Người có thể nhắc đao ra rồi nói chuyện chứ?

– Có gì mà không được.

Khấu Anh Kiệt cười đáp, rồi chỉ thấy ánh đao loáng lên lướt ngang qua trên đầu Giang Thiên Hữu.

Giang Thiên Hữu sợ toát mồ hôi, rụt cổ thụp đầu xuống theo bản năng, chỉ thấy một cổ hàn khí đi ngang qua trên cổ khiến hắn lạnh cả người. Đến khi hắn hoàn hồn lại rồi mới hay bị chiêu đao vừa rồi của Khấu Anh Kiệt hốt bay một mảng tóc, mặt trắng bệch không còn chút máu.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Huynh đệ các ngươi chỉ có một chút bản lĩnh này mà cũng dám xem trời bằng vung, thêm vuốt cho hổ, đúng là chẳng biết trời cao đất dày. Hừ... không cần được ta đâu.

Chàng vừa nói dứt lời thì nghe hai tiếng pháo hiệu trỗi lên, từ trên sơn cương bóng người dày đặc, đều là người trong Bạch Mã sơn trang ủa ra.

Khấu Anh Kiệt thở dài nói :

– Một lũ không biết sống chết là gì.

Chàng nói rồi, ánh mắt ngưng nhìn lên người Giang Thiên Hữu, bất giác trong đầu lóe lên một ý, nói :

– Giang băng hữu, đã thế này thì ngươi phải đưa ta lên sơn trang vậy.

Nói rồi, tay đao rung lên phát ra một làn bạch quang trùm xuống người Giang Thiên Hữu.

Giang Thiên Hữu là tay đao thủ thượng thặng, nhưng lúc này nhận ra đối phương vận đao phát ra 'Cang Khí', bằng vào lối thi triển khí công này cũng đủ để hắn hiểu đao pháp của hắn còn kém xa đối phương. Hắn thâm hiểu, với cách vận đao này thì đến sư phụ của hắn mới làm được, một khi vận khí vào đao phát ra 'Cang Khí' thì chuyện lấy đầu người dễ như trở bàn tay.

Khấu Anh Kiệt giọng lạnh lạnh nói :

– Sao, Giang băng hữu, ngươi không chấp nhận ư?

Giang Thiên Hữu trong tình cảnh này còn cách nào hơn ngoại việc thuận theo lời đối phương, nén tiếng thở dài cắn răng nói :

– Được. Có điều ngươi đừng mong thoát khỏi Bạch Mã sơn trang.

Khấu Anh Kiệt cười lớn nói :

– Ngươi nhầm rồi. Bạch Mã sơn trang là sư môn cố cư của ta, ta lần này trở về là định ở lại lâu tại đây, khi nào lại có ý ra đi. Ha ha...

Rồi chuyển ánh mắt nhìn về phía Giang Thiên Tả lại nói :

– Vị Giang huynh đệ kia, nhờ ngươi dẫn ngựa giúp ta.

Giang Thiên Tả trong lòng còn tức anh ách, nhưng mắt nhìn vị huynh đệ song sinh của mình tính mạng đang nằm trong tay Khấu Anh Kiệt, khi nào dám vọng động trái lời, đành bước tới cỡi ngựa.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Giang Thiên Hữu, giờ thì chúng ta đi.

Bao nhiêu ánh mắt của người trong Bạch Mã sơn trang chỉ đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt đi bên cạnh Giang Thiên Hữu, không một người nào dám manh động.

Từ đây đến chính môn sơn trang, dọc đường chỉ thấy toàn là người của Bạch Mã sơn trang, những người này đương nhiên nhận được tin triệu tập khẩn cấp mà đến.

Nhưng nhìn thấy Giang thị huynh đệ đi vào thì không một ai ngăn cản.

Khấu Anh Kiệt được huynh đệ họ Giang 'tháp tùng', cho nên cứ dửng dưng đi vào đại môn Bạch Mã sơn trang, rồi tiến thẳng đến một đại sảnh thạch lâu nguy nga bề thế.

Đứng ngay trước đại sảnh to lớn tráng lệ, nhìn lại cơ nghiệp của sư phụ năm xưa, Khấu Anh Kiệt trong lòng không khỏi xúc cảm ngậm ngùi.

Nhưng lại nhớ đến hai vị sư huynh bức hại mình và vị sư muội vô tình, tự nhiên trong lòng chàng lạnh đi.

Trong đám người đang có mặt tại đây, có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc với chàng. Những người này phát hiện ra có Khấu Anh Kiệt đến thì đều kinh hoảng, không cần nói cũng biết đã có người phi báo rồi.

Khấu Anh Kiệt ném thanh miên đao xuống đất, nhưng lúc này mới phát hiện ra bọn Giang thị huynh đệ đã thừa cơ tháo chạy ra ngoài rồi, chàng cười nhạt rồi định bước chân vào đại sảnh, hốt nhiên cánh cửa đại môn mở rộng, một lão nhân bận áo tía và hai thiếu niên áo bạc từ bên trong đại sảnh bước nhanh ra.

Khấu Anh Kiệt chân vừa bước đi thì đã phải dừng lại, ba người kia chẳng mấy chốc đến ngay trước mặt chàng.

Với ba người này mà nói thì đều xa lạ với chàng, lão già nhìn chừng trên dưới lục tuần, mặt đen cảm nhẵn, đôi đồng tử thì lõm sâu vào trong hố mắt, từ đó chiếu ra hai luồng nhân quang đầy uy lực. Chỉ bằng chiếc áo gấm tía sang trọng, cũng biết ngay lão ta tất phải là một trong những người đầu não của sơn trang.

Hai thiếu niên thì tóc búi cột dài, áo chềnh lưng đai, tướng mạo phi phàm, cứ nhìn cử chỉ ngoại mạo của họ cũng đoán được đều là hàng thân thủ cao thâm.

Lão thiếu ba người bước tới trước mặt Khấu Anh Kiệt thì ngừng lại, lão nhân chưa nói đã cười ha hả, ôm quyền xá dài hỏi :

– Túc hạ có phải là Khấu Anh Kiệt thiếu hiệp?

Khấu Anh Kiệt lạnh giọng đáp :

– Chính là nô tài, dám hỏi tôn giá là ai?

Lão già mỉm cười nói :

– Thất kính. Thất kính. Lão phu là Hứa Đặc... nhờ được Ô trang chủ ưu ái mà cất nhắc nhậm chức Phó trang chủ của bản trang.

– A. Thì ra là Hứa Đặc.

Khấu Anh Kiệt không nén nổi tức giận hiện ra ngoài mặt, lạnh giọng nói :

– Đại danh tôn giá nổi tiếng từ lâu.

– Nào dám. Nào dám.

Nguyên người này mệnh danh là 'Trí Đa Tinh', giữ tới chức Phó trang chủ, lão ta khiêm tốn một câu rồi nói :

– Lão phu khi mới nhậm chức đã nghe Trang chủ nhắc đến đại danh của Khấu thiếu hiệp, hôm nay được diện kiến thật là vinh hạnh, đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Nào. Mời, mời,... ở đây không phải là chỗ tiếp khách, Khấu thiếu hiệp mời vào trong ngồi dùng chén trà.

Khấu Anh Kiệt mặt lạnh lại :

– Lời của Hứa lão huynh nói không sai, thế nhưng tại hạ đến đây không phải ở cương vị là khách.

Hứa Đặc hơi ngớ người, nhưng rồi lập tức hiểu ra hàm ý trong câu nói đối phương :

– Vâng. Nói đúng lắm, nói đúng lắm... Lão phu ăn nói không lựa lời, xin Khấu thiếu hiệp hải hà. Thiếu hiệp, mời.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Mưu hồng thân vong

Bấy giờ hắc y lão nhân nói rồi liền tránh sang một bên nhường đường.

Khấu Anh Kiệt sải chân đi vào trong đại sảnh, nhìn thấy ngay giữa đại sảnh đặt một chiếc ghế thái sư cực kỳ khí phái, tường chung quanh treo toàn tranh thư pháp đại tự, xen kẽ vào đó là những đồ cổ sành sứ đủ màu nằm trong lồng kính, khiến cho đại sảnh càng trở nên hoa mỹ tráng lệ.

Ngay chính giữa treo một bức hoành lớn viết bốn chữ theo lối đại tự 'Bạch Mã sơn trang', ngay chỗ lạc khoản lại ghi 'Năm Ất Hợi, Thiết Hải Đường viết'.

Khấu Anh Kiệt mất nhìn mà lòng cay cay, cứ nghĩ đến cơ nghiệp to lớn này của ân sư, sau khi bị sát hại thì lại rơi vào trong tay kẻ thù, nghĩ thế tự nhiên máu trong người chàng sôi lên, chỉ muốn nhanh chóng đem hết thù hận này ra thanh toán bằng hết với cừu nhân.

Khấu Anh Kiệt hai mắt như hòa nộ là nhòe đi, chừng như chàng nhìn mà không thấy gì những thứ trước mắt nữa.

Như trước đã nói, tòa đại sảnh nằm vị trí trung tâm này có hình lục giác, trên mỗi bức tường đều có một cánh cửa thông qua một tòa thạch lâu, lối kiến trúc này theo kiểu 'lục ngoại nhất trung'.

Mấy năm trước khi Khấu Anh Kiệt đưa linh cữu ân sư về đây thì tòa đại sảnh này biến thành linh đường, linh cữu của Quách Bạch Vân quân ngay chính giữa đại sảnh này.

Cũng chính ngay trong đại sảnh này, chàng đã kháng cự lại công lực vô địch của Thiết Hải Đường, chịu không biết bao nhiêu nỗi nhục, giờ mất nhìn cảnh cũ không sao nén nổi lòng hận dâng trào, chỉ muốn tìm ngay Thiết Hải Đường tính sổ.

'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc ngồi xuống đối diện với Khấu Anh Kiệt, hai gã ngân y thiếu niên lập tức đứng hầu hai bên ngay sau lưng lão ta, nhìn cũng biết hai tên này phải là cận vệ thân tín của lão ta.

Trong đại sảnh, ngoài bọn họ bốn người ra thì ở mỗi cánh cửa đều có hai tên hán tử thân vận kim y, lưng giắt một chiếc búa lưỡi có cán dài gọi là 'Tuyệt Hoa phủ'.

Không cần nói cũng biết, Bạch Mã sơn trang hôm nay không còn là Bạch Mã sơn trang năm xưa nữa rồi. Thiết Hải Đường đã không tiếc tiền của vung ra để biến nó trở thành nguy nga tráng lệ, nhưng tâm địa của hán thể nào thì người ta cũng rõ rồi.

Lại nói, lúc này vừa an tọa xong, hai thiếu nữ thân hình eo lá thướt tha, một cô bung bình trà, một cô bung khay chén, đặt xuống trường án, rót ra hai chén trà mời khách và Phó trang chủ rồi thoái lui ngay.

Hứa Đặc cười và là mấy tiếng khơi chuyện, nói :

– Thiếu hiệp mời dùng chén trà, nghỉ ngơi một chút để lão phu bảo chúng chuẩn bị phòng nghỉ ở tiếp tân đường..

Khấu Anh Kiệt cắt ngang :

– Hãy chậm

Hứa Đặc hỏi :

– Thiếu hiệp còn gì chỉ bảo?

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói :

– Sao không thấy Ô trang chủ?

Hứa Đặc nói :

– A... vừa rồi Trang chủ có chuyện nên đã ra ngoài, tuy nhiên đại danh của thiếu hiệp từng nghe Trang chủ nhắc đến mấy lần..

– Ông ta nói gì?

– Trang chủ nói...

Hứa Đặc cố tình ngừng lại, nhấp một ngụm trà mới tiếp :

– Khấu Anh Kiệt là sư đệ đồng môn với Trang chủ, lần này hồi sơn hán đã tu học thành tựu tuyệt kỹ sư truyền cho nên căn dặn lão phu phải đón tiếp chu đáo.

Khấu Anh Kiệt nhếch mép cười nhạt nói :

– Nói thế thì chuyến trở về này của tại hạ đã nằm trong dự tính của Ô trang chủ?

– Hẳn thế.

Hứa Đặc nhấp thêm một ngụm nữa rồi đặt chén trà xuống trên bàn, nói :

– Chúng tôi đoán được tại hạ phải về sớm hơn nữa.

Nói đến đó, lão phát ra một tràng cười vẻ thỏa chí, rồi nhắm hờ hai mắt lại chỉ còn lộ hai luồng nhãn quang sắc bén nham hiểm.

Khấu Anh Kiệt giờ mới cảm nhận được con người Hứa Đặc này rất thâm trầm khó hiểu, bất giác trong ý thức đề cao cảnh giác.

'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc ngừng tiếng cười lại nói tiếp :

– Trang chủ nói năm xưa chỉ vì còn chưa biết được thân thể chân thực của tại hạ khi đến đây, cho nên có xảy ra hiểu nhầm, thậm chí dẫn đến huynh đệ động can qua. Sau khi nghĩ lại, Trang chủ rất ân hận, ngày mơ đêm nghĩ, chỉ hy vọng tại hạ sớm quay trở lại, cùng với Trang chủ chung sức chấn hưng bốn trang, để Bạch Mã sơn trang này có tên tuổi trong võ lâm. Được như thế thì thật là một đại vận, đại hạnh cho bốn trang.

Hứa Đặc nói một hơi nghe thật chí tình chí lý, phải nói nếu người không biết nội tình tất nghe rất hay ho và tin ngay, nhưng còn Khấu Anh Kiệt làm sao có thể bị đối phương làm dao động tư tưởng được.

Im lặng nghe xong, chàng chỉ cười nhạt, nói :

– Chuyện này thì tự ta có chủ trương, chuyện của bốn trang nói thế nào thì tại hạ cũng không thể trí thân sự ngoại, khoanh tay làm ngơ được. Tôn giá nếu như không còn gì nói nữa thì tại hạ xin về phòng khách nghỉ.

'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc về hơi bất ngờ trước thái độ bình thản như không của chàng, nhưng cũng đứng lên cười nói :

– Vậy thì để lão phu đích thân đưa thiếu hiệp đến khách phòng nghỉ ngơi.

Khấu Anh Kiệt ôm quyền nói :

– Làm phiền.

Rồi cất bước ra đi khỏi đại sảnh.

Hứa Đặc cùng Khấu Anh Kiệt đến 'Nghênh Tân các', hai tên ngân y thiếu niên trước sau vẫn bám sát hai bên sau lưng Hứa Đặc không rời nửa bước.

Trước 'Nghênh Tân các' đào hoa nở rộ, mấy cội mai già vẫn chưa tàn h lẫn, mai vàng đào đỏ đan xen vào nhau nhìn thật thích mắt.

Chỗ này vốn là nơi Khấu Anh Kiệt đã ở qua, giờ bắt gặp lại trong lòng chàng không khỏi xao xuyến bồi hồi. Mới đó mà ba năm đã trôi qua với bao nhiêu chuyện xảy ra, sầu hận vốn có, giờ nhìn lại cảnh càng khiến cho sầu hận tăng thêm, bất giác chàng nén tiếng thở dài.

Chỉ có gió xuân phất qua làm những cánh hoa mai, hoa đào rơi lác đác, từ đâu vọng lại tiếng vượn hú lạc lõng, qua một chốc thì bóng một con vượn xuất hiện, nó không hề sợ người cứ đứng trên hai chân sau giương mắt nhìn bọn Khấu Anh Kiệt một đoàn bốn người đi ngang qua.

Chớp mắt đã đi sâu vào bên trong hậu trang, Khấu Anh Kiệt vừa đi vừa nghĩ ngợi nhất thời cứ như xuất thần không hay biết gì.

Đến khi chàng giật mình trở lại với thực tại thì 'Nghênh Tân các' đã nằm trước mặt, ẩn mình trong hoa lâm như chốn bồng lai. Ngược lại đối diện ngoài xa là Thất tinh lâu nguy nga bề thế, cứ nhìn như hai thế giới khác nhau. Nhưng chung quy cả hai nơi tuy không là chốn bồng lai tiên cảnh, nhưng cũng là chốn thế ngoại đào nguyên, quả thực là chốn của tao nhân mặc khách đến du thường.

Thế nhưng..

Ài. Khấu Anh Kiệt nghĩ thế bất giác thở dài, vì giờ đây nó đâu còn là nơi để cho người ta tự do ra vào, ai nghĩ được bên trong Bạch Mã sơn trang giờ đây tiềm ẩn cả một thế lực hắc đạo giang hồ.

Cứ nghĩ thế đủ khiến cho Khấu Anh Kiệt bản thân cả người, chừng như không còn để ý đến ngoại cảnh..

Nào ngờ, đúng lúc ấy từ hai bên tai nghe tiếng kiếm thép ngân lên, hai mũi kiếm sắc bén chĩa thẳng vào hai hướng trước sau người Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt giật mình cả kinh, trừng mắt nhìn lại mới nhận ra trong khoảng khắc chàng thất thần suy nghĩ thì bị hai tên ngân y thiếu niên ra kiếm tấn công.

Khấu Anh Kiệt chỉ nhìn thế kiếm xuất ra của hai tên ngân y thiếu niên cũng biết ngay là kiếm pháp của chúng không phải tầm thường. Nhưng lợi hại hơn là hai tên ngân y thiếu niên nhận ra Khấu Anh Kiệt không dễ tiếp cận, cho nên nhân lúc chàng đang mải mê suy nghĩ đến thất thần mới ra tay. Cho nên khi Khấu Anh Kiệt nhận ra thì hai mũi kiếm đã xuyên qua nội tạng cảm ứng của chàng.

Cứ theo tình hình lúc này mà nói thì hai mũi kiếm của hai tên ngân y thiếu niên đã chiếm tiên cơ, một chìa vào Cưu Vỹ huyết trước ngực, một chìa vào Du Phụ huyết sau lưng, chỉ cần hai mũi kiếm tiến thêm một xích nữa thì có thể đã thương Khấu Anh Kiệt.

Nên biết, Khấu Anh Kiệt sau khi luyện thành huyền công thì bất cứ lúc nào chung quanh người cũng có một luồng cảm ứng khí, người khác khó mà tiếp cận được. Nhưng lúc này hai tên ngân y thiếu niên đã nhân cơ hội, vào kiếm quá lợi hại vô cùng, chỉ có điều gặp phải Khấu Anh Kiệt thì chưa hẳn đã có thể đắc thủ.

Khấu Anh Kiệt sau phút giật mình, ngậm hít một hơi, trầm tĩnh lại, ngưng thần tụ khí dùng phép 'trầm tâm ngưng cố', 'dĩ tĩnh quán động' để chuẩn bị đối phó.

Chàng ngưng chân trụ tấn, hai ánh mắt đầy uy lực liếc sang nhìn 'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc đứng bên ngoài.

'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc nét mặt trở nên hơn hớn, chừng như rất tâm đắc khi nhìn thấy hai tên ngân y thiếu niên ra tay nhanh nhẹn thuận lợi như thế, bất giác vỗ tay tán thưởng.

Khấu Anh Kiệt ngằm vận chân lực phòng hộ toàn châu thân, tuy chàng đã mất tiên cơ, bị đối phương đâm kiếm xuyên qua nội tạng chân khí, nhưng chàng vẫn trầm tĩnh không để tâm loạn.

Hứa Đặc cất tiếng cười khan nói :

– Khấu thiếu hiệp, chẳng có ý gì đâu, chỉ là nghe thiếu hiệp luyện thành nhất thân tuyệt học, hai vị tiểu huynh đệ này không biết trời cao đất dày, nên mới định thỉnh giáo vài cao chiêu, xin thiếu hiệp cứ chỉ giáo. Cứ thẳng tay ra chiêu không cần khách khí làm gì.

Mấy câu này nghe thì chỉ như ăn chửi vỗ công, nhưng kỳ thực hàm ý ra tay hạ sát chiêu, chỉ muốn đưa Khấu Anh Kiệt vào chỗ chết.

Khấu Anh Kiệt làm sao lại không nhận ra được dã tâm của đối phương? Bấy giờ chỉ cười nhạt nói :

– Cung kính bất như tòng lệnh, Khấu mỗ xin thỉnh giáo.

Vừa nói dứt, không đợi cho chàng kịp rút kiếm, hai tên ngân y thiếu niên đột nhiên phóng kiếm đâm nhanh tới.

Hai lưỡi kiếm một trước một sau thế tiền hô hậu ủng rất chặt chẽ, đã thế hai tên ngân y thiếu niên vận công quán chú vào kiếm từ nãy, cho nên một kiếm xuất ra thế uy mãnh không tưởng.

Kiếm lướt người theo, người kiếm như hợp làm một, song kiếm hợp bích càng tăng thêm thế mạnh của nó, thoạt nhìn Khấu Anh Kiệt khó qua nổi một chiêu độc thủ này.

Khấu Anh Kiệt thật không ngờ hai tên ngân y thiếu niên lại có thân thủ cao cường như thế, lại ra tay càng hiểm độc, trong lòng hơn chán động, nhưng chính điều ấy lại càng khiến chàng quyết tâm cho chúng nếm mùi lợi hại.

Chính trong sát na hai mũi kiếm lướt tới, Khấu Anh Kiệt thi triển thuật 'Dịch cốt biến hình' hiểm thấy, chỉ nghe mấy tiếng răng rắc của xương chuyển, nửa người trên của Khấu Anh Kiệt đột nhiên dịch hẳn sang phải nửa xích.

'Không... ong' một tiếng, chính hai thanh kiếm của đối phương chạm thẳng vào nhau.

Hai tên ngân y thiếu niên kiếm thuật không tầm thường chút nào, kiếm ra thấy không thành lập tức thu ngay.

Ra kiếm thu kiếm bất quá chỉ là cái chớp mắt, đến khi bọn chúng dừng chân lại thì đã thay đổi phương vị, dùng cách Khấu Anh Kiệt ngoài tầm một trượng, ưu thế ban đầu không còn nữa, hai tên ngân y thiếu niên sắc mặt hơi biến. Quả thực chúng không thể một chiêu vừa rồi ra tay lại không thành công.

Khấu Anh Kiệt tay phải đặt lên đốc kiếm, nhưng chàng vẫn chưa ra kiếm, nét mặt sầm lại, hiển nhiên hai tên ngân y thiếu niên đã làm cho chàng phát con phần nộ trong lòng, song chàng vẫn còn thủ 'dĩ tĩnh chế động' chờ đối phương ra chiêu thứ hai.

Hai tên ngân y thiếu niên mặt hiện vẻ kinh hoảng đứng yên bất động, chăm mảy chú mục như đang suy nghĩ gì, mà cũng như đang nghe ngóng gì.

Lúc này trên một góc hoa lâu, sau khung cửa sổ che rèm lát phát kia lộ ra một nửa trên của một cung trang mỹ phụ. Mỹ phụ nhân từ trên lầu nhìn xuống qua tấm rèm the che cửa, chỉ thấy đôi mắt bà ta chớp mấy nhẹ cơ hồ đang nói gì nhưng không phát ra thành âm thanh. Hiển nhiên, bà ta đang dùng nội lực thịnh thừa để 'truyền âm nhập mật' nói với hai tên ngân y thiếu niên.

Thực ra thì tất cả mọi chuyện từ việc đưa Khấu Anh Kiệt đến đây, hai tên ngân y thiếu niên bất thán ra tay, cho đến việc cung trang mỹ phụ kia xuất hiện sau ô cửa hoa lâu ám thị, nhất nhất đều đã có sắp đặt sẵn.

Chỉ có điều lần này tính toán của chúng không thành, cho nên mỹ phụ nhân kia phải ra mặt chỉ thị lần nữa.

Sau một lúc lắng tai nghe mỹ phụ nhân dùng 'truyền âm nhập mật' truyền lệnh, lại thấy hai tên ngân y thiếu niên từ từ giương kiếm lên chuẩn bị xuất thủ tấn công lần thứ hai.

Chỉ thấy hai tên ngân y thiếu niên thân hình di chuyển xung quanh người Khấu Anh Kiệt, ban đầu còn chậm nhưng sau rất nhanh, cứ thế chúng di chuyển có đến hai mươi vòng, rồi đột nhiên ngừng lại bất động, hai thanh kiếm một giương cao một hạ thấp, cứ nhìn thế thủ cũng biết chúng sắp xuất ra một chiêu tuyệt sát.

Khấu Anh Kiệt liếc nhìn hai tên ngân y thiếu niên, bất giác trong lòng không khỏi khen chúng, chàng nghĩ Vũ Nội nhị thập tứ lệnh có thể xưng hùng xưng bá ngạo thị thiên hạ như thế, nguyên là đào huân ra được những tên đệ tử kiệt xuất thế này.

Thực ra thì chàng còn chưa biết hai tên ngân y thiếu niên này là hai trong bốn tên được gọi là 'Ngân Tâm Đồng Tử', cận vệ thân tín nhất của Thiết Hải Đường.

Võ công của 'Ngân Tâm Đồng Tử' đều do phu phụ Thiết Hải Đường tự tay truyền thụ, cho nên luận về võ công thì hạng đồng bối trong bang không thua

kém ai, huống gì còn được mặt truyền riêng nữa.

Lúc này từ trên cửa sổ hoa lâu, rèm cửa vén lên, chỉ thấy cung trang mỹ phụ nhân môi lại mấp máy, hai tên ngân y thiếu niên lập tức phát ra một thế công cực mạnh.

Tên chùng người hạ kiếm thì phát ra một chiêu khoát mạnh một đường từ dưới lên, còn tên giương kiếm thì chém thẳng từ trên xuống nhanh không tưởng.

Song kiếm lưỡng chiêu cùng phát ra một lúc, thượng hạ hợp nhất, tinh quang ợp trời, chỉ nhìn cũng đủ thấy uy lực của hai chiêu kiếm này hợp với nhau uy mãnh đến chừng nào rồi.

Nói thì chậm lúc ấy lại nhanh, chính khi hai thanh kiếm cùng công vào thì nhận ra một đạo hàn quan lóe lên, tiếp liền hai tiếng 'keng keng' vang dài chấn động không gian, thanh bảo kiếm trong tay Khấu Anh Kiệt đã xuất ra khỏi vỏ.

Tất cả xuất hiện rất nhanh rồi biến mất cũng rất nhanh, bảo kiếm xuất chiêu, hai tên ngân y thiếu niên không cưỡng lại được, thân hình chao đảo thoái lui về sau.

Nhìn lại Khấu Anh Kiệt thì vẫn đứng yên bất động, chàng vừa di hình chuyển thân, xuất kiếm ra chiêu chỉ trong nháy mắt, nhưng nhìn lại cứ như chưa từng có một cử động gì. Đừng nói là hai tên ngân y thiếu niên ở trong cuộc không kịp nhìn thấy Khấu Anh Kiệt ra chiêu như thế nào, mà đến ngay 'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc đứng ngoài quan sát trường đấu cũng hoa cả mắt, chung quy chẳng kịp nhìn thấy Khấu Anh Kiệt xuất thủ ra sao, bất giác trong lòng chấn động mạnh, mặt ám tối lại như dính nhọ.

Ngược lại chỉ có cung trang mỹ phụ nhân ở trên hoa lâu thì chừng như kịp nhìn ra chiêu thức của Khấu Anh Kiệt, trong lòng chấn động mạnh, định dùng 'truyền âm nhập mật' thí ý cho hai tên ngân y thiếu niên kịp thời ứng phó, nhưng đã chậm mất một bước.

Bà ta đột nhiên đứng lên, nhưng chỉ nghe tiếng thở dài rồi từ từ ngồi xuống.

Nhưng tại trường đấu diễn biến rất nhanh, chỉ sau cái đứng lên ngồi xuống thì đã xảy ra chuyện mà bà ta không thể ngờ tới được.

Hai tên ngân y thiếu niên thân hình bất động, cứ như lạng người đi vì kinh hãi, rồi đột nhiên ngã khụy xuống nằm trên đất, một tên nằm úp mặt, một tên nằm ngửa mặt lên trời.

Kỳ quái một điều là cả hai tên ngân y thiếu niên nhìn không thấy bất cứ một dấu hiệu khác thường nào, thậm chí không nhìn thấy vấy một giọt máu.

Khấu Anh Kiệt khỏe môi hiện một nụ cười nhạt, giờ mới thấy tay kiếm từ từ hạ xuống thâu lại vào vỏ.

Hốt nhiên, thân hình chàng tung lên không nhắm tới hoa lâu như một vệt lưu tinh, nhưng gần như cùng một lúc thì mỹ phụ nhân sau ô cửa kia cũng nhún người xuyên qua cửa sổ lướt đi như ngân long xuyên tháp, chỉ sau cái vút người đã biến mất trong hoa lâm.

Khấu Anh Kiệt ngừng chân lại trên góc lầu, phóng mắt nhìn quanh đã không còn nhìn thấy tăm dạng bóng mỹ phụ nhân kia đâu cả, dù thấy mỹ phụ nhân kia thân pháp siêu tuyệt chừng nào.

Khấu Anh Kiệt hơi chấn động, không ngờ mỹ phụ nhân kia lại có thân thủ bất phàm như thế, chàng biết giờ muốn truy theo chỉ là chuyện vô ích.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt một tiếng rồi nhún mình lướt xuống lại nguyên vị, 'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc vẫn còn ở đó đứng lạng người như chưa bình tĩnh lại.

Hứa Đặc nằm mộng cũng không thể ngờ Khấu Anh Kiệt ra tay thần tốc như thế, mà thực tình thì bản thân hắn cũng không nhìn thấy rõ Khấu Anh Kiệt đã ra tay như thế nào.

Sau phút lạng người, 'Trí Đa Tinh' Hứa Đặc bước tới lật tên ngân y thiếu niên đổ sấp trên đất ra, bấy giờ mới nhìn thấy từ khỏe môi rỉ ra một dòng máu đen, nhưng chỉ một lúc thì ngân y thiếu niên cứng lạnh cả người.

Hứa Đặc đứng lên bước tới bên một tên ngân y thiếu niên khác thì tình hình cũng y như thế.

Cuối cùng hắn đứng lên, quay người lại nhìn Khấu Anh Kiệt bằng một ánh mắt đầy hoài nghi, chừng như có điều gì muốn hỏi chàng nhưng không lên tiếng được.

— Người muốn biết bọn chúng vì sao mà chết đúng không?

Hứa Đặc như người mất hồn gật đầu :

— Chỉ e ta nói ra cho người nghe thì người cũng không thể nào biết được.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt, nói tiếp :

— Người phải nhớ câu 'Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân', trong thiên hạ có rất nhiều môn công phu huyền ảo mà người không thể nào biết được.

Hứa Đạc ngó người ra một lúc rồi lẳng lặng gật đầu, không hỏi han gì thêm.

Khấu Anh Kiệt giọng lạnh lạnh nói :

– Ta bình sinh ghét nhất kẻ nào đánh lên người khác, hiển nhiên các ngươi đã có sắp đặt từ trước, ta chỉ tiếc là không bắt được kẻ chủ mưu dàn cảnh ám hại ta...

Nói đến đó, hai ánh mắt chàng lại liếc nhìn lên hướng lầu.

Hứa Đạc trong lòng nổi khiếp sợ trước thần uy của Khấu Anh Kiệt còn chưa hết, khi nào còn dám vọng động.

Qua một lúc 'Trí Đa Tinh' Hứa Đạc cười khò nói :

– Hai tiểu huynh đệ này không phải là môn đồ đệ tử của lão phu, bọn chúng là thuộc hạ thân tín nhất của phu phụ Thiết Tổng lệnh chủ, được xưng là 'Ngân Tâm Đồng Tử'. Khấu thiếu hiệp giết chết chúng e rằng đã gây thâm thù thâm oán với bọn họ, theo lão phu thấy đó là một điều không hay.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Thì ra là thế. Nhưng lời Hứa huynh vừa nói sai mất rồi, một kẻ phạm phu tục tử vô danh tiểu tốt như Khấu Anh Kiệt ta mà được phu phụ Thiết Hải Đường quan hoài đến thế này đủ quá vinh dự lắm rồi. Chuyện này quả thực ta mong tưởng cũng không dám mơ tới, giờ được Hứa huynh báo cho biết như thế ta cảm kích vô cùng.

'Trí Đa Tinh' Hứa Đạc cười hắc hắc, lắc đầu nói :

– Khấu thiếu hiệp nói thật khéo... lão phu nhất định không để cho thiếu hiệp thất vọng.

Hai người khách khí nói với nhau thêm mấy câu nữa rồi cùng bước vào 'Nghênh Tân các'.

'Trí Đa Tinh' Hứa Đạc dẫn Khấu Anh Kiệt đến tận phòng nghỉ đã chuẩn bị sẵn cho chàng, vẫn an thêm một câu nữa rồi mới cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Lập kế đối sách

Trí Đa Tinh Hứa Đạc trong lòng hoang mang tâm sự nặng nề, bước chân đi dẫn lão đến trước cửa một gian phòng hoa lệ ở dãy Bắc tin lâu, một thiếu nữ vận hồng y đã đứng sẵn ở trước cửa chừng như chờ đợi đã lâu.

Thiếu nữ tuổi chừng mười chín hai mươi, mày liễu mắt hạnh, mũi thẳng môi son, da trắng như ngọc, dáng người yếu điệu mỹ thực, hai mắt uơn ướn cứ như sắp khóc.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc tiến lên một bước, ôm quyền nói:

– Đề Triệu cô nương đợi lâu.

Nguyên thiếu nữ này là “Ngọc Yến Tử” Triệu Phù Chi, ái đồ của Thiết phu nhân Thẩm Ngạo Sương. Triệu Phù Chi tuy theo hầu bên người Thẩm Ngạo Sương chưa đầy một năm, thế nhưng rất được phu phụ Thiết Hải Đường yêu thương sủng ái.

Nguyên nhân là cô ta có quan hệ thân thích với Thẩm Ngạo Sương, hơn nữa võ công vốn không tệ, nên được Thẩm Ngạo Sương đích thân chỉ điểm ít nhiều thì đã có thành tựu. Hiện tại Triệu Phù Chi như một viên ngọc trên tay Thẩm Ngạo Sương, được thương yêu cứ như con ruột, đi đâu cũng theo một bên không rời nửa bước.

– Phó trang chủ đến.

Triệu Phù Chi chào một tiếng, rồi cũng thét lên một tiếng đón đầu, nói ngay:

– Phu nhân đang giận.

– A...

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc gật đầu, chừng như hiểu ra nguyên nhân bên trong, gật đầu nói:

– Ta biết, nhờ Triệu cô nương vào thông báo một tiếng, ta muốn yết kiến phu nhân.

– Tôi biết.

Triệu Phù Chi gật đầu đáp, rồi chùng như nhớ ra điều gì, thấp giọng nói:

– Nghe nói Ngân Tâm huynh đệ cả hai người đều bị hạ độc thủ, đã... ?

Hỏi hết câu, đôi mắt ngắn lệ chực khóc.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc ngó người một chút, giờ mới biết nguyên nhân vì sao cô ta thương tâm như thế, bấy giờ chỉ lẳng lặng gật đầu.

– Chết cả rồi sao?

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc thở hắt ra một hơi nảo nuột, chẳng biết làm gì hơn nhún vai đáp:

– Còn gì nữa... cô nương hẳn đã nghe nói?

Triệu Phù Chi gật đầu nói:

– Chính phu nhân nói, phu nhân vẻ rất đau khổ.

Vừa nói Triệu Phù Chi vừa lôi trong áo ra một chiếc khăn tay lau nước mắt dần dựa trên mặt, giọng phẫn hận nói:

– Tên họ Khấu này sớm muộn gì ta nhất định cũng gặp mặt hắn, nếu như không phải phu nhân báo ta không được khinh động, nếu không ta đã tìm hắn hỏi tội rồi.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc chỉ âm trầm cười:

– Phu nhân nói không sai, hà tất phải vội nhất thời. Hắn như đã ở lại trong trang thì còn lo chạy đi đâu nữa?

Vừa nói xong, trong phòng bỗng có tiếng người hỏi vọng ra:

– Ai nói chuyện ngoài kia?

– Là tôi...

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc vừa nghe giọng Thẩm Ngạo Sương liền đứng nghiêm túc cúi thấp đầu, đáp:

– Bì chức Hứa Đạc.

– Vào đây nói chuyện.

– Vâng.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc đáp giọng hết sức cung kính, đầu nghiêng nhẹ liếc nhìn Triệu Phù Chi.

Triệu Phù Chi gật nhẹ đầu, rồi vén rèm sang một bên dẫn Hứa Đạc đi vào.

Phải xuyên qua thêm một hành lang rải thảm đỏ mới đến một gian phòng hết sức hoa lệ.

Thiếp phu nhân Thẩm Ngạo Sương chính đang đứng cắm hoa vào bình, quay người vào bên trong nên không nhìn thấy được gương mặt bà ta lúc này biểu hiện như thế nào. Chỉ nhìn thấy một tay cầm những nhánh hoa thủy tiên tím tím, tay kia chọn từng nhánh một lựa thể cắm sâu vào chiếc bình sành cổ trên bàn.

Thẩm Ngạo Sương làm việc này cứ như một cái thú, hết sức chậm rãi, hết sức khoan thai, cơ hồ thời gian với bà ta là vô nghĩa, nhưng ai biết được trong lòng bà ta đang dâng trào những cơn sóng ngầm?

Hứa Đạc ôm quyền cúi người nói:

– Bì chức Hứa Đạc khấu kiến phu nhân.

– Ngươi ngồi xuống nói chuyện.

Thẩm Ngạo Sương nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng.

Hứa Đạc ứng thanh đáp một tiếng, hiển nhiên hẳn cũng nhận ra cái “lạnh”.

trong ngữ khí của Thiếp phu nhân, đến thờ cũng không dám thờ mạnh, nhẹ nhàng ngồi xuống một chiếc ghế trống.

Thẩm Ngao Sương vẫn chậm rãi cầm từng nhành hoa trong tay, đầu chẳng quay lại nhìn Hứa Đạc lần nào.

Nhìn bên ngoài thì chừng như không có gì xảy ra, nhưng hơn ai cả Hứa Đạc hiểu đang gặp rắc rối.

Thẩm Ngao Sương càng lãnh tĩnh bao nhiêu thì Hứa Đạc càng thấy nom nớp lo sợ bấy nhiêu. Hắn thừa biết tính khí của vị lãnh diện phu nhân này, một con người cực kỳ kín đáo, không hề để lộ ra ngoài mặt những buồn vui hi nộ trong lòng mình, cho nên ngoài càng lãnh tĩnh bao nhiêu thì trong lòng sống ngầm càng dữ dội bấy nhiêu.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc ngồi xuống ghé một lúc mà vẫn chưa thấy Thẩm Ngao Sương lên tiếng, hắn ngồi như ngồi trên đồng than, nom nớp lo sợ phập phồng không yên.

Qua chừng một tuần trà, Thẩm Ngao Sương lúc này cầm xong những nhành hoa cuối cùng, bước lùi sau nửa bước, nghiêng đầu ngắm nhìn tác phẩm vừa hoàn thành của mình, cơ hồ như không để ý đến sự có mặt của “Trí Đa Tinh” Hứa Đạc, ghé đầu hỏi Triệu Phù Chi:

– Ngươi thấy thế nào?

Triệu Phù Chi gật đầu khen:

– Đẹp tuyệt.

– Mang nó đi.

– Dạ.

Triệu Phù Chi đáp một tiếng, bước tới mang bình hoa đặt trên chiếc bàn trang điểm bán nguyệt, nhưng đánh mất thị y cho “Trí Đa Tinh” Hứa Đạc một cái, chừng như muốn bảo hắn phải thận trọng.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc thâm hiểu, trong lòng càng thấy lo hơn.

Quả nhiên, vừa lúc này Thẩm Ngao Sương mới quay người, uôm mắt nhìn hắn với ánh mắt lạnh chừng như không còn gì lạnh hơn:

– Hứa Đạc, ngươi biết tội rồi chứ?

– Phu nhân...

Hứa Đạc cả kinh, mặt thất sắc, lắp bắp được mấy tiếng rồi cứng lưỡi không nói được hết câu.

– Sao ngươi không nói, chẳng lẽ ngươi không hiểu hết ý ta?

Hứa Đạc dùng nói mắt không dám nhìn Thẩm Ngao Sương, mà cả người lẫn đầu cúi thấp xuống nói:

– Bì chức ngu muội, xin phu nhân khai thị.

Thẩm Ngao Sương “hừ” một tiếng lạnh lùng, liếc xéo hắn bằng ánh mắt sắc lạnh:

– Hừ... Chả trách mà người ta gọi ngươi là “Trí Đa Tinh”, hôm nay xem ra ngươi đúng là một con hồ ly. Có điều cái tội vì ngươi không chịu hợp tác của ngươi khiến cho Ngân Tâm huynh đệ phải bỏ mạng, ngươi chết thì chẳng làm sống lại được, nhưng để xem ngươi ăn nói thế nào trước mặt Tổng lệnh chứ?

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc nghe một hơi mấy câu luận tội này, bất giác cả người run lên, chẳng giữ nổi bình tĩnh rồi khỏi ghé chấp tay cúi đầu run giọng nói:

– Bì chức đáng chết...

– Ngươi đúng là đáng chết.

Giọng Thẩm Ngao Sương không một chút tiếc thương.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc đầu vẫn cúi thấp, ấp úng nói:

– Nhưng... trong chuyện này, nghĩ lại do phu nhân truyền âm hơi chậm, đến khi bì chức nhận mệnh định ra tay thì không kịp... xin phu nhân minh xét.

Thẩm Ngao Sương cười lạnh lùng mấy tiếng, trên khuôn mặt trắng bóng giờ lạnh như ngưng sương, chậm rãi buông từng tiếng:

– Ngươi nói cũng thực đấy, nếu không như thế há ta có thể cho ngươi?

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc nghe một câu này thì lòng mới nhẹ đi, gật đầu nói ngay:

– Vâng, vâng... xin phu nhân minh xét.

– Có điều...

Thẩm Ngao Sương giọng lạnh lại:

– Nói thì nói thế, lúc ấy đúng là có chậm một chút, nhưng nếu như người chịu ra tay thì không chừng có thể cứu được một trong hai đứa. Nếu như nhận ra thất cơ không thắng nổi, chỉ ít bảo toàn được tính mạng con người, điều này thì có thể làm được. Thế nhưng người đã không ra tay ngay, mà thờ ơ cứ như chuyện xảy ra chẳng liên quan gì đến người.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc cười khô:

– Phu nhân. Bây giờ tình hình không hoàn toàn đơn giản như phu nhân nói.

– Sao chứ? Người nói rõ ta nghe.

– Vâng.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc gật đầu, trong lòng đã nhẹ đi, liền nói:

– Phu nhân từ trên cao nhìn xuống quan sát, chỉ thấy toàn cảnh hiện trường nhưng không biết thực tế hiện trường như thế nào. Bì chức đứng ngay đó thì nhận ra Khấu Anh Kiệt võ công không phải tầm thường, bì chức phải biết người biết ta mà không thể tùy tiện ra tay.

Thẩm Ngao Sương nghe mấy câu này xong, bất giác im lặng trầm tư, qua một lúc mới gật nhẹ đầu.

Nên biết bà ta là một người hết sức lạnh tính, xét việc minh bạch, nghe những lời này của Hứa Đặc quả là có lý, điều này thì đúng là bà ta chưa nghĩ tới.

Bây giờ gật đầu nói:

– Thế thì người nói xem, hiện trường bây giờ tình hình như thế nào?

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc chau mày như nghĩ lại một chút rồi nói:

– Theo như bì chức thấy, tên Khấu Anh Kiệt này luyện một loại kỳ dị công phu...

– Người nói thế là sao? Cái gì mà kỳ dị công phu?

– Bì chức ngu muội.

Hứa Đặc vừa chau mày suy nghĩ, trên mặt hiện một nét hy vọng, nói:

– Đó là một loại khí công rất kì quái... khi hắn đứng yên một chỗ, chung quanh người hắn chừng như có một bức tường tiềm lực bao quanh, nếu như không có được một thời cơ tốt thì khó mà tiếp cận được người hắn...

Thẩm Ngao Sương gật đầu nói:

– Cái này người ta gọi là hộ thân tiềm lực, nhưng với một người còn trẻ tuổi như hắn mà đã luyện thành loại dị công này thì quả là không đơn giản. Có điều...

trong võ lâm người luyện được hộ thân tiềm lực cũng không ít, có gì đáng kinh ngạc chứ?

– Phu nhân, xem ra không hoàn toàn đúng như thế.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc cố kiểm lời giải thích:

– Hộ thân tiềm lực của tên Khấu Anh Kiệt này không giống như những người khác.

Hắn vừa nói dứt câu, hốt nhiên nhận ra một cỗ tiềm lực ập tới trước người, bất giác cả kinh “A” lên một tiếng.

Thẩm Ngao Sương đôi mắt đầy hào quang cứ ngưng nhìn chăm vào người Hứa Đặc rồi từ từ đứng lên, hiển nhiên cỗ tiềm lực vừa rồi phát ra từ người bà ta.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc làm sao không hiểu được dụng ý của bà ta.

Thẩm Ngao Sương lạnh lùng nói:

– Hứa phó trang chủ, người thấy thế nào?

Miệng nói, chân bà ta tiến lên một bước.

Lập tức trong phòng kinh lực tăng mạnh, những tấm rèm cửa không gió mà lay động mạnh.

Hứa Đặc nhận ra như có một bức tường vô hình từ từ bức tới trước người hắn, không giữ nổi trấn tĩnh hắn phải bước chân thoái về sau một bước.

Thẩm Ngao Sương trên mặt lạnh băng băng, chừng như bà ta muốn tìm cho ra đáp án, gằn giọng:

– Người nói đi, hộ thân tiềm lực của họ Khấu kia có giống như thế này không? Hay là còn lợi hại hơn?

Nói hết câu, bà ta lại tiến lên thêm một bước.

Nhất thời kinh lực trong phòng lại gia tăng, những tấm rèm cửa trong phòng bay lên phần phật.

– Nói.

Thẩm Ngao Sương cười lạnh lùng hỏi dồn:

– Hắn có đáng là đối thủ của ta không?

Hứa Đặc bị bức quá phải thoái lui thêm một bước nữa, trong lòng bất giác cũng sinh cảnh giác, sợ Thẩm Ngao Sương trong lúc bức xúc không kiềm chế được ra tay thì nguy. Đồng thời miệng đáp một cách không cần suy nghĩ:

– Không, không... tuyệt đối không thể là đối thủ của phu nhân, tuyệt đối không thể...

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Ngao Sương giờ mới thấy hiện lên một nụ cười đúng nghĩa, hai tay từ từ thâu lại phía sau, khi ấy tiềm lực vừa phát ra mới triệt tiêu.

Thẩm Ngao Sương thông thả ngồi trở lại ghế, nói:

– Tên họ Khấu này mấy năm trước ta đã có lần gặp hắn trên sa mạc, hắn từng là bại tướng của ta, nếu như không có Tiểu Vy che chở cho hắn thì có lẽ hắn đã trở thành quỷ sa mạc từ khuya rồi. Hừ... Không ngờ lần này theo Tổng lệnh chủ đến đây ta lại gặp hắn, chỉ vì một chút nhân từ mà ta ta để họa lại giờ này, lẽ ra ta không nên... Ai.

Trong câu nói bà ta hết sức tức giận đến tiếu rỏ, cơ hồ chỉ một lần sai lầm khiến giờ phải đau đầu.

Thẩm Ngao Sương lại buông tiếng thở dài, nói tiếp:

– Đúng là câu nói của cổ nhân không sai “kẻ sĩ ba ngày không gặp, gặp lại đã khác lắm rồi”, không ngờ chỉ có một thời gian ngắn ngủi hai năm mà hắn thân hoài tuyệt học trở lại sư môn, còn giám công nhiên ra mặt đối đầu với Vũ Nội Nhị Thập Tứ Lệnh. Hừ. gan của hắn không nhỏ chút nào.... “Trí Đa Tinh” Hứa Đặc vừa rời lĩnh giáo được bản lĩnh của Thẩm Ngao Sương, biết thế nào là lợi hại, hắn vốn định phân tích tình hình vừa rồi bên ngoài hoa lam để biết Khấu Anh Kiệt lợi hại như thế nào, nhưng lời ra đến cửa miệng đành nuốt trở vào chẳng nói thêm một câu.

Thực tình mà nói thì chẳng phải Thẩm Ngao Sương không biết tự lượng sức mình, nếu như nói bà ta không biết tự lượng thì vừa rồi ngoài kia khi nào bỏ chạy mà chẳng ra tay với Khấu Anh Kiệt, báo thù rửa hận cho hai cái chết thảm của ái đồ mình?

Có điều biết khó nắm chắc phần thắng, phần nữa Khấu Anh Kiệt mới trở lại Bạch Mã Sơn Trang, còn chưa biết được bản lĩnh chàng cao thâm đến đâu, cho nên bà ta mới chịu nén lửa hận trong lòng, thận trọng trước khi hành động với Khấu Anh Kiệt.

Có thể nói Khấu Anh Kiệt hiện tại đã được coi là “đại địch” của Vũ Nội Nhị Thập Tứ Lệnh, Thẩm Ngao Sương vốn đến Bạch Mã Sơn Trang để du sơn ngoạn thủy, hưởng thú tiêu khiển, nào ngờ giờ lại bị cuốn hút vào một chuyện không ngờ tới này. Vô tình trở thành người tọa trấn sơn trang, gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Đương nhiên bà ta không phải là một người đàn bà bình thường, ngoài nhất thân tuyệt học ra thì bà ta là một người thông minh lại trầm tĩnh thận trọng, mọi chuyện trước khi hành động đều “tam tư hậu thành” phân tích tính toán hết sức tỉ mỉ.

Cho nên muốn đối phó với một nhân vật “chạm vào phỏng tay” như Khấu Anh Kiệt thì bà ta lại càng phải thận trọng hơn nữa.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Thẩm Ngao Sương lên tiếng:

– Ta còn một điều chưa rõ.

– Xin phu nhân cứ nói.

– Ô Đại Dã có trong trang không?

– Có.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc gật đầu đáp ngay:

– Đang ở trong Nhật Nguyệt cung luyện “Nư Ý Chưởng”.

Thẩm Ngao Sương chau mày hỏi:

– Người gặp hấn chứ.

– Có.

Thẩm Ngao Sương “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói:

– Nếu như có mặt trong trang, vì sao sư đệ hấn đến mà không thấy hấn ra mặt xử lý, để cho bốn trang phải thương vong tổn thất nặng nề?

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc âm trầm cười nói:

– Lời phu nhân vừa nói khéo đúng với suy nghĩ của bi chức, Ô trang chủ lần này im hơi lặng tiếng như ốc thu mình trong vỏ quả rất khác thường, nói thế nào thì Ô trang chủ đối với vị huynh đệ đồng môn Khấu Anh Kiệt ít nhiều cũng có cảm tình...

Thẩm Ngao Sương mặt hơi lạnh đi, chừng như con nộ bộc phát ra ngoài, nhưng rất nhanh chóng biến mất trở lại khuôn mặt lãnh tĩnh cổ hữu – Không.

Thẩm Ngao Sương lắc đầu nói:

– Theo như ta biết giữa huynh đệ bọn chúng ba người phản mặt thù địch với nhau, chẳng ai hợp ai, nhất là Khấu Anh Kiệt lại chẳng khác gì cái gai trong mắt Ô Đại Dã, hấn không thể không bỏ.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc ngó người một lúc, nói:

– Thế nhưng... tại sao hấn không ra mặt? Còn cho người giả báo là không có mặt trong trang.

– Đương nhiên bên trong có lý của nó.

Thẩm Ngao Sương cười nhạt, nói tiếp:

– Đây chính là cơ hội tốt nhất cho Ô Đại Dã thể hiện thiện chí hợp tác với bốn bang, cho dù thế nào hấn cũng không trốn được cái gánh trách nhiệm này. Lại nói, sau khi hấn luyện thành “Nư Ý Chưởng” công lực tinh tiến, Tổng lệnh chủ kỳ vọng vào hấn rất nhiều, hấn đương nhiên không phải là con người đơn giản, Hứa phó trang chủ, người không nên coi thường hấn, nếu để hấn có ý hoài nghi gì thì sau này rất khó thành đại sự.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc nghe mấy câu giáo huấn này thì trong lòng không khỏi run lên, thầm nghĩ:

Người đàn bà này thật tinh, chỉ mới đến đây vài hôm mà đã nhận ra được dụng tâm của ta, thật đáng khâm phục.

Bấy giờ vội ôm quyền cúi thấp người nói:

– Phu nhân nghĩ quá sâu xa, bi chức không dám.

Thẩm Ngao Sương thờ dãi một tiếng, nói:

– Thực ra đây chỉ là phán đoán chủ quan của ta mà thôi, không có thì càng tốt. Huống gì... người chung quy cũng là người của chúng ta, đây cũng là lý do vì sao mà ta và Tổng lệnh chủ đặt hết kỳ vọng nơi người.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc cúi thấp người nói:

– Bi chức hiểu, bi chức không bao giờ quên hảo tâm của phu nhân.

Thẩm Ngao Sương gật đầu tỏ ý hài lòng nói:

– Ta tuy chỉ mới đến đây có vài ngày, thế nhưng đã nhận ra Ô Đại Dã là một con người dã tâm rất lớn, chừng như nhất cử nhất động hấn đều nghe theo người, luôn nhún nhường hạ mình ở kẻ bề dưới, người nhận ra điều này chứ?

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc gật đầu:

– Vâng, bi chức biết.

– Vì sao nào?

– Theo bi chức nghĩ, nguyên nhân là vì hấn biết bi chức là người thân tín dưới trướng của phu nhân.

Thẩm Ngao Sương cười nhạt nói:

- Đó mới chỉ là một trong nhiều nguyên nhân mà thôi.
- Phu nhân... chẳng lẽ phu nhân cho rằng còn có nguyên nhân nào khác nữa chẳng?
- Đương nhiên.

Thẩm Ngao Sương giọng lạnh lạnh nói:

- Đương nhiên là còn có nguyên nhân khác mà quan trọng hơn nhiều, chính tên Khấu Anh Kiệt kia là một nguyên nhân quan trọng.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc chừng như hiểu ra, ngưng mắt nhìn Thẩm Ngao Sương nói:

- Chẳng lẽ phu nhân cho rằng... Ô Đại Dã mượn tay bốn bang để đối phó...
- Chính là ý đó.

Thẩm Ngao Sương không đợi Hứa Đặc nói hết câu, gật đầu đáp ngay:

- Có điều trong chuyện này cũng vừa khéo trùng với chủ ý của chúng ta, cho nên chúng ta mới vui lòng hợp tác.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc “Hừ” một tiếng nói:

- Tên Ô Đại Dã này nếu đúng như lời phu nhân nói thì thật không đơn giản chút nào, từ nay về sau bị chức cần phải thận trọng hơn với hắn mới được. Có điều trước mắt tên họ Khấu này đến đây càng làm tăng thêm sức ép với Bạch Mã sơn trang, phu nhân thấy...?

Thẩm Ngao Sương cười nhạt đáp:

- Ta đã thị ý cho người an trí hắn nghỉ ngơi trong “Nghênh Tân Các”, đương nhiên là đã có chủ ý. Có điều trước tiên ta muốn nghe ý kiến từ phía Ô trang chủ như thế nào rồi mới quyết định.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đặc nghe thế liền đứng lên nói:

- Nếu vậy bị chứa xin đi mời hắn lại.
- Không cần.

Thẩm Ngao Sương lắc đầu nói:

- Khấu Anh Kiệt trở về Bạch Mã sơn trang là một tin chấn động toàn sơn trang, hắn có lý do nào lại không biết? Cho nên không người đi mời thì hắn cũng phải tự tìm đến gặp ta.

Chẳng ngờ, bà ta vừa nói xong, đầu mày chau lại thay đổi ngữ khí:

- Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.

Thẩm Ngao Sương nghiêng đầu nhìn ra ngoài hồi lớn:

- Ai đó?

“Ngọc Yên Từ” Triệu Phù Chi nhanh như chớp lướt người ra khỏi phòng.

Cô ta vừa ngừng chân lại thì đã nhìn thấy một trung niên thân hình to cao, khoát một tấm choàng đen đứng ngay đầu hành lang.

Người này không ai khác chính là “Diệu Thủ Côn Lôn” Ô Đại Dã.

“Ngọc Yên Từ” Triệu Phù Chi “A” lên một tiếng, hô lớn:

- Ô trang chủ đến.

Nói rồi tiến nhanh lên một bước khép người thi lễ.

Ô Đại Dã ôm quyền hoàn lễ xong, giọng hết sức khiêm tốn hỏi:

- Triệu cô nương, có phu nhân trong phòng chứ?
- Có.

Triệu Phù Chi gật đầu đáp:

– Phu nhân chính đang đợi Trang chủ mời Trang chủ vào.

Triệu Phù Chi nói rồi quay người đi trước dẫn đường, vào trong phòng trước mới hô lớn:

– Phu nhân mời Ô trang chủ.

Ô Đại Dã nhẹ nhàng bước chân vào phòng.

Thẩm Ngao Sương đứng lên chào:

– Ô trang chủ đến thật vừa khéo, nếu không thì tôi cũng cho Phù Chi mời.

Ô Đại Dã ôm quyền nói:

– Lễ ra bi chức phải đến vấn an phu nhân từ sớm.

Rồi nhìn thấy có mặt “Trí Đa Tinh” Hứa Đạc trong phòng, lại ôm quyền nói tiếp:

– Hứa huynh cũng có mặt ở đây?

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc đứng lên ôm quyền hoàn lễ, chào:

– Ô trang chủ.

Thẩm Ngao Sương cười nói:

– Cùng ngồi xuống nói chuyện.

Bây giờ phân ngôi chủ khách ba người cùng ngồi xuống ghế, Ô Đại Dã chủ động lên tiếng trước:

– Không biết phu nhân cho triệu kiến có chỉ thị gì chăng?

Thẩm Ngao Sương mỉm cười nói:

– Những chuyện trong bốn trang, Ô trang chủ hẳn đã biết, sao lại phải hỏi ta.

Ô Đại Dã nói:

– Nói như thế, phu nhân muốn nói đến chuyện Khấu Anh Kiệt hỏi trang?

Thẩm Ngao Sương nói:

– Không sai. Tiểu tử họ Khấu với Trang chủ là huynh đệ đồng môn, lần này hẳn hỏi trang tất muốn sum họp với Trang chủ cho nên ta muốn trước tiên nghe ý kiến ông như thế nào?

Ô Đại Dã trầm tư một lúc, vừa định đáp thì đã bị “Trí Đa Tinh” Hứa Đạc ngồi bên cạnh cướp lời:

– Trang chủ vừa rồi ở trong Nhật Nguyệt cung luyện công, có lẽ còn chưa biết, tên tiểu tử họ Khấu kia gây ra đại họa.

Ô Đại Dã cười khỏ nói:

– Chính vì chuyện này mà tôi mới mạo muội đến hành cung của phu nhân, nhận tội cùng phu nhân.

Thẩm Ngao Sương mắt phụng lạnh lại giọng âm trầm nói:

– Nói thế, người đã biết cái chết của Ngân Tâm huynh đệ?

Ô Đại Dã gật đầu đáp:

– Bi chức không những chỉ biết, mà đích thân thu xác họ về, cho người tắm liệm, hiện đang cho đặt quan trong Nhật Nguyệt cung chờ phu nhân phát lạc.

Thẩm Ngao Sương giọng lạnh lạnh nói:

– Người chết thì đã chết, còn gì mà phát lạc. Trang chủ cứ xem mà làm, tìm một chỗ đất tốt nào an táng huynh đệ chúng một chỗ là được.

– Tuân lệnh.

Thẩm Ngao Sương lại nói:

– Còn nữa, thương thế của huynh đệ họ Giang thế nào rồi?

Ô Đại Dã nói:

– Thiên Tả thì thụ thương không nhẹ, còn Thiên Hữu chỉ khiếp sợ một chút mà thôi, không hề hấn gì.

Thẩm Ngao Sương cười nhạt nói:

– Huynh đệ họ Giang võ công tinh thâm, thế mà không ngờ cũng bại thảm thế này. Lệnh sư đệ chỉ mới hai năm không gặp, thế mà giờ đã luyện thành nhất thân tuyệt học, nguyên nhân do đâu chứ?

Ô Đại Dã chau mày đáp:

– Đây cũng chính là điều khiến bi chức đau đầu.

Thẩm Ngao Sương nhướn mày hỏi:

– Chẳng lẽ nào Trang chủ lại không biết mảy may gì?

Ô Đại Dã mặt trở nên nghiêm túc, hít sâu một hơi nói:

– Có một điều mà bi chức thấy lo sợ, nhưng nói ra thì ngại thật khó tin.

– Chuyện gì?

– Phu nhân từng nghe nói đến “Kim Lý Hành Ba Đồ”?

Thẩm Ngao Sương vừa nghe mấy tiếng “Kim Lý Hành Ba Đồ” thì mặt biến sắc, tỏ ra bị chấn động mạnh, phải giữ bình tĩnh gật đầu nói:

– Đương nhiên là có nghe nói... Nhưng sao chứ? Chẳng lẽ tên tiểu tử họ Khấu kia có liên quan gì đến “Kim Lý Hành Ba Đồ”?

Ô Đại Dã cười nhạt nói:

– Đây là điều mà bi chức đau đầu nghĩ không ra. Phu nhân hẳn từng có lúc hoài nghi bức “Kim Lý Hành Ba Đồ” nằm trong tay tiên sư, bi chức cũng từng nghĩ khả năng như thế.

Thẩm Ngao Sương ướm giọng hỏi:

– Sự thực thì sao?

Ô Đại Dã lắc đầu nói:

– Sự thực có đúng như thế không, bi chức không dám đoán định, tiên sư trước khi ản thế không hề nói đến điều này, nhưng không vì thế mà cho rằng “Kim Lý Hành Ba Đồ” không nằm trong tay tiên sư.

Thẩm Ngao Sương gật đầu nói:

– Về điểm này thì năm xưa ta và Tổng lệnh chủ cũng từng suy đoán như thế...

ngươi nói tiếp đi.

Ô Đại Dã nói:

– Giả sử như quyền bí kíp này thực sự nằm trong tay tiên sư, vậy thì khả năng trước khi tiên sư lâm chung đã tặng nó cho Khấu Anh Kiệt.

Thẩm Ngao Sương lạnh giọng:

– Ý ngươi muốn nói Khấu Anh Kiệt có được bản lĩnh thâm hậu như thế là nhờ có được pho bí kíp “Kim Lý Hành Ba Đồ” trong tay?

Ô Đại Dã cười khỏ, nhưng không đáp.

Thẩm Ngao Sương ngó người một lúc, nói:

– Không đúng.

Ô Đại Dã chau mày hỏi lại:

– Phu nhân vì sao lại nhận định như thế?

Thẩm Ngao Sương nói:

– Vừa rồi ta ẩn thân trên lầu nhìn xuống, thấy thân pháp của hần điều luyện ảo diệu như du long xuất động, thế nhưng không giống như thân pháp “Ngư Long Bách Biến” trong truyền thuyết. Lại nói cho dù hần quả thật có được pho bí kíp đó trong tay chẳng nữa thì chắc gì đã luyện thành, cứ nhìn lệnh sư Quách Bạch Vân sinh tiền bản lĩnh cao thâm mà vẫn không tham thấu pho bí kíp đó thì Khấu Anh Kiệt tuổi trẻ làm sao có được khả năng đó?

Ô Đại Dã gật đầu nói:

– Phu nhân nói không sai, bí chức cũng nghĩ như thế. Có điều không thể phủ nhận là võ công của hần so với trước đây tăng tiến vượt bậc. Chỉ trong một thời gian hai năm mà hần có được bản lĩnh kinh người như thế thì quả là một điều bất khả tư nghị.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạc lúc này mới chen vào một câu:

– Trang chủ với hần là huynh đệ đồng môn, hần đoán ra được lần này hần trở lại sơn trang với mục đích gì?

Ô Đại Dã cười nhạt đáp:

– Điều này thì có gì khó suy đoán, tên tiểu tử họ Khấu tự cho mình là đệ tử chính thống của tiền sư, nên không chịu để người ngoài nhúng tay vào cơ nghiệp này. Hơn nữa năm xưa hần từng nếm mùi đau khổ của Tổng lệnh chủ, lần này hần thế nào cũng báo thù rửa nhục.

Thẩm Ngao Sương cười nói:

– Không chỉ như thế mà thôi.

Ô Đại Dã mặt hơi đỏ lên, gật đầu nói:

– Đương nhiên, hần với bí chức cũng có thâm thù với nhau.

– Đây mới chính là nguyên nhân quan trọng.

Thẩm Ngao Sương nói:

– Hần nếu như muốn báo thù cho Quách Bạch Vân hay có ý đối đầu với bọn bốn bang thì đã tìm đến tận tổng đàn bốn bang, cần gì phải về đây. Ta cho rằng lần này hần hồi trang mục tiêu chủ ý là người, còn chuyện đối đầu với bốn bang chỉ là bước thứ hai của hần.

Ô Đại Dã nghe không thể không thừa nhận sự thực này, nghe rồi “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói:

– Có lẽ phu nhân nói không sai, có điều tên tiểu tử họ Khấu này vừa hồi trang đã ra tay đã thương sát hại nhiều người của quý bang là sự thực, phu nhân lẽ nào lại dễ dàng bỏ qua chuyện này?

Thẩm Ngao Sương cười nói:

– Ta đương nhiên không bao giờ tha cho hần, nếu không thì ta đã chẳng bố trí cho hần nghỉ lại trong “Nghênh Tân Các”.

Ô Đại Dã nói:

– Nước cờ này của phu nhân quả là cao, nhưng không biết nước tiếp theo sẽ thế nào?

Thẩm Ngao Sương rủa thầm:

Tên cáo già này mà mãnh thật, không ngờ hần lại muốn thăm dò ý ta trước.

Nghĩ thế, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, cười nói:

– Đây chính là điều ta muốn bàn bạc với người.

Vừa nói đến đó, hốt nhiên bên ngoài nghe tiếng chim vỗ cánh mạnh.

Thẩm Ngao Sương chau mày nói:

– Không lẽ “Kim Đầu” đã trở về.

Triệu Phù Chi lướt người ra khỏi phòng, nháy mắt quay trở lại với một con chim bồ câu đưa thư mình trắng đầu vàng trong tay.

Thẩm Ngao Sương nói:

– Quả nhiên là nó.

Triệu Phù Chi nhanh nhẹn tháo từ chân nó ra một ống trúc nhỏ, dốc ống trúc lấy ra một mảnh giấy nhỏ giao cho Thẩm Ngao Sương.

Thẩm Ngao Sương mở mảnh giấy ra đọc, phút chốc sắc mặt trở nên quan trọng, nhìn “Trí Đa Tinh” Hứa Đạt nói:

– Thủ lệnh của Tổng lệnh chủ truyền lại, xem ra việc chúng ta an trí tên tiểu tử họ Khấu kia ở đây là một việc làm đúng.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạt cả kinh hỏi:

– Tổng lệnh chủ nói gì?

Thẩm Ngao Sương hai tay trái mảnh giấy ra trên bàn.

Mọi người vây quanh lại cùng đọc, trên giấy đúng là bút tích của Thiết Hải Đường, viết:

“Bốn bang đã gặp đại địch, Phong Tuyết nhị lão vong mạng, Mạnh nhi bị trọng thương, kẻ thù mệnh danh Tề Thiên Hận đã truy ra không ai khác chính là Khấu Anh Kiệt cải trang. Nghe nói Khấu Anh Kiệt đang trên đường đến Bạch Mã Sơn Trang, phu nhân toàn quyền xử trí. Chỉ nên dụng trí để đấu với hắn, không nên dụng lực. Hết sức thận trọng”.

Mọi người xem xong đều biến sắc, nhất thời chưa biết ai nói được gì.

Thẩm Ngao Sương trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng.

– Không ngờ đến Phong Tuyết nhị lão cũng bị hắn hạ độc thủ, Mạnh nhi thì thụ trọng thương, tất cả đều là kiệt tác của tên tiểu tử họ Khấu... thật đáng kinh.

“Điều Thủ Côn Lôn” Ô Đại Dã không giữ nổi nét hoảng hốt:

– Không ngờ Tề Thiên Hận lại chính là Khấu Anh Kiệt hóa trang... thật là một điều khó tin.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạt cũng ấp úng nói:

– Nói như thế thì những phân đà của bốn bang trước đây bị quấy động cũng chính là một tay hắn?

– Đương nhiên là hắn chứ chẳng nghi.

Thẩm Ngao Sương từ từ đứng lên, chân thả bước như suy nghĩ rất lung trong đầu, nói:

– Tổng lệnh chủ nói không sai, trước mắt đối phó với tên tiểu tử họ Khấu này phải dùng trí chứ không thể dùng lực, cho nên bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?

“Ngọc Yến Tử” Triệu Phù Chi bỗng nhiên chen vào nói:

– Phu nhân sao không tự ra tay cho hắn ném mùi lợi hại? Lẽ nào hắn địch nổi với tuyệt học “Lạc Hoa Thất Kiếm” của phu nhân?

Thẩm Ngao Sương cười nhạt nói:

– Nha đầu, người suy nghĩ quá giản đơn. “Lạc Hoa Thất Kiếm” đúng là tuyệt học bình sinh của ta, ta đương nhiên chẳng tiếc gì mà ra tay, nhưng người ta có câu:

“xuất kiếm thì dễ, thu kiếm lại khó”. Hừ... xem ra nha đầu người còn quá trẻ để hiểu được đạo lý này.

Triệu Phù Chi im lặng không nói gì thêm, nhưng giữa hai đầu mày hiện nét cương nghị, chừng như trong lòng vẫn chưa phục.

Thẩm Ngao Sương liếc mắt nhìn cô ta một cái, hỏi:

– Trong lòng người chưa phục chăng?

Triệu Phù Chi ấp úng nói:

– Phu nhân... tiểu tỳ chỉ nghĩ phu nhân đánh giá hắn quá cao, quá đáng sợ.

Nếu phu nhân đồng ý thì tiểu tỳ chấp nhận đi gặp hắn quyết một phen sinh tử.

Thẩm Ngao Sương ‘Hừ’ một tiếng, cười nhạt nói:

– Ngươi tự so sánh võ công của ngươi với Ngân Tâm huynh đệ như thế nào?

Triệu Phù Chi chỉ im lặng cắn môi không đáp.

Thẩm Ngao Sương nói tiếp:

– Đương nhiên, nếu lấy võ công của Ngân Tâm huynh đệ để so sánh thì người không phục, thế thì võ công của Phong Tuyết nhị lão lẽ nào cũng không bì kịp ngươi?

Triệu Phù Chi nét mặt sa sầm, nói:

– Đệ tử biết võ công không đến đâu, nhưng quyết không chịu nhục trước đối phương.

Thẩm Ngao Sương cười nhạt nói:

– Trong thiên hạ thử hỏi ai cam tâm chịu nhục trước đối phương?

Đôi nhãn châu chuyển nhanh một vòng, bà ta ‘Hừ’ một tiếng lạnh lùng, gật đầu nói:

– Được. Nếu như ngươi đã có tâm nguyện dốc sức vì bốn bang, trước mắt có một cơ hội cho người lập công. Nếu như ngươi là một người thông minh mưu trí thì có thể lấy mạng Khấu Anh Kiệt bất cứ lúc nào báo thù cho bốn bang. Ngươi đồng ý chứ?

Triệu Phù Chi đầu mày chau lại, vừa kinh ngạc vừa vui hỏi:

– Thật ư? Đệ tử tình nguyện, phu nhân xin cứ sai khiến, nếu phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng đệ tử cũng không tiếc.

Thẩm Ngao Sương cười tươi nói:

– Ngươi có lòng trung trinh như thế thật không uổng công ta yêu thương dạy dỗ, thế nhưng không phải ta muốn ngươi nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, ngươi hiểu chứ?

Triệu Phù Chi gật đầu đáp:

– Đệ tử hiểu, xin phu nhân cứ ra lệnh.

– Được.

Thẩm Ngao Sương chuyển ánh mắt nhìn Hứa Đạt và Ô Đại Dã, nói:

– Ta có một kế hoạch nhỏ, không biết ý hai người thế nào?

Ô Đại Dã nói:

– Xin phu nhân cứ nói.

Thẩm Ngao Sương thấp giọng hơn:

– Phù Chi võ công thân thủ được ta chân truyền, ta muốn bố trí nó theo bên người Khấu Anh Kiệt, có thể bất cứ lúc nào tùy cơ hành sự, như thế mới dễ thành công.

Ô Đại Dã ngó người ra, nhưng một lúc đã hiểu gật đầu tán đồng.

“Trí Đa Tinh” Hứa Đạt cũng tán thưởng:

– Phu nhân quả là tuyệt diệu, kế này đích thực cao minh, có điều...

Thẩm Ngao Sương nói:

– Ta hiểu Phù Chi sẽ ở vai tỳ nữ được phân công theo hầu Khấu Anh Kiệt mọi lúc mọi nơi, ta nghĩ lâu ngày tất sẽ có thời cơ ra tay.

Ô Đại Dã vỗ tay tán dương:

– Tuyệt... Chuyện này phải do Triệu cô nương làm mới thành công. Có điều làm thế nào để cho Khấu Anh Kiệt không nghi ngờ, cần phải tính toán cẩn thận trước khi hành động.

Thẩm Ngao Sương gật đầu nói:

– Điều này thì đương nhiên... nhưng ta rất tin Phù Chi sẽ hoàn thành sứ mệnh này.

Bà ta mỉm cười rồi chuyển ánh mắt nhìn Triệu Phù Chi nói tiếp:

– Ngươi đồng ý chứ?

Triệu Phù Chi nói:

– Chỉ cần được ra sức cho phu nhân và bốn bang thì có chết đệ tử cũng không từ, xin phu nhân cứ yên tâm hạ lệnh.

Thẩm Ngao Sương gật đầu hài lòng nói:

– Rất tốt. Nhưng Phù Chi, nhưng không nên xem chuyện này là chuyện nhỏ, nên biết tên tiểu tử họ Khấu không dễ đối phó, chỉ cần một chút bất cẩn thì có thể trả giá bằng cả tính mạng.

– Đệ tử biết.

– Tốt. Ngươi sẽ đóng vai tỳ nữ trong “Nghênh Tân Các” để tiếp cận với hắn, nhưng tính toán là như thế, nếu như hắn quá khó khăn tiếp cận thì ngươi phải báo ngay để ta tính tiếp, chớ nên vội vàng nôn nóng mà ra mặt với hắn sẽ hỏng việc lớn. Điều này ngươi phải hết sức ghi nhớ.

Triệu Phù Chi thường ngày hiểu vị đi họ của mình rất tỉ mỉ thận trọng, xét việc thấu đáo không sơ xuất, cho nên giờ nghe bà ta tài tam tái tứ căn dặn như thế thì không còn tỏ ý khinh thị với Khấu Anh Kiệt nữa.

Thẩm Ngao Sương nói tiếp:

– Ta có một ngọn thất chùy đoản đao chém sắt như chém bùn, ngươi hãy cất cẩn thận trong áo để sử dụng.

Nói rồi thò tay vào trong áo lấy ra một ngọn thất chùy đoản đao ngắn chừng một xích, bao da mỏng, cán nạm bạc, cứ nhìn cũng biết ngay là một ngọn đao quý.

Trao đao cho Triệu Phù Chi, Thẩm Ngao Sương lại nói:

– Thanh tiểu đao này nguyên là bảo vật của sư môn ta, sắc bén không tưởng, cho dù hắn có luyện thành kim cương bất hoại cũng phải tiễn huyết đường trường.

Vì nó nhỏ lại mỏng, cứ giấu trong ống tay áo, bất cứ người nào cũng không phát hiện ra được.

Triệu Phù Chi hai tay đón nhận lấy thanh bảo đao, tự nhiên lòng thấy nặng lại. Với thanh bảo đao như một vật trấn sư môn của Thẩm Ngao Sương, giờ trao lại cho cô ta đủ thấy nhiệm vụ này không phải tầm thường, bất giác lòng có một cảm giác vừa sung sướng vừa nặng nề khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Họa tự thân làm

Ngọc Yến Tử Triệu Phù Chi hiện tại nhìn chẳng khác gì một à tỳ nữ trong trang.

Hai tay bưng mâm cơm, chân bước nhẹ nhàng đi nhanh đến trước “Nghênh Tân Các”. Tuy nói ăn mặc như một tỳ nữ, nhưng nét phong vân thanh tú vẫn không giảm chút nào, chung quy là một tỳ nữ có vẻ đẹp mê người.

Đôi mắt đen láy với cái nhìn đầy tình tứ và nụ cười tươi tắn như hoa trong nắng xuân đủ làm cho người ta ngây ngất.

Lúc này chỉ mới vừa đầu canh, trăng thượng tuần như ngân câu treo đầu đồng, ánh vàng nhẹ rải khắp sơn trang, vài đôi dạ yến chao lượn trên trời, cảnh sắc thật hữu tình ý vị.

Triệu Phù Chi chân vẫn không ngừng bước đi xuyên qua nguyệt môn vào đến hành lang, nhưng chân vừa đặt tới đây thì đã nghe thấy tiếng sáo du dương phát ra chính ngay trong khách phòng, nơi cô ta sẽ bước vào ngay bây giờ.

Khấu Anh Kiệt vẫn nho bào trắng khiết, ngồi bên cửa sổ, mắt nhìn ra xa, hai tay nắm ngang ống sáo trúc thổi lên những khúc nhạc mà trước đây khi giao ngộ kết Kim lan với Chu Không Dục đã tặng sáo và dạy cho chàng.

Tiếng sáo khi trầm khi bổng du dương bất tuyệt, khi trầm như vực sâu, khi bổng như ánh vàng, như hòa quyện vào trong ánh trăng vàng đầy trời không,

cơ hồ không còn hay biết gì cảnh vật bên ngoài.

Triệu Phù Chi khựng người lại, trong lòng hồ nghi không biết tiếng sáo kia do ai thổi lên, nhưng có một điều là tiếng sáo hay không tương, khiến cho cô ta nhất thời đứng yên bất động, người như sững sờ, tai như uống hết bao nhiêu tiếng sáo đang chảy ra.

– Trời ơi.

Triệu Phù Chi kêu lên trong lòng:

– Không lẽ tiếng sáo kia là của tên tiểu tử họ Khấu.

Trong lòng nghĩ thế, chân bắt giắc tiến lên thêm mấy bước, rồi lạng người đi, vì giờ đây xác định rõ ràng tiếng sáo kia phát ra đúng trong phòng Khấu Anh Kiệt, thử hỏi còn gì để hồ nghi.

Đúng lúc ấy, tiếng sáo đột nhiên ngừng lại khiến Triệu Phù Chi giật mình.

Tiếng rèm sáo khua lên, rồi một bóng người xuất hiện, một nam trang khôi ngô tuấn tú, mày rậm mắt tinh, hai ánh mắt đầy kiên nghị và một uy lực tiềm ẩn khiến người ta không dám nhìn lâu, hai ánh mắt ấy chính đang chiếu thẳng vào người Triệu Phù Chi khiến cho cô ta không được tự nhiên.

– Cô là ai?

Triệu Phù Chi trăm nghìn lần cũng không thể ngờ nhân vật mà cô ta căm thù muốn giết chết trả thù cho Ngân Tâm huynh đệ kia lại là một con người như thế này, một con người mà quả thật nằm mộng cũng không dám mơ đến, nhưng giờ trước mặt hiện thực sờ sờ không thể chối cãi được.

Sau phút lạng người, Triệu Phù Chi giữ lại bình tĩnh, khép người thi lễ đáp:

– Tỷ nữ là Tiểu Chi, được giao phục vụ khách trong “Nghênh Tân Các”, hôm nay đến thị hầu Khấu tướng công.

Khấu Anh Kiệt ánh mắt sắc lạnh nhìn Triệu Phù Chi từ đầu đến chân nói:

– Ta không cần người hầu, cô bắt tất phí công.

Nói rồi quay phắt người, rèm cửa lại khua lên, Khấu Anh Kiệt khuất nhanh vào trong phòng.

Triệu Phù Chi ngớ người ra, bước đầu tiên là tiếp cận đối phương không thành, đến ngay vào phòng cũng không được thì làm sao ra tay báo thù?

Mặt ứng đỏ lên vì thẹn lẫn giận, nhất thời lúng túng chưa biết phải làm gì bây giờ, vào thì không được mà quay gót trở lui coi như thất bại, đúng là rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Nào ngờ...

Đúng lúc Triệu Phù Chi đang lúng túng thì rèm cửa lại khua lên lần nữa, Khấu Anh Kiệt lại xuất hiện.

Triệu Phù Chi trong lòng phát hoảng, cố gượng một nụ cười trông thật tội nghiệp.

– Vì sao cô còn chưa đi?

– Tiểu... tiểu tỷ mang chút điểm tâm đến cho tướng công.

Khấu Anh Kiệt gạt đầu, giọng không một chút biểu cảm:

– Ai sai cô mang đến?

Triệu Phù Chi hơi lấy lại bình tĩnh, đáp:

– Không ai cả, ở đây luôn như thế.

– Như thế nghĩa là sao?

– Hễ có khách đến nghỉ lại thì một ngày ba bữa phục vụ chu đáo.

Triệu Phù Chi đáp nghe ra đã trôi chảy tiếp:

– Giờ đã tối rồi, tướng công cũng phải ăn một ít gì kéo đói.

Khấu Anh Kiệt lạnh giọng:

– Mang vào đi.

Nói rồi quay người bước vào phòng.

Triệu Phù Chi mảy liễu nhưn cao, ứng thanh “Dạ” một tiếng rồi nhẹ chân uyển chuyển theo chân Khấu Anh Kiệt vào phòng.

Dọn mâm cơm lên bàn xong, khép người đứng sang một bên, Triệu Phù Chi khép người thi lễ:

– Tỳ nữ Tiểu Chi, tham kiến Khấu tướng công, mời Khấu tướng công dùng bữa tối.

Khấu Anh Kiệt chờ cho cô ta đứng thẳng người lên xong, hai mắt như xoáy vào mặt Triệu Phù Chi hỏi:

– Trước đây ta chưa từng thấy cô, cô mới đến đây sao?

– Không.

Triệu Phù Chi đáp:

– Tiểu tỳ đến đây được một năm rồi.

Không biết vì nguyên nhân nào mà tự nhiên Triệu Phù Chi cảm thấy sợ bất giác ánh mắt của Khấu Anh Kiệt, cho nên đứng cứ cúi sấp đầu không dám nhìn thẳng.

– Không giống.

Chẳng biết chàng nghĩ sao lại thốt lên hai tiếng như thế, rồi bước tới giờ lồng bàn ra, một tô miến gà với vài thức nhắm phụ nắm lấy đĩa nhưng chưa ăn.

Triệu Phù Chi nắm lấy câu nói của chàng hỏi:

– Tướng công nói cái gì không giống?

Khấu Anh Kiệt lắc nhẹ đầu, không nói thêm gì.

Triệu Phù Chi biết điều, bước tới bên một chiếc ghế gần cửa ngồi xuống.

– Cô có thể lui.

Khấu Anh Kiệt vừa nói vừa bung miến gà lên ăn.

Triệu Phù Chi chẳng để ý gì đến Khấu Anh Kiệt, đứng lên nhẹ chân bước lại giường tủ, tay nắm chiếc chổi lông làm vệ sinh theo đúng phận sự của một người hầu.

– Gian phòng này nửa năm nay không có người ở.

Triệu Phù Chi gọi chuyện, liếc mắt nhìn về phía chàng một cái, rồi tiếp:

– Nghe nói Khấu tướng công lần này đến ở khách đây lâu?

– Cô nói nhầm rồi, ta không phải là khách.

Khấu Anh Kiệt ngừng tay lại, hai ánh mắt phát ra hàn quang nhìn về phía Triệu Phù Chi, nói tiếp:

– Ta là chủ nhân ở đây.

Triệu Phù Chi cãi lời, cười nói:

– A... tiểu tỳ quên mất, có nghe nói Khấu tướng công là huynh đệ đồng môn với Ô trang chủ.

Khấu Anh Kiệt cười nói:

– Cô lại nhầm nữa rồi.

– Sao... ?

Khấu Anh Kiệt bỏ đĩa xuống, cười cười nói:

– Không dám vin cao.

Rồi chàng gạt đầu tằm tắc khen:

– Tô miến này nấu rất ngon, đa tạ.

Triệu Phù Chi liếc nhìn tô miến mới chỉ voi phân nửa, nói:

– Nhưng tướng công ăn còn một nửa.

Khấu Anh Kiệt nắm lấy chiếc khăn trắng cùi miệng, vứt khăn xuống bàn, nói:

– Ăn ít thì mới thấy được vị nhiều, ta đang ở trong hoàn cảnh này không thể ăn uống quá nhiều, ăn uống dễ khiến con người ta lù khù phạm tục.

Triệu Phù Chi chậm rãi bước tới thu dọn chén bát, một câu này của Khấu Anh Kiệt như một mũi kim châm vào tim cô ta.

Cô ta suy nghĩ một chút, rồi nghiêng mặt nhìn Khấu Anh Kiệt cười nói:

– Tướng công thật thích đùa, ai dám cho tướng công là người như thế, huống gì tướng công là một người có võ công cao cường.

Vừa nói cô ta vừa cho chén bát vào mâm, rồi bùng mâm lên quay người nói tiếp:

– Tướng công nếu như không có gì sai bảo thì tiểu tỳ xin lui.

– Cô đi đi.

– Dạ.

Triệu Phù Chi đáp một tiếng nữa rồi nhanh chân thoát ra ngoài.

Thế nhưng, khi chân bước đi chưa ra khỏi cửa thì đột nhiên Triệu Phù Chi nhận ra tiếng gió kèm theo kinh lực vang lên ngay phía sau lưng.

Không luyện võ thì thôi, một người luyện võ công mà lại cao thâm như Triệu Phù Chi hề nghe tiếng gió thì phân định được ngay ám vật hay binh khí, bắt giác giật mình, rồi bằng một phản xạ theo bản năng cô ta quay người, tay trái vung ra vừa kịp bắt ám vật bay tới.

Nhìn lại mới nhận ra là chén trà còn nguyên cả nắp, trà bên trong vẫn còn đầy, thế nhưng Triệu Phù Chi bắt lấy không bắn ra ngoài một giọt, đủ thấy thủ pháp bắt ám vật cao thâm chừng nào rồi.

Khấu Anh Kiệt cười cười nói:

– Không ngờ cô nương thân tàng bất lộ, thủ pháp thiện nghệ. Bội phục. Bội phục.

Triệu Phù Chi đỏ mặt lên, giờ mới biết dụng tâm của đối phương, chẳng ngờ bại lộ chân tướng trước đối phương nhanh như thế, bấy giờ đặt mâm xuống hai tay nắm chén trà quay trở lại khẽ giọng:

– Tướng công dùng trà.

– Không dám làm phiền.

Vừa nói chàng vừa giơ tay ra đón lấy chén trà.

Triệu Phù Chi chân tướng bại lộ chẳng cần phải che đậy, có ý nhân cơ nấn gán đối phương xem thế nào.

Cho nên khi hai tay dâng chén trà thì ngằm vận nội lực vào chén trà.

Chén trà vốn không bao nhiêu, nhưng dưới nội lực của Triệu Phù Chi chú vào thì nặng cả nghìn cân, cô ta có chủ ý, đối phương lại vô tình, cho dù bản lĩnh cao thâm đến đâu cũng phải trúng kế bẽ mặt.

Nhưng nào ngờ chuyện không như tính toán của Triệu Phù Chi.

Khấu Anh Kiệt chỉ dùng hai ngón tay cái và ngón trỏ nắm lấy chén trà, khi tay chàng vừa chạm vào chén thì Triệu Phù Chi cả người giật mạnh như chạm phải điện. Chung quy nhận ra một cỗ kinh lực mạnh không tưởng phản chấn lại hai tay xuyên vào nội phủ, Triệu Phù Chi cố vận hết thập thành công lực cũng như muối bỏ biển không một chút kháng lực.

Triệu Phù Chi toát mồ hôi lạnh, biết nếu như không nhanh buông tay, để cỗ chấn lực hùng hậu kia xuyên qua người vào nội phủ thì toàn bộ lực phủ ngũ tạng bị chấn nát mà chết ngay.

Trong phút kinh hoàng, cô ta vội buông hai tay ra, nhưng vẫn bị dư lực làm cho chân trụ không vững lão đảo thoát liền về sau hàng bước mới khỏi ngã.

Khấu Anh Kiệt làm như không chuyện gì xảy ra, một tay giờ nắp chén, một tay đưa chén trà lên miệng uống, mắt cố tình không nhìn cô ta.

Qua đi một hồi lâu, Triệu Phù Chi mới bình tĩnh trở lại, nổi hoảng sợ trong lòng vơi đi, gượng một nụ cười nói:

– Tướng công thân thủ phi phàm, tiểu tỳ xin kiếu.

Khấu Anh Kiệt nói:

– Cô nương hãy chậm

– Tướng công có gì sai bảo?

– Trong “Nghênh Tân Các” này ngoài ta ra còn có ai ở không?

– A...

Triệu Phù Chi chau mày nghĩ ngợi, rồi lắc đầu đáp:

– Hình như không có ai khác.

Khấu Anh Kiệt đáp:

– Từng có một vị nữ khách ở đây chứ?

Triệu Phù Chi lắc đầu cười đáp:

– Không. Không có. Chúng tôi ở đây trước giờ chưa từng có nữ khách đến ở, tướng công do đâu lại hỏi câu này?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói:

– Không có gì, cô đi đi.

Triệu Phù Chi giờ mới bùng tâm đi ra.

Triệu Phù Chi vẫn chưa chịu bỏ cuộc ra về như thế.

Xuống khỏi lầu đi một vòng, cất chiếc mâm đi rồi quay trở lại lần nữa. Nhưng lần này không theo lối cầu thang mà đi men theo tường lầu đến gần phía dưới gian phòng có ánh đèn, chính là gian phòng mà Khấu Anh Kiệt đang ở.

Nép người bên tường, ngược mắt ước chừng lầu cao chỉ tầm hai trượng, chuẩn bị phóng người lên thì đột nhiên từ trong tầm nhìn phát hiện ra có bóng người thoáng động.

Triệu Phù Chi giật mình, vội thu người ở sau nấp dưới chân tường quan sát.

Dưới ánh trăng mờ nhạt một bóng người thoát ẩn thoát hiện từ trong hoa viên tiến nhanh tới hướng “Nghênh Tân Các”. Cứ nhìn thân pháp người này cũng đủ thấy là một tay nhất lưu cao thủ chứ chẳng nghi.

Người này thân hình không cao, mặt che kín một tấm mạng, nhưng nhìn một bên tai trái bị khuyết mất một miếng như một nhát chém thì khó mà lẫn lộn với người nào khác.

– Giang Thiên Hữu.

Triệu Phù Chi giật mình chấn động, cơ hồ buột miệng la lên khi nhận ra người kia, chẳng ai khác, một trong “Nộ Giang Song Hồng” Giang Thiên Hữu.

Nguyên là trong ngày Giang thị huynh đệ bị bại thủ ê chề dưới tay Khấu Anh Kiệt, nhất là Giang Thiên Tả thân thụ trọng thương đến giờ nằm liệt giường chưa dậy nổi. Giang Thiên Hữu trong lòng phẫn nộ, chẳng nén nổi mới định đêm nay lén tới thừa cơ ra tay trả thù Khấu Anh Kiệt.

Về võ công của bọn Giang thị huynh đệ thì Triệu Phù Chi có nghe nói qua, nhưng thực hư thế nào thì còn chưa biết. Có một điều bọn Giang thị huynh đệ lại cậy uy thế của sư phụ chúng là “Thanh Mao Thụ” Lâm Thiết Hoàng nên mới được Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường trọng dụng.

Vì thế mà trong bang chúng chẳng coi ai ra gì, muốn làm gì thì làm, nên bị nhiều người oán ghét. Triệu Phù Chi tuy biết Giang thị huynh đệ, nhưng rất ít giao du với nhau, không ngờ đêm nay lại gặp hãn trong hoàn cảnh này.

Triệu Phù Chi nấp người dưới chân tường không một chút nhúc nhích, cô ta vốn quay lại với ý đồ của mình, nhưng giờ thì án binh bất động chờ xem tình hình thế nào rồi tính.

Giang Thiên Hữu như đã có chung mục đích như mình thì quá là tốt, cứ ở thế nhân bàng quang, nếu như Giang Thiên Hữu ra tay thành công thì cũng chẳng đỡ sức mình sao?

Nghĩ thế, Triệu Phù Chi cứ nấp người im lặng quan sát.

Giang Thiên Hữu trong lòng hàm nộ mà quyết đem lên đến báo thù, nhưng vì trong ngày đã nếm mùi lợi hại của Khấu Anh Kiệt, cho nên hắn hành động không khỏi thận trọng, càng đến gần “Nghênh Tân Các” thì bước chân càng chậm lại, mà càng nhẹ nhàng.

Triệu Phù Chi giờ thì đã nhìn thấy Giang Thiên Hữu rõ hơn, hắn không còn giắt ngọn miên đao như ban ngày, mà thay vào bằng một chiếc quả cầu “đỉnh”.

Ngoài ra trên lưng mang cung tên, và một sợi dây thừng cuộn tròn đeo ở vai phải, đúng phong cách của dân du mục.

Giang Thiên Hữu đương nhiên cũng không lên lầu theo cầu thang, hắn đi quanh hai vòng như dò xét thật kỹ địa hình trước khi ra tay hành động.

Triệu Phù Chi không hiểu Giang Thiên Hữu có ý gì mà cứ đi lòng vòng, đang sinh nghi thì chợt thấy Giang Thiên Hữu ngừng chân lại, hai tay nắm lấy một đồng xu búng mạnh về phía góc Tây lầu.

Đồng xu như một vật ngân tinh bắn nhanh rồi biến mất ở một góc lầu, từ đó vang lên “bốp” một tiếng rất rõ.

Triệu Phù Chi giật mình chấn động, nhưng chợt hiểu ra ngay tâm ý của Giang Thiên Hữu, biết hắn sắp hành động. Thì ra đây là kế dương đông kích tây của Giang Thiên Hữu, mục đích thăm thính xem Khấu Anh Kiệt trong phòng động tĩnh thế nào, có cảnh giác hay không.

Quả nhiên, liền ngay sau đó Giang Thiên Hữu nhún mình nhảy lên lầu theo hướng đông, nháy mắt mất hút trong hành lang.

Nương theo những hàng cột dọc hành lang, Giang Thiên Hữu tiến sâu vào trong khách lầu.

Quả thực thì suy nghĩ của hắn cũng giống như Triệu Phù Chi, nghĩ Khấu Anh Kiệt nếu nghe thấy tiếng động kia tất sẽ có phản ứng. Thế nhưng, bọn họ đã nhầm, một chút động tĩnh cũng không hề có.

Một con gió thoảng qua, đám từng bách trong lâm viên xao động mạnh vang lên xào xạc, Triệu Phù Chi lợi dụng cơ hội này tung người lên lầu.

Chân vừa đặt xuống hành lang, Triệu Phù Chi lộn người một vòng ẩn nhanh sau một bức bình phong, vừa khéo nhìn thấy bóng Giang Thiên Hữu từ phía sau lưng, thì ra hắn chính đang bám sát phòng Khấu Anh Kiệt ghé mắt nhìn vào trong.

Triệu Phù Chi giật mình trầm nghĩ:

Giang Thiên Hữu, người thật to gan.

Giang Thiên Hữu quả nhiên gan không nhỏ chút nào, tay phải nắm chắc sợi dây thừng, chân khễ khàng như một con linh miêu bước tới mấy bước rồi vút một cái lên nhanh vào trong phòng...

Triệu Phù Chi ở khoảng cách khá xa nên không nhìn thấy tình hình trong phòng Khấu Anh Kiệt, trong lòng vừa hồi hộp vừa thấy thích thú sắp biết kết quả ra sao, vừa định nhón chân tiến tới gần thì một chuyện xảy ra khiến cô ta khựng người lại bất động.

Dưới ánh trăng mờ nhạt hắt vào, một đôi chân thòng xuống từ xà nhà.

Triệu Phù Chi lặng người đi, ngưng thần chú mục lần theo đôi chân nhìn lên, bắt giác cả người ngây ra bất động.

Thì ra người đang ngồi trên xà nhà thòng hai chân xuống kia không ai khác mà chính là Khấu Anh Kiệt.

Triệu Phù Chi chấn động mạnh đến phát run, nhưng lại may vì không đến nỗi quá mạo hiểm như Giang Thiên Hữu, nếu như bám sát theo chân Giang Thiên Hữu mà lên như vừa rồi thì giờ đã bại lộ hành tung.

Bấy giờ vội thu người nhỏ lại chừng như không thể nhỏ hơn sau chiếc bình phong, đến thở mạnh cũng không dám thở, ghé mắt qua khe hở theo dõi tình hình, trong lòng lại rất lo lắng cho Giang Thiên Hữu.

Lại nói, Giang Thiên Hữu lên vào phòng chừng như nhận ra tình hình bất ổn, hắn lên vào nhanh mà nhảy trở ra lại càng nhanh hơn.

Nhưng có người còn nhanh hơn hắn một bước, khi hắn vừa rời khỏi cửa ra ngoài thì một nhân ảnh loáng nhanh chặn ngay trước mặt hắn khiến hắn khựng người lại.

Giang Thiên Hữu không khỏi chấn động, buột miệng “A” lên một tiếng, không cần nhìn hắn cũng biết người kia là ai.

“Vút” một tiếng, tay phải nắm sợi dây thừng quất mạnh ra một chiêu.

Lối đánh dây thừng này tuyệt không thể nhìn thấy trong võ lâm Trung Nguyên.

Nguyên Giang thị huynh đệ sinh ra lớn lên tại Miêu tộc, trước khi bá sư học nghệ thì đã thành thạo thuật dụng thừng bắt thú của người Miêu.

Thừng ở đây là một loại dây leo trong rừng, nhưng qua tẩm dược liệu chế tạo đặc biệt khiến sợi dây leo hoang vốn to bằng cổ tay săn nhỏ lại chỉ bằng ngón tay cái. Có điều lúc chế thành thì sợi thừng dai chắc không tưởng, đến đao kiếm chém không đứt. Có thể trói hổ báo không một loài nào vùng thoát

được.

Giang thị huynh đệ không chỉ dùng thừng để bắt thú như thông thường mà còn luyện nó thành một môn võ công “phi đẳng bổ hồ” có chiêu thức đàng hoàng, trước giờ một khi huynh đệ chúng ra tay bằng loại phi thừng này thì chưa một đối thủ nào thoát khỏi.

Lại nói, lúc này sợi dây thừng dưới tay Giang Thiên Hữu bay vút tới trên đầu Khấu Anh Kiệt, mở rộng ra có đến nửa trượng vuông rồi chộp xuống người nhanh không tưởng.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt một tiếng, hai ánh mắt hàm nộ khí ngưng nhìn thẳng vào mặt Giang Thiên Hữu, nhưng thân hình bất động, đến tay cũng không giờ lên phản kháng.

Sợi thừng to lớn thoát nhìn sắp trông lấy người Khấu Anh Kiệt, nhưng cứ như gặp phải một bức tường vô hình bật ngược lên không cao cả trượng.

Giang Thiên Hữu giật mình chấn động, chừng một chiêu ra tay nhanh như chớp của mình không thành, tay vận lực thâu thừng về lưng chừng rồi quát mạnh chiêu thứ hai xuống chân Khấu Anh Kiệt, lần này thì thừng biến thành roi.

Khấu Anh Kiệt vẫn đứng yên bất động như một pho tượng, duy nhất trong ánh mắt chàng hàm nộ khí cứ nhìn thẳng vào mắt Giang Thiên Hữu.

“Bốp” một tiếng, lần này thì thừng quát trúng đích vào chân Khấu Anh Kiệt, đầu dây theo đà quán chặc mấy vòng quanh hai chân Khấu Anh Kiệt.

– Ngã.

Giang Thiên Hữu vẻ phân khởi thét lên một tiếng, tay vận kinh lực kéo mạnh về phía mình.

Sợi thừng căng lên như một đoạn sắt, thân hình Khấu Anh Kiệt vẫn ở nguyên vị, chẳng những không ngã mà đến hai chân không hề có một chút nhúc nhích.

Giang Thiên Hữu cả kinh, hấn nhiều lần dùng chiêu này, đối phương có vận thiên cân trụ cũng không trụ vững dưới lực đạo của cánh tay hấn, thế mà với Khấu Anh Kiệt thì chẳng chút hề hấn.

Nhưng Giang Thiên Hữu ứng biến rất nhanh, thấy hất không ngã Khấu Anh Kiệt, hấn hét lớn một tiếng, thuận tay hất mạnh đầu thừng còn lại, sợi thừng như có một lực đàn hồi bay đi tiếp tục quán hết vào người Khấu Anh Kiệt.

Với một chiêu này thì Khấu Anh Kiệt cả người coi như bị sợi thừng trong tay hấn cuộn chặt nhiều vòng.

Giang Thiên Hữu nằm mộng cũng không ngờ thuận lợi như thế, cười “hắc hắc...” mấy tiếng thét lên:

– Họ Khấu kia. nộp mạng đây.

Nói rồi, hấn rút nhanh cây đinh tự quay, nhảy tới vận hết công lực giáng mạnh một chiêu xuống đầu Khấu Anh Kiệt.

Triệu Phù Chi nhìn ngọn thiết quải trong tay Giang Thiên Hữu bỏ xuống đầu Khấu Anh Kiệt chừng như đốc hết sức binh sanh và bao nhiêu thù hận vào một chiêu này, nhất định lấy mạng Khấu Anh Kiệt mới được.

“Bình”.

Ngọn thiết quải bỏ xuống nhìn đã thấy sắp đánh trúng đầu Khấu Anh Kiệt, nhưng thoáng một cái cả người Khấu Anh Kiệt vẫn trong tình trạng dây quán quanh người lướt lên như làn khói, nhẹ nhàng ngồi trở lại trên xà nhà.

Còn ngọn thiết quải trong tay Giang Thiên Hữu thì giáng xuống hết đà không thể nào thâu lại kịp, với một chiêu nghìn cân bỏ xuống sàn lâu thì gỗ nào chịu nổi.

Chỉ nghe ầm một tiếng, ván gỗ bay tung tóe, cả tòa lầu cơ hồ rung.

Đúng lúc này thì sợi thừng quán quanh người như một sợi chỉ mực nát đứt ra trăm đoạn rơi là tả xuống người Giang Thiên Hữu.

Khấu Anh Kiệt lướt người nhẹ nhàng xuống ngay trước mặt hấn.

Giang Thiên Hữu chết lặng cả người, hấn không thể tưởng tượng được cảnh trước mắt hấn là sự thật, bất giác bước lùi lại một bước, há hốc mồm miệng nhìn Khấu Anh Kiệt.

Có thể nói hấn kinh khủng khiếp sợ trước thần lực của Khấu Anh Kiệt, đến muốn tháo chạy mà chân không sao nhúc nhích nổi trước ánh mắt đang nhìn xoáy sâu vào tâm can hấn, hấn như một trước ánh mắt linh miêu hồn tiêu phách tán.

Im lặng một lúc, Khấu Anh Kiệt cười nhạt lên tiếng:

– Hồi sáng ta đã niệm tình mà tha mạng cho ngươi, thế mà ngươi lại dám đem lên vào đây định hạ độc thủ với ta, nếu như không cho ngươi ném mùi lợi hại thì ngươi không chịu thôi. Ngươi vốn không có can hệ gì chuyện ở đây, thế mà các ngươi cứ nhúng tay vào, mọi chuyện lẽ ra ngươi phải đi hỏi Thiết

Hải Đường mới đứng chứ, sao lại trách được ta.

Giang Thiên Hữu toàn thân run lên, lắp bắp nói:

– Không... họ Khấu kia, nguoi không thể...

Thân hình hần lão đảo thoái về phía sau mấy bước.

Khấu Anh Kiệt hai ánh mắt sắc lạnh như xoáy vào mắt hần khiến hần muốn bỏ chạy cũng không dám.

– Vì sao?

– Vì...

Giang Thiên Hữu mặt trắng bệch ra không còn chút máu, mồ hôi lạnh lưng, nói:

– Vì người ra tay... thì mối thù này càng lớn hơn.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Nguoi cho rằng ta sợ điều này sao?

– Họ Khấu kia...

Giang Thiên Hữu miệng lắp bắp, hai chân từ từ thoái lui về sau, nói:

– Nguoi chó cuồng ngạo như thế, huynh đệ chúng ta cố nhiên không phải là đối thủ của nguoi, thế nhưng còn sự phụ chúng ta...

Khấu Anh Kiệt nhướn mày hỏi:

– Sự phụ các nguoi là ai?

– Là...

Giang Thiên Hữu hơi ưỡn ngực, cười nhạt nói:

– “Thanh Mao Thử” Lâm Thiết Hoàng, nguoi đã nghe nói qua rồi chứ?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói:

– Chưa từng nghe qua.

Giang Thiên Hữu “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói:

– Thế thì chẳng trách, nếu như nguoi đã nghe qua đại danh sự phụ chúng ta thì có lẽ nguoi không dám động đến huynh đệ chúng ta... Hừ, hừ... đừng nói là nguoi, mà ngay đến Thiết lệnh chủ cũng phải còn cung kính với sự phụ ta.

Khấu Anh Kiệt nhếch mép cười nói:

– Nói như thế lệnh sự có quan hệ với Thiết Hải Đường?

Giang Thiên Hữu nói:

– Chung quy quan hệ giữa họ cũng không tệ.

– Nguoi đã nói như thế, ta cũng không cần thụ ân với ông ta.

Vừa nói chàng vừa bước tiến lên trước một bước.

Giang Thiên Hữu cả kinh la lên:

– Nguoi định làm gì?

Khấu Anh Kiệt giương tay lên nói:

– Ta muốn đánh nguoi một chưởng.

Giang Thiên Hữu càng kinh hơn, tả chưởng giơ lên, ngón đĩnh trượng trong tay phải hoành ngang án trên tả chưởng tạo thành thế thủ, có thể ra tay ứng

phó bất cứ lúc nào.

– Không ăn thua gì.

Khẩu Anh Kiệt ước mắt nhìn hấn một cái, lại nói:

– Bất kể ngươi có phòng ngự như thế nào thì cũng không cản nổi một chưởng của ta.

Vừa nói dứt lời, đột nhiên có một luồng chưởng lực vô hình ập tới ngay trên đầu Giang Thiên Hữu.

Kinh nghiệm của những lần trước, đây rõ ràng là dấu hiệu trước khi Khẩu Anh Kiệt xuất chưởng đánh ra, Giang Thiên Hữu khi nào lại chịu bó tay chịu chết.

Miệng thét lên một tiếng, chân nhún bỏ nhào tới trước, ngọn đỉnh trượng trong tay phải quét ra một đường nhằm thẳng vào ngực Khẩu Anh Kiệt.

Thoạt nhìn ngọn đỉnh trượng trong tay Giang Thiên Hữu đã đến ngay trước mặt Khẩu Anh Kiệt, thế nhưng nhìn thấy đối phương chẳng hề nhúc nhích, không có một chút cử động khiến hấn phải khựng người lại nhưng chỉ trong một cái chớp mắt. Đỉnh trượng đang từ thượng bàn hạ nhanh xuống quét thẳng vào tiểu phúc Khẩu Anh Kiệt, đây đúng là tùy cơ ứng biến thức một cách kịp thời lại hiểm ác.

Khẩu Anh Kiệt cười nhạt một tiếng, thóp bụng dưới lại thân nhanh về sau vừa khéo để đầu đỉnh trượng đối phương quét ngang qua.

Chỉ trong cái chớp mắt, cả thân hình Khẩu Anh Kiệt vút nhanh lên không, bằng một thế “Lý ngư đảo đỉnh” lộn người ngay trên đầu Giang Thiên Hữu, chính khi đầu vừa lộn xuống dưới thì tay Khẩu Anh Kiệt ấn nhanh lên lưng Giang Thiên Hữu.

Một chiêu này rất ảo diệu, chung quy chỉ là một cái chạm tay nhẹ như khi lộn người qua đầu Giang Thiên Hữu, rồi tiếp tục nhào người ra một bên.

Nói ra thì dài, nhưng mọi việc rất nhanh, phải là người có nhãn lực thâm hậu thì mới kịp nhìn thấy thủ pháp này của Khẩu Anh Kiệt.

Đến ngay như bản thân Giang Thiên Hữu, hấn chỉ có cảm giác sau lưng hơi ê ê một chút, rung mình một cái rồi trở lại bình thường.

Khi hấn quay phắt người lại nhìn thì Khẩu Anh Kiệt đã đứng yên bất động, khoe môi nở nụ cười nói:

– Có lẽ ngươi cho rằng “Vô Hình Chưởng” chẳng có gì đáng nguy hiểm, nhưng ngươi đâu có biết trong thời gian đầu thì chưa phát tác, nhưng mỗi khi đến tiết thanh minh thì mới biết lợi hại của nó, nhẹ thì tàn phế, nặng thì lên đường.

Hắc... ngươi chó coi thường...

Giang Thiên Hữu giật mình cả kinh, sắc mặt thay đổi, thử vận công kiểm tra chân lực trong người, nhưng không thấy một chút trở ngại nào. Bấy giờ mới yên tâm cất tiếng cười khanh khách, gần giọng:

– Ngươi chó nên đem trò con nít ra hù dọa ta, Giang nhị gia này chẳng mắc lừa đâu. Hắc hắc...

Khẩu Anh Kiệt nói:

– Nếu như ngươi nghĩ ấu trĩ như thế thì chỉ có con đường chết. Ta khuyên ngươi nên đi tìm sư phụ ngươi hoặc Thiết Hải Đường, may ra bọn họ giúp ngươi khám ra thương thế trong người mà tìm đến Kiệt mỗ ta rồi sẽ nói chuyện.

Giang Thiên Hữu “Hừ” một tiếng, trầm giọng quát:

– Họ Khẩu kia, ngươi cho rằng Giang nhị ta chịu tin lời ngươi ư?

– Tin hay không tùy ngươi.

Khẩu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Ngươi cứ kéo tay áo trái lên thì biết.

Giang Thiên Hữu nghe thế thì thoái lui một bước, dù không tin thì trên mặt hấn cũng hiện vẻ bán tín bán nghi.

– Trên Uyển mạch tay trái của ngươi có một đường gân máu màu tím, khi hiện khi ẩn.

Khẩu Anh Kiệt chậm rãi nói tiếp, chừng như đã tính toán trong đầu nên ngưng lại một chút, cười rồi tiếp:

– Ngươi ngại gì mà không thử vén tay áo lên xem hử?

Giang Thiên Hữu vẫn cố cất tiếng cười trấn tĩnh tinh thần, nhưng nói thế nào hấn cũng không nén nổi hồ nghi trong lòng, hấn nhìn Khẩu Anh Kiệt một cái rồi mới cần thận thoái lui bước nữa đoạn mới vén tay áo lên...

“Ái... “ Suýt chút nữa thì hần đã buột miệng la lên, quả nhiên một đường gân máu màu tím đen nổi hần dọc theo Uyển mạch nhìn rõ mồn một.

Giang Thiên Hữu nhất thời không còn bình tĩnh, trong lòng cả kinh, toàn thân run lên, đôi mắt mở to đầy kinh hoảng nhìn Khấu Anh Kiệt:

– Ngươi... thực ra ngươi đã làm gì ta?

– Chẳng phải vừa rồi ta đã nói rồi sao?

Khấu Anh Kiệt nhún vai cười thản nhiên nói tiếp:

– Ngươi đã trúng “Vô Hình Chương” của ta, người biết dùng loại chương này tính ra trong thiên hạ kẻ luôn ta chỉ có hai người, cho nên lệnh sư có khả năng cứu chữa được chương thương này hay không thì thật khó nói.

Giang Thiên Hữu mặt trắng ra, nói:

– Thế nhưng... sao ta không cảm thấy gì khác thường trong người ta?

– Đương nhiên là ngươi không nhận ra được.

Khấu Anh Kiệt ánh mắt như điện quét thẳng lên mặt Giang Thiên Hữu:

– Trước khi tiết thanh minh chưa đến thì ngươi còn hoạt động bình thường, thậm chí không trở ngại gì đến việc luyện công của ngươi. Nhưng một khi tiết thanh minh đến, trong người ngươi ngũ tạng đảo lộn, toàn thân tím lên mà chết.

Cho dù lệnh sư có dùng tận chân lực để bảo toàn nguyên khí cho ngươi, thì ngươi cũng trở thành một kẻ tàn phế, sự thực là như thế, ngươi chớ có không tin.

Giang Thiên Hữu các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, ánh mắt trở nên nanh ác, chừng như vừa kinh sợ lại vừa tức giận. Hần vẫn còn hoài nghi, nhưng cứ nhìn nét mặt nghiêm nghị, ánh mắt hữu thần uy lực của Khấu Anh Kiệt thì khiến hần phải rung động thật sự.

Khấu Anh Kiệt nói:

– Hiện tại chỉ còn chưa đầy một tháng thì đến tiết thanh minh, nếu như ngươi muốn bảo toàn tính mạng thì chớ nên trì trệ, ngươi sự liệu mà làm.

Đến nước này thì Giang Thiên Hữu bụng như sôi lên, mồ hôi lạnh lưng, nhưng trên mặt hần vẫn cố vẻ bất cam, hần nhìn Khấu Anh Kiệt với ánh mắt còn ngờ vực, nhãn châu cứ quay như chong chóng trong hồ mắt, nhưng chân vẫn chưa nhúc nhích.

Khấu Anh Kiệt lại nói:

– Ngươi vẫn chưa tin? Hừ... Ta chẳng ngại gì nói rõ cho ngươi biết thêm, hiện tại trong người ngươi “Ngũ Hành Chân Khí” đã bị “Vô Hình Chương” của ta phong tỏa, trên thì lên đến “Tổ Khiếu”, dưới thì xuống thấu “Hội Âm”, nếu ngươi chỉ cần dùng ngón tay ấn nhẹ vào hai huyệt này thì sẽ thấy đau khó chịu.

Lần này thì Giang Thiên Hữu chẳng đợi Khấu Anh Kiệt nói hết câu, tay phải giơ lên ấn vào huyệt “Tổ Khiếu” ngay giữa hai đầu mày, quả nhiên một cơn đau nhói từ ngay đó lan sâu vào trong óc rồi lan xuống mũi, đau đến nỗi hần không cảm nổi nước mắt chảy ra.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt hỏi:

– Sao? Ta không lừa ngươi đấy chứ?

Giang Thiên Hữu gầm lên một tiếng chừng như con đau khiến hần tức lồng lộn, đột nhiên phóng mạnh ngọn đỉnh trượng trong tay thẳng vào người Khấu Anh Kiệt, đồng thời hai tay vung chương lao theo ngọn đỉnh trượng nhằm thẳng vào người chàng như một con hổ đói.

– Sao ngươi lại khổ thế?

Khấu Anh Kiệt vừa nói tay vừa phát nhẹ lên, một chiêu hai thức đánh ra cực nhanh.

Một tay cao thủ chỉ hạng tam lưu như Giang Thiên Hữu thì làm sao động thủ với Khấu Anh Kiệt được, hần có ra chiêu trước nhưng chiêu đối phương vẫn đến trước hần.

Chỉ một cái phát bắt ngay ngọn đỉnh trượng chưa nói, mà kinh lực uy mãnh từ cái phát tay chẳng những ngăn cản được chiêu của Giang Thiên Hữu, mà còn cuốn luôn cả thân hình hần lên không bay ra ngoài cả bảy xích rớt phịch trên đất.

Giang Thiên Hữu lồm cồm bò dậy, tuy trong người không bị thương, nhưng chừng ấy cũng đủ làm hần khiếp đảm, khi nào còn giám tấn công tiếp.

Khấu Anh Kiệt ngậm vận huyền công vào hai tay, bẻ cong ngọn đỉnh trượng to bằng cổ tay thành mấy vòng rồi ném đến trước mặt hần.

Giang Thiên Hữu hai mắt tròn tròn, hần chẳng thể nào tin nổi trước mắt hần là sự thực, tay run run nhặt ngọn đỉnh trượng thấy đã cuộn tròn như cánh hoa

lên, mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc.

Song phương công lực thế nào thì giờ đây quá rõ, Giang Thiên Hữu chẳng phải là kẻ quá ngu để không biết tự bảo, nếu giờ này hắn vẫn còn ngang ngạnh cố chấp thì càng chuốc lấy nhục.

Bấy giờ hắn chẳng nói thêm câu nào nữa, đứng lên lẳng lặng quay người bước đi.

– Dừng lại.

Khấu Anh Kiệt lạnh lạnh quát nói:

– Ta còn có lời muốn dặn dò ngươi.

Giang Thiên Hữu lúc này chẳng khác kẻ mất hồn, nghe gọi thì đứng lại im lặng lắng tai nghe.

Khấu Anh Kiệt giọng trở nên nghiêm nghị nói:

– Ngươi về báo lại với Thiết Hải Đường “sĩ cách tam nhật”, Khấu Anh Kiệt ta hôm nay đã không còn dễ dãi cho hắn coi thường, ngươi bảo hắn nên cẩn thận một chút. Xong chuyện đây rồi ta sẽ đích thân tìm đến, Bạch Mã Sơn Trang là cơ nghiệp của sư phụ ta, hắn tuyệt đối không được nhúng tay vào. Hạn cho hắn nội trong ba ngày phải rút hết nhân mã, nếu không đến khi Kiệt mỗ chân chính sư môn, đao thương chẳng có mắt, hạ thủ chẳng lưu tình, huyết tây sơn trang.

Giang Thiên Hữu lắng tai nghe lòng run, nửa tiếng cũng không dám ư hử, chỉ biết cúi đầu im lặng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nan bệnh loạn đầu y

Khi hắn đi xuống lầu thì từ trong phòng Khấu Anh Kiệt lại nghe tiếng sáo du dương trời lên.

Giang Thiên Hữu ngưng chân lại lắng nghe, trong lòng chua chát, huynh đệ bọn họ hoành hành ngang ngược trước giờ đã từng chịu phục đầu một ai?

Thế mà không ngờ, hôm nay lại chạm trán phải một đại đối đầu Khấu Anh Kiệt, cả hai đều thụ thương, chuốc lấy thảm bại.

Không nghĩ thì thôi, nghĩ đến thương tích trong người, tự nhiên hắn rung mình một cái thấy toàn thân như dờ ra, cơ hồ một chút lực đạo cũng không vận tụ được.

Lại nghĩ đến sứ mệnh mà sư phụ giao phó, rồi những lời hoa ngôn trước mặt Thiết Hải Đường, không biết ăn nói thế nào đây?

Hướng gì chính Khấu Anh Kiệt đã nói rất rõ, trong người hắn thụ thương bởi “Vô Hình Chưởng” của đối phương, sự thực chứng minh lời Khấu Anh Kiệt không giả chút nào, giờ nghĩ đến tiết thanh minh sắp đến càng khiến hắn giật mình hoảng sợ.

Nhất thời hắn như mất hết thần hồn, chỉ thấy người lạnh lạnh, đứng chết lặng không đi thêm nước nào.

Dưới ánh trăng bóng người thoáng nhanh, một bóng thiếu nữ ảo diệu lướt nhanh đến trước mặt hắn, Giang Thiên Hữu cứ ngỡ là Khấu Anh Kiệt còn bám theo hắn để làm nhục hắn, trong lòng cả kinh, hai tay hươ lên chống đỡ theo bản năng.

Nhưng chợt nghe tiếng cười khúc khích, đúng là tiếng của một thiếu nữ, giờ hắn mới nhẹ nhõm.

– Ê. Sao thế?

Thiếu nữ kia mờ to mắt nhìn Giang Thiên Hữu hỏi:

– Đến tôi mà Giang nhị ca cũng không nhận ra sao, thật là hồ đồ.

Giang Thiên Hữu tháo tay lại, định thần nhìn lại mới nhận ra người trước mắt không ai xa lạ, chính là Triệu Phù Chi ái đồ thân cận nhất của phu phụ Tổng lệnh chủ, trong lòng tự trách “đáng thẹn.”, khuôn mặt trắng bệch của hắn giờ đỏ lên.

– Thì ra là cô.

Giang Thiên Hữu cười khổ nói:

– Cô nương còn chưa ngủ sao?

Triệu Phù Chi nhướn đầu mày cười lạt nói:

– Chuyện vừa rồi tôi đều nhìn thấy hết. Giang nhị ca định bỏ đi như thế này sao?

Giang Thiên Hữu “Suyt” một tiếng, kéo tay cô ta ra thật xa, lúc ấy mới đứng lại hỏi:

– Cô nhìn thấy gì chứ?

Triệu Phù Chi hất tay hất ra:

– Chuyện gì cũng thấy hết, chuyện gì cũng nghe hết.

Giang Thiên Hữu ngó người ra một lúc, cười hềnh hếch hỏi:

– Cô làm sao nhìn thấy được?

Triệu Phù Chi “Hừ” một tiếng, cau mày lại nói:

– Huynh chẳng giấu được tôi đâu, nói cho huynh biết, tôi phụng mệnh phu nhân bám theo hấn nắm động tĩnh. Phải khó khăn lắm mới tiếp cận được hấn, thế mà huynh lại xen vào, sau này tôi rất khó hành động.

Giang Thiên Hữu ngẩn người ra, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, cười hắc hắc nói:

– Tên họ Khấu kia võ công thông huyền nhập hóa, ta xem đến ngay phu nhân Tổng lệnh chủ xuất thân cũng chưa chắc đã là đối thủ của hấn, bằng như cô...?

Hừ...

Triệu Phù Chi giọng lạnh lạnh nói:

– Huynh nói cũng không sai, nhưng nếu như huynh nghĩ ra sớm được điều này thì huynh đâu có đến nỗi thảm bại như thế.

Giang Thiên Hữu bị nói xóc một câu đỏ mặt tía tai, gằn giọng:

– Cô nói gì bậy bạ gì chứ?

Triệu Phù Chi cười nói:

– Thôi đi Giang nhị ca, chuyện huynh bị tên TỐI THÀNH họ Khấu kia dùng “Vô Hình Chưởng” đánh bị thương, nghĩ rằng tôi không nhìn thấy hay sao?

Giang Thiên Hữu ngó người, cười nhạt nói:

– Cô há lại dễ tin những lời quỷ quái của hấn hay sao chứ? Rõ ràng là muốn hù dọa ta mà thôi.

– Thôi đi, có thật hay không thì trong lòng huynh tự biết.

Giang Thiên Hữu vừa rồi bị nhục trong lòng tức anh ách chưa hết, giờ lại bị Triệu Phù Chi hỏi dồn dập thế này thì càng không chịu nổi, mặt đỏ bừng bừng, hai đầu mày nhướn chặt lại, gằn giọng:

– Cứ cho là thật đi, chuyện này cũng chẳng liên can gì đến cô nương nhà ngươi, hừ hừ... Chuyện này ngoài tiểu tử họ Khấu kia ra thì chỉ còn ta và ngươi hai người biết mà thôi, nếu như ngươi đem chuyện này lu loa ra ngoài cho nhiều người biết, thì... Triệu cô nương, Giang lão nhị ta không để cho ngươi yên đâu. Ta đi.

Nói rồi hấn quay ngoắt người bước đi ngay.

– Giang nhị ca, huynh thôi đi.

Triệu Phù Chi cười nhạt nói tiếp:

– Huynh thật sự muốn chết hay sao chứ?

Giang Thiên Hữu nghe một câu này thì chân đứng khựng lại, quay đầu hỏi:

– Ngươi nói gì chứ?

Triệu Phù Chi nói:

– Tôi chỉ vì thành tâm thật ý gặp huynh để chỉ cho một con đường sáng, nếu như huynh không chịu nghe thì thôi vậy, huynh xin cứ tự nhiên.

Lần này thì đến lượt Triệu Phù Chi nói xong quay người bỏ đi.

Giang Thiên Hữu nhún chân nhảy tới chắn ngang lối đi của cô ta, nói:

– Cô nương chậm chân. Nếu như đã có gì thì cứ nói ra, có gì cứ úp úp mở mở.

Hi hi... nếu quả thật cô nương có cách bảo toàn tính mạng ta, thì Giang lão nhị suốt đời không quên ân đức cô nương.

Triệu Phù Chi cười nói:

– Nói thế nghe được không. Đã vậy để tôi nói cho huynh nghe, nếu huynh giờ trở về tìm lệnh sư thì chỉ ít cũng phải mất một tháng trời, nhưng lệnh sư có khả năng cứu nổi tính mạng huynh hay không thì khó biết được. Lệnh sư là một người rất tự phụ cuồng ngạo, vốn chẳng xem một tiểu tử chưa từng nghe tên tuổi như Khấu Anh Kiệt, bảo ông ta đến khẩn cầu cứu cho huynh thì quả là một chuyện mộng tưởng. Chừng ấy thời cũng đủ thấy huynh đi tìm ông ta coi như đi tìm cái chết.

Giang Thiên Hữu trong đầu thầm nghĩ tính tình sư phụ đúng như lời của cô ta nói, bình sinh cao ngạo tự phụ, khi nào lại chịu đi cầu xin cứu đệ tử của mình với một kẻ hậu sanh như Khấu Anh Kiệt?

Nói không chừng lão ta còn tức giận vì mình đã làm nhục sư môn, trong cơn nóng giận có thể ra tay đánh chết mình rồi mới đi tìm Khấu Anh Kiệt thanh toán.

Chỉ nghĩ đến đó toàn thân hắn đã phát run, đúng như lời Triệu Phù Chi nói, hắn đi tìm sư phụ hắn xem như cầm chắc cái chết trong tay. Nhất thời hắn đứng chết lặng người chẳng nói thêm tiếng được nào.

Triệu Phù Chi thấy Giang Thiên Hữu đã thối lui, mỉm cười nói:

– Sao? Giờ thì huynh thấy lời tôi nói đúng chứ?

Giang Thiên Hữu thở hắt ra một tiếng, nói:

– Cô nương nói thật đúng..., quả thật lúc này tôi mất hết chủ trương. Ai. Cô nương xem chuyện này nên làm thế nào đây?

Triệu Phù Chi nguyền hán một cái, nói:

– Huynh nhá. Sao lại ngốc thế.

Giang Thiên Hữu ôm quyền nói:

– Nhờ cô nương chỉ giáo.

– Tôi chỉ nói huynh sao lại bỏ gần cầu xa?

– Ý cô nương là...

Triệu Phù Chi bật cười nói:

– Huynh sao thế? Chẳng lẽ quên mất một người đang ở ngay trước mắt hay sao?

– Cô nương nói là...

Giang Thiên Hữu còn ngờ ngợ chưa nói ra được. Triệu Phù Chi nhìn hắn mặt nghiêm túc nói:

– Thiết phu nhân y thuật cao minh, đến võ lâm y trung nhất lưu cũng không bì kịp, e rằng ngay cả lệnh sư cũng chưa chắc bì kịp.

– A...

Giang Thiên Hữu mặt mày hớn hờ, quả thực bất ngờ với hắn, vội nói:

– Điều này... quả thực ta không biết, chẳng hay quý phu nhân hiện có mặt trong sơn trang hay không?

Triệu Phù Chi bụm miệng cười nói:

– Ngốc ạ, nếu như không có thì tôi đã chẳng nhắc đến làm gì.

Giang Thiên Hữu vui mừng không tả nói:

– Thế thì tốt quá, cảm phiền cô nương dẫn ta đi đến diện kiến Thiết phu nhân, nếu như trị lành thương thế trong người ta, thì cô nương là đại ân nhân của ta, suốt đời không quên.

– Ôi. Điều này thì tôi không dám.

Triệu Phù Chi mỉm cười nói:

– Thế nhưng chúng ta cũng nên có gì qua lại đúng không?

– Qua lại.

Giang Thiên Hữu ngó người về hơi bất ngờ, Triệu Phù Chi gật đầu nói:

– Đúng thế. chẳng lẽ huynh không hiểu?

Giang Thiên Hữu nói:

– Ý cô nương nói, Giang mỗ phải có gì báo đáp, đúng chứ?

– Không sai. Huynh nên biết tính khí của Thiết phu nhân, mỗi đêm khi hành công thì không cho phép bất cứ người nào quấy nhiễu, và lại nếu như không có tôi ở bên cạnh thì ba ta cũng không thể tùy tiện trị thương cho huynh.

Giang Thiên Hữu lại ngẩn người ra, nói:

– Nói thế...

Triệu Phù Chi cắt ngang:

– Nhưng chuyện này thì huynh hà tất phải bận tâm, tôi đã đồng ý giúp huynh thì phải sắp xếp ổn thỏa cho huynh rồi. Có điều...

Ngừng lời lại một chút, cô ta mỉm miệng cười tươi rồi tiếp:

– Tôi cũng có một chuyện nhờ huynh giúp đỡ.

Giang Thiên Hữu hồ hởi hỏi ngay:

– Chuyện gì, cô cứ nói.

– Thực ra cũng không có gì.

Triệu Phù Chi cố tình kéo dài giọng, nói:

– Tôi chỉ muốn nhờ huynh tiến dẫn, có thể nhận được lệnh sư truyền thụ cho vài chiêu công phu mà thôi.

– Điều này...

Giang Thiên Hữu ướm mắt nhìn cô ta chùng như dò xét, nói:

– Cô nương muốn học công phu gì?

– Yến thanh nhị thập tứ thức.

Giang Thiên Hữu “Hừ” một tiếng, lạnh giọng nói:

– Đó là độc môn bí truyền của sư môn ta, đến như ta và ca ca mà cũng chưa được sư phụ ta truyền thụ, há lại đi truyền cho người ngoài?

Triệu Phù Chi nói:

– Không thể nói như thế được. Mỗi người có một duyên số khác nhau, huynh đệ hai người sở trường về kinh công, hai người lại thông tâm với nhau, liên thủ công địch, khả năng môn công phu này không hợp cho hai người mà thôi.

Giang Thiên Hữu nói:

– Không phải không hợp, hừ... chỉ vì huynh đệ chúng ta tính tình nôn nóng, sư phụ ta nói muốn luyện môn công phu này thì trước hết phải luyện tâm tính, luyện đến khi tĩnh tâm tự tại, không nôn nóng, không vội vàng thì mới bắt đầu vào luyện công phu được...

Nói đến đó, chùng như luyện tiếu hắc thờ dài thườn thượt.

Triệu Phù Chi chau mày hỏi:

– Sao huynh lại thờ dài?

Giang Thiên Hữu lắc đầu nói:

– Nhưng điều cốt lõi nhất, luyện môn công phu này cần có một trí tuệ thông minh và sức linh hội tốt. Huynh đệ chúng ta có lẽ vì yếu về mặt này, cho nên...

Triệu Phù Chi cất ngang, nói một cách tự tin:

– Sở đoản của huynh đệ hai người thì lại chính là sở trường của tôi, tôi chỉ hy vọng được học môn công phu này tới đầu tới đuôi.

Giang Thiên Hữu ánh mắt nhìn khắp người cô ta một lượt, trong lòng thầm nghĩ:

– Cô nương này đúng là rất thông minh, sư phụ ta chính đang cần tìm một đệ tử thông minh trí tuệ để kế thừa tuyệt thế thân pháp của người, có lẽ đây mới đúng là truyền nhân đích thực mà ông ta muốn tìm không chừng.

Trong đầu nghĩ thế, nhưng còn nghĩ đến bản thân riêng mình nữa:

– Không. Nha đầu này nếu được sủng ái, tín nhiệm thì hai anh em chúng ta chẳng phải bị cho ra rìa sao. Hừ... thế này thì không được...

Triệu Phù Chi thấy Giang Thiên Hữu đứng trầm ngâm không nói, mỉm cười hỏi lại:

– Sao? Giang nhị ca đồng ý chứ?

Giang Thiên Hữu trong lòng ý nghĩ mâu thuẫn lẫn nhau, nhất thời trù trù chẳng biết phải đáp sao đây.

– A, thôi tôi biết rồi.

Giọng Triệu Phù Chi trở nên lạnh lùng nói tiếp:

– Huynh sợ một khi tôi đầu nhập sư môn rồi thì hai anh em người không còn được sủng ái, đúng vậy chứ?

Giang Thiên Hữu không ngờ bị cô ta nói trúng tim đen, cứ ngây người ra không đáp được tiếng nào.

Triệu Phù Chi thấy thế, nói tiếp:

– Nếu đúng như thế thì huynh nhầm rồi. Giang nhị ca, huynh chớ nên quên, chúng ta ở đây bắt quả chỉ là một cuộc trao đổi qua lại mà thôi. Mục đích của tôi là “Yên thanh nhị thập tứ thức”, chứ không muốn đầu thân nhập sư môn các người, chỉ cần sau khi học xong võ công là tôi đi ngay, điều này thì huynh cứ tin ở tôi.

Giang Thiên Hữu ấp úng hỏi:

– Làm sao tôi tin cô được?

Triệu Phù Chi nói:

– Huynh hẳn phải biết, trong võ lâm tội phản sư môn là tội nặng như thế nào?

Ai chưa nói, chỉ nói đến gì họ của tôi là Thiết phu nhân cũng không tha cho tôi.

Giang Thiên Hữu ngẫm nghĩ, quả đúng như thế, bây giờ mới yên tâm gật đầu nói:

– Thôi được, tôi đồng ý với cô nương.

Triệu Phù Chi hớn hờ trong lòng, nói:

– Tôi chỉ chịu trách nhiệm mời phu nhân trị thương cho huynh mà thôi, còn trị hiệu quả thế nào thì không nói trước được.

Giang Thiên Hữu nghe không khỏi ngớ người. Triệu Phù Chi cười nói:

– Có điều, huynh cứ yên tâm, nếu như Thiết phu nhân đã không trị được thì trong thiên hạ này e không còn ai trị được, đến lệnh sư cũng không ngoại lệ. Thôi, theo tôi.

Nói rồi chẳng để Giang Thiên Hữu hỏi han gì thêm, quay người bước đi ngay.

Giang Thiên Hữu giờ thì chỉ còn biết theo chân Triệu Phù Chi, trong lòng vừa mừng khắp khỏi vừa thấy lo lo.

o O o Thiết phu nhân Thẩm Ngao Sương ngồi bàn tọa trên một chiếc thạch đôn vận công.

Nói thì vận công nhưng kỳ thực trong lòng bà ta không yên tĩnh được mà cứ xao động như sóng triều, nguyên nhân không gì khác ngoài chuyện Khấu Anh Kiệt trở lại sơn môn.

Mấy hôm nay bà ta đã dùng nhiều cách để theo dõi mọi hành vi của Khấu Anh Kiệt và chỉ có thời cơ là không tiếc ra tay.

Khấu Anh Kiệt như một chiếc gai nằm trong mắt bà ta không thể không nhổ đi, nhưng chuyện “nhổ đi” quả không dễ chút nào.

Thiết phu nhân đã tận mắt chứng kiến Khấu Anh Kiệt thi triển bản lĩnh như thế nào khi mới vào đây, đương nhiên những thông tin về Khấu Anh Kiệt còn nhiều hơn thế nữa.

Bốn bề im phăng phắc, chỗ an cư của Thiết phu nhân đương nhiên không một nào đến quấy động, nhưng lúc này bỗng thấy Thiết phu nhân chau mày lại, thì ra bà ta nghe có tiếng động khác thường.

Nhưng tiếng bước chân nghe rất nhẹ, đủ thấy người này có khinh công không tồi, quyết chẳng phải hạng cao thủ tầm thường, có điều chỉ qua một lúc bà ta thò ra nhẹ nhõm, thì ra tiếng bước chân rất quen thuộc.

– Phù Chi? Là người đó sao?... đêm hôm khuya khoắt người còn đến đây tìm ta có chuyện gì?

Thẩm Ngao Sương thờ nhẹ ra một hơi, bà đã nhận ra người đang tiến vào kia là ai, liền cất giọng hỏi.

Quả nhiên là thế, nguyên là Triệu Phù Chi dẫn Giang Thiên Hữu vào yết kiến Thiết phu nhân.

Chân vừa bước vào đến hành lang đã nghe hơi đều ngó người ra một lúc, Triệu Phù Chi tiến nhanh lên trước, cúi người nói:

– Đệ tử dẫn Giang Thiên Hữu đến khấu kiến phu nhân.

– Giang Thiên Hữu à?

Thẩm Ngao Sương hỏi vẻ ngạc nhiên, rồi nói:

– Có phải người nói đến Giang thị huynh đệ không? Hắn đến làm gì?

Triệu Phù Chi nói:

– Giang Thiên Hữu bị trúng chưởng của Khấu Anh Kiệt thụ thương, đến xin phu nhân xuất diệu thủ cứu trị.

– Thì ra là thế.

Bà ta hơi ngừng lời lại một chút rồi nói:

– Các người vào đi.

Triệu Phù Chi ứng thanh “Dạ” một tiếng, rồi dẫn Giang Thiên Hữu đi tiếp hết hành lang, xuyên qua thêm một gian phòng trống mới đến trước gian phòng của Thẩm Ngao Sương.

Cửa phòng được rù bằng một tấm rèm lớn, Giang Thiên Hữu dừng chân lại ngoài tầm hai trượng, kính cẩn hành lễ nói:

– Bì chức Giang Thiên Hữu bái kiến phu nhân.

Thẩm Ngao Sương gạt đầu nói:

– Giang Thiên Hữu, người là ca ca hay đệ đệ?

Giang Thiên Hữu hơi ngó người một chút rồi mới hiểu ra vấn đề, cúi thấp người nói:

– Bì chức sinh ra chậm hơn Thiên Tả một khắc, cho nên làm em.

Thẩm Ngao Sương mỉm cười nói:

– Ta hiểu, huynh đệ hai người giống nhau như hai hạt nước, cùng đứng ngay trước mắt người ta còn không nhận ra. Được, bắt tắt câu thúc tục lễ, người đến đây nói chuyện.

Giang Thiên Hữu ứng thanh đáp một tiếng, liếc mắt nhìn Triệu Phù Chi, nhận được cái gật đầu thị ý của Triệu Phù Chi hắn mới mạnh dạn bước lên, Triệu Phù Chi cũng liền đi theo bên người hắn.

Thẩm Ngao Sương nói:

– Phù Chi, vén rèm lên.

Triệu Phù Chi đáp một tiếng rồi bước nhanh lên trước vén chiếc rèm che cửa sang một bên, Giang Thiên Hữu cảm thấy trước mắt sáng rực lên, giờ mới nhìn thấy rõ Lư sơn chân diện của vị phu nhân quý phái này. Đúng là một nữ nhân mỹ lệ đầy quyền quý, khiến cho người ta thích nhìn cũng không dám nhìn lâu.

Trước đây hẳn có gặp qua Thẩm Ngao Sương mấy lần rồi, thế nhưng những lần ấy bà ta đều che trên mặt bằng một tấm mạng, cho nên chưa một lần hẳn chính thức nhìn thấy rõ mặt bà ta như lần này.

Thành thực mà nói thì bà ta không đẹp lắm, nhưng bà ta toát lên một khí chất cao quý, khiến cho người ta nhìn phải thấy kính nể. Giang Thiên Hữu mắt vừa nhìn thấy trống ngực đập loạn lên, không tự chủ được cúi thấp đầu xuống.

– Ngươi cứ ngồi xuống nói chuyện không cần câu nệ.

Thẩm Ngao Sương vừa nói vừa chỉ vào một chiếc thạch đôn trước mặt.

Giang Thiên Hữu ứng thanh đáp một tiếng, rồi bước tới ngồi xuống chiếc thạch đôn.

Thẩm Ngao Sương đôi mắt đầy trí huệ nhìn khắp người Giang Thiên Hữu một vòng, nói:

– Lệnh sư Lê tiền bối là một trong những người bình sinh ta rất kính trọng, ông ấy mang huynh đệ hai người phó thác cho phu phụ ta, ý là muốn huynh đệ người đến Tổng đài giúp sức. Chỉ vì ta thấy trong Bạch Mã Sơn Trang này nhân mã không đủ, cho nên thuyết phục ông ta để hai người ở lại trong sơn trang này.

Nói đến đó, bà ta hơi ngừng lại buông tiếng thở dài, rồi tiếp:

– Ta vốn nghĩ huynh đệ hai người hai người võ công đều cao cường nên lưu lại sơn trang cho nhậm một chức, coi như không phụ lòng phó thác của lệnh sư Lê tiền bối. Nào ngờ, hảo ý của ta ngược lại để hai người nhận lấy đau khổ... Ai. Tất cả chỉ do ta sai.

Giang Thiên Hữu nghe thì mặt đỏ bừng lên, trong lòng hết sức xấu hổ, nói:

– Phu nhân nói như thế chỉ khiến cho bị chức hổ thẹn... Tất cả chuyện này chỉ trách huynh đệ chúng tôi võ nghệ chưa tinh, bản lĩnh chưa cao cho nên mới thất bại thế này.

Thẩm Ngao Sương giọng lạnh lạnh nói:

– Cũng không nên nói như thế, thực tế thì tên Khấu Anh Kiệt kia võ công quá cao... cho nên ta đang nghĩ, thậm chí ta đích thân ra mặt thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Hôm nay khi ta ở trên “Nghênh Tân Các” nhìn xuống, đã thấy hắn ra tay cực ảo diệu, quả thực võ công quá cao thâm trắc tuyệt, từ nhiều năm nay ta chưa thấy ai như thế.

Giang Thiên Hữu mặt rầu rĩ, đành gật đầu thừa nhận:

– Quả là như thế, họ Khấu này võ công không chỉ cao thâm mà còn huyền ảo nan lường, huynh đệ bị chức thực không làm gì được.

Thẩm Ngao Sương cất tiếng cười ha hả nói:

– Thế nhưng hắn vẫn không tránh khỏi tính tự cao ngā mạn, không biết tự lượng sức mình, ngươi nên biết bản trang nhân lực rất lớn, huống gì thân thủ Tổng lệnh chủ cũng tinh thâm bất phạm, đâu dễ để hắn khinh thị. Hắn nếu như quá tự cao tự đại, coi mình là kẻ bất khả xâm phạm thì coi như hắn quá sai lầm.

Giang Thiên Hữu hốt nhiên nhớ lại những lời vừa rồi Khấu Anh Kiệt căn dặn hắn, bất giác nghiêm nét mặt, nhưng lời đã ra đến đầu môi thì phải kìm lại, không biết có nên nói hay không?

Thẩm Ngao Sương là người rất tinh tế nhạy cảm, làm sao không nhận ra được thái độ thay đổi của Giang Thiên Hữu, mỉm cười nói:

– Ngươi có gì muốn nói phải không?

Giang Thiên Hữu mặt hơi đỏ lên, gật đầu đáp:

– Vâng. Tên họ Khấu kia vừa rồi còn buông lời cuồng ngạo.

Thẩm Ngao Sương nói:

– Hắn nói những gì? Đừng ngại, hắn nói thế nào thì ngươi cứ y như thế nói lại ta nghe.

Giang Thiên Hữu áp úng nói:

- Hấn bảo bí chức báo lại với Tổng lệnh chủ, nội trong ba ngày phải giải tán toàn bộ nhân mã đang tụ tập trong bốn sơn trang, nếu không thì hấn sẽ...
- Hấn muốn như thế ư?

Thẩm Ngao Sương trong ánh mắt chứa đầy nộ khí, thế nhưng trên mặt thì vẫn một vẻ ôn hòa bình thản:

- Hấn nói sẽ hạ thủ vô tình, huyết tẩy sơn trang.
- Hừ. Hấn dám.

Thẩm Ngao Sương chừng như không giữ nổi bình tĩnh, hốt nhiên đứng phắt dậy rít lên:

- Hấn thử xem.

Nhưng con nộ qua nhanh, bà ta cười nhẹ rồi ngồi xuống trở lại, đôi ánh mắt sáng quắc nhìn Giang Thiên Hữu một lượt nói:

- Được, chuyện này ta hiểu rồi... Còn ngươi, trong người thụ thương ra sao?

Giang Thiên Hữu cúi đầu nói:

- Vâng, bí chức bất tài, trúng chưởng của hấn chút nữa táng mạng..

Thẩm Ngao Sương gạt đi:

- Những chuyện này không cần nói nữa, nhưng xem ngươi chẳng phải mạnh khỏe đó sao, không một chút thương tích trên người.

Giang Thiên Hữu ngược mắt nhìn bà ta nói:

- Nhưng... bí chức đúng là trong người thụ thương.

Triệu Phù Chi từ nãy đến giờ im lặng, lúc này mới chen vào nói:

- Phu nhân, Giang huynh trúng “Vô Hình Chưởng” của Khấu Anh Kiệt, phu nhân bắt mạch là biết ngay.

Thẩm Ngao Sương vừa nghe “Vô Hình Chưởng”, đầu mày nh皺 chặt:

- “Vô Hình Chưởng” ư? Ngươi đến đây.

Giang Thiên Hữu bước đến, nhưng không dám đứng quá gần.

Triệu Phù Chi nói:

- Ê. Con người huynh sao thế, phu nhân bảo đến trước mặt phu nhân, huynh không hiểu sao?

Giang Thiên Hữu cúi thấp đầu bước tiếp đến trước mặt Thẩm Ngao Sương, cứ nhìn thần thái của hấn cung kính một phép.

Thẩm Ngao Sương mỉm cười, quay nhìn Triệu Phù Chi nói:

- Con nha đầu ngươi trước giờ chẳng thèm để mắt đến chuyện người khác, sao tự nhiên hôm nay sinh từ bị cuốn vào chuyện người khác, có phải muốn Giang Thiên Hữu làm gì cho ngươi không?

Triệu Phù Chi mặt đỏ bừng lên, kéo dài giọng nói:

- Phu nhân...

Thẩm Ngao Sương “Hừ” một tiếng nhưng không trách cứ gì, nói:

- Con người ngươi quý quái đa đoan, há ta lại không biết, hừ... ai thèm xen vào chuyện của ngươi làm gì chứ.

Triệu Phù Chi bụm miệng cười hi hi, nhưng chẳng nói gì thêm.

Thẩm Ngao Sương chuyển ánh mắt nhìn lại Giang Thiên Hữu nói:

- Ngươi chìa tay ra.

Giang Thiên Hữu y lời chìa tay ra trước mặt bà ta.

Thẩm Ngao Sương giờ bàn tay xinh xắn trắng nõt, dùng ba ngón trỏ, giữa, vô danh ấn lên Uyển mạch của hấn, qua một lúc trên mặt bà ta trở nên căng thẳng, rồi bảo:

– Tay kia.

Giang Thiên Hữu đổi tay khác chìa ra, Thẩm Ngao Sương lại bắt mạch một lúc, bỗng nhiều giờ tay áo của hấn lên, vừa nhìn thấy lần gân máu tím đen chạy dọc Uyển mạch, Thẩm Ngao Sương ngó người ra.

Giang Thiên Hữu chỉ nhìn thấy sắc mặt thái độ Thẩm Ngao Sương thay đổi đủ làm cho hấn sợ run lên trong lòng, hấn hiểu tình hình rất nghiêm trọng.

Thẩm Ngao Sương thở dài nhẹ một hơi nói:

– Ngươi đúng là thụ thương, mà lại là thương thể nguy kịch.

Giang Thiên Hữu nghe thế chỉ còn biết tròn mắt nhìn bà ta đầy hoang mang, chẳng biết nói gì thêm.

– Theo như mạch tượng của ngươi thì có thể nhận ra một điều, ngũ tạng trong người ngươi đang có hiện tượng xáo trộn vị trí nguyên thủy của nó.

Thẩm Ngao Sương ngừng lời lại, uôm mắt nhìn Giang Thiên Hữu, rồi nói tiếp:

– Đây là một thương chứng rất khó trị, ngươi ngồi xuống đi, từ từ ta nói cho ngươi nghe.

Giang Thiên Hữu nghe những điều bà ta nói giống với những gì Khấu Anh Kiệt đã nói, bất giác càng chấn động kinh sợ hơn, mặt tái xanh như tàu lá, chân loạng choạng ngồi xuống.

Thẩm Ngao Sương lại nói:

– Ngươi chớ nên quá hoảng sợ như thế, chớ ta phân tích qua thương thể của ngươi rồi xem có thể thì trị được hay không...

– Đa tạ phu nhân...

Giang Thiên Hữu giọng không giữ nổi bình tĩnh, run run nói:

– Nhưng... không biết... có nguy đến... tính mạng... ?

– Tạm thời thì chưa.

Thẩm Ngao Sương nói ngay, chừng như để trấn an hấn, rồi tiếp:

– Có điều sau hai mươi ngày nữa thì khó mà giữ được.

Triệu Phù Chi bỗng nhiên chen vào nói:

– Phu nhân xem chương thể này lợi hại đến thế sao?

– Đây cũng chính là vấn đề ta đang thấy khó hiểu...

Thẩm Ngao Sương nói về không chắc chắn:

– Theo như ta biết được thì chỉ có hai loại chương công có thể khiến cho ngũ tạng đảo lộn...

Triệu Phù Chi ngắt người hỏi:

– Hai loại nào?

– Hắc Sát, Hồng Ấn.

Thẩm Ngao Sương vừa đáp vừa chuyển ánh mắt nhìn lên mặt Giang Thiên Hữu, nói tiếp:

– Cả hai loại chương công này mỗi khi đánh trúng người đều làm đảo lộn ngũ tạng, đồng thời rất dễ nhận biết.

Bà ta hơi ngừng lời lại, ngưng mắt nhìn Giang Thiên Hữu bảo:

– Giờ thì ngươi cởi áo trên ra, xem thử ta đoán có đúng không?

Giang Thiên Hữu thoáng chút do dự, rồi y nghe lời cởi một nửa áo trên trễ xuống thấp để lộ ngực ra ngoài.

Thẩm Ngao Sương xem rồi lại bảo:

– Quay người lại.

Giang Thiên Hữu y lời quay người lại, Thẩm Ngao Sương xem rồi chau mày thốt lên:

– Quái. Thật kỳ quái.

– Phu nhân, có chuyện gì sao?

Triệu Phù Chi hỏi khi nhận ra giọng Thẩm Ngao Sương có gì không ổn, hỏi dồn:

– Chẳng lẽ không phải?

Thẩm Ngao Sương giải thích:

– Hai loại chưởng công Hắc Sát, Hồng Ân một khi đánh trúng người thì người thụ thương sau lưng để lại dấu vết rất rõ ràng, thế nhưng hần không hề có dấu vết gì trên lưng, hiển nhiên không phải thụ thương do hai loại chưởng lực này...

Bà ta vừa nói vừa đứng lên rồi khỏi ghế bước tới bên cửa sổ, nét mặt trầm ngâm, chùng như nghĩ ngợi gì.

Qua một lúc, bà ta quay người lại, Giang Thiên Hữu hai ánh mắt đầy van cầu nhìn bà ta, cơ hồ tính mạng hần hiện tại đang nằm trong tay người đàn bà này.

– Nếu như đã không phải là Hắc Sát, Hồng Ân thì quả thật khiến người ta khó hiểu.

Thẩm Ngao Sương lên tiếng, hốt nhiên đầu mày chau lại:

– Chẳng lẽ là... ?

Giang Thiên Hữu kinh khủng la lên:

– “Tỷ Ngộ lưỡng cực thần công”...

Thẩm Ngao Sương nói ra nhưng liền đó lại lắc đầu tiếp:

– Không, sao có thể huyền diệu như thế được.

Triệu Phù Chi không hiểu hỏi:

– “Tỷ Ngộ lưỡng cực thần công” là gì?

– Ngươi không biết, ta biết cũng không nhiều.

Thẩm Ngao Sương thờ dài một hơi, cười khổ nói:

– Cái tên này thực ra ta chỉ nghe được từ sư phụ ta Khô Trúc Am chủ có lần nhắc đến mà thôi. Am chủ nói đó là một loại nội lực vô hình có thể đã thông cốt tiết toàn thân, quy phản thiên nhân hợp nhất. Người nào có thể luyện được công phu này đạt đến cảnh giới thượng thừa xem như thân tâm vô ngại, nhập hóa thông huyền, có thể coi là đệ nhất cao thủ, thiên hạ vô địch, Khấu Anh Kiệt tuổi còn trẻ như thế xem ra không thể... hoàn toàn không thể... Ài, đúng là một chuyện bất khả tư nghị.

Triệu Phù Chi sau một chút ngẩn người, cất tiếng hỏi:

– Như thương thế này thì... phu nhân có trị được không... ?

Thẩm Ngao Sương thờ dài lắc đầu đáp:

– Khó.

Giang Thiên Hữu mặt thảm như khóc, hốt nhiên đứng vụt dậy nói:

– Nếu đã như thế thì chỉ còn nước nhanh về Miêu Cương khẩn cầu gia sư cứu chữa.

Triệu Phù Chi vội đánh mắt cho hần, chỉ sợ hần nói năng lung tung khiến Thẩm Ngao Sương không vui lòng.

Quả nhiên trên mặt Thẩm Ngao Sương có chút không vui.

– Ngươi chớ nên hoảng như thế.

Thẩm Ngao Sương giọng lạnh lạnh nói:

– Giang Thiên Hữu, thứ lỗi cho ta nói một câu cuồng ngạo, nếu như ta đã không trị được thì lệnh sư cũng chẳng có khả năng. Huống gì ngươi đi đường từ đây đến Miêu Cương xa xôi cách trở, mất nhiều thời gian lại gặp nhiều chuyện rắc rối, chỉ e ngươi còn chưa gặp gia sư thì đã bỏ mạng đất người.

Giang Thiên Hữu nghe nói thế thì há hốc mồm miệng không đáp được tiếng nào, hần từ từ thả người xuống lại ghế, trên trán mồ hôi lạnh rịn ra như tắm.

– Liệu pháp gì cũng do con người đặt ra, cho nên phải hết sức thận trọng, không thể vội khoa ngôn định đặt.

Thẩm Ngao Sương nói rồi quay nhìn Triệu Phù Chi, tiếp:

– Trong túi gấm của ta có một hộp thuốc, ngươi nhanh vào lấy cho ta.

Triệu Phù Chi ứng thanh đáp một tiếng rồi chạy nhanh vào bên phòng trong, chốc sau hai tay trình trọng mang ra một chiếc hộp gỗ nhỏ tròn, trên mặt khảm xà cừ.

Thẩm Ngao Sương đón lấy mở chiếc hộp ra, bên trong chỉ thấy chứa đúng ba viên thuốc lớn bằng hạt nhãn màu xanh biếc.

Lại nói, khi vừa mở nắp hộp ra một mùi hương thoang thoảng tỏa khắp cả phòng, chỉ ngửi thấy cũng khiến cho người ta thấy nhẹ nhàng thanh thoát, đầu óc lâng lâng khác thường.

Thẩm Ngao Sương ngưng mắt nhìn Giang Thiên Hữu nói:

– Đây là “Tục Mệnh Lãnh Hương Đan” của Khô Trúc Am chủ, uống vào thì có công hiệu khởi từ hồi sinh. Năm xưa Am chủ cùng với hai vị Đại Phương thiên sư và Đại Trí thiên sư Phật môn tập hợp đến bảy mươi hai vị thuốc quý nhất trong thiên hạ, luyện trong Văn hóa lư bốn mươi chín ngày đêm mới thành. Vì số thuốc chế ra quá ít cho nên mỗi người chỉ chia được một hồ lô dùng để chữa trị cho những người mắc chứng bệnh trầm kha thập tử nhất sinh. Ta chỉ được sư phụ ban tặng cho năm viên, đã nhiều năm cất giữ bên người không dám dùng đến, ba năm trước Tổng lệnh chủ khi đánh nhau với Quách Bạch Vân trúng một chiêu “Vô Tướng Âm Ba công” vào “Lục Thần Trung Khư”, nếu như không có thuốc này mà phải uống liền hai viên thì nay e rằng đã thành tàn phế, đủ thấy linh đan này thần diệu đến chừng nào rồi.

Bà ta nói một hơi dài dòng như thế đương nhiên không ngoài khoa trương linh đan thần dược của mình, rồi thờ dài nói tiếp:

– Nói thì thế, nhưng nếu cho rằng chỉ nhờ vào thuốc này mà trị lãnh thương thế cho ngươi thì thật ngây thơ, nhưng chí ít cũng cảm cụ được tính mạng của ngươi trong một thời gian kha khá.

Nói rồi nhón tay lấy ra một viên thuốc đưa cho Giang Thiên Hữu, Giang Thiên Hữu vui mừng đón lấy.

Thẩm Ngao Sương nói:

– Nhanh uống vào đi, phải nhai cho thật kỹ mà nuốt xuống thì thuốc nhanh tác dụng...

Giang Thiên Hữu gật đầu rồi cho viên thuốc vào trong miệng, nhai thật kỹ nuốt xuống, cảm thấy khí vị mát lạnh nhẹ nhàng thông từ trên xuống, nhưng nháy mắt bắt đầu cảm giác hai chân nóng lên.

Thẩm Ngao Sương ướm mắt hỏi:

– Ngươi thấy thế nào? Có thấy khác trong người?

Giang Thiên Hữu gật đầu đáp:

– Bị chức cảm thấy hai chân nóng lên.

– Thế thì đúng.

Thẩm Ngao Sương gật đầu cười nói:

– Đó chính là dấu hiệu thuốc đã đã thông huyết mạch toàn thân ngươi, tuy thế nó vẫn không thể làm cho ngũ tạng ngươi trở lại nguyên vị trí được, chỉ tạm thời bảo đảm tính mạng ngươi an toàn, hoãn hoãn tìm cách cứu chữa.

Giang Thiên Hữu trong lòng nhẹ đi nhiều, vội vàng chấp tay tạ ơn, rồi liếc nhìn Triệu Phù Chi chừng như hỏi nên làm gì tiếp.

Thẩm Ngao Sương cười khò nói:

– Chuyện này xem ra ngươi không còn nên đi đứng nhiều, ta sẽ cho gọi thư bỏ câu nói chuyện của huynh đệ ngươi với Ngoại Tử, rồi tìm cách thông báo cho lệnh sư, khi nhận được thư nhất định ông ta sẽ nhanh tìm tới đây. Trước mắt chuyện cần làm nhất là tìm cách đối phó với tên họ Khấu...

Nhắc đến hai chữ “họ Khấu” trên mặt bà ta trở nên âm trầm, cười nhạt một tiếng rồi nhìn Giang Thiên Hữu nói tiếp:

– Người cứ yên tâm ở lại trong bốn sơn trang, chuyện này đã có ta và Tổng lệnh chủ lo liệu rồi, nhất định sẽ đòi tên họ Khấu kia trả lại công đạo. Người lui đi.

Giang Thiên Hữu trong lòng vẫn còn nom nớp bất an, thế nhưng hiện thực trước mắt cũng không làm gì hơn được nữa, hần đành đứng lên chấp tay hành lễ cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lãnh diện nhân

Thẩm Ngao Sương lúc này chừng như trong lòng tâm sự nặng nề, nét mặt đăm chiêu ngồi im suy nghĩ, đây là tính cách của bà ta mỗi khi gặp chuyện đau đầu phải suy nghĩ nhiều.

Thường mỗi lần như thế thì bà ta không muốn bất kỳ có một người nào bên cạnh quấy nhiễu, Triệu Phù Chi biết vậy cho nên bước lên vấn an một câu rồi cũng cáo lui.

Nhưng đột nhiên Thẩm Ngao Sương nhìn cô ta lạnh giọng nói:

– Người khoan vội đi, ta có chuyện muốn hỏi người.

Triệu Phù Chi “Dạ” một tiếng, đứng yên bất động.

Thẩm Ngao Sương nhìn cô ta cười khở hỏi:

– Ta thực không ngờ gặp Khấu Anh Kiệt lại có võ công cao thâm như thế, người tuy đã được sắp đặt tiếp cận bên người hắn, nhưng cũng khó mà thi thủ được như ý muốn, người nghĩ là không có cơ hội thành công chứ?

Triệu Phù Chi lắc nhẹ đầu, mặt hơi tím quẩn nói:

– Phu nhân minh xét, họ Khấu quả thực võ công quá cao, đệ tử chỉ e...

– Người e không hoàn thành nhiệm vụ, đúng chứ?

– Phu nhân minh... xét.

– Hừ. Người sao lại nhụt chí nhanh thế, nửa đường bỏ dở nhiệm vụ.

Thẩm Ngao Sương cười nhạt nói:

– Ta có một việc cần nhờ đến người, người nhất định làm được, người có vui lòng nhận không?

Triệu Phù Chi ngó người một lúc, ấp úng nói:

– Được phu nhân quan hoài... đệ tử xin nguyện toàn lực khuyến mãi.

– Tốt.

Bà ta gạt đầu, tay trái vẫn nắm chiếc hộp gỗ, tay phải búng nhẹ một cái, lập tức thành hộp tách ra làm hai, từ bên trong một viên được hoàn màu đỏ nhỏ như hạt đậu lặn ra.

Triệu Phù Chi vừa nhìn thấy đã kinh ngạc thốt lên:

– Ai... phu nhân, đây là... độc dược?

Thẩm Ngao Sương mỉm cười nói:

– Người rất thông minh.

– Muốn đệ tử... hạ độc?

– Không sai.

Thẩm Ngao Sương gật đầu cười về hơi đắc ý nói tiếp:

– Đây là một loại độc dược cực mạnh, tên gọi là “Xà Đằng Độc Phấn”.

– Xà... Đằng Độc Phấn.

“Ừm” Thẩm Ngao Sương gật đầu nói:

– Chính tự tay ta chế ra, bên trong mới chính là “Xà Đằng Độc Phấn”, bên ngoài chỉ là một vỏ bọc bằng mật, khi vào trong nước thì tan ra ngay. Không mùi, không màu, không vị... Hừ. Chỉ cần hắt nuốt vào một hớp là ngũ tạng nhiễm độc, toàn thân phát độc hỏa mà chết.

Triệu Phù Chi không nén được thất thanh “A” lên một tiếng, nói:

– Lợi hại đến thế ư?

– Ngươi cất đi.

Triệu Phù Chi cẩn thận nhận lấy rồi dùng một tờ giấy bao lại cất vào trong người.

Thẩm Ngao Sương giọng trở nên nghiêm khắc lạnh lùng nói:

– Chuyện này ngươi phải làm cho hết sức thận trọng khôn khéo, chớ để cho nó biết chân tướng, nếu không... mạng ngươi khó bảo toàn.

Mấy tiếng cuối cùng bà ta nói với giọng nghe càng lạnh hơn khiến Triệu Phù Chi không khỏi chấn động kinh hoàng, thế nhưng, cô ta không để lộ ra ngoài mặt.

Kỳ thực thì Triệu Phù Chi theo hầu bên người Thẩm Ngao Sương bao năm nay đã hiểu hết tính tình bà ta, hễ bà ta đã giao cho ai một chuyện gì rồi thì không có hai lời, hay nói cách khác đã đưa giao nhiệm vụ thì chỉ có làm chứ không có con đường nào khác.

Nhận thức được điều này, Triệu Phù Chi gật đầu nói:

– Phu nhân xin cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ làm được.

Thẩm Ngao Sương nói:

– Tốt lắm, tuy nhiên ngươi phải biết một người luyện được công phu thông huyền nhập hóa như họ Khấu kia thì luôn có một giác quan đặc biệt, cảnh giác cao độ, không dễ đánh lừa được như những người tầm thường. Cho nên ngươi hành động phải hết sức lưu ý, không được làm hỏng kế hoạch lớn này.

Triệu Phù Chi nghe thế thì trong lòng không khỏi thấy lo lắng, bất giác không ngăn được xáo động cúi thấp đầu trầm ngâm.

Thẩm Ngao Sương rồi thạch đôn bước đến bên cạnh, cánh tay ngọc đưa ra vuốt nhẹ trên tóc Triệu Phù Chi hỏi:

– Nha đầu... ngươi làm sao thế?

– Phu nhân... tôi...

Triệu Phù Chi ngược nhìn bà ta bằng hai ánh mắt hốt hoảng:

– Tôi chỉ sợ sự việc bại lộ, phụ lòng mong chờ của phu nhân...

Thẩm Ngao Sương nói:

– Điều này thì còn chờ xem ngươi hành động như thế nào, viên thuốc kia rất nhỏ, ngươi có thể giấu nó trong móng tay, thừa lúc pha trà hay rót rượu có thể nhúng ngón tay ấy vào trong chén là xong. Quan trọng nhất là ngươi phải hết sức bình tĩnh, chuyện này không thể có lý nào không thành công.

Triệu Phù Chi gật đầu, miệng áp ứng nói:

– Tôi đã nhớ.

Thẩm Ngao Sương tay đùa nhẹ trên mái tóc Triệu Phù Chi, cười nói:

– Nha đầu yêu à, lần này thì tất cả đều trông chờ vào ngươi.

Triệu Phù Chi ngược mắt hỏi:

– Đêm nay... ra tay?

– Ngốc thế, chẳng phải người thường ngày rất thông minh hay sao?

Thẩm Ngao Sương trách nhẹ, rồi nói:

– Trong lòng người đang nghĩ gì thế, chẳng lẽ không nhớ hạ độc thủ?

Triệu Phù Chi nghe thế thì phát hoảng, vội xua tay nói:

– Không, không... phu nhân, xin chớ hiểu nhầm.

– Thế thì tốt...

Thẩm Ngao Sương mỉm cười nói:

– Chuyện này nếu như người làm được thì công đầu tiên là người, thế nhưng...

nếu như thất bại thì ta sẽ không... tha người, giờ người đi đi, bất cứ lúc nào có tin gì thì cứ đến gặp ta.

Triệu Phù Chi cúi đầu ứng thanh “Dạ” một tiếng, rồi cáo từ ngay.

Thẩm Ngao Sương trở lại ngồi xuống chiếc thạch đôn.

Từ một góc tối, một đôi mắt sắc lạnh chính đang nhìn bà ta, đương nhiên không nói cũng đoán ra được người này là ai.

Khấu Anh Kiệt đã có mặt ở đây từ lâu, tất cả những gì diễn ra đều không nằm trong tầm nhìn của chàng.

Chỗ ở của Thẩm Ngao Sương không phải là tầm thường, thế mà Khấu Anh Kiệt xâm nhập không một ai hay biết, đúng là một chuyện bất khả tư nghị.

Khấu Anh Kiệt đã nghe thấy tất cả, chàng chỉ cười thầm trong lòng, rồi nhẹ nhàng như một làn khói thoái lui ra ngoài.

Đêm nay là đêm đầu tiên chàng trở lại cố cư, chung quanh chàng địch nhân tứ phía, chàng không thể không thận trọng đề phòng, Bạch Mã Sơn Trang là cơ nghiệp lúc sinh tiền của ân sư, là sơn môn thánh địa, chàng không thể nào cho phép bất cứ một ai xâm chiếm. Cho nên chàng quyết phải giành lại, đây là bước đầu tiên trong di ngôn của ân sư cần phải thực hiện triệt để, lúc ấy mới có thể nói đến việc chấn hưng tiền đồ.

Địa hình trong Bạch Mã Sơn Trang chàng thuộc như lòng bàn tay, đến ngay như “Tĩnh Quang Thất Sát Trận” tàng phục trong Thất tinh lâu cũng không làm gì được chàng.

Dưới ánh trăng khuya, một bóng người lướt đi như lưu tinh thẳng về phía tòa lục giác lâu.

Đột nhiên một đạo bạch quang bay ra, giọng người trầm nặng quát:

– Ai?

Tiếp liền hai mũi phi tiễn “vút vút” bắn ra, một gã hoàng y hán tử từ góc cao tung người nhảy theo xuống, chẳng nói nửa câu thanh “Quý Đầu đao” trong tay vung lên chém thẳng vào giữa mặt Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt giật mình, chàng không ngờ mình cẩn thận như thế mà cũng bị người phát hiện ra.

Tay trừu phát lên đánh bật hai mũi phi tiễn ra ngoài, đồng thời tả trảo khoát nhanh chớp thanh đao đối phương, hữu chưởng vừa đánh bay phi tiễn nhanh như chớp xuất chỉ điểm thẳng vào Kiên Tinh, gã hoàng y hán tử thân hình khựng lại đứng yên bất động, hiển nhiên huyết đạo đã bị phong bế.

Khấu Anh Kiệt nhắc nhở người hán sang một bên, cho hán đứng tựa vào bờ tường, mắt vẫn tròn tròn, tay vẫn nắm đao, hán nằm mộng cũng không hiểu đã trúng phải huyền công của Khấu Anh Kiệt.

Thế nhưng chính sự xuất hiện của tên hoàng y hán tử này đã đánh động toàn bộ người trong Thất Tinh lâu, hành tung của Khấu Anh Kiệt xem như bại lộ.

Chỉ trong nháy mắt bao nhiêu đèn đuốc trong Thất Tinh lâu cháy lên, trong toàn sơn trang thì tiếng chuông báo động ầm ĩ.

Khấu Anh Kiệt thấy bại lộ tung tích, đêm nay coi như hành động không thành công, liền vút người đi như một vệt hàn tinh mất hút trong màn đêm.

O O o Để lại đằng sau những tiếng la hét của bọn người trong Bạch Mã Sơn Trang, Khấu Anh Kiệt quay trở về “Nghehên Tân Các”.

Nhưng vừa đặt chân vào phòng chàng linh tính như có điều gì khác thường, bất giác thoái nhanh về phía sau một bước theo bản năng.

Gần như cùng lúc chàng thoái chân về sau, “vèo, vèo...” một đám ám khí đen mù bay tới trước mặt.

Khấu Anh Kiệt có chút chấn động, song trừu phát lên lại vận chân lực phát chiêu “Lưu Vân Phi Trừu” của Võ Đương, chỉ nghe những tiếng loảng xoảng, bao nhiêu ám khí đều nằm gọn thường ồng tay áo.

Cùng lúc này từ trong phía giường ngủ của chàng một bóng đen lướt nhanh ra.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Tên vô si kia, ngươi chạy đi đâu.

Miệng nói, tay trừu lần nữa phát lên, bao nhiêu ám khí vừa rồi bắt được như một đàn ong vỡ tổ bay vù vù vào người kia.

Người kia cũng không phải tầm thường, thân hình hơi khựng lại, hai tay hươ lên một thế “Kiền Khôn Nhất Hợp”, những viên liên tử đạn đều nằm gọn trong lòng tay. Đồng thời chân nhún mạnh vọt nhanh ra một góc phòng ngoài bảy tám xích.

Khấu Anh Kiệt trong lòng thoáng động, liền nhún chân phi theo, định ép đối phương vào một góc mới động chiến.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Bằng hữu, ngươi hãy chậm chân, chớ vội bỏ đi như thế.

Miệng nói, tay nhanh chóng đánh chiếc “thiên lý hỏa” cháy sáng lên.

Dưới ánh sáng “thiên lý hỏa” giờ đã có thể nhìn thấy rõ mặt người kia, một khuôn mặt hết sức lạnh lùng không một chút nhân tính, cằm lư thừa những sợi râu cứng như rễ tre, hiển nhiên là một khuôn mặt rất xa lạ.

“Lãnh diện nhân” chừng như không còn ý bỏ chạy, ngưng mắt nhìn chiếc “thiên lý hỏa” trong tay Khấu Anh Kiệt, cười nhạt cất tiếng lạnh lùng nói:

– Gặp nhau hà tất phải quen nhau. Đêm nay ta đến thỉnh giáo ngươi...

Giọng nói này rất trầm lãnh, cơ hồ phát ra từ cuồng hống chứ không phải đầu lưỡi.

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Được.

Thân hình rướn tới, tay như dài ra vịn vào xà ngang nhún người lên, nhanh như chớp đốt đèn ba tim treo giữa nhà, đoạn thả người trở lại nguyên vị, thâu thiên lý hỏa vào trong tay áo.

Hành động này của chàng nhanh chỉ như cái chớp mắt, thế nhưng chừng ấy thời gian đủ cho đối phương thừa cơ tấn công.

Khi chân chàng vừa chạm lại mặt đất thì “Lãnh diện nhân” đã bỏ tới, tay trao đánh ra chớp vào vai chàng.

Khấu Anh Kiệt không chút nao núng, vai như thu nhỏ lại vừa khéo để tay trao đối phương trượt qua, hữu chưởng khoát một vòng vừa tới trước mặt đối phương.

“Lãnh diện nhân” giật mình rõ ràng nhìn thấy Khấu Anh Kiệt không hề né vai mà vẫn tránh được chiêu trao của mình, đây đích thị dùng thuật “thâu cốt thu hình”.

rất cao thâm trong võ học.

Bấy giờ tay trao đảo nhanh phát ra thành chưởng đối kháng lại trao của Khấu Anh Kiệt.

Không hề nghe một chút thanh sắc, nhưng thân hình “Lãnh diện nhân” lao đảo thoái về sau sát vách tường, ngược lại Khấu Anh Kiệt vẫn bình chân như vại, mặt không một chút đổi sắc.

Khấu Anh Kiệt từng bước bức tiến tới, “Lãnh diện nhân” vừa rồi một chiêu đầu nội lực đủ hiểu Khấu Anh Kiệt thâm hậu đến đâu, bắt giác nhìn quanh như tính đường lui, nhưng sau lưng đã là vách tường xem ra khó có đường thoát.

Như tính toán gì trong đầu xong, “Lãnh diện nhân” gằn giọng:

– Ngươi chớ quá bức người khác như thế.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt:

– Đây là các hạ tự dẫn xác đến tìm ta, ta nào bức ai. Có chăng chỉ là lưu khách mà thôi.

Nói rồi chàng tay trao từ từ giơ lên, lập tức “Lãnh diện nhân” nhận ta một luồng vô hình kinh lực ập tới trước ngực, trong con quần bách, lại thế phải tự bảo, “Lãnh diện nhân” song chưởng vận thập thành công lực giơ lên phản kháng.

Nhưng cổ áp lực vô hình càng lúc càng lớn, khiến cho “Lãnh diện nhân” càng vận lực thì phản lực càng nặng nề.

Chỉ sau một chốc, “Lãnh diện nhân” có cảm giác cơ hồ bị một ngọn núi đè ép ngay trước ngực, đừng nói là nhúc nhích cử động, mà ngay thờ cũng rất khó khăn, nhưng trên khuôn mặt lạnh lùng lãnh cảm kia vẫn không thể hiện, có chăng chỉ là đôi mắt run run đầy khiếp hãi.

Song phương cách nhau chỉ trong chừng một trượng, Khấu Anh Kiệt tay trái vẫn ở thế xuất như xuyên vân tiềm lực vô hình phát ra càng lúc càng tăng mãnh liệt, khiến cho đối phương chẳng những không phản kháng lại được mà thậm chí như bị giam cầm.

Giờ đây nếu như chàng thật sự muốn ra tay hạ độc thủ thì “Lãnh diện nhân”.

huyết tiễn đương trường ngay lập tức.

– Ngươi...

Trong tình cảnh này “Lãnh diện nhân” chừng như không khỏi chấn động kinh hoàng, miệng thốt lên như muốn van xin nhưng không thốt ra thành lời.

Khấu Anh Kiệt nhìn đối phương bằng ánh mắt căm hận, dần mạnh từng tiếng:

– Các hạ như đã muốn trí mạng sinh tử với ta thì sao lại còn che đậy bản lai chân diện?

“Lãnh diện nhân” thân hình càng run mạnh, thế nhưng hai hàm răng cắn chặt vào nhau không kêu lên nửa tiếng.

Khấu Anh Kiệt bước tiến lên trước một bước, cự ly giữa hai người giờ rút lại gần hơn một bước, cho nên song phương có thể nhìn thấy rõ nhau hơn.

Giờ thì đã rõ, “Lãnh diện nhân” chỉ biểu hiện sự hoảng sợ của mình qua thân hình run mạnh, thế nhưng trên khuôn mặt lạnh lùng cứng đờ kia không một chút biểu cảm, chừng ấy cũng đủ nhận ra khuôn mặt này chỉ là một khuôn mặt giả.

“Lãnh diện nhân” duy nhất trong hai ánh mắt đầy hoảng loạn và thù hận, nhưng miệng nín câm không nói một tiếng.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Ngươi đã đeo mặt nạ xuất đầu ra tay với ta, dù hiểu ngươi với ta phải có quen biết với nhau. Đã quen với nhau mà không dám dùng bản lai diện mục để nói chuyện với nhau thì bên trong tất phải có ẩn tình, đúng vậy chứ?

“Lãnh diện nhân” trong miệng phát ra một tiếng “hừ” lạnh lùng chừng như rất giận mà cũng rất hoảng sợ, đôi mắt thì cứ đảo quanh liên hồi như tính toán gì trong đầu.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt, lại tiến lên thêm một bước nữa, “Lãnh diện nhân”.

lại càng run toét hơn.

Khấu Anh Kiệt nhưn mày hỏi:

– Vì bản mặt thật của ngươi sắp lộ ra, cho nên trong lòng ngươi hốt hoảng, đúng chứ?

“Lãnh diện nhân” đôi nhãn châu càng lảo liên nhanh hơn, trong ánh mắt ấy nét hận thù càng mãnh liệt.

– Hừ.

Khấu Anh Kiệt từ từ giơ tay lên mặt “Lãnh diện nhân”.

– Ngươi sao phải khổ thế chứ?

“Lãnh diện nhân” trong tình cảnh này thừa hiểu có kháng cự cũng vô ích, cho nên đành nghiêng chặt răng nhắm nghiền mắt lại, nửa câu cũng không thốt ra, chỉ có chăng là một tiếng thở dài não ruột.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Phản kháng đầu tiên

Lại nói lúc này năm ngón tay cơ hồ đã chạm đến mặt đối phương, nhưng khi nghe tiếng thở dài của Lãnh Diện nhân, Khấu Anh Kiệt bất giác ngừng tay lại.

Lãnh Diện nhân nhận ra được điều này, hai mắt bỗng mở bừng ra nhìn thẳng vào mắt Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Kỳ thực ta chưa hẳn đã nhất thiết phải coi bỏ mặt nạ trên mặt người ra, người thật nghĩ rằng ta không biết người là ai sao?

Lãnh Diện nhân thân hình vẫn chưa hết run, thế nhưng trong ánh mắt bắt đầu tỏ ra hoài nghi.

– Vừa rồi khi người thi triển Thiết Liên Từ đánh ta thì ta đã đoán ra được người là ai rồi.

Khấu Anh Kiệt ngừng lời lại, cười cười tiếp:

– Ngoài tiên sư ra, thử hỏi ai có thể đào huấn ra được một đệ tử xuất sắc như thế này?

Lãnh Diện nhân hai mắt tròn tròn cơ hồ rơi khỏi tròng mắt.

Khấu Anh Kiệt cất tiếng cười nhạt nói tiếp:

– Người và ta tuy không phải là huynh đệ thù tấu, thế nhưng lại đồng môn xuất thân, giờ nhìn thấy người sa đọa đến cảnh này thực khiến ta xót xa vô cùng.

Chàng hơi ngừng lại rồi cười khò tiếp:

– Người với ta mục đích không giống nhau, người đã hủy báng sư môn, ngấm máu phun người, lỗi làm chông chất, thế nhưng con người chung quy cũng có lúc quấy lúc phải, thiện ác nhất thời biết lỗi hối cải mới là điều tốt. Hôm nay coi như ta bỏ qua, hy vọng rằng sau gặp lại tốt đẹp hơn.

Nói rồi tháo tay lại, nhún nhẹ chân thoái nhanh về sau một bước.

Áp lực trước ngực bắt ngờ giải tỏa khiến Lãnh Diện nhân lao đảo người như muốn ngã không nén được ho khan mấy tiếng.

Đúng như Khấu Anh Kiệt nói, trên mặt Lãnh Diện nhân chỉ là một tấm mặt nạ da người, mọi biểu hiện nội tâm đương nhiên không thể hiện qua nét mặt mà qua cử chỉ hành động. Giờ cứ nhìn bức nền trong lòng người này, đủ thấy con hổ hận dữ dội.

– Khấu Anh Kiệt. Được. Được. Người to gan dám nói những lời như thế trước mặt ta... người xem ra không còn tôn ty trật tự.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Giờ thì người đã lộ nguyên hình. Ô Đại Dã nhanh coi bỏ chiếc mặt nạ trên mặt người ra đi.

– Được. Nếu như người đã biết, ta cũng không cần phải giấu mặt làm gì.

Vừa nói vừa đưa tay lên mặt coi tấm mặt nạ da người ra, quả nhiên không ai khác ngoài Ô Đại Dã.

Không sai chút nào, đúng là người. Ô Đại Dã.

Khấu Anh Kiệt gằn giọng, trong ánh mắt chứa căm hận nói:

– Người là một tên bỉ ổi vô sỉ.

Ô Đại Dã giờ khuôn mặt thật đã lộ ra, nhưng không còn vẻ hoảng sợ như trước, nguyên vì hắn đã nhận ra Khấu Anh Kiệt tuy căm hận hắn nhưng vừa rồi trong một chút nhân từ đã tự nói ra không muốn lấy mạng hắn lúc này cho nên hắn trở nên yên tâm.

Hắn cười khằng khặc mấy tiếng rồi ngồi xuống về kênh kiệu nói:

– Khấu Anh Kiệt. Người đã luyện thành tủy võ công cái thế, ta tuy không còn là đối thủ của người thế nhưng người phải hiểu đạo lý, quốc có quốc pháp, môn có môn quy.

Hắn ngừng lại một chút rồi giọng càng trở nên kẻ cả nói tiếp:

– Huống gì ta là sư huynh của người, một ngày nào ta còn sống thì sơn môn vẫn do ta trông coi, người nhất nhất phải nghe theo lệnh của ta.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Câu này nếu như trước khi người chưa có hành động dẫm đạp sư môn, cõng rắn cắn gà nhà thì có lẽ nói ra còn nghe có đạo lý, nhưng giờ người nói thì đã muộn mất rồi.

– Nói bậy.

Ô Đại Dã nói như găm lên:

– Người mà dám mở miệng giáo huấn ta hay sao?

Khấu Anh Kiệt hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Nội trong ba ngày, nếu như người không giải tán hết đám ma đồ ngoại đạo kia ra khỏi sơn môn, ta sẽ giáo huấn người nhiều hơn. Hừ... đến lúc ấy thì..

Chàng hơi ngừng lời lại, ánh mắt kiên nghị sắc lạnh chiếu thẳng vào mặt Ô Đại Dã nói tiếp:

– Chớ trách ta tâm thứ độc ác, thay mặt vong linh tiên sư nơi tiên cảnh trừng trị tên môn đồ bại hoại như người.

– Ngươi. Ngươi dám..

Ô Đại Dã rung lên trong lòng nhưng giọng vẫn đanh lại:

– Người... tên tiểu tử mục vô tôn trưởng kia.

– Câm miệng.

Khấu Anh Kiệt quát lớn nói:

– Ô Đại Dã, giữa người và ta tình nghĩa công tư đã đứt đoạn, nếu như người vẫn còn xuất ngôn bất cần thì ta biến người thành cái xác không hồn ngay lập tức.

Ô Đại Dã mặt biến sắc hần đã nhận ra hai ánh mắt đầy hận thù và sát khí, có ngu hần cũng không nói thêm tiếng nào chỉ cười khẩy.

Khấu Anh Kiệt gằn giọng tiếp:

– Ta nói như thế là đã quá rõ, Bạch Mã sơn trang vẫn là cơ nghiệp bốn môn, tuyệt đối không được một người nào bên ngoài vào xâm chiếm. Bọn ác đồ ngoại lai kia do chính người dẫn vào thì cũng chính do người đuổi chúng đi, ta hẹn cho người ba ngày sẽ chờ người ngay tại Nghênh tân các. Sau ba ngày. Hừ, nếu như không thực hiện đúng lời ta thì chớ trách ta hạ thủ vô tình.

Ô Đại Dã lặng người ra một lúc, ngưng mắt hỏi:

– Người làm gì chứ?

Khấu Anh Kiệt cười lạnh lùng:

– Hắc. Bọn ác đồ này hành ác tạo nghiệt, ta vốn không bao giờ tha cho chúng, dám nhắm nhe dòm ngó đến cơ nghiệp sư môn ta, nói không được thì ta sẽ giết sạch từng tên một. Ta nói được làm được, Ô Đại Dã đây là cơ hội duy nhất cho người lập công chuộc tội. Từ thù giữa ta với người thì ta có thể gác qua một bên, thế nhưng tội cầu kết ngoại lai, khi sư diệt tổ thì e người tránh không khỏi sự trừng phạt, chưa nói là ta không thể bỏ qua cho người mà đến ngay nhị sư huynh và tiểu sư muội nhất định sẽ vấn tội người trong một ngày rất gần.

Những lời này nó ra hoàn toàn đầy chính khí, đầy đạo lý khiến Ô Đại Dã sắc mặt khi đỏ khi trắng, chẳng nói gì được cứ hậm hực trong lòng..

Khấu Anh Kiệt ánh mắt lạnh lùng nhìn hần nói tiếp:

– Hiện tại thì nhị sư huynh đã biết ăn năn hối cải, tiểu sư muội thì sẽ sớm trở về, ta xem người còn mặt mũi nào để gặp bọn họ? Ta nghĩ nếu như người vẫn còn chấp mê bất ngộ thì sẽ chết không có đất chôn chôn.

Ô Đại Dã giọng lạt đi:

– Đừng nói nữa.

Nói rồi đột nhiên Ô Đại Dã đứng phắt dậy thả bước đi tới bên cửa sổ, trên mặt biểu hiện sự thay đổi liên tục, chừng như trong nội tâm bị xáo động nhiều.

– Hừ. Khấu Anh Kiệt... những lời này người nói ra nghe thật dễ. Người nghĩ Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh dễ đối phó lắm hay sao?

Khấu Anh Kiệt nói:

– Hiện tại trước mắt chỉ có duy nhất một con đường là thẳng tay với chúng một phen, người há lại khiếp sợ chúng?

– Quá muộn.

Ô Đại Dã buông một câu rồi thở dài lắc đầu nói.

– Tất cả đều đã quá muộn.

Khấu Anh Kiệt nhận ra chừng như Ô Đại Dã đã có chuyển biến, liền đổi giọng khích lệ:

– Còn chưa muộn, chỉ cần người hạ quyết tâm, bắt đầu hành động từ bên trong nội tạng son môn, hễ bất cứ một người nào có ý phản đồ, cấu kết với ngoại địch thì cứ giết thẳng tay. Ta sẽ ở bên cạnh hỗ trợ, không thể nào không thành.

Ô Đại Dã chừng như đã có thay đổi tâm ý, nhưng trên mặt hần tự nhiên hiện vẻ kinh sợ nói:

– Người còn chưa biết việc hiện tại trong bốn trang người nắm hết quyền binh trong tay chẳng phải là ta.

– Là ai? Có phải Trí Đa Tinh Hứa Đạc?

– Không sai.

Ô Đại Dã quay lại nhìn Khấu Anh Kiệt chậm rãi gật đầu nói:

– Chính là hần, hiện tại trong bốn trang, ngoài một số ít người cũ của chúng ta trước đây, còn lại những chức vụ quan trọng đều do hần tuyển chọn người từ ngoài đưa vào. Những này này chỉ nghe theo lời hần, ta thực chất... Ai. Thật hồ thẹn, chẳng qua chỉ là một vị trang chủ bù nhìn mà thôi.

Ô Đại Dã ngừng lời lại, mặt đỏ lên vì thẹn, ấp úng tiếp:

– Khấu Anh Kiệt có những chuyện chết xem ra còn dễ hơn sống, có những chuyện bất đắc dĩ không thể tự mình làm chủ được. Cứ nghĩ ba năm trước nếu như người với ta thay đổi vị trí cho nhau thì tình hình hiện tại chưa chắc đã khác hơn gì.

Nói rồi cứ như con hặn lòng dâng cao, hần giậm mạnh chân rồi thả người ngồi xuống ghế.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Sống cũng phải sống như thế nào cho có giá trị, còn như người mại tổ cầu vinh, tham sống sợ chết thì có ý nghĩa gì?

Ô Đại Dã thống hận trong lòng thét dài một tiếng, rồi bỗng cất tiếng cười khan nói:

– Đàng nào thì ta cũng đã đi sai một nước cờ để thua toàn cuộc, toàn bộ trách nhiệm do một mình ta gánh vác. Người và sư muội muốn nói thế nào thì cứ nói. Ta đi đây.

Khấu Anh Kiệt dần giọng:

– Hãy chậm.

Ô Đại Dã vốn nói rồi đã đứng dậy nhưng nghe thế thì lại ngồi xuống, ngưng mắt nhìn Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt lạnh giọng nói:

– Tất cả chuyện này do người gây nên, há người còn muốn chối cãi? Huống gì hiện tại bất quá thí mạng một trận, đến Thảm Tố Sương cũng chưa đáng để ta coi vào đâu kia mà.

Ô Đại Dã ngó người ra nói:

– Thì ra người còn biết chuyện Thiết phu nhân tọa trấn trong bốn trang.

– Ta đương nhiên biết, đêm nay người và ta gặp nhau thật hiếm có, ta chỉ muốn làm rõ một chuyện rồi người đi còn chưa muộn.

– Nói đi.

Ô Đại Dã cười nhạt nói:

– Hiện tại thì ta và người đã biết rõ nhau quá rồi, ta có chuyện gì lại không thể nói.

Khấu Anh Kiệt lạnh giọng nói:

– Thực tâm mà nói, hiện tại kể cả Thảm Tố Sương thì đám người này ta chẳng coi vào đâu, chỉ cần người tỏ thái độ rõ ràng dứt khoát thì mọi hậu quả về sau thế nào, ta có thể gánh thay. Nhưng nếu như người đã sai còn sai thêm, làm chuyện thần nhân đều phần nộ Ô Đại Dã thoáng chút ngó người cười khổ nói:

– Hiện tại ta đã chịu ngâm bò hòn làm ngọt thì có gì để nói nữa? Tiểu sư đệ, người xem ta phải làm gì mới đúng?

Khấu Anh Kiệt nghe Ô Đại Dã gọi mình bằng mấy tiếng tiểu sư đệ hết sức chân tình thì chừng như bị xúc động mạnh, cơ hồ muốn rơi nước mắt.

– Trong mắt người còn có một tiểu sư đệ như ta sao?

Khấu Anh Kiệt dần nén cảm xúc trong lòng giọng lạnh băng băng:

– Không... quá muộn rồi. Người cứ gọi thẳng ta bằng tên là được.

Ô Đại Dã ngó người:

– Chẳng lẽ người vẫn còn nhớ đến hận thù đương sơ mới gặp nhau?

Khấu Anh Kiệt hừ một tiếng lạnh lùng nhìn hấn bằng hai ánh mắt chết người:

– Ta quả thực không thể nào quên được... nếu như là người, người quên được chẳng?

Ô Đại Dã đỏ mặt giọng phẫn nộ:

– Hừ. Nếu như đã thế, sao hiện tại người không ra tay với ta ngay đi? Hà có thể hiện hạ thủ lưu tình với ta làm gì?

– Điều này thì ta đã nói qua.

Khấu Anh Kiệt nét mặt âm trầm nói:

– Ta không thể lấy thù riêng trả thù công, chuyện giữa hai chúng ta cứ để chậm một bước hãy nói. Thế nhưng Bạch Mã sơn trang là cố địa sư môn, ta phải chấn hưng trùng kiện, không thể một sớm một chiều để rơi vào tay người khác, chính vì thế mới lưu người lại để đòi công đạo.

Ô Đại Dã trừng lớn mắt nhưng rồi cười khỏ nói:

– Thôi được, những lời này nói ra nghe cũng rất có đạo lý, đại trượng phu ân oán phân minh. Hừ... đến lúc ấy ta nhất định tiếp ngươi.

Khấu Anh Kiệt nói:

– Thế nhưng hiện tại trước mắt ngươi và ta cần phải hiệp lực đối phó ngoại địch.

Ô Đại Dã cười nhạt nói:

– Người nói đi, muốn ta thế nào?

Khấu Anh Kiệt nói:

– Ta đã nhờ miệng của Giang Thiên Hữu báo lại cho bọn người Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh biết hạn cho chúng nội trong ba ngày phải giải tán khỏi đây, nếu không huyết tiễn sơn trang. Chỉ nội trong một hai ngày, Thẩm Tổ Sương bị bức bách quá nhất định sẽ ra mặt trí mạng với ta, người chỉ cần theo dõi mọi động tĩnh của Trí Đa Tinh Hứa Đặc, nếu như cần thiết thì ra tay hạ thủ hấn luôn cũng tốt.

Ô Đại Dã khựng người một lúc miệng lắp bắp:

– Điều này... ta...

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng nói:

– Lẽ nào... người còn có gì trở ngại?

Ô Đại Dã im lặng đi một lúc, nghiêng răng nói:

– Thôi được. Chuyện này thì cứ để ta.

Khấu Anh Kiệt nói:

– Còn nữa, ta tuy không biết các người liên lạc với bên ngoài như thế nào nhưng ta tin chắc rằng các ngươi với Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh mỗi ngày phải có bí mật liên lạc với nhau.

– Không sai.

Ô Đại Dã gật đầu thừa nhận:

– Đưa thư bỏ câu.

– Vậy thì đúng.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói tiếp:

– Nếu như người có thể đưa một bức thư giả đi, báo cho bên ngoài biết là ở đây mọi chuyện đã bình ổn thì ta với người càng dễ hành động.

Ô Đại Dã ngẫm nghĩ một lúc rồi cười khổ nói:

– Đúng. Người nghĩ thật chu đáo, những chuyện này ta giao hết cho người, ta trở về bí mật bố trí, bắt đầu từ ngày mai sẽ ra tay tiêu diệt hết bọn người do Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh phái đến không chừa một tên nào.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói:

– Được. Chuyện thành hay không đều do ở người, ta ở Nghênh tân các luôn chờ đợi tin tức của người, còn Thẩm Tổ Sương thì người cứ để ta lo liệu.

Ô Đại Dã hơi ngăn người ra nhưng rồi chừng như đã hiểu, hần đứng lên nói:

– Tốt. Ta đi.

Khấu Anh Kiệt định căn dặn Ô Đại Dã thêm một vài câu nữa nhưng nhìn thấy hần đã sai chân bước nhanh, chàng không nói gì thêm nhẹ nhún chân một cái vọt nhanh ra ngoài cửa sổ mất hút.

o o o Ô Đại Dã sờ dĩ chấp nhận lời Khấu Anh Kiệt mà phản mặt đối đầu với Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh cũng có nhiều lý do. Ngoài việc hần nhận ra được lỗi lầm sai trái của bản thân, còn một lý do lớn hơn nữa là hần nhận ra được từ khi kết cấu với Thiết Hải Đường thì hần ngày càng bị lấn lướt, thậm chí hần đã nói trong Bạch Mã sơn trang này hần chỉ như một vị trang chủ bù nhìn mà thôi.

Xuất phát từ nỗi uất hận đó, mà chủ yếu vẫn là hận tên phó trang chủ Trí Đa Tinh Hứa Đặc kẻ đã ra mặt không coi hần vào đâu, bao nhiêu quyền hành trong Bạch Mã sơn trang này xem như nằm trong tay Trí Đa Tinh Hứa Đặc. Ô Đại Dã rất phẫn uất nhưng chưa có thời cơ bộc phát.

Nhân lần này, Khấu Anh Kiệt đánh tiếng hỗ trợ cho hần nên hần mới yên tâm quyết trở mặt đối đầu với Thiết Hải Đường. Nhưng trong thâm tâm hần, Khấu Anh Kiệt vẫn là một cái gai mà hần không thể nào dung nạp được. Song chuyện huynh đệ trong sơn môn thì có thể từ từ giải quyết, xem như trước mắt chung lo việc công, sau liệu việc riêng.

Sau một đêm suy nghĩ nát óc, Ô Đại Dã đã vạch ra được một kế hoạch hành động.

Một cuộc thương thảo bí mật do Ô Đại Dã tập hợp những người thân tín nhất gần như đã hoàn tất.

Ngồi quanh một chiếc bàn bát tiên ngoài Ô Đại Dã ra thì đều là thủ hạ cận thân của hần, cả bảy năm người gồm có:

Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu, Phi Mã Tinh Lô Minh, Tam Dương Tinh Tào Khai Vũ, Hùng Kê Tinh Cát Sơn và Hối Chư Tinh Mã Nghĩa.

Nên biết năm xưa trong Bạch Mã sơn trang một lực lượng hùng hậu nhất là Thập nhị võ sư, nhưng hiện tại thì chỉ còn sáu người. Trong số người này thì duy nhất Thiên Cầu Tinh Phùng Đồng là tay chân thân tín của Tư Không Viễn, số năm người còn lại đang có mặt là thủ hạ dưới trướng của Ô Đại Dã.

Những người này sau khi Quách vương gia còn tại thế thì uy thế của lão chỉ sau lão trang chủ và sư đệ huynh muội Ô Đại Dã.

Những người này sau khi Quách lão vương ra còn tại hết thì uy thế chỉ sau lão trang chủ và sư không đệ muội Ô Đại Dã, còn lại tráng đinh đều rậm rạp sợ bọn họ một phép.

Nhưng kể từ sau khi Quách lão vương qua đời, Ô Đại Dã đã cấu kết dựa dẫm vào Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, Bạch Mã sơn trang nằm trong tầm kiểm soát của Thiết Hải Đường thì điều tuyên vào trang những thành viên mới được trọng dụng.

Đám người này về sau hiển nhiên chỉ biết đến một mình phó trang chủ Trí Đa Tinh Hứa Đặc, còn không xem vị Trang chủ Ô Đại Dã vào đâu, đương nhiên với những người như bọn Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu thì càng không xem ra gì. Điều này khiến cho bọn họ vô cùng bất mãn.

Thực ra thì không riêng gì bọn Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu bấy nhiêu người mà tất cả những ai là người cũ của Bạch Mã sơn trang trước đây thì đều có ác cảm với bọn người Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, kẻ thống trị mới trong Bạch Mã sơn trang này. Không ai không mong muốn có một ngày hồi phục lại Bạch Mã sơn trang của một thời hoàng kim như khi Quách lão vương gia còn tại thế.

Cho nên lúc này Ô Đại Dã vừa nói ra ý đồ đó của mình thì bọn Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu lập tức tán đồng ngay.

Diệu Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã chờ cho mọi người trở lại yên tĩnh rồi mới chậm rãi nói:

– Đây không phải là chuyện dễ làm. Các người nên biết thực lực của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh rất to lớn, chúng ta làm việc này nếu như đi sai một chút thì hậu quả hết sức khó lường, cho nên ta yêu cầu các người phải hết sức thận trọng.

Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu nói:

– Trang chủ xin cứ yên tâm, chỉ cần trước tiên giết chết con cáo già Trí Đa Tinh Hứa Đặc những tên còn lại chẳng có gì đáng sợ.

Hội Chư Tinh Mã Nghĩa khuôn mặt đen bóng, hai hàm răng nghiến chặt lại nói:

– Mạc lão đại nói chí phải, hiện tại là thời cơ tốt nhất để hành động. Hiếm khi mà cả hai tên huynh đệ họ Giang kia đều thụ trọng thương, bọn người còn lại thì chỉ cần Trang chủ ra tay nhất định trấn áp được chúng, cho nên không thành vấn đề, nhưng còn Thiết phu nhân mới đáng ngại...

Ô Đại Dã cười nhạt nói:

– Hiện tại võ công của Khấu Anh Kiệt cực cao, Thiết phu nhân khó mà địch nổi hắn, chỉ cần làm sao cho bọn Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh dừng phái người tới chi viện là được. Cho nên ta xem chuyện này nếu như chúng ta làm thận trọng thì tám phần thành công, nhưng chỉ lo là sau khi đánh đổ được bọn ở đây rồi mới gặp khó khăn.

Nói đến đó hắn thở dài một hơi tiếp:

– Nhưng đằng nào thì cũng phải suy tính nhiều, hồi đêm ta suy nghĩ một đêm không ngủ, ai... Bạch Mã sơn trang là nơi ta bỏ bao nhiêu thời gian công sức ra mới giữ gìn được, nó không thể rơi vào tay Thiết Hải Đường, cũng không thể mất trắng vào tay tên tiểu tử Khấu Anh Kiệt. Có điều trước mắt quyền hành lợi hại, tính toán được mất mà ta đành phải chịu nhường mình một bước.

Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu gật đầu nói:

– Trang chủ nói rất đúng, theo thiên ý thuộc hạ thì chuyện này bảo vệ lương toàn không phải là không được. Khấu Anh Kiệt tuy võ công cao thâm nhất thời nhưng chung quy còn trẻ người non dạ, lực thì hữu dư nhưng trí lại bất túc, nếu như đầu trí tất không bằng được trang chủ.

Tam Dương Tinh Tào Khai Vũ nghe thế cũng liền tiếp một câu:

– Đúng, đúng... Trang chủ chỉ cần nắm được Khấu Anh Kiệt trong tay, lợi dụng hắn làm lá chắn đối đầu với Thiết Hải Đường. Thử hỏi chỉ cần có Khấu Anh Kiệt tọa trấn sơn trang, Thiết Hải Đường muốn dòm ngó đến sơn trang chúng ta cũng phải gờm tay. Như vậy chẳng phải là ném một viên đá trúng hai chim sao?

Ô Đại Dã mỉm cười nói:

– Thật không ngờ hai người lại có tâm cơ như thế, thực ra điều này thì ta cũng đã nghĩ tới. Có điều các người tuyệt đối không nên coi thường tên tiểu tử họ Khấu.

Nói đến đó, hắn hơi ngừng lời lại, thở dài nói với vẻ hết sức hoài nghi:

– Thật ta không hiểu nổi hắn cứ như một kẻ thoát thai tái tạo, hoàn toàn biến thành một con người khác, ta không thể nào hiểu ra nổi. Ta nhất định phải tìm hiểu thật sự rõ chân tướng của hắn mới dễ đối phó với hắn.

Nói rồi lão thay đổi ngữ khí quay trở lại với vấn đề hiện tại:

– Trước mắt chúng ta chỉ có một con đường duy nhất là hợp tác với hắn cho nên chúng ta phải hết sức thận trọng, không được để lộ ra bất cứ một biểu hiện gì khiến hắn sinh nghi, nếu không sau này hành động rất khó.

Mọi người nghe thế đều gật đầu đồng ý.

Ô Đại Dã giọng lạnh lùng nói tiếp:

– Nếu đã thế thì chúng ta cứ theo y kế hoạch hành động. Hứa Đạc sắp đến, các người chú ý theo dõi ánh mắt của ta ra hiệu mà hành động. Tốt nhất là phải làm gọn hắn ngay tại đây, đừng để kinh động những người bên ngoài.

Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu cười nói:

– Trang chủ yên tâm, chuyện này thì năm anh em chúng tôi làm gọn lắm.

Nếu như có thêm hai tên Quách Trung và Bùi Việt Hoành đi theo hắn đến đây thì càng tốt. Hừ... hai tên này thật đáng hận, nếu diệt luôn chúng thì hay quá.

Nên biết hai tên Bùi Việt Hoành và Quách Trung là hai tên đệ tử thân tín nhất của Trí Đa Tinh Hứa Đạc, võ công của chúng không tồi, bộ ba này luôn đi với nhau làm những điều gian ác, cho nên người trong Bạch Mã sơn trang từ trên xuống dưới ai ai cũng tức hận chúng.

Ô Đại Dã còn ngại hành động bất thành dả thảo động xà thì nguy, cho nên còn căn dặn năm người khi ra tay hành sự thì phải mỗi người ở một phương vị nào hết sức cụ thể.

Bọn họ bàn bạc nhau thêm chừng một tuần trà nữa thì có một tên tráng đinh vào báo:

– Bẩm trang chủ, phó trang chủ đã đến.

Mọi người vừa nghe thể tỉnh thần phấn chấn hẳn lên.

Ô Đại Dã hỏi:

– Đến một mình sao?

Tên tráng đinh lắc đầu đáp:

– Không. Tháp tùng theo phó trang chủ còn có Bùi Việt Hoành và Quách Trung.

Ô Đại Dã nói:

– Biết rồi. Người lui ra ngoài hạ lệnh những chốt canh phòng tòa lâu này phải canh giữ nghiêm ngặt, nhất nhất tuân theo mệnh lệnh.

Tên tráng đinh ứng thanh đáp một tiếng rồi lui nhanh ra ngoài.

Ô Đại Dã đánh mắt ra hiệu, bọn Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu năm người liền theo kế hoạch đã định sẵn ai ngồi vào vị trí nấy đã được sắp đặt.

Vừa yên vị xong thì bên ngoài hành lang tiếng bước chân vang lên, cứ nghe tiếng bước chân mạnh bạo nghênh ngang kia thì cũng biết ngay là phó trang chủ Trí Đa Tinh Hứa Đạc, vì chỉ có hắn mới dám đi đứng mạnh bạo ngay trong Thất Tinh lâu này mà thôi.

Chốc lát, Trí Đa Tinh Hứa Đạc và hai tên tâm phúc Truy Tinh Thủ Quách Trung, Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành vào đến phòng, tiện tay khép kín hai cánh cửa lại như thường lệ.

Nhưng Trí Đa Tinh Hứa Đạc thốt nhiên đảo người lại, quay đầu nhìn một cái, trong ý thức hắn ngờ ngợ ra có gì khác thường.

Thế nhưng nói sao thì hắn cũng không thể nghĩ hôm nay là ngày xui tận mạng nhất của hắn. Cho nên chỉ hơi ngờ ngợ một chút rồi cất bước đi tới.

Truy Tinh Thủ Quách Trung thì thân mình nhỏ thó nhưng ngược lại Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành thân hình cao lớn, cả hai phân tả hữu đi ngay sau lưng Trí Đa Tinh Hứa Đạc.

Ô Đại Dã vội đứng lên tiếng một bước ôm quyền chào hỏi:

– Ba vị đến muộn, chúng tôi đã đợi cả buổi, nhanh mời ngồi.

– Không dám...

Hứa Đạc khiêm tốn đáp một tiếng ôm quyền hoàn lễ nói:

– Trang chủ cho triệu tập khẩn cấp như thế, hẳn có chuyện gì rất cơ mật?

Vừa nói hắn vừa liếc mắt nhìn nhanh bọn Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu năm người chỉ thấy người nào mặt cũng nghiêm túc chừng như có chuyện quan trọng thật.

Ô Đại Dã chậm rãi gật đầu nói:

– Đương nhiên là có chuyện hệ trọng nếu không khi nào dám làm kinh động đến Hứa lão huynh, Hứa phó tọa, các người ngồi xuống rồi chúng ta cùng bàn chuyện.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc nói:

– Hai hôm nay trong trang nhiều việc quá. Thiết phu nhân bên kia cũng có chuyện đến gọi tôi, cho nên chỉ sợ tôi không ở lại lâu được.

Ô Đại Dã mỉm cười nói:

– Yên tâm, chúng tôi không dám làm mất nhiều thời gian của phó tòa đâu, chỉ chừng một tuần trà là giải quyết xong thôi mà.

– Thôi được.

Hứa Đạc nói rồi từ từ ngồi xuống.

Ô Đại Dã nhìn Truy Tinh Thủ Quách Trung cười nói:

– Quách lệnh chủ, xin mời cũng ngồi nói chuyện.

Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu nghe thể liền đứng lên, kéo chiếc ghế trông ngay bên mình ra mời:

– Nào nào... Quách lệnh chủ, mời ngồi.

Tam Dương Tinh Tào Khai Vũ cũng đứng lên bước tới kéo tay Bích Thần Đào Bùi Việt Hoành đến ngồi xuống ngay bên cạnh mình vẻ rất thân mật.

Bọn Hứa Đạc không ngờ đối phương đã sắp đặt trước, khiến ba người ngồi ba góc thành ra bị kẹp giữa bọn Ô Đại Dã sáu người thành từng cặp một.

Ngồi bên cạnh Trí Đa Tinh Hứa Đạc, bên trái là Ô Đại Dã, bên phải là Hùng Kê Tinh Cát Sơn.

Hai bên Truy Tinh Thủ Quách Trung là Kim Thủ Tinh Mạc Vũ Thu và Hối Chu Tinh Mã Nghĩa.

Bích Thần Đào Bùi Việt Hoành thì ngồi giữa hai người còn lại.

Đương nhiên sắp đặt chỗ ngồi thế này là nằm trong kế hoạch của Ô Đại Dã, tính toán rất chu đáo chứ không phải vô tình.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc ban đầu vẫn không để ý, thế nhưng đợi đến khi cả ba người cùng ngồi xuống rồi, hắn nhìn lại thì không khỏi giật thót mình, bất giác hai ánh mắt láo liên nhìn quanh quan sát thái độ từng người.

Điều Thủ Côn Lôn Ô Đại Dã nhìn thấy thời cơ đã chín muồi, thì mừng thầm khắp khối trong lòng, nếu như lấy ba chọi ba thì chưa hẳn nắm chắc được phần thắng, nhưng giờ lấy sáu chọi ba mà lại ở thế chủ động thì hắn rất tự tin chắc thắng trong tay. Huống gì ngay bên ngoài gian sảnh đường này còn không biết bao nhiêu tay chân bộ hạ thân tín của hắn, bọn Trí Đa Tinh Hứa Đạc ba người có mọc cánh cũng bay không thoát được.

Ô Đại Dã thấy yên tâm, mỉm cười hỏi:

– Phó tọa sáng nay có gặp Thiết phu nhân không?

Trí Đa Tinh Hứa Đạc ngó người đáp:

– Không không, trang chủ có chuyện gì chăng?

Ô Đại Dã trong lòng càng yên tâm hơn nên như hắn thực đã gặp Thiết phu nhân vào sáng nay, thì một khi ra tay xong phải xếp đặt nhiều công phu cho thỏa đáng, nhưng giờ thì không cần phải thế, xem ra đã đến lúc hạ thủ.

Nên biết Trí Đa Tinh Hứa Đạc phải là một người cực kỳ thông minh nên mới có tác hiệu như thế. Nhưng có đại trí trăm suy nghĩ đúng, cũng có một lần sai, mà chỉ một lần thôi cũng đã phải trả giá bằng cả tính mạng mình.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc ngồi như ngồi trên đồng lửa, hắn đã nhận ra vẻ âm trầm và đầy sát khí trong đại sảnh nhưng hắn vẫn chưa có cơ nào để rút thân ra khỏi đây càng sớm càng tốt.

Hắn vừa thấy lo lo trong lòng đồng thời cũng vắt óc suy nghĩ kế thoát thân, bất giác ngồi không yên cứ thấp thỏm nhòm người lên khỏi ghế.

Ô Đại Dã ướm mắt hỏi:

– Hứa phó tọa có chuyện gì mà ngồi không yên?

– A...

Hứa Đạc đảo nhanh đôi nhãn châu đáp:

– Tôi chợt nhớ có một việc rất quan trọng phải đi gặp Thiết phu nhân ngay lập tức, xin lỗi, ba người chúng tôi phải cáo từ trước.

– Vội gì.

Ô Đại Dã vừa nói vừa nhanh tay ấn vào vai Hứa Đạc nói:

– Hứa phó tọa cứ thông thả ngồi xuống không có việc gì phải vội.

Song phương ngồi sát ngay bên cạnh nhau, Trí Đa Tinh Hứa Đạc vốn không đề phòng, huống gì cái giờ tay ấn trên vai hết sức bình thường khiến Hứa Đạc không nghĩ rằng đó là một thủ pháp lợi hại. Đến khi hắn nhận thức ra nguy hiểm thì đã muộn, cả người hắn bị tả trào Ô Đại Dã chộp vào Kiên Tinh huyết khổng chế cả người.

Nguyên là Ô Đại Dã thời gian gần đây đã luyện thành một loại khí công gọi là Ngũ Hành công lực, gia tăng thêm chân lực vốn có trong người rất nhiều.

Cho nên Trí Đa Tinh Hứa Đạc khi nhận ra bị đối phương dùng nội lực khổng chế huyết đạo, thì cả ngũ tạng đều bị công lực đối phương phong tỏa, nhất thời từng cơn đau kịch liệt khiến mặt hắn nhăn nhó, nghiến răng kêu lên:

– Người... A... Ô trang chủ, ông định làm gì?

– Hứa phó tọa.

Ô Đại Dã trên mặt hiện một nụ cười đắc ý nói:

– Người tự cho mình là người thông minh nhất thiên hạ, nhưng có lẽ người không nghĩ được có ngày hôm nay. Họ Hứa kia, người nộp mạng đi.

Hứa Đạc vừa nghe thế thì cả kinh, nhất thời cả người run lên, lắp bắp nói:

– Người... người định làm gì ta?

– Làm gì à?

Ô Đại Dã cười gằn:

– Hắc hắc... một con người thông minh như người mà không nhận ra được sao?

Hứa Đạc không làm sao giữ cho thân hình khỏi run, ấp úng la lên:

– Chẳng lẽ... các người... định... tạo phản?

Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu chen vào gần giọng:

– Hứa phó tòa, hôm nay chúng ta phụng mệnh bắt người, xem người còn chạy đâu được.

Miệng nói thế, tay phải đột nhiên vung lên một ngọn chủy thủ đoản đao giấu sẵn trong tay áo đâm mạnh xuống lưng Truy Tinh Thủ Quách Trung đang ngồi bên cạnh mình.

Truy Tinh Thủ Quách Trung vốn thấy biến thế định nhảy người ra ngoài nhưng không kịp, Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu ra tay nhanh không tưởng. Chỉ thấy Quách Trung thân hình khựng lại, miệng rú lên một tiếng rồi ngổn bất động như một pho tượng, lưỡi dao xuyên thấu từ lưng ra trước ngực chết ngay tức khắc.

Ngồi phía bên kia là Tam Dương Tinh Tào Khai Vũ thấy thế cùng định ra tay với Bích Thần Đao Bùi Việt Hoành.

Tam Dương Tinh Tào Khai Vũ vốn cũng thủ sẵn một ngọn thất chủy đoản đao như Kim Thử Tinh Mạc Vũ Thu, khi nhìn thấy Tào Khai Vũ ra tay thì cũng liền hạ thủ với Bùi Việt Hoành.

Chỉ nghe soạt một tiếng, Bùi Việt Hoành nhảy được người ra thoát hiểm, nhưng cả áo lẫn da thịt bị chém bay mất một mảnh ở tay trái.

Bùi Việt Hoành la lên:

– Nguy.

Tay phải rút phát thanh đao to bản ở thắt lưng ra, vừa lúc này Phi Mã Tinh Lôi Minh nhảy tới hỗ trợ cho Tào Khai Vũ tấn công.

Phi Mã Tinh Lôi Minh trong tay sử dụng đôi Hạc thiết trảo, vung mạnh lên bổ thẳng vào hai bên sườn Bùi Việt Hoành.

Chỉ trong nháy mắt, Hối Chu Tinh Mã Nghĩa và Hùng Kê Tinh Cát Sơn binh khí trong tay kèm người Bích Thần Đao Bùi Việt Hoành vào một góc sảnh đường tấn công.

Không khí trong đại sảnh đường vốn đã âm trầm đầy sát khí, giờ thêm một trận ác đấu khiến cho không khí càng thêm căng thẳng quyết liệt.

– Ô Đại Dã...

Trí Đa Tinh Hứa Đạc đã lấy lại được bình tĩnh, gần giọng hỏi:

– Các người làm thế này, thật sự định tạo phản sao?

– Người nói đúng không sai chút nào.

Ô Đại Dã cười hắc hắc gật đầu cao ngạo nói:

– Chúng ta đúng là tạo phản, trước hết diệt bọn người, sau đó thanh toán với lão cẩu Thiết Hải Đường.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc sắc mặt xạm lại thế nhưng trong tình cảnh này hắn cố gắng hết sức trấn tĩnh để tìm kế thoát thân.

– Hừ. Ô trang chủ, ta nghĩ người không nên ngu xuẩn thế này, bằng vào các người vài người thế này mà dám to gan đối đầu với Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh hay sao?

Ô Đại Dã cười nhạt khinh khinh nói:

– Đó là bước thứ hai, hiện tại bước thứ nhất là tiêu diệt ba tên các người.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc cố bấm bụng cười nhạt nói:

– Giết bọn ta ba người... người cho rằng đơn giản lắm sao? Thiết phu nhân ở bên kia tha thứ cho người ư?

Nhưng vừa nói đến đó, chừng như hần nhớ ra điều gì a lên một tiếng lạnh giọng nói:

– Thì ra là thế. Nếu như ta đoán không sai thì các người đã ngầm ngầm liên kết với tên tiểu tử họ Khấu kia... tạo thế nội ứng ngoại hợp. Hừ... người cho rằng chỉ chừng ấy mà có thể thành công hay sao? Nếu thế thì các người quá ảo tưởng.

Ô Đại Dã hai ánh mắt như đan vào nhau gần giọng:

– Xem ra người có mắt không trông rồi, Ô Đại Dã ta khi nào lại chịu dưới trướng một ai. Hạng như người không xứng làm tả hữu của ta, thế mà mấy năm nay hống hách chọc tức Ô Đại Dã quá đủ hận, hôm nay thì ta cho người ném mùi đau khổ.

Hần hơi ngưng lời lại rồi quát mắt ra lệnh:

– Mang đao đến đây.

Tam Dương Tinh Tào Khai Vũ ứng thanh một tiếng rồi bước tới trao ngọn thất chủy đoản đao cho Ô Đại Dã.

Ô Đại Dã tay vừa nắm đao đã hoa lên một đường điêu luyện đúng là không hổ thẹn với ngoại hiệu Diệu Thủ Côn Lôn. Chỉ thấy ánh đao loáng lên nhanh một cái rồi vụt tắt, một chiếc tai bên trái của Hứa Đạc bị hốt gọn rơi xuống đất.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc toàn thân rung giật mạnh một cái, máu từ bên đầu trái vừa bị hốt mất tai chảy ròng ròng xuống người. Hần tuy nguy kế đa đoan, cố gắng trấn tĩnh hết sức nhưng lúc này cũng phải khiếp hồn tiêu phách tán.

– A. Ô trang chủ... có gì từ từ hãy nói... người chớ... nên hạ độc thủ.

Ô Đại Dã cười gần:

– Hắc hắc... từ từ hãy nói à? Ta với Thiết Hải Đường vốn quan hệ với nhau không tệ, thế nhưng vì có người chen vào ly gián mới khiến cho Thiết Hải Đường phản mặt với ta, tất cả mọi việc đều do người mà ra cả.

Tiếng cuối cùng chưa dứt, ngọn đao trong tay lại loáng lên hốt bay thêm chiếc tai còn lại của Hứa Đạc.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc lần này không còn giữ được bình tĩnh, đầu đón rú lên như một con heo bị chọc tiết.

Nếu như không có cánh tay của Ô Đại Dã vẫn bóp chặt trên vai khổng chế cho Hứa Đạc không cử động được có lẽ hần đã lăn lộn ra trên đất.

Giờ mới thấy câu, ác giả ác báo quả không sai chút nào. Bình thường Ô Đại Dã đã chịu Trí Đa Tinh Hứa Đạc khinh thị áp bức thế nào thì giờ đây hần trút hết hận ấy trở lại trên đầu đối phương, mà xem ra còn tàn bạo hơn nhiều.

Ô Đại Dã chừng như nghe tiếng Hứa Đạc rú lên thống thiết thì thấy thích thú trong lòng, cho nên miệng cười hắc hắc, tay đao điêu luyện lướt ngang trán Hứa Đạc hai đường thành chữ thập.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc lại rống lên nói gần như khóc:

– Trang chủ... có gì xin... từ từ hãy nói... xin nương tay. Bất luận người ra điều kiện gì, tôi đều chấp nhận. Chỉ xin trang chủ nhón tay... làm phúc... tha mạng cho tôi... xin tha mạng.

Nói rồi, hần không còn cảm được nước mắt rơi như mưa.

Nước mắt và máu hòa vào nhau nhuộm hết cả quần áo hần, biến hần trở thành một con người máu.

Cứ nhìn tình cảnh này của Hứa Đạc đừng nói là đồng bọn của hần là Bùi Việt Hoành mà ngay đến bọn Kim Thủ Tinh Mạc Vũ Thu năm người nhìn thấy cũng rúng động.

Thế nhưng Ô Đại Dã ngược lại không một chút động lòng, hần hươ hươ ngọn đao trước mặt Hứa Đạc rồi như đã tìm ra được cách hành hạ đối phương, đao rạch mạnh một đường trước ngực Hứa Đạc.

Hứa Đạc ngực lộ ra ngoài với một đường cắt ngang từ trên xuống, máu lại tiếp tục tuôn ra.

Ô Đại Dã ngửa cổ cười dài, vẻ đắc ý với kiệt tác của hần.

– Hứa Đạc. Hôm nay thì người đã biết Ô đại gia lợi hại thế nào rồi chứ?

Nói rồi hấn lại hươu đao trước mặt Hứa Đạc cười khan tiếp:

– Người từng nghe câu, bắt độc bắt trượng phu rồi chứ?

Hứa Đạc biết Ô Đại Dã tâm địa độc ác không còn có cơ may tha cho mình, kẻ sắp nhận lấy cái chết chừng như không còn biết sợ, hấn nghiêng răng rít lên:

– Ô Đại Dã. Người... thật tàn bạo... người giết được ta, nhưng Tổng lệnh chủ sẽ không tha...

Phụt, ánh đao lại loáng lên.

– Á.

Hứa Đạc kêu lên thống thiết, nhìn lại thấy thêm một cánh tay bị Ô Đại Dã chém đứt lìa.

Hứa Đạc đau đớn cơ hồ chết ngất đi nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích được.

– Hứa Đạc. Người chết đến nơi rồi mà vẫn còn lớn mồm. Được để Ô gia xem lưỡi người dài ngang đầu.

Nói dứt lời hấn thọc cả đầu lưỡi đao vào trong mồm Hứa Đạc ngoáy mạnh một cái rồi nhấn sâu xuống cả tấc.

Trí Đa Tinh Hứa Đạc chỉ khực lên một tiếng trong cổ họng, thân hình giật mạnh một cái rồi nghẹo đầu ngục xuống.

Ô Đại Dã rút mạnh lưỡi đao ra, tay buông khỏi vai Hứa Đạc, lúc ấy cả thân hình đầy máu của Hứa Đạc mới từ từ đổ xuống trên vũng máu.

Lại nói lúc này Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành cố sống cố chết đánh nhau với Tam Dương Tinh Tào Khai Vũ và Hùng Kê Tinh Cát Sơn.

Nhưng lực cô thế yếu, lại còn nghe Hứa Đạc bị hành hạ thảm khốc như thế thì hồn tiêu phách tán, chẳng còn tinh thần mà chiến đấu. Nên chỉ đánh một lúc thì đã ép vào góc phòng, trên người thì nhận liền mấy vết chém.

Đến lúc nhìn thấy Hứa Đạc gục xuống thì biết chết đến nơi, Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành liều mình múa tít đao mở đường máu chém mạnh vào hướng Hùng Kê Tinh Cát Sơn.

Hùng Kê Tinh Cát Sơn thấy Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành như một con hổ trúng thương đánh trí mạng thì cũng đành phải dạt lùi mấy bước.

Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành vừa thấy thế đầu bỏ lỡ cơ hội, đao chém hờ thêm một đường nữa rồi phóng chân cắm đầu chạy.

Thế nhưng hấn chạy chưa được ba bước thì thân hình khựng lại, miệng rú thảm rồi cả người từ từ đổ xuống.

– Hắc. Người chạy được sao?

Nguyên là Ô Đại Dã vừa ra tay xong với Hứa Đạc, nhìn lại thì thấy Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành vung đao chém bừa trí mạng tháo chạy. Ô Đại Dã khi nào chịu để yên, ngọn đao trong tay phóng vút ra như một mũi tên cắm thẳng vào ngực Bích Thần Dao Bùi Việt Hoành.

Thế là không mất nhiều thời gian để thanh toán xong bọn Trí Đa Tinh Hứa Đạc.

Ô Đại Dã trong lòng thấy nhẹ đi nhưng đây chỉ là bước đầu tiên, còn tới đây phải đối phó với bọn Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh mới quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Kế độc bất thành

Triệu Phù Chi hôm nay ăn mặc xinh xắn hơn rất nhiều, tuy cũng trong bộ cánh của một tỷ nữ, nhưng mặt có chút son phấn khiến cho khuôn mặt cô ta rạng lên như một vàng trắng mười sáu. Chi duy nhất đôi mắt cứ lung linh bất định, đương nhiên ai biết được đằng trong vẻ đẹp ấy đang chứa một mưu tính ma quỷ.

Con người ta nếu không làm điều gì xấu thì thôi, hễ làm điều xấu thì dù có che đậy thế nào cũng không che đậy được hết lòng mình, đó hẳn là bản chất thật của con người vậy.

Như hiện tại, Triệu Phù Chi hai tay dâng tô yến sào lên cho Khấu Anh Kiệt, dù cho cô ta hết sức giữ bình tĩnh, nhưng cũng không nén được chút mất tự nhiên trong lòng. Nhất là khi Khấu Anh Kiệt tay chạm đến tô yến sào, Triệu Phù Chi tim chừng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bất giác đập loạn xạ lên, phải gắng lắm mới không thờ mạnh, hiển nhiên cô ta phải hoàn thành sứ mệnh mà Thiết phu nhân đã giao.

Chính trong tích tắc Khấu Anh Kiệt đưa tay đón lấy tô yến sào thì đầu ngón cái chầm nhẹ vào tô một cái, viên độc được Xà đẳng độc phản giấu sẵn trong móng tay rơi vào trong tô. Đúng như Thiết phu nhân nói, đây là loại độc được chi cần tiếp xúc với nước là tan ra ngay.

Cho nên chỉ trong chớp mắt tô yến sào nhìn chẳng có một chút gì khác thường, vẫn thơm thơm mùi yến sào gia vị hương, nhưng ai biết được nó đã được nhiễm một loại nhân gian kịch độc.

Khấu Anh Kiệt tay đón tô yến sào nhưng mắt cứ ngừng lên mặt Triệu Phù Chi. Triệu Phù Chi ngược lại đầu hơi cúi xuống như cố tình lẩn tránh ánh mắt của chàng.

– Cô nương trong người không khỏe?

– A... không..

Triệu Phù Chi cố sức trấn tĩnh tinh thần đáp:

– Tôi rất khỏe, không có gì...

Khấu Anh Kiệt mỉm cười nói:

– Tô yến sào này nhìn thật bắt mắt, hẳn nó rất ngon lành. Chủ nhân chuẩn bị riêng cho ta hay là bất cứ người nào đến nghỉ lại trong Nghênh tân các cũng đều có?

– Vâng... chỉ nấu riêng cho tướng công... Mà không... khách ở lại Nghênh tân các đều có.

Triệu Phù Chi nói một câu không suôn sẻ, trên hoa diện tự nhiên cũng đổi sắc mặt tự nhiên.

Khấu Anh Kiệt hai ánh mắt vẫn cứ nhìn xoáy vào mặt Triệu Phù Chi, cứ như hai mũi kim châm xuyên thấu tâm can cô ta.

Nhân chi sơ tính bản thiện, Khấu Anh Kiệt trầm nghĩ trong đầu, chàng không tin rằng đời này lại có người ác, con người ta sinh ra vốn đều thiện như nhau đó chính là căn tính thiên tiên, còn cái ác chẳng qua chỉ là một loại cơ hội nhiễm tập con người trong cuộc sống về sau này mà thôi, đó chỉ là tập tính hậu thiên vậy.

Huống gì trước mắt chàng là một thiếu nữ xinh đẹp, đẹp mà lại toát lên vẻ thanh cao hiên thực như mẫu người yêu điệu thực nữa, nào có thể đánh mất lương tri để đi làm một chuyện đen tối giết người?

Triệu Phù Chi ngược lại ẩn tình chất chứa trong lòng như bị phơi bày hết dưới ánh mắt của chàng, bất giác lòng run lên một cách khó tả, chỉ còn biết tìm cách chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ để che dấu nỗi hốt hoảng của mình.

Thế nhưng khi ánh mắt cô ta chuyển trở lại, thì Khấu Anh Kiệt đã bắt đầu ăn tô yến sào.

Chàng ăn rất chậm, từng thìa từng thìa cho vào miệng nhai như thưởng thức hết hương vị của tô yến sào.

Trong ánh mắt Triệu Phù Chi có chút loạn lên, ban đầu thì cô ta mở to mắt, tiếp rồi mắt tái xanh, qua một lúc nữa thì toàn thân phát run lên như người nhiễm lạnh.

Khấu Anh Kiệt vẫn cứ anh chàng như không nhìn thấy vẻ khác thường của Triệu Phù Chi, nháy mắt chàng ăn đã hết nửa tô mà vẫn chưa dừng thìa.

Triệu Phù Chi thân hình càng run mạnh, rồi chừng như không khác chế được sự đè nén nội tâm, hốt nhiên hét lên một tiếng bỏ nhào người tới, vung tay đánh thẳng vào tô yến sào trên tay Khấu Anh Kiệt.

Bốp một tiếng, chiếc tô bay chạm vào tường vỡ tan tành.

– Cô...

Khấu Anh Kiệt kinh ngạc đứng phắt dậy hỏi:

– Cô nương... làm sao thế?

– Khấu tướng... công...

Nhưng chỉ thốt lên được ba tiếng rồi không nén được nỗi lòng mình, Triệu Phù Chi quỳ xuống dưới chân Khấu Anh Kiệt khóc lên.

Khấu Anh Kiệt hết sức kinh ngạc hỏi:

– Cô... làm sao vậy?

Triệu Phù Chi thốt nhiên nhảy người dậy cố trấn tĩnh nói:

– Đi... tôi giúp tướng công, vừa rồi tướng công ăn tô yến kia có độc. Nhanh...

Nhưng đúng lúc ấy từ bên ngoài một giọng cười lạnh lạnh vang lên:

– Đã không còn kịp nữa rồi.

Câu nói vừa dứt, một cung trang phu nhân lướt người nhanh vào.

Triệu Phù Chi vừa thấy cung trang phu nhân mặt biến sắc, thân hình run lên, nguyên người vừa lướt vào kia không ai khác ngoài Thiết phu nhân Thẩm Tố Sương.

– Phu nhân... đến?

Triệu Phù Chi chỉ thốt lên được vài tiếng rồi im bật.

– Nha đầu, ngươi làm tốt lắm. Đứng sang một bên, lát nữa có thưởng.

Khi nói câu này, trên mặt bà ta hiện một nụ cười thâm hiểm.

Triệu Phù Chi run lên như mắc cám, vâng dạ mấy tiếng rồi khép người đứng sang một góc.

– Thẩm Tố Sương. Thì ra là ngươi.

Khấu Anh Kiệt thốt lên một câu tức giận nhiều hơn là kinh ngạc.

– Chữ Tố từ lâu ta đã thay bằng chữ Ngao rồi. Khấu Anh Kiệt, người hiểu thế nào là Ngao Sương rồi chứ? Ha ha ha...

Thẩm Ngao Sương đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt vừa nói vừa cười về lãnh ngạo đặc ý.

Ba năm nay Khấu Anh Kiệt bật tiếng trong võ lâm cho nên còn chưa biết trong táng danh của Thẩm Tố Sương đã thay đổi một chữ lót thành Thẩm Ngao Sương.

Ban đầu chỉ vì người trong võ lâm ai cũng phải thấy khiếp sợ lẫn phần chí trước tính khí cao ngạo, duy ngã độc tôn của Thẩm Tố Sương cho nên đã gán một chữ Ngao vào tên bà ta mà thành Ngao Sương. Nhưng không ngờ Thẩm Tố Sương nghe thiên hạ gọi mình như thế, chẳng những không giận mà còn thấy thích thú, nên mới cái chữ lót thành tên Ngao Sương.

Thực tình với Khấu Anh Kiệt thì Ngao Sương hẳn phản ánh đúng bản chất của con người này hơn, huống gì chàng không quan tâm đến Tố Sương hay Ngao Sương, mà chỉ quan tâm người đàn bà tâm địa như xà yết này hại mình.

Bấy giờ đối thoại với nhau mấy câu, nhìn đi thì chẳng biết lúc nào Khấu Anh Kiệt thần sắc đã hồi phục lại như thường, nhả thần hết sức trấn tĩnh.

Khuôn mặt băng sương của Thẩm Ngao Sương hiện một nụ cười nói:

– Khấu Anh Kiệt, tục ngữ có câu kẻ trí trăm lần suy tính, cũng có lúc sai lầm, cuối cùng rồi người cũng rơi vào bẫy của ta. Người đã ăn phải một loại tuyệt thế kỳ độc, Xà đăng độc phấn, giờ thì người biết rồi chứ?

Khấu Anh Kiệt im lặng không lên tiếng.

Thẩm Ngao Sương lại cười nhạt nói:

– Ta chẳng ngại gì mà nói cho người biết, độc được mà vừa rồi người ăn vào, nếu như người thường thì chạm lưỡi vào tắt tử, còn người do tình thâm nội lực, nhưng chỉ kéo dài người một khoảng thời gian nhất định, nhiều lắm thì nửa tuần trà, thất khiếu xuất huyết mà chết...

Khấu Anh Kiệt hai ánh mắt đanh lại nhìn chăm chăm vào bà ta, hiển nhiên chàng đề phòng bà ta còn tiếp tục ra tay.

Nên biết Khấu Anh Kiệt lúc này đang tĩnh tọa ngâm vận công kháng độc, chàng vận huyền công bức độc tính vừa nhiễm vào người khu trú tại Khí hải huyết.

Nên biết trong võ học thì chuyện vận công bức độc môn phái nào cũng có luyện nhưng cách luyện khác nhau, tình thâm cũng khác nhau. Lại nữa còn tùy theo các loại độc ở mức độ nào mà có thể đề kháng nổi hay không?

Như hiện tại Khấu Anh Kiệt vận công bức độc là một loại đặc thù công phu gọi là Tiểu Chu Thiên Thâu Tàng Thần Thuật, đây là một môn công phu đặc biệt do vị nghĩa huynh của chàng là Chu Không Dực truyền thụ khi ở trong hoang cốc.

Khác với những môn công phu khác, chỗ vi diệu của môn công phu này là kết tụ công năng trong cơ thể vào một điểm, dùng định điểm tụ công này phá tán huyết mạch, khai mạch hợp huyết hoặc làm một điểm phòng ngự tại một bộ vị nhất định càng có nội công hiệu kỳ diệu thật bất khả tư nghị.

Khấu Anh Kiệt từ khi nghiên tập thành môn công phu này đến giờ chưa từng một lần dùng qua, không ngờ hiện tại chàng lại có chỗ dùng đến.

Thảm Ngạo Sương ngưng ánh mắt sắc chỉ cười nhạt nói:

– Người không nói chuyện ư? Chẳng lẽ người cho rằng ta không biết người đang làm gì sao? Hừ... người định dùng chân khí kháng độc đẩy ra ngoài cơ thể đây ư? Ha ha... người quá vọng tưởng.

Vừa nói bà ta vừa bước chân tiến đến hai bước.

Cùng lúc với bước chân của bà ta tiến tới, từ trong người bà ta phát ra một cỗ vô hình cương khí bức tới, Khấu Anh Kiệt lập tức nhận ra điều này, nhưng chàng vẫn ngồi y nguyên, thân hình bất động, trên mặt không một chút hốt hoảng hay khiếp sợ. Hai mắt như lưu tinh ngưng nhìn chăm chăm vào người Thảm Ngạo Sương chừng như để xem bà ta ra tay như thế nào?

Thảm Ngạo Sương ngừng chân lại trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo cười khẩy nói:

– Hai năm không gặp, chẳng ngờ người lại làm cho người ta đáng kinh ngạc như thế. Chỉ có điều người dừng hữu dư mà trí thì bất túc. Trí bất túc ở chỗ người dám to gan đối đầu với Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh vì thế người mới có ngày thế thảm như hôm nay.

Vừa nói, chân bà ta lại từ từ tiến tới thêm hai bước nữa.

Cứ mỗi lần bà ta nhích lên một bước là vòng vô hình cương khí kia lại gia tăng mạnh hơn, nhưng thốt nhiên một luồng vô hình kinh lực trỗi lên phản kháng.

Hai luồng vô hình kinh lực giao phong với nhau, Thảm Ngạo Sương thân hình bị chấn động nhất thời không trụ lại được phải thoái lui về sau một bước.

Thế nhưng luồng vô hình tiềm lực kia vẫn chưa ngừng ở đó, mà khi Thảm Ngạo Sương chân còn chưa trầm ổn lại thì cỗ tiềm lực kia đã bức tới lần thứ hai, mà lần này xem ra còn uy mãnh hơn lần trước rất nhiều.

Thảm Ngạo Sương vạn lần không ngờ Khấu Anh Kiệt thân trúng kịch độc, đang vận lực bức độc mà có thể phát ra vô hình cương khí đấu nội lực với bà ta.

Lần này bộ tấn chưa vững đã bị bức mạnh khiến Thảm Ngạo Sương thân hình như người say, phải thoái lui về sau đến bốn bước nữa mới thật sự trụ lại được thân hình.

Thảm Ngạo Sương mặt sạm lại rồi đỏ gay. Sạm vì kinh hoàng, lại đỏ vì thẹn.

Huống gì một lần vận khí thi triển vô hình cương khí hết sức hao tổn chân nguyên, chỉ mới đấu một chiêu đầu đã khiến cho Thảm Ngạo Sương phải thờ đốc.

Nhìn lại Khấu Anh Kiệt thì khuôn mặt giờ trở nên nghiêm nghị, hai mắt như hàn tinh cứ ngưng nhìn thẳng vào người Thảm Ngạo Sương.

Thảm Ngạo Sương trong lòng cả kinh, quả thật bà ta không thể nào tin nổi chuyện trước mắt. Một người thân thụ kịch độc, sắp chết đến nơi, thế mà vẫn có thể vận công đấu lực? Huống gì cỗ vô hình tiềm lực kia còn uy mãnh kinh hơn bà ta nhiều?

Sau một hồi tinh thần hoảng loạn, Thảm Ngạo Sương như tỉnh lại với hiện thực, bà ta nhìn Khấu Anh Kiệt với một cặp mắt hết sức kinh ngạc:

– Ngươi...?

Thảm Ngạo Sương chỉ thốt lên được một tiếng rồi chừng như con hặn trong lòng lại trỗi lên, bà ta lại vận chân lực phát ra một luồng vô hình cương khí thứ hai đẩy tới.

Cả gian phòng chừng như căng ra dưới luồng vô hình lực đạo hùng hậu này, những tấm rèm cửa không gió mà bay lên, cột gỗ vách ván thì kêu rảng rác cơ hồ sắp đổ ập xuống. Đúng là một cuộc đấu nội lực xưa nay hiếm thấy.

Khấu Anh Kiệt vẫn ngồi yên bất động, chừng như không một chút ảnh hưởng gì trước uy lực của đối phương.

Thảm Ngạo Sương ngược lại thăm tin nếu lần này vận chết chân lực phát vô hình cương khí, nhất định có thể lấy lại được thể diện cho thất bại vừa rồi.

Nghĩ thế cho nên gần như cùng lúc phát công thì chân lại bước tiến lên một bước dài, thế nhưng không ngờ một bước này lại gặp một trở lực cực lớn, chân bà ta nhấc lên bước được một nửa rồi, nhưng cứ lơ lửng không làm sao đặt xuống tới trước được.

Không chỉ như thế, từ hướng trước mặt một cỗ vô hình lực đạo hùng hậu kinh nhân bức ngược lại, khiến cho thân hình bà ta ở thế Kim kê độc lập cứ chao đảo như đứng trong cơn bão, cuối cùng không trụ lại được phải thoái tiếp thêm hai bước nữa.

Thảm Ngạo Sương mặt trắng nhợt nhạt, hai mắt thần thờ như người mất hồn, chung quy bà ta không thể tin nổi những gì diễn ra là sự thật, mà cứ ngỡ đó là một cơn ác mộng với mình.

Nhưng sự thực vẫn là sự thực, bà ta không thể phủ nhận Khấu Anh Kiệt lại có một nội công tiềm lực ghê hồn như thế. Vì thế ý thức khinh thường Khấu Anh Kiệt từ bao giờ ẩn sâu vào trong lòng bà ta đã bắt đầu bị đánh đổ, hai mắt ngưng nhìn Khấu Anh Kiệt rành rành là một đại địch chứ chẳng ngại.

Thế nhưng Thẩm Ngao Sương vẫn chưa dễ gì chịu thôi, nghiêng rặng vận toàn chân lực trong người phát ra một cỗ tiềm lực khác, lập tức cả gian phòng bắt đầu rung lên, bao nhiêu rèm cửa trong phòng bay phàn phật. Cả gian phòng như bị một cơn cuồng phong ập ào làm lay chuyển mạnh. Triệu Phù Chi đứng ngoài bị cỗ kinh phong đẩy bức ra xa, mặt tái nhợt trông phát khiếp không còn giọt máu.

Thế nhưng cỗ tiềm lực này cũng chỉ giữ được trong một khoảng thời gian ngắn, và tất cả trở lại yên tĩnh như trời lặng sau cơn mưa.

Tình hình thay đổi rất nhanh, Thẩm Ngao Sương trong lòng cả kinh, giờ nhìn lại đã nhận ra Khấu Anh Kiệt đã đứng lên từ lúc nào.

Cùng lúc Khấu Anh Kiệt đứng lên thì một luồng lực đạo kỳ dị phát ra, bắt đầu từ hai bên đan điền dần dần lớn rộng về phía trước. Nội lực Thẩm Ngao Sương phát ra hiển nhiên bị cỗ vô hình chân khí này bao phủ, không những không phát triển ra được mà còn bị thu nén vào bên trong.

Nên biết đây là một điều hết sức nguy hiểm cho Thẩm Ngao Sương. Chân lực phát được thu được là người cao minh, công lực thâm hậu. Thế nhưng không phải tự thu lại mà do bị đối phương đẩy ngược vào trong là một điều cực kỳ nguy hiểm, vì chỉ cần để tiềm lực đối phương mạnh hơn đẩy vào trong người phản chấn thì bao nhiêu lực phủ ngũ tạng bị chấn nát mà tắt từ đương trường.

Thẩm Ngao Sương đương nhiên hiểu rõ điều này, cho nên chân vừa thỉnh thoảng lui, nhưng lại vận hết chân lực để cố kháng cự cỗ vô hình tiềm lực kia.

Thẩm Ngao Sương chân thoái lui về sau ba bước, thân hình bắt đầu run lên như cảm lạnh, hai mắt đỏ ngầu, trán đỏ mồ hôi râm rập, hơi thở hồng hộc.

Ngược lại nhìn Khấu Anh Kiệt tướng mạo uy phong, định lập như sơn, nét mặt bình tĩnh, hai tay án ngang hông, duy nhất trong hai mắt phát ra hàn quang hàm chứa chân khí.

Khấu Anh Kiệt đột nhiên tiến lên trước một bước, nhưng một bước này đủ cho Thẩm Ngao Sương ngực như nghẹt thở, không cưỡng lại nổi bà ta tiếp tục thoái lui về sau đến hai bước.

Khấu Anh Kiệt lại tiến thêm một bước, Thẩm Ngao Sương lại thoái về sau một bước.

Khấu Anh Kiệt tiến là do chủ động của mình, nhưng còn Thẩm Ngao Sương thoái thì không do chủ ý của mình, mà do bị tiềm lực bức mạnh không làm chủ được đành phải lui.

Cứ thế một tiến một thoái, chẳng mấy chốc thì Thẩm Ngao Sương lưng đã sắp chạm tường, giờ chỉ cần thêm một bước nữa thì Thẩm Ngao Sương hết đường lui.

Khấu Anh Kiệt lại tiến thêm một bước nữa, vô hình lực như một cỗ sơn phong ập tới.

Thẩm Ngao Sương ngực cơ hồ nghẹt thở, ho khụ mấy tiếng, mặt đỏ bừng bừng, giờ đây thì bà ta đã không còn khả năng kháng cự lại nổi cỗ tiềm lực vô hình hùng hậu của Khấu Anh Kiệt, mồ hôi trên trán đổ ra như mưa.

Có thể nói từ khi bà ta xuất đạo giang hồ đến giờ, trong ký ức của bà ta cơ hồ chưa có lần nào lại rơi vào tình cảnh thảm hại như lần này.

Hiện tại thì bà ta đã nếm thế nào là mùi lợi hại của Khấu Anh Kiệt, chỉ cần bà ta lui là một chút buông lỏng chân lực để tiềm lực hùng hậu kia xâm nhập vào cơ thể chấn nát ngũ tạng là tuyệt khí ngay lập tức.

Chính vì ý thức được điều đó, cho nên Thẩm Ngao Sương cứ cố vận công cưỡng lại để bảo toàn tính mạng. Thế nhưng tiềm lực phát ra từ Khấu Anh Kiệt không như bình thường, mà từ từ phân tán ra bốn phía rồi bao trùm lấy cả người Thẩm Ngao Sương, phút chốc khiến cho cả người bà ta muốn nhúc nhích cũng không được. Chung quy không khác gì thủ pháp bách huyết phong bế.

Lần này nếu như Khấu Anh Kiệt chỉ cần tiến lên thêm một bước chân nữa, Thẩm Ngao Sương nhất định sẽ phản chấn thụ trọng thương chứ chẳng nghi.

Trong giây phút này, tự nhiên khiến Thẩm Ngao Sương thấy khiếp sợ, một luồng lạnh khí chạy theo sống lưng làm bà ta run cả người lên.

– Ngươi... Khấu Anh Kiệt...

Nhưng chỉ vừa mở miệng thốt ra mấy tiếng, cả người bà ta lạnh toát lên, vội nín bật không dám nói tiếp.

Bà ta chỉ còn cách đưa hai ánh mắt đầy kinh hoàng lẫn căm thù nhìn Khấu Anh Kiệt.

– Thẩm Ngao Sương.

Khấu Anh Kiệt lên tiếng, hai ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy vào người bà ta, cười nhạt tiếp:

– Hiện tại thì ngươi đã biết, ngươi không còn là đối thủ của ta.

Thẩm Ngao Sương chỉ biết giương mắt nhìn Khấu Anh Kiệt có tức giận muốn nói cũng không dám mở miệng.

Khấu Anh Kiệt nói tiếp:

– Không ngờ người tâm địa độc ác như thế, ta với người vốn không thù không oán, thế mà người muốn đưa ta vào chỗ chết.

Thẩm Ngao Sương ngực phập phồng tức giận gượng nói:

– Họ Khấu...

Nhưng vừa mở miệng buông ra hai tiếng lập tức kinh lực áp mạnh vào ngực, nhất thời không kiềm chế được há miệng hộc ra một búng máu tươi. Thẩm Ngao Sương cả người run lên, giờ thì ngậm miệng vận công, chẳng dám lên tiếng nữa.

Khấu Anh Kiệt trên mặt hiện một nụ cười lạnh lùng:

– Chỉ cần ta tiến thêm một bước nữa, người lập tức ngũ tạng chấn động, thất khiếu xuất huyết tuyệt khí ngay.

Chàng hơi ngừng lời lại một chút rồi gằn giọng nói tiếp:

– Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh đối với chúng ta là kẻ thù không đội trời chung, khi nào ta lại tha chết cho người?

Thẩm Ngao Sương nghe một câu này tự nhiên lòng run lên, trước mắt như một đám mây đen bao phủ, mắt tối sầm lại.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt tiếp:

– Trước khi chết người có lời gì trần trối thì cứ nói ra đi, nếu không thì chẳng còn kịp.

Thẩm Ngao Sương nhìn chàng bằng ánh mắt lung linh bất định, cơ hồ muốn nói điều gì nhưng không dám mở miệng ra.

Khấu Anh Kiệt nhìn thấy, hiểu ra nguyên nhân, chàng từ từ thoái lùi về sau một bước lập tức vô hình cang khí tiêu liễm bớt một phần.

Tuy chỉ là một bước nhưng với Thẩm Ngao Sương thì đây là một bước sinh tử, bấy giờ bà ta mới thấy được trước ngực như vừa cát đi khối đá nghìn cân, thở dễ chịu hơn.

Tuy là áp lực đã giảm, nhưng không có nghĩa là đã thoát khỏi được cái chết.

Thẩm Ngao Sương vẫn còn nằm trong tầm phong tỏa chết người của vô hình cang khí.

– Khấu Anh Kiệt...

Thẩm Ngao Sương thở hắt ra một hơi nói:

– Nếu như người nghĩ muốn ta mở miệng ra xin người tha chết thì... xem như người nhầm rồi...

Khấu Anh Kiệt cười một nụ cười cực kỳ lạnh lùng:

– Ta chưa từng có suy nghĩ đó, huống gì điều ta sắp làm càng khiến cho ta được nhẹ lòng.

– Nhẹ lòng? Nghĩa là sao?

Khấu Anh Kiệt đầu mày hơi cau lại nói:

– Ta tuy chưa giết được Thiết Hải Đường kẻ thù không đội trời chung với ta nhưng trước mắt ta giết được thê tử của hắn thì cũng đã làm ta nhẹ lòng lắm rồi.

Chàng hơi ngưng lại rồi tiếp:

– Người chết, Thiết Hải Đường tất rất đau khổ, ta muốn hắn ném mùi đau khổ như hắn từng gieo rắc cho người khác, có thể mới gọi là công đạo.

Những câu cuối cùng chàng nói ra về giọng lạnh băng, lại hàm chứa đầy sát cơ.

Thẩm Ngao Sương có cam đảm đến đâu mà nghe Khấu Anh Kiệt nói và nhìn thấy ánh mắt của chàng lúc ấy cũng phải run lên trong lòng.

Thế nhưng cho dù thế nào thì bà ta vẫn giữ một khí tiết của một vị Thiết phu nhân thành danh trong thiên hạ, quyết không mở miệng van xin.

Bấy giờ song phương lặng im mắt nhìn nhau, chừng như đang đấu trí, một cuộc đấu trí đầy cân não. Một bên Khấu Anh Kiệt quyết làm cho đối phương phải thật sự nhận ra đau khổ, chịu nhận lấy quả báo do mình gây nên. Còn một bên Thẩm Ngao Sương ngoan cường không chịu cầu xin, nhưng cũng không thể không tiếc sinh mạng của mình, phải cố tìm cách tự bảo.

– Khấu Anh Kiệt...

Qua đi một hồi, Thẩm Ngao Sương thay đổi ngữ khí chậm rãi lên tiếng:

– Người quên mất một chuyện.

Khấu Anh Kiệt cười lật hỏi:

– Chuyện gì?

– Người nhất định đã quên rồi.

Thẩm Ngao Sương cố giữ bình tĩnh, mỉm cười tỏ ra kiêu ngạo nói:

– Hai năm trước, ngay chính trong Bạch Mã sơn trang này, người chút nữa đã trở thành quỷ không hồn dưới tay phu quân ta. Nếu như không phải lúc ấy ta niệm tình mà mở cho một sinh lộ, thử hỏi người có còn mạng không? Đương nhiên cũng không còn một Khấu Anh Kiệt như hôm nay.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt lắc đầu nói:

– Nếu như người nghĩ nhắc lại điều này để ta mở cho người một con đường sống thì thật quá ảo tưởng.

Thẩm Ngao Sương cười khổ nói:

– Sao người không nghĩ xa hơn một chút nữa xem, một lần trong Tứ lang thành đang đêm người dò thám Kim chu, bấy giờ ta thừa sức lấy mạng người, nhưng ta đã không làm. Thậm chí Thiết Tiểu Vi lại còn có tư tình với người, ta cũng đành phải che giấu mà không nói ra với một ai về chuyện này.

Khấu Anh Kiệt mặt đỏ bừng lên, sự thực thì giữa chàng và Thiết Tiểu Vi chưa hề làm một chuyện gì tư tình đến nỗi phải che giấu người khác như Thẩm Ngao Sương nói, nhưng nghe một câu này cũng khiến cho chàng thấy ngượng ngùng khó chịu.

– Người nhầm rồi.

Khấu Anh Kiệt trấn tĩnh lại, nhún vai cười nhạt nói:

– Giữa ta và Tiểu Vi cũng giống như ta với người, tuyệt không có bất cứ chuyện gì mà phải che giấu không dám nói ra cho người khác biết. Càng không có chuyện riêng tư tình cảm, chỉ có điều Thiết cô nương tính tình nhân hậu, hoàn toàn khác với tính tình độc ác của cha cô ta, còn với người đàn bà như người thì càng không thể so sánh được. Hừ... nếu như người nghĩ vậy thì quá nhầm.

Thẩm Ngao Sương hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Ai tin được những lời quý quai của người chứ? A, ta hiểu rồi...

Nói đến đó, Thẩm Ngao Sương hơi ngừng lời lại, trong ánh mắt hiện một nụ cười khinh bỉ, đầu gật gù nói tiếp:

– Giờ thì ta đã hiểu, chính vì ta biết được chuyện bí mật giữa các người cho nên người nhất định giết ta bịt miệng, đúng chứ?

Khấu Anh Kiệt gạt mình cả kinh, trong lòng thầm nghĩ:

Đúng là một người đàn bà ghê gớm, đưa ta vào tròng không thể không tha cho mà ta một con đường sống, ta há lại chịu trúng kế này sao?

Nghĩ thế bất giác ánh mắt liếc nhìn nhanh về phía Triệu Phù Chi, lúc này trong phòng ngoài chàng và Thẩm Ngao Sương đang đối đầu với nhau ra thì chỉ có duy nhất một mình cô ta đang đứng thu lu ở một góc phòng, hai mắt ráo hoảnh, ngưng nhìn bọn họ như hóp hỏn.

Lại nói Thẩm Ngao Sương đúng là suy nghĩ như thế, nhưng bà ta hoàn toàn không nghĩ Khấu Anh Kiệt để trúng kế của mình mà tha cho lần này, có điều kế này không đạt thì cũng đạt được kế hoãn binh.

Nhờ Khấu Anh Kiệt thoái lui một bước, vô hình cang khí giảm đi rất nhiều, nhân cơ hội này trong lúc vừa đối thoại bà ta vừa ngấm vận công điều hóa khí huyết trở lại bình thường.

Chính nhờ thế mà vừa rồi tuy bị tiềm lực hùng mạnh của Khấu Anh Kiệt đã thương song hiện tại thì đã không còn nguy hại gì đến tính mạng. Thậm chí sau một hồi vận hành khí huyết, giờ bà ta đã có thể xuất thủ đề kháng trở lại.

Nên biết Thẩm Ngao Sương công lực rất tinh thâm, trong Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh có thể nói chỉ sau một mình Thiết Hải Đường. Sư phụ bà ta là một nhân vật mà hắc bạch lưỡng đạo nghe danh phải thất kinh tán đờm, Khô Trúc am chủ.

Về nhân vật Khô Trúc am chủ này thì không ai biết được đích thực ra sao song có một điều chắc chắn là võ công cao thâm không tưởng được, hành tung lại phiêu hốt bất định, lại không câu nệ chính hay tà, cho nên người trong hắc bạch lưỡng đạo nghe tiếng đều thấy khiếp.

Trong giang hồ truyền ngôn, từ ba mươi năm nay bà ta thân bệnh nan y hủ cốt chứng, mới không dây vào thị phi giang hồ. Có người nói bà ta đã về châu Diêm vương, nhưng có người cho rằng bà ta quy ẩn thâm sơn dưỡng bệnh, nhưng đồn đại cũng chỉ là đồn đại, còn sự thực thế nào thì là một vấn đề.

Nhưng một điều xác thực mà không thể phủ nhận, là trong thời gian này bà ta còn thu nhận một môn đồ là Thẩm Ngạo Sương.

Chính vì thế mà những gì liên quan đến nhân vật cổ quái Khô Trúc am chủ có thể nói chỉ một người duy nhất biết được đó là Thẩm Ngạo Sương.

Khô Trúc am chủ võ công rất bát tap, sở học của Thẩm Ngạo Sương chỉ hấp thụ được một hai phần của bà ta mà thôi, nhưng trong đó Thẩm Ngạo Sương hấp thụ được một loại kỳ công là Trúc Ảnh Bà Sa thân pháp. Chính đêm hôm đầu tiên Khấu Anh Kiệt trở lại Bạch Mã sơn trang, nhờ thân pháp này mà bà ta thoát được truy đuổi của Khấu Anh Kiệt trong hoa lâm Nghênh tân các.

Vừa rồi chỉ vì nhất thời kiêu ngạo khinh địch mà bị Khấu Anh Kiệt không chế dễ dàng, chẳng làm sao có thời cơ thi triển thân pháp này thoát thân, cho nên trong lòng bất cam.

Bấy giờ sau một lúc song phương đối thoại với nhau, Thẩm Ngạo Sương đã vận công điều hòa lại khí huyết, tính nhanh cách thoát thân.

Giờ thấy Khấu Anh Kiệt hơi sững người ra, nhân thấy thời cơ đã chín muồi, Thẩm Ngạo Sương khi nào lại bỏ qua?

Hai tay vận đủ thập thành công lực đột nhiên vung mạnh lên phát ra một cỗ kinh lực cực mạnh, cả người như hổ đói nhào toàn thân vào người Khấu Anh Kiệt tấn công.

Khấu Anh Kiệt mãi nghĩ câu nói của Thẩm Ngạo Sương nên mất cảnh giác, khi vừa tỉnh ra thì kinh lực hùng hậu như thái sơn đã đến ập sát trước người rồi.

Trong lúc bất ngờ, chàng không kịp trở tay, thân hình đảo nhanh ra ngoài chính vừa khéo một thức trong Ngư Long Bách Biến, hết sức ảo diệu tránh kịp hiểm chiêu của Thẩm Ngạo Sương. Khi ngừng thân hình lại là đã xa ngoài tầm một trượng.

Thẩm Ngạo Sương vốn chỉ mong thoát thân, thấy một chiêu đắc thủ thì khi nào còn ham đánh?

Thấy thời cơ đã đến, chân nhún nhẹ một cái, cả thân hình nhanh như chớp bay xuyên qua cửa sổ vọt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Ân tình lưu lộ

Thẩm Ngạo Sương cả người như vệt lưu tinh thoát ra ngoài cửa sổ thật nhìn nhanh không tưởng.

Thế nhưng thân pháp bà ta đã nhanh song có người còn nhanh hơn một bước.

Khi chân vừa chạm đất, chỉ cảm thấy trên đầu tiếng áo xé gió lướt ngang qua, mắt hoa lên một bóng người, định thân nhìn lại thì đã thấy Khấu Anh Kiệt đứng sừng sững ngay trước mặt.

Thẩm Ngạo Sương nét mặt sa sầm, trở tay rút nhanh thanh đoản kiếm ở lưng ra.

– Khấu Anh Kiệt. Người quá khi người.

Thẩm Ngạo Sương tay lăm lăm thanh kiếm, mặt xanh lại đầy vẻ tức giận rít lên:

– Người bước tiếp một bước nữa thì chó trách ta ra kiếm chẳng lưu tình.

Khấu Anh Kiệt hừ một tiếng, cười nhạt nói:

– Ai cần người lưu tình chứ? Thẩm Ngạo Sương, người cứ việc thả tay ra kiếm đi, xem người có thể đã thương được ta hay không?

Chàng vừa nói hai tay vừa từ từ giang ra hai bên, chân phải co lên, chân trái nhón cao, cứ nhìn như thế Kim kê độc lập nhưng có điều cả thân hình chỉ trụ trên đầu ngón chân trái mà thôi.

Trong làn dạ phong, thân hình Khấu Anh Kiệt cơ hồ đứng đưa theo làn gió chẳng khác gì một cành liễu, quả thực một bộ tấn khởi thức xưa nay hiếm thấy.

Thẩm Ngạo Sương đúng là một nhân vật nghệ cao kiến thức quảng bác, vừa nhìn bộ tấn của Khấu Anh Kiệt đã biến sắc, hiển nhiên bà ta đã hiểu thấu chỗ tinh diệu của nó rồi.

Thẩm Ngạo Sương lịch duyệt giang hồ chừng như hiểu hết những môn võ công kiệt xuất của các đại môn phái trong võ lâm, đối phương chỉ cần ra thế khởi thức thì bà ta đã có thể nhận ra được lai lịch, thế nhưng với Khấu Anh Kiệt hiện tại trước mắt, Thẩm Ngạo Sương chỉ thấy được chỗ tinh xảo của

nó nhưng không thể biết rõ được nó thuộc môn phái võ công nào.

Cứ nhìn thân hình Khấu Anh Kiệt như đong đưa trước gió, cơ hồ muốn ngã về bên nào thì ngã không có định hướng đủ khiến cho Thẩm Ngao Sương hơi chùn tay, giờ thì hẳn tin lời Khấu Anh Kiệt vừa thách bà ta ra kiếm không phải là không ngoa.

Thẩm Ngao Sương thâm hiểu đêm nay muốn thoát thân khỏi đây không phải là điều dễ dàng. Bà ta chỉ còn một hy vọng duy nhất đó là thi triển tuyệt học mà xưa nay bà ta luôn che giấu không để lộ ra ngoài đó là Trúc Ảnh Bà Sa kiếm pháp.

Tay phải nắm kiếm, tay trái bắt quyết, kiếm nhanh về hai hướng đông nam, tây bắc, đây là định kiếm tứ phương.

Khấu Anh Kiệt nhìn thấy bà ta xuất kiếm một thức ảo diệu, không khỏi tán thưởng trong lòng. Chẳng vốn từng nghe nói đến tuyệt học Trúc Ảnh Bà Sa Kiếm pháp nhưng giờ mới được tận mắt chứng kiến.

Thẩm Ngao Sương đã hoàn thành khởi thức đạt đến mức thăng thừa nhất gọi là thân kiếm hợp nhất, chuẩn bị vận toàn chân khí quán trú vào kiếm thân phát huy hết uy lực của nó.

Mảnh trăng thượng tuần chênh chếch đầu đông, dạ phong mang theo hàn khí thổi qua càng làm cho tại trường không khí ngột ngạt căng thẳng.

Thẩm Ngao Sương đã ra hết dự bị thủ thế nhưng bà ta vẫn còn thủ giữ, mắt nhìn chăm chăm vào người Khấu Anh Kiệt nhưng chưa chịu ra chiêu.

Đương nhiên, nguyên nhân duy nhất là vẫn chưa lần ra được thực hư của Khấu Anh Kiệt, nhất thời chưa định được ra chiêu từ bộ vị nào.

Khấu Anh Kiệt thốt nhiên cười nhạt một cái, từ hai mắt phát ra hai luồng nhãn quang đầy thần khí uy hiếp nhân tâm.

Thẩm Ngao Sương tay kiếm từ từ giờ cao quá đầu, kiếm chưa phát mà đã thấy ánh kiếm lấp lánh rờn rợn.

– Khấu Anh Kiệt.

Thẩm Ngao Sương giọng lạnh như băng nói:

– Chẳng lẽ người định tay không đấu với thanh kiếm của ta?

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Không sai.

Thẩm Ngao Sương hừ một tiếng nói:

– Khẩu khí cao ngạo lắm. Nhưng người có biết rằng kiếm pháp ta sắp thi triển bình sinh rất hiếm thấy không? Chỉ e đến ngay cả sư phụ đã chết của người là Quách Bạch Vân có sống lại cũng không dám to gan như thế, vậy mà người... Hừ.

Khoa ngon không biết thẹn... e rằng người tiền huyết đương trường mà thôi.

Bà ta ngữ khí âm trầm, dần mạnh từng tiếng một, hiển nhiên biểu hiện cơn cực giận trong lòng, nhưng bà ta vẫn kiên nhẫn giữ trầm tĩnh.

Khấu Anh Kiệt nghe nói thế vẫn không tỏ ra phẫn nộ, giọng lạnh lùng nói:

– Ta có biết tuyệt học Trúc Ảnh Bà Sa Kiếm Pháp này của người cao thâm mịch trắc, nhưng bằng thân pháp Ngự Long Bách Biến của ta thì e không có chút cơ may thắng nổi.

– Ngự Long Bách Biến.

Thẩm Ngao Sương giật mình kêu lên:

Hai mắt nhú lại về mê man nhìn tấn bộ của Khấu Anh Kiệt lúc này, giọng hơi mất bình tĩnh nói:

– Ý người muốn nói đến thân pháp Ngự Long Bách Biến của... Kim Long lão nhân ư?

– Không sai.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Người rất hữu hạnh mới được thưởng thức loại võ công này. Thẩm Ngao Sương người cứ dốc hết tuyệt học Trúc Ảnh Bà Sa kiếm pháp ra, xem có đáng là đối thủ của ta hay không?

Thẩm Ngao Sương nhất thời ngó người ra từ khi nhập giới võ lâm thì bà ta đã từng nghe nói đến một truyền thuyết.

Xưa kia một vị được xưng là Võ lâm chí tôn Kim long lão nhân từng lưu lại cho hậu thế một pho bí kíp Kim Lý Hành Ba Đồ chính vì pho mật đồ này mà

trong võ lâm xảy ra không biết bao nhiêu cuộc tắm máu. Nhưng đồn đại thì nhiều mà chẳng ai nói giống ai, chung quy chỉ là người này nghe người kia nói, một đồn mười, mười đồn trăm, thù dệt vân vân, song thực hư thế nào thì vẫn là một điều bí ẩn.

Cuối cùng nhất là nghe tin pho mật đồ này đã nằm trong tay trang chủ Bạch Mã sơn trang Quách Bạch Vân, rồi mãi cho đến khi Quách Bạch Vân chết đi thì bí ẩn về pho võ lâm chí bảo này chừng như cũng mới biến mất theo ông.

Hiện tại Khấu Anh Kiệt xuất hiện, không ai nghi ngờ gì nữa chàng là người duy nhất cuối cùng gặp Quách Bạch Vân, cho nên có thể tin rằng Quách Bạch Vân đã lưu tặng lại bảo thư Kim Lý Hành Ba Đồ cho chàng. Chính Thiết Hải Đường đã từng hoài nghi khả năng này, nhưng sau nhiều lần cho người điều tra không có kết quả, lão ta mới chịu gác qua chuyện này.

Thẩm Ngạo Sương trước mắt hiện lại những chuyện đã qua, bà ta ngưng mắt nhìn Khấu Anh Kiệt, quả nhiên giờ mới thấy sợ sợ trong lòng.

Nhưng đó chỉ là một cảm giác thoáng qua rồi biến mất rất nhanh, Thẩm Ngạo Sương gần giọng:

– Được. Đây chỉ là tự người nói ra, thực hư thế nào hi Thẩm Ngạo Sương ta phải lãnh giáo mới biết được. Xem kiếm.

Miệng vừa quát dứt lời, chân nhún nhẹ, thân hình Thẩm Ngạo Sương nhanh tới trước, đoản kiếm trong tay khoác nhẹ một vòng chéo ra ngoài rồi vòng vào chém thẳng vào giữa mặt Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt thoáng thấy đối phương đã ra chiêu cũng không dám chậm trễ thân hình ngã nhanh sang phải.

O... oo... ng Một tiếng long ngâm vang lên, thanh kiếm trong tay Thẩm Ngạo Sương rung mạnh tự phát ra âm thanh rồi kiếm một phân thành hai, điểm và cả hai hướng tả hữu bên người Khấu Anh Kiệt.

Lúc này mới thấy được sự kỳ ảo của Trúc Ảnh Bà Sa kiếm pháp, kiếm đi từ thái cực biến thành lưỡng nghi, âm dương ngũ hành, hư thực bát phân, trong hư có thực và trong thực có hư.

Giờ nhìn hai đạo kiếm ảnh thì chẳng làm sao phân biệt được kiếm ảnh nào thực, kiếm ảnh nào hư, quả đúng như mệnh danh pho kiếm Trúc Ảnh Bà Sa.

Khấu Anh Kiệt vốn nhãn thần đã quán chỉ vào kiếm đối phương, lúc này nhận ra kiếm ảnh hư ảo bát phân thì thân hình hơi rướn lên, không một chút chậm trễ thì triển một thức trong Ngự Long Bách Biến. Kiếm ảnh lướt nhanh từ trên xuống lướt ngang qua vai, hàn khí nghe lạnh rát cả một vùng.

Nên biết cao thủ ra tay, chiêu ít mà tinh, tốc chiến tốc thắng, cho nên một chiêu xuất ra là cả một khối kết tinh của tâm và trí, không dễ dàng vọng động. Cho nên một khi thấy chiêu không đặc thù thì khả năng đối phương thừa cơ phản chiêu ngay.

Thẩm Ngạo Sương thức phân quang kiếm vừa rồi là chiêu thứ mười hai trong Trúc Ảnh Bà Sa kiếm pháp, khi thấy chiêu không thành thì lập tức thâu kiếm đảo người. Khi thân hình ngã về sau thì tả cước tung ra điểm thẳng vào mặt Khấu Anh Kiệt. Đây là một chiêu hồi mã thương đề phòng đối phương truy sát, cực kỳ nguy hiểm.

Quả đúng như thế, Khấu Anh Kiệt vừa rướn người tới định tấn công, nhận ra một cước cực hiểm của bà ta, thân hình ngã nhanh về sau, nhưng chung quy toàn thân vẫn chỉ trụ trên đầu ngón chân trái, không hề thay đổi.

Công bằng mà nói, kinh nghiệm chiến đấu thì Khấu Anh Kiệt không sao bì được với Thẩm Ngạo Sương nhưng may chàng khi còn ở trong thâm cốc tu luyện tuyệt học, may nhờ có Chu Không Dực chỉ điểm cho chàng tâm pháp lâm trận trấn định, cho dù thân bị vây hãm giữa thiên binh vạn mã thì vẫn phải trấn định tinh thần, ngũ quan bất loạn thì mới gọi là thượng đẳng công phu.

Chính nhờ định tâm lực này mà khiến cho Khấu Anh Kiệt gặp nguy mà không nguy, thấy hiểm mà không hiểm, như hiện tại trước mặt chàng chừng như đã nhận ra được Thẩm Ngạo Sương đang tàng ẩn một sát chiêu khác.

Quả nhiên, khi chàng vừa trụ người lại như thường thì Thẩm Ngạo Sương đã phát động một chiêu tuyệt sát càng lợi hại hơn nhiều...

Chỉ thấy kiếm quang phát ra như sóng triều đông hải, nháy mắt ập tới bao trùm lên người Khấu Anh Kiệt.

Chiêu kiếm này thì càng lợi hại hơn nhiều, lợi hại ở chỗ kiếm quang phân tán khiến cho đối phương không thể biết được điểm sẽ đích thực công vào bộ vị nào trên người, chỉ nghe thấy tiếng kiếm ngân lên trong không gian.

Khấu Anh Kiệt không ngờ kiếm pháp của Thẩm Ngạo Sương càng ra càng hiểm như thế, trước mắt chàng chỉ thấy kiếm ảnh khắp nơi, cơ hồ có cả trăm nghìn mũi kiếm đang tấn công vào từ bốn phương tám hướng khiến cho người ta hoa mắt lên vô phương ứng phó.

Nên biết, đây là chiêu kiếm tối thâm ảo, tối độc đặc nhất trong toàn bộ kiếm pháp sở học của Thẩm Ngạo Sương, bà ta vì biết đối phó với Khấu Anh Kiệt cực kỳ khó khăn cho nên mới dốc hết sức bình sinh vào chiêu kiếm này. Một chiêu kiếm mà từ khi luyện thành đến giờ, chưa một lần thi triển, Cuồng Phong Vạn Thu Dao.

Nói thì chậm lúc ấy lại nhanh, thoát nhìn thì thấy Khấu Anh Kiệt cả người bị màn kiếm bao phủ, xem chừng như không có cơ may thoát thân. Thế nhưng chính trong lúc hiểm cảnh lâm đầu ấy thì kỳ tích xuất hiện.

Chỉ thấy Khấu Anh Kiệt thân hình rạp gần chạm đất, chỉ trong một cái chớp mắt biến hóa thành bảy tư thế, vừa khéo qua được tất sát chiêu thức của đối phương.

Không biết vì thân pháp của Khấu Anh Kiệt quá kỳ ảo, hay do thân pháp khi thi triển quá ư giống một con cá vượt thác? Chung quy, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Thẩm Ngao Sương trước mắt hoa lên, Khấu Anh Kiệt như biến thành một con đại lý ngư.

Bảy tư thế đảo thân không giống nhau mà chỉ xảy ra vền vền trong một cái chớp mắt thì quả là nhanh không tưởng. Xưa nay trong võ lâm kỳ nhân dị sĩ không phải là ít, nhưng người luyện thân pháp đạt đến trình độ này thì chừng như chưa nghe nói tới.

Thẩm Ngao Sương ra một chiêu thất thức tuyệt sát lại thất thủ, nói tẻ hơn một chút nữa là đến lai áo đối phương cũng không chạm đến được.

Với Thẩm Ngao Sương mà nói thì đây quả là điều mà bà ta chưa từng gặp phải, chuyện diễn ra lại cực nhanh cơ hồ chưa kịp lưu lại được ấn tượng mạnh trong tâm khảm bà ta.

Nhưng sự thực thì rõ ràng, thời cơ hiển hiện trong đầu Thẩm Ngao Sương giờ đây duy nhất chỉ có một ý niệm:

Chạy.

Ý niệm vừa khởi thì chân đã nhún đi.

Nhưng một lần đã chạy không thành thì lần này cũng chẳng thành. Khi chân vừa thoái lui một bước, đã thấy bóng người thoáng qua, Khấu Anh Kiệt toàn thân phát ra một hấp lực cực mạnh khiến cho Thẩm Ngao Sương chân muốn chạy cũng không chạy được, đồng thời tay phát ra đánh vào cổ tay Thẩm Ngao Sương, thanh đoản kiếm vượt bay ra ngoài rơi lăn lóc trên mặt đất.

Khấu Anh Kiệt vừa ra tay là một loại liên hoàn thủ pháp, tiếp liền tả chưởng rồi thêm một chưởng nhằm thẳng vào giữa ngực Thẩm Ngao Sương.

Một chiêu này thật ra mà nói hơi tàn nhẫn khốc liệt với một nữ nhân, nhưng Khấu Anh Kiệt trong lòng con hận tam trọng, quá đủ để không cần suy nghĩ nhiều ngoài một ý niệm duy nhất là hạ độc thủ với người đàn bà này.

Bấy giờ cứ nhìn tả chưởng đánh ra với lực đạo kinh hồn, đừng nói là Thẩm Ngao Sương lúc này không còn cơ hội kháng cự mà đến có kháng cự nổi cũng không thoát nổi cái chết. Trong sát na ấy, Thẩm Ngao Sương toàn thân run lên, lòng như lạnh đi, đầu óc trống rỗng, hai mắt nhắm nghiền lại, chỉ còn duy nhất một ý nghĩ chết.

Nhưng chính trong khoảnh khắc nghìn cân treo mảnh ấy, bỗng nghe một tiếng người như từ trên đầu khóm trúc vọng xuống:

– Hạ thủ lưu tình. Không được giết.

Tiếp liền chỉ nghe một trận rào rào như mưa, bao nhiêu lá trúc rơi xuống là tả.

Cả Khấu Anh Kiệt và Thẩm Ngao Sương nhất thời đều ngạc nhiên.

Đúng lúc ấy thì một bóng người lướt xuống, chừng như người này xuất hiện là có mục đích, nên đáp chân vừa khéo ở ngay giữa hai người.

Chân vừa chạm đất thì chưởng xuất ra vừa khéo tiếp chưởng của Khấu Anh Kiệt.

Bốp một tiếng, hai chưởng tiếp nhau, người kia công lực bất phàm, thế nhưng tiếp một chưởng xong thân hình cũng chao đảo một hồi mới trụ lại được.

Vô luận thế nào, người này có thể tiếp được một chưởng với toàn lực của Khấu Anh Kiệt thì đã xem như võ lâm hiếm thấy rồi.

Định thần nhìn lại giờ mới thấy người này toàn thân vận huyền y, tóc vấn vải dài, hiển nhiên là một nữ nhân.

Khấu Anh Kiệt vừa thoát nhìn lại giật mình, nhất thời nghĩ ngay đến sư muội Quách Thái Linh.

Thế nhưng định thần nhìn lại liền nhận ra đây là một trung niên phu nhân, hơn nữa chính thanh đoản kiếm cong cong như trăng non đeo trước ngực lập tức làm chàng nhớ lại một người bất giác là lên:

– Thành... lão tiền bối... là tiền bối sao?

Huyền y phu nhân cười nhạt nói:

– Không sai. Chẳng ngờ người còn nhận ra ta...

Thẩm Ngao Sương lúc này từ trong tuyết cảnh phùng sinh, thoát khỏi cái chết trong tơ hào, lập tức nhún người nhảy ra ngoài xa cả trượng, mặt xạm lại vừa giận vừa thẹn, ngưng mắt nhìn vị ân nhân vừa ra tay cứu mình, nhưng chẳng nhận ra được người này là ai.

Huyền y phu nhân nhìn Thẩm Ngao Sương gật đầu nói:

– Thẩm Ngao Sương, người đã lĩnh giáo qua rồi, có lẽ người đã nhận ra một điều Khấu Anh Kiệt không còn là Khấu Anh Kiệt năm xưa, Quách Bạch Vân hẳn ngầm cười nơi chín suối, Bạch mã môn từ nay trùng hiện chân ung thanh thế năm xưa, đại cục đã định, không thể vãn hồi...

Thẩm Ngạo Sương nghe mấy câu này đầu mày chau lại giọng không phục:

– Bà là ai mà dám buông lời đại ngôn như thế?

– Thành Ngọc Sương.

Huyền y phu nhân nói ra danh tánh của mình rồi hỏi:

– Người từng nghe qua cái tên này chưa?

Thẩm Ngạo Sương vừa nghe cả kinh, bất giác thoái lùi về sau một bước:

– A. Bà là... Thành Ngọc Sương ư? Ta đã từng nghe nói đến...

Thành Ngọc Sương cười nhạt nói:

– Về đi. Khí số của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh đã hết, nói lại với Thiết Hải Đường bảo hấn bớt gây nghiệt chương.

Thẩm Ngạo Sương ngó người một lúc rồi cất tiếng cười khan nói:

– Đa tạ bà vừa ra tay cứu nguy, Thẩm Ngạo Sương này bình sinh không thụ ân không của một ai, nhất định có ngày đồ báo. Còn có nói đến chuyện của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, hiển nhiên nằm ngoài khả năng của tiểu muội, có điều những lời này nhất định sẽ nói lại..

Nói đến đó, phụng mục chuyển nhìn Khấu Anh Kiệt thần sắc lãnh ngạo tiếp:

– Khấu thiếu hiệp võ công cái thế, ta đã bái lĩnh. Có điều Thẩm Ngạo Sương ta chưa bao giờ chịu phục, chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ. Cho nên lần sau nếu có duyên gặp lại nhất định sẽ cùng người tỷ thí lần nữa. Cũng có thể đến lúc ấy ta sẽ dẫn kiến với thiếu hiệp một người, hẹn tái ngộ.

Nói rồi, khép người thi lễ rồi quay người định bỏ đi.

– Hãy chậm.

Thành Ngọc Sương đột nhiên lên tiếng gọi lại:

Thẩm Ngạo Sương mỉm cười từ từ quay người lại hỏi:

– Sao, Thành tỷ tỷ có gì cản dận nữa?

Thành Ngọc Sương giọng lạnh lùng nói:

– Ta còn quên một chuyện, người về báo lại với Thiết Hải Đường, nói ý của ta muốn hấn thả ra hai người.

– Hai người nào?

– Người cứ nói với y như thế là được.

Thành Ngọc Sương giữ giọng lạnh lùng nói tiếp:

– Có làm theo yêu cầu của ta hay không thì tùy hấn, thế nhưng lời ta là có hảo ý, hấn nếu như vẫn chấp mê bất ngộ, sau này sẽ gánh lấy hậu quả.

Thẩm Ngạo Sương hừ một tiếng lãnh ngạo nói:

– Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh là một đại môn hộ đương thời, có đến cả mấy nghìn đệ tử, chia là Tứ đàn, Nhị thập tứ lệnh bố trí khắp chín mươi sáu phân đà, lực lượng có khắp trong thiên hạ, cao thủ như vân. Đại tỷ thử nói xem một tổ chức hùng mạnh như thế há lại dễ bị người khác uy hiếp sao? Tội thấy không đơn giản đâu..

Nói đến cuối câu, hai ánh mắt lại chuyển nhìn về phía Khấu Anh Kiệt lại tiếp:

– Vì vậy tôi khuyên những người tự cho rằng bản lĩnh cao cường nếu như muốn đối đầu với Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh thì phải tự lượng mình. Nếu không..

hừ...

Bà ta nói chưa hết câu, Khấu Anh Kiệt chẳng nhận được giọng tức giận cắt ngang:

– Đến lúc này mà người vẫn chấp mê bất ngộ. Hừ... Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh tuy là một tổ chức to lớn nhưng bất quá chỉ là một quân ô hợp, Thiết Hải Đường chẳng qua chỉ là kẻ chốt trong đám mù, tự xưng vương xưng bá mà thôi. Ta một khi đã động đến các người thì chẳng bao giờ chịu bỏ cuộc, nhất định sẽ xóa tên Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh trong võ lâm giang hồ.

Những lời này chàng nói rất khẳng khái, hào khí ngất trời, hoàn toàn không có một chút khoa ngôn hay uy hiếp, khiến người nghe cũng phải giật mình chấn động.

Thảm Ngao Sương nghe những lời này tức giận đến tái mặt, chỉ thẳng tay vào người Khấu Anh Kiệt rít lên:

– Khấu Anh Kiệt. Những lời này do tự người nói ra, người nhớ... Được. Chỉ mấy câu này cũng đủ chúng ta quan tâm nhiều đến người, để xem người cuồng ngạo đến đâu. Người phải nhớ câu:

nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, người cứ chờ xem rồi sẽ có người thấu thập mạng người.

Khấu Anh Kiệt ôm quyền lãnh ngạo nói:

– Khấu Anh Kiệt ta lúc nào cũng hầu tiếp.

Thảm Ngao Sương hốt nhiên nhún chân phóng đi.

– Đứng lại.

Khấu Anh Kiệt đột nhiên lại gọi giật.

Thảm Ngao Sương chân chưa rời khỏi chỗ một bước, ngừng lại quay đầu cười nhạt hỏi:

– Sao? Khấu thiếu hiệp còn có cao luận gì nữa chăng?

Khấu Anh Kiệt giọng lạnh lạnh:

– Còn một chuyện mà ta cần người phải làm ngay tức khắc. Bạch Mã sơn trang này là cơ nghiệp của sư môn, ta nhất định lấy lại, người nhanh dẫn tàn đồ của người mau rời khỏi đây, sáng sớm ngày mai nếu như còn bắt cứ một tên tay chân nào của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh phái đến đây thì chớ trách ta hạ thủ vô tình.

Thảm Ngao Sương hơi rung động, nhưng chẳng biết làm gì hơn, nuốt hận nói:

– Người... quá cuồng. Được ta sẽ lệnh cho chúng, nhưng phó trang chủ có nghe theo hay không thì ta không biết.

Khấu Anh Kiệt giọng lạnh lạnh nói:

– Người bắt tất phải để tâm đến Trí Đa Tinh Hứa Đạc, hắn đã không còn nữa.

– Không còn nữa?

Thảm Ngao Sương cả kinh lắp bắp nói:

– Người nói thế nghĩa là sao?

– Hắn đã chết.

Khấu Anh Kiệt đáp thẳng không cần quanh co, Thảm Ngao Sương lẽ nào chẳng hiểu điều gì xảy ra?

Bà ta đứng chết lặng người, tức giận dâng cao khiến cả người phát run.

– Được.

Thảm Ngao Sương cuối cùng cũng trở lại trấn tĩnh, cười nhạt nói:

– Khấu Anh Kiệt. Ta và tổng lệnh chủ chờ đợi người tại Tổng đàn Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh trong Phong Lôi Bảo, người có dám đến đó không?

– Nhất định đến.

Khấu Anh Kiệt không chút suy nghĩ đáp ngay rồi ôm quyền nói:

– Không tiện tiễn chân.

Thảm Ngao Sương chẳng còn hứng gì mà ở lại đây thêm một chút nào, cười nhạt một tiếng rồi nhún mình lướt nhanh vào trong màn đêm.

Ngưng mắt nhìn theo bóng Thảm Ngao Sương biến mất trong màn sương khuya, Thành Ngọc Sương thở dài ra một hơi, lắc nhẹ đầu nói:

– Đáng tiếc. Luận võ nghệ thì nữ nhân này có thể nói là nữ trung đệ nhất lưu, chỉ có điều bản tính quá tự đại kiêu ngạo, từ sau khi lấy Thiết Hải Đường thì

càng cuồng ngạo coi thiên hạ chỉ nửa mắt, chừng như duy ngã độc tôn, giờ xem ra tội nghịch hành thiên đạo sắp nhận báo ứng, chơi lửa bỏng tay, e rằng hối hận không kịp.

Khấu Anh Kiệt nói:

– Tiền bối nói rất đúng, chính vì thế mà đêm nay tiểu diệt ra tay đã không lưu tình. Hừ... nếu lần sau gặp lại yêu phụ này nhất định không nương tay.

Ai... Thành Ngọc Sương thờ hất ra một hơi, ngưng mắt nhìn khắp người chàng một lượt nói:

– Lũ trẻ các người hành động chuyện gì cũng nóng vội, Thẩm Ngạo Sương tuy làm nhiều điều ác, hành vi vô đạo, thế nhưng trước mắt chưa thể giết chết thị được.

– Vì sao?

– Có hai nguyên nhân.

Thành Ngọc Sương nhìn chàng chậm rãi nói tiếp:

– Anh Kiệt, người có biết sư phụ thị ta là ai không?

Khấu Anh Kiệt ngẫm nghĩ một lúc nói:

– Nghe nói hình như là môn hạ Đại Hoang Sơn Khô Trúc am chủ.

Thành Ngọc Sương gật đầu nói:

– Người biết thì tốt. Theo như ta biết, Khô Trúc lão quái vật rất yêu thương vị đệ tử này, tục ngữ có câu:

vuốt mặt nể mũi, nói thế nào cũng nên nể mặt lão ni cô này một chút mới phải.

Khấu Anh Kiệt vừa nghe không khỏi chấn động nói:

– Khô Trúc am chủ vẫn còn tại thế hay sao?

– Sao lại không còn?

Thành Ngọc Sương cười nhạt nói:

– Nghe nói nhân vật cổ quái này từ sau khi mắc bệnh Hủ cốt chứng, đã ba mươi năm không tiếp xúc với một ai. Thời bà ta còn hành cước giang hồ thì là một nhân vật danh chấn thiên hạ, đến ngày sư phụ quá cố của người Quách Bạch Vân và Thiết Hải Đường đều phải khiếp nể trước uy danh người này. Năm xưa ta cũng được biết nhân vật này vài lần, cho nên biết đây là một nhân vật không dễ chọc đến.

Khấu Anh Kiệt nghe nói rồi nhún vai cười cười nói:

– Xưa nay ta chính không đứng chung với nhau, nếu như Khô Trúc am chủ chịu hỗn nhập vào hàng hạ lưu, theo về phía Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, tiểu diệt nhất định sẽ trí mạng với bà ta một trận phân cao hạ. Sống chết không cần biết đến.

– Ngươi...

Thành Ngọc Sương hai mắt mở tròn nhìn vào Khấu Anh Kiệt, chừng như có một chút kinh ngạc vừa thán phục, cuối cùng cười nhẹ nói:

– Phải thừa nhận võ công của người hiện tại đã đạt đến cảnh giới thông huyền nhập hóa, thế nhưng nói sao thì người vẫn còn mang thịnh khí nông nổi của tuổi trẻ. Hơn nữa... người nên biết, đương kiếm thiên hạ có không ít người có thể đối kháng được với người, những người này có thể võ công cao thâm không thua kém gì người, hoặc là mưu kế đa đoan có thể thắng người bằng mưu trí, cho nên người không thể coi thường mà không đề phòng.

Những lời này biểu hiện tâm tính từ hòa của một nữ nhân, tâm tình mềm mỏng ân cần này quả thực trước nay Khấu Anh Kiệt chưa từng nhận được.

Nói xong mấy câu này, Thành Ngọc Sương quay người bước đến ngồi xuống trong một thạch đình.

Khấu Anh Kiệt thấy thế cũng bước theo chân bà ta.

Đội chàng ngồi xuống xong, Thành Ngọc Sương cười nhẹ nói:

– Thành tựu kiệt xuất của người quả thật khiến ta phải kính phục, vừa rồi khi người đấu chiêu với Thẩm Ngạo Sương, ta nhìn từ trên cao xuống thấy rõ thân pháp trác tuyệt của người. Thật không sợ người cười, trong đó có nhiều chỗ ảo diệu cao thâm mà ta nhìn không nhận ra được hết. Sau khi đối chưởng với người, ta mới nhận ra người đã luyện nội công đạt tạo chỉ ngũ kí thông quan, chừng ấy đủ thấy người đã luyện qua một môn tuyệt thế công phu gọi là Phong Trụ Công.

Bà ta vừa nói hai ánh mắt cứ nhìn chàng như dò xét, không để cho chàng nói dối.

Quả nhiên Khấu Anh Kiệt khâm phục trong lòng, gật đầu thừa nhận:

– Tiền bối cao kiến, đúng là tiểu đệ đã có luyện qua môn công phu này.

Thành Ngọc Sương hai mắt sáng lên, vừa kinh ngạc tột độ vừa vui mừng nói:

– Thế thì chẳng trách...

Bà ta từ từ gật đầu nói tiếp:

– Đương kim thiên hạ ta chưa từng nghe nói ai tinh luyện thông được môn công phu này, hẳn người không thể tự lần ra được môn công phu này?

– Không.

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp:

– Thực ra tiểu đệ được một vị cao nhân truyền thụ cho.

– Cao nhân truyền thụ?

Thành Ngọc Sương chau mày rồi cười hỏi:

– Vị cao nhân đó là ai?

– Là...

Chàng vừa định nói thật ra, nhưng nuốt lời lại uyển chuyển nói:

– Là vị báỉ huynh của tiểu đệ.

– A, thế vị báỉ huynh của người là ai chứ?

Khấu Anh Kiệt có chút lưỡng lự, nghĩ lại vị báỉ huynh của mình Chu Không Dục thân thế li kỳ, chung quy không tiện nói ra.

Thành Ngọc Sương nhướn mày hỏi dồn:

– Sao? Chẳng lẽ có gì không tiện nói ra hay sao?

– Xin tiền bối lượng thứ.

Khấu Anh Kiệt cười khổ nói:

– Sự thực đúng là như thế, vì tiểu đệ đã có hứa với người này sẽ không đem danh tính của vị báỉ huynh này nói ra cho ai biết, cho nên xin tiền bối lượng thứ.

Thành Ngọc Sương mỉm cười gật đầu nói:

– Thế thì thôi vậy. Ta chỉ vì trong lòng quá hiếu kỳ mà hỏi vậy thôi, thật không ngờ trong đương kim thiên hạ lại còn có một vị cao nhân như thế... dù thấy câu nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên là không sai chút nào.

Khấu Anh Kiệt chùng như nhớ ra chuyện gì bèn hỏi:

– Vừa rồi tiền bối nói đến có nhiều nhân vật cực kỳ cao thâm lợi hại, chẳng lẽ những người này đều ở dưới trướng Thiết Hải Đường chuẩn bị đối phó với tiểu đệ?

– Điều này thật khó nói.

Thành Ngọc Sương chậm rãi tiếp:

– Có điều cứ theo tình hình trước mắt mà nói, cục diện phát triển chừng như rất bất lợi cho người. Hay cũng có thể nói người đã chọc giận đến bọn họ.

Khấu Anh Kiệt cả kinh, trên mặt lại hiện vẻ mơ hồ không hiểu.

Thành Ngọc Sương nhìn thấy sắc mặt của chàng như thế, cười cười nói tiếp:

– Có lẽ người còn chưa hiểu, xem ra luận võ công thì người đã liệt vào cực lưu cảnh giới, nhưng luận về kinh nghiệm giang hồ thì người còn chưa đủ.

Cũng tốt... để ta nói cho người có thêm kiến thức, để khi người gặp những người này người đã có chuẩn bị không đến nỗi mạo thất thua thiệt. Cổ nhân đã nói tri kỷ tri bỉ, mới trăm trận trăm thắng.

Khấu Anh Kiệt nói:

– Đa tạ tiền bối chỉ giáo, tiểu đệ xin ghi nhớ.

Thành Ngọc Sương nói:

– Vừa rồi ta nói vài nhân vật thuộc cực lưu cánh giới, đồng thời đủ khả năng đối đầu với người... Kỳ thực thì những đối đầu này chung quy không tránh khỏi, cho dù người không động gì đến họ thì bọn họ cũng không chịu để yên cho người đâu.

– Vì sao?

– Ngốc tử ạ. Cái lý này rất dễ hiểu...

Thành Ngọc Sương cười nói:

– Bởi vì hễ một kẻ đã xưng võ công cực thâm hậu thì không khi nào chịu dưới một người khác. Cho nên một người ở vị trí càng cao thì càng nguy hiểm là thế.

– Điều này thì tiểu đệ hiểu.

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp rồi nói tiếp:

– Cây càng cao gió càng lớn, danh càng cao đổ kỵ càng nhiều. Thế nhưng...

câu nói này đối với những người võ công cao thâm trác tuyệt mà biết giữ mình thanh khiết, chẳng phải là cây mà không nguy, đầy mà không tràn đó sao?

– Về lý thì như vậy, nhưng sự thực không hẳn thế...

Thành Ngọc Sương lắc đầu cười nói:

– Trong võ lâm không có ai có thể dùng nhân phẩm, trí tuệ và lý luận mà bảo vệ được tính mạng mình đến hết đời, dù người đó có cách sống mẫu mực đến đâu.

Ngoại trừ người vứt hết binh khí, không coi mình là người trong võ lâm nữa. Nếu không, người sẽ phải hành động như vừa rồi, bởi vì khi còn cầm kiếm trong tay thì không thể cự tuyệt người khác khiêu chiến mình.

Khấu Anh Kiệt nín lặng không nói.

Thành Ngọc Sương nhìn chàng với nụ cười bí ẩn nói tiếp:

– Người cứ ngẫm nghĩ xem mình có thể ở vào trường hợp ngoại lệ không.

Trong giang hồ quá nhiều người không hiểu lý, chỉ cần bạo lực. Người có thể không dùng đến kiếm để giải quyết một số việc, nhưng khi thấy có người vừa thực hiện hành vi tội ác, và biết rõ người đó không bao giờ phục thiện, nếu để sống thì còn tạo ra nhiều nghiệt chủng khác nữa, ta tin rằng người sẽ không dùng lý luận với hắn một cách vô ích, và lại càng không thể chạy trốn để tội ác tiếp tục diễn ra.

Thành Ngọc Sương dừng một lúc lại nói:

– Có lẽ người cho rằng sự phụ người Quách Bạch Vân là một trong số ít có thể đạt tới lý tưởng mà người vừa nghĩ. Nhưng người cũng thấy đấy, sự phụ người đã nhận kết cục thế nào?

Khấu Anh Kiệt vẫn nín lặng.

Bây giờ chẳng những chàng không thể phản kháng mà còn nhận ra lời nói của Thành Ngọc Sương có lý.

Bà ta nói tiếp:

– Sau này người còn phải bốn ba trong giang hồ nhiều, sẽ thấy hết sự hiểm ác của nó. Trong bốn mươi năm qua, ta từng gặp không ít những bậc đại trí đại dũng, chỉ vì một lúc nào đó mất đi cảnh giác mà phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình. Ta nói như vậy là quá nhiều. Nhưng có một nguy cơ mà người cần nhận thức rõ là từ khi người xuất hiện đến nay đã làm võ lâm nổi cơn sóng gió, nói rằng do người gây ra cũng không sai.

– Trong giai đoạn này, cả người lẫn cường địch của mình sẽ phải trải qua những cuộc khảo nghiệm vô cùng nghiêm trọng, qua đó để thực hiện ý chí và mục đích của mình, cũng đồng nghĩa với việc bảo vệ mạng sống của mình. Đó là cuộc đấu tranh sinh tồn khốc liệt. Kẻ mạnh, kẻ thích ứng sẽ thắng và sinh tồn, kẻ yếu và không nắm được quy luật, thời cơ sẽ bị diệt vong. Lễ đời xưa nay là như thế, trong giang hồ lại càng như thế. Không ai thoát ra ngoài quy luật đó.

Khấu Anh Kiệt không ngờ Thành Ngọc Sương đặt mình vào trung tâm của cơn bão táp vừa nổi lên trong giang hồ, lòng chàng bỗng phát run.

Nhưng quả tình lời bà ta nói không sai.

Bất luận sau này kết quả thế nào, nhưng với sự xuất hiện của chàng đã có không ít người bị giết.

Đương nhiên chàng xuất hiện cốt chỉ làm việc thiện, để đối đầu với cái ác, nhưng chàng đã phải sát nhân, đó là điều không sao tránh khỏi.

Tuy sát nhân là để ngăn chặn tội ác nhưng chính bản thân việc đó đã là tội ác không thể phủ nhận được.

Thấy chàng đứng ngây ra như thế, Thành Ngọc Sương thở dài nói:

– Tuổi trẻ thường đầy nhiệt huyết, trong lòng người lại mang nỗi cừu hận lại có võ công kiệt xuất, đương nhiên không thể khoan tay đứng yên. Nhưng có nhiều việc đã thuộc về quá khứ nên để cho nó qua đi. Một người không thể cứ mãi mãi sống trong thù hận.

– Tại sao cứ phải bắt buộc mình nghĩ đến hận thù để cố tình quên đi lẽ sống của tuổi trẻ đáng ra là sống trong hòa nhiên, yêu đương và hạnh phúc? Lòng khoan dung là đức tính tốt đẹp nhất của con người, cũng là cách duy nhất để tự an ủi mình. Nếu có thể, hãy khoan thứ cho một người thay vì giết chết họ, người ta sẽ thấy lương tâm thanh thản hơn. Người có muốn làm việc đó không?

Khấu Anh Kiệt cảm động nói:

– Lời giáo huấn của tiền bối đã làm cho trí óc của văn bối sáng tỏ ra rất nhiều. Văn bối xin nguyện khắc ghi những lời vàng ngọc đó.

Thành Ngọc Sương hỏi:

– Vậy người có thể bỏ đi lòng hận thù đối với Thiết Hải Đường không?

Khấu Anh Kiệt trầm ngâm một lúc lâu rồi lắc đầu nói:

– Trừ người đó ra, bất cứ ai khác văn bối đều có thể khoan thứ.

Thành Ngọc Sương nhíu mày hỏi:

– Vì sao?

– Vì tiền sư chết bởi tay hấn, mối cừu hận này không thể không báo. Giả như ngày xưa hai người đấu một cách công bình thì có lẽ văn bối còn suy xét.

Thành Ngọc Sương thở dài hỏi:

– Người cho rằng sư phụ người bị giết một cách oan khuất chứ gì?

Khấu Anh Kiệt khẳng định:

– Đương nhiên. Lão nhân gia lẽ ra không đáng chết như vậy.

– Vậy người nói không công bình ở chỗ nào?

Thiết Hải Đường đã dùng ám khí độc để ám toán.

– Hấn đã dùng Đạn Chỉ phi châm đúng không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Không sai.

Thành Ngọc Sương lắc đầu nói:

– Đúng là Thiết Hải Đường đã có hành động không trung thực trong cuộc đấu khi dùng Đạn Chỉ phi châm để ám toán sư phụ người. Nhưng Quách Bạch Vân không phải là người thiếu kinh nghiệm đến mức không đề phòng hành động đó.

Hai người đã nói rõ từ trước đây là cuộc đối đầu sinh tử, có nghĩa là song phương đều có thể dùng mọi biện pháp để lấy mạng địch nhân. Nói cho cùng, Thiết Hải Đường làm thế chung quy cũng nằm trong sự thỏa thuận ngầm.

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng nói:

– Đó chỉ là cách biện hộ cho Thiết Hải Đường mà thôi. Văn bối hoàn toàn không hiểu vì sao lại thế. Lẽ ra nên ngược lại mới phải.

Thành Ngọc Sương chợt chăm chú nhìn chàng hỏi:

– Có lẽ người nghe người khác nói gì đó về quan hệ giữa ta và sư phụ người Quách Bạch Vân không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp:

– Đúng là vẫn bối có nghe nói qua.

Thành Ngọc Sương hừ một tiếng nói:

– Lời thiên hạ thì vô chừng. Người không thể tin vào mọi lời đồn của hạng người vô tích sự chỉ thích ngồi lê đặt chuyện.

Khấu Anh Kiệt can đảm tiến sâu thêm một bước:

– Nhưng có một việc mà tiền bối không thể phủ nhận.

– Việc gì?

Khấu Anh Kiệt bình tĩnh đáp:

– Đó là tiền bối với tiên sư đã từng là phu thê kết tóc xe tơ?

Ánh mắt Thành Ngọc Sương chợt lóe lên một tia khó tả phóng thẳng vào mặt Khấu Anh Kiệt, nhưng cuối cùng bà ta cũng không hành động nào, chỉ nhếch môi cười hỏi:

– Người còn biết những chuyện gì nữa?

Khấu Anh Kiệt không trả lời câu hỏi của bà ta mà nói tiếp:

– Trong giang hồ, ngay cả người của Bạch Mã sơn trang hầu như đều tin rằng hai mươi năm trước...

Thành Ngọc Sương cướp lời:

– Ta đã lia đời, đúng không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

– Người ta đều cho là như thế. Nhưng vì sao tiền bối...

Chàng dừng lại ngập ngừng một lát rồi nói:

– Văn bối nghĩ rằng nên đổi cách xưng hô, gọi lão nhân gia là sư mẫu thì thỏa đáng hơn...

Thành Ngọc Sương phản đối ngay:

– Người cứ xưng hô ta như trước.

– Vì sao?

Giọng bà ta lộ vẻ cảm động:

– Ta biết người nói như vậy là thực tình nhưng ta lại thấy rằng không thỏa đáng như người nghĩ.

Khấu Anh Kiệt chất vấn:

– Văn bối xưng hô theo danh phận, sao lại không thỏa đáng?

Thành Ngọc Sương lấy lại giọng lạnh lùng lúc trước:

– Danh phận phu thê giữa ta và Quách Bạch Vân sư phụ người đã chấm dứt từ hai mươi năm trước.

Khấu Anh Kiệt buột miệng hỏi:

– Vì sao?

Thành Ngọc Sương nhìn chàng môi run run hỏi:

– Người nhất định muốn biết việc này?

Khấu Anh Kiệt cố trấn tĩnh, gật đầu đáp:

– Đương nhiên, vẫn bởi muốn biết rõ hơn về tiên sư, nhưng nếu tiên bối thấy không tiện thì đành thôi vậy.

Thành Ngọc Sương chột thờ dài nói:

– Phải. Người có quyền biết rõ thân thế sư phụ mình. Hơn nữa bây giờ đã không ít người biết đến việc này, ta không muốn giấu người nữa...

Tôi đó mặt bà ta chột trở nên sầu khổ, thương đau, bi thống, phần uất, tủi hổ, hầu như đủ mọi thứ tình cảm.

Khấu Anh Kiệt không nói gì, nín lặng chờ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Vị khách không mời

Khấu Anh Kiệt im lặng lắng tai chờ nghe Thành Ngọc Sương kể về ẩn tình của tiên sư.

Nhưng qua một hồi lâu mới thấy Thành Ngọc Sương thờ dài lên tiếng:

– Ta bị sư phụ người viết giấy từ hôn buộc phải bỏ đi.

Khấu Anh Kiệt thẳng thốt hỏi:

– Vì sao lại thế?

Giọng bà ta chột nghẹn ngào:

– Bởi vì... sư phụ người ngờ ra không còn trinh tiết...

Thời gian qua Khấu Anh Kiệt có nghe loáng thoáng tới điều này, nhưng nay thấy Thành Ngọc Sương kích động đến thế, chàng nghĩ rằng bên trong chắc có sự khuất tất nào đó và có lẽ bà ta bị hàm oan...

Bị trượng phu nghi mình tình phụ mà đuổi đi, suốt hai mươi năm sống trong tủi nhục, điều đó có thể giải thích được vì sao trên mặt bà ta biểu lộ nhiều tình cảm như thế, nhất là sự đau đớn, tủi hổ và căm hận thì được rất rõ.

Một lúc sau bà ta mới lại tiếp:

– Vậy là ta trở thành hạng người hủ bại, chẳng còn mặt mũi nào mà sống trên đời. Ngay cả Quách Bạch Vân cũng cho rằng nếu ta chết đi thì còn tốt hơn là sống nên mới tuyên bố với mọi người rằng ta đã chết.

Khấu Anh Kiệt cảm nhận được nỗi thống khổ của thiếu phụ lúc đó đáng sợ đến đâu, tự dưng cũng cảm thấy cổ họng mình khô nghẹn lại.

Thành Ngọc Sương cúi mặt xuống, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Một hồi lâu bà ta lại ngẩng lên, đôi mắt đã ráo hoảnh, giọng nói không run nữa mà nghe đầy thù hận:

– Sư phụ người đã dồn ta vào chỗ chết. Trong giang hồ người ta đều cho rằng Quách Bạch Vân cả về võ công và nhân phẩm đều là người mẫu mực, nhưng với ta thì hẳn là người có khí độ hẹp hòi và vô cùng kiêu ngạo. Theo ông ta thì hẳn mình đã nhận định điều gì thì đó phải là chân lý, mọi sự giải thích đều là vô nghĩa.

Bà ta dừng một lúc lại kể:

– Nhưng đây là việc liên quan đến danh tiết, đến cuộc sống của ta, vì thế mặc dù biết mọi sự giải thích với kẻ cố chấp đó đều là vô nghĩa, ta vẫn cố giải thích.

Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Chẳng lẽ tiên sư không nhượng bộ chút nào?

Ánh mắt Thành Ngọc Sương lóe lên tia thù hận:

– Đương nhiên là không. Chẳng những thế sư phụ người còn muốn giết ta.

Nhưng ta không cam chịu chết một cách oan uổng như vậy, vì thế đêm đó giữa hai người đã xảy ra cuộc kịch đấu sinh tử...

Khấu Anh Kiệt nghe tới đó, bất giác run lên.

Giữa hai người nguyên là phu thê nay lại trở mặt giết nhau, hơn nữa cả hai đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, có thể tưởng tượng ra cuộc chiến khốc liệt tới mức nào.

Chàng không nén được liền hỏi:

– Rồi sau... kết quả ra sao?

Giọng Thành Ngọc Sương đầy thống khổ:

– May mà trời xanh còn chưa nỡ dứt đi sinh mạng của ta. Kiếm thuật của Quách Bạch Vân cao hơn ta nhiều, nhưng không hiểu sao đêm đó ta giữ được bình thủ. Ta vừa đánh vừa cố giải bày, nhưng sư phụ người như đã hóa đá, lạnh lùng và tàn bạo. Ta biết rằng số mình không qua khỏi đêm hôm đó...

Khấu Anh Kiệt buột miệng hỏi:

– Nhưng vì sao...

Thành Ngọc Sương trầm giọng kể tiếp – May rằng trong lúc tình cảnh của ta đã hoàn toàn tuyệt vọng thì Thiết Hải Đường đến kịp...

Khấu Anh Kiệt kêu lên:

– Thiết Hải Đường?

– Không sai.

Thành Ngọc Sương thờ dãi nói tiếp:

– Người đang nung nấu trả thù, Tổng lệnh chủ Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh.

Khấu Anh Kiệt lăm bắm:

– Sao lại là hắn...

Sắc mặt Thành Ngọc Sương không biểu lộ chút sắc thái gì, bà ta vẫn đều giọng kể:

– Tuy nhờ có sự xuất hiện của hắn ta mới khỏi bị giết nhưng từ bấy đến nay ta vẫn không cho đó là công ơn...

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi:

– Vì sao?

– Bởi vì sự xuất hiện ủa Thiết Hải Đường càng làm tăng thêm sự hoài nghi của sư phụ người, làm cho ta không bao giờ biện bạch cho mình được nữa, cho dù phải lấy hết sông Hoàng Hà cũng không rửa được nỗi nhục nhã đầy oan khuất của mình...

Khấu Anh Kiệt như đã hiểu ra, trầm giọng nói:

– Thì ra nỗi hoài nghi của tiên sư cũng là bắt nguồn từ Thiết Hải Đường...

Thành Ngọc Sương gần giọng chua chát:

– Người đoán đúng. Nhưng cho đến bây giờ ngoài sư phụ người, không một ai biết rằng Thiết Hải Đường còn là anh họ của ta. Nghĩa là giữa ta còn có quan hệ bà con thân thích...

Khấu Anh Kiệt à một tiếng chột hỏi:

– Tiên sư đã biết vậy sao còn hoài nghi?

Thành Ngọc Sương thờ dãi đáp:

– Thực ra mặc dù hắn là biểu ca ta, nhưng hắn lại là kẻ tiểu nhân, có ý đồ bất thiện. Chính hắn xuất hiện đêm đó cũng không ngoài mục đích này, nhưng sau đó ta mới nhận ra bộ mặt xấu xa của hắn.

– Như vậy là nếu xét cho cùng chính Thiết Hải Đường mới chính là nguyên nhân dẫn đến thảm kịch của tiền bối và tiền sư?

Thành Ngọc Sương gật đầu:

– Đúng thế.

Khấu Anh Kiệt nghiêng răng nói:

– Việc này còn chưa kết thúc. Văn bối còn sống ngày nào là còn quyết tâm giết chết tên phản phúc này...

Chàng dừng lại nghỉ hoặc nhìn Thành Ngọc Sương hỏi:

– Nhưng văn bối không hiểu được rằng vì sao tiền bối không cấm hận Thiết Hải Đường? Vì sao tiền bối lại khoan thứ cho một kẻ bại hoại như thế? Trái lại còn bao biện cho hắn và quy lỗi tiền sư?

Thành Ngọc Sương đáp:

– Lúc đầu thì ta cấm hận hắn đến tận xương tủy. Nhưng sau này nghĩ lại, dù hắn có ý đồ bất thiện nhưng không bao giờ làm tổn hại gì đến ta, hơn nữa vì sự phụ người quá thiên cận hạp hỏi trong việc này, không cần suy xét và không để ta giải thích, đó mới chính là nguyên nhân gây ra nỗi bất hạnh của ta...

Khấu Anh Kiệt định phản đối nhưng Thành Ngọc Sương đã chặn lời:

– Bây giờ thì ta không còn hận ai nữa, sự phụ người sau này đã hiểu ra sự việc, có lẽ đó cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến cuộc đấu giữa ông ta với Thiết Hải Đường. Nay ông ấy ôm hận mà chết, vậy ta còn hận ai đây? Còn biết tìm ai để báo thù cho hai mươi năm sống trong bóng tối và hổ nhục? Người chết là xong, quá khứ không thể tìm về được nữa.

Bà ta lại buông tiếng thở dài.

Khấu Anh Kiệt chợt để ý thấy trên khuôn mặt xanh gầy của Thành Ngọc Sương chợt hiện thêm nhiều nếp nhăn, tựa hồ như mới qua chốc lát mà bà ta đã già đi đến hàng chục tuổi.

Chàng ái ngại nghĩ thầm:

– Đến một mỹ nhân tuyệt sắc lại có võ công kiệt xuất như thế mà cũng không chống lại được bàn tay vô hình của tạo hóa.

Trong lòng chàng chợt dâng lên sự đồng tình với con người tài hoa nhưng vô cùng bất hạnh này, nghĩ rằng số phận đã quá bất công với người rất đáng được hưởng hạnh phúc này.

Thành Ngọc Sương cười thầm nói:

– Bất cứ ai nếu lâm vào hoàn cảnh nghiệt ngã của ta, sau đó cũng sẽ thay đổi rất nhiều quan điểm về cuộc sống. Sự bông bột của tuổi trẻ không phải là tính xấu, nhưng nếu được chiêm nghiệm thêm về cuộc sống thì việc đổi nhân xử thế sẽ đúng hơn, tước đi được rất nhiều bi kịch không đáng có, người có đồng ý như vậy không?

Khấu Anh Kiệt trả lời ngay:

– Văn bối đồng ý.

Thành Ngọc Sương gật đầu nói:

– Thôi được. Vấn đề này chúng ta đã đi quá xa, nên dừng lại ở đây. Vừa rồi người định hỏi gì thì cứ nói xem.

– Xin tiền bối cho biết thêm về mấy nhân vật võ lâm...

Thành Ngọc Sương à một tiếng hỏi:

– Mấy tên mà ta cảnh báo người phải đề phòng phải không?

– Vâng.

– Theo ta thấy thì võ công người hiện giờ trong giang hồ ít người sánh kịp, nhưng vì mới dấn chân và giang hồ chưa lâu nên kinh nghiệm còn ít, khi gặp phải cường địch rất dễ bị thiệt thòi. Ta biết một vài nhân vật đủ khả năng uy hiếp được người, người đầu tiên trong số chúng là Thiết Hải Đường...

Khấu Anh Kiệt gật đầu tỏ ý tán thành chăm chú lắng nghe.

Thành Ngọc Sương lại nói:

– Ta hiểu rõ Thiết Hải Đường còn hơn người nhiều. Không những hắn có võ học tinh thâm mà còn cơ trí hơn người. Theo ta được biết, Thiết Hải Đường

đang ôm hoài vọng bá chủ thiên hạ võ lâm cả hắc bạch lưỡng đạo nên đang lao tâm khổ tứ luyện một số loại võ công tuyệt thế. Nhưng vì chưa đạt được thành tựu nên điều này còn có thể đề phòng. Điều đáng sợ nhất là hắc sắc sắc đâm dao vào lưng người với bộ mặt tươi cười khiến người ta không thể đề phòng...

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nghĩ thầm:

– Chỉ cần gặp hắc, song phương lập tức xảy ra động thủ, làm sao hắc còn lừa ta được chứ?

Nghĩ đoạn bèn nói:

– Việc này thì tiền bối có thể yên tâm. Đối với con người này, vẫn bối luôn luôn cảnh giác, không dễ xảy ra sơ suất đâu.

Thành Ngọc Sương gật đầu nói:

– Thực tình ta hy vọng song phương có thể hòa giải, tuy biết rằng sự thù địch của người đối với Thiết Hải Đường quá sâu, không dễ dàng hóa giải được. Ngoài hắc ra còn có ba người khác cần lưu ý.

Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Chẳng lẽ ba người đó có mối quan hệ nào đó với Thiết Hải Đường?

– Theo ta nhận định thì ít nhiều họ đều có mối quan hệ. Và Thiết Hải Đường đang cố sức lôi kéo họ đứng về phía hắc. Nếu hắc làm được việc đó thì Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh sẽ biến nguy thành an, vững vàng như núi Thái Sơn, trong khắp giang hồ không ai làm gì được nữa.

Khấu Anh Kiệt không nên được tò mò hỏi:

– Chúng là ai mà lợi hại đến thế?

Thành Ngọc Sương đáp:

– Một người ở Miêu Cương hiệu xưng Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng, người thứ hai là Hắc Bào Khách Biên Chấn...

Khấu Anh Kiệt nói:

– Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng thì có nghe nói qua, còn Hắc Bào Khách Biên Chấn thì vẫn bối chưa nghe nhắc tới bao giờ...

Thành Ngọc Sương nói:

– Hắc vốn là một tên đại cường đạo không biết vì sao lại chạy ra Nam hải nên nhiều năm bắt tích ở Trung nguyên.

Bà ta dừng lại một chút rồi lại tiếp:

– Ngoài hai người này ra, hiện giờ trên khắp võ lâm Thiết Hải Đường chỉ nể sợ có một nhân vật...

Khấu Anh Kiệt buột miệng hỏi:

– Ai vậy?

– Chính là sư phụ của Thẩm Ngao Sương, kẻ mà không vừa hạ thủ lưu tình.

– Khô Trúc am chủ.

Thành Ngọc Sương gật đầu:

– Không sai.

Khấu Anh Kiệt nhíu mày hỏi:

– Nghe nói Khô Trúc am chủ mắc phải một chứng quái bệnh, ba mươi năm qua không lộ mặt trên giang hồ, chẳng lẽ bây giờ cuối đời lại còn bị Thiết Hải Đường lôi kéo vào chuyện thị phi này nữa hay sao?

Thành Ngọc Sương đáp:

– Nghĩ như vậy cũng đúng. Nhưng với danh nghĩa sư đồ, nếu Thẩm Ngao Sương tích cực tác động thì điều đó rất có khả năng. Đó cũng chính là một nguyên nhân làm ta kiên quyết không để người hạ thủ tuyệt tình đối với thị.

Khấu Anh Kiệt nhớ lại câu nói ngao ngễ của Thẩm Ngao Sương trước lúc bỏ đi, hiển nhiên thị cậy thế của lão ni cô đó nên không sợ.

Chỉ riêng một Thiết Hải Đường đã làm cho chàng đủ đau đầu lo đối phó còn sợ chưa nổi, nay lại thêm ba kẻ kinh địch thì sao chẳng khiến chàng phải kinh tâm?

Nghĩ tới đó, khuôn mặt tuấn tú của chàng trầm trọng hẳn đi.

Thành Ngọc Sương nói tiếp:

— Ba nhân vật đó, theo chỗ ta biết thì đó là những người lợi hại bậc nhất võ lâm hiện nay, và cũng chỉ ba người đó mới đủ khả năng uy hiếp được người. Khô Trúc am chủ và Hắc Bào Khách Biên Chấn thì còn chưa rõ có thái độ thế nào với Thiết Hải Đường nhưng Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng thì dường như đã bị hấn lòi kéo được. Có tin rằng Lê Thiết Hoàng đã trở thành quý khách của Phong Lôi Bảo ở Kim sa rồi.

Khấu Anh Kiệt nói:

— Văn bối có nghe nói đến điều này và việc đối đầu với Lê Thiết Hoàng đã là điều không tránh khỏi.

Thành Ngọc Sương hỏi:

— Vì sao thế?

— Vì hai tên đồ đệ của lão là Nộ giang song đồng đều bị thương dưới tay văn bối, Lê Thiết Hoàng tất không bỏ qua chuyện này.

Thành Ngọc Sương thở dài nói:

— Nếu vậy thì mâu thuẫn đã phát sinh, người mới đạp chân vào giang hồ đã kết oán với cường địch như thế là điều rất bất lợi.

Khấu Anh Kiệt tỏ ra kiên quyết:

— Văn bối chỉ biết trừng trị kẻ ác, không quan tâm đến chuyện thành bại riêng mình.

Thành Ngọc Sương chép miệng:

— Thôi được. Đêm đã khuya rồi, ta cần phải về. Nhưng trước khi đi còn muốn hỏi người một việc.

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói:

— Xin tiền bối cứ hỏi.

Giọng Thành Ngọc Sương chợt trở nên nghiêm nghị:

— Người cũng biết rằng Quách Thái Linh là con ruột của ta. Mặc dù cho đến bây giờ nó vẫn chưa thừa nhận sự thực nhưng ta vẫn bí mật quan tâm đến nó...

Nghe nhắc đến Quách Thái Linh về mặt của Khấu Anh Kiệt cũng trở nên nghiêm trang, thậm chí còn có vẻ nặng nề.

Cứ mỗi lần có ai đề cập đến tiểu sư muội, chàng đều thấy lòng mình rất căng thẳng, trĩu nặng và thật khó giải thích.

Chàng không thể phủ nhận tình cảm của mình đối với Quách Thái Linh nhưng qua nhiều nổi跌宕 cay mà chàng đã nếm trải đến nay sự yếu nhược ngày trước đã mất đi, trái tim biến thành kiên cường, thậm chí lạnh lùng.

Thành Ngọc Sương không rời mắt khỏi Khấu Anh Kiệt nói tiếp:

— Chẳng cần người nói nhiều, ta cũng biết rõ tình cảm và suy nghĩ của người.

Chỉ không hiểu vì sao người lại mất đi sự tự tin mà giấu kín tình cảm thực của mình như vậy?

Khấu Anh Kiệt quần bách nói:

— Văn bối... không hiểu tiền bối đang nói gì?

— Người đừng giả bộ nữa. Trước đây ta cũng không biết. Nhưng sau khi biết rõ nội tình, ta liền quyết định đến gặp người.

Khấu Anh Kiệt không nói, cúi nhìn xuống đất, nhưng vẫn lắng nghe từng lời của đối phương.

Thành Ngọc Sương nói tiếp:

— Như người đã biết, trước đây nó bướng bỉnh thế nào, thế mà nay lại thay đổi hẳn, trở nên thâm hại như thế...

Giọng bà ta đột nhiên ghen lại:

– Thực ra... ta không có quyền quan tâm đến nó, vì ta không xứng đáng là một người mẹ...

Tuy không nhìn nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn biết rằng bà ta đang rơi lệ. Chàng không nén được ngược lên nói:

– Tiền bối. Cô ấy...

Thành Ngọc Sương chột nhìn chàng ngắt lời:

– Người mà nó cần là người.

Khấu Anh Kiệt lại cúi đầu, luồn tay vào mái tóc vò nhàu đi, một lúc sau mới khàn giọng nói:

– Việc đó... đã quá muộn rồi.

Thành Ngọc Sương cướp lời:

– Chưa muộn đâu. Chỉ có người đánh chuông mới nhận ra giá trị của nó.

Truyền nhân của Quách Bạch Vân thì không thể là người nhu nhược. Ngay cả trong tình yêu cũng không nên tỏ ra mình là kẻ yếu. Hơn nữa người trút trách nhiệm nặng nề quá sức vào vai một người bằng hữu, thái độ đó là thiếu trách nhiệm.

Khấu Anh Kiệt cười khổ nói:

– Thì ra... mọi việc tiền bối đều biết cả...

– Thậm chí còn biết nhiều hơn cả người nữa. Người hãy nhớ rằng sự phụ người để lại cho người không chỉ là võ công kiệt xuất mà điều trọng yếu hơn chính là giao phó cho người cả ái nữ của ông ta.

Khấu Anh Kiệt kinh dị hỏi:

– Làm sao... tiền bối biết được việc đó?

Thành Ngọc Sương thân nhiên đáp:

– Đương nhiên ta biết. Có người cho ta biết tất cả những bí mật của người.

Khấu Anh Kiệt buột miệng hỏi:

– Ai vậy?

– Người bằng hữu rất tốt của người.

– Trác Minh Quân?

– Chính hắn.

Khấu Anh Kiệt ngờ vực nhìn bà ta hỏi:

– Huỳnh ấy là...

Thành Ngọc Sương cướp lời:

– Nó là ái đồ của ta.

Khấu Anh Kiệt à lên một tiếng nói:

– Thì ra là thế.

Chàng bước lên một bước quỳ xuống trước mặt Thành Ngọc Sương cung kính hành lễ.

Thành Ngọc Sương nhú mày hỏi:

– Người sao thế?

Khấu Anh Kiệt đáp:

– Quân Minh với văn bối đã thề kết nghĩa huynh đệ, tình nghĩa anh ấy với văn bối nặng tựa non. Nay biết lão nhân gia là ân sư của Quân Minh, tất văn

bối cũng coi như sự phụ của mình. Sau này nếu lão nhân gia có gì sai bảo, đệ tử xin nguyện hết sức khuyên mãi, dù xông vào biển giáo rừng gươm cũng quyết không từ.

Nói xong lạy ba lạy.

Thành Ngọc Sương cảm động đến rơi lệ nói:

— Chẳng trách nào Quách Bạch Vân trọng thị và ưu ái người đến thế. Quân Minh cũng hết lòng yêu quý người. Ta càng hiểu thêm vì sao Thái Linh vốn bướng bỉnh cao ngạo cũng vì người mà ôm mối tình si...

Bà kéo Khấu Anh Kiệt đứng lên thở dài nói:

— Nay võ công của người đã đủ sức tranh thắng phụ với Thiết Hải Đường.

Nhưng Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh người đông thế mạnh, nếu lôi kéo thêm được ba người mà ta vừa nói thì thế lực càng lớn, lúc đó dù có ta tương trợ cũng chưa chắc thắng nổi chúng. Vì thế ta mong người phải hết sức đề phòng.

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

— Đệ tử xin khắc ghi lời tiên bối.

Thành Ngọc Sương hỏi:

— Hiện giờ người đã có dự định gì?

— Nếu được tiền bối giúp sức, lòng tự tin của đệ tử sẽ tăng thêm rất nhiều.

Hiện giờ tình hình Bạch Mã sơn trang đã tạm yên, chỉ là...

Thành Ngọc Sương ngắt lời:

— Không nếu gì cả. Đó là điều mà ta có thể khẳng định. Người ta nói rằng không nể mặt tăng cũng nể mặt phật. Vì ái nữ Thái Linh, ta không thể khoan tay bàng quan được, đó là trách nhiệm cuối cùng của ta, bất chấp nó có tán thành hay không.

Khấu Anh Kiệt cười khổ nói:

— Hiện giờ chưa biết tiểu sư muội ở đâu. Với bản tính bướng bỉnh và kiên cường như thế, đệ tử sợ rằng cô ấy dám một mình lao thân vào nơi nguy hiểm nhất để báo thù. Vì thế đệ tử định rằng...

Thành Ngọc Sương cười nói:

— Ta hiểu ý người. Nhưng chừng như người vẫn còn điều gì chưa yên tâm.

Chẳng lẽ người còn lo cho Bạch Mã sơn trang?

Khấu Anh Kiệt gật đầu:

— Quả tình đệ tử vẫn còn có điều lo lắng. Tiền bối có biết đại sư huynh của đệ tử là Ô Đại Dã không?

— Đương nhiên là biết. Hẳn có chuyện gì người nói xem.

— Đại sư huynh chỉ nghĩ tới bản thân mà bất chấp đến sự nhục vinh của cả sư môn, cấu kết với địch bán tổ cầu vinh. Xét về tội thì đáng chết trăm lần. Chỉ là đệ tử niệm tình sư huynh đệ đồng môn nên không nỡ hạ thủ tuyệt tình. Hiện giờ đại sư huynh còn sợ võ công của đệ tử nên không dám làm gì. Nhưng sợ rằng khi đệ tử rời khỏi đây, không chừng y lại trở mặt, vì thế đệ tử còn chưa yên tâm...

Thành Ngọc Sương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

— Người lo nghĩ như thế là phải. Việc này tạm thời người cứ giao cho ta.

Trước đây ta không muốn dính líu đến nội vụ của Bạch Mã sơn trang nhưng bây giờ việc đã thế này, ta đành phải ở lại thêm mấy ngày nữa.

Khấu Anh Kiệt nghe vậy cả mừng nói:

— Được tiền bối tương trợ cho việc này, đệ tử rất yên tâm. Ngay từ ngày mai đã có thể...

Chàng nói chưa xong câu bỗng ngừng bật đi mặt hơi biến đi.

Thành Ngọc Sương cũng nhận ra có sự bất thường, đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt.

Qua ánh mắt, hai người lập tức hiểu ra ý tứ của nhau.

o O o Một cơn gió thổi qua làm cỏ cây lay động.

Một nhân ảnh lờ mờ giữa làn gió nhẹ đó đã xuất hiện cách ngôi thạch đình không xa. Mặc dù người này thân thủ phi phàm, không gây nên một tiếng động nhỏ nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn phát hiện ra.

Sau khi luyện thành mười một chữ khẩu quyết trong võ công thượng thượng của Quách Bạch Vân, các giác quan của chàng vô cùng tinh nhạy, đừng nói lúc đó có ánh trăng mà cho dù trong bóng đêm, chàng có thể phát hiện được người đứng im cách mình cả mười trượng.

Thấy người kia, chàng vẫn cứ làm như không hề hay biết, chỉ im lặng cười thầm, miệng lẩm bẩm như nói một mình:

– Bạch Mã sơn trang năm xưa uy danh lừng khắp giang hồ, nào ngờ sau khi ân sư tạ thế, tình cảnh lại trở nên bi đát tới mức này, đến cả người ngoài chẳng liên quan gì cũng sinh lòng tham lam nuôi dã tâm chiếm đoạt cơ nghiệp. Xem ra cần phải dốc sức tận lực để chỉnh trang lại tình trạng này mới được.

Đương nhiên Thành Ngọc Sương cũng đã phát hiện ra người vừa xuất hiện, nhưng bà ta lại hoài nghi đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt không biết chàng nói ra câu đó là vì đã phát hiện ra đối phương hay chỉ nói bằng quơ?

Giữa lúc Thành Ngọc Sương còn bán tín bán nghi thì chợt nghe người kia cất giọng khàn khàn nói:

– Tiểu tử người xem ra còn có chút thức thời đấy. Bạch Mã sơn trang đã không đủ sức để tự bảo vệ lấy cơ nghiệp của tiền nhân thì việc giao cho chủ khác có năng lực hơn tiếp quản là điều rất hợp lẽ, có gì đáng than vãn chứ? Còn như người mà muốn xoay chuyển lại tình hình thì đừng nói mộng.

Tiếp đó là một tràng cười thâm trầm và độc địa.

Người này dùng công phu Tụ khí thành phong, làm cho tràng cười tạo thành một cơn gió tán ra xung quanh khiến lá cây rung lên xào xạc.

Tuy biết rằng đối phương đã luyện thành công phu đó tất không phải là nhân vật tầm thường nhưng Khấu Anh Kiệt hiểu rằng khi hắn đã dám nói ra câu cuồng ngạo như vậy, hiển nhiên phải có bản lĩnh quá người nên không chút ngạc nhiên.

Thành Ngọc Sương thấp giọng bảo chàng:

– Thực là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Hôm nay ta đến đây thật đúng lúc, nhưng chỉ là được chứng kiến một cuộc diễn trò mà thôi. Đây là việc của Bạch Mã sơn trang các người, lão thân không tiện nhúng tay vào. Người thấy làm sao cho phải thì làm.

Khấu Anh Kiệt cười đáp:

– Đệ tử chính đang muốn thỉnh giáo vị cao nhân này.

Người kia cười hắc hắc nói:

– Xem ra tiểu tử người khẩu khí thật không nhỏ. Nhưng nếu chủ nhân đã tình nguyện như vậy thì khách không mời là ta đây không thể cự tuyệt.

Thanh âm phát ra từ hướng chính diện.

Chẳng phải Thành Ngọc Sương và Khấu Anh Kiệt không biết, nhưng vì ngay khi người kia xuất hiện, hai người không thềm nhìn sang phía hắn lần nào, nay nghe câu này mới cùng quay lại.

Người kia nói xong cũng từ một góc tối bước ra.

Dưới ánh trăng hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm cùng nhận rõ đó là một tên hán tử gầy gò như bộ xương khô, tuổi chừng bốn lăm bốn sáu, mắt hõm sâu như mắt cú vọ, lưỡng quyền nhô cao làm cho bộ mặt càng choắt lại.

Tên hán tử đội mũ chóp nhọn, chiếc hắc trường bào chỉ dài tới đầu gối để lộ cả đôi ống quần, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Khấu Anh Kiệt lên tiếng:

– Đêm khuya đến đây, chắc các hạ có việc gì vô cùng quan trọng. Trước hết xin cho biết quý tính đại danh.

Hắc y hán tử nhếch một bên nếp biếu lộ mấy tiếng cười rất quái dị rồi mới trả lời bằng giọng khàn khàn:

– Ta thấy chẳng cần thiết phải kê danh báo tính...

Khấu Anh Kiệt bình thản gật đầu nói:

– Thế cũng được, xin cho biết mục đích.

– Có người nhờ ra đến tra xét tình hình ở Bạch Mã sơn trang có gì biến đổi không chứ không có ác ý gì.

Khấu Anh Kiệt à một tiếng lại hỏi:

– Người nhờ các hạ đến dò xét tình hình là ai vậy?

Hắc y hán tử bước lên hai bước lắc đầu đáp:

– Người không cần... biết đó là ai.

Giọng hán tử vừa khàn khàn vừa nói lắp nên rất khó nghe.

Khấu Anh Kiệt biết hán tử đến đây với ý đồ chẳng tốt lành gì, lại nghe giọng nói đó càng thêm ác cảm, đành giọng nói:

– Các hạ tự cho mình quyền tùy ý vào ra Bạch Mã sơn trang lúc nào cũng được, đương nhiên thân thủ rất siêu phàm. Nhưng người quang minh chính đại chẳng ai làm điều mờ ám. Đã có bản lĩnh hơn người mà làm chuyện lén lút tất chẳng được ai nể trọng. Bạch mã môn tuy mến khách nhưng không hoan nghênh đối với hạng khách không mời, lại manh tâm bất thiện đâu.

Dứt lời phi thân ra khỏi đình tới trước mặt đối phương.

Tuy chàng không xuất thủ nhưng hắc y nhân cảm thấy một luồng kinh lực rất mạnh ập tới làm hán tử không gượng nổi bị đẩy bật lui tới bảy tám thước.

Thành Ngọc Sương vốn là một cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, kiến văn quảng bác nên hiểu ngay rằng kinh lực đó là công phu Dĩ khí hộ thể do Khấu Anh Kiệt tự vận chân khí hộ thân bức ra mà thôi.

Trước kinh địch chưa biết rõ công lực cao thấp thế nào, bất cứ ai cũng vận khí hộ thân. Nhưng Khấu Anh Kiệt luyện được tới cảnh giới này, tuy hộ thân nhưng lại đẩy lùi đối phương tới mấy bước, đủ thấy nội nguyên cao cường tới mức nào.

Thành Ngọc Sương xưa nay vẫn tự nhận mình võ công cái thế, nhưng thấy Khấu Anh Kiệt vừa lộ ra chút bản lĩnh đã chấn động tâm thần, tự thẹn mình không bằng.

Đôi mắt sâu hoắm của Hắc y nhân chớp liên mấy cái đầy vẻ ngạc nhiên nhìn Khấu Anh Kiệt nói:

– Thân thủ khá lắm. Không ngờ sau khi Quách lão đầu chết rồi mà Bạch Mã sơn trang còn có nhân vật kiệt xuất thế này. Xác thực ta không ngờ trước chuyện lạ đó. Tiểu tử, người mau báo danh tính cho nhị gia xem.

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng đáp:

– Người không xứng hỏi. Bạch Mã sơn trang không cho phép ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Hôm nay bốn nhân buộc người phải tỏ rõ hành tích xem người là kẻ nào và bản lĩnh cao cường tới đâu mà dám coi thường người của Bạch Mã sơn trang.

Hắc y nhân vốn cậy mình có võ công kỳ ảo, kiếm thuật tinh diệu, mười mấy năm trước từng là nhân vật rất có danh trong giang hồ.

Hơn nữa dù sao thì thiếu niên trước mặt hán tử cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt hán tử có coi vào đâu?

Nghe xong, mặt hán tử chợt hiện sát cơ, chiếu đôi luồng mắt đỏ đờng đọc như hai đốm lửa nhìn chàng quát:

– Hạng hậu nhân văn bối không biết trời cao đất dày là gì kia. hôm nay nhị gia sẽ cho người biết thế nào là lợi hại, để lần sau chừa cái thói vô lễ với bậc trưởng bối đi.

Nói xong hán tử vừa rùng mình vừa di chuyển trong một vòng tròn chừng ba bốn thước, lập tức vang lên tiếng xương cốt kêu lách cách như hàng chục đốt xương bị gãy.

Tất cả chỉ diễn ra trong một chốc, sau đó hắc y nhân dừng lại ở vị trí nhưng nhìn hán tử thay đổi giống như biến thành một người khác.

Bộ mặt gầy choắt, tái nhợt đi như thầy ma của hán tử bỗng bạnh ra, đỏ bừng, ngay cả thân thể hán tử cũng giống như mập hơn.

Khấu Anh Kiệt ngờ ngác nhìn hắc y nhân không hiểu đây là thứ võ công gì mà quái dị như vậy?

Chàng tự nhủ:

– Mình từng nghe nói có một loại khí công gọi là Hỗn nguyên nhất khí, có thể thay đổi thể trạng con người, không biết phải đây không? Nếu vậy thì người này chẳng phải tầm thường, không dễ đối phó đâu.

Còn Thành Ngọc Sương hình như đã nhận ra điều gì, từ trong thạch đình đứng lên xua tay nói:

– Khoan đã. Các người chớ vội động thủ.

Hắc y nhân nhìn xéo bà ta một cái, khinh khỉnh nói:

– Thế nào? Yêu nữ người cũng định chọc tay vào việc của chúng ta sao?

Trong giang hồ, Thành Ngọc Sương có thân phận không kém gì Quách Bạch Vân hơn nữa bản tính lại khắc nghiệt hơn nhiều, mấy chục năm nay các nhân vật trong cả hắc bạch lưỡng đạo đều nghe danh mà chẳng khiếp sợ?

Nay một hán tử chỉ mới bốn mươi mấy tuổi mà dám nói lời bất kính như vậy, sao bà ta chẳng nổi giận lôi đình?

Khấu Anh Kiệt tin rằng Hắc y nhân nhất định sẽ nhận được một bài học giáo huấn đích đáng.

Thế mà không ngờ nhân vật uy danh hiển hách, hi vọng bất thường kia lại người nổi giận, chỉ cất giọng lạnh lùng nói:

– Người có phải từ Nam Hải đến không?

Hắc y nhân hơi ngần người nhìn bà ta rồi gật đầu đáp:

– Không sai. Ngươi là ai?

Thành Ngọc Sương không trả lời mà còn hỏi tiếp:

– Có phải người ở Song Yến Phong không?

Hắc y nhân cũng không đáp, chăm chú nhìn vị nữ kiệt tuy tuổi đã ngoài sáu mươi nhưng trẻ trung và hấp dẫn như một thiếu phụ mới bốn mươi hỏi:

– Người là ai? Hỏi làm gì?

Thành Ngọc Sương vẫn kiên nhẫn nói:

– Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Hắc y nhân vẫn không rời mắt nhìn bà ta lắc đầu nói:

– Nhị gia không trả lời đâu.

Giọng hán biến thành lảng lơ:

– Tiểu nương tử. Xem ra nàng cũng có chút kiến thức đấy. Cứ chờ đó, sau khi nhị gia trừng trị tên tiểu bối vô lễ này xong sẽ tâm sự với nàng.

Thành Ngọc Sương tức giận quát lên:

– Thứ bại hoại chẳng biết sống chết kia. Với câu đó đáng lẽ lão thân đập nát thân người ra rồi. Còn may là tính ta không còn nóng nảy như hơn hai chục năm trước. Ngoài ra lão thân nghĩ tình Song Yến Phong xưa nay không có xích mích gì với võ lâm Trung nguyên nên có ý định hòa giải chuyện này. Nào ngờ loại súc sinh người dám buông lời hỗn láo. Đã vậy hãy để cho lớp tuấn kiệt của Bạch mã môn dạy cho người biết thế nào là lễ độ.

Nói xong ngồi xuống không muốn tham gia và nữa.

Hắc y nhân hừ một tiếng nói:

– Hừ. Để nhị gia thử xem lớp tuấn kiệt của Bạch Mã môn có chút cân lượng gì.

Lời chưa dứt đã đưa tay phát thẳng tới mặt Khấu Anh Kiệt.

Một luồng kinh khí cực mạnh nổi lên cuộn cuộn bay tới cuộn lấy cả người chàng.

Tuy trong mấy năm qua tiếp xúc với nhiều cao thủ võ lâm nhưng Khấu Anh Kiệt vẫn chưa thể được coi là người lão luyện giang hồ nên không nhận ra lai lịch của hắc y nhân, nhưng lần này thì chàng đã xác định được đây đúng là Hồn Nguyên Cang Khí.

Võ công trong thiên hạ tuy phân là nhiều chi khác nhau, nhưng nếu xét cho cùng thì hàng trăm chi ấy cũng chỉ quy về một tông, vô số các môn phái trong giang hồ có võ học riêng của mình nhưng nếu người có võ học uyên thâm, hiểu tận căn cơ thì trong hàng trăm hàng ngàn thứ võ công ấy có thể quy về một vài gốc rễ của nó.

Người học võ đến trình độ thượng thừa, lại có trí tuệ xuất chúng thì khi đạt tới một giới hạn nào đó đã không còn quan tâm đến võ học của các môn phái nữa, chỉ nhận ra đó là thủ pháp khác nhau để biểu thị cùng một thứ võ công mà thôi.

Đó gọi là Thủ đồ đồng quy.

Bây giờ Khấu Anh Kiệt đã nhận ra lộ số võ công của hắc y nhân, tự nhiên nghĩ được ngay cách đối phó.

Tuy kinh khí của hắc y nhân phát ra rất mạnh nhưng đã thấm vào đâu so với Phong Trụ Công mà chàng đã luyện này xưa?

Giữa cuồng phong làm cây cỏ ngã nghiêng, Khấu Anh Kiệt vẫn đứng trơ trờ như trụ đá, chỉ có tà áo tung bay phấp phật.

Hắc y nhân đứng ngẩn người ra rồi bất chợt hét to một tiếng nghiêng răng lao vào, giương tay trái dài lòng không với năm ngón tay khô quắt như chân gà và bộ móng sắc như vuốt hổ chộp vào vai phải đối phương.

Khấu Anh Kiệt dùng một thế trong Ngự Long Bách Biến nhẹ nhàng tránh đi.

Hai chiêu thất thủ, hắc y nhân lòng thầm kinh hãi, không ngờ thiếu niên này có thân thủ cao cường đến vậy.

Hắn lướt người ra xa hơn trượng quay lại giương mắt nhìn Khấu Anh Kiệt một lúc rồi chùng thấp người xuống, hai tay quay mấy vòng, tiếp tục phát ra cương khí.

Bất chấp gió rít ào ào, chàng từng bước tiến lại gần đối phương, cũng bức xạ khí công cự địch.

Hai tay hắc y nhân càng múa loạn hơn trước, tuy vật vẫn không giữ vững được buộc phải lùi lại, mặt đỏ gay rồi biến thành tái xám, bụng trương lên, vẻ mặt trông rất thống khổ, đôi mắt ti hí lồi hẳn ra.

Khấu Anh Kiệt vẫn từng bước một bước tới gần.

Hắc y nhân khó nhọc thốt lên:

– Tiểu tử... người...

Chỉ nói được ba tiếng, hắn há to miệng thở hồng hộc.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt nói:

– Các hạ biết thế nào là khổ đau rồi chứ? Nhưng chưa hết đâu. Phía trước còn nhiều trò hấp dẫn nữa kia.

Nói xong lại bước thêm một bước.

Hắc y nhân cố sức đứng nguyên một chỗ không lùi nữa nhưng người cứ oằn ngược ra phía sau.

Khấu Anh Kiệt chưa xuất chiêu nào để giao chiến với đối phương mà chỉ phát ra kinh khí chống lại Hồn Nguyên Khí Công nhưng qua chừng đó cũng đủ thấy chàng đang thắng thế trong cuộc đấu nội lực.

Hắc y nhân tuy đã dốc hết công lực nhưng vẫn không duy trì được lâu, cuối cùng ngã ngửa ra.

Nếu xét về cuộc đấu nội lực thì hắc y nhân đã thua nhưng hắn còn chưa cam tâm chịu bại.

Khi đang ngã ngửa ra, hắn bật ngược lại như một mũi tên lao thẳng tới Khấu Anh Kiệt, tay phải đánh vào yết hầu chàng, tay trái nhắm vào ngực, lại còn tung cước đá vào tiểu phúc...

Chiêu phản kích của hắc y nhân cực kỳ thần tốc và bất ngờ, dù người ta phản ứng nhanh nhạy bao nhiêu cũng khó mà đối phó nổi.

Đó chính là chiêu Bại trung thủ thắng.

Khấu Anh Kiệt đành phải ngã ngửa ra sau tránh hữu chưởng của đối phương đánh tới cổ họng mình.

Nên nhớ hắc y nhân phát ra ba chiêu liên hoàn không chế cả ba bộ phận thượng, trung, hạ chỉ trước sau khoảnh khắc, chiêu nào cũng hàm chứa sát thủ, chỉ trúng một chiêu một cước cũng đủ táng thân.

Mất thấy rõ Khấu Anh Kiệt may lắm chỉ tránh được một chiêu chứ làm sao tránh được cả ba?

Nhìn thấy thế Thành Ngọc Sương đang ngồi trong thạch đình cũng thấy lòng rung động, không tự chủ đứng bật lên.

Tuyệt chiêu thường chỉ nảy sinh trong tuyệt cảnh. Và đó mới là điều huyền diệu của võ học tối cao.

Hắc y nhân tin chắc mười mươi vào chiến thắng.

Tiểu tử kia đã hoàn toàn ở thế hạ phong, người đã ngã, không thể thi triển được kinh công tránh chiêu khác gì cá nằm trên thớt chờ lưỡi dao bổ xuống?

Bây giờ chỉ cần một chưởng đánh thẳng tới ngực hoặc một cước đá vào hạ bộ, có nhẹ chăng nạn nhân cũng trở thành tàn phế.

Nhưng trong thiên hạ có bao điều trái với dự liệu của người đời?

Mắt thấy mình sắp đắc thủ, hắc y nhân bụng mừng rơn, chương cước cùng nhằm chuẩn mục tiêu công xuống...

Nào ngờ cả cước lẫn chương còn cách người Khấu Anh Kiệt chừng hơn một thước, hắc bổng cảm thấy một luồng nhiệt cực kỳ mạnh truyền tới làm chân tay hắc tề đi, toàn thân như mất hết sức lực.

Hắc y nhân chỉ kịp thoáng nghĩ nhanh:

– Nguy rồi.

Nhưng lúc đó tay chân đã phát tê, không còn linh hoạt nữa.

Mà cho dù chân tay vẫn hoạt động bình thường với khoảng cách chưa đầy thước, hắc lại dụng toàn lực đánh xuống thì cũng không sao thu chiêu về kịp.

Bình bình.

Chương, cước của hắc y nhân đánh vào mục tiêu vang lên bình bình như hai tiếng trống, nhưng hắc chỉ còn có một hai thành lực đạo.

Chẳng những với lực đó, hắc y nhân không làm gì được Khấu Anh Kiệt mà thân thể hắc lại bị bật ngược lên không bắn đi như quả cầu rơi phệt đất xuống đất cách đó tới hai trượng.

Cú rơi không nhẹ chút nào.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, hắc có bao giờ chịu nhục như thế?

Lòng tức giận bùng lên làm hắc y nhân tối tăm đầu óc quên cả tính toán lợi hại, quên cả sự si nhục.

Hắc gầm lên một tiếng, nghiêng răng bật người lên lao vào người Khấu Anh Kiệt trí mạng lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Oán cừu nan giải

Nhưng hắc y nhân vừa rời khỏi mặt đất liền bị một luồng chấn lực đánh bật trở lại ngã ngửa ra.

Khi hắc kịp định thần lại thì đã thấy Khấu Anh Kiệt đứng sừng sững ngay trước mặt, một chân giẫm lên ngực hắc.

Tâm khảm huyết bị áp lực làm đau nhói, hắc y nhân mơ to mắt kinh hoàng và bất lực nhìn đối phương.

Đừng nói là chưa bao giờ bị gục ngã thảm hại như thế, đến hàng chục năm luyện cang khí hộ thân nay bỗng tiêu biến bởi một chiêu của tiểu tử còn chưa ráo máu đầu thử hỏi làm sao hắc không kinh sợ?

Sự hung hăng biến mất không còn chút dấu vết, trên bộ mặt loắt choắt của hắc y nhân chỉ còn sự đau đớn và nỗi kinh hoàng.

Hắc run giọng nói:

– Xin hiệp sĩ... hạ thủ lưu tình.

Khấu Anh Kiệt lạnh lùng nói:

– Cuồng đồ to gan dám ngang nhiên xông vào trang viện khi hiệp người, không thể tha được.

Nói xong dụng lực ấn xuống.

Hắc y nhân rên lên một tiếng, nhắm mắt lại.

– Khoan đã.

Sau tiếng quát, một nhân ảnh lướt tới gần.

Đó là Thành Ngọc Sương.

Khấu Anh Kiệt thu chân lại.

Bất ngờ được cứu tỉnh, hắc y nhân vội vàng mở mắt ra ngồi dậy.

Khấu Anh Kiệt hỏi:

– Chẳng lẽ tiền bối muốn tha mạng cho hạng do dám vô si này?

Thành Ngọc Sương nháy mắt ra hiệu cho chàng rồi nói:

– Người này trước đây đã nói rõ là không có ác ý với Bạch Mã sơn trang, vậy không nên làm khó cho y nữa.

Khấu Anh Kiệt biết Thành Ngọc Sương ngăn cản mình là có nguyên nhân nên không phản kháng, nhìn hắc y nhân nói:

– Nể mặt vì tiền bối này, ta tạm gửi cáo mạng người lại đó. Nếu lần sau còn cuồng ngông thì đừng trách ta độc ác.

Dứt lời đưa tay phải hư không chộp tới ngực đối phương.

Hắc y nhân cảm thấy một cổ lực đạo dựng đứng dậy rồi đẩy ngược lại làm hắn không tự chủ được, loạng choạng lùi lại ba bốn bước mới đứng trầm ổn, nhưng ngực đau nhói, há miệng phun ra một bãi máu tươi.

Thành Ngọc Sương thấy vậy kinh hãi quát lên:

– Người còn đứng ngậy ra đó làm gì? Muốn chết hay sao?

Hắc y nhân nghe quát mới sực tỉnh, vội lao đầu chạy xa tới hai trượng mới dừng lại đưa tay chùi máu dính trên mép.

Cảm thấy đã an toàn, hắc y nhân hít sâu vào một hơi, cơn giận đã bốc lên đầy đầu, hắn chỉ mặt Khấu Anh Kiệt nói:

– Tiểu bối. Mau báo danh tính ra. Nhị gia không quên được người đâu.

Khấu Anh Kiệt không chút do dự nói ngay tên mình.

Hắc y nhân lăm bằm đọc lại mấy lần:

– Khấu Anh Kiệt... Khấu Anh Kiệt...

Sau đó rền giọng:

– Tên họ Khấu kia, đêm nay cứ cho là người lợi hại. Nhưng đánh người một chưởng thì phải phòng người một cước. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ còn gặp nhau. Lúc đó lão phu sẽ bắt người trả cả vốn lẫn lời.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt đáp:

– Khấu mỗ sẵn sàng hầu giáo bất cứ lúc nào. Chỉ là lão huynh có còn khả năng thực hiện được lời hứa của mình hay không, đó là điều rất đáng nghi.

Hắc y nhân định nói gì nhưng đột nhiên mặt biến sắc, mở to mắt kinh hoàng nhìn Khấu Anh Kiệt run giọng hỏi:

– Tiểu bối. Người đã làm gì ta?

Khấu Anh Kiệt cười đáp:

– Không có gì. Chỉ chút công phu Ngũ Hành Chân Khí đã thương tí phé mà thôi. Lão huynh hãy nhớ kỹ rằng muốn giữ được tính mạng thì đừng quá nổi giận, nhất là đừng động thủ. Nếu không ngũ hành sẽ bị phân tán thoát ra ngoài, lúc đó thì dù có Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng không cứu nổi tính mạng người đâu.

Hắc y nhân nghe nói toát mồ hôi.

Hắn nghiêng răng nhìn Khấu Anh Kiệt nhưng nghĩ đến câu ngũ hành phân tán thoát ra ngoài đành nuốt giận vào lòng.

Vừa rồi khi vận công kiểm tra thấy trong người đối khác, hắn biết đối phương đã dùng thủ thuật không chế.

Tuy không biết Ngũ Hành Chân Khí là thứ công phu gì, nhưng thà tin là có còn hơn ngờ rằng không, huống nữa rõ ràng hắn đã bị nội thương, đâu dám vọng động làm trái lời cảnh báo của đối phương?

Tuy vậy vẫn gượng nói thêm một câu:

– Tiểu bối. Lão phu không báo được mối thù này thế sẽ không làm người.

Hãy chờ đó mà xem.

Nói xong quay người bỏ đi.

Thành Ngọc Sương bỗng quát lên:

– Biên lão nhị. Đứng lại đã.

Hắc y nhân quay người ngạc nhiên hỏi:

– Người là ai? Làm sao biết họ lão phu?

Thành Ngọc Sương đáp:

– Ta không những biết danh hiệu người là Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên Uy mà còn biết rõ cả xuất thân lai lịch của người.

Hắc y nhân vừa được gọi là Biên Uy hấp háy đôi mắt cú nhìn Thành Ngọc Sương miệng lẩm bẩm:

– Biên mỗ đã hơn hai mươi năm không đạp chân vào Trung thổ, làm sao mà bị yêu nữ kia biết được?

Thành Ngọc Sương quát lên:

– Câm miệng.

Vừa bị ném khỏ đau, Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên Uy nghe quát tưởng đối phương sắp xuất thủ, sợ hãi câm bặt.

Thành Ngọc Sương bước tới gần hấn lạnh giọng nói:

– Biên Uy. Người thật chẳng biết xấu tốt gì, dám vô lễ với lão thân.

Tuy bà ta không có bất cứ hành động gì nhưng Biên Uy chợt thấy một luồng cương khí đột nhập vào người, kinh hãi nhảy lùi.

Vốn là cao thủ luyện khí, hấn nhận ra ngay đó chính là Khí Cơ Nội Cang, một loại khí công thượng thừa mà hấn không luyện nổi Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên Uy ngờ người nhìn Thành Ngọc Sương bụng bảo dạ:

– Thì ra nữ nhân này cũng có võ công tuyệt thế, còn cao hơn mình nhiều.

Bởi hấn biết rõ người luyện được Khí Cơ Nội Cang trong giang hồ rất ít, có thể sát thương người vô ảnh, loại cao thủ như hấn phải bái phục xưng thần.

Còn may là Thành Ngọc Sương không có ý xuất thủ, chỉ cho đối phương biết chút lợi hại mà thôi, vừa phát cương khí đã thu lại ngay.

Bà lấy giọng điềm tĩnh nói:

– Biên lão nhị. Tuy ngươi không nói ra nhưng mục đích đến đây làm gì ta biết quá rõ. Bạch Mã sơn trang này có Khẩu thiếu chủ lãnh đạo, tuy trẻ tuổi nhưng thanh thế còn cao hơn cả Kim đại vương Quách lão năm xưa. Nếu lệnh huynh Hắc Bào Khách Biên Chấn có ý đồ thôn tính Bạch Mã sơn trang thì người nên khuyên hấn từ bỏ ngay ý đồ đó đi, nếu không sẽ hối hận không kịp đâu.

Biên Uy thấy đối phương biết rõ huynh đệ mình như vậy càng khiếp sợ hỏi:

– Biên mỗ có mắt mà không nhìn thấy Thái sơn, dám hỏi phương giá...

Thành Ngọc Sương đáp:

– Biên lão nhị chắc không nhớ được ta đâu. Nhưng lệnh huynh Biên Chấn đối với ta năm xưa còn có mối giao tình.

Lúc này Khẩu Anh Kiệt mới hiểu vì sao Thành Ngọc Sương ngăn cản không cho chàng hạ thủ đối với hắc y nhân này.

Nguyên bà ta đã biết hấn là nhị đệ của tên đại cao thủ số một trong hắc đạo Hắc Bào Khách Biên Chấn.

Chàng đã gây xung khắc với một cao thủ khác là Thanh Mao Thủ Lê Thiết Hoàng vô hình trung đẩy nhanh hấn về nhập với Thiết Hải Đường, nếu bây giờ lại hạ thủ đối với Biên Uy, Biên Chấn sẽ nhanh chóng liên kết với Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, tình thế của chàng sẽ khó khăn thêm gấp nhiều lần.

Đó chính là tôn chỉ:

oán thù nên cởi không nên buộc của bà ta.

Quả thật lúc này chàng đang thân đơn lực bạc, phải dốc hết sức mà vẫn lo không đối phó nổi với Thiết Hải Đường và Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh nay lại thêm một cường địch như Biên Chấn thì càng nguy hiểm.

Nghĩ thế chàng nhìn sang Thành Ngọc Sương bằng ánh mắt biết ơn.

Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu Biên Uy thấy Thành Ngọc Sương không chịu báo tính danh gặng hỏi:

– Gia huynh cũng như tại hạ, đã hai mươi năm không đặt chân vào Trung nguyên, vậy thử hỏi phương giá làm sao mà biết được?

– Người cứ về nói với lệnh huynh rằng năm xưa ở Lư Hoa Hà ta có dịp giúp y một tay là được.

Nghe câu đó, Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu Biên Uy trở mắt nhìn bà ta hồi lâu rồi đầy kinh ngạc hỏi:

– Chẳng lẽ... phương giá là... Ngọc Thủ Kim Hoa Thành Ngọc Sương nữ hiệp danh chấn võ lâm hơn hai mươi năm về trước?

Thành Ngọc Sương gật đầu:

– Chính là ta. không ngờ người vẫn còn nhớ tới trác hiệu của ta mà mấy chục năm nay trong giang hồ không ai nhắc tới nữa.

Biên Uy còn ngờ vực nhìn đối phương lúc nửa mới bước lên chấp tay cung kính hành lễ nói:

– Thì ra là Quách phu nhân nay vẫn mạnh khỏe. Năm xưa ở Lư Hoa Hà nếu không được phu nhân cứu giúp thì tính mạng gia huynh và hai tên đệ tử khó bảo toàn. Việc đó suốt hai chục năm qua gia huynh vẫn thường nhắc đến, khắc ghi ân đức không quên, hoài vọng có lúc báo đền. Biên Uy lúc ấy không có mặt cho đến sau này ở Ngũ Lý Pha gặp được hiền phu thế...

Hắn dừng lại một lúc, chợt đỏ mặt lên hổ thẹn thờ dài nói tiếp:

– Chỉ hận Biên Uy có mắt không trông, không nhận ra ân nhân, lại nói toàn những câu hồ đồ dễ đắc tội...

Thành Ngọc Sương xua tay nói:

– Chuyện đã qua đừng nhắc đến nữa. Hai mươi năm không phải là thời gian ngắn. Nếu hôm nay ta không chú ý quan sát thì cũng không nhận ra Biên lão nhị người đâu.

Biên Uy liếc nhìn Khấu Anh Kiệt nói:

– Giả như Quách phu nhân nhận ra sớm hơn thì chắc đã không phát sinh sự việc đáng tiếc hôm nay...

– Ta tin rằng Khấu thiếu chủ không dễ tâm đầu. Biên lão nhị đã nói thế, ta định hỏi vài câu.

Biên Uy liền chấp tay nói:

– Có việc gì xin phu nhân cứ hỏi, Biên mỡ biết tất không giấu giếm.

– Năm xưa sau khi xảy ra sự cố ở Lư hoa hà, lệnh huynh bỏ ra Nam hải nói không đặt chân vào Trung nguyên nữa, nhưng trong giang hồ lại có tin đồn lệnh huynh đã gây ra mấy sự kiện, không biết thực hư thế nào?

Biên Uy hỏi:

– Sự kiện gì?

Thành Ngọc Sương nói:

– Lôi đồn khá nhiều. Tỷ như năm năm trước xảy ra một vụ cướp lớn làm chấn động kinh đô. Tài sản mất đi không kể, có tới ba mươi bảy nạn nhân chết thảm.

Người ta nói rằng lệnh huynh đã gây ra vụ ấy, Biên lão nhị có biết không?

Biên Uy mặt biến sắc, nhưng chỉ lát sau trấn tĩnh lại cười đáp:

– Phu nhân đã hỏi tới, nếu Biên mỡ trả lời không biết thì chẳng ra gì...

Thành Ngọc Sương hỏi:

– Vậy là người thừa nhận?

– Không sai. Chính gia huynh đã làm việc đó. Người chết vì tiền, chìm chết vì hạt. Người ta không tham tài sản thì sống chỉ uống phí một đời.

Cả Thành Ngọc Sương và Khấu Anh Kiệt đều không ngờ Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu lại thừa nhận tội ác một cách sáng khoái như thế.

Đôi mày liễu của Thành Ngọc Sương nhướn lên, bà ta cố nén cơn phẫn hận, lạnh lùng nói:

– Ngươi thẳng thắn thừa nhận như vậy, đúng là có gan làm có gan chịu, không hổ danh là đại trượng phu nam tử hán. Nhưng ta chỉ hỏi thể thôi, bởi việc đó không can hệ gì đến ta. Còn đến việc Bạch Mã sơn trang, lệnh huynh đã biết thân phận ta, thế mà vẫn nuôi ý đồ cướp đoạt. Ngươi vừa nói lệnh huynh hy vọng có lúc báo đáp ân tình, vậy nên giải thích việc này thế nào đây?

Biên Uy chớp chớp đôi mắt cú vọ, chột hỏi:

– Huynh đệ chúng tôi tuy ở Đông Hải nhưng có nghe một chuyện có liên quan đến phu nhân, không biết thực hư thế nào?

Thành Ngọc Sương hỏi:

– Chuyện gì?

Biên Uy rào đón:

– Phu nhân đã hỏi thì Biên mạo muội đành thẳng thắn trình bày. Nếu có chỗ nào mạo phạm thì dám xin phu nhân tha lỗi.

– Người nói đi.

Biên Uy chấp tay nói:

– Ngu huynh đệ nghe nói rằng hai mươi năm trước, do một nguyên nhân nào đó, hiền phu thê chia lìa nhau, phu nhân bị buộc phải ra đi. Không biết lời đồn có đúng không?

Thành Ngọc Sương khẽ gật đầu đáp:

– Không sai.

Biên Uy hỏi tiếp:

– Ngu huynh đệ còn nghe thêm rằng Quách trang chủ vì quá hận thù mà giết chết phu nhân..

Tôi đó còn bổ sung thêm một câu:

– Hiện nhiên lời đồn này xem ra không chính xác, vì đến bây giờ phu nhân vẫn còn kháng kiện...

Sắc mặt Thành Ngọc Sương tái mét, ánh mắt lóe lên trong đêm tối như hai thỏi than nhìn rất đáng sợ.

Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu Biên Uy chợt thấy một cơn lạnh chạy dọc theo sống lưng không tự chủ được lùi lại hai bước.

Tuy nhiên Thành Ngọc Sương lại không có hành động gì.

Một lúc khá lâu, bà ta mới gật đầu nói:

– Không sai. Quả thật trong giang hồ có tin đồn như vậy. Không cần biết tin đó đúng sai thế nào nhưng việc ta bị giết hay không thì có liên quan gì đến huynh đệ các người và ý đồ xâm chiếm Bạch Mã sơn trang?

Từ đôi mắt sâu hoắm của Biên Uy ánh lên tia đắc ý nhưng hắn không nói gì.

Thành Ngọc Sương hỏi dồn:

– Sao người không trả lời ta?

Bây giờ Biên Uy mới nói:

– Gia huynh vốn ghi sâu ơn đức của phu nhân ngày đêm nghĩ đến báo ân nhưng trái lại đối với Quách Bạch Vân thì không có chút ân tình gì đáng nói. Hắn đã đoạn tình tuyệt nghĩa hạ độc thủ với phu nhân như vậy làm gia huynh vô cùng tức giận. Huynh ấy từng nhiều lần bàn với tại hạ muốn giết Quách Bạch Vân để tạ trước vong linh của phu nhân, coi như vì phu nhân mà báo thù...

Thành Ngọc Sương cúi đầu sắc mặt âm ảm hẳn đi.

Khấu Anh Kiệt đứng cách đó chừng một trượng, nghe Biên Uy giãi bày trong lòng giận sôi lên muốn xông tới cho tên cuồng đồ này một trận giáo huấn nữa, nhưng nghĩ lại đã có vị tiền bối tại trường, mình không tiện can thiệp vào nên nuốt giận đứng yên.

Thành Ngọc Sương lặng đi một lúc rồi mới lắc đầu nói:

– Ta thấy lời người không có cơ sở.

Biên Uy hỏi:

– Phu nhân cho rằng tại hạ nói có gì không đúng?

Thành Ngọc Sương cười nhạt nói:

– Chút ân huệ năm xưa mà lệnh huynh xem trọng nhớ lâu như thế đủ làm ta cảm động lắm rồi. Nếu như huynh để các người tin vào lời đồn trong giang hồ rằng ta đã bị Quách Bạch Vân giết chết, có ý định báo thù để đền ơn thì sau khi nghe tin phải lập tức tìm đến Quách Bạch Vân tra hỏi ngọn ngành, sau đó xuất thủ báo thù thì mới đúng tình hợp lý. Đàng này sự việc đã qua hai mươi năm, Quách Bạch Vân đã thành người thiên cổ thì thế đã hủ nát dưới mồ, các người với này ra ý báo thù, điều đó khiến người ta nghi ngờ các người có động cơ nào khác?

Biên Uy gượng cười chống chế:

– Phu nhân nghĩ thế sai rồi. Gia huynh không nguôi nghĩ đến ân đức ngày xưa, chờ khi có cơ hội là lập tức báo đền. Đó là thành tâm thành ý...

Thành Ngọc Sương phẩy tay nói:

– Thôi được. Ta ghi nhận thịnh tình đó của các người.

Biên Uy vẫn tiếp tục biện bạch:

– Trước đây vì thế lực của Quách Bạch Vân còn quá mạnh, mặt khác ngu huynh đệ bị tên Bình Gian Nhất Tẩu Hải Đại Không thống lĩnh đội cấm vệ của Hoàng cung Thần Vũ Doanh suất lãnh đại đội binh mã truy tìm gắt gao, trong lúc đó gia huynh luyện thần công Hương Cáp Nhị Khí chưa thành, vì ba nguyên nhân đó mà buộc lòng phải cố thủ ở đảo Hải Nam. Nhưng nay tình hình đã đổi khác...

Thành Ngọc Sương hỏi:

– Khác thế nào?

Hắc Ứng Quỷ Kiến Sâu Biên Uy chừng đã qua cơn sợ, ngao khí lại nổi lên, vung tay ưỡn ngực nói:

– Nay thế lực của Quách Bạch Vân đã suy tàn, Bình Gian Nhất Tẩu Hải Đại Không đã bị bãi chức, gia huynh luyện thần công đã thu được thành tựu lớn. Chỉ của chim băng không thể bị bó hẹp trong một khu đảo, cho dù đó là đảo lớn Hải nam..

Tuy mới đây nằm dưới gót giày Khấu Anh Kiệt, tên cường đạo này thâm thiết xin tha mạng, nhưng bây giờ dường như hần quên đi chuyện đó, làm như xung quanh mình không có ai, miệng hô tay múa, tựa hồ viễn cảnh mà hần vừa thêu dệt nên đã thành hiện thực, hai tên tướng phi giương đôi cánh rộng lướt qua đầu thiên hạ vô lâm, khí thế hùng hổ nhưng cũng hoạt kê vô cùng.

Thấy cảnh chương tai gai mắt đó, Khấu Anh Kiệt lại một lần nữa nổi giận, nhưng vẫn ghìm lại được.

Thành Ngọc Sương cười nhạt hỏi:

– Vì những điều kiện đó mà các người định tiến vào võ lâm Trung nguyên với mưu đồ bá chủ chứ gì?

Biên Uy trả lời ngay:

– Không giấu gì phu nhân, quả là huynh đệ chúng tôi có ý đồ đó.

Thành Ngọc Sương hỏi tiếp:

– Và bước đầu tiên trong kế hoạch đồ bá của các người là xâm chiếm Bạch Mã sơn trang làm căn cứ của mình?

Biên Uy bị hỏi biết mình lỡ lời, ngó người ra một lúc rồi lại cười giả hoạt nói:

– Biên mỗ không ngờ phu nhân vẫn còn sống và tráng kiện. Nếu biết thế này thì ngu huynh đệ đâu dám phạm đến Bạch Mã sơn trang.

Thành Ngọc Sương xua tay hỏi:

– Vậy sau này người định thế nào?

– Biên mỗ trở về Nam Hải sẽ trình bày tường tận lời của phu nhân để gia huynh xem xét định đoạt.

Thành Ngọc Sương trầm ngâm nói:

– Lệnh huynh võ công thâm hậu, lại thêm hai mươi năm bế môn khổ luyện thần công, hiện nay tất đã tăng tiến gấp bội ngày xưa, việc ôm trống chỉ trở

thành bá chủ võ lâm cũng là điều dễ hiểu. Nhưng làm gì cũng nên biết người biết ta.

Bạch mã môn tuy hiện giờ công việc bộn bề nhưng không dễ dàng cho phép ngoại nhân thừa cơ xâm chiếm. Khấu thiếu chủ võ công cao cường thế nào người đã thấy, hoàn toàn không thua kém Quách lão trang chủ trước đây. Nếu hiền huynh đệ còn nghĩ đến ân tình với ta thì hãy từ bỏ ý định chiếm cứ Bạch Mã sơn trang đi.

Được như vậy, sau này ta sẽ đến quý phủ viếng thăm và tạ ơn để tròn đạo nghĩa.

Thấy Thành Ngọc Sương có ý khẩn cầu như vậy, Biên Uy ngao khí nổi lên, lạnh lùng đáp:

– Đâu dám. Biên mỗ sẽ truyền cáo lại lời của phu nhân, còn quyết định ra sao thì đó là quyền của gia huynh, Biên mỗ không hứa trước được.

Hắn lại quay sang nhìn Khấu Anh Kiệt với ánh mắt hận thù nói tiếp:

– Việc đã nói từ đầu. Đại trượng phu ân oán phân minh, có ân đền ân, có oán trả oán. Khấu thiếu chủ vừa ban tặng một cước một chưởng vừa rồi, Biên mỗ không dễ quên đâu. Nhất định chúng ta sẽ gặp lại.

Khấu Anh Kiệt khinh khinh đáp:

– Mong cho lão huynh người được như nguyện.

Biên Uy hừ một tiếng quay lại chấp tay cáo biệt Thành Ngọc Sương rồi phi thân nhảy lên vách núi.

Có lẽ hắn đã quên mất mình đang bị thương, thân pháp không còn linh hoạt như khi vừa đến, vì thế mà nhảy lên được chừng hai trượng thì hết đà rơi chéch xuống, phải cố sức mới giữ được cho khỏi ngã.

Phải thêm ba cú nhảy nữa, Biên Uy mới lên được tới dốc đá cao bảy tám trượng, với bộ dạng thảm hại, hắn lùi nhanh sang bên kia đồi.

Thành Ngọc Sương nhìn theo, thờ dài nói:

– Xem ra mối ân oán với Biên gia huynh đệ khó mà hóa giải được.

Khấu Anh Kiệt nhìn theo hướng Biên Uy vừa khuất bằng ánh mắt khinh bỉ nói:

– Hạng tiểu nhân đắc chí đó chết không oan chút nào. Nếu vừa rồi tiên bối không ngăn cản, hắn đã toi mạng bởi Ngũ hành chân lực của đệ tử rồi.

Thành Ngọc Sương tiếp lời:

– Dù sao thì hắn đã bị thương không nhẹ. Biên Chấn cũng nhỏ nhen không hơn gì Biên Uy, ta tin rằng huynh đệ hắn thế nào cũng tới đây lần nữa.

Khấu Anh Kiệt nói:

– Vừa rồi tiên bối cũng thấy rõ đệ tử đã nhường nhịn hắn trong lúc động thủ.

Nay việc đã lỡ, nếu chúng vẫn nhớ oán cừu thì đệ tử cũng không có gì phải sợ.

Huynh đệ chúng có đến đây, đệ tử sẵn sàng nghênh chiến.

Thành Ngọc Sương gật đầu:

– Việc đã thế này, dù hối hận cũng vô ích mà thôi. Biên Chấn năm xưa còn mắc ta chút nợ ân tình, giả như hóa giải được thì tốt, bằng không ta cũng không thể khoanh tay để mặc chúng lộng hành. Việc thế nào đến lúc đó rồi sẽ nói.

Bấy giờ đã khuya, hai người bàn thêm mấy câu nữa rồi chia tay

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thiên địa càn khôn

Mặt hồ phản quang ánh nắng chiếu lên vách đá ven bờ thành những vòng sáng nhấp nháy nhìn thật vui mắt.

Mấy con chim bói cá đậu trên những cành cây nhỏ vươn ra bờ nước chăm chú nhìn xuống mặt sông, thỉnh thoảng bay vụt xuống nghe bồm một tiếng.

miệng cắp một con cá nhỏ trắng ngời ánh bạc tương phản với bộ lông xanh biếc của nó, bay trở về đúng nơi nó vừa xuất phát, nuốt vội con mồi vừa bắt được rồi tiếp tục công việc muốn thừa của nó.

Trên bờ sông hoang vắng chỉ có một căn lều cũ xơ xác trống không, chắc của dân chài đã bỏ đi từ lâu.

Trước lều là một bãi đá cuội trắng tinh, tiếp đến là bãi lau xao xác dưới gió chiều.

Đó là một chi lưu của đại giang Hoàng Hà, nằm trong dãy Kim sa, cách Phong Lôی Bảo, đại bản doanh của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh chỉ vài chục dặm.

Quách Thái Linh ngồi trên một tảng đá lớn bên bờ, mắt dõi theo những ám mây tím pha hồng rực rỡ phía trời tây, con thần mã Hắc Thủy Tiên buộc ở gốc cây bên cạnh đang ung dung gặm cỏ, chừng như không biết lòng chủ nhân đang dâng trào cảm xúc.

Từ buổi chia tay trước căn lều trong khu vườn hoang gần Thái gia khách điểm, nàng đành phải giữ lấy con thần mã này.

Thấy vật là nhớ tới người, cứ mỗi lần nhìn Hắc Thủy Tiên, bóng hình Khấu Anh Kiệt lại hiện lên trong tâm trí nàng.

Nghĩ đến chàng, Quách Thái Linh lại trào dâng nỗi xót xa đau khổ, nàng cố sức quên đi, dốc hết tâm lực vào việc nghiên cứu và tập luyện pho kiếm pháp của phụ thân truyền lại trước lúc lâm chung.

Cách cường địch không xa, Quách Thái Linh cố nén nhin cả lòng thù hận lẫn nỗi sầu tương tư, ngày đêm miệt mài luyện tập.

Ngày qua ngày, nàng đã tham ngộ được pho Việt nữ kiếm thuật nghiên tập tân biên của phụ thân di tặng.

Trong thời gian này, nàng cũng tranh thủ cất công điều tra Phong Lôی Bảo, nhất là nghiên cứu rất kỹ lưỡng cách bố trí và lối ra vào Tổng đàn.

Phong Lôی Bảo rất đồ sộ, nằm ở vị trí rất hiểm yếu trong một con cốc, trước đây chỉ có hai lối ra vào nhưng nay Thiết Hải Đường cho mở thêm hai cửa nữa thành ra bốn cửa gọi là Thiên, Địa, Kiền, Khôn, đều rất hiểm trở, một người án ngữ khẩu môn có thể ngăn được trăm người.

Ngoài cổng thành chắc chắn và trận pháp kỳ ảo, bốn đại môn này do bốn vị đường chủ đích thân đảm trách việc canh phòng, lấy đầu mình bảo đảm cho an ninh trong bảo.

Mặc dù nhân số trong bảo rất đông nhưng tất cả đều tuân thủ kỷ luật ra vào cổng rất nghiêm mật, bất kể thân sơ.

Muốn ra vào cổng, ai cũng phải xuất trình tín vật, khai báo thân phận lại còn nói khẩu lệnh thay đổi hàng ngày, chỉ cần tỏ ra đáng ngờ một chút là lập tức bị bắt giữ ngay.

Vì thế Phong Lôی Bảo tuyệt đối an toàn, ngoại nhân dù có lấy được tín vật cũng khó mà đột nhập vào được.

Một người dù có võ công cái thế muốn lọt vào nơi canh phòng tuyệt mật, cao thủ như vân thế này thì chẳng khác nào rơi vào tuyệt địa.

Vị Ngọc Quan Âm đầy kiêu hãnh cũng phải hết sức thận trọng điều tra từng chi tiết nhỏ, tìm cơ hội thuận lợi nhất và vạch ra kế hoạch chu đáo nhất mới dám hành động.

Hôm nay chính là thời điểm nàng quyết định hành động o o Một chiếc khoái thuyền nhỏ sơn mây vàng từ thượng du xuôi dòng tiến xuống nhanh vun vút.

Chỉ nhìn qua sắc màu và hình dáng cũng biết đó không phải thuyền khách, thuyền câu mà là loại thuyền chuyên dụng đặc biệt của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh.

Là tổ chức hùng mạnh nhất võ lâm, với hai mươi bốn lệnh đàn và chín mươi sáu phân đà bố trí khắp nơi, đương nhiên bang phái này có đầy đủ phương tiện giao thông thủy lục kiểm toàn.

Chiếc khoái thuyền đến gần, quả nhiên thấy rõ trên lá cờ đuôi nheo lớn màu huyết dụ bay phấp phật trước mũi thuyền có thêu hai mươi bốn vòng tròn màu kim tuyết lồng với nhau, cờ hiệu của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh.

Chiếc thuyền sơn vàng, khoang thuyền phủ rèm gấm rất sang trọng, hiển nhiên trong thuyền là nhân vật cấp cao từ Lệnh chủ trở lên.

Nơi đây còn cách tổng đàn vài chục dặm, dòng sông có nhiều thác và đá ngầm, vì thế phu thuyền phải là người thông thạo mới khỏi bị đắm.

Hai tên phu thuyền điều khiển cho chiếc du thuyền hướng sang tả ngạn để tránh bãi đá ngầm.

Quách Thái Linh chọn nơi này đã tính toán rất kỹ, thuyền xuôi ngược dòng muốn qua đây tất phải lượn và cách bờ xa nhất là năm trượng mới tránh được bãi đá ngầm phía bên hữu ngạn.

Chờ cho chu thuyền đến gần, nàng mới nhảy xuống tảng đá, lấy ra một chiếc Ngân đầu tiểu nỏ, là loại ám khí độc môn của Quách gia.

Đó là một chiếc nỏ bé xíu, có thể thu gọn trong tay áo, chỉ cần gương lên chạm tay vào lẫy là những mũi tên đầu bịt bạch nhỏ bằng đầu ngón út phóng ra.

Tuy nhỏ như vậy, nhưng lấy nó được cấu tạo đặc biệt, tên phóng đi với tốc độ và lực đạo rất lớn, chuẩn xác đủ sức sát thương trong phạm vi xa tới sáu trượng.

Khi chiếc khoái thuyền cách ba bốn trượng, Quách Thái Linh mới nhắm đúng ngực tên phu thuyền bên tả bắn ra.

Tiếng tên xé gió cơ hồ không nghe thấy, tên phu thuyền không kêu lên được tiếng nào, khựng người lại buông rơi con sào rồi ngã lộn cổ xuống sông.

Tên phu thuyền còn lại không biết nguyên có gì, chỉ thấy đồng bọn ngã xuống sông vội nhảy sang cứu, nhưng mới nhấc chân đã hấy mắt hoa lên, một mũi tên cắm đúng vào huyệt mi tâm, hắn kêu lên một tiếng ngã sấp mặt xuống thuyền.

Quách Thái Linh hạ sát xong hai tên phu thuyền, không chút chậm trễ tung mình nhảy vút lên mũi thuyền.

Rèm cửa lay động, từ trong khoang hai nhân ảnh lao ra.

Đi trước là một lão nhân tuổi độ lục tuần, thân hình gầy nhỏ, cằm để râu dê, mặc trường bào màu tím.

Đi sau là một hán tử vạm vỡ mình cao bảy thước, tuổi trạc tứ tuần, mặt vuông râu rậm, tướng mạo rất uy vũ.

Hai người vừa lao ra khỏi khoang đã đứng chắn hai bên Quách Thái Linh.

Chiếc thuyền không người điều khiển xoay ngang lại, theo nước trôi đi, may rằng đã vượt qua khỏi bãi đá ngầm nên không có gì nguy hiểm.

Bấy giờ những tia nắng cuối cùng đã tắt, chỉ còn ánh hồi quang hắt ra ánh sáng âm đạm trước lúc hoàng hôn.

Tên hán tử lướt nhìn thi thể tên phu thuyền rồi nhìn Quách Thái Linh quát hỏi:

– Người là ai? Vì sao giết người?

Quách Thái Linh đã có chủ ý, quyết tâm không để tên nào trên thuyền sống sót làm kinh động đến Tổng đàn Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh. Nhưng trước khi động thủ nàng cần biết rõ lai lịch thân phận đối phương.

Đương nhiên lão nhân và tên hán tử cũng quyết bắt cho bằng được nữ tặc này để lập công.

Tên hán tử vừa hỏi dứt câu, cả hai lại tiến thêm một bước nữa, hai tay đưa lên ngang ngực sẵn sàng xuất thủ.

Lão nhân râu dê quát lên:

– Nữ tặc nói mau. Nếu người dám có nửa lời dối trá, lão phu sẽ đánh cho nát thân ngay giữa thuyền này.

Quách Thái Linh bình thân nhìn về hùng hổ của địch nhân cười đáp:

– Các người chớ hỏi ta vội, trước hết hãy khai báo danh tính và thân phận.

Bảo kiếm của cô nương không giết hạng vô danh.

Nói xong rút kiếm ra.

Lập tức kiếm khí toát ra lạnh ngắt.

Tên hán tử cao lớn vạm vỡ cười hắc hắc nói:

– Nha đầu to gan dám vuốt râu hùm, thật là chán sống rồi. Bồn Lệnh chủ sẽ tóm cổ người rồi sẽ nói.

Tên này miệng tuy nói cứng nhưng tim lại đập rộn lên.

Từ bé đến nay, hắn chưa bao giờ thấy vị cô nương nào đẹp đến thế, nên mắt cứ chòng chọc nhìn vào những đường nét khêu gợi trên người Quách Thái Linh, còn lòng dạ đâu mà chiến đấu nữa?

Quách Thái Linh thực ra chỉ cần biết đích xác đối phương là người của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh là đủ, chẳng cần biết cụ thể lai lịch tính danh.

Nghe tên hán tử xưng mình là Lệnh chủ, nàng nhếch môi cười nhạt trong lòng đã có chủ ý ngay.

Còn tên này tự thị võ công cao cường, thấy mỹ nhân lại đồng tính dâm dăng, nên xua tay ra hiệu cho đồng bọn lùi lại, rút ra một thanh đao to bản sắc vào một bước đứng ở vị trí sẵn sàng xuất thủ.

Lão nhân râu dê đi guốc trong bụng hắn, tự như:

– Cứ để hắn động thủ, nếu thắng ta cũng chia được một phần. Nếu hắn bại, mình đứng ngoài quan sát biết được võ công lộ số của nha đầu này, lúc đó

miếng ngon mình sẽ hưởng trọn, thế chẳng tốt hay sao?

Nghĩ thế lùi lại nhường chỗ, còn dặn lại một câu:

– Từ lệnh chủ. Người hãy cẩn thận đấy. Ta xem nha đầu này kiếm thuật có chút bản lĩnh đấy.

Tên hán tử được xưng là Từ lệnh chủ cười nhạt đáp:

– Phó tọa cứ yên tâm. Ty chức cho đến nay vẫn phòng không gối chiếc vì chưa tìm được nữ nhân tài sắc kiêm toàn. Nếu may mà nha đầu này có chút bản lĩnh được như ngài nói thì ty chức mới chấm dứt cuộc sống độc thân được.

Lại chỉ đạo sang Quách Thái Linh nói tiếp:

– Tiểu nương tử. Người đừng động thủ nữa thì hơn. Hãy vứt kiếm đi, theo Từ gia đến Tổng đàn xin tha tội. Từ gia đảm bảo cho người cả mạng sống lẫn hạnh phúc gia đình, người thấy thế nào?

Tôi đó buông một tràng cười khà ồ.

Quách Thái Linh giận sôi lên, nhưng chưa kịp nói gì thì hần đã chỉ vào lão nhân râu dê giới thiệu:

– Vị này là Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức, Phó đường chủ Địa đường của Tổng đàn. Với địa vị đó, Phùng phó tọa sẽ dễ dàng làm chủ hôn cho chúng ta.

Quách Thái Linh không nén nổi quát lên:

– Gian tặc muốn chết.

Từ lệnh chủ không chút méch lòng cười hô hô nói:

– Tiểu nương tử. Từ gia thật lòng với người đừng phụ ân ta như thế...

Hần chưa kịp dứt câu, đã thấy kiếm quang lóe lên.

Quách Thái Linh không thèm đáp, dùng ngay một chiêu Đại Tinh Thiên Trụ trong Việt Nữ Kiếm thuật tân biên, vừa tham ngộ được tấn công.

Tên Từ lệnh chủ tuy bản tính hiếu sắc dâm dăng, nhưng dày dặn kinh nghiệm đối địch, lại có nội công thâm hậu, một trong số hai mươi tư tên Lệnh chủ trong số hàng mấy ngàn đệ tử của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh thân thủ đương nhiên không phải hạng tầm thường.

Thấy đối phương phát kiếm tấn công, hần vội vàng xuất đao nghênh tiếp, đồng thời người né sang tả, tay trái chộp tới cổ tay cầm kiếm của Quách Thái Linh.

Đây là chiêu phản kích rất hiệu quả, nhưng tiếc rằng đối thủ của hần là Quách Thái Linh vì thế hần đã chậm một bước.

Chiêu Đại Tinh Thiên Trụ có tới ba biến hóa, khi Từ lệnh chủ đưa đao ra đỡ thì kiếm ánh vụt tắt, đến khi hần ngả người sang tả thì lại thấy thanh bảo kiếm lại bổ xuống đầu mình như cũ.

Tên này biết mình đã đánh giá thấp đối phương bụng bảo dạ:

– Hồng rồi.

Không kịp né tránh, hần thu nhanh đao lại đỡ, đồng thời người bổ xuống sàn thuyền lần đi một vòng.

Choang.

Thanh đao to bản của Từ lệnh chủ bị thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn của Quách Thái Linh chém đứt phăng.

Tên Lệnh chủ kinh hồn bạt vía, nhắm mắt lần sang phía bên kia mạn thuyền nhưng khi vừa nhòm đầu lên thì ánh kiếm đã xoẹt tới.

Tên phó đường chủ Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức mở to mắt kinh hoàng nhìn đồng bọn, không có cách gì giải cứu được nữa.

Từ lệnh chủ rú lên nhưng mới lọt ra khỏi cổ họng thì ngưng lại, vì đầu đã bị chém đứt phăng, thủ cấp bắn ra xa làm tung lên một cột nước đỏ ngầu máu đỏ.

Từ cổ tên Từ lệnh chủ, một vòi máu vọt lên cao tới ba bốn thước, thì thể không đầu của hần đổ xuống sàn thuyền, máu vẫn còn tuôn ra xối xả.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức đứng ngây người ra một lúc mới trấn tĩnh lại, mắt đỏ ngầu nhìn Quách Thái Linh quát:

– Nha đầu to gan...

Nhưng hắn chưa kịp dứt lời thì Quách Thái Linh đã lướt tới đứng ngay trước mặt chỉ kiếm nói:

– Bây giờ tới lượt người.

Tên phó đường chủ bụng đã hoang mang, lùi lại một bước rít lên:

– Nha đầu người dám tới cấm địa Tổng đàn Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh hành hung, người muốn chết sao?

Quách Thái Linh không đáp, mặt lạnh như băng, tay cầm chắc bảo kiếm, lại tiến lên một bước.

Bây giờ thì trời đã bắt đầu tối, mặt sông không một bóng thuyền bè, những bụi cây tảng đá hai bên bờ đứng im lìm như những bóng ma, trên chiếc khoai thuyền bốc lên mùi huyết tanh và từ khi khiến quang cảnh càng tăng thêm vẻ rùng rợn.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức lùi thêm một bước, rút nhanh từ thắt lưng một đôi vòng thép đen sì một lớn một nhỏ.

Trong võ lâm nhiều người biết đến đôi vòng thép có tên Từ mẫu li hồn khuyển của Lãnh Diện Âm Sai.

Vội thân phận là phó đường chủ trong Tổng đàn Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, rất ít khi Phùng Đức phải dùng tới đôi vòng này.

Thấy Quách Thái Linh chỉ một chiêu đã lấy mạng Từ Lệnh chủ, nay chỉ còn một mình trên thuyền, đương nhiên Phùng Đức không dám coi thường, phải dùng tới binh khí mới mong thủ thắng.

Trong tay đã có binh khí làm tên phó đường chủ thêm tự tin, không lùi lại nữa nhìn địch nhân nói:

– Nha đầu. Mau báo tính danh ra. Vì sao dám chặn đường bốn tọa vô cớ hành hung giết người?

Quách Thái Linh đáp:

– Người không cần biết tính danh. Chỉ biết rằng đã là người của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh đều đáng chết, thế là đủ.

Nói xong đưa chéo kiếm lên.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức gỡ đôi vòng vào nhau nghe xoảng một cái, cười nói:

– Ta xem chừng cô nương sắp phát kiếm vào trung lộ nhưng cứ thử xem, chỉ sợ không thu được hiệu quả đâu.

Quách Thái Linh thấy đối phương biết được ý đồ mình, liền chuyển kiếm sáng tay trái, tay phải nhắm yết hầu địch điểm ra một chỉ.

Phùng Đức hơi biến sắc, đưa vòng lên hóa giải lại nói:

– Kiếm giao sang tả, từ trung lộ chuyển lên thượng bộ, nhưng chỉ sợ cô nương không chiếm được tiện nghi đâu.

Quách Thái Linh nghe vậy không khỏi kinh tâm, bụng bảo dạ:

– Nguyên lão tặc này cũng là một danh gia kiếm thuật.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức đọc vanh vách hai chiêu sát thủ trúng ngay dự định của đối phương, tỏ ra rất đắc ý.

Hắn còn định nói thêm, chợt thấy kiếm trong tay Quách Thái Linh chéo xuống rồi bắt thần lóe lên thành muôn ánh hàn quang bao trùm lấy toàn thân hắn.

Phùng Đức không biết đó là chiêu gì bụng phát run.

Nguyên đó là chiêu Phù Quang Kính Ảnh trong Việt nữ kiếm thuật tân biên rất ảo diệu, biến hóa vô cùng do Quách Bạch Vân khổ công sưu tầm nghiên cứu mà thành, làm sao hắn biết được?

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức biết lợi hại, vội vàng đưa đôi vòng lên đỡ.

Đôi Từ Mẫu Li Hồn Khuyển trong tay Phùng Đức ứng biến rất linh hoạt, xoay vòng, tiến thoái thần diệu vô cùng, chỉ tiếc là kiếm chiêu trong Việt nữ kiếm thuật quá kỳ ảo nên không sao hóa giải được hết.

Trong tiếng thép chạm nhau vang rền và muôn tia lửa bắn ra, Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức rú lên một tiếng đau đớn.

Trong thế tấn công dồn dập, bảo kiếm của Quách Thái Linh đã lượn qua khoảng không giữa đôi vòng sắt, đâm trúng vào sườn phải đối phương.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức bị thất thủ, một chiếc vòng thép bay vút đi rơi xuống giữa sông.

Tên phó đường chủ nén đau, nghiêng răng tung chiếc vòng thép còn lại vào người địch nhân.

Quách Thái Linh lách người tránh được, chiếc vòng thép bắn vào mũi thuyền làm sạt đi một mảng lớn khiến chiếc thuyền chao đảo tưởng chừng lật úp.

Trong tay không còn binh khí, sườn lại bị thương không nhẹ, Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức biết không đối phó nổi, liền lợi dụng lúc chiếc thuyền chao đảo tạo thời cơ thoát thân, lao người nhảy ùm xuống nước, cố chịu đau ra sức bơi vào bờ.

Quách Thái Linh đã quyết ý không để tên nào sống sót làm kinh động đến Tổng đàn, lấy từ tay áo ra chiếc Ngân đầu tiểu nỏ.

Nhưng vừa lúc đó, chợt từ hạ lưu, một chiếc thuyền lớn thấp đèn đuốc sáng trưng bơi ngược lên.

Quách Thái Linh kinh hãi quay lại nhìn.

Chiếc thuyền này cũng sơn màu vàng, cắm cờ đuôi neo kỳ hiệu Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh nhưng lớn và quý phái hơn chiếc thuyền Quách Thái Linh đang đứng nhiều.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức đang bơi sắp vào bờ, thấy chiếc thuyền kia tới bụng mừng rơn, rần sức bình sinh vượt nốt mấy trượng còn lại miệng không ngớt gào lên.

Tiếng gào của hắn làm Quách Thái Linh sợ tỉnh, lại một lần nữa giương Ngân đầu tiểu nỏ lên.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức đã lên tới bờ, vừa chạy được hai bước thì bị một mũi tên nhỏ xiu cắm vào lưng, người giật nảy lên một cái, ngã xấp xuống không bò dậy nổi.

Lúc đó người trên chiếc thuyền lớn đã phát hiện được biến cố trên thuyền nhỏ và trông thấy Phùng Đức.

Tên phó đường chủ giọng nhồm dầy, lấy trong túi ra một vật ném xuống tảng đá trước mặt.

Uỳnh.

Tiếp theo tiếng nổ là một vệt sáng ngũ sắc bay vọt lên không, vạch một đường chói sáng cao tới sáu bảy trượng.

Nguyên đó là pháo hiệu cấp cứu của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh.

Người trên thuyền lớn vốn đã phát hiện ra sự cố nhưng chưa biết rõ tình huống thế nào, nay thấy tín hiệu cấp cứu, lập tức vang lên tiếng quát tháo.

Bốn tên phu thuyền ra sức đẩy mạnh tay chèo đưa thuyền băng băng lướt tới.

Sau cuộc chiến, chiếc thuyền nhỏ đã trôi xuôi chừng bốn năm dặm, đã tới gần Tổng đàn hơn.

Quách Thái Linh đã bình tĩnh lại, chiếc thuyền lớn còn cách hơn nửa dặm, việc cần làm lúc này là cần phải nhảy lên bờ, nếu phải đối phó với địch nhân sẽ thuận tiện hơn, và tiếp theo đó là giết Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức bớt tên nào hay tên đó.

Nàng chạy tới mũi thuyền rồi tung người nhảy vút lên bốn năm trượng đáp xuống bờ.

Phùng Đức quay lại, tuy đã bị trọng thương nhưng vẫn không cam tâm chịu chết, nghiêng răng phát mạnh tay áo phát ra một chùm ám khí.

Nhưng hắn đã quá đuối sức, phát xong ám khí thì cũng ngã nhào xuống.

Quách Thái Linh vung kiếm gạt ám khí rơi là tả xông sấn tới vung kiếm lên.

Trong khi tính mạng của Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức như ngàn cân treo sợi tóc thì chợt nghe xoẹt xoẹt hai tiếng.

Quách Thái Linh nghe tiếng ám khí bắn tới hậu tâm mình, kinh hãi nhảy tránh sang bên quay lại, cũng vừa lúc đó hai nhân ảnh lướt tới gần.

Nhờ đó mà Phùng Đức thoát chết.

Hai người vừa xuất hiện tuổi trên dưới ngũ tuần. Tên bên tả mặt xanh xao, mắt nhỏ nhưng rất sáng, chừa râu ngắn, bận trường y màu vàng, ngực trái gắn một ngôi sao bằng vàng óng ả.

Lão nhân bên hữu người cao hơn đồng bọn chút ít, diện mạo thanh thoát giống như một văn sĩ, tay cầm chiết phiến, ăn vận cũng giống tên kia, chỉ là trên ngực áo không phải ngôi sao mà là tấm kim bài hình tam giác.

Không biết trong hai lão nhân gia nay ai đã phát ám khí cứu mạng Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức? Nhưng một điều có thể khẳng định là chúng từ chiếc thuyền lớn nhảy lên.

Chiếc thuyền này cách bờ có tới mười mấy trượng, thế mà chúng chỉ đến sau Quách Thái Linh khoảnh khắc, đủ thấy thân thủ phi phàm.

Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức cố đứng lên nhưng vì thương thế quá nặng nên chỉ quỳ dậy được thôi.

Lão nhân bên tả bước tới đỡ Phùng Đức lên, nhủu mày nói:

– Phùng phó tọa, chuyện gì xảy ra vậy?

Phùng Đức chấp tay nói:

– Khái bẩm nhị vị Đường chủ... nữ nhân này quá lợi hại... Lệnh chủ Từ Chung đã gặp độc thủ của thị, ty chức cũng...

Nói chưa hết câu, hần chột ộc ra một bãi máu, gục xuống ngất đi.

Quách Thái Linh nghe Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức gọi hai lão nhân này là đường chủ, trong lòng thâm kinh hãi.

Nàng đã biết rằng trong Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh ngoài tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường ra, có bảy nhân vật trọng yếu nhất là Tổng quản, Tứ đại đường chủ Thiên Địa, Kiền, Khôn đường, hai nhân vật đứng đầu Nội, Ngoại đường giữ việc chấp pháp là Phong lôi nhị lão.

Nay Phong lôi nhị lão và Tổng quản Ứng Thiên Lý đã chết, vậy nhân vật cao cấp nhất sau Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường chỉ còn Tứ đại đường chủ, thế mà có tới hai người xuất hiện ở đây, hỏi sao Quách Thái Linh không kinh tâm được?

Quách Thái Linh tuy chưa từng biết mặt ai trong số Tứ đại đường chủ nhưng sau mười mấy ngày điều tra, nàng đã biết bốn nhân vật này gồm Thiên đường chủ Thiên Mã Hành Không Yên Tam Đa, Địa đường chủ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư, Kiền đường chủ Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình, và Khôn đường chủ Hắc Ứng Nhạc Kỳ.

Hai lão nhân này người bên tả mặt xanh xao chừa râu ngắn là Địa đường chủ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư, lão đứng bên hữu người cao mắt bé kia là Kiền đường chủ Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình.

Tứ đại đường chủ có địa vị và võ công đều rất cao cường, ngay những đệ tử có chức vị cao trong Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh cũng rất ít khi được gặp, thế mà nay có tới hai người cùng xuất hiện, tất phải có yếu sự gì hết sức quan trọng.

Lúc này chiếc thuyền lớn đã cập bờ, lại thêm bốn tên lam y võ sĩ rời thuyền nhảy lên đứng dàn thành hàng ngang sau lưng nhị vị đường chủ.

Quách Thái Linh thấy địch nhân người đông thế mạnh, tình hình của mình hết sức bất lợi, ngay cả việc thoát thân cũng không phải là dễ dàng.

Nàng liền lùi lại một bước, tay nắm chặt chuôi kiếm, vận công phòng bị sẵn sàng ứng chiến...

Địa đường chủ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư phát tay gọi:

– Trương Đồng, Mạnh Tập nghe đây.

Hai tên lam y võ sĩ vội bước ra cúi mình đáp:

– Có thuộc hạ.

Tàn Ngư ra lệnh:

– Phòng phó tọa mất máu quá nhiều, nên ngất đi. Các người mau đưa về Tổng đàn cấp cứu, việc ở đây sẽ do bốn tọa đích thân giải quyết, không được làm kinh động đến quý khách trên thuyền. Nghe rõ không?

Trương Đồng và Mạnh Tập cùng dạ ran một tiếng, vội vã kiêng Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức lên chạy đi.

Hai tên võ sĩ còn lại không chờ lệnh rút binh khí ra, bước tới cách Quách Thái Linh bảy tám thước, đứng ở tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư đánh giọng:

– Nha đầu mau báo tính danh lai lịch ra. Nếu có nửa lời dối trá, bốn tọa lập tức sẽ cho người hoành thây dưới chướng.

Quách Thái Linh lạnh lùng đáp:

– Người là một trang Tứ đại đường chủ của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh mà không biết bốn cô nương là ai thì hãy về gọi Thiết Hải Đường tới đây, hần sẽ nói cho các người biết rõ.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư giận đến nổi râu ria vểnh ngược, trừng mắt quát lên:

– Nha đầu to gan.

Bấy giờ Kiền đường chủ Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình mới lên tiếng:

– Tàn huynh hà tất phải nhiều lời với thị. Cứ bắt gô cổ lại đem về Tổng đàn rồi sẽ tính sau.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư gật đầu đáp:

– Âu dương huynh nói rất phải.

Rồi chọt vung tay ra lệnh:

– Bắt lấy nó.

Hai tên lam y võ sĩ cùng quát to một tiếng vung kiếm phân thành hai bên tả hữu lao vào.

Hai tên này, một là Lý Uy, tên thứ hai Hoàng Hiệu Bình cùng Trương Đổng và Mạnh Tập vừa đưa Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức về tổng đàn đều là võ sĩ kiệt xuất trong Địa đường, trực thuộc quyền chỉ huy của Phong Lôi Thủ Tàn Ngư.

Đương nhiên võ công của chúng làm sao sánh được với Từ lệnh chủ đã chết và phó đường chủ Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức vừa bị trọng thương.

Hai tên này đã không địch nổi vị cô nương này, lẽ nào Lý Uy và Hoàng Hiệu Bình thắng được?

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thừa biết điều này nhưng vẫn lệnh cho chúng xuất thủ và cho rằng có lão và Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình ở đây, cho dù chúng có bại cũng không đến nỗi bị thương. Cứ để nha đầu kia thi triển võ học, từ đó lão có thể nhận ra lai lịch sư thừa của đối phương, sau đó xuất thủ không chế cũng không muộn.

Hai tên võ sĩ Lý, Hoàng được lệnh hăm hở xông vào, nhưng thấy Quách Thái Linh vẫn đứng yên bất động, người và kiếm hợp nhất, chúng trở nên do dự chưa dám tấn công ngay.

Nhưng chỉ chốc lát, nghĩ đến mệnh lệnh tại thân, Lý Uy thét lên một tiếng, vung kiếm tấn công trước, trường kiếm bổ chéo xuống vai phải Quách Thái Linh.

Chiếu theo lý, đối phương sẽ phải xuất kiếm tiếp chiêu, tên võ sĩ còn lại là Hoàng Hiệu Bình sẽ thừa cơ mà không chế để bắt lấy.

Cả hai tên ngầm hiểu ý nhau, đồng tâm nhất trí thực hiện kế sách, chỉ tiếc rằng chúng đã tính sai.

Lý Uy phát kiếm, thực ra đó chỉ là hư chiêu, không ngờ Quách Thái Linh vẫn đứng bất động không phản ứng, hần liền sinh ra lúng túng sa ngay vào thế bị động.

Giả như hần có nội lực cao hơn, khi phát hiện thấy đối phương không phản ứng thì nhanh chóng vận thêm năm sáu thành lực đạo nữa là có thể uy hiếp được địch nhân.

Nhưng với hạng cao thủ nhị, tam lưu như Lý Uy, chẳng những không làm được điều này mà ngay cả chuyển hướng trong ý nghĩ cũng không kịp.

Kiếm vừa chém ra nửa chừng, hần thấy đối phương không bị mắc lừa, đáng lẽ biến chiêu thì kiếm bỗng khựng lại.

Bấy giờ Quách Thái Linh mới xuất kiếm.

Ánh hàn quang lóe lên, bổ thẳng xuống đầu Lý Uy bằng một chiêu Thập nhị cầm câu được Quách Bạch Vân chân truyền.

Với khoảng cách chỉ ba thước, đường kiếm thần tốc của Quách Thái Linh sẽ bỏ đời người tên võ sĩ chứ chẳng nghi.

Bên ngoài Phong Lôi Thủ Tàn Ngư kêu lên một tiếng, nhưng muốn cứu tên đệ tử đã không kịp nữa.

Quách Thái Linh vốn là người nhân từ, thấy tên võ sĩ này chẳng qua chỉ là kẻ làm theo lệnh, hơn nữa hần xuất chiêu đầu tiên không có ý dả thương mình.

Vừa rồi vì muốn giữ bí mật nên buộc phải giết cả bốn người trên thuyền, đến giờ nghĩ lại còn thấy ân hận.

Nay tin tức đã tới Tổng đàn, đương nhiên kế hoạch đột nhập đã không thực hiện được nữa, chỉ còn phương sách tìm cơ hội thoát thân, vì thế nàng không định giết người bất hạnh như Lý Uy làm gì.

Bảo kiếm chỉ cách đầu tên này vài tấc, nàng đột ngột thu kiếm nhưng sợ vẫn còn uy lực sát thương, nàng phát ra một chưởng đánh Lý Uy lùi lại.

Tên này thoát chế trong gang tấc, nhưng bị chưởng đánh ngã xoài ra sau hơn một trượng, vừa sợ vừa mừng, mặt tái mét không còn chút huyết sắc.

Lúc đó Hoàng Hiệu Bình thấy đồng bọn gặp hiểm cảnh liền lao ra phát kiếm cứu nguy.

Quách Thái Linh quay lại hừ một tiếng đưa kiếm ra nghênh tiếp:

Choang.

Thanh kiếm của Hoàng Hiệu Bình bị chém bật đi, bảo kiếm của Quách Thái Linh theo vòng tròn chém xuống sườn hần thành một đường dài tới năm tấc, máu tuôn ra.

Thấy hai tên đệ tử chỉ trong chớp mắt đã bị thương, cả hai tên đường chủ vô cùng kinh hãi.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thấy rõ đối phương đã hạ thủ lưu tình, bước lên hai bước chấp tay hỏi:

– Bồn tọa thật thất kính. Dám hỏi cô nương có phải là Quách đại tiểu thư hiệu danh Ngọc Quan Âm ở Bạch Mã sơn trang không?

Dám đoán ra lão đã nhìn ra chiêu thuật của Quách Thái Linh.

Nàng gật đầu đáp:

– Ta là Quách Thái Linh, còn Ngọc Quan Âm chỉ là cách gọi hoa mỹ của người khác, ta không dám nhận mỹ hiệu đó.

Tàn Ngư lại hỏi:

– Nói như vậy là lão kiếm khách Quách Bạch Vân đã quá cố là tôn phụ của cô nương?

Quách Thái Linh lạnh lùng đáp:

– Người hỏi câu đó chẳng thừa quá sao?

Tàn Ngư cười hắc hắc nói:

– Kỳ phụ tất sinh kỳ nữ, chẳng trách nào cô nương thân thủ phi phạm như thế.

Lúc sinh thời, bồn tọa có cơ duyên được gặp Quách đại hiệp mấy lần, nay xem lại cô nương đã được phụ thân chân truyền. Lệnh đại sư huynh Ô Đại Dã cũng từng đến bồn bang, nhưng không kích động như cô nương đâu. Nếu muốn trả thù sao không đến thẳng tổng đàn mà chặn đường chết người như thế chẳng hóa ra thành kẻ cướp đường, làm mất đi gia phong đáng kính của Quách đại hiệp hay sao? Hôm nay Tàn mỗ tuy bắt tài nhưng cũng dám đứng ra thay lệnh tôn đã quá cố giáo huấn cô nương để chừa thói hung hăng cao ngạo không biết trời cao đất dày đi.

Quách Thái Linh tức giận quát:

– Người là cái thá gì chứ? Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh mới toàn là lũ cướp đường đáng giết. Các người cậy thế làm càn, bức hiếp lương dân, chèn ép các môn phái, mặc sức giết người. Loại cường đạo không bằng ai đó thì đòi giáo huấn ai?

Người khác sợ khác người, nhưng bồn cô nương coi khinh. Nếu sợ ta đã chẳng đến đây.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư bị mắng như thế nhưng mặt vẫn không đổi sắc, liếc mắt nhìn ra hiệu cho Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình nhưng vẫn điềm nhiên cười nói:

– Cô nương cuồng ngạo quá. Nếu hôm nay bồn tọa không cho cô nương biết thế nào là lợi hại thì e rằng người cho Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh không có người.

Nhưng trước khi động thủ, bồn tọa muốn giới thiệu.

Quách Thái Linh gạt phất:

– Cần gì giới thiệu. Ta biết rõ người là Địa đường đường chủ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư Tàn lão nhị, còn lão mất híp kia là Kiền đường chủ Ân Dương Bất Bình, toàn là thứ phi đồ hại dân cả...

Nàng vốn không biết hai lão nhân này là ai, nhưng nghe chúng xưng hô thì đoán ra ngay.

Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình vốn là kẻ hung tàn ác sát, lạnh máu giết người nghe nói thế tức giận gầm lên:

– Tàn huynh sao không mau bịt miệng nó lại, còn lời thôi làm gì?

Còn Phong Lôi Thủ Tàn Ngư tuy không phải là người chính phái nhưng tính vốn điềm đạm hơn.

Lão vốn biết Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường vẫn nặng lòng với mẫu thân của Quách Thái Linh là Thành Ngọc Sương, gần đây lão nghe đồn bà ta còn chưa chết, tin rằng vì Thành Ngọc Sương mà tổng lệnh chủ không nỡ hạ thủ tuyệt tình với nhi nữ bà ta và không muốn làm phật ý thượng cấp nên mới tỏ ra khách khí đến tận bây giờ.

Thấy Ân Dương Bất Bình đã nổi giận, lão đáp:

– Ân dương huynh đừng vội.

Rồi tiếp tục thuyết phục Quách Thái Linh:

– Cô nương đã biết như vậy thì tốt. Có chúng ta ở đây, cô nương sẽ không có cơ hội nào đâu. Chỉ bằng vứt binh khí theo chúng ta về Tổng đàn chờ xử trí. Nếu cô nương không biết tiến thoái tất sẽ chuốc lấy nỗi nhục đấy.

Lão vẫn hy vọng đối phương sợ uy danh của hai người mà thúc thủ chịu trời để Tổng lệnh chủ toàn quyền định đoạt, như vậy đối với mình sẽ không phải khó xử.

Nhưng lão đã hy vọng hão huyền.

Thực tình Quách Thái Linh cũng lưỡng lự trước tình thế đối với mình bất lợi, nhưng thù cha là trọng, thà chết chứ đâu có thể đầu hàng cừu nhân?

Nàng từng nghĩ đến chuyện thoát thân nhưng suy tính lại trước hai cao thủ này việc đó không dễ dàng. Hơn nữa bản tính quá kiêu hãnh, nàng không chấp thuận việc chưa đánh đã chạy, nên quyết định trong lúc xuất kỳ bất ý cứ ra một chiêu phủ đầu xem thế nào đã rồi sẽ tính sau.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư còn chưa nói hết câu, nàng liền lao vút tới, bảo kiếm xuất chiêu Ngọc nữ đầu lăng đâm chính diện đối phương.

Tàn Ngư thấy đối phương bỏ ngoài tai bài thuyết giáo của mình, lại còn bất ngờ xuất thủ thì nổi giận quát lên:

– Nha đầu to gan.

Trong tiếng quát xuất song chỉ điểm thẳng vào thanh kiếm đang đâm tới mình.

Chỉ nghe Ko... ong một tiếng, thanh bảo kiếm trúng chỉ bật ngược lại, suýt nữa thoát khỏi tay bay vút đi, mặc dù vậy Quách Thái Linh cảm thấy bàn tay tê rần, kinh hãi nhảy lùi lại ba bước.

Tàn Ngư trừng mắt quát:

– Cho ngươi biết thế nào là lợi hại. Ngươi chớ trách ta ý lớn hiệp nhỏ.

Dứt lời thò tay vào túi lấy ra hai thứ binh khí trông rất cổ quái.

Hai vật này giống như quả chùy, cũng được đúc bằng thép, nhưng giống như quả khế, mỗi quả có mười hai cạnh sắc nhọn như dao, mới nhìn qua cũng đủ phát kinh.

Thứ binh khí cổ quái này gọi là Khóa cổ lam là binh khí thành danh trong giang hồ của Phong Lôi Thủ Tàn Ngư.

Tên Địa đường đường chủ bước lên hai bước, mắt phát hung quang, giương đôi Khóa Hồ Lam lên cười hắc hắc nói:

– Quách cô nương. Ngươi hãy tận lực thi triển kiếm thuật thượng thượng của Quách gia đi xem làm gì được bốn tọa.

Quách Thái Linh vừa thấy đôi Khóa Hồ Lam đã biết là loại binh khí này không dễ đối phó.

Trong trường hợp này chỉ còn cách tấn công xuất hết bản lĩnh sở học để liều một trận thắng phụ mà thôi.

Trong đầu nảy ra một ý nàng vẫn không nói gì, bước lên một bước bảo kiếm xuất chiêu Địa Địa Trảm Nhân tạo thành một màn kiếm quang bao phủ khắp người Phong Lôi Thủ Tàn Ngư.

Tên đường chủ quát to lên một tiếng, múa đôi Khóa Hồ Lam hóa giải chiêu kiếm.

Quách Thái Linh không để binh khí của đối phương tiếp xúc với bảo kiếm của mình, vì thế chiêu thức phát ra vô cùng linh hoạt. Chợt với khinh công ảo diệu, lúc trái lúc phải, khi nhảy lên cao khi chùng người xuống thấp, làm cho Tàn Ngư phải vất vả chống đỡ.

Ý mình võ công thâm hậu, kinh nghiệm trận mạc nhiều hơn, lại là bậc tiền bối nay bị một nha đầu tấn công đến thất điên bát đảo như vậy thì làm sao mà chịu được?

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư tức giận gầm lên, chiếc lam bên hữu xuất chiêu Kim đăng chiếu lộ, đánh tới cổ tay cầm kiếm của đối phương, bên tả lại ra chiêu Đề lam khoa hồ quật xuống hạ bản, khí thế uy mãnh vô song.

Quách Thái Linh vẫn không dám tiếp binh khí đối phương, trước sự phản công mãnh liệt như vậy đành phải nhảy lùi lại.

Tàn Ngư hừ một tiếng, quát to:

– Chạy đi đâu?

Lời chưa dứt đã nhún chân lao vút tới.

Lúc lùi về, Quách Thái Linh đã có chủ định, biết đối phương thế nào cũng đuổi theo.

Khi chân vừa đáp xuống đất, nàng lập tức giương Ngân đầu tiểu nỏ lên, nhắm thẳng diện môn địch bắn ra một phát.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư người đang lơ lửng trên không, liền vung tay dùng Khóa Hồ Lam đánh rơi mũi tên.

Quách Thái Linh nghĩ thầm:

– Mới qua vài chiêu đầu đã chứng tỏ rằng chỉ riêng một mình Tàn Ngư mình đã không thắng nổi, trái lại còn chịu thiệt thòi, huống chi còn có Âu Dương Bất Bình đứng giám trận, sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào? Tên này hung hăng hơn, võ công chức cũng không kém Tàn Ngư, nếu thêm hấn xung trận thì một không còn hy vọng nào thoát thân nữa. Huống chi ở đây đã gần khu vực Tổng đàn, hai tên đưa Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức về, nhất định chúng sẽ huy động thêm lực lượng bao vây, làm sao còn thoát thân được? Nếu lúc này không nghĩ kế thoát thân bị giết hoặc bị bắt thì mồi huyết cừu đến bao giờ mới báo?

Tuy nảy ra ý niệm đó, nhưng bị Phong Lôi Thủ Tàn Ngư bám sát không rời, muốn thoát thân đâu có dễ?

Mặt khác, Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình đứng ngoài giám trận, chỉ cần thấy nàng di động là xông vào ngay.

Thực ra lúc này hấn đã đọc được tâm ý của Quách Thái Linh bắt đầu di chuyển có ý ngăn không cho nàng đào thoát.

Quách Thái Linh nổi giận chuyển hướng tấn công, bỏ Tàn Ngư xông tới Âu Dương Bất Bình vùng kiếm quất:

– Tránh ra.

Lời chưa dứt đã nhằm đầu hấn chém bổ xuống.

Âu Dương Bất Bình hừ một tiếng, vùng Kim Cốt Chiết lên đỡ.

Choang.

Kèm theo tiếng nổ là một đóm lửa bùng lên.

Kim Cốt Chiết Phiến vốn không thể sánh với bảo kiếm được, thế mà ở đây Âu Dương Bất Bình đánh bật được kiếm, đủ thấy hấn vận nội lực vào đó uy mãnh đến đâu.

Quách Thái Linh vừa bị đánh lui đã thấy Âu Dương Bất Bình lướt tới vùng chường rít lên:

– Cút.

Liền đó, một cỗ kinh lực ập tới nâng bổng nàng lên không đẩy về phía bờ sông như một chiếc lá khô theo gió cuốn, cách xa hiện trường tới ba bốn trượng.

May rằng Quách Thái Linh không bị nội thương, từ trên không đảo người đáp xuống một mỏm đá.

Ngay lúc ấy, nàng chợt nhận thấy ngay bên tả mình, chỉ cách một trượng có một người ngồi.

Trong lòng đầy kinh ngạc, mặc dù cường địch đang ở trước mặt, Quách Thái Linh vẫn không thể không quan sát người kia.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cứu tinh bất ngờ

Đó là một người bạn Hoàng y, đầu đội nón lá, đang ngồi buông câu, dáng điềm nhiên như không biết việc gì đang xảy ra quanh mình.

Người này ngồi ở một chỗ hõm của một ghềnh đá lớn sát với bờ sông, nếu Quách Thái Linh không bị đánh bay tới mỏm đá thì không sao nhìn thấy được.

Quách Thái Linh kinh dị nghĩ thầm:

– Người này là ai? Vì sao cuộc chiến vô cùng kịch liệt diễn ra sát ngay bên cạnh, người chết bị thương đều có mà y vẫn điềm tĩnh như không vậy? Chỉ riêng khí phách đó đủ thấy đây là nhân vật phi thường rồi.

Tuy đang ngồi nhưng có thể thấy ngay hoàng y nhân có vóc người rất cao lớn, nhưng vì đội nón lá rộng, lại chỉ chú tâm nhìn xuống nước không ngó lên lần nào Quách Thái Linh không biết tuổi tác, mặt mũi.

Nàng lo lắng nghĩ thầm:

– Không ai câu cá vào lúc trời tối thế này, chỉ có thể là địch nhân cho người đến mai phục chặn đường thoát của mình. Nay ba mặt đều có địch, xem ra muốn thoát thân còn khó hơn lên trời...

Nói thì chậm, kỳ thực diễn biến rất nhanh.

Trong lúc Quách Thái Linh bắn khoản tự hỏi thì Phong Lôi Thủ Tàn Ngư đã lướt tới gần.

Vừa đến nơi lão đã bỏ lên mỏm đá nơi Quách Thái Linh đang đứng.

Xem dạng, lão đã bị nằng làm cho nổi giận.

Vừa nhảy lên mỏm đá chân còn chưa chạm đất, lão đã vung đôi Khoa Hồ Lam nhắm vào hai vai Quách Thái Linh đánh xuống với thế bài sợ đao hải, uy mãnh vô cùng.

Trước sự uy hiếp đó, Quách Thái Linh không dám chống đỡ, đành phải nhảy lùi lại tránh, cũng không quản hoàng y nhân câu cá cũng có thể là mối đe dọa nữa, nằng tung mình nhảy lùi, khi đáp xuống thì vừa đứng cách hoàng y nhân chỉ cách năm sáu thước.

Bấy giờ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư mới nhìn thấy người này.

Lão đang định truy kích Quách Thái Linh nhưng trông thấy người câu cá trong lòng đầy kinh hãi, liền dừng lại ngay.

Hoàng y nhân vẫn điềm tĩnh buông câu không hề ngẩng lên, tựa hồ việc đánh giết xung quanh thuộc về một thế giới khác, hoàn toàn không liên quan gì đến mình.

Cũng như Quách Thái Linh, Phong Lôi Thủ Tàn Ngư nhận ra ngay người câu cá này tất là một dị nhân trong lòng bỗng rúng động.

Nên biết Phong Lôi Thủ Tàn Ngư và Tiêu Tương Ân Hiệp Âu Dương Bất Bình đều là những cao thủ kiệt xuất của võ lâm đương đại, kiến thức đa quảng, trong khi lâm trận không chỉ chú ý đến đối thủ mà còn có khả năng mắt nhìn bốn hướng, tai lắng tám phương, làm sao mà vẫn không phát hiện ra có người ngồi cách đó chỉ bốn năm trượng.

Lão hiểu rằng hoàng y nhân bỗng dung xuất hiện ở đây vào lúc này không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Hơn nữa chỉ cần nhìn vẻ trầm tĩnh của y cũng thấy ngay đây không phải người này không chú ý đến tất cả những gì đang diễn ra xung quanh, trái lại, mọi việc đều nằm trong dự liệu.

Chỉ những người hiểu rõ sự biến diễn ra và biết trước kết cục của vấn đề thì mới trầm tĩnh đến thế.

Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình cũng vừa tới, thấy Tàn Ngư sững sờ như thế liền nhìn theo ánh mắt lão và phát hiện được ngay hoàng y nhân.

Hắn cũng sững sờ không kém gì hai người trước đó.

Một lúc sau Phong Lôi Thủ Tàn Ngư mới lên tiếng:

– Tôn giá thật là có nhã hứng. Chỉ tiếc rằng chọn sai chỗ mà thôi.

Hoàng y nhân vẫn không có phản ứng.

Thấy đối phương vô lễ như vậy, lão không nhịn nổi, tức giận quát:

– Tên kia điếc hay sao? Hãy xéo đi chỗ khác mà câu.

Bấy giờ hoàng y nhân mới ngẩng đầu lên, lướt mắt sang nhìn Tàn Ngư rồi lại chuyển sang Âu Dương Bất Bình.

Mãi đến lúc này Quách Thái Linh mới thấy rõ diện mạo đối phương.

Đó là một hán tử chừng bốn lăm bốn sáu tuổi, dáng rất hiền ngang uy vũ, mày ngài rộng, môi mím lại đầy uy nghi.

Có vẻ như hán tử hoàng y quen sống giữa trời đất thiên nhiên khoáng đạt nên da thịt đỏ au, cơ thịt rắn chắc, lại thêm vóc người cao lớn chỉ e không dưới bảy thước, quả là một lực sĩ đặc biệt.

Đặc biệt, từ đôi mắt người này phát ra hai luồng sáng sắc lạnh như hai mũi kiếm khiến Phong Lôi Thủ Tàn Ngư bất giác ánh mắt đó phải phát run.

Đột nhiên hoàng y hán tử quay lại giật cần câu.

Chỉ nghe phạch một tiếng, một con cá vảy trắng ngời to bằng bàn tay bắn lên khỏi mặt nước rơi xuống bên chân hoàng y hán tử giẫy đành đạch.

Người này cúi xuống thông thả gỡ con cá ra bỏ vào chiếc giỏ đeo sau lưng mình, rồi chẳng chú ý gì đến mọi vật xung quanh, thông thả mắc mồi vào câu,

buông xuống nước, mắt lại cúi nhìn mặt sông như cũ.

Trước sau người đó vẫn lẳng lặng không nói một lời.

Thấy đối phương lại đắm chìm vào công việc của mình, Phong Lôì Thủ Tàn Ngư bất giác thấy nhẹ cả người.

Sự đòi kể cũng lạ.

Với thân phận rất cao trong Vũ nội thập nhị tứ lệnh, vị Địa đường đường chủ chỉ cần ra lệnh một câu, đừng nói người trong bang mà hầu như bất cứ ai trong giang hồ đều răm rắp tuân theo, ai dám phản kháng?

Thế nhưng vừa rồi lão đã ra lệnh cho hoàng y hán tử cút đi nơi khác, chẳng những y không tuân mà còn có ý phản kháng.

Lẽ ra Phong Lôì Thủ Tàn Ngư phải nộ khí xung thiên, ít nhất là bẻ cần vớt giỏ, nặng hơn thì đánh bay xuống sông, thậm chí khép vào tội dám xâm phạm cấm địa Tổng đàn mà bắt về trị tội.

Đằng này khi hoàng y hán tử cúi xuống tiếp tục buông câu, Tàn Ngư không nổi giận trái lại còn thấy yên tâm.

Vì sao có sự mâu thuẫn ấy?

Chung quy vì lão sợ.

Nói rằng sợ thì e không chính xác, chỉ là Phong Lôì Thủ Tàn Ngư đã nhận ra nhân vật này cao thâm khó lường, tốt nhất là đừng có dây vào.

Thế là lão làm như quên bống đi mệnh lệnh trước đây của mình, bỏ mặc cho người này câu cá, chỉ vào Quách Thái Linh quát:

— Nha đầu. Ngươi chắc đã biết rõ tình cảnh của mình. Bồn tọa khuyên một lần cuối cùng, hãy vớt kiếm đi, theo chúng ta về Tổng đàn chờ phán xét của Tổng lệnh chủ, có thể chưa đến nỗi mất mạng. Nếu không hắc hắc... cho dù bồn tọa có ý tha ngươi, chỉ đúng Âu Dương Đường chủ cũng không tha đâu. Hãy biết tiến thoái một chút.

Vừa rồi Quách Thái Linh đặc biệt chú tâm đến thái độ của hoàng y nhân câu cá quái dị này.

Thoạt tiên nàng cho rằng y là người của Vũ nội thập nhị tứ lệnh hoặc chí ít là đồng minh của hai tên đường chủ, tới phối hợp bắt mình.

Nhưng sau khi thấy thái độ của Phong Lôì Thủ Tàn Ngư, nhất là cái nhìn của quái nhân đối với Tàn Ngư, nàng mới hiểu ra mình đã nhận định lầm.

Điều đó có thể khẳng định là quái nhân này không phải là phe địch, nếu không nói là chống đối lại chúng thì ít ra cũng là con người ương ngạnh bất phục cường quyền, như vậy cũng mang nghĩa là một hiệp khách.

Đã là hiệp khách, về mặt nào đó nàng có thể coi là đồng minh, vì hiện giờ nàng đang bị ức hiếp.

Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, chẳng ai không biết đâu là Tổng đàn Vũ nội thập nhị tứ lệnh, huống hồ đây chỉ là cách chừng mười dặm.

Chỉ có những kẻ liều mạng mới tìm đến sinh nhai ở nơi mà bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh bất trắc này.

Căn cứ vào điều này việc hoàng y hán tử đến buông câu ở đây khiến người ta phải đặt nghi vấn.

Khi thấy người này điềm tĩnh trước cuộc chiến kịch liệt ngay bên, Quách Thái Linh đã thấy nhân vật này chẳng phải tầm thường đến khi thấy khuôn mặt lộ thần uy và ánh mắt như hai luồng điện của y, nàng càng khẳng định đó là bậc kỳ nhân dị sĩ.

Thế là nàng nhận ngay người đó làm đồng minh.

Trong tình cảnh tuyệt vọng này, có thêm một đồng minh là điều đáng quý biết bao, huống chi đây là cao nhân thân tàng bất lộ?

Nhưng bây giờ khi cường địch xuất hiện người đó lại tiếp tục buông câu, coi sự thế như không, điều đó khiến nàng thất vọng.

Song phương đã không quen biết nhau, đối phương lại không quan đến việc sống chết của nàng, đương nhiên Quách Thái Linh không cần cầu cứu y tương trợ.

Nghe Phong Lôì Thủ Tàn Ngư nói thế, hào khí nổi lên, nàng cảm chắc bảo kiếm lạnh giọng đáp:

— Muốn bốn cô nương buông vũ khí đầu hàng giặc ư? Đừng nằm mộng. Các ngươi có bản lĩnh thì cứ giết ta đi.

Tàn Ngư nghiêng răng nói:

— Bồn tọa đã vì cô nương mà phân tích điều hơn lẽ thiệt. Ngươi đã không biết tốt xấu thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Từ khi thấy quái nhân câu cá, tuy Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bính không nói lời nào nhưng rất chú ý đến nhân vật này.

Hắn cũng biết hành động câu cá chỉ là chiêu bài, rất có thể hoàng y nhân có mục đích khác.

Nhưng thấy đối phương không quan tâm đến cuộc đấu nữa, cũng như Tần Ngự, hắn có phần yên tâm.

Khi Quách Thái Linh cự tuyệt đầu hàng Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình bước chéo sang tả, cùng Tần Ngự bịt kín đường thoát của Quách Thái Linh, chỉ chiết phiến nói:

– Nha đầu. Tần đường chủ đã quá nhẫn nại đối với người. Nếu ở trường hợp bốn tọa thì người đã mất mạng từ lâu. Đừng mộng tưởng vào cứu tinh. Để xem kẻ nào ăn phải gan thiên lôi mà dám quân tới việc của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh? Trừ phi hắn là người đã chán sống.

Hiển nhiên câu đó là nhằm cảnh cáo hoàng y quái nhân đừng đại dột xen vào chuyện của mình.

Hắn chưa nói xong câu thì chợt nghe phạch một tiếng, lại một con cá nữa được hoàng y nhân giật lên.

Nhưng lần này không hiểu vô tình hay cố ý, con cá bay thẳng tới trước mặt Phong Lôi Thủ Tần Ngự.

Cả hai tên đường chủ thấy vậy đều biến sắc.

Tuy hành động đó không gây tổn hại gì cho Phong Lôi Thủ Tần Ngự nhưng đối với hắn thì đó là một nỗi nhục lớn.

Tần Ngự vung chiếc Khoa Hồ Lam lên trước hét đánh nát cả con cá lẫn lưỡi câu trước rồi sẽ nói.

Đối với Tần Ngự thì đó là vấn đề quá đơn giản, chỉ giống như người ta đưa tay ngắt một cọng cỏ không hơn.

Nhưng sự thật không phải thế.

Chiếc Khoa Hồ Lam rít lên đánh bịch vào con cá khiến nó bị kẹp trong mấy lưỡi dao sắc như nước nhưng lạ thay cả cá lẫn cần không hề tổn thương, con cá vẫn giãy đành đạch như thường.

Quả là điều bất khả tư nghị.

Với công lực của Phong Lôi Thủ và chiếc Khoa Hồ Lam chỉ nhìn đã phát sợ kia đừng nói là con cá bằng xương bằng thịt mà ngay cả đến kim thạch cũng phải nát ra như bùn phân, thế mà sao con cá không chết?

Thật không sao tin được.

Lúc đó Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình đã chực lao vào hoàng y quái nhân định cho y một bài học, nhưng trông thấy cảnh tượng đó, vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, dừng lại không dám tiến nữa.

Quách Thái Linh cũng mở to mắt ngơ ngác.

Phong Lôi Thủ Tần Ngự mặt đỏ bừng rồi lại chuyển sang tái xám như gan lợn.

Với công lực bốn mươi năm khổ luyện, hàng chục năm tung hoành khắp nẻo giang hồ, đôi Khoa Hồ Lam đã từng lấy mạng không biết bao nhiêu anh hùng hiệp sĩ thành danh, giang hồ nghe tiếng đã kinh hồn bạt vía.

Thế mà nay gặp phải quái sự này, nếu không tận mắt chứng kiến, có lẽ nói ra cũng chẳng ai tin.

Tức giận, hổ thẹn, sợ hãi, cả ba tình cảm đó đồng thời dâng lên khiến Tần Ngự muốn nghẹn thở.

Lão muốn phát tác, lao vào kè hổ nhục mình xé ra thành trăm mảnh nhưng không dám, cứ đứng ngây ra hết nhìn con cá vẫn giãy đành đạch trên chiếc Khoa Hồ Lam của mình lại nhìn hoàng y quái nhân.

Điều đặc biệt là quái nhân vẫn ngồi như cũ, không hề quay lại nhìn lưỡi câu và con cá lần nào.

Dây câu vẫn buộc đầu cần câu trên tay hoàng y quái nhân, lưỡi câu buộc ở đầu dây nằm trong miệng cá, con cá bị dính vào chiếc Khoa Hồ Lam trong tay Phong Lôi Thủ Tần Ngự tạo thành một mối liên kết lạ lùng.

Rõ ràng trong mối liên kết ấy thì Tần Ngự là người chủ động nhất, nhưng xem thái độ thì lão lại là người quần bách nhất, giống như chính lão là con cá mắc lưỡi.

Thấy vẻ mặt Tần Ngự thâm hại như vậy, Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình bất giác cũng đỏ mặt lên.

Lát sau hắn trấn tĩnh lại, vung Kim Cốt Chiết Phiến lao vào hoàng y quái nhân tấn công.

Buộc phải bỏ tội phạm chính là Quách Thái Linh mà tấn công một người không liên quan, dù thấy Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình tức giận đến mức nào, hiển nhiên một khi hắn xuất thủ thì không lưu tình.

Kim Cốt Chiết Phiến vạch một đường sáng chói như thanh kiếm bổ xuống đầu hoàng y nhân vẫn ngồi bất động.

Chiết phiến không phải là binh khí mạnh, nhưng Âu Dương Bất Bình đã từng dùng nó để đánh bật bảo kiếm của Quách Thái Linh chém sắt như bùn, đủ biết uy lực tới mức độ nào.

Ở đây hẳn lại dốc cả thập thành công lực, thế bài son đảo hải, hoàng y nhân chỉ còn nước biến thành đồng thịt vụn mà thôi.

Quách Thái Linh đứng cách đó năm sáu thước, thấy thế đánh của Âu Dương Bất Bình cũng phải kinh hồn táng đờm.

Chiết phiến đánh xuống cuồng phong nổi lên làm cát bay đá chạy, mặt sông cuộn sóng âm ầm.

Quách Thái Linh bị kinh phong đẩy lùi hai bước tới tận mép sông.

Diễn tả thì chậm, nhưng diễn biến chỉ trong khoảnh khắc.

Khi Kim Cốt Chiết Phiến sắp bổ xuống đầu, hoàng y nhân đang ngồi yên chợt hơi động dậy, dịch chuyển sang tả mấy tấc.

Cùng lúc thân thể di động, tay trái y khẽ đưa lên.

Trong mắt người học võ thì động tác đó chẳng có gì gọi là cao minh, thậm chí còn vụng về chậm chạp.

Thế nhưng trong động tác hoàn toàn bình thường ấy lại hàm chứa võ học hết sức cao thâm.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư không biết cao thâm ở chỗ nào, Quách Thái Linh lại càng không biết, nhưng nhìn động tác của Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình là một minh chứng.

Hắn đang bổ chiết phiến xuống gần tới đầu hoàng y nhân, mặt bỗng lộ nét kinh hoàng vội thu nhanh chiết phiến lại, không biết do hắn cố tình hay vì ngoại lực tác động, người hắn bật lùi lại xa tới bốn năm trượng, sau khi hai chân đáp xuống đất vẫn bị đẩy lùi tới cả chục bước mới giữ được trầm ổn.

Quách Thái Linh không biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng căn cứ vào vẻ mặt khiếp sợ của Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình đến nỗi biến dạng đi cũng đoán được rằng hắn vừa ném phải khổ đau không nhẹ.

Ngoại trừ hoàng y nhân vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, cả ba cao thủ còn lại đều đứng chết lặng đương trường.

Mãi đến lúc đó hoàng y nhân mới chậm rãi đứng lên, trong tay vẫn giữ chiếc cần câu.

Kỳ thực vừa qua, cuộc tranh chấp kỳ quặc giữa y, con cá và Phong Lôi Thủ Tàn Ngư vẫn cứ tiếp diễn.

Quách Thái Linh vốn đoán được tầm vóc người này rất cao, lúc này y mới đứng lên, quả nhiên cao tới hơn bảy thước, đôi vai rộng, bắp tay rắn chắc, thân hình vạm vỡ, quả là thiên binh giáng hạ.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư vẫn bị con cá lừa câu và sợi dây làm vướng víu, dứt đi không được, rũ ra cũng không xong, lúng túng như gà mắc tóc.

Thực ra nếu nhìn kỹ lại mới biết giữa Tàn Ngư và hoàng y nhân đang diễn ra cuộc đấu nội lực thông qua đoạn dây câu.

Cuộc đấu diễn ra từ lâu, Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình tinh ý nhận ra điều này nên mới xuất thủ giúp đồng bọn, nào ngờ hoàng y nhân tuy đấu nội lực với Tàn Ngư nhưng vẫn dư sức đánh lui Âu Dương Bất Bình, chỉ chừng ấy đủ chứng tỏ nội lực ông ta cao hơn Tàn Ngư gấp nhiều lần.

Mặt Phong Lôi Thủ Tàn Ngư tái xanh, rồi chuyển qua trắng nhợt như mặt người chết, trông vẻ hết sức thống khổ.

Nay đối phương đã đứng lên, thần tình uy mãnh như thần binh thiên tướng, không tỏ ra hao tổn chút nào, Tàn Ngư còn có hy vọng gì nữa?

Nhưng nếu lão bỏ dở cuộc đấu, nội lực từ phía đối phương vẫn tiếp tục truyền qua lão nhất định sẽ bị chấn thương trầm trọng.

Mặt khác, với thân phận là một Đường chủ trong Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh cũng không cho phép cam chịu bại trong lúc cuộc đấu vẫn còn chưa ngã ngũ.

Nhưng có một điều hết sức nguy hiểm là nếu biết thua mà tiếp tục cuộc đấu đến cùng thì sẽ diễn ra kết cục bi thảm là sẽ hao kiệt chân lực mà chết hoặc trở thành tàn phế suốt đời.

Đột nhiên cần câu trong tay hoàng y nhân cong gấp lại như bị một con cá khổng lồ kéo đi, chỉ chốc lát uốn thẳng lên rất nhanh.

Quách Thái Linh nhìn sang phía đầu kia mới nhìn thấy thân ảnh Phong Lôi Thủ Tàn Ngư bị bay tít lên cao bốn năm trượng mới bắt đầu rơi xuống mỗi lúc một nhanh.

Dù rằng Tàn Ngư là cao thủ nhất lưu, nhưng khi rơi xuống vẫn không đứng nổi ngã quay xuống, nhờ có võ học uyên thâm và nội công thâm hậu nên mới lăn đi mấy vòng mới gượng đứng lên được nhưng đầu gối vẫn còn run.

Vừa lúc ấy, có hai nhân ảnh lao nhanh tới đìu lầy lão.

Quách Thái Linh nhận ra hai người này chính là Lý Uy và Hoàng Hậu Bình, trước đây một lúc đã bị thương dưới tay nàng.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư không tự đi được, để mặc cho hai tên đệ tử đìu đến ngồi lên một tảng đá.

Hoàng y nhân thu dây câu lại, bước tới gần Quách Thái Linh.

Không hiểu sao, nàng chợt thấy kinh sợ, định lùi trốn nhưng đã ở sát mép sông không sao lùi lại được.

Đương nhiên Quách Thái Linh hiểu rằng hoàng y nhân không có ý làm hại mình, nhưng trước vóc dáng cao lớn và thần thái uy nghi đường bệ oai phong của ông ta, nàng chợt thấy mình nhỏ nhoi đến thảm hại, giống như một thân dân đứng trước vị đế vương, tuy vị đó che chở mình nhưng vẫn thấy sợ.

Một lúc sau, Quách Thái Linh mới trấn tĩnh lại nói:

– Xin cảm tạ... ngài.

Hoàng y nhân lướt mắt nhìn Tiêu Tương Hiệp Ân Ấu Dương Bất Bình vẫn đứng cách xa tới bảy tám trượng, ngay chỗ mà hấn sau khi tập kích bị đẩy lui, sau đó ánh mắt dịu lại nhìn Quách Thái Linh.

Trước sau ông ta vẫn không nói lời nào.

Chính điều đó làm Quách Thái Linh lo ngại.

Vừa rồi hoàng y nhân xuất thủ đã thương một lúc hai cường địch của nàng, nhưng điều đó chưa khẳng định ông ta là cùng phe với mình.

Nàng lo lắng hỏi:

– Tôn giá là ai? Định làm gì tôi?

Hoàng y nhân chỉ gật nhẹ đầu mà không đáp, đưa tay chỉ về phía thượng lưu.

Quách Thái Linh nhìn theo, bấy giờ mới nhận ra con Hắc Thủy Tiên buộc trong rừng cách đó chừng hai chục trượng.

Bấy giờ nàng mới nhớ tới con ngựa của mình, ngạc nhiên tự hỏi:

– Làm sao con Hắc Thủy Tiên lại ở đây được? Vừa rồi mình nhảy lên thuyền, sau khi động thủ với tên Từ lệnh chủ và Phó đường chủ Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức chiếc thuyền đã trôi xa tới bốn năm dặm, vậy ai đã mang tới buộc ở đây?

Chẳng lẽ chính là hoàng y nhân này? Ông ta làm thế với mục đích gì?

Chợt nàng hiểu ra ý tứ của đối phương liền hỏi:

– Tôn giá muốn tôi đi khỏi đây ư?

Hoàng y nhân gật đầu.

Quách Thái Linh nhìn lại hoàng y nhân lần nữa, nhận ra trong khuôn mặt oai nghiêm của ông ta toát ra thần uy, một thứ thần uy bất khả xâm phạm khiến người ta phải phục tùng vô điều kiện.

Bất giác Quách Thái Linh nhìn Ấu Dương Bất Bình lại nhìn ra sông.

Trên thuyền lớn có bốn tên lam y võ sĩ đứng uy nghi hai bên mạn thuyền, ngoài ra các cửa sổ rèm che kín, khó mà đoán ra trên đó còn nhân vật nào cao cấp của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh nữa?

Quách Thái Linh sức nhớ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư từng ra lệnh cho bọn đệ tử là không được làm kinh động đến khách quý, chứng tỏ ngoài Tàn Ngư và Ấu Dương Bất Bình nhất định còn có người khác thấp tùng.

Hơn nữa hai tên Trương Đông và Mạnh Tập đưa Lãnh Diện Âm Sai Phùng Đức chắc đã về tới tổng đàn, nhất định không lâu nữa sẽ còn có người tới đây.

Nàng hiểu rằng đây là thời cơ tốt nhất để thoát khỏi sự truy bức của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, chờ thời cơ khác để trả thù.

Nhưng về đạo nghĩa, chính nàng đã gây nên đại họa, nay để cho hoàng y nhân thay mình gánh hậu quả, nàng lại không đành lòng.

Hoàng y nhân nhìn nàng bằng ánh mắt nghiêm khắc và lạnh lùng, tựa hồ ông không hài lòng khi thấy đối phương không chịu nghe lời mình, lại đưa tay chỉ sang con Hắc Thủy Tiên lần nữa, khoát tay ra ý giục nàng đi.

Quách Thái Linh gật đầu nói:

– Thôi được. Đại ân này không dám chỉ nói một chữ tạ. Tôi cũng nhận rõ rằng dù mình có ở đây cũng không giúp tôn giá được gì, trái lại còn vướng bận thêm. Nhưng ít nhất cũng xin tôn giá cho biết đại danh để tiện sau này...

Nàng chưa nói xong thì hoàng y nhân lại ném tới một cái nhìn rất nghiêm khắc, lần nữa phát tay ra hiệu đi nhanh.

Quách Thái Linh ngạc nhiên tự hỏi:

– Là thật. Chẳng lẽ người này bị câm?

Nghĩ thế nàng chăm chú nhìn đối phương.

Nhưng hoàng y nhân không có vẻ gì là người khuyết tật, mà cho dù có bị câm thì cũng khó mà biết được.

Chỉ riêng ánh mắt nghiêm khắc của ông ta đủ làm cho nàng không thể kháng cự.

Quách Thái Linh thờ dãi nói:

– Thôi được. Tôn giá đã không muốn lưu lại đại danh cũng đành chịu vậy.

Dẫu thế nào tôi cũng nguyện khắc ghi mối ân tình này. Tôi là Quách Thái Linh, trú ở Bạch Mã sơn trang gần Long Sơn. Nếu tôn giá có dịp ghé qua, tôi sẽ vô cùng vinh hạnh được đón tiếp.

Nghe Quách Thái Linh giới thiệu xong, hoàng y nhân tỏ ra kinh dị, sau đó mặt lộ nét vui mừng, ánh mắt sáng lên triu mến như vừa được nghe nói về người thân.

Nhưng chỉ chớp lát, thần tình hoàng y nhân trở lại nghiêm khắc như cũ, ông gật đầu tỏ ra đã hiểu, lại khoác tay giục nàng đi.

Quách Thái Linh không biết nói gì thêm nữa, chấp tay từ biệt rồi quay người đi nhanh về phía con ái mã.

Nhưng nàng vừa trở gót đi được vài bước thì có tiếng gọi giật lại:

– Khoan đã.

Quách Thái Linh dừng lại đã thấy Kiên đường chủ Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình nhảy tới chặn đường.

Hắn hừ một tiếng nói:

– Cô nương còn chưa đi được đâu.

Mặt hắn vẫn còn tái xanh, chấp tay hướng sang hoàng y nhân nói tiếp:

– Các hạ võ công cao cường, Âu Dương mỗ bôn tẩu trong giang hồ mấy chục năm chưa từng gặp. Nhưng cô nương này sát hai nhiều đệ tử của tệt bang nay muốn đi như thế chỉ e không dễ dàng đâu. Xin các hạ nể mặt Âu Dương mỗ, nghĩ đến mối giao hảo với tệt bang sau này mà đứng ngoài không can thiệp vào. Đề sau khi Âu Dương mỗ giải quyết xong việc cô nương này đã rồi sẽ thương lượng với các hạ, được không?

Thấy Âu Dương Bất Bình chặn đường Quách Thái Linh, mặt hoàng y nhân lộ vẻ tức giận.

Nghe hắn nói xong, ông ta liền lắc đầu cự tuyệt ngay.

Lúc đó Phong Lôi Thủ Tàn Ngư đã vận công điều tức xong, tay cầm một chiếc Khoa Hồ Lam nghiêng răng đứng dậy bước tới gần nói:

– Âu Dương đường chủ. Không cần phải nói nhiều lời vô ích. Huynh cứ việc đối phó với y, còn đề nha đầu này cho huynh đệ.

Lão tin rằng tuy thương thế chưa hoàn toàn bình phục nhưng mình vẫn đủ sức khống chế Quách Thái Linh.

Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình biết rằng mình không đủ sức đối phó với hoàng y nhân nhưng hắn là trên thuyền còn có trợ thủ đắc lực nên gật đầu đồng ý.

Ngoài ra hắn còn có tính toán khác.

Thấy Âu Dương Bất Bình tán thành đề nghị của mình, Tàn Ngư lập tức lao tới trước mặt Quách Thái Linh.

Nàng vốn miễn cưỡng làm theo ý hoàng y nhân mà rời khỏi nơi đây, nhưng trong thâm tâm không muốn, nay Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thách chiến chính hợp tâm ý nàng, liền xuất kiếm sẵn sàng nghênh chiến.

Nhưng vừa lúc ấy chợt thấy thân hình cao lớn của hoàng y nhân lướt tới như con lốc chắn giữa hai người.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư không ngờ lại một lần nữa tên này làm nhiều sự, liền quát to một tiếng vung Khoa Hồ Lam bỏ xuống đầu y.

Hoàng y nhân đã bỏ lại chiếc cần câu bên tảng đá, chỉ có tay không nhưng vẫn không tránh, bước chềch lên một bước đưa tay lên hóa giải chiêu thức đối phương.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư đã từng gặp rất nhiều cao nhân kỳ sĩ, nhưng chưa từng thấy ai có chiêu thức kỳ dị như hoàng y nhân, tuy biết không thắng nổi nhưng vẫn tự tin rằng chiếc Khoa Hồ Lam nhất định thắng tay không, trong lòng đã mừng thầm.

Nào ngờ chiếc Khoa Hồ Lam bỏ xuống như vướng phải một bức tường vô hình bật ngược lại, đồng thời có một luồng kinh lực đẩy lão ta lùi lại mấy bước liền.

Vốn đã bị nếm khổ đau, vừa rồi do quá tức giận mà xuất chiêu, nhưng đến cả Khoa Hồ Lam danh lừng thiên hạ vẫn bị đối phương dùng tay không đánh lui, Phong Lôi Thủ Tàn Ngư đâu dám liều mạng mình nữa.

Nhưng đến lúc này dù muốn thoát thân cũng không còn là chuyện dễ dàng.

Bị kinh lực đẩy lùi, đồng thời Tàn Ngư cảm thấy cả người nóng ran lên, hai chân cứng lại, muốn lùi cũng không được nữa.

Chỉ sau chốc lát, toàn thân cũng cứng đờ.

Hoàng y nhân thông thả bước đến cách lão ba thước thì dừng lại.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thấy con nóng càng tăng, tựa hồ như khí huyết trong người sôi lên, mồ hôi vã ra như tắm.

Hoàng y nhân phóng luồng mắt như điện đầy tức giận nhìn Tàn Ngư, vung chưởng lên nhằm thẳng vào ngực lão.

Hoàn toàn không có khả năng kháng cự, tên đường chủ chẳng khác gì con dê té thán, nhắm mắt lại chờ chết.

Nhưng hồi lâu không thấy gì, cả con nóng cũng giảm bớt, Phong Lôi Thủ Tàn Ngư ngơ ngác mở mắt ra.

Hoàng y nhân hạ tay xuống, nổi tức giận trong ánh mắt đã giảm đi rất nhiều.

Một nhân vật võ công siêu phàm không ai tùy tiện hạ thủ sát nhân, nhất là trong trường hợp đối phương đã bị khống chế, ngoại trừ giữa song phương có mối thâm cừ đại hận không đội trời chung.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư nằm mộng cũng không ngờ rằng tính mạng của mình chỉ được cứu lại trong một chớp mắt khi hoàng y nhân thay đổi ý định.

Hoàng y nhân phẩy nhẹ tay, người tên Địa đường đường chủ lăn đi như trái cầu chỉ đến khi hết đà mới dừng lại.

Trong đời chưa bao giờ Phong Lôi Thủ chịu nhục như thế. Lần này không những nhục mà khi giao thủ với hoàng y nhân hẳn cảm thấy mình không khác gì một đứa trẻ đầu với đồ sĩ.

Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình thấy đồng bọn nguy cấp vội xuất thủ giải cứu nhưng sau khi Phong Lôi Thủ Tàn Ngư lăn lông lốc như quả cầu, hẳn mới lao sang vung chưởng phiến điểm tới Chỉ đường huyết của hoàng y nhân.

Thủ pháp Cách không điểm huyết của Ân Dương Bất Bình thành danh trên giang hồ, đã không ít cao thủ bỏ mạng bởi cây thiết phiến này nên ai nghe danh cũng đủ kinh hồn táng đờm.

Lần này hẳn đã tính toán kỹ, biến Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thành con mồi, chờ cho hoàng y nhân hạ độc thủ xong hẳn sẽ xuất chiêu tuyệt sát, tất sẽ thu được thành công.

Có vẻ như hẳn dự liệu không sai, vì hoàng y nhân không phát hiện ra cái chết đang chờ mình.

Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình khắp khỏi mừng thầm, vận hết công lực điểm tới.

Với công lực thâm hậu, đặc biệt thủ pháp Cách không điểm huyết từng lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm lần này dốc tận sở học, trong lúc đối phương không phòng bị nhất định sẽ đắc thủ.

Hoàng y nhân vừa phát tay làm Phong Lôi Thủ Tàn Ngư lăn đi, không phòng bị độc chiêu đang chờ mình, nhưng chân trái bước chềch sang nửa bước như vướng phải vật gì, vừa khéo tránh khỏi chiêu tuyệt sát của Ân Dương Bất Bình.

Tên Kiên đường chủ tiếc ngẩn ngơ đành thu chiêu lùi lại, nhưng chiết phiến vẫn quét ngang một đường đủ đã thương địch nhân trong phạm vi năm thước.

Chắc hoàng y nhân không đề phòng chiêu này, chỉ thấy y rên lên một tiếng ngã ngối xuống.

Lại nghe soạt một tiếng, tà áo của hoàng y nhân bị xé rách một mảng lớn, chắc khó tránh khỏi thụ thương.

Quách Thái Linh thấy vậy toát mồ hôi.

Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình thấy mình vừa đắc thủ liền nhún chân nhảy tới, chiết phiến phát chiêu trí mạng Phiến Ảnh Truy Hồn điểm vào ba trọng huyệt trước ngực hoàng y nhân.

Nhưng hắn không biết rằng chiêu đó là chiêu tự sát bởi vì hoàng y nhân ngã ngồi xuống, đó chính là tuyệt học Lão Tự Tọa Đồng, với những người có võ công thặng thừa thì không gì phá nổi.

Âu Dương Bất Bình ra chiêu Phiến ảnh truy hồn lòng khắp khắp sắp lấy mạng đối phương nhưng chiết phiến chưa đánh tới mục tiêu bỗng hắn kêu lên kinh hãi, cả người lẫn quạt bị bắn tít lên không cao tới bảy tám trượng rơi xuống đúng vào chiếc thuyền lớn.

Tuy bắn tới thuyền mình, nhưng với độ cao đó, nếu người thường tất bị phân thân nát cốt, còn với hạng như Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình cũng khó tránh khỏi bị thụ thương.

Trong lúc tính mạng Âu Dương Bất Bình sắp định đoạt thì chợt thấy một tấm rèm trên khoang thuyền mở ra, tiếp đó một nhân ảnh nhảy lên đỡ Âu Dương Bất Bình đáp nhẹ xuống thuyền.

Quách Thái Linh đã lường trước trên thuyền tất có cao nhân nên đã quan sát rất kỹ thấy người vừa cứu Âu Dương Bất Bình là một lão nhân cao gầy, vai rộng râu thưa đầu hói, mình bận huyền y, đôi tay khẳng khiu thò ra trong tay áo rộng giống như xương khô, trên mặt và tay gân xanh nổi chằng chịt, đôi môi thâm sít mở hoặc để lộ hai hàm răng vàng khè.

Nói rằng người đó mặt xanh nanh vàng là chẳng sai.

Trông thấy người này, chẳng những Quách Thái Linh giật thót mình mà cả hoàng y nhân cũng phải nhú mày.

Thanh diện lão nhân đỡ lấy Âu Dương Bất Bình xong đặt xuống khoang, phát ra tia mắt xanh lét nhìn hoàng y nhân một lúc, sau đó phi thân nhảy vào bờ.

Quách Thái Linh thấy thân pháp người này cực kỳ linh diệu, giống như chỉ phát hai tay áo là lướt đi mà không cần dùng tới đôi chân.

Nàng chợt nhớ trong giang hồ truyền ngôn có thứ thân pháp gọi là Vệ phong chi thuật, không biết có phải giống như thanh diện lão nhân này không?

Hoàng y nhân thấy thanh diện lão nhân nhảy xuống, thoát tiên hơi nhú mày nhưng ngay sau đó trầm tĩnh như không.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư mặt lộ vẻ vui mừng, ngược lại Quách Thái Linh lòng đầy lo lắng.

Nàng nhận ra thanh diện lão nhân võ công trác tuyệt, chi e không kém gì hoàng y nhân.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư vừa thấy thanh diện lão nhân nhảy xuống liền bước tới chấp tay cung kính cúi chào nói:

— Đa tạ Lê tiền bối vừa ra tay cứu mạng Âu Dương đường chủ. Văn bối xin thay mặt Âu Dương huynh bày tỏ sự cảm kích.

Rồi chỉ vào Quách Thái Linh nói tiếp:

— Nữ nhân này là hậu nhân của Quách trang chủ của Bạch Mã sơn trang. Hai vị cao đồ của tiền bối bị sư huynh đồng môn của thị là Khấu Anh Kiệt đã thương.

Chỉ cần tiền bối bắt được thị, nhất định tên họ Khấu đó sẽ dẫn thân đến nộp. Việc đó đối với cả tiền bối lẫn tỳ bang đều có lợi.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư rất biết nói kích, điểm ngay trúng yếu huyệt của thanh diện lão nhân.

Lão vừa nghe xong liền biến sắc, mắt lộ hung quang nhìn Quách Thái Linh.

Tàn Ngư thấy vậy hí hửng trong lòng, tin rằng diệu kế của mình tất thành, nha đầu Quách Thái Linh chuyến này không thoát.

Quách Thái Linh tuy không biết thanh diện lão nhân này là ai, nhưng thấy thần thái diện mạo của hắn cùng với thái độ xun xoe khúm núm của Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thì đoán rằng đây chính là vị quý khách mà chúng đã nói lúc đầu.

Đã là quý khách của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh tất không chẳng phải là hạng tốt lành gì.

Nhưng với chút bản lĩnh mà hắn vừa hiển lộ, nàng biết ngay nhân vật này chẳng tầm thường, vì thế trong lòng rất lo lắng.

Bây giờ thì nàng đã tin chắc hoàng y nhân xuất hiện là để giúp mình, nhưng căn cứ vào tình hình thì e rằng lão nhân họ Lê này thân thủ chẳng kém gì vị ân nhân đó, nếu trong tình cảnh địch đông ta ít, làm sao nàng không lo lắng được?

Quách Thái Linh lo cho mình thì ít mà cho hoàng y nhân thì nhiều, lòng rất ân hận bởi vì mình mà làm liên lụy đến người ta.

Nghĩ thế nàng liền đứng lại bên hoàng y nhân.

Hoàng y nhân này trước đây buộc Quách Thái Linh nhanh chóng rời khỏi hiện trường nhưng lúc này biết rõ không còn cơ hội nữa đưa mắt nhìn nàng như muốn nói:

– Hãy yên tâm

Nàng hiểu ý cười đáp:

– Xin tiền bối tha lỗi. Vì văn bối mà lão nhân gia phải liên lụy thế này, văn bối rất phiền lòng.

Hoàng y nhân nghiêm khắc nhìn nàng tỏ vẻ không hài lòng rồi chỉ tay sang phiến đá bên cạnh ra hiệu cho nàng đứng sang đó.

Quách Thái Linh thấy ông ta thủy chung vẫn không nói tiếng nào, trong lòng rất lấy làm khó hiểu.

Nếu không phải tình cảnh ngặt nghèo như lúc này, với bản tính cương cường của mình, nhất định nàng phải kích cho ông ta nói mấy câu mới được. Nhưng trước mắt cường địch đang đe dọa, dù ương bướng bao nhiêu nàng cũng đành nén lại theo lời đứng sang tảng đá ông ta vừa chỉ.

Tảng đá đó nằm sát mé sông, trước mặt đã có hoàng y nhân án ngữ, ông ta chọn vị thế đó là an toàn nhất để bảo vệ Quách Thái Linh.

Lão nhân họ Lê thấy vậy nhếch mép cười nham hiểm, không biết trong đầu lão đang nghĩ gì?

Với bản lĩnh thẳng thừng như lão ta, chẳng lý nào vừa rồi ở trên thuyền lão không trông thấy cuộc chiến diễn ra thế nào, nhưng chờ đến thời điểm quyết định mới xuất hiện đương nhiên có lý của nó.

Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình không bị thương tích gì cũng nhảy xuống khỏi thuyền, cùng Phong Lôi Thủ Tàn Ngư đứng sau lưng lão nhân họ Lê.

Song phương không ai nói gì, giống như sự tĩnh lặng nặng nề trước cơn bão, báo hiệu dông tố sắp nổi lên.

Rất lâu sau, lão nhân họ Lê mới lên tiếng:

– Bằng hữu, lão phu muốn thương lượng việc này.

Đứng một lát, không chờ đối phương trả lời, lão lại nói tiếp:

– Nói cho cùng, trong việc này chúng ta đều là ngoại nhân, chẳng nên liều mình vì việc của người khác. Theo ta, lão đệ lùi một bước, ta lùi hai bước, đồng ý không?

Chờ một lúc không thấy đối phương nói gì, lão lại tiếp:

– Ý của lão phu là chúng ta rời khỏi đây, để mặc cô nương đó cho chúng, lão phu tin rằng không ai ngăn cản chúng ta.

Hoàng y nhân vẫn không đáp, trên mặt cũng không lộ sắc thái gì.

Lão họ Lê nhíu mày hỏi:

– Thế nào? Lão phu đảm bảo rằng sẽ không ai làm tổn thương gì cô nương đó. Lão phu biết rằng Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh chỉ dùng cô ấy để làm con tin để sư huynh của cô ta là Khấu Anh Kiệt đưa thân tới nộp mà thôi.

Nói đến Khấu Anh Kiệt mắt lão lộ hung quang.

Những người tại trường có ai ngờ rằng hoàng y nhân còn quan tâm đến Khấu Anh Kiệt còn hơn cả họ, kể cả Quách Thái Linh.

Lão họ Lê thấy đối phương vẫn không nói, sốt ruột hỏi:

– Thế nào? Lão phu chỉ chờ người trả lời một câu thôi.

Mãi đến lúc đó, hoàng y nhân mới trả lời bằng một cái lắc đầu.

Lão họ Lê hừ một tiếng nói:

– Như vậy là người buộc lão phu phải động thủ?

Hoàng y nhân cười nhạt vẫn không nói gì, nhặt chiếc cần câu lên.

Lão họ Lê thấy vậy tỏ vẻ ngạc nhiên còn Phong Lôi Thủ Tàn Ngư và Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình thì trở nên căng thẳng, biết rằng hoàng y nhân sắp xuất thủ.

Nhưng chúng đã đoán sai.

Hoàng y nhân dùng cần câu viết lên đá hàng chữ:

– Người có phải là Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng từ Miêu Cương tới không?

Lão họ Lê đứng ngẩn ra một lúc rồi chợt phá lên cười sảng sặc nói:

– Thì ra người có miệng mà không nói được. Không sai. Lão phu là Lê Thiết Hoàng. Còn các hạ là ai?

Hoàng y nhân nhếch môi cười khinh khinh lại viết:

– Từ nhỏ bỏ nhà lang bạt giang hồ, quên mất tính danh rồi.

Tuy nét bút rất nhanh nhưng mẩu tự cực kỳ thanh tú hữu thần.

Lê Thiết Hoàng cười nhặt nói:

– Các hạ không chịu báo tính danh cũng được. Nhưng nói xem địa bàn hoạt động ở đâu?

Hoàng y nhân viết:

– Mãn trời chiếu đất, bốn biển là nhà.

Lê Thiết Hoàng cười hắc hắc nói:

– Đúng là hạng cuồng đồ. Hôm nay gặp ở đây, lão phu thử xem người có bao nhiêu bản lĩnh.

Dứt lời múa đôi tay khăng khiu gầy giờ xương làm kêu lên lách cách.

Lát sau kình khí phát ra nghe ràn rạt làm cuồng phong nổi lên khiến cát bụi mịt mù, sỏi lá cũng bị cuốn tung bay.

Càng lâu gió càng dữ dội, trời đất mịt mù như thừa hồng hoang, trừ Lê Thiết Hoàng và hoàng y nhân ra không ai mở mắt ra được, phải bám lấy mô đá mới khỏi bị cuốn bay đi.

Hoàng y nhân vẫn đứng vững như bàn thạch dùng cần câu viết:

– Người có được thành tựu hôm nay tất không dễ, nếu bị hủy đi thật đáng tiếc.

Mong rằng người suy nghĩ kỹ.

Lê Thiết Hoàng cười hô hô nói:

– Các hạ chỉ giỏi nói suông thôi. Chẳng lẽ lão phu sợ người sao? Có biết lão phu đang thi triển công phu gì không đã?

Hoàng y nhân viết:

– Nội đề tam hư, ngoại ảnh tam cương, gọi là Hỗn Nguyên Bích Lịch. Công phu này do vị Lôi Hiếu Tử ở Côn Luân sáng tạo ra, chúng quy cũng học lại từ tiền nhân thôi.

Lê Thiết Hoàng mặt biến sắc, gật đầu nói:

– Kiến thức uyên thâm. Giải như thế ta thừa nhận là căn kẽ. Nhưng người nó rùng là học lại từ tiền nhân, chẳng lẽ võ học của người lại không cần sư phụ truyền cho mà tự sáng tạo?

Hoàng y nhân viết:

– Không sai. Võ công của ta thoát thai từ thiên nhiên và trí tuệ, chưa từng có loại võ học nào như thế. Người không bao giờ thắng được ta. Còn ta thì thắng người là việc dễ dàng. Vì thế ta khuyên người hãy thật thận trọng.

Lê Thiết Hoàng bĩu môi khinh khinh nói:

– Các hạ tự tin như vậy là quá sớm. Lão phu ở Miêu Cương mấy chục năm không màng đến chuyện giang hồ. Lần này được Thiết tổng lệnh chủ viết thư mời đến đây làm khách vô tình gặp phải người. Việc này không nên trách ta mà chỉ là khách mà đa sự, chỉ do người quá ngông cuồng. Hai vị đường chủ đã thành tâm nhường nhịn, thế mà người vẫn cố chấp làm càn, bất chấp đạo nghĩa võ lâm. Lão phu thấy chướng tai gai mắt nên mới chen tay vào. Nếu người không biết tự lượng sức thì đừng trách ta hạ thủ vô tình. Không cần phải nói nhiều lời nữa, mau xuất thủ đi.

Hoàng y nhân nhếch môi cười nhặt rồi cầm cần câu xuống tảng đá ngập sâu tới hai thước.

Bọn Tàn Ngư thấy vậy đều kinh.

Lê Thiết Hoàng hơi biến sắc nhưng lập tức trấn tĩnh lại, tay hoành ngang trước ngực bước lên hai bước nói:

– Đắc tội.

Lời nói dứt hai tay từ từ đẩy ra.

Kinh khí lại nổi lên, còn mạnh hơn trước gấp bội.

Hoàng y nhân vẫn đứng bất động, hai chân như dính với tảng đá.

Bấy giờ song phương chỉ cách nhau chừng một trượng, kinh lực mạnh tới đâu không nói cũng biết, thế mà chẳng những hoàng y nhân đứng vững như trụ thép mà ngay đến y phục cũng không hề lay động.

Trong lúc đó Tàn Ngư, Âu Dương Bất Bình và Quách Thái Linh đứng cách ngoài hai ba trượng phải cúi rạp người xuống bám chặt lấy tảng đá để khỏi bay đi.

Áp lực mỗi lúc một lớn làm sóng trên hồ nổi lên cuộn cuộn, chiếc thuyền đỗ cách đó sáu bảy trượng chao đảo tưởng như sắp đắm.

Không chỉ có gió mà còn vang lên cả tiếng ầm ầm như sấm.

Hoàng y nhân tuy đứng vững, nhưng hai bàn chân lún sâu xuống tảng đá tới hơn một tấc.

Hỗn Nguyên Bích Lịch quả thật kinh nhân.

Thế nhưng hoàng y nhân lại càng cao cường hơn.

Mặc cho cát bay đá chạy, đất xung quanh mình chao đảo, ông ta vẫn đứng như trời trồng, hia mắt phát thần quang nhìn đối phương.

Lê Thiết Hoàng đã dốc gần tận công lực thấy vậy vô cùng quần bách.

Mặt lão bắt đầu đỏ bầm lại, đôi mắt cũng vẫn lên đầy những tia máu.

Đến lúc này thì lão biết rằng Hỗn Nguyên Bích Lịch thần công đã không thắng được đối phương.

Ngay chính những người xung quanh cũng nhận ra, tuy Lê Thiết Hoàng là người chủ động tấn công nhưng bản thân lão ta lại nếm khổ đau.

Hiển nhiên hoàng y nhân đã chiếm được thế thượng phong.

Nhưng cuối cùng thì hoàng y nhân cũng bắt đầu chao động.

Trong lúc đó Lê Thiết Hoàng sắc mặt từ màu đỏ dần dần chuyển sang màu tím, hai bàn tay đang đẩy ra run lên từng hồi, nổi lên vô số đường gân xanh, xem chừng nội lực không còn bao nhiêu nữa.

Thân thể Lê Thiết Hoàng chao đảo một lúc rồi cũng lấy được trầm ổn, nhưng hai chân lún sâu xuống đất ngập cả bàn chân.

Tiếp đó chợt xảy ra một hiện tượng kỳ quái.

Những tảng đá trước đây do Lê Thiết Hoàng dụng Hỗn Nguyên Bích Lịch quá mạnh dịch chuyển sang phía hoàng y nhân nay lại di chuyển theo hướng ngược lại, hơn nữa còn vượt quá vị trí ban đầu, cát sỏi cũng chuyển hướng bay rào rào trở lại.

Cảnh tượng thật là ngoạn mục.

Quách Thái Linh và hai tên đường chủ nhìn đến phát ngơ.

Đương nhiên họ đều biết rằng đó chính là do trong khi song phương đấu nội lực, hoàng y nhân đã thắng thế cho nên dư lực bật ngược trở lại.

Điều khác nhau là công lực của Lê Thiết Hoàng là hữu hình, còn công lực của hoàng y nhân lại vô hình.

Như vậy trong cuộc đấu này, vô hình đã thắng hữu hình.

Lê Thiết Hoàng đã liều chết không cam chịu bại, hoàng y nhân đành phải dốc toàn lực áp đảo.

Ông ta rút chân khỏi tảng đá, tiến lên một bước.

Lê Thiết Hoàng mặt tái nhợt, thân hình chao đảo, lùi liền ba bước, miệng bật ho, nhổ ra một bãi cả máu lẫn bọt đỏ lôm, sau đó ngã ngửa ra, mặt trắng bệch như giấy không còn một chút huyết sắc.

Dù có thừa nhận hay không thì lão đã bại trận và bại rất thảm.

Hoàng y nhân vẫn không nói gì, nở một nụ cười thâm đậm.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư và Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình không ai bảo ai, cùng xô tới Lê Thiết Hoàng.

Lão ma đầu này không nói một lời, nhắm mắt lại, để mặc cho hai tên đường chủ đỡ mình dậy.

Hoàng y nhân cũng đứng nhìn một lúc rồi bước lại rút cần câu ra khỏi tảng đá, tới bên Quách Thái Linh chỉ tay về phía trước.

Lúc này thì nàng không còn lý do gì để phản đối nữa, gật đầu rồi cùng hoàng y nhân rời khỏi hiện trường.

Không ai dám ngăn cản nhưng hai tên đường chủ đưa mắt hăm hực nhìn theo cho đến khi bóng họ khuất vào rừng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ác chiến trên sông

Quách Thái Linh theo chân hoàng y nhân đến trong một khu rừng, đến ngay chỗ Quách Thái Linh để con ái mã Hắc Thủy Tiên, họ mới ngừng chân lại.

Hoàng y nhân chỉ tay vào con ngựa thị ý muốn nàng nhanh lên ngựa rời khỏi đây.

Quách Thái Linh trong lòng đang dấy lên bao hồ nghi, không nén nổi cất tiếng hỏi:

– Tôn giá thật là kỳ quái... vì sao lại không nói câu gì cả? Chẳng lẽ bị câm?

Hoàng y nhân lắc đầu, trên mặt không một chút biểu hiện tức giận, ngược lại tỏ ra rất bình tĩnh.

– Không phải ư?

Quách Thái Linh giọng tỏ ra rất ngạc nhiên hỏi:

– Thế thì vì sao lại không nói? Đúng là một quái nhân.

Hoàng y nhân lắc đầu biểu thị không muốn nói đến chuyện này.

Quách Thái Linh chẳng biết làm gì hơn, nhún vai cười khổ nói:

– Thế nhưng chính tôn giá vừa cứu mạng tôi, chỉ ít cũng phải cho biết tôn tính đại danh chứ?

Hoàng y nhân chau mày lại ngó người một lúc, rồi dùng chiếc cần câu trong tay mình viết lên mặt đất:

– Tất cả mọi chuyện về ta, Khấu Anh Kiệt đều biết rất rõ, cô nương cứ đi hỏi hắn thì biết.

Quách Thái Linh vừa nghe đã kinh, la lên:

– Tôn giá quen biết Khấu Anh Kiệt sao?

Hoàng y nhân gật đầu.

Quách Thái Linh kinh ngạc xen lẫn vui mừng hỏi:

– Các người là bằng hữu nhau à?

Hoàng y nhân gật đầu, lại dùng cần câu viết:

– Tình như thủ túc.

Quách Thái Linh cười nói:

– Nói như vậy thì chúng ta không phải là người ngoài. Khấu Anh Kiệt là sư huynh của tôi...

Hoàng y nhân lại gật đầu, biểu thị rất hiểu điều này.

Quách Thái Linh càng thấy hiếu kỳ hơn, hỏi dồn:

– Các người quen nhau lâu chưa?

Hoàng y nhân lắc đầu.

Quách Thái Linh hiểu ý nói:

– Nói vậy hai người quen nhau chưa lâu, thảo nào mà trước đây tôi không nghe Khấu Anh Kiệt nói tới tôn giả.

Nhắc tới Khấu Anh Kiệt trong lòng nàng tự nhiên thấy ai oán, thở dài ra một hơi nảo ruột, chẳng nói gì thêm.

Hoàng y nhân ngưng mắt nhìn nàng, chừng như đọc được những gì đang diễn ra trong lòng Quách Thái Linh dùng càn câu viết:

– Ta và Khấu lão đệ tuy quen nhau chỉ chừng một năm, nhưng chúng ta coi nhau như huynh đệ, không có chuyện gì là không nói, chuyện hiểu nhầm giữa các người hẳn cũng nói cho ta nghe. Phụ thân cô khi lâm chung đã đem chuyện đại sự chung thân của cô phó thác cho hấn, thế mà cô nương chỉ vì nghe lời sàm tặc đồ kỵ của hai vị sư huynh mà hiểu nhầm Khấu lão đệ, điều này khiến cho cả hai người đều đau lòng.

Quách Thái Linh đứng một bên vừa nhìn vừa đọc từng câu Hoàng y nhân viết ra, đến đó thì chua xót trong lòng không ngăn nổi nước mắt lưng tròng.

Hoàng y nhân không vì cô ta thương tâm mà thôi viết, tay nắm càn câu viết tiếp:

– Khấu lão đệ đúng là một con người chất phác lương thiện, nhân ái hòa hảo, không một giờ phút nào hấn quên được sự an nguy của cô nương và sự hưng vong của Bạch Mã phái, cô nương phải nên hiểu thấu được tấm lòng này, phải đồng tâm hiệp lực giúp hấn hoàn thành nhiệm vụ khó khăn. Phải nhớ không được ý khí dụng sự, nếu vẫn cứ cố chấp với sự hiểu nhầm của mình thì thật hổ thẹn với anh linh phụ thân cô nơi chín suối.

Quách Thái Linh không ngăn nổi nước mắt lăn dài trên má, lúc này thì còn cố nén lại tiếng khóc, nhưng rồi một lúc hai tay lúng ta lúng túng, rồi cuối cùng gục mặt vào thân ngựa khóc lên thành tiếng.

Hoàng y nhân vẻ mặt chừng như kinh ngạc, hai mắt cứ ngưng nhìn chăm chăm vào Quách Thái Linh, cơ hồ không hiểu điều gì đã khiến cho nàng thương tâm như vậy.

Quách Thái Linh đau xót khóc sụt mướt một hồi, cuối cùng cũng ngừng tiếng khóc, quay lại nhìn Hoàng y nhân nói:

– Những điều mà ông vừa nói, lẽ nào tôi lại không biết. Nếu như nói ông và Khấu sư huynh đã thân như tình đồng thủ túc thì có sao ông không đi mà hỏi anh ta? Hơn nữa... những chuyện này ông cũng không quản nổi, tôi việc gì phải đi van cầu anh ta chứ? Không có anh ta thì tôi cũng báo thù cho phụ thân tôi được, cũng có thể chấn hưng lại uy danh của Bạch mã môn... chớ có quá xem thường tôi.

Càng nói càng thấy đau lòng, nước mắt lần nữa lại tuôn trào, rồi hốt nhiên quay phắt người nhảy lên ngựa, giật mạnh dây cương khiến con tuấn mã Hắc Thủy Tiên tung hai vó lên trời hí dài một tiếng rồi phóng vù đi như bay.

Hoàng y nhân ngơ ngác đưa mắt nhìn theo Quách Thái Linh lẫn con ngựa chìm dần trong đám bụi chiều, bất giác trên mặt hiện một nụ cười.

Hoàng y nhân tuy xuất thân là một hoàng tử quý phái, thế nhưng thời thanh xuân cũng đã trải qua tình trường, tự nhiên hiểu được thái độ của Quách Thái Linh biểu hiện điều gì đang dâng trào trong nổi lòng của nàng.

Chính điều này khiến cho ông ta thấy bớt lo cho Khấu Anh Kiệt.

Hoàng y nhân là ai?

Không nói cũng biết, người này không ai khác là Chu Không Dục.

Chu Không Dục quay trở lại ngồi xuống trên bờ đá buông câu như cũ, người ta Túy ông chỉ ý bắt tại tửu, còn ông ta Lâm uyên thủy câu bắt tại ngư, vì thế cá thì chốc chốc câu lên được rồi lại gỡ ra ném xuống sông.

Mặt trời từ từ gác núi, những ánh nắng vàng cuối cùng như bị đầu non núi kéo thành một dải vàng trên cao, hoàng hôn chẳng mấy chốc đổ xuống rất nhanh.

Trời đã tối, dạ phong từ mặt sông thổi vào mang theo hàn khí, bốn bề tối mịt, chung quanh yên tĩnh vắng lặng, ngoài trừ tiếng côn trùng rả rích ra không nghe thấy gì nữa.

Chu Không Dục cắm chặt càn câu vào một hốc đá, rồi mở chiếc túi da mang theo bên người lấy ra vài thứ linh tinh, một ngọn đèn, một bình nước và thêm một gói cơm gói bằng lá sen.

Ngọn đèn được chế tạo đặc biệt, cháy lên trong gió nhưng không tắt, ánh sáng phát ra lại sáng xanh như lân tinh.

Ông ta đặt ngọn đèn lên trên một phiến đá cao rồi mới gỡ gói cơm ra ăn, hai mắt thì ngưng nhìn sang bên kia sông, nơi có một tòa kiến trúc nguy nga đồ sộ, Phong Lôi Bảo.

Ngược lại lúc này trong Phong Lôi Bảo cũng đã lên đèn, trăm nghìn ngọn đèn đua nhau cháy sáng lên trong một phạm vi rộng lớn, ban ngày nhìn bề thế uy phong thì ban đêm lại càng tráng lệ huy hoàng, thật nhìn không khác gì một thành thị lớn.

Mặt sông rộng lớn, tĩnh lặng không một bóng thuyền, thì thoảng mới thấy một vài con sóng nhỏ khởi lên rồi lặng xuống đùa nhau vào những tảng đá bên bờ sông.

Phong Lôi Bảo rộng lớn là thế, đèn đuốc bên ngoài cháy sáng, nhưng tịnh nhiên không thấy một động tĩnh nào.

Nhưng ngay bên trong đại sảnh Bảo lũy sảnh thì không khí lại khác.

Tám tên kim y vệ sĩ tay chấp đao tịnh lập bất động như tám pho tượng thành từng đôi bên cửa đại sảnh đường.

Bốn vị đường chủ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho toàn bảo đều có mặt, bọn họ gồm có Thiên đường chủ Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa, Địa đường chủ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư, Kiền đường chủ Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình và Khôn đường chủ Hắc Ưng Nhạc Kỳ.

Bốn vị đường chủ thì ngồi đối mặt với nhau, xem ra người nào cũng nghiêm túc khác thường, có điều cứ ngồi như bốn pho tượng không ai nói với ai câu nào.

Ngoài ra còn có một người vừa được cất nhắc lên làm chức Tổng quản sự là Long Hồ Định Hồ Định Lang.

Sau lưng gã này là bốn hán tử trẻ tuổi đều đương chức Phân Lệnh Lệnh chủ, mỗi người lĩnh đầu một đội quân thiện chiến khác nhau như Lục chiến, Thủy chiến, Phong tỏa, Du kích. Trên tay mỗi người lúc này nắm một chiếc lệnh kỳ đuôi neo, thần thái hết sức nghiêm túc xen lẫn căng thẳng, luôn luôn sẵn sàng phát cờ xuất phát, cứ như đang lâm đại địch.

Đương nhiên không khí căng thẳng này trước đây chưa từng thấy trong Phong Lôi Bảo, Tổng đàn của cả một thế lực hùng hậu nhất trong võ lâm Trung nguyên đương thời – Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh.

Thế mà đêm nay cứ nhìn tình hình này thì hiển nhiên trong Phong Lôi Bảo đang gặp một chuyện hết sức không bình thường. Nếu không như thế thì cũng không bao giờ thấy đích thân vị Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường ra mặt chủ trì.

Thiết Hải Đường ngồi trên ghế thái sư đặt ngay chính giữa, thân vật trường y trắng, ngoài khoác choàng vàng, thần thái uy nghi như một vị chúa tể.

Thiết phu nhân thân vận hoa bào, ngoài khoác choàng mỏng như cánh ve, những đường chỉ kim tuyến ngũ sắc đan vào nhau thành nhiều đường hoa văn tôn thêm vẻ quý phái vốn có, có điều khuôn mặt bà ta có vẻ xanh xao hơn trước đây, không còn nhìn thấy nụ cười lãnh ngạo kiêu căng cố hữu.

Chung quy nhìn lại thì thấy vị Minh chủ hắc đạo Thiết Hải Đường có phần trấn tĩnh hơn.

Mọi người đều biết vị Tổng lệnh chủ này đầu xuân vừa rồi đã tham thấu một bộ võ lâm thất truyền Hòa Hải Chân Kinh, cơ hồ đã thành thân bất tử, ông ta vốn võ công đã đạt đến cảnh giới thặng thừa, giờ luyện thành tuyệt học này thì tăng tiến thêm một bước rất lớn.

Lại có người còn biết, kiếm thuật của họ Thiết, hiện tại đã đạt đến hóa hầu dĩ khí sử kiếm, kiếm pháp tinh thâm ảo diệu, có thể kiếm xuất vô lấy mạng đối phương khi nào không hay.

Thiết Hải Đường võ công tạo chỉ đạt đến chí cao thí thượng như thế, chẳng trách y mặc hạ vô nhân, chừng như trong thiên hạ này chẳng coi ai vào đâu.

Tuy nói là chẳng coi ai, nhưng trong chữ ai này cũng nên đính chính lại một chút, vì chính trước mắt đang có hai nhân vật khiến cho y thấy đau đầu.

Nghĩ lại cũng thật kỳ quái, hai người mà khiến y không dám khinh thị kia xuất hiện quá ư đột ngột, chỉ nội trong hai ngày mà trước sau đều tìm đến gây phiền cho y.

Người đầu tiên là Khẩu Anh Kiệt đã làm cho y quá đau đầu chưa biết đối phó thế nào, nhưng người thứ hai xuất hiện lại khiến cho y càng đau đầu hơn lại là một người võ công cao thâm mặc trặc, mà danh tiếng thì chưa từng nghe qua.

Một người có thể nhắc tay nhắc chân đã bại hai vị đường chủ trong Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh thì võ công quả thật đã hiếm thấy rồi. Nhưng đáng kinh hơn là đến ngay một nhân vật được tôn xưng với ngoại hiệu Miêu Cương nhất quái hay Lục Địa Thần Tiên danh thịnh giang hồ là Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng cũng nếm thủ bại, với một đại địch như vậy thử hỏi làm sao không khiến Thiết Hải Đường giật mình chấn động cho được?

Một điều càng khó hiểu hơn nữa là hoàng y nhân kia sau khi đã thương người của Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh vẫn chưa chịu bỏ đi, mà cứ ngồi câu cá bờ bên kia đối diện với bảo môn, đây mới chính là điều khiến cho Thiết Hải Đường càng kinh hơn.

Đêm nay trong Phong Lôi Bảo có cuộc hội kiến quy một như vậy chính là vì nguyên nhân này.

Phong Lôi Bảo bên ngoài thì đèn đuốc cháy sáng, nhưng ngay bên trong Bảo lũy sảnh rộng lớn này thì chỉ thấp đúng hai ngọn đèn chân cao đặt hai góc

sánh chỉ vừa đủ để nhìn thấy cảnh vật. Đương nhiên điều này có nguyên nhân của nó là để cho đôi phương ở bên ngoài muốn dòm ngó vào trong cũng không thấy được, chính vì thế mà không khí bên trong Bảo lũy sánh trở nên âm u lạnh lẽo.

Bảo lũy sánh thực chất chỉ là một tòa đại sảnh, nhưng quy mô chẳng những rất lớn như một thành lũy kiên cố lại xây cao vút lên trên không trung nhô hẳn ra bên ngoài, đây là một kiến trúc cao nhất nằm gần ngoại vi Phong Lô Bảo, thậm chí có một số trụ đá làm móng nằm hẳn dưới nước.

Đại sảnh phân là ba tầng, thượng, trung, hạ mỗi tầng có diện tích rất rộng, có thể tụ hội một lần vài trăm người vẫn thoải mái.

Tòa kiến trúc quy mô này được xây đa phần từ cương thạch, tất thấy có tám cửa ra và được bố trí canh phòng nghiêm ngặt, chỉ cần hô một hiệu lệnh thì cả tám cửa có thể điều khiển công phòng nhanh chóng.

Khác với các trang viện hay thổ bảo khác, trong Phong Lô Bảo này còn có một thủy đội với ba mươi sáu chiếc thuyền chiến, bình thường thì giấu ngay bên dưới Bảo lũy sánh.

Đây chính là chỗ độc đáo và lợi hại của Phong Lô Bảo, có thể nói dưới cùng Bảo lũy sánh là một tầng ngầm với một thủy đội thiện chiến, chỉ cần một tiếng pháo hiệu lệnh thì thủy quan mở ra, lập tức ba mươi sáu chiến thuyền nhất tề xuất kích, triển khai ngay một thủy trận trên mặt nước.

Lúc này đã qua tháng tư, nhưng giang phong thổi đến vẫn còn mang theo một chút hơi lạnh của tiết mạc xuân.

Thiết Hải Đường mặt hướng ra ngoài cửa sổ, hai mắt ngưng thần nhìn ra xa tận bờ bên kia, nơi chỗ có ánh đèn đang cháy leo lét, y nhìn đã lâu mà vẫn chưa thấu hồi ánh mắt lại, chừng như có một ma lực nào từ ngọn đèn thu hút cả tâm trí của y.

Bốn vị đường chủ thì đã sẵn sàng chung quy trong đại sảnh đều thấy trấn tĩnh, vì địch nhân cao thâm đến đâu thì cũng chỉ có một người, huống gì đêm nay còn có đích thân vị Tổng lệnh chủ tọa trấn, không còn gì đáng để sợ.

Trong Phong Lô Bảo này thì dù xảy ra bất cứ chuyện lớn gì, hễ có Tổng lệnh chủ tọa mặt thì mọi người đều rất tin tưởng. Trong ấn tượng của họ, cho dù trời sập xuống mà đã có Tổng lệnh chủ xử trí thì chẳng còn gì phải lo sợ.

Ba tiếng Thiết Hải Đường cơ hồ đã thành một lá bùa hộ mệnh, khiến cho cả vạn nhân thủ trong toàn Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh này tin tưởng tuyệt đối, chỉ cần một tiếng ra lệnh thì chúng có hy sinh tánh mạng cũng không hề từ chối.

Trong đám thuộc hạ thân tín đặc lực hiện đang có mặt thì có một người trẻ tuổi nhất là vị Tân tổng quản sự Long hồ đình Hồ Dịch Lang. Người này tuổi chỉ xấp xỉ ba mươi, thân hình tương đối cao lớn, đầu báo mắt hùm, mày rậm xéch ngược, hai huyết thái dương nhô cao, cứ nhìn cũng nhận ra được là một người tinh thông quyền thuật, đa cơ trí, nội công lại thâm hậu.

Hồ Dịch Lang vốn không phải là xuất thân từ bốn bang, nghe nói đương sơ là cận tướng của Nam Hải song Yến Linh Hắc Bào Khách Biên Chấn. Sau khi được Thiết Hải Đường chiêu nạp, chỉ vì mến mộ tài nghệ của hắn mà chỉ nội trong một năm cất nhắc lên mấy bậc, từ một vị Phán lệnh lệnh chủ thăng đến chức vị Tổng quản sự như hiện tại.

Chức vị này nguyên là do Ứng Thiên Lý Ứng Cửu gia đảm trách, nhưng từ sau khi Ứng Thiên Lý làm phản bị tử hình thì chức vị này bỏ trống.

Long hồ đình Hồ Dịch Lang trước khi nhậm chức vị này đương nhiên qua một cuộc khảo hạch của chính phủ phụ Thiết Hải Đường rất ngặt nghèo. Quả nhiên phủ phụ Thiết Hải Đường không chọn nhầm người, Long hồ đình Hồ Dịch Lang ở vị trí cực cao này mới thì thốt hết tài năng của mình, khắp Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh, chín mươi sáu phân đà đều được hắn sắp xếp lại một cách hợp lý. Mỗi một vị lệnh chủ, đà chủ nhất nhất đều qua sàng lọc sát hạch, sau đó tùy theo sở trường sở đoản của từng người mà phân bổ chức trách.

Cho nên trước mắt Long Hồ Dịch Hồ Dịch Lang là một tay chân đặc lực thân tín nhất của phủ phụ Thiết Hải Đường.

Bấy giờ nhìn thấy Tổng lệnh chủ mắt cứ đắm chiều nhìn ra ngoài cửa sổ, Hồ Dịch Lang liền đứng lên bước tới bên cửa sổ, dùng một kính viễn vọng mà năm xưa hắn có được khi làm hải tặc ở Nam hải, kéo dài chiếc kính viễn vọng chia ra ngoài cửa sổ ghé mắt nhìn.

Thâu chiếc kính viễn vọng lại, Hồ Dịch Lang bước tới trước mặt Thiết Hải Đường cúi người cung kính nói:

— Tổng tòa... theo thiên kiến của bị chức thì người này chừng như không có ý dòm ngó gì đến bốn bảo...

Thiết Hải Đường không đợi Hồ Dịch Lang nói hết câu, lập tức lắc đầu bác lại:

— Không, ý của hắn thế nào đã rất rõ ràng, nhất định là nhắm vào chúng ta.

Hơi ngừng lại một chút, Thiết Hải Đường chuyển ánh mắt nhìn về phía vị đứng đầu trong Tứ đường chủ là Thiên đường đường chủ Thiên Mã Hành Không Yên Tam Đa hỏi:

— Yên Tam Đa, người thấy thế nào?

Thiên Mã Hành Không Yên Tam Đa năm này đã ngoài thất tuần, mày rậm mắt lớn, râu đều năm chòm cốt cách cao đạo, nhìn cũng biết là người trác tuyệt xuất chúng.

Nghe hỏi đến mình, Yên Tam Đa mỉm cười, giọng vuốt râu, nói giọng nặng khàn âm của người phương nam:

– Sở kiến của Tổng tòa rất đúng, thuộc hạ cũng nghĩ như thế, người này sau khi đã gây hấn với chúng ta mà vẫn chưa chịu bỏ đi, người lại còn ngồi trơ ra đó đủ thấy không phải người tầm thường. Có điều hấn tỏ ra chừng như không có ý đối đầu với bốn bảo, đây mới là một điều khiến người ta khó nghĩ.

Thiết Hải Đường giọng lạnh lạnh nói:

– Một người có thể dùng nội công đã thương Lê tiên sinh, trong võ lâm quả đã ít thấy, thế nhưng người này tướng mạo quá lạ, bốn tòa mấy mươi năm bồn tẩu giang hồ, chừng như chưa từng gặp qua một người như thế này bao giờ.

Ừm, Yên Tam Đa lắc đầu, thờ dài ra một hơi nói:

– Kỳ quái... đúng là kỳ quái, thuộc hạ cũng không nhìn ra được lai lịch của người này.

Ánh mắt của Thiết Hải Đường lại chuyển sang nhìn vị Địa đường đường chủ Phong Lô Thủ Tàn Ngư dò hỏi nhưng đã thấy Tàn Ngư cười ngượng lắc đầu.

Kiên đường đường chủ Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình ngồi bên cạnh chừng như không phục, hừ một tiếng nói:

– Người này võ công tợ hồ như không phải chính thống, hết sức quái dị. Cứ theo như hồi chiêu thuộc hạ động thủ với hắn, cảm thấy hắn luyện một loại dị công, không biết tông tòa thấy thế nào?

Thiết Hải Đường gật đầu nói:

– Người cứ thử nói xem

Âu Dương Bất Bình mạnh dạn hơn nói:

– Người này chỉ đứng yên bất động, thế nhưng từ người lại phát ra một tiềm lực cực mạnh và nóng lại vừa ẩn tàng hấp lực, đối phương chỉ cần nằm trong tầm ảnh hưởng của vòng tiềm lực này thì chẳng những cử động khó khăn mà còn bị tiềm lực đối phương thiêu đốt mà thụ thương... Theo thiên kiến của thuộc hạ thì Lê tiên bối thụ thương bởi loại công lực này, thuộc hạ thiên lậu không biết loại công lực này là gì, xin Tổng tòa khai thị giải ngu muội.

Thiết Hải Đường ban đầu thì cả kinh, tiếp rồi ngó người ra, cuối cùng áp ứng nói:

– Đúng lắm. Các người từng nghe nói đến Tam hòa công. Tướng hỏa chu du trong khắp chân thân, nội hỏa hung đốt lực phủ ngũ tạng, thần hỏa lại hành du giống như mộng hư ảo cảnh, đây chính là tam muội. Với những người luyện võ công như chúng ta, chỉ cần chọn một trong Tam hòa này để luyện cũng đã là khó, người luyện thành Tam hòa thì gần như đạt đến cảnh giới Cương nhu do tâm, thâu phát do ý.

Ngừng lại một chút, Thiết Hải Đường giải thích tiếp:

– Âm có âm kinh, dương có dương cương, âm dương tương bổ, vô nhu bất ngạnh, vô ngạnh bất nhu. Cho nên võ công người này như Âu Dương đường chủ vừa nói thì rất tương tự...

Thiên Mã Hành Không Yên Tam Đa nghe thế gật đầu nói thêm:

– Nghe Tổng lệnh chủ nói, thuộc hạ tự nhiên nhớ lại năm xưa hình như từng nghe tiên sư nói đến một môn phái luyện một loại công phu rất kỳ dị, lúc luyện cơ hồ mượn từ tự nhiên ngoại cảnh để luyện...

– Không sai.

Thiết Hải Đường gật đầu thừa nhận, cười nói tiếp:

– Phong hàn hỏa nhiệt tôi luyện cơ thể, thủy hỏa đồng tề, tức năng thành công... thế nhưng loại công phu này muốn luyện thì phải là người có một ý chí kiên định, lại phải có thông tuệ hơn người, chẳng lẽ người này...

– Thế thì đúng...

Phong Lô Thủ Tàn Ngư nãy giờ không lên tiếng, giờ nghe thế liền chen vào nói:

– Tên áo vàng này tự luyện thân thể theo tự nhiên giới mà không theo quy cũ tiền nhân, xem ra đúng như lời Tổng lệnh chủ nói.

Thiết Hải Đường nghe xong chỉ im lặng suy nghĩ một hồi lâu không nói, chừng như trong đầu đã nhận ra điều gì khá quan trọng.

Vị Khôn đường đường chủ Hắc Ứng Nhạc Kỳ từ đầu câu chuyện đến giờ không nói tiếng nào, lúc này bất giác buông tiếng thờ dài, mà tiếng thờ dài nghe rất rõ, khiến bao nhiêu người đang có mặt không khỏi giật mình là chăm mắt nhìn y.

Hắc Ứng Nhạc Kỳ cười khò nhìn Thiết Hải Đường nói:

– Vừa rồi nghe Âu Dương huynh nói thế khiến cho thuộc hạ nhớ đến tên Khẩu Anh Kiệt, chừng như võ công có gì tương tự với tên áo vàng này, đây

quả là một điều kỳ quái.

Chùng như ý này trùng với điều mà Thiết Hải Đường đang suy nghĩ trong đầu nên vừa nghe nói y đã quay đầu nhìn ái thê bên cạnh hỏi ngay:

– Đúng chứ?

Thảm Ngao Sương nghe phu quân hỏi đến mình gật đầu đáp:

– Đích xác là vậy. Nếu đem công phu hai người này thi triển ra mà luận thì rất giống nhau, chẳng lẽ bọn chúng là đồng bọn với nhau?

Nói đến đó, bà ta đầu mày chau lại, giọng tỏ ra hăm hực tiếp:

– Tổng lệnh chủ, lẽ nào lại để cho tên áo vàng kia cứ loanh quanh ngoài bảo như thế?

Thiết Hải Đường cười nhạt nói:

– Ta chỉ muốn chờ xem hắn có động thái gì tiếp, nếu như hắn cứ ngồi lì ở đó thì ta sẽ cho hắn biết tay.

Long hổ đình Hồ Dịch Lang như có gì muốn nói, lúc này liền ôm quyền thi lễ nói:

– Theo ý bí chức, định trước hết phái vài đệ tử tinh thông thủy tính đến gần hắn quan sát động tĩnh, sau đó sẽ tìm cách cho hắn nếm mùi lợi hại.

Thiết Hải Đường lắc đầu nói:

– Như thế chẳng có ích gì... ta đã nghĩ ra một cách...

Y hơi ngừng lời lại, cười nhạt tiếp:

– Cách của ta tuy không mất nhiều công sức, nhưng ngược lại sẽ cho hắn nếm mùi lợi hại, nếu như thành công thì không chừng còn lấy cả mạng hắn, chung quay thử một lần cũng không sao.

Hồ Dịch Lang nghe thế liền nói:

– Tổng lệnh chủ định xuất toàn đội Thủy chiến lệnh hay sao?

– Không không...

Thiết Hải Đường lại lắc đầu cười nói:

– Khi xây dựng bốn bảo, người còn chưa có mặt ở đây, chẳng trách mà người không biết...

Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa chùng chùng như hiểu ra ý của Tổng lệnh chủ, a lên một tiếng chen vào nói:

– Có phải tổng lệnh chủ muốn nói đến bốn khẩu hỏa pháo trên nóc bảo?

Thiết Hải Đường trên mặt hiện ra một nụ cười đắc ý gật đầu nói:

– Không sai. Bốn khẩu đại hỏa pháo này nguyên đặt để đối phó lại với đại binh quan triều, nhưng không ngờ nhiều năm nay bình yên vô sự, chỉ e đã rỉ sét.

Đêm nay sao không mang ra thi thử uy lực của chúng một lần chứ?

Mọi người vừa nghe thế thì trên mặt đều hiện nét kinh ngạc lẫn vui mừng.

Long hổ đình Hồ Dịch Lang cười nói:

– Tổng lệnh chủ nghĩ rất tuyệt, được vậy thì tốt quá... để bí chức đi sắp xếp.

Nói rồi quay người lại nhìn bốn tay hán tử đều là Lệnh chủ nói lớn:

– Phong tỏa lệnh chủ nghe lệnh.

Một gã hán tử thân hình hơi thấp bước lên trước một bước, cúi người cung kính nói:

– Có bí chức.

Hồ Dịch Lang nói:

– Bốn khẩu đại hỏa pháo thường ngày do người trông coi, tình trạng hiện tại như thế nào?

Phong tỏa lệnh chủ có ngoại hiệu là Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh, bây giờ nghe nói thế liền cúi người đáp:

– Hồi bẩm quân sự, bốn khẩu đại hỏa pháo được bí chức bảo quản như mới, mười thùng thiết hoàn hỏa đạn cũng được bảo quản chu đáo trong kho, bất cứ lúc nào cũng có thể khai hỏa.

Thiết Hải Đường cười nói:

– Rất tốt. Tề lệnh chủ xem thử đường bắn xem liệu có thể bắn đến bờ bên kia chăng?

– Điều này...

Tề Phi Mãnh tiến lên hai bước đến ngay bên cửa sổ nhìn ra xa một lúc, giọng áp úng nói:

– Khoảng cách xem chừng hơi xa một chút... trước đây mấy lần thao tập thì đều bắn thử ra giữa sông, chứ chưa từng bắn sang bên kia bờ, cho nên giờ bắn có tới hay không thì thực khó nói. Có điều theo bí chức thì rất khả năng đạt được.

Hồ Định Lang đưa chiếc kính viễn vọng trong tay mình cho Tề Phi Mãnh nói:

– Người cứ xem lại cho kỹ, mục tiêu chính là người mặc áo vàng ngồi bờ bên kia.

Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh đưa chiếc kính viễn vọng lên ghé mắt nhìn thật kỹ, đem càng xuống thì trên mặt sông sương càng nhiều nhưng may có chiếc kính viễn vọng này nên mới nhìn thấy rõ mọi vật.

Nhìn một lúc, Tề Phi Mãnh bỏ kính xuống gật đầu nói:

– Trong bốn khẩu đại hỏa pháo thì có một khẩu uy lực mạnh hơn cả, chỉ cần điều chỉnh lại vị trí một chút thì nhất định bắn tới. Có điều bí chức chỉ nhìn thấy ánh đèn câu mà không thấy bóng người áo vàng.

Long hổ đỉnh Hồ Định Lang đón lại chiếc kính viễn vọng đưa lên nhìn ra sông rồi chau mày nói:

– Sương nhiều quá, nhưng cũng may còn nhìn thấy ánh đèn.

Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa cười hắc hắc nói:

– Đây rõ ràng là hẩn tự tìm cái chết, ánh đèn kia chính là mục tiêu rất tốt.

Lão vừa nói vừa vuốt râu tỏ ra rất ung dung tự tại rồi nhìn Thiết Hải Đường hỏi:

– Tổng tòa, cho khai pháo chứ?

Thiết Hải Đường tay cứ xoa xoa lên đầu thành ghế, chừng như tỏ ra nghĩ ngợi rất nhiều.

Khi nghe Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa hỏi như thế, mới cười nhạt nói:

– Ta chỉ có điều tiếc cho người có võ công cao cường như thế, hỏa pháo mà bắn trúng thì hẩn dù mình đồng da sắt cũng không còn mạng.

Thế nhưng lòng nhân từ của hẩn lóe lên nhanh rồi biến mất càng nhanh hơn, trên khuôn mặt lộ nét đanh ác đúng như bản chất của hẩn, gật đầu nói:

– Được.

Rồi hai ánh mắt chuyển nhìn Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh nói:

– Tề lệnh chủ, ta biết người trước đây từng là tổng đội thần công hỏa pháo trong cung thành, đúng như thế chứ?

Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh cúi thấp người đáp:

– Đúng như thế. Tổng lệnh chủ quả không việc gì không biết, bí chức đúng là trước đây từng làm tổng đội hộ thành Thần công địa pháo.

– Thế thì tốt.

Thiết Hải Đường gật đầu tỏ ra hài lòng nói tiếp:

– Ta đương nhiên phải hiểu rõ sở trường sở đoản của từng thuộc hạ, có như thế thì ta mới khiến cho họ thi thố hết tài năng bản lĩnh của mình chứ.

Tề Phi Mãnh được khen thì vui không tả, cúi đầu nói:

– Bì chức làm việc cẩn thận, không dám sơ hốt. Chỉ cần tổng lệnh chủ sai khiến một tiếng, có chết bì chức cũng nguyện thực hiện.

– Tốt.

Thiết Hải Đường chuyển ánh mắt nhìn ánh đèn nhỏ như hạt đậu bên kia sông nói:

– Ta hy vọng người chỉ bằng một phát hỏa đạn có thể thành công, điều này tất không dễ, người làm được chứ?

Tề Phi Mãnh hơi ngó người một chút, nhưng rồi gật đầu nói:

– Bì chức có thể làm được.

– Vậy thì tốt.

Thiết Hải Đường gật đầu cười tỏ ý hài lòng nói:

– Người nên biết tâm ý của bốn tọa, bốn tòa chỉ sợ đang đêm yên tĩnh khai pháo nhiều làm kinh động đến quan nha thì gây phiền phức, tuy không sợ gì chúng lắm nhưng càng tránh động đến đám quan binh thì càng tốt.

Mọi người giờ nghe ra mới hiểu vì sao Thiết Hải Đường chỉ muốn khai pháo chỉ một lần phải thành công, bất giác ai trong lòng cũng phục tâm cơ của Tổng lệnh chủ.

Thiết Hải Đường trên mặt hiện một nụ cười nói tiếp:

– Hơn nữa, chúng ta nhân cơ hội này để chiêm ngưỡng uy lực của bốn khẩu đại Thần công, mấy khi mà có dịp như thế này?

Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh gia nhập Phong Lô Bảo tuy đã mấy năm, được phong làm Phong tòa lệnh chủ, nhưng kỳ thực chưa từng có cơ hội thi thố tài năng của mình, lần này được Tổng lệnh chủ trọng dụng ngay trước bao nhiêu người như thế này thì thật hết sức vinh hạnh.

Bấy giờ nghe Thiết Hải Đường nói xong, ôm quyền thi lễ cung kính nói:

– Được Tổng lệnh chủ quan hoài chiếu cố như thế, bì chức hết sức vinh hạnh, khi nào lại làm phụ lòng Tổng lệnh chủ.

Long hồ đỉnh Hồ Địch Lang bước lên một bước nói:

– Tề lệnh chủ, Tổng tòa đã hạ lệnh, người nhanh đi thực hiện.

– Bì chức tuân mệnh.

Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh nói rồi, trong lòng hồ hồi cú người thi lễ lần nữa rồi mới rời gót khỏi Bảo lũy sánh đi nhanh lên đỉnh bảo.

Nhưng vừa rời y hồ hồi bao nhiêu thì giờ đây khi rời khỏi Bảo lũy sánh trong lòng lại thấy lo lo bấy nhiêu, vì cứ theo như Thiết Hải Đường hạ lệnh thì phải thành công chỉ trong một lần khai hỏa, điều này khiến hắn phải hết sức thận trọng hành động.

Lại nói Thiết Hải Đường chờ cho Tề Phi Mãnh đi rồi ánh mắt mới chuyển nhìn vị Tổng quản sự Long hồ đỉnh Hồ Địch Lang nói:

– Tề lệnh chủ tuy xạ nghệ tinh thông nhưng đã lâu không thực hành, lại thêm yêu cầu chỉ khai hỏa một lần mà thành công thì e hơi khó. Đương nhiên, nếu chỉ một quả hỏa đạn mà lấy được mạng đối phương thì rất tốt nhưng nếu không thành thì đối phương tất đã cảnh giác, dù chúng ta có bắn thêm mười quả hỏa đạn nữa cũng chỉ vô ích, đừng nghĩ làm gì được đối phương.

Hồ Địch Lang nghe nói thế thì gật mình, chừng như hiểu ra tâm ý của Tổng lệnh chủ nói:

– Tổng tòa nói rất đúng, chẳng lẽ ý tổng tòa là...

Thiết Hải Đường nói:

– Người nhanh lệnh cho Du, Kích, Thủy chiến nhị lệnh chuẩn bị chiến đấu, nếu như hỏa pháo bắn không trúng, tên kia như bỏ đi thì tốt, nhưng nếu hắn cố tình xâm phạm bốn bảo thì phải diệt hắn ngay trên sông.

Hồ Địch Lang ôm quyền nói:

– Thuộc hạ tuân mệnh, xin Tổng tòa yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ không để cho đối phương tác oai tác quái.

Thiết Hải Đường giọng lạnh lạnh nói:

– Tên này trên bộ thì công phu tinh thâm ảo diệu, đối phó rất khó khăn, cho nên ý ta nhân khi hắn qua sông phải chìm hắn xuống nước, đại bàng ướm cánh thì chẳng thể bay... chung quy không được để hắn đến gần bốn bảo. Người nhanh truyền lệnh thực hiện đi.

Long Hồ Đình Hồ Dịch Lang cúi đầu lĩnh mệnh, lập tức dẫn hai vị lệnh chủ Thủy chiến lệnh và Du kích lệnh ra đi.

Không lâu sau đã nghe trên nóc lầu tiếng bánh xe lăn ầm ầm, hiển nhiên Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh đang cho thủ hạ điều chỉnh đại hỏa pháo.

Bên dưới Bảo lũy sảnh thì hai cánh cửa thủy quan mở ra, sáu chiếc thuyền bọc thép từ từ lướt ra mặt sông.

Nên biết loại chiến thuyền bọc thép này từ công năng cho đến trang bị đều rất khác xa với những loại thuyền khác, chúng không dùng loại chèo tay như bình thường mà lại dùng một dạng khác như bánh xe quạt nước gắn ngay dưới đáy thuyền. Mỗi chiếc gắn bốn bánh xe đạp nước do bốn tay tráng đinh lực lưỡng điều khiển, chung quy cấu tạo không khác gì xe đạp nước của nhà nông, chỉ có điều nhà nông đạp bánh xe đưa nước đi, còn đây đạp bánh xe mượn sức nước đưa thuyền đi.

Vì thế loại thuyền chiến này được gọi là xe luân thuyền.

Thường thì những loại chiến thuyền khác vì người chèo ngồi ngay trên thuyền không được bảo vệ, nên khi lâm trận dễ trúng tên hay đao thương tử nạn, lập tức thuyền không ai điều khiển cơ động. Còn loại chiến thuyền này thì bốn người đạp thuyền ngồi dưới khoang thuyền rất an toàn, chỉ một nhiệm vụ duy nhất là điều khiển thuyền theo hiệu lệnh của người chỉ huy.

Trở lại trong Bảo lũy sảnh, lúc này mọi người đều đã đổ dồn đến bên cửa sổ nhìn sang bên kia bờ sông, nơi có một ánh đèn tù mù như hạt đậu, bọn họ chờ đợi xem kết quả của một phát hỏa đạn sắp bắn ra.

Trong chốc lát cả Bảo lũy sảnh rộng lớn im phăng phắc, không nghe thấy một tiếng người, đương nhiên ai ai cũng đang để hết tâm trí bên kia bờ chờ đợi.

Bọn họ không phải chờ đợi lâu, đột nhiên mặt sông sáng lên vì cả chục ngọn đèn từ trên đỉnh bảo lâu chiếu thẳng xuống mặt sông. Đồng thời đúng ngay lúc ấy một tiếng nổ vang lên, cả tòa Bảo lũy sảnh rung chuyển mạnh, hiển nhiên đại pháo đã khai hỏa.

Chỉ một lát sau từ bên bờ kia một ánh lửa sáng lóe lên kèm theo một tiếng nổ dội lại, hỏa pháo đã bắn trúng đích mục tiêu.

Ánh lửa sáng lóe lên kia chỉ trong một chốc lát là biến mất, mọi người định thần nhìn lại thì ánh lửa như đom đóm kia cũng không còn nữa.

Bọn người Phong Lôi Bảo không ai hoài nghi gì nữa, một phát hỏa pháo do Thập Sát Diêm La Tề Phi Mãnh bắn ra đã trúng ngay mục tiêu.

Tiếng vỗ tay reo hò lên nghe dậy mặt sông, đây quả là một thắng lợi hết sức to lớn.

Địa đường đường chủ Phong Lôi Thủ Tàn Ngư không nén nổi vui sướng trong lòng, hai tay cứ vỗ vào nhau không thôi, miệng la lên:

– Tuyệt, tuyệt. Tề lệnh chủ khai pháo tuyệt lắm.

Long hồ Đình Hồ Dịch Lang cũng bồi một câu giọng sắc lạnh:

– Hừ. Với một quả hỏa pháo này thì tên áo vàng kia đừng nói là người bằng xương bằng thịt, cho dù mình đồng da sắt cũng tan xác.

Bao nhiêu nhân vật Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh đang có mặt trong Bảo lũy sảnh kể cả Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường đều thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đầu hoan hỉ.

Nhưng dường như chúng vui mừng quá sớm.

Không biết là do đại pháo kém hiệu quả hay bởi vì chúng hoa mắt.

Giữa vô số ngọn Khổng minh đăng chiếu sáng, chỉ thấy một nhân ảnh màu vàng từ giữa đám khói bay vọt lên cao năm sáu trượng, rơi xuống giữa sông.

Mười mấy ánh mắt không rời khỏi nhân ảnh đó.

Từ trên cao, người đó rơi xuống sông nhanh như một vệt sao băng, nhưng khi đáp xuống mặt sông thì nhẹ nhàng như chiếc lá không làm bắn lên một giọt nước.

Biến cố bất ngờ đó khiến cho đám người trong Bảo lũy sảnh lặng đi, mắt dờ ra đầy kinh dị.

Thiết Hải Đường tức giận đập bàn nói:

– Tên trời đánh đó thật giáo hoạt.

Hắn tức giận như vậy hoàn toàn có căn cứ.

Một điều khiến người ta kinh dị nữa là hoàng y nhân không đáp xuống bất cứ một vật gì nổi lên mặt nước, thế mà hai bà chân không lún xuống chút nào.

Trong thiên hạ làm gì có thứ khinh công nào siêu tuyệt đến thế?

Thấy cảnh tượng ấy, bảy tám cao thủ nhất đẳng võ lâm có mặt trong Bảo lũy sảnh đều há hốc mồm miệng vì kinh ngạc.

Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa xưa nay vốn là người trầm tính nhất, đến lúc đó cũng phải đứng bật lên nhìn Thiết Hải Đường nói:

– Tổng tọa thấy rõ chứ?

Thiết Hải Đường nheo mắt lại thành hai tia sáng nhỏ chiếu tới nhân ảnh kia, hừ một tiếng đáp:

– Không sai. Chính là hắn.

Yến Tam Đa mặt càng tái đi lắm lắm:

– Nếu như vậy thì khinh công của người này đã tới trình độ cực hạn Thừa Phong Ngự Thủy rồi.

Thiết Hải Đường xằng giọng:

– Đừng vội đánh giá cao hắn quá. Xem tiếp đi.

Yến Tam Đa không dám hỏi nữa đành ngồi xuống.

Còn ba tên đường chủ kia tên nào cũng rung mình sồn gáy.

Với thân phận là đường chủ, võ công chi kém Tổng lệnh chủ, đã thuộc hàng nhất đẳng võ lâm rồi, mỗi người có võ học độc đáo của mình, dù chưa gọi là cái thế cũng lừng danh trong thiên hạ.

Thế mà bây giờ đem so với người này lại thấy mình quá thấp kém, chưa đáng liệt vào bậc nhị lưu, tam lưu.

Lại nói tổng quản sự Long hổ đình Hồ Dịch Lang tay cầm lá lệnh kỳ màu đỏ thắm đứng trên chiếc thuyền chiến đầu tiên trong thủy đội dời mắt về phía trước, ở đó mấy chục ngọn Khổng minh đăng tập trung chiếu vào dáng người cao lớn của hoàng y nhân Chu Không Dục đang đứng trên ghềnh đá giữa mặt sông.

Bấy giờ đã có ba khoải thuyền do lệnh chủ thủy độ Phân thủy lao ngư Tô Vân Đồng chỉ huy đã đứng thành hình chữ Phẩm từ ba mặt vây lấy ghềnh đá nơi Chu Không Dục đang đứng.

Hồ Dịch Lang liền phát kỳ lệnh ra hiệu cho đoàn thuyền dừng lại triển khai thế bao vây.

Lệnh chủ thủy đội Phân thủy lao ngư Tô Vân Đồng người đen chắc như trâu nước, rất giỏi thủy công, mặc bộ y phục bằng vải dầu bó sát người, lưng đeo chiếc Phân thủy lạt đứng trên chiếc khoải thuyền chính giữa giương mắt quan sát hoàng y nhân một lúc rồi phát tay áo ra lệnh cho bốn tên thủy binh rời thuyền nhảy xuống sông khởi chiến.

Bốn thủy binh trên ba chiếc khoải thuyền gồm ba chục tên, đều có thủy công rất giỏi.

Bốn tên lao xuống sông như con nhái, không làm bắn lên giọt nước nào.

Chu Không Dục đứng trên ghềnh đá nhỏ giữa sông, mỗi bề rộng chừng tám thước, đưa mắt quan sát tình hình địch, vẻ mặt hết sức bình thản.

Thực ra vị xuất thân hoàng tộc này chỉ định bảo hộ sư huynh muội Khấu Anh Kiệt mà thôi.

Ông vốn vô cừu vô oán với Vũ Nội Nhị Thập tứ lệnh nhưng vừa rồi thấy Thiết Hải Đường và bọn Đường chủ tỏ ra quá tàn bạo nên ông nổi giận quyết định cho chúng một bài học.

Tuy nhiên bản tính vốn từ bi, ông không muốn giết nhiều người vô tội.

Đang quan sát, chợt thấy một tên thủy binh nhô lên khỏi mặt nước sát ngay ghềnh đá chồm thẳng tới Chu Không Dục, tay cầm một chiếc Nga Mi Lạt đâm thẳng vào ngực ông thế cực hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ác chiến trên sông

Lại nói, Chu Không Dục không hề nao núng, chờ cho mũi lạt đâm tới điểm trước người mới xuất thủ điểm nhẹ ra một luồng chỉ lực.

“Không.. ơng” một tiếng, chiếc “Nga Mi lạt” bị bắn tung lên trời.

Tên thủy binh cảm thấy hổ khẩu tê đi, chưa kịp trấn tĩnh đã bị đối phương chớp lấy ngực rồi ném ngược ra sau lưng giống như người ta ném một thứ đồ chơi vậy.

Ông ta chỉ ném ra một cách tùy tiện không nhìn ngó gì, chẳng biết có chủ ý hay không nhưng tên này rơi xuống trúng ngay một tên khác mới từ dưới nước ngoi lên.

Tên này không kịp tránh, cả hai va vào nhau nghe “Bịch” một tiếng cùng ngã lăn ra, bất tỉnh.

“Phân Thủy Lao Ngư” Tổ Văn Đồng thấy vậy lòng thầm kinh hãi, vội cho thêm thủ hạ tăng viện.

Lập tức có thêm sáu bảy nhân ảnh lao xuống nước.

Lúc này hai tên thủy binh xuống nước đầu tiên thấy đồng bọn xuất thủ còn chưa kịp xuất chiêu nào đã tiếp nhau bị thương thì khiếp hãi vô cùng, còn lòng dạ đâu mà dám đánh nữa?

Thế là hai tên đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi cứ bơi quanh tảng đá nơi Chu Không Dực đang đứng.

Xung quanh hiện trường được thấp lên hàng chục ngọn đèn sáng trưng, soi rõ Chu Không Dực đứng bình thản trên tảng đá.

Thêm sáu chiếc thuyền chiến cấm lệnh kỳ của Tổng quản sự “Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang tiếp tục rẽ sóng tiến vào trận.

Cự li giữa song phương chỉ có ba trượng.

Nếu là hai đối thủ thì đó là khoảng cách khá xa, nhưng với hàng chục người tham chiến thì đó là cự li rất gần.

Đầu mũi sáu chiếc chiến thuyền đều treo một ngọn “Khổng Minh đăng” không phát xạ ra xung quanh mà đều quy tập luồng sáng vào Chu Không Dực.

Thần thái ông ta trông rất ung dung, mắt không hề chớp, hiển nhiên không coi thuyền trận vào đâu.

Hai tên thủy binh bơi quanh Chu Không Dực ra hiệu cho nhau rồi bắt thần cùng lặn xuống.

Ánh đèn chiếu lên mặt nước gợn lên những vết sóng lăn tăn như trăm ngàn con rắn nhỏ.

Lát sau, hai tên đó cùng trời lên vung tay phóng hai mũi phi đao vào hậu tâm Chu Không Dực, đồng thời chồm lên khỏi mặt nước bỏ tới ông ta.

Chu Không Dực không cần quay đầu lại, chỉ vói tay ra sau lưng đã bắt ngay được hai mũi phi đao.

Vừa lúc đó hai tên vừa trời lên khỏi mặt nước, một tên cầm “Ngư lân đao”, tên kia dùng chiếc chĩa ba, một tả một hữu đâm vào Chu Không Dực.

Nhưng thân thủ của chúng làm sao sánh nổi đối phương?

Chúng sai lầm ở chỗ ném phi đao ra trước, giống như trao binh khí cho địch nhân chống lại mình.

Khi mũi chĩa và ngọn đao chưa kịp đâm tới, Chu Không Dực đã phóng hai mũi phi đao ra.

Lẽ ra ông có thể lấy mạng hai tên này, chỉ do lòng nhân hậu không muốn giết người nên phóng chéch ngọn đao cắm vào vai chúng.

Cả hai kêu lên đau đớn, rồi cùng nhau nhảy ùm xuống nước cầm cổ bơi thực mạng thoát thân.

Bọn trên sáu chiếc chiến thuyền thấy rõ cảnh tượng này. Ngay cả người trong “Bảo Lũy sảnh” bên bờ cũng nhìn thấy.

“Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang đứng trên mũi thuyền đầu tiên thấy vậy tuy trong lòng rung động, nhưng hấn được đích thân Tổng lệnh chủ trao mệnh lệnh, há có thể ngưng chiến trở về tay không?

Biết rằng cuộc đấu này sẽ vô cùng khó khăn, nhưng đến nước này thì đành liều mạng mà thôi.

Hơn nữa thủ hạ còn có mấy chục tên, thương vong chưa đáng kể, lại còn ở bờ bên kia đích thân Tổng lệnh chủ áp trận, có gì phải sợ?

Nghĩ thế, hấn lấy lại can đảm, chỉ vào Chu Không Dực quát :

– Hoàng y tiểu bối? Có phải là người chủ ý tới đây tìm chết không? Hay người bị mù mắt nên không biết đây là chỗ nào?

Dưới ánh đèn sáng rực ngưng tụ vào, đôi mắt Chu Không Dực nhìn hấn càng sáng ngời như hai bó đuốc.

Hồ Dịch Lang lại quát :

– Tiểu bối. Mau báo tính danh ra.

Đột nhiên Hồ Dịch Lang nhớ lại hai vị “Địa”, “Kiền” dường như nói rằng rất có thể người này bị cầm.

Không sai. Chính hấn vừa hô hoán khản cả cổ mà chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, đối phương chẳng ừ hử lấy một tiếng.

Tức giận, hấn chửi đồng một câu rồi với tay lấy chiếc cung giương lên.

“Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang vốn được mệnh danh là “Thần tiễn”, có khả năng bắn ra một phát hai tên trúng hai mục tiêu, tài hiếm có đời nay.

Cự li chỉ có ba bốn trượng, đối phương lại không có nơi tránh né, thật là mục tiêu tốt cho cung thủ.

Hồ Dịch Lang lấp tên vào quát :

– Xem tên.

Lời vừa dứt đã nghe “Vút. Vút”, hai mũi tên đồng thời bay ra nhằm đúng đôi mắt hoàng y nhân.

Với khoảng cách gần như thế, và thần lực của Hồ Dịch Lang, tên bay rất nhanh và chuẩn xác.

Thế nhưng không biết bằng cách nào, chỉ chớp mắt đã thấy hai mũi tên nằm gọn trong tay hoàng y nhân.

Hồ Dịch Lang còn đứng ngây ra thì chợt thấy trước mắt lóe sáng, kinh hãi cúi thụp người xuống.

Tiếp đó nghe hai tiếng rú thâm rồi tiếng hai thân người đổ nhào xuống nước, dám đoán rằng chúng đã bị trúng tên do hoàng y nhân ném trở lại.

“Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang vừa sợ vừa tức, ra lệnh cho tên Lệnh chủ Thủy đội “Phân Thủy Lao Ngu” Tổ Vân Đồng :

– Tổ lệnh chủ cứ hạ thủ đối phó với tên này, bốn tọa sẽ cho thuyền trận giáp công yểm hộ.

“Phân Thủy Lao Ngu” Tổ Vân Đồng cậy mình thủy công thiên hạ vô địch, tự tin sẽ lôi đối phương xuống nước cho uống no nước một phen.

Nghe Hồ Dịch Lang nói vậy hấn liền đáp :

– Ti chức tuân lệnh.

Dứt lời phát tay, lập tức hai mươi tên thủy binh trên ba chiếc khoái thuyền nhất tề nhảy ùm xuống nước.

“Phân Thủy Lao Ngu” Tổ Vân Đồng lao xuống trước tiên, giống như con hải mã lặn tới gần tảng đá rồi bắt thần chồm tới hoàng y nhân, tay cầm một chiếc “Phân Thủy lạt” thì triển chiêu “Trường Hồng Quán Nhật” đâm tới chính diện địch.

Thực ra hấn cũng biết với bản lĩnh của hoàng y nhân thì một chiêu của mình khó lòng đắc thủ, chỉ cốt bức đối phương xuống nước mà thôi.

Hấn tin rằng chỉ cần làm được như thế là cầm chắc chín phần rồi.

Cùng với “Phân Thủy lạt” đâm tới, tay trái Tổ Vân Đồng đồng thời nhằm giữa ngực đối phương đánh ra một chưởng.

Một đao một chưởng cùng lúc thi triển rất có uy lực, tin rằng cho dù đối phương tránh được, ít ra cũng phải bị ép tới sát bờ nước.

Tiếc rằng kế hoạch của hấn không thành.

Mặc dù công thế liên hoàn của “Phân Thủy Lao Ngu” Tổ Vân Đồng rất uy mãnh, nhưng hoàng y nhân Chu Không Dực vẫn đứng trơ ra như trái núi, không có hành động gì đối phó, cũng không có ý lùi.

Tổ Vân Đồng cảm thấy ngọn đao bị một bức tường vô hình chặn lại không sa đâm vào được, còn chưởng thì giống như đánh vào trái núi.

Đã là núi thì sức người làm sao di dời?

Tên Lệnh chủ thủy đội sợ đến nỗi toàn thân phát mao, bụng bảo dạ :

– Nguy rồi.

Bấy giờ hoàng y nhân mới có hành động.

Thoạt tiên ông ta phát tay áo cuốn ngọn “Phân Thủy lạt” bay vút lên không, xa tới mười mấy trượng mới hút.

Vừa lúc ấy chợt có một mũi phi đao bay tới, Chu Không Dực chuyển thế phát ngọn đao ra, vừa vắn đâm thẳng vào ngực Tổ Vân Đồng.

Một đao đó chưa phải chí mạng, tên Lệnh chủ định lao xuống nước thì cảm thấy “Hôn huyết” nhói lên, ngã xuống bất tỉnh.

Hai mươi tên thủy binh thấy chủ soái bị khống chế, không tên nào dám vọng động, vừa sợ chết, vừa sợ hãi đến mạng “Phân Thủy Lao Ngưu” Tổ Văn Đồng, nên chỉ bơi quanh tảng đá không dám vào gần.

Ngay cả “Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang cũng bối rối không biết xử trí thế nào, vì Tổ Văn Đồng rất được Tổng lệnh chủ sủng ái, nếu tiếp tục hạ lệnh tấn công thì khó đảm bảo được mạng sống cho hắn, biết trả lời sao với Tổng lệnh chủ?

Cuộc chiến vì thế tạm ngưng.

Trong sáu chiếc thuyền chiến vốn đã ngầm bố trí “Liên hoàn tiền trận”, nhưng tới đây đành vô dụng.

Hồ Dịch Lang thờ dài nói :

– Thật là hỏng bét. Tổ Lệnh chủ làm sao lại như vậy chứ?

Một tên đứng sau lưng hắn dang kể :

– Bẩm Tổng quân sự. Chúng ta hãy dùng phi lưới mà bắt lấy hắn. Tổ Lệnh chủ có bị trùm vào trong lưới cũng không đến nỗi hại đến tính mạng đâu.

Hồ Dịch Lang gật đầu :

– Cũng chỉ còn cách đó thôi.

Tên đứng sau lập tức truyền lệnh, ngay sau đó bốn tên thủy binh kéo một tấm lưới rộng nhẹ nhàng lặn xuống nước.

Hồ Dịch Lang phát kỳ lệnh cho hai mươi tên thủy binh quay trở về thuyền.

Chu Không Dục vẫn đứng thản nhiên trên tảng đá, tựa hồ tất cả sự điều động nhân mã của đối phương chẳng liên quan gì đến mình.

Mặt nước sau một hồi phẳng lặng đột nhiên sôi động, bốn tên thủy binh từ dưới nước đột ngột ngoi lên, tay cầm bốn góc một tấm lưới rộng, bắt thần chụp lên tảng đá nơi Chu Không Dục đang đứng bên cạnh “Phân Thủy Lao Ngưu” Tổ Văn Đồng vẫn còn nằm bất tỉnh.

Nhưng Chu Không Dục phản ứng nhanh hơn, khi tấm lưới chưa kịp chụp xuống thì ông đã thi triển một thức “Thanh Đình Điểm Thủy” chuôi mình lao khỏi tảng đá là là sát mặt nước.

Dương như vị kỳ nhân này đã tính toán từ trước, nhằm thẳng chiếc thuyền của Tổng quân sự “Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang, thi triển công phu “Lăng Ba Hư Độ”, chớp mắt tới sát mũi thuyền.

Hồ Dịch Lang quát lên :

– Tiểu bối to gan.

Vừa quát, tay vừa vung chiếc lệnh kỳ đầu sắc như ngọn giáo đâm thẳng tới ngực đối phương.

Chu Không Dục kinh khí nổi lên như giông bão, một đánh bật ngọn cờ, một quát thẳng tới mặt Du Hữu Lượng.

Tên Tổng quân sự thấy kinh khí quá mạnh không sao trụ vững đành lui lại, chột tay nhẹ bổng.

Nguyên chiếc lệnh kỳ đã rơi vào tay đối phương.

Chu Không Dục nhảy lên mũi thuyền.

Hồ Dịch Lang lùi về giữa khoang thuyền, giận đến nổi mặt đỏ bừng bừng, rút từ thắt lưng ra một đôi “Long Hồ trảo” phóng tới địch nhân.

Đôi trảo làm bằng thép luyện, sắc như vuốt hổ, là binh khí thành danh của “Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang, không biết bao nhiêu cao thủ cả hắc bạch lưỡng đạo đã bị táng thân bởi đôi trảo này.

Đôi trảo vốn được đeo vào tay dùng trong cận chiến, nhưng còn có một đoạn xích buộc vào tay có thể phóng đi như phi đao, với thủ pháp của Hồ Dịch Lang sau phi phóng sẽ quay về tay chủ nhân.

“Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang dùng thủ pháp này vì tình thế cấp bách, đồng thời cũng hy vọng rằng thừa khi xuất kỳ bất ý có thể đã thương được địch nhân.

Chu Không Dục vừa nhảy lên thuyền thì bị đôi trảo chụp tới ngực và diện môn với thế vô cùng mạnh mẽ và thần tốc.

Ông ta bước chệch sang trái nửa bước, nghiêng người tránh được, rồi sấn tới đối phương như con lốc, vung lệnh kỳ điểm tới “Cửu vĩ huyết” đối phương.

“Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang vừa ra chiêu thất thủ, chưa kịp thu hồi “Long Hồ trảo” về thì địch nhân đã ở ngay trước mặt.

Trong khi bối rối không biết đối phó ra sao, Hồ Dịch Lang chợt thấy trước ngực nhói lên, lực đạo lập tức tiêu thất.

Trên thuyền chỉ huy lúc đó không chỉ một mình “Long Hồ Đình” Hồ Dịch Lang mà còn nhiều người khác, thấy chủ tướng đã bị không chế, đều kinh hoàng đứng ngây ra.

Tuy nhiên còn ba tên can đảm hơn vùng đao chém tới.

Chu Không Dực phát lệnh kỳ cuốn cả ba ngọn đao bay tít lên cao.

Bọn kia thấy vậy không còn hồn vía nào nữa, tranh nhau nhảy ào xuống sông bảo mệnh.

Chu Không Dực hú lên một tiếng, phi thân nhảy cao mấy trượng đáp xuống một chiếc thuyền khác.

Cảnh tượng ở đây lập tức trở nên huyền ảo, mấy tên bị cuốn bay lên cao, số còn lại hốt hoảng nhảy xuống nước.

Giống như một thiên thần, Chu Không Dực lại nhảy sang chiếc chiến thuyền thứ ba, thứ tư...

Cảnh tượng diễn ra tương tự, chỉ chớp lát trên đoàn chiến thuyền đã vắng hoe không còn bóng người nào.

Trên tầng thượng “Bảo Lũy sảnh” bên bờ đối diện, Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường và bọn đầu não của “Vũ Nội thập nhị lệnh” thấy tình cảnh bi đát đó của thủy trận, ai ai cũng rùng mình thất đảm.

Tứ đại đường chủ không nén nổi đứng bật lên.

Chỉ riêng vị Tổng lệnh chủ quyền hành tối cao Thiết Hải Đường là còn giữ được trấn tĩnh đôi chút.

Tuy trong lòng cũng rối bời nhưng hấn vẫn còn ngồi yên trên chiếc Thái sư y, vẻ mặt thâm trầm.

Bấy giờ hàng trăm ngọn đèn tập trung chiếu xuống mặt sông sáng trưng như ban ngày, vì thế nhất cử nhất động ở bờ bên kia đều nhìn thấy rõ.

Mất thấy Chu Không Dực tỏ thần uy, xông vào giữa thủy trận như vào chỗ không người, đã thương Tổ Văn Đồng, điểm huyết Hồ Dịch Lang, lừa hết thủy đội xuống sông chạy trốn, thương vong không biết bao nhiêu.

Những nhân vật trong Bách Lý Đồng ai cũng từng xông pha trăm trận, nhưng chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng tang thương như thế.

Tổng lệnh chủ phu nhân Thẩm Ngao Sương thờ dài nói :

– Người đó tựa hồ có phép thần thông, chẳng phải người thường. Quả là người bất khả tư nghị.

“Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình tiếp lời :

– Xin Tổng lệnh chủ cho lệnh thuộc hạ tập hợp “Thất Sát Dũng Sĩ” của bốn bảo cùng tên đó quyết một trận tử chiến.

Thiết Hải Đường lắc đầu đáp :

– Đây chỉ là tiểu sự sao các người đã cuồng lên? Hơn nữa có huy động “Thất Sát Dũng Sĩ” cũng không kịp.

Thẩm Ngao Sương hỏi :

– Vậy trước mắt chúng ta nên ứng phó thế nào?

Thiết Hải Đường cười nhạt đáp :

– Đừng quá khẩn trương. Nếu ta đoán không sai thì người này chỉ muốn thị uy mà thôi không có ý định tấn công “Vũ Nội thập nhị lệnh” đâu.

Mọi người nghe nói thế yên tâm không ít.

Xưa nay Tổng lệnh chủ liệu sự như thần, nay đến địch nhân đang gây rối loạn sát ngay ngoài bảo mà dám khẳng định như thế thật đáng tin.

Nhưng “Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình vẫn còn băn khoăn hỏi :

– Hấn không tấn công chúng ta, nhưng liệu có vào bảo không?

Thiết Hải Đường gật đầu :

– Hấn sẽ đến. Chúng ta cứ chờ ở đây.

Hắn nói xong thò bàn tay phải với những móng tay dài vào trong ống tay áo, mắt chợt sáng lên tia tàn độc.

Trong sảnh đều là nhân vật cao cấp của “Vũ Nội thập nhị lệnh” nên đều biết rằng Tổng lệnh chủ đang sắp sửa dùng ám khí độc môn bá đạo võ lâm “Đạn Chi phi châm” để chuẩn bị đối phó với cường địch.

Đương nhiên không ai dám nói ra điều đó.

Bên ngoài chợt trở nên yên tĩnh đến rợn người.

Lúc đó trên mặt sông vẫn sáng rực, chiếu rõ mười mấy chiếc thuyền không người điều khiển đang từ từ trôi.

Đúng hơn, trên mỗi chiếc thuyền đều có người bị điểm huyết hoặc bị thương, nhưng không ai cử động được.

Có một điều lạ là không thấy hoàng y nhân đâu cả.

“Phong Lôi Thủ” Tần Ngự hỏi :

– Chẳng lẽ tên đó chạy mất rồi sao?

“Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình tiếp lời :

– Quả là một tên giáo hoạt.

Câu phỏng đoán của Tần Ngự làm mọi người ít nhiều cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Chỉ riêng về mặt của Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường và “Thiên đường” Đường chủ “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa là vẫn không thay đổi.

Thiết Hải Đường nói :

– Hắn đã tới đây rồi. Yến đường chủ. Hãy thay mặt bản tọa ra đón hắn vào đây.

Yến Tam Đa đứng lên đáp :

– Tuân lệnh.

Dứt lời phát tay áo, thân ảnh như con chim ưng xuyên qua cửa sảnh lướt xuống trước bảo môn.

Nên biết “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa là Đường chủ đầu tọa trong Tứ đại đường chủ, võ công chỉ kém Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường chút ít, trong võ lâm đương đại, số người xứng là đối thủ của lão chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Phong Lôi bảo cao thủ như vân, Thiên đường chủ Yến Tam Đa quyền cao chức trọng như thế nên hầu như không có cơ hội đối địch.

Bây giờ bọn thuộc hạ thấy đích thân Yến đường chủ ra tận ngoài sảnh nghênh địch, đủ thấy địch nhân lợi hại đến đâu.

Võ công Yến Tam Đa thuộc hàng nhất đẳng không nói, còn thân pháp thì đến Thiết Hải Đường chưa chắc đã sánh kịp, vì thế có ngoại hiệu là “Thiên Mã Hành Không”.

Chỉ một cú nhảy, Yến Tam Đa đã ra tới ngoài “Bảo Lũy sảnh”.

Chân vừa chạm đất, vị Thiên đường Đường chủ đã nhận ra ngay tình hình bất lợi.

Bên ngoài “Bảo Lũy sảnh” có một hành lang, tiếp đó mới là cửa vào tầng thứ nhất.

Khi “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa vừa đáp xuống đã thấy hai tên hồng y sát thủ nằm bất động ngoài hành lang, nhưng nhìn tư thế thì dường như là chúng bị điểm huyết đạo chứ không phải bị giết.

Giữa hành lang, bốn tên hồng y sát thủ đang giao chiến với hoàng y nhân.

Bọn hồng y sát thủ gồm hai mươi bốn tên chịu trách nhiệm canh giữ ngoại vi “Bảo Lũy sảnh”, bất cứ ngoại nhân nào thâm nhập thì được nghiêm lệnh đặc cách giết không tha.

Nói rằng giao chiến thì không đúng, bởi vì hoàng y nhân vẫn đứng ung dung, nhưng khi Yến Tam Đa vừa tới thì bốn tên hồng y sát thủ bất thần lao tới vung bốn thanh đao đồng thời bổ xuống.

Trong tình hình đó thì dễ dàng đoán ra rằng hoàng y nhân sắp bị loạn đao băm vằm thành nhiều mảnh.

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa vốn có thể ngăn trở bọn này, nhưng thấy thuộc hạ đang giành được ưu thế, có thể lấy mạng được địch nhân, lão không ngăn cản chờ xem kết cục.

Nên biết bọn hồng y sát thủ được chọn lọc rất kỹ trong số mấy nghìn đệ tử của cả hai mươi bốn Lệnh đàn và chín mươi sáu Phân đàn chọn ra hai mươi bốn người canh phòng địa điểm trọng yếu nhất của Tổng đàn, ngoài võ công cao cường còn được huấn luyện kỹ về đao pháp và hợp đồng tác chiến, vì thế khi liên thủ tấn công địch có uy lực rất lớn.

Bốn tên sát thủ từ bốn hướng công vào hoàng y nhân, bốn thanh đao loang loáng bổ xuống với thế vạn cân.

Có vẻ như hoàng y nhân không đủ khả năng tránh khỏi tuyệt chiêu sát thủ này, bởi vì ông ta cứ đứng im, thậm chí không có phản ứng gì để đối phó.

Với thế đao uy mãnh đó của bốn tên sát thủ, chỉ cần một đao chém trúng cũng đủ mất mạng rồi.

Nhưng sự thực phát triển lại không giống như dự đoán.

Trong võ lâm cổ kim có truyền ngôn một vài nhân vật đã luyện thân thành kim cương bất hoại, đao kiếm chém không chết. Nhưng đó chỉ là truyền ngôn, không ai tận mắt nhìn thấy nên không có gì làm mình chứng.

Nhưng những gì mà “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa và bọn sát thủ chứng kiến ở đây thì lại hoàn toàn xác thực, mặc dù nói ra chưa hẳn đã ai tin.

Chỉ thấy bốn thanh đao chém xuống người hoàng y nhân, nhưng chưa chạm đến mục tiêu đều bị bật ngược trở lại.

Không những thế, cả bốn tên sát thủ bị một thứ tiềm lực vô hình nào đó đẩy lui, thân thể chao đảo hồi lâu mới đứng vững, trong đó hai tên có lẽ do dụng lực quá mạnh nên lực phản chấn cũng lớn hơn, đao thoát khỏi tay bắn lên trời.

Tất cả những người có mặt tại trường đều đứng ngây ra.

Hoàng y nhân điềm nhiên bước lên thạch cấp.

Ngay trước cửa sảnh còn có bốn tên hồng y sát thủ khác canh giữ, trong đó hai tên đã sợ run lên không dám cử động, còn hai tên khác can đảm hơn, hét to một tiếng, vung đao chém tới.

Hoàng y nhân phát ngược hai tay áo lên.

Cả hai thanh đao bay vút đi.

Hai tên sát thủ còn bị dư lực từ tụ công đâm trúng huyết đạo, đứng chết lạng đi như pho tượng.

Bọn hồng y sát thủ canh giữ “Bảo Lũy sảnh” có hai mươi bốn tên chia làm sáu tổ, khi có kẻ xâm phạm thì cứ từng tổ bốn tên một lần lượt xuất thủ tiêu diệt địch nhân, sẵn sàng hy cho đến tên cuối cùng.

Lần này lại một tổ bốn tên khác xông ra.

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa đã chứng kiến thần thông của hoàng y nhân, biết rằng chẳng những một tổ bốn tên hồng y sát thủ không thể ngăn được quái khách này mà đến cả Tứ đại đường chủ liên thủ cũng chưa chắc đã thắng.

Sợ dễ cho bọn thuộc hạ tiếp tục xuất thủ có thể sẽ làm đối phương nổi giận, hậu quả sẽ rất khó lường, lão liền quát lên :

– Dừng tay.

Dứt lời lướt tới trước mặt hoàng y nhân.

Lần đầu tiên vị Thiên đường Đường chủ trông thấy nhân vật mới xuất hiện nhưng đã làm kinh động cả Tổng đàn này, thấy đó là một hán tử cao lớn, diện mạo oai nghiêm, thần thái đường bệ, mắt phát thần quang khiến người ta vừa nhìn đã thấy kính phục.

Không hiểu sao, “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa chợt cảm thấy mình bé nhỏ khi đứng bên nhân vật đầy thần uy này.

Lão vốn là người kiêu ngạo, ngay đối với Tổng lệnh chủ cũng không phải hoàn toàn kính phục, thế mà đứng trước hoàng y nhân lại có cảm giác này, quả là điều lạ chưa từng xảy ra, ngay chính lão cũng thấy ngạc nhiên.

Hoàng y nhân lẳng lặng nhìn lão không nói gì.

Yến Tam Đa chấp tay nói :

– Tráng sĩ thần uy cái thế, tề bảo có mặt mà không thấy núi Thái Sơn nên lỡ mạo phạm, xin tráng sĩ lượng thứ.

Hoàng y nhân không đáp :

Yến Tam Đa nói tiếp :

– Lão phu là Yến Tam Đa, một trong bốn Đường chủ của “Vũ Nội thập nhị lệnh”, thừa lệnh của Tổng lệnh chủ xuống đây cung nghênh đại giá. Tổng

lệnh chủ và các vị Đường chủ đang chờ được tiếp đón trong khách sảnh.

Chưa bao giờ “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa nói được những lời khiêm nhường như thế.

Vậy mà hoàng y nhân dường như bỏ ra ngoài tai, chỉ “Hừ” một tiếng rồi tiếp tục tiến tới đại sảnh.

Yến Tam Đa được lệnh nghênh đón khách, nay để y tự tiện xông vào thì còn gì là thể diện?

Lão liền nhảy tới chặn lại nói :

– Tráng sĩ lưu bước.

Nhưng hoàng y nhân không để ý, vẫn tiếp tục tiến lên.

Không còn cách nào khác, Yến Tam Đa đành đưa hai tay ra, phát “Ngũ Hành cang khí” hòng chặn đối phương lại.

Nhưng cang khí vừa phát ra, lão chợt cảm thấy có một luồng kinh khí đối nghịch cực hàn đẩy tới mình giống như bị ngập trong khối băng, không chịu nổi phải lùi lại hai bước.

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa võ công phi phàm, “Ngũ Hành cang khí” có công phu khổ luyện ba mươi năm, tuy không sánh nổi với “Băng Phách ngưng công” của hoàng y nhân nhưng vẫn có uy lực nhất định, buộc y phải dừng lại.

Bấy giờ trước sảnh còn mười sáu tên hồng y sát thủ, thấy Thiên đường Đường chủ xuất thủ đối địch liền đứng dón lại thành hai hàng, sẵn sàng trợ chiến.

Về mặt hoàng y nhân tỏ ra tức giận.

Yến Tam Đa chợt cảm thấy tiềm lực đang áp tới mình tăng lên đột ngột, đồng thời hoàng y nhân lại tiếp tục từng bước một tiến lên.

Lão biết rằng công lực của đối phương hơn mình nhiều, nhưng tình cảnh này không thể không chấp nhận cuộc đấu, liền đề tụ thực khí vào Đan Điền, vận công phu “Thiên Cân Trụ” để đứng trầm định.

Nhưng áp lực mỗi lúc một tăng.

Đầu tiên, bọn hồng y sát thủ đứng hai bên không chịu nổi hàn khí lạnh ngắt, người run lên cầm cập, hốt hoảng lùi cả ra xa.

Nhưng từ cách ba trượng, chúng vẫn lăm lăm binh khí, mắt nhìn chòng chọc hoàng y nhân chực xông vào.

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa vừa tận lực thi triển “Ngũ Hành cang khí” kháng cự lại khí băng hàn vừa quát bảo thủ hạ :

– Các ngươi không được vô lễ với quý khách. Lùi cả lại cho ta.

Mười sáu tên hồng y sát thủ thấy hoàng y nhân tỏ thần uy, không mất chút hơi sức, liền tiếp khống chế tám tên đồng bọn đã sợ xanh mặt, chỉ vì chức trách nên phải liều mạng can địch mà thôi.

Nay được lệnh của đầu tọa Đường chủ chúng đều mừng rỡ thở phào như cha chết sống lại, lùi lại giữ trước sảnh môn.

Chốc lát, trước sảnh chỉ còn “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa và hoàng y nhân hai người.

Chừng như thái độ nhũn nhặn của Yến Tam Đa làm hoàng y nhân bất ngờ.

Ông ta nhìn vị Đường chủ, mặt hơi dịu lại nhưng vẫn tiếp tục tiến lên.

Yến Tam Đa vẫn không ngừng phát “Ngũ Hành cang khí”, nhưng thân hình đã bắt đầu chao đảo.

Hoàng y nhân tiến thêm một bước thì dừng lại.

Yến Tam Đa bị bức lùi hai bước, người tiếp tục loạng choạng, trong khi đó hoàng y nhân thần thái vẫn ung dung.

Xem ra lão Đường chủ không còn duy trì được lâu nữa.

Hoàng y nhân lại tiến thêm một bước.

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa chợt lùi lại ba bước dài, đập lưng vào cửa sảnh, há miệng thổ ra một bãi máu.

Vừa lúc ấy thì sảnh môn chợt mở ra, một đoàn người xuất hiện, đi đầu chính là Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường.

Theo sau còn có Tổng lệnh chủ phụ nhân Thẩm Ngao Sương và ba vị Đường chủ khác.

Địa đường Đường chủ “Phong Lôi Thủ” Tần Ngư vội vàng chạy tới đỡ “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa.

Hoàng y nhân dừng lại, đưa mắt nhìn đoàn người, dừng lại hồi lâu trên người Thiết Hải Đường đầy vẻ dò xét.

Một lúc sau, tên Tổng lệnh chủ bước lên chấp tay giới thiệu :

– Tại hạ là Thiết Hải Đường, Tổng lệnh chủ “Vũ Nội thập nhị lệnh”.

Rồi khoa tay sang bên thuộc hạ sau lưng :

– Còn đây là tề thủ và bốn vị Đường chủ trong Tổng đàn.

Hoàng y nhân gật đầu, nhưng không nói gì.

Thiết Hải Đường lại nói :

– Tôn giá tới đây, xin hãy cùng Thiết mỗ lên khách sảnh đàm luận, không biết mỹ ý thế nào?

Hoàng y nhân gật đầu đồng ý ngay.

Hành động hào sảng của đối phương khiến bốn người của “Vũ Nội thập nhị lệnh” có phần bất ngờ.

Thiết Hải Đường dẫn hoàng y nhân lên tầng ba “Bảo Lũy sảnh” Thẩm Ngạo Sương và ba vị Đường chủ đỡ “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa cùng lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ném đòn đầu tiên

Đại sảnh đường “Bảo Lũy sảnh” treo tám ngọn hồng đăng hình lục giác nên sáng hơn trước đây nhiều.

Giữa sảnh đặt một bộ bàn ghế phủ gấm rất sang trọng, trà nước đã được dọn ra chu toàn.

Thiết Hải Đường mời khách tọa lạc, hoàng y nhân không khách khí gì, ngồi đối diện với Tổng lệnh chủ, còn Thẩm Ngạo Sương và ba vị Đường chủ đứng hầu phía sau, chỉ có Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa vì bị thương nên được đặc quyền ngồi riêng ra vịn công điều tức.

Thiết Hải Đường rót hai chén trà, đẩy một chén trước mặt khách nói :

– Mời tôn giá dùng trà.

Hoàng y nhân không khách khí gì, gật đầu rồi bưng chén nhấp một ngụm.

Thiết Hải Đường mở lời hỏi :

– Xin tôn giá cho biết quý tính đại danh?

Hoàng y nhân đưa một ngón tay lên trên chén trà cách vài tấc, dùng hấp lực hút lên một vòi nước rồi viết xuống bàn một chữ :

“Bút”

Thiết Hải Đường ngạc nhiên nhìn khách.

Hắn chưa bao giờ thấy người nào vạm vỡ như vị khách này.

Ông ta chừng bốn lăm bốn sáu tuổi, da đỏ như đồng hun, bắp thịt nổi lên cuộn cuộn hằn lên qua lớp hoàng y vẫn lộ rõ.

Đặc biệt về mặt ông ta đường bệ, toát lên vẻ oai nghiêm khiến người ta phải phục tùng một cách không tự giác, hoàn toàn không có vẻ gì là người khuyết tật cả.

Vừa rồi hai tên Đường chủ “Phong Lôi Thủ” Tần Ngư và “Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình có nói rằng dường như người này bị câm, nhưng khi nhìn thấy hoàng y nhân lần đầu tiên dưới hành lang, hắn không tin.

Nhưng nay xem lại thì có vẻ như đó là thật.

Không chờ Tổng lệnh chủ ra lệnh, “Mặc Vũ” Nhạc Kỳ liền đi lấy giấy bút và nghiền mực mang đến để trước mặt khách.

Thiết Hải Đường nhắc lại câu hỏi :

– Xin tôn giá cho biết quý danh?

Hoàng y nhân chấm mực viết :

“Chu Không Dục”

Thiết Hải Đường giật nảy mình.

Vốn được coi là một lãnh tụ của hắc đạo nhiều năm nay, trước đây lại có mối giao tình với đương kim thống lĩnh cấm vệ đội “Thần Vũ Doanh” là “Bình Giang Nhất Tẩu” Hải Đại Không nên hẳn biết không ít chuyện trong cung đình.

Nhiều người biết hơn hai mươi năm trước, vị Thái tử của tiên đế là Ninh Vương Chu Không Dục bị khép vào tội làm phản, chẳng những không được kế vị ngôi rồng mà còn bị xử tội cắt lưỡi lưu đầy ra Đông Hải, vĩnh viễn không được trở về.

Sau khi sự việc xảy ra không lâu, Thái tử Cao Xí lên ngôi báu nắm quyền trị vì đất nước.

Người vợ cũ của Ninh Vương Chu Không Dục ngày xưa là Lục Yến Dung trở thành Tây Cung Hoàng Hậu Nương Nương.

Vì tài đức Cao Xí kém xa Chu Không Dục, cùng với chuyện Lục Yến Dung nên một số người xì xầm rằng việc Ninh Vương Chu Không Dục bị tội trước đây là do âm mưu của vị thái tử này.

Cái tên “Chu Không Dục” làm cho Thiết Hải Đường nghĩ ngay đến cố sự này, trong lòng rúng động nghĩ thầm :

– “Chẳng lẽ hẳn chính là Ninh Vương. Với bộ mặt đường bệ và phong thái uy nghi, đặc biệt là người này bị cầm thì rất có khả năng. Nhưng Ninh Vương Chu Không Dục nay đã ngoài sáu mươi tuổi, còn người này còn chưa tới năm mươi...”

Hắn chợt gạt ngay ý nghĩ đó đi, tự nhủ :

– “Trong thiên hạ thiếu gì người trùng tên trùng họ? Hơn nữa một vị vương gia sao có võ công kinh nhân như thế?”

Nhưng tác phong, diện mạo và nhất là chi tiết người này bị cầm vẫn bám lấy dai dẳng khiến hắn không thể từ bỏ nỗi hoài nghi.

Hắn thử hỏi một câu, mặc dù không tin lắm :

– Chẳng lẽ tôn giá là Ninh Vương tiên triều?

Câu hỏi đó làm cho Thẩm Ngạo Sương và bốn tên Đường chủ sùng sốt.

Hoàng y nhân tự xưng Chu Không Dục cúi xuống viết :

“Không sai”

Cả sáu cặp mắt chăm chú vào đầu ngọn bút.

Nét chữ tuy viết tháo nhưng rất đẹp và hữu thần.

Khi câu trả lời được viết xong, tất cả những người trong sảnh đều rúng động nhìn nhau, trong lòng bán tín bán nghi.

Thiết Hải Đường vội đứng lên chấp tay cúi mình nói :

– Ninh Vương đại giá quang lâm, Thiết mạo không biết, thật là thất lễ quá, hoài vọng Ninh Vương mở lượng hải hà.

Chu Không Dục viết :

“Nay thân chỉ là mây ngàn hạc nội, tứ hải làm nhà, không còn là vương gia từ lâu, tôn giá không nên đa lễ”.

Trong khi Chu Không Dục viết, Thiết Hải Đường chú ý đến trên bàn tay trái đối phương đeo một chiếc nhẫn nam bích ngọc, ngọc chạm khắc vô cùng tinh vi, trên mặt có khắc văn tự “Ninh Vương thu ấn”.

Mới nhìn qua thần uy, Thiết Hải Đường đã có phần tin, nay thấy chiếc nhẫn, hẳn càng tin chắc lời đối phương nói không sai, rõ ràng vị hoàng y nhân này đúng là bậc vương giả.

Là Tổng lệnh chủ của hàng vạn cao thủ trong “Vũ Nội thập nhị lệnh”, được coi như là bá chủ của hắc đạo, quen tác oai tác quái, chẳng coi ai vào đâu, nhưng nay đứng trước vị Hoàng đế thân vương thần uy khí phách, lại có võ công cao cường dường ấy, Thiết Hải Đường không khỏi cảm thấy kính nể mấy phần.

Hắn đưa mắt nhìn thăm dò ý tứ đối phương rồi nói :

– Phong Lôi bảo chỉ là một bang phái nhỏ trong giang hồ, Ninh Vương đại giá quang lâm tề bảo, đó là một đại vinh hạnh nhưng cũng làm Thiết mỗ rất sợ hãi, không biết Ninh Vương có thể cho biết mục đích không?

Chu Không Dục không do dự, cúi xuống viết ngay mấy dòng :

“Vũ Nội thập nhị lệnh” gây nhiều tội ác đối với võ lâm, đó là tự chuốc lấy sự diệt vong. Tôn giá là kẻ đầu sỏ gây nên tai họa, nếu biết hối cải, giải tán tổ chức tội ác này, cải tà quy chính thì bây giờ còn chưa muộn. Nếu không, hành động của tôn giá khiến trời người cùng oán, diệt vong ở ngay trước mắt. Đó là lời góp ý chân thật, tuy có nghịch tai nhưng tôn giá hãy suy xét”.

Hỏa khí lập tức bốc lên đầu, nhưng Thiết Hải Đường vẫn còn nén lại được không dễ phát tác, trầm giọng nói :

– Hảo ý của các hạ, Thiết mỗ rất lấy làm cảm kích. Nhưng bản tính người đã thế, ác căn đã sâu, chỉ một vài câu của các hạ không đủ sức cải hóa. Các hạ thân uy cái thế, võ học kinh nhân, Thiết mỗ bình sinh chỉ gặp một người. Nếu các hạ đã muốn chỉ giáo, tuy biết không địch nổi nhưng Thiết mỗ cũng xin nguyện xả thân lĩnh giáo.

Chu Không Dục viết :

“Tôn giá nói vậy chính hợp ý tại hạ”.

Mấy chữ sau cùng nét bút rất khẳng khái, nhưng trên mặt vị Vương gia lại thấp thoáng nét cười.

Thiết Hải Đường buông gọn hai tiếng :

– Rất tốt.

Xong lùi một bước, về mặt thâm trầm nói :

– Ở đây các hạ là khách, xin cứ đề ra phương thức.

Chu Không Dục viết :

“Chúng ta lấy ba chiêu làm giới hạn thắng thua, được chứ?”

Thiết Hải Đường tự nhủ :

– “Tên này quả là ngông cuồng. Trong ba chiêu thắng được ta, chỉ e người đã nằm mê nói mộng đấy”.

Liền gật đầu nói :

– Thiết mỗ lĩnh ý. Nhưng hình thức thế nào?

“Không hạn chế”.

Chu Không Dục lại viết :

“Trong ba chiêu, nếu Chu mỗ thua, đương nhiên tùy các hạ xử trí. Nhưng lỡ tại hạ thắng được một chiêu nửa thức thì sao?”

Thiết Hải Đường trả lời ngay :

– Cũng xin nghe theo mọi sự phán xét của các hạ.

“Tốt”.

Viết xong đặt bút xuống bàn.

Thiên đường Đường chủ “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa bước tới trước Thiết Hải Đường chấp tay nói :

– Việc này... xin Tổng tọa nghĩ kỹ.

Đương nhiên ai cũng biết rằng nếu Thiết Hải Đường thua, không những bản thân hắn bị xử trí mà “Vũ Nội thập nhị lệnh” nhất định bị giải tán, những nhân vật chủ chốt cũng sẽ bị trừng trị hoặc quản thúc.

Khôn đường Đường chủ “Mặc Vũ” Nhạc Kỳ cũng thêm lời :

– Đây là vấn đề hết sức trọng đại, quyết định sự mất còn của bốn bang, xin Tổng tọa suy xét.

Bọn còn lại cũng nhao nhao phụ họa, chỉ riêng Thẩm Ngao Surong là không nói gì, mỗi còn lộ nét cười.

Thiết Hải Đường xua tay nói :

– Ý ta đã quyết, các ngươi đừng nói nhiều nữa.

Mất thấy võ công cái thế của Chu Không Dục, tuy biết Tổng lệnh chủ là người thâm tàng bất lộ nhưng tục ngữ có câu “hai hổ đấu nhau tất có con bị thương”, làm sao Tổng lệnh chủ ngày thường vốn thận trọng mà bây giờ lại khinh suất chấp nhận một điều kiện mạo hiểm như thế?

Tuy nhiên với thân phận giữ quyền tối cao, Thiết Hải Đường đã nói thế tất không ai dám nhiều lời.

Chu Không Dục đứng lên bước tới giữa sảnh.

Với thân hình cao lớn tráng kiện, thần thái uy vũ, tác phong chính khí giống như một bậc thần linh bất khả xâm phạm, ai nhìn thấy cũng phải thán phục.

Thiết Hải Đường cũng bước tới đứng đối diện với Chu Không Dục, cũng vừa khéo hấn đối mặt với Thẩm Ngao Surong.

Phu thê trao đổi gì qua ánh mắt, chỉ nhìn thấy Thẩm Ngao Surong khẽ gật đầu, không biết hai người đã bàn định gì?

Hai đối thủ lặng lẽ nhìn nhau.

Trong “Bảo Lũy sảnh” lập tức lặng đi, không nghe đến cả một hơi thở.

Đương nhiên ngoài hai đối thủ, năm người còn lại đều hết sức căng thẳng, còn hơn cả tự mình tham gia cuộc đấu.

Song phương đã thỏa thuận cách thức “không hạn chế” tức có thể tùy ý sử dụng binh khí ám khí.

Để đảm bảo công bình, Thiết Hải Đường ra lệnh cho “Thiên Mã Hành Không” Yên Tam Đa và “Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình :

– Hai vị Đường chủ hãy giám sát theo quy củ, đứng ba chiều là đằng, không được để kéo dài.

Hai người lĩnh mệnh “Đại” một tiếng nhảy ra đứng giám sát bên cạnh hai đối thủ còn lại những người khác lùi ra tạo thành khoảng không gian rộng đến năm sáu trượng cho cuộc đấu.

Người của “Vũ Nội thập nhị lệnh” trong “Bảo Lũy sảnh” đều biết rằng Tổng lệnh chủ nay đã luyện thành “Hỏa Hải chân kinh”, công lực tăng tiến hơn trước rất nhiều lần như đã thành thân bất tử, kiếm thuật cũng đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

Nhưng vừa rồi Chu Không Dục tỏ thần uy khiến chúng kinh hồn táng đờm, không tin trên đời lại có người thần thông như vậy.

Đôi kỳ phùng địch thủ này khó đoán trước ai thắng ai bại, vì thế trước khi trận đấu diễn ra, mọi người đều thấp áp lực đè nặng đến ngạt thở.

Trên cao tám ngọn hồng đăng hình lục giác chiếu lên về mặt đầy ưu tư của từng người.

Hai đối thủ vẫn đứng bất động nhìn nhau.

Đột nhiên không khí tĩnh lặng bị phá vỡ, cả hai đồng thời xuất chiêu.

Cả bốn bàn chân hầu như cùng di động vào đúng một thời điểm, bốn bàn tay ngưng tụ đầy đủ công lực, hai trên hai dưới đánh ra.

Kình lực bức ra ràn rạt kinh nhân, hai vị Đường chủ làm nhiệm vụ giám sát trận đấu đều bị bức lùi mấy bước, tám ngọn đèn lồng chao đảo chỉ chực rơi xuống.

Hai tiếng nổ ầm vang như sét làm cho cả tòa đại sảnh kiên cố chấn động lung lay, mấy cao thủ “Vũ Nội thập nhị lệnh” đứng cách xa sáu bảy trượng mà vẫn cảm thấy ngực đau buốt.

Hai đối thủ vẫn giữ nguyên vị trí, nhưng Chu Không Dục đứng vững như bàn thạch còn Thiết Hải Đường bị đánh bật lên, thi triển một thức “Đại Ưng Cồn Phiêu” đảo người rất thần diệu.

Như vậy, tuy công lực Thiết Hải Đường kém hơn đôi chút, nhưng thân pháp thần diệu như thế không thể nói là bị bức vào hạ phong.

Chu Không Dục thừa thế bước lên, khi đối phương chưa kịp đáp xuống liền vùng tay đánh ra...

Nhưng ngay lúc đó ông chợt cảm thấy một luồng hàn phong ập tới sau lưng.

Chu Không Dực biến sắc, vội thu chiêu lướt người tránh sang bên quay ngoắt lại, vung tay áo nhắm vào Thẩm Ngao Sương phát tới.

Mọi người thấy vậy đều kinh.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, Thẩm Ngao Sương cả người lẫn ghế bay tới tận tường sảnh đồ ảm xuống.

Giữa lúc ấy, Thiết Hải Đường lao vào đối phương, bàn tay phải với năm ngón sắc nhọn đập lại đâm thẳng vào hậu tâm địch thủ.

Chu Không Dực quay lại dùng hết sức bình sinh vung cả song chưởng đánh tới ngực Thiết Hải Đường.

Tên Tổng lệnh chủ “hự” một tiếng, bị chưởng lực đánh bay đi va vào chiếc trụ đá, há miệng phun ra một vòi huyết tiễn.

Trong lúc đó, Chu Không Dực lao đảo tiến lên hai bước, cố ghì mình đứng lại, sắc mặt đỏ au tái xám lại.

Biến cố bất thường đó khiến bốn vị Đường chủ vừa ngạc nhiên vừa kinh hoàng đứng phát ngơ.

Không ai ngờ đến kết cục bất ngờ và bi thảm đó.

Chu Không Dực đưa mắt phần hân nhìn địch nhân rồi hú lên một tiếng làm chấn động cả tòa đại sảnh, sau đó lao người tới cửa sổ làm bật tung, cả thân hình to lớn bắn ra ngoài khoảng không..

Mãi đến lúc đó bốn tên Đường chủ mới trấn tĩnh lại, nhưng không ai đuổi theo Chu Không Dực.

Thiết Hải Đường bám vào trụ đá khó nhọc đứng lên, ngực áo trắng loang máu đỏ lôm, trái lại da mặt trắng bệch ra như màu áo.

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa chạy tới gần, hỏi :

– Tổng tọa bị thương... thế nào?

Vừa hỏi vừa đỡ lấy cánh tay Tổng lệnh chủ.

Thiết Hải Đường cười thâm nói :

– Không sao... hãy tới giúp Ngao nương...

Nhưng Thẩm Ngao Sương đã được “Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bính dìu ngồi trên ghế.

Thiết Hải Đường thờ dài đáp :

– Nếu phu nhân không dùng “Đạn Chi phi châm” tập kích thì ta đã bại dưới tay Chu Không Dực rồi. Khi đó tất buộc phải tuân theo điều kiện đã đề ra, hậu quả thế nào các người không khó tưởng tượng.

Thẩm Ngao Sương chợt ho khan một tiếng, mặt tái đi.

Thiết Hải Đường lo lắng hỏi :

– Nàng sao thế?

Thẩm Ngao Sương cười ảm đạm đáp :

– Tệ nghiệp cảm thấy trong người không được khỏe, xin về trước nghỉ một lúc.

Thiết Hải Đường gật đầu :

– Nàng hãy về nghỉ đi. Lúc nữa ta sẽ đến thăm.

Rồi quay sang “Mặc Vũ” Nhạc Kỳ :

– Phiên Nhạc đường chủ đưa phu nhân một quãng.

Nhạc Kỳ chấp tay lĩnh mệnh, theo Thẩm Ngao Sương rời khỏi “Bảo Lũy sảnh”.

Sau khi ái tề đi rồi, mặt Thiết Hải Đường cũng lộ vẻ bơ phờ, chợt ho ra một bãi máu.

Bọn Đường chủ thấy vậy đều thất kinh.

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa nói :

– Tổng tọa có sao không?

Thiết Hải Đường đưa tay lau máu, thở dài đáp :

– Vừa rồi ta cố không để lộ ta sợ Ngạo nương lo lắng, nhưng kỳ thực thương thể ta không nhẹ.

Yến Tam Đa hỏi :

– Nhưng Tổng tọa đã luyện thành “Nội nguyên cương”...

Thiết Hải Đường gật đầu nói :

– Không sai. Vừa rồi bị một chưởng của hắn, nếu người khác thì đã bỏ mạng rồi. Ta đã vận “Nội nguyên cương” hộ thân, nhưng chưởng của Chu Không Dực mạnh quá làm tán cả thân công này mới biết nặng như thế.

Hắn ta thở dài nói tiếp :

– Ta tung hoành giang hồ mấy chục năm chưa từng gặp phải một nhân vật lợi hại như thế bao giờ. Tên đó thật đáng sợ.

Nhớ lại cuộc đấu với Chu Không Dực vừa qua, hắn còn chưa hết bàng hoàng, liền buông tiếng thở dài nói :

– Đúng là đáng sợ. Theo ta thấy thì hắn đã luyện thân thành bất tử. Chỉ e bây giờ hắn cũng đáng gọi là thiên hạ vô địch rồi..

“Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình nói :

– Nhưng theo ti chức thì thấy vừa rồi hắn cũng đã bị thương dưới chưởng của Tổng tọa...

Thiết Hải Đường gật đầu đáp :

– Hy vọng là như thế. Lúc đó ta đã vận tới mười hai thành công lực, người khác thì không sống nổi, nhưng hắn thì chưa biết ra sao...

“Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa nói :

– Công lực của Tổng tọa thâm hậu như thế, tên họ Chu cho dù có nguyên khí hộ thân nhưng trong lúc phản thân nên nguyên khí bị phát tán. Ti chức đã quan sát kỹ, Chu Không Dực đã bị thương là điều không phải nghi vấn, chỉ không biết nặng nhẹ thế nào.

Thiết Hải Đường nói :

– Nếu hắn bị thương tất không nhẹ đâu. Lúc đó ta vận hết công lực đánh vào “Khí Hải huyết” của hắn, với công lực của ta có thể làm dập nát tâm phế, tử mạng đương trường. Nhưng nguyên khí hộ thân của hắn rất siêu tuyệt là ta bị lực phản chấn, vì thế mới trúng chưởng của hắn. Nếu không có Ngạo Sương phối hợp thì không có cách gì đã thương được hắn.

“Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình nhìn vào cánh cửa sổ bị Chu Không Dực làm vỡ nát, lắc đầu nói :

– Nếu hắn không bị thương, còn chưa biết sự thể sẽ ra sao.

Thiết Hải Đường bảo bọn thuộc hạ :

– Việc này không được tiết lộ ra ngoài.

Cả ba tên Đường chủ gật đầu lĩnh ý.

Thiết Hải Đường lại cất tiếng thở dài đứng lên bước lại gần cửa sổ.

Bọn “Thiên Mã Hành Không” Yến Tam Đa cùng đi theo, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Trên mặt sông, sáu chiếc chiến thuyền vẫn trống trơn, không có người điều khiển trôi vờ trên sóng.

Dưới ánh đèn thấy rõ bọn người bị Chu Không Dực điểm huyết đạo vẫn nằm im như chết.

Thấy cảnh tượng tang thương đó, vẻ mặt Thiết Hải Đường hiện lên nỗi thống khổ vô biên.

Ba tên Đường chủ cũng trầm ngâm không nói.

Trước đây, không ai ngờ rằng Phong Lôi bảo, thành lũy kiên cố vào bậc nhất võ lâm, là Tổng đàn của một môn phái hùng mạnh nhất, thế mà chỉ cần một người đơn thân độc mã tới đây, chưa phải ra sức hạ sát thủ mà chỉ biểu lộ một chút công phu đã khổng chế hàng trăm cao thủ được huấn luyện thành thực.

Nếu người này không có lòng từ bi thì chỉ e đã có hàng trăm người bị giết, cảnh tượng sẽ tang thương hơn biết bao nhiêu?

Hơn nữa ai cũng biết “Vũ Nội thập nhị lệnh” có uy danh thế nào trong giang hồ mấy năm nay, nếu chuyện này lan ra thì đó là điều đại sỉ nhục, sau này vị Tổng lệnh chủ còn mặt mũi nào xuất hiện trong thiên hạ võ lâm nữa?

Nghĩ tới đó, Thiết Hải Đường chợt run lên.

“Thiên Mã Hành Không” Yên Tam Đa cúi mình nói :

– Thuộc hạ xin đi giải quyết tàn cục, hầu hết chỉ bị điểm huyết đạo, sẽ hồi phục ngay. Tôn thất còn chưa đáng kể, xin Tổng lệnh chủ cứ yên tâm.

Thiết Hải Đường lặng lẽ gật đầu.

Yên Tam Đa vội bước xuống lầu.

Thiết Hải Đường quay lại bảo Âu Dương Bất Bình và Tàn Ngư :

– Hai vị cũng đi xử lý mọi việc đi. Hãy nhớ rằng không được ai để lộ việc này ra ngoài, kẻ nào nghịch lệnh sẽ bị xử tử.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Nhi nữ tình trường

Ánh dương quang xuyên qua cành lá tạo thành những đốm sáng nhỏ in xuống mặt đất đung đưa theo từng trận gió.

Bầu trời quang đãng, gió xuân hây hây, núi non muôn dặm lục biếc chen hồng, cảnh sắc thật mê nhân.

Đó là một trang viên dân dã của nông phu. Sau cánh cổng với hàng dâu đơn sơ, con đường dẫn vào nhà chính đi ngang qua một chiếc ao có vệt lội tung tăng, tiếp đến khoảng sân rộng và giếng nước với cần rồng rọc kéo nước rồi tới đụn rạ lớn.

Trang viện bố trí theo lối “Tam hợp viên” gồm chính đường và hai dãy nhà kho vách đất tuềnh toàng để đầy những dụng cụ làm nông như cây bừa, xẻng cuốc, có cả cối xay lúa.

Hoa dại và dây leo bò rườm rà cả lên vách đất làm cho tường vách có vẻ kín đáo hơn.

Một con gà trống rời khỏi đàn hàng mấy chục con bới ăn quanh đụn rạ, nhảy lên mái nhà cất tiếng gáy o o.

Ngoài trang viên là những cánh đồng rộng mênh mông xanh rờn màu lúa, cao lương dập dờn sóng lúa xa tắp.

Một con ngựa đen tuyền, chỉ có một khoang trắng trên cổ, bình thân găm cỏ sau gian nhà ngang.

Đó chính là thiên lý thần câu “Hắc Thủy Tiên”, danh mã đã từng chiếm giải nhất trong cuộc đua ngựa ở Tàn Châu hai năm trước.

Nhìn dáng vẻ con ngựa an nhàn như thế, không ai nghĩ rằng chủ nhân của nó hôm qua đã gặp phải hoàn cảnh rất ngặt nghèo gần Tổng đàn của “Vũ Nội thập nhị lệnh”.

Cần phải nói ngay rằng “chủ nhân” của nó hiện tại là Quách Thái Linh chứ không phải Khấu Anh Kiệt.

Nhưng hiện giờ đang ở đâu? Làm sao con “Hắc Thủy Tiên” lại lạc vào trang viên dân dã này?

Con ngựa đang ăn cỏ bỗng ngừng đầu cất tiếng hí vang. Tiếp đó mấy con ngỗng kêu lên quàng quạc rồi tới đàn bò câu sọ hãi cất cánh bay rào rào.

Cảnh tượng thanh bình của trang viện phút chốc bị xáo động.

Một thiếu nữ mới mười sáu, mười bảy tuổi ăn mặc nâu sòng dân dã ngồi thiu thiu ngủ trên chiếc ghế đầu trước gian nhà bếp bị âm thanh đó làm choàng tỉnh.

Cô ta uể oải đứng lên che miệng ngáp rồi vờn vai uốn mình sau đó mở cửa đi vào gian bếp.

Tuy ăn vận quê mùa nhưng dung mạo và vóc người thiếu nữ khá đẹp, và nhất là tươi trẻ đầy sức sống.

Trên chiếc bàn mộc trong bếp đã có một mâm thức ăn chuẩn bị sẵn đây trong chiếc lồng bàn tỏa mùi thơm phức, thì ra thiếu nữ đã chuẩn bị sẵn bữa ăn rồi mới thiu thiu ngủ.

Một lão phụ từ chính đường bước ra nói :

– Đại tiểu thư chắc đã đói rồi. Tiểu Hồng, Con chuẩn bị những món gì thế?

Thiếu nữ bận áo nâu sòng, chắc vừa được gọi tên là Tiểu Hồng, bung mâm bước ra cửa bếp nói :

– Mẹ. Đại tiểu thư đang mệt nên con chỉ nấu hai món miến xào và cháo đậu xanh hầm bồ câu.

Lão phụ cười nói :

– Được đấy. Chắc Đại tiểu thư sẽ ngon miệng.

Tiểu Hồng bung mâm gỗ đi thẳng tới đông viện.

Đó là căn nhà ngói ba gian khá khang trang, đồ đạc tuy không đắt tiền nhưng được xếp đặt ngăn nắp và sạch sẽ, khác hẳn với cảnh tượng bề bộn trước sân và dãy nhà kho.

Tiểu Hồng đặt mâm lên bàn kê giữa nhà rồi đi tới gõ nhẹ vào cửa buồng bên tả, khẽ nói :

– Đại tiểu thư, hãy dậy ăn chút gì đi.

Từ trong buồng có giọng nữ nhân hỏi :

– Tiểu Hồng đấy ư?

– Dạ. Đã gần tới giờ Ngọ rồi, Đại tiểu thư từ sáng tới giờ chưa ăn gì...

Nữ nhân trong buồng “Ui chao” một tiếng vẻ kinh ngạc rồi nói :

– Ta hơi mệt nên ngủ thiêm thiếp không biết đã trưa đến thế... Chờ một chút, ta sẽ ra ngay đây.

Lát sau một thiếu nữ bận tử y từ trong buồng bước ra. Đó không phải là ai khác, chính là Quách Thái Linh.

Trông nàng phờ phạc không được khỏe.

Tiểu Hồng kinh dị hỏi :

– Đại tiểu thư bị bệnh sao?

Quách Thái Linh lắc đầu cười đáp :

– Đâu có? Chỉ ngái ngủ thôi.

Tiểu Hồng nhoen miệng cười nói :

– Mẹ em bảo rằng chị là thiên kim tiểu thư, vừa cười ngửa đi xa như thế rất dễ bị phong hàn. Nhưng không sao, mẹ bảo chỉ cần nấu một nồi lá xông, đổ mồ hôi là khỏi ngay thôi.

Quách Thái Linh rửa ráy xong ngồi vào bàn nói :

– Tiểu Hồng, ăn với thư thư đi.

Tiểu Hồng cũng ngồi xuống, mở lồng đẩy ra mức một bát cháo còn bốc khói đặt trước mặt Quách Thái Linh, lắc đầu nói :

– Thư thư ăn đi. Muội ăn cùng cả nhà lúc sớm rồi. Ở nông thôn phải ăn sớm để mọi người ra đồng.

Quách Thái Linh gạt đầu, bung bát lên ăn một cách tự nhiên.

Tiểu Hồng hỏi :

– Thư thư định khi nào đi?

Quách Thái Linh đáp :

– Ta đã ở đây ba hôm rồi. Còn chưa định khi nào đi, có khi hai ba ngày, có khi một vài tháng cũng nên.

Nàng cười nói thêm :

– Biết đâu ta sẽ ở đây suốt đời không đi đâu cả.

Trong nụ cười của nàng có vẻ buồn rầu không được tự nhiên.

Tiểu Hồng ngẩng mặt hỏi :

– Thư thư nói vậy có thật không?

Quách Thái Linh gật đầu đáp :

– Thật chứ. Muội có thích ta ở lại đây không?

Tiểu Hồng vội đáp :

– Thích chứ. Nếu thư thư muốn thì ở bao nhiêu lâu cũng được.

Quách Thái Linh cười nói :

– Ta rất thích ở những nơi yên tĩnh thế này, không quen ở khách điểm trong các trấn thành, người la ngựa hí ồn ào không chịu được. Chẳng hôm nào được ngủ ngon cả.

Tiểu Hồng chột đỏ mặt nói :

– Nhưng thư thư đừng coi đây là khách điểm. Mẹ bảo rằng hôm qua thư thư đưa cho cha đến một đỉnh bạc, bắt ép lão nhân gia phải nhận. Số tiền đó cả nhà muội làm quần quật cả năm còn chưa kiếm nổi, làm sao dám nhận chứ?

Quách Thái Linh xua tay nói :

– Muội hãy nói với mẹ đừng quan tâm đến việc đó. Ở khách điểm ta còn phải trả nhiều hơn thế rất nhiều, nhưng lại không được thoải mái bằng ở đây. Được muội và đại nương quan tâm săn sóc như vậy là ta mãn ý lắm rồi. Về tiền nong, ta rất vui lòng khi giúp người khác, huống chi cả nhà muội tận tình với ta như thế?

Tiểu Hồng cảm động nói :

– Đại tiểu thư thật tốt.

Quách Thái Linh ăn thêm một bát miến xào nữa rồi đặt bát xuống khen :

– Muội nấu ăn ngon lắm.

Tiểu Hồng tỏ vẻ khiêm tốn :

– Mẹ cũng khen như thế nhưng muội biết mình nấu còn chưa được ngon. Thư thư ăn nữa đi.

Quách Thái Linh lắc đầu :

– Ta ăn thế đủ rồi.

Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi :

– Thư thư mới ăn hai bát làm sao no được chứ?

Quách Thái Linh cười đáp :

– Vì ta không làm việc nhiều như muội, vì thế không ăn nhiều được.

Tiểu Hồng thu dọn mâm bát, nhưng mắt thỉnh thoảng nhìn khách dường như muốn nói điều gì.

Quách Thái Linh hỏi :

– Muội có việc gì thế?

Tiểu Hồng lúng túng đáp :

– Không..

Nhưng dường như có nỗi băn khoăn trong lòng, không nhận được lại nói :

– Cha muội nói rằng... khi lão nhân gia xếp hành lý cho thư thư chợt thấy có một thanh bảo kiếm, vì thế...

Quách Thái Linh cười tiếp lời :

– Vì thế nên nghĩ rằng ta là bá vương hoặc nữ tướng cướp chứ gì?

Tiểu Hồng đỏ mặt nói :

– Không phải thế. Làm sao Đại tiểu thư lại nghĩ vậy chứ? Cha chỉ đoán rằng nhất định thư thư rất tinh thông võ nghệ, là một nữ hiệp.

Rồi ngược nhìn nàng hỏi :

– Cha muội nói có đúng không?

Quách Thái Linh đáp :

– Cũng gần gần như thế. Chỉ là không như muội nói “rất tinh thông võ nghệ” đâu, chỉ là có học mấy ngày thôi.

Tiểu Hồng nhìn nàng với ánh mắt kinh dị.

Quách Thái Linh cười hỏi :

– Sao muội nhìn ta như thế? Xem giống như nữ hiệp hay tướng cướp chứ gì?

Tiểu Hồng đỏ mặt đáp :

– Không... muội nghĩ xem có phải Đại tiểu thư từ Kim Sa tới không..

– Muội biết Kim Sa là nơi nào?

Tiểu Hồng lắc đầu quây quây nói :

– Không. Không. Tôi không biết. Tôi không nói gì cả.

Rồi với bộ dạng hốt hoảng, cô ta vội vã dọn xong mâm bát đứng lên định bỏ đi.

Quách Thái Linh gọi giật lại :

– Khoan đã. Muội còn chưa trả lời mà?

Tiểu Hồng lắc đầu nói :

– Không không. Tôi không nói gì đâu. Tôi đi đây.

Quách Thái Linh đứng lên giữ cô ta lại.

Mặt thiếu nữ tái đi, sợ hãi nói :

– Đại tiểu thư tha mạng. Tiểu nữ chỉ lỡ miệng mà thôi... không cố ý nói Đại tiểu thư. Tôi không biết gì cả.

Nói xong nước mắt chảy giàn giụa, cuối cùng quỳ sụp xuống.

Quách Thái Linh ngơ ngác nhìn cô ta một lúc rồi chợt hiểu ra, trong lòng vừa bức lại vừa buồn cười, kéo Tiểu Hồng đứng lên nói :

– Nha đầu ngốc nghếch, làm sao lại như thế chứ?

Mặt Tiểu Hồng vẫn tái mét, không dám ngẩng lên.

Quách Thái Linh hỏi :

– Muội cho ta là người thế nào?

Tiểu Hồng hơi trấn tĩnh lại, nhìn nàng hỏi :

– Chẳng lẽ... Đại tiểu thư không phải từ Phong Lô bảo đến?

Quách Thái Linh nghiêm giọng :

– Ngươi cho ta là người của Phong Lô bảo hay sao? Nha đầu ngươi thật... Ta đối với muội tốt như vậy mà ngươi lại cho ta là quân cường đạo...

Tiểu Hồng nghe nói thế yên tâm phần nào, nhưng trong lòng vẫn còn bán tín bán nghi nhưng không dám nói gì.

Quách Thái Linh thờ dãi hỏi :

– Muội chưa tin ta sao?

Tiểu Hồng lúng túng đáp :

– Không... tôi tin...

Quách Thái Linh cười nói :

– Thế mới phải chứ? Sao muội không nghĩ rằng nếu ta là người của Phong Lô bảo thì sao không ở trong bảo mà phải tới đây? Huống chi trong trấn thiếu gì khách điểm sang trọ mà tìm tới nơi heo hút thiếu tiện nghi này?

Tiểu Hồng liếc mắt nhìn Đại tiểu thư, chừng như có tin hơn trước.

Quách Thái Linh nhú mày nói :

– Muội sao cứ lúng túng thiếu tự nhiên vậy chứ? Nếu muội cứ thế, ta sẽ không thèm nói chuyện với muội nữa.

Tiểu Hồng vội nói :

– Đại tiểu thư đừng giận. Đó là do muội sai. Muội thật đáng chết.

Nói xong khóc òa lên.

Quách Thái Linh vỗ nhẹ vai cô ta dỗ dành :

– Muội đừng khóc nữa. Ta biết rằng người của Phong Lô bảo đều là người xấu. Nghe cách nói của muội là biết rằng trong nhà này chắc đã bị chúng hại điểm gì đó, vì thế khi nói đến Phong Lô bảo mới khiếp sợ như vậy, đúng không?

Tiểu Hồng thôi khóc, ngược đôi mắt đầm lệ nhìn nàng nói :

– Đại tiểu thư nói không sai. Bọn chúng đều là kẻ độc ác giết người không chớp mắt. Chúng tôi...

Quách Thái Linh kéo cô ta ngồi xuống cười nói :

– Muội đừng sợ. Nói thật cho muội biết, lần này ta đến đây để tìm người của Phong Lô bảo báo thù đấy.

Tiểu Hồng vừa mừng vừa kinh hỏi :

– Thật ư?

– Đương nhiên là thật. Cả đời ta chưa bao giờ nói dối.

Nàng thở dài nói tiếp :

– Nhưng chi tiếc rằng võ công ta còn kém. Mà người của Phong Lô bảo thì rất đáng sợ. Nếu vừa rồi không được một người tốt cứu giúp thì không chừng ta đã bị giết hoặc bị chúng bắt đi rồi.

Tiểu Hồng mở to mắt nhìn nàng nói :

– Chẳng trách cha muội nói mấy ngày trước Phong Lô bảo gặp phải đối thủ rất lợi hại, phải dùng cả đại pháo thần công để đối phó. Nhưng người đó giết chúng nhiều người rồi chạy thoát, hóa ra là Đại tiểu thư.

Quách Thái Linh ngờ ngác hỏi :

– Đại pháo thần công nào? Làm sao ta không biết?

Tiểu Hồng ngạc nhiên nhìn nàng rồi lắc đầu đáp :

– Tiểu muội cũng không rõ. Vậy chẳng phải là Đại tiểu thư sao?

– Muội kẻ ta nghe xem nào?

– Cha muội kể rằng đêm trước có người xông vào đại náo Phong Lô bảo, đánh chết và làm bị thương rất nhiều người. Phong Lô bảo dùng cả đại pháo thần công bắn nhưng không chết. Sau Thiết bảo chủ phải đích thân xuất thủ đánh bại người đó, nhưng nghe nói lão ta cũng bị thương..

Quách Thái Linh kinh ngạc hỏi :

– Có chuyện đó sao?

– Cha muội nghe người khác kể lại như vậy.

Quách Thái Linh “À” một tiếng, lắc đầu nói :

– Ta không biết nữa... Lẽ nào có chuyện đó thật?

Tiểu Hồng khẳng định :

– Có thật mà. Bởi vì mấy hôm vừa rồi Phong Lô bảo phái đi rất nhiều người sục sạo trong các khách điếm và các nơi khác trong trấn.

Quách Thái Linh hỏi :

– Chúng tìm gì?

– Tìm người.

Tiểu Hồng đã tỏ ra tin tưởng vị nữ hiệp khách này, sôi nổi nói :

– Chúng tìm người đã làm náo loạn Phong Lô bảo.

Cô ta chợt đưa mắt nhìn kỹ Quách Thái Linh từ trên xuống dưới như mới gặp lần đầu, buột miệng nói :

– À, đúng rồi...

Quách Thái Linh hỏi :

– Cái gì đúng rồi?

– Cha muội nói chúng còn tìm một nữ nhân... một vị cô nương còn trẻ và rất xinh đẹp. Chắc đó là Đại tiểu thư rồi.

Quách Thái Linh nhoen miệng cười nói :

– Hừ. Bây giờ thì nha đầu nguoi tin ta rồi chứ gì?

Tiểu Hồng đỏ mặt không đáp.

Quách Thái Linh đứng lên đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc rồi quay lại ngồi xuống hỏi :

– Tiểu Hồng, muội còn nghe được gì nữa?

– Mấy ngày qua có rất nhiều tin tức lan ra từ Phong Lô bảo, chúng canh phòng rất nghiêm ngặt, không cho phép thuyền bè qua lại khu vực đó. Khắp nơi trong vùng này đều xuất hiện người của Phong Lô bảo, kiểm tra người qua đường rất nghiêm ngặt, còn tra xét cả nhà dân nữa. Thật tức chết đi được.

Quách Thái Linh lại hỏi :

– Cha muội có biết nam nhân mà chúng muốn tìm là ai, tên gì không?

Tiểu Hồng lắc đầu :

– Muội không hỏi, và có lẽ cha cũng không biết đâu.

Quách Thái Linh chợt trở nên lo lắng hỏi :

– Muội vừa nói người đó bị thương ư?

Tiểu Hồng gật đầu :

– Cha muội nói thế.

Quách Thái Linh thờ dài, lẩm bẩm :

– Hy vọng không phải là huynh ấy...

Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi :

– Đại tiểu thư nói ai vậy?

Quách Thái Linh lắc đầu đáp :

– Không...

– Đại tiểu thư đúng là người mà chúng đang tìm không?

Quách Thái Linh gật đầu :

– Không sai...

– A Di Đà Phật. Quả là thần linh phù trợ. Nếu Đại tiểu thư rơi vào tay bọn chúng thì còn đáng sợ hơn cái chết.

Quách Thái Linh cười hỏi :

– Sao muội biết?

Tiểu Hồng thờ dài nói :

– Đại tiểu thư còn chưa biết rằng nhà muội đã bị khổ vì chúng bao nhiêu...

Quách Thái Linh tỏ vẻ quan tâm :

– Muội kể ta nghe xem.

– Chắc Đại tiểu thư cũng nhận ra cha muội bị què một chân chứ?

– Ta có thấy. Chuyện thế nào?

Nước mắt Tiểu Hồng chợt trào ra :

– Còn sao nữa? Cha muội bị người của Phong Lôi bảo đánh què chân, còn tỷ tỷ của muội...

Tới đó nước mắt chợt trào ra.

Quách Thái Linh vươn tay qua bàn nắm lấy tay cô ta hỏi :

– Muội bình tĩnh lại đi, kể ta xem tỷ tỷ của muội thế nào?

– Chị ấy bị chúng hại chết.

Cô ta không nén được nghẹn ngào khóc nức lên.

Quách Thái Linh đi vòng sang đặt tay lên vai thôn nữ, dịu dàng nói :

– Xin lỗi vì ta làm muội đau khổ, nhưng nói xem, chuyện xảy ra lúc nào?

Tiểu Hồng trầm giọng kể :

– Mùa thu năm trước, một hôm tỷ tỷ của muội hái đậu bên đường thì gặp hai tên của Phong Lôi bảo cưỡi ngựa đi qua. Chúng bức hiếp chị ấy...

Quách Thái Linh nghiêng răng nói :

– Đồ súc sinh đáng chết.

Tiểu Hồng nghẹn ngào kể tiếp :

– Chị ấy không chịu được nhục nhã đã tự vẫn. Cha muội chạy tới cứu, nhưng vết thương quá nặng. Chị ấy dùng kéo tự đâm thủng yết hầu...

Tiểu Hồng ngừng một lúc mới kể tiếp :

– Nhưng chị ấy chưa chết ngay, kể hết sự việc cho cha muội nghe mới tắt thở.

Cha muội vừa đau đớn vừa tức giận đến ngất đi, sau đó ôm xác tỷ tỷ chạy đến Phong Lôi bảo...

Quách Thái Linh hỏi :

– Nhưng có vật chứng không?

Tiểu Hồng đáp :

– Có. Hai tên súc sinh đó làm rơi lại một chiếc yêu bài. Cha muội cầm nó đi theo, nào ngờ bọn cường đạo này sau khi nghe cha vạch tội xong thì không cho lão nhân gia vào, lại còn đánh một trận thừa sống thiếu chết làm gãy một chân rồi xô xuống sông, nếu không nhờ người cứu lên thì đã chết đuối rồi.

Quách Thái Linh cảm phần nghiêng răng nói :

– Quân súc sinh đáng chết.

– Cha được đưa về nhà, phải nằm liệt giường nửa năm mới khỏi, cho đến nay, mỗi khi nhớ lại chuyện đó vẫn còn khóc. Từ đó lão nhân gia còn mắc bệnh tim, ngày ngày thắp hương bái Phật, cầu cho trời Phật giết hết người của Phong Lôi bảo đi. Nếu không lương dân ở khu vực này không ai được sống yên ổn.

Quách Thái Linh nói :

– Hãy nói với cha muội hãy yên tâm. Bọn khát máu Phong Lôi bảo sẽ không sống được lâu nữa đâu.

Tiểu Hồng hỏi :

– Đại tiểu thư nói thế nào?

Quách Thái Linh đáp :

– Một mình ta tạm thời chưa thắng được chúng, nhưng không lâu nữa sẽ có người vô cùng lợi hại sẽ đến tiêu diệt chúng.

Ánh mắt Tiểu Hồng lóe lên tia hy vọng :

– Nếu có một ngày như vậy thì thật tốt. Chắc lão nhân gia sẽ rất mừng, không chừng có thể khỏi bệnh.

Quách Thái Linh dặn :

– Tất cả những điều ta vừa nói muốn không được để lộ cho ai biết. Ngay cả người thân cũng thế.

Tiểu Hồng gật đầu :

– Tiểu muội nhớ rồi.

Quách Thái Linh lại hỏi :

– Người của Phong Lôi bảo có thường tới đây không?

– Không thường xuyên lắm. Cách nhà vài dặm có con đường lớn, chúng thường đi ngang qua đó, thỉnh thoảng có ghé vào muội phải bỏ trốn. Chúng cướp bóc gà vịt rồi biến đi mất.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Vậy thì tốt. Lần sau chúng đến thì muội hãy nói với ta.

Tiểu Hồng sợ hãi nói :

– Không được đâu. Từ hôm tỷ tỷ gặp nạn, mẹ không cho tiểu muội ra khỏi nhà, hề chúng bắt đầu rẽ vào nhà là muội phải chạy qua khu vườn rậm trốn biệt trong đám mía um tùm, đâu dám lộ mặt?

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Muội làm thế là phải...

Tiểu Hồng chợt nhớ ra điều gì nói :

– À. Muội quên mất. Sáng nay muội gặp một người rất kỳ quái...

Quách Thái Linh hỏi :

– Người nào?

– Một người thanh niên...

Tiểu Hồng nói rồi suy nghĩ một chút, đoạn tiếp :

– Người này tuổi độ chừng hai bảy hai tám, dáng người rất cao, cao thể này này.

Tiểu Hồng vừa nói vừa giơ tay lên qua đầu mình để minh họa.

Quách Thái Linh chăm chú lắng nghe chưa nói gì thêm thì Tiểu Hồng nói tiếp :

– Lúc ấy tiểu muội đang phơi màn nhìn thấy anh ta mặc áo gấm rất đẹp, anh ta cứ đứng ngắm con ngựa của Đại tiểu thư.

Quách Thái Linh ngó người một chút hỏi :

– A...? Anh ta định làm gì chứ?

Tiểu Hồng nói :

– Người này hình như rất thích con ngựa của cô nương, cứ đứng vuốt ve con ngựa, nhưng có một điều lạ.... có phải con ngựa của Đại tiểu thư thì ngoài tiểu thư ra nó chẳng để một ai đến gần, đúng chứ? Thế mà lạ, người này lại vuốt ve nó, nó chẳng những không phản ứng mà ngược lại còn cọ cổ nó vào thân hình người này một cách hết sức thân thiết.

Quách Thái Linh nghe thế thì chấn động mạnh, mặt biến sắc nói :

– Có chuyện này sao?... A, thế người này tướng mạo ra sao?

Tiểu Hồng nhăn mặt nói :

– Chẳng phải muội đã nói rồi sao, dáng người rất cao, mũi cũng rất cao, mắt thì sáng quắc... nói chung nhìn thì có lẽ không phải là người xấu. Nhưng mà sao chứ, chẳng lẽ... Đại tiểu thư quen biết người này?

Quách Thái Linh đứng ngây người ra chừng như không nghe câu hỏi cuối của Tiểu Hồng, một lúc từ trong mắt lộ nét kinh ngạc nói :

– Chuyện này xảy ra lúc nào?

– Sáng sớm hôm nay...

Quách Thái Linh tự nhiên trong lòng rộn lên khách thường, miệng lắp bắp :

– Sáng... nay à?

Rồi giọng gấp gáp hỏi tiếp :

– Sau đó... thế nào?

Tiểu Hồng ngưng mắt nhìn Quách Thái Linh vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

– Đại tiểu thư làm sao thế?

Quách Thái Linh nhận ra mình không được trầm tĩnh, hít sâu một hơi từ từ ngồi xuống, giữ giọng nói :

– Không sao cả, muội cứ từ từ nói cho ta biết, chớ nên quên một câu nào đấy.

– Vâng.

Tiểu Hồng đôi nhãn châu chuyển động nhanh về như cố nhớ lại mọi chuyện rồi nói :

– Chuyện là thế này... khi muội nhìn thấy người thanh niên kia cứ đứng sờ tay vào con ngựa, ban đầu muội cứ nghĩ là người nào trộm ngựa, đến khi chạy đến nơi thì người thanh niên kia nhìn thấy muội không hề lần tránh, muội còn chưa kịp hỏi câu nào, thì người kia đã mở miệng hỏi muội trước...

– Hỏi gì?

– Hỏi muội con ngựa này từ đâu ra, muội vì cứ nghĩ là người xấu cho nên không dám nói...

– Thế người nói sao?

Quách Thái Linh về bị xúc động mạnh, cầm chén trà lên nhấp một hơi trấn tĩnh lại.

Tiểu Hồng hơi ngạc nhiên nhìn nàng hỏi :

– Đại tiểu thư sao thế?

– À, ta không sao cả.

Quách Thái Linh nôn nóng trong lòng tay chộp vào vai Tiểu Hồng giục :

– Nói nhanh đi, người nói thế nào với người thanh niên kia?

Tiểu Hồng vai bị chộp mạnh đau đớn đến nhăn mặt nhăn mày, không nén được gật đầu la lên :

– A... Đại tiểu thư, muội nói, muội nói, tiểu thư à, nhẹ tay một chút.

Quách Thái Linh lúc này mới nhận ra tay mình chộp quá mạnh, vội buông tay ra, mặt ửng đỏ, nén tiếng thở dài trong lòng.

Tiểu Hồng liếc nhìn nàng một cái, rồi nói tiếp :

– Anh ta nói con ngựa này từ đâu ra, muội bảo... là của một vị hiệp khách nghỉ trọ.

– Anh ta nói thế nào?

– Anh ta tỏ ra rất gấp hỏi muội người khách ở trọ là nam hay nữ?

– Người trả lời sao?

– Muội nói...

Tiểu Hồng tỏ ra hơi lúng túng, ấp a ấp úng một hồi mới đáp :

– Lúc ấy thực tình muội không dám nói thực với anh ta, cho nên đáp là muội không biết. Người kia mới hỏi tiếp chủ ngựa ở phòng nào, muội nói dối là ở bên kia với gia gia muội, rồi chỉ bậy một nơi... vừa lúc này thì mẹ gọi muội...

Quách Thái Linh hai mắt mở to, hỏi :

– Vậy... hiện tại người ấy đi đâu?

Tiểu Hồng lắc đầu nói :

– Không biết, đến khi muội quay trở ra lại thì không còn nhìn thấy người thanh niên kia đâu nữa.

Quách Thái Linh trên mặt hiện vẻ thất vọng, nhưng chỉ còn biết thở dài.

Tiểu Hồng thấy lạ, chau mày nhìn nàng hỏi :

– Đại tiểu thư sao thế, chẳng lẽ... Đại tiểu thư quen người này?

Quách Thái Linh cười khỏ lắc đầu nói :

– Chuyện này lẽ ra khi ấy người phải đến báo cho ta biết ngay. Ai... người...

thật là.

Nàng trách thực ra cũng không có căn cứ, nhưng chỉ vì trong lòng đang buồn phiền thất vọng mới nói thế.

Tiểu Hồng cúi đầu ấp úng nói :

– Thế nhưng... Đại tiểu thư chẳng phải khi mới vào nghỉ trọ từng nói với cha muội là... không đem chuyện Đại tiểu thư ở đây nói ra ngoài cho ai biết sao?

Quách Thái Linh gật đầu, nói :

– Người nói đúng, có điều chỉ vì người này...

Nàng muốn nói ra một điều gì đó, nhưng trong lòng bấn loạn không biết nên nói như thế nào mới phải, hai ánh mắt ngưng nhìn xa xăm chừng như suy nghĩ rất lung.

Một hồi nàng quay trở lại với hiện tại, gật đầu nói :

– Đúng... người làm thế rất đúng, ta... không nên gặp người này làm gì, cũng không nên nhìn thấy... người...

Tiểu Hồng chẳng hiểu ắt gặp gì cả, chung quy Đại tiểu thư có quen biết với người này hay không kia chứ?

Tiểu Hồng trong lòng đầy nghi vấn, không nén nổi liền hỏi :

– Thực ra Đại tiểu thư có quen biết với người thanh niên này không?

Quách Thái Linh cuối cùng gật đầu đáp :

– Đương nhiên là biết....

Nhưng rồi lại lắc đầu phủ nhận :

– Không... ta không biết.

Nói đến đó, trong mắt nàng đã thấy rung rung ngấn lệ.

Tiểu Hồng thấy thế thì phát hoảng, tay chân lúng túng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Quách Thái Linh quay mặt đi nơi khác rút vội khăn tay ra lau khô nước mắt, giọng trở nên xa lạ nói :

– Lần sau nếu như người còn gặp lại người này thì nói ta đã đi rồi, bảo anh ta cứ dắt con ngựa đi đi.

– Dắt... ngựa đi? - Tiểu Hồng kinh ngạc tròn mắt hỏi lại, chừng như nghĩ mình vừa nghe nhầm.

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Con ngựa đó vốn là của anh ta, cho nên cứ bảo anh ta đem nó đi.

Tiểu Hồng trong lòng đầy nỗi hoài nghi, thế nhưng không dám hỏi han gì thêm.

Quách Thái Linh quay lại nhìn Tiểu Hồng, nở một nụ cười chừng như không có chuyện gì xảy ra, nói :

– Người lui đi, nếu không thì mẹ người lại gọi..

Tiểu Hồng lắc đầu chừng như muốn nói sẽ không có chuyện đó, nhưng chưa kịp nói câu nào thì đã nghe tiếng mẹ cô ta gọi vọng lại, Tiểu Hồng liếc mắt nhìn Quách Thái Linh cười nói :

– Tiểu thư đoán tài thật. Muội đi.

Nói rồi quay người chạy vù nhanh ra ngoài.

Quách Thái Linh nhìn theo bóng cô ta mỉm cười, vừa định với tay đóng cửa lại, hốt nhiên nhìn thấy ngoài sân nắng chiều rải xuống đỏ ối một màu.

Trong lòng tự nhiên thấy thích đi dạo một vòng cho khuây khỏa bao buồn phiền chất chứa trong lòng.

Nắng chiều rải nhẹ trong khu vườn, cảnh vật tĩnh lặng đến thơ mộng làm sao, thế nhưng vẫn không làm khuây đi được bao nhiêu ưu sầu đang đè nặng trong lòng nàng. Chân cứ thế từng bước đi không mục đích, một hồi đưa nàng đến bên hồ sen, giờ nàng mới ngừng chân lại ngồi xuống trên một chiếc ghế đá, mắt nhìn xuống hồ xem những đàn cá vàng đang bơi lội tung tăng.

Cứ nhìn từng đôi cá vàng lượn lờ bên nhau mới thân thiết làm sao, bất giác nàng chạnh lòng khi nghĩ về mình mãi vẫn cứ một thân một phận cô đơn.

“A...”

Quách Thái Linh buông tiếng thở dài, hai mắt ngưng nhìn xuống mặt hồ, chỉ thấy khuôn mặt mình tiều tụy hốc hác quá nhiều.

Có lẽ lâu lắm rồi nàng không soi gương xem khuôn mặt mình như thế nào, lúc này bên hồ mới có dịp nhìn lại mình chẳng ngờ đến nỗi như thế, nàng lại thở dài hai mắt từ từ nhắm lại mặc cho hai hạt lệ châu lăn ra trên má.

Không biết nàng lặng người thẩn thức như vậy qua bao lâu, đến khi nàng mở mắt bất chợt nhìn xuống mặt hồ thì không khỏi giật mình chấn động.

Nàng cố định thần lại để không phải nghĩ là mình đang mơ, trên mặt hồ phẳng lặng giờ đây không chỉ có bóng nàng, mà còn có thêm bóng của một người nữa.

Người này thân hình cao cao, nho y cầm bào, tướng mạo thanh nhã, chung quy là một vóc người hết sức quen thuộc, nhưng khi nhìn khuôn mặt với hai ánh mắt tinh anh thì nàng như bị chạm điện cả người co rúm lại, chẳng phải là bóng chàng đó sao?

– Khấu sư huynh?

Nàng muốn thốt lên thành lời, nhưng chung quy giọng nàng cứ tắt nghẹn lại trong cổ họng.

Nàng từ từ quay người lại, một trang nam nhi hán tử khôi ngô tuấn tú đứng ngay trước mặt nàng, chẳng phải là Khấu Anh Kiệt đó sao?

Quách Thái Linh hai mắt rung rung ngược nhìn chàng từ chân lên đầu, thoát nhìn thì chàng có gầy đi, thế nhưng sắc thái uy nghi đĩnh ngộ vẫn không mất đi được, ngược lại chính đôi mắt hơi sâu ấy khiến cho chàng thêm vẻ phong trần.

Bốn ánh mắt bất gặp nhau, dù không nói ra nhưng ai trong lòng cũng đang dâng trào bao nhiêu điều muốn nói, có điều chưa biết nên bắt đầu như thế nào.

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi, cuối cùng Khấu Anh Kiệt đánh tiếng gọi :

– Sư muội...

Nhưng chỉ thốt lên được hai tiếng, chàng phải ngừng lại như lấy lại bình tĩnh, rồi hỏi :

– Muội lâu nay vẫn khỏe chứ.

Quách Thái Linh ngưng mắt nhìn chàng, không thể nào ngăn nổi hai hàng nước mắt trào ra, bóng dáng chàng nhạt nhòa đi trong làn nước mắt, thế nhưng vẫn cố gượng một nụ cười nói :

– Muội... muội rất khỏe... còn Khấu sư huynh...

Khấu Anh Kiệt nhìn nàng bằng ánh mắt đầy thương yêu trìu mến, hai tay giang hồ ra như chào đón nàng. Quách Thái Linh không thể nào cưỡng lại được tình cảm đè nén bấy lâu trong trái tim nhỏ bé của nàng, gọi lên được mấy tiếng rồi sà cả người vào vòng tay chàng.

Hai người ôm ghì lấy nhau chừng như không thể nào tách ra được nữa, hai trái tim thẩn thức bấy lâu rộn lên chung một nhịp, trong giây phút này trời đất chừng như ngừng quay, thời gian chừng như ngừng trôi, không gian chừng như đông cứng lại.

Cứ thế rồi hai thân hình ghì lấy nhau ngã xuống trên thảm cỏ xanh, những gì họ muốn nói ra với nhau giờ đây không thể hiện bằng lời mà bằng những nụ hôn cháy bỏng, cứ thế hai thân hình lẫn lộn trên cỏ xanh một hồi.

Cuối cùng Quách Thái Linh chừng như trở lại với hiện thực, nàng vội dùng sức đẩy chàng ra vùng ngồi dậy, thế nhưng Khấu Anh Kiệt cơ hồ không thể nén nổi lòng mình lại chồm tới ôm chầm lấy người nàng, cả hai lần nữa ngã lẫn trên cỏ.

– Không... không...

Quách Thái Linh chừng như không còn chút sức lực trong vòng tay của chàng, thân hình nàng chừng như tan rã ra trong cái hôn nồng cháy của chàng, nàng vừa cùng vẫy thoát khỏi đôi vòng tay ấy, miệng thốt lên qua hơi thở gấp :

– Muội không... thể... sư huynh... sư huynh... buông muội... ra...

Khấu Anh Kiệt trong giây phút này không còn giữ được mình là một quân tử nữa, chàng phải thể hiện mình đúng là mình, là một con người bằng xương bằng thịt, biết hy nộ ái ố, biết chìm đắm trong men tình.

Quách Thái Linh chỉ nói được mấy tiếng đứt quãng rồi cũng đành im lặng trong vòng tay chàng.

Nàng như lịm đi dưới nụ hôn đầy khát vọng của chàng, nước mắt cứ tuôn trào ra, bao nhiêu uẩn khúc đè nén bấy lâu như trôi theo hai dòng nước mắt kèm theo nỗi sung sướng bất tận.

Từ thuở nào đến giờ có lẽ nàng chưa được hưởng một cảm giác hạnh phúc mãnh liệt như thế này, một cảm giác mà nàng chỉ ước ao trong mộng, nhưng giờ thì như đã thành hiện thực.

Hoàng hôn đã sụp xuống, trời đổ tối rất nhanh, chừng như che đậy đi hai con người đang quay cuồng trong tình yêu.

Bốn cánh môi nóng bỏng tìm lấy nhau, hai con người chìm trong ái mộ, hai trái tim giờ đây rung lên từng hồi một theo tiếng thẩn thức dấy lên trong đáy lòng.

Khẩu Anh Kiệt không suy nghĩ điều mình đang làm là gì, không hề nghĩ đến nó có hậu quả gì không?

Quách Thái Linh thì như bị thiêu cháy trong khát vọng, nàng trăm lần nghìn lần thấy sợ sệt, nhưng giây phút này thì nàng như đã biến thành một con người khác, nàng bất chấp tất cả, không bao giờ biết đến hai chữ “ân hận”.

Trời cuối cùng rồi cũng sập tối hẳn.

Dạ phong thổi qua gọn sóng nhẹ trên mặt hồ.

Khi ngôi sao hôm lên cao đầu ngọn sào, canh một qua đi, dạ phong kéo đến mang theo hàn ý.

Đôi tình nhân giờ mới thấy buông nhau ra nằm thẳng người trên bãi cỏ.

Không biết như vậy qua bao nhiêu lâu, Khẩu Anh Kiệt nhòm người dậy rồi như một con thú hoang bò đến bên hồ.

Dưới ánh sao đêm mờ nhạt, chàng nhìn xuống mặt hồ như tìm lại linh hồn của mình đã đánh mất, tìm lại khuôn mặt của chàng hốt nhiên chàng vui cả đầu mình xuống hẳn dưới mặt nước, cứ để cho nước hồ đêm mát lạnh xông vào tận đầu não, kích thích lại lý trí mà chàng vừa đánh mất.

Quả nhiên, cái lạnh của nước đã khiến cho Khẩu Anh Kiệt tỉnh lại, chàng như vừa trong một cơn mộng thoát ra, kêu thầm lên trong lòng :

– Trời ơi. Ta làm gì vậy? Ta vừa mới làm chuyện gì chứ?

Tự nhiên chàng thấy lo sợ, một nỗi sợ hãi mà cơ hồ trước giờ chàng chưa từng biết đến, ngay cả khi chàng đối mặt với cái chết cũng không sợ bằng.

Khẩu Anh Kiệt ngược mắt nhìn thỉnh không, trăm nghìn vì sao như trăm nghìn ánh mắt đang nhìn xoáy vào chàng, trên người chàng...

Nhưng sự thực vẫn là sự thực, chàng không thể nào chạy trốn được, chàng từ từ quay người lại, bắt gặp lặng người đi.

Quách Thái Linh như người thất thần đang ngưng mắt nhìn chàng một cách thần thờ với nàng quả thật còn kinh khủng hơn cả chàng, nàng chừng như vừa trải qua một cơn ác mộng, chừng như vừa đánh mất một cái gì thiêng liêng nhất, khiến nàng không khỏi lo lắng hốt hoảng.

Bốn ánh mắt nhìn nhau chừng như rất gần gũi mà chừng như cũng rất xa lạ.

– Tiểu... sư muội...

Phải qua đi một lúc nữa, Khẩu Anh Kiệt mới thốt lên được những âm thanh nghe lạ lẫm cứ như không phải phát ra từ miệng chàng.

– Ta... sai, ta sai rồi... Thực tình ta cũng không biết mình vừa làm điều gì... ta không...

Một bàn tay ngọc ngà giờ lên, ngón tay trở đề lên môi chàng ngăn không cho chàng nói nữa, tiếp rồi một bàn tay thứ hai giờ lên vuốt mái tóc ướt đầm nước của chàng.

Quách Thái Linh âu yếm ý trung nhân của mình, nàng cơ hồ đã tỉnh táo hơn chàng, đồng thời nàng cũng ý thức được hai người vừa gây ra chuyện gì?

Bàn tay vuốt ve của Quách Thái Linh làm cho chàng tăng thêm phần tự tin can đảm, Khẩu Anh Kiệt không ngăn nổi tình cảm dâng lên trong lòng, hai tay giang ra ôm ngang người nàng, rồi vui cả đầu tóc ướt sũng vào lòng nàng.

Quách Thái Linh thở hắt ra một hơi nhẹ, nhìn chàng với ánh mắt bao dung lẫn yêu thương vô bờ bến, có lẽ giây phút này có rất nhiều, rất nhiều điều nàng muốn thổ lộ nhưng chưa thổ lộ được.

Đêm càng khuya, đôi tình nhân cứ thế bên nhau trong im lặng, thật khó mà nghĩ được họ lại đến với nhau trong một hoàn cảnh như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đồng thù tương lân

Quách Thái Linh chừng như qua một đêm không ngủ, từ nửa đêm đến thâu gà gáy nàng cứ trằn trọc trên giường như người trong cơn bệnh, rồi cuối cùng mới vật vờ thiếp đi trong một giấc ngủ khó khăn...

Mãi đến khi nàng mở mắt ra thì ánh nắng đã lọt qua khe cửa dội đến đầu giường, Quách Thái Linh rên khẽ một tiếng, nàng trở mình cảm thấy cả người ê ẩm, một cảm giác ê ẩm khó tả chưa bao giờ thấy, nàng uốn người qua lại mấy cái bao nhiêu xương khớp kêu lên răng rắc, cuối cùng mới ngồi dậy được.

Nàng ngồi bên giường, ánh mắt như nhòa đi trong nắng mai, đầu óc bồng bềnh như người say rượu, nàng lắc mạnh đầu để xác định rằng những gì mình trải qua hồi đêm là thực chứ không phải là một giấc mộng. Tự nhiên nàng rung mình khi biết chuyện đã qua là thực...

– Khấu Anh Kiệt, người là một kẻ xấu...

Quách Thái Linh răng cắn vào môi, nàng cười như chế giễu bản thân mình, tự nhủ :

– “Hừ... làm sao ta lại để cho tên tiểu tử kia thắng lợi dễ dàng vậy chứ? Ai...”

Nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra hồi đêm giờ nàng mới thấy thẹn, tự nhiên hai má ửng đỏ lên, làm sao thân ngọc nghìn vàng này lại có thể dễ dàng trao cho người ta như vậy được chứ? Chuyện chung thân của nàng xem như đã định, mà lại định trong một hoàn cảnh nàng không bao giờ nghĩ ra được.

Quách Thái Linh cứ ngồi thừ người ra, không biết tới đây những chuyện gì xảy ra tiếp...

“Cốc cốc”

Đúng lúc ấy thì từ bên ngoài tiếng người gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Quách Thái Linh như tỉnh lại trong mộng, nàng vội sửa lại áo quần, bên ngoài đã nghe tiếng người hỏi vọng vào :

– Đại tiểu thư... dậy rồi chứ?

Quách Thái Linh vừa nghe đã nhận ra ngay chính là giọng Tiểu Hồng.

Nàng bước đến mở cửa, Tiểu Hồng bước nhanh vào trong phòng, mắt nhìn ngang nhìn ngửa như có chuyện gì bí ẩn, tay còn kéo đóng kín cửa lại.

Quách Thái Linh nhìn bộ dạng Tiểu Hồng, chau mày ngạc nhiên hỏi :

– Tiểu Hồng, có chuyện gì thế?

Tiểu Hồng vẫn vẻ quan trọng nói :

– Đại tiểu thư... có chuyện rồi, người kia lại tìm đến.

Quách Thái Linh chau mày lấp bắp :

– Người kia? Là ai...?

Tiểu Hồng vẻ nôn nóng đáp ngay :

– Vâng. Chính là người mà hôm qua tôi nói với Đại tiểu thư...

Quách Thái Linh hai má đỏ bừng lên, tự nhiên trong lòng đã hiểu, nói :

– Anh ta ở đâu?

– Bên ngoài sân phơi lúa.

Tiểu Hồng nói vẻ rất bí mật, rồi nghiêm giọng nói tiếp :

– Anh ta nói với tôi là đến thăm Đại tiểu thư...

Quách Thái Linh nghe thế bước nhanh đến đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, quả không sai chút nào, bóng vị ý trung nhân chính đang đứng ngay bên sân phơi dưới tán trúc xanh.

Không biết thế nào mà nàng vừa nhìn thấy bóng chàng thì tim rộn lên, lập tức bao nhiêu ảo não, hồ thẹn trong lòng đều biến mất, giờ đây trong đầu nàng chỉ còn duy nhất là những gì ngọt ngào nhất vừa trải qua trong cơn mộng.

Nàng cứ nhìn đắm đắm, hai ánh mắt cơ hồ bị hình bóng thanh niên cao cao, khôi ngô tuấn tú kia thu hút, rồi cuối cùng không cưỡng lại được tiếng gọi trong tim, nàng tung người nhảy qua cửa sổ phóng chạy về phía chàng.

Tiểu Hồng thấy thế thì giật mình, vội gọi lớn :

– Đại tiểu thư...

Cô ta rồi cũng phóng chân chạy theo Quách Thái Linh.

Thế nhưng cô ta chạy ra khỏi cửa một đoạn thì bất giác đứng khựng người lại.

Chỉ nhìn thấy trên sân phơi lúa mạch, vị Quách đại tiểu thư và người thanh niên xa lạ kia nắm tay nhau, mặt đối mặt nhau nói chuyện hết sức thân mật.

Tiểu Hồng mặt nóng lên, đầu cúi thấp xuống.

Hương nữ thôn quê khi nào lại nhìn thấy một cảnh như thế này? Trong lòng thì thấy sợ, nhưng ngược lại hai mắt cứ muốn ngược lên nhìn.

Gió mai nhẹ nhẹ, đồng lúa xanh rờn, đôi tình nhân tay trong tay đi trên những con đê nhỏ, thỉnh thoảng chàng lại nghiêng người qua phía nàng, rồi có lúc nàng lại nghiêng người tựa qua vai chàng, cả hai cùng nhau cất tiếng cười vang như hai đứa trẻ đang nô đùa với nhau.

Tiểu Hồng ban đầu thì còn cúi mặt nhưng rồi ngược mắt lên nhìn, mà càng nhìn lại thấy càng thích thú, trên khuôn mặt thôn nữ chân chất hiện một nụ cười ngây thơ.

Nghĩ lại vị Quách đại tiểu thư từ khi đến ở trọ lại trong nông trang của họ đến giờ, chỉ thấy cửa phòng đóng im ỉm, suốt ngày vào ra mặt sần mày khổ cứ như trong người chất chứa tâm sự nặng nề, chưa một lần nhìn thấy khuôn mặt xinh tươi đầy nụ cười bao giờ.

Thế mà hôm nay, dưới mắt Tiểu Hồng chung quy Quách đại tiểu thư như đã biến thành một con người hoàn toàn khác, một con người tràn đầy sức sống, tràn đầy thanh xuân.

Đúng lúc Tiểu Hồng đang ngây ngất ngắm nhìn đôi tình nhân đến thất thần, bất ngờ một bàn tay thô ráp đặt nhẹ lên vai.

Tiểu Hồng giật thót cả người, quay ngoắt người lại, “A” lên một tiếng về bất ngờ khi nhận ra chính là cha cô ta.

– Cha...

Tiểu Hồng chỉ gọi lên được một tiếng mặt đỏ bừng lên, cúi vội đầu hổ thẹn.

Một vị cô nương mà đi nhìn lên chuyện người ta yêu nhau thì quả là chẳng ra làm sao.

Phụ thân cô ta tuy là một lão nông, thế nhưng nhìn thì ít có vẻ một nhà nông.

Nên biết, phụ thân Tiểu Hồng họ Hàn, vốn cùng là người trong võ lâm khai tiêu cực làm nghề bảo tiêu độ nhật. Về sau không hiểu vì nguyên nhân gì mà bỏ nghề võ theo nghề nông, hồi hương quy ẩn, lấy nghề nông làm kế sinh nhai lại vừa vui thú điền viên.

– Nha đầu, ngươi làm gì thế?

Hàn lão ngưng mắt nhìn ra xa một lúc, rồi hỏi tiếp :

– Lớn thế này rồi mà còn đi lên xem chuyện người khác à?

– Ừm... cha...

Tiểu Hồng hai má đỏ lên, giọng phụng phịu :

– Người ta đâu có....

Hàn lão gật đầu cười nói :

– Nào, nào, vào đây. Cha có chuyện muốn nói với con.

Hai cha con theo nhau vào trong nhà, ngồi xuống bên bàn.

Tiểu Hồng rót cho cha một chén trà, hỏi ngay :

– Cha hôm nay làm sao thế?

– À... không, không...

Hàn lão lắc đầu cười, nói :

– Sáng sớm nay cha có chuyện phải ra trấn một vòng, nghe được nhiều điều nên định hỏi con một chuyện mà thôi.

– Tim con hỏi chuyện à?

Tiểu Hồng chau mày hỏi lại, chừng như đây là một điều khác thường mà phụ thân trước giờ chưa từng thấy như vậy.

– Đúng thế.

Hàn lão tay nâng chén trà lên nhấp một ngụm, thông thả đặt chén trà lại bàn, mắt nhìn con gái vuốt râu nói :

– Cha nghe được một tin rất hay.

Tiểu Hồng vui lên hỏi :

– Tin hay? Tin gì?

Hàn lão ho khan một tiếng, nói :

– Con có biết không, trong trấn người ta đồn nhau là vị “Ngọc Quan Âm” - Ngọc tiểu thư đến vùng này của chúng ta.

– Ngọc... tiểu thư?

Tiểu Hồng vầu môi chau mày vẻ không hiểu, hỏi lại :

– Ngọc tiểu thư là ai?

– Ngốc ă.

Hàn lão mừng yêu con gái, cười khà khà nói :

– Đương nhiên là con không biết, ha ha... nhắc đến vị tiểu thư này thì danh chấn giang hồ không ai không biết, còn một vùng Tây Bắc thì đến đứa trẻ lên ba cũng biết cô ta.

Tiểu Hồng vầu môi giọng hờn dỗi :

– Thế mà con không biết, vị Ngọc tiểu thư này làm gì mà đến địa phương chúng ta?

Hàn lão với tay lấy ống tẩu, chậm rãi vón thuốc cho vào tẩu, Tiểu Hồng nhanh nhẹn đốt lửa đưa tới, Hàn lão rút một hơi thuốc dài nhả khói ra từng làn về sáng khoải, hai mắt lim dim nói :

– Thì đây chính là chuyện cha đang muốn nói với con...

Lão hơi ngừng lại, Tiểu Hồng không xen lời vào nữa, chỉ im lặng ngưng mắt nhìn cha lắng nghe.

– Chuyện là thế này...

Hàn lão không vội vàng, thông thả kể :

– Nhà của vị Ngọc tiểu thư này hành nghề khai thác vàng, cha cô ta là một người nổi tiếng trên giang hồ - “Lão Kiếm Khách”, cũng là một vị thần tài tiền nhiều vô kể, cho nên người ta còn xưng tôn ông ấy là “Kim Đại Vương”, thực ra thì người này họ Quách tên là Bạch Vân...

– Họ Quách à?

Tiểu Hồng hơi kinh ngạc, tròn mắt nhìn cha nói tiếp :

– Nếu vậy thì con gái ông ta cũng phải là họ Quách?

– Đương nhiên.

Hàn lão gật đầu cười lớn :

– Xem ra con gái ta cũng còn thông minh.

Tiểu Hồng không nén nổi “A” lên một tiếng, nói :

– Cha nói... vị Quách đại tiểu thư hiện đang trọ lại trong nhà chúng ta là...?

Hàn lão không đợi Tiểu Hồng nói hết câu đã bật cười lên thành tiếng, lại rút dài một hơi thuốc nữa, gạt gù nói :

– Đúng. Đúng. Nha đầu, xem ra con cũng đã hiểu hết chuyện, không sai chút nào.

Hàn lão chăm mắt nhìn Tiểu Hồng, nói tiếp :

– Vị tiểu thư đang trọ lại trong nhà chúng ta đích xác là “Ngọc Quan Âm” Quách Thái Linh.

– Nhưng...

Tiểu Hồng vẻ hết sức kinh ngạc, nói :

– Thảo nào lại thế. Quách đại tiểu thư có võ công nữa...

– Ha ha... nào chỉ có võ công, mà là một người võ công thâm hậu.

Tiểu Hồng cười tươi, mặt trở lại bình tĩnh nói :

– Thế nhưng, cứ cho Quách đại tiểu thư kia đúng là ‘Ngọc Quan Âm’... Ngọc Quan Âm, thì đã sao kia chứ?

Hàn lão ‘Hừ’ một tiếng nói :

– Con còn chưa biết, ‘Kim Đại Vương’ Quách lão kiếm khách, nhà họ có thâm thù đại hận với bọn Thiết Hải Đường trong Phong Lôi bảo bên bãi Kim Sa kia. Cho nên cha nghĩ Ngọc tiểu thư không phải tự nhiên mà đến vùng này của chúng ta, mà nhất định là vì nguyên nhân này.

Tiểu Hồng nghe thế mới nhớ lại Quách Thái Linh đúng là rất quan tâm tới Phong Lôi bảo bên bãi Kim Sa, xem việc này không sai, bấy giờ gật đầu đồng tình, nhưng lập tức lại hỏi giọng ngạc nhiên :

– Nhưng bọn họ có thâm thù đại hận gì với nhau chứ?

Hàn lão cười ‘hắc hắc’ vuốt râu nói :

– Cha của Ngọc tiểu thư chết dưới tay Thiết Hải Đường, con nói xem thù này có lớn không chứ?

– A... Thì ra là thế.

Tiểu Hồng vẻ hơi bất ngờ la lên :

– Cha, nói như thế vị Ngọc tiểu thư này đến để trả thù bọn người trong Phong Lôi bảo?

– Xem ra không sai...

Hàn lão giọng bỗng hạ thấp xuống, lại nói :

– Ngoài ra cha còn nghe được thêm một chuyện, nghe nói trong Phong Lôi bảo gần đây canh phòng rất nghiêm ngặt, mà còn do Thiết Hải Đường đích thân ra mặt chỉ huy, lại tụ tập thêm rất nhiều bọn người hắc đạo, trong Phong Lôi bảo rõ ràng đã bố phòng mai phục khắp nơi. Cha sợ nếu Quách đại tiểu thư sơ hở vào đó tất nguy hiểm vô cùng, cho nên cha muốn con tìm lúc thuận lợi thì nói cho Quách đại tiểu thư biết.

Tiểu Hồng nghe thế thở phào nhẹ nhõm, nói :

– Thì ra là thế. Chuyện này con nhất định phải nói sớm cho Quách đại tiểu thư biết, có lần chính đại tiểu thư cũng thừa nhận là biết võ nghệ, chỉ có điều không nói ra cô ta chính là ‘Ngọc Quan Âm’...

Hàn lão gật đầu nói :

– Đương nhiên, cô ta có thân thế như vậy khi nào lại dễ đem tiết lộ ra cho người khác biết, mà con cũng không nên đi hỏi cô ta...

Nói đến đó, lão đứng lên đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi từ từ ngồi xuống nói tiếp :

– Con có biết người thanh niên đến tìm Ngọc tiểu thư kia tánh danh là gì không?

– Cái này...

Tiểu Hồng chau mày suy nghĩ, rồi lắc đầu nói :

– Hình như là họ ‘Khấu’... còn tên là gì thì không biết, nhưng nghe Quách đại tiểu thư cứ gọi người này là sư huynh...

Hàn lão nghe thế thì ngó người ra, lẩm bẩm trong miệng :

– Họ Khấu...? A... lẽ nào chính là nhân vật mới xuất hiện truyền tụng trong giang hồ - Khấu Anh Kiệt?

Tiểu Hồng chau mày kỳ quái hỏi :

– Ai là Khấu Anh Kiệt?

Hàn lão nói :

– Cha nghe nói Quách lão kiếm khách trước khi qua đời còn thừa nhận thêm một vị đệ tử, đem hết binh sinh tuyệt học của mình truyền thụ cho vị đệ tử này...

không lẽ chính là anh ta?

Tiểu Hồng cười nói :

– Thật vậy sao? Cha...

Cô ta còn định nói gì thêm, nhưng đúng lúc ấy thì bên ngoài có tiếng bước chân vọng lại khiến hai người phải ngừng câu chuyện.

Chợt nghe giọng Quách Thái Linh hỏi vọng vào :

– Hàn cô nương có trong nhà không?

– Tôi đây.

Tiểu Hồng ứng thanh đáp một tiếng, rồi nhanh nhẹn chạy đến mở cửa.

Không phải chỉ một mình Quách Thái Linh mà thêm cả người thanh niên họ Khấu kia cùng nàng đứng ngay trước cửa.

Hàn lão vội đứng lên bước nhanh tới chấp tay thi lễ nói :

– Đại tiểu thư về rồi... Mời, mời ngồi..

Lão lại nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Vị tướng công này là...?

Khấu Anh Kiệt vội chấp tay nói :

– Tiểu khả là Khấu Anh Kiệt xin vãn an lão trượng.

Hàn lão vội hoàn lễ đáp :

– Không dám. Mời Khấu thiếu hiệp ngồi.

Hai người cùng ngồi xuống.

Quách Thái Linh cười nói :

– Chắc Hàn lão gia ít nhiều cũng đã nhận ra vị Khấu sư huynh của tôi có luyện võ nên mới gọi là “thiếu hiệp”, đúng không?

Hàn lão gật đầu đáp :

– Chính thế. Chính thế. Tiểu lão nhi tuy là người quê mùa nhưng cũng từng nghe nói đến thịnh danh của cô nương và vị Khấu thiếu hiệp từ lâu, trong lòng rất ngưỡng mộ, nay mới được hân hạnh tiếp kiến.

Xem ra lão ta ăn nói rất mạch lạc, không kém gì người trong giang hồ.

Tiểu Hồng rót trà cho cha và “Khấu thiếu hiệp” xong nhìn Quách Thái Linh nói :

– Cha vừa nói với muội rằng Đại tiểu thư...

Hàn lão trừng mắt ngăn cô ta lại :

– Hồng nhi.

Tiểu Hồng sợ hãi im bặt không dám nói nữa.

Quách Thái Linh cười nói :

– Không sao đâu. Hàn lão gia đừng khách khí, cứ để cho Tiểu Hồng nói chuyện thoải mái đi.

Hàn lão nhấp một ngụm trà, háng giọng nói :

– Chuyện là thế này... Vì trông thấy trong hành lý của Đại tiểu thư có một thanh kiếm, lại biết tiểu thư họ Quách nên tiểu lão nhi đoán rằng tiểu thư là vị nữ hiệp danh chấn giang hồ “Ngọc Quan Âm”. Không biết tiểu lão nhi đoán vậy có đúng không, nếu có gì thất thố thì xin Đại tiểu thư khoan thứ...

Quách Thái Linh đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt rồi cười nói :

– Hàn lão gia đoán không sai đâu. Nhưng “Ngọc Quan Âm” chỉ là mỹ hiệu mà mọi người đặt ra thôi, tôi không dám nhận. Tuy nhiên ở vùng Cam Túc này thì quả thật mọi người đều gọi như thế...

Hàn lão “À” một tiếng, vội rời ghế đứng lên bước tới quỳ sụp xuống trước mặt Quách Thái Linh.

Nàng kinh hãi vội kéo lão ta lên nói :

– Hàn lão bá xin hãy ngồi đi, đừng làm như thế. Diệt nữ đâu dám vô lễ...

Hàn lão lắc đầu nói :

– Tiểu lão nhi đâu dám cùng ngồi với Đại tiểu thư và Khấu thiếu hiệp đây?

Khấu Anh Kiệt đứng lên nói :

– Xin lão trọng đừng khách khí, nếu lão nhân gia xem chúng tôi như tử diệt trong nhà thì chúng tôi mới yên tâm được. Xin hãy ngồi xuống đi.

Hàn lão đành theo lời ngồi xuống.

Quách Thái Linh cười nói :

– Lão bá đã biết rõ như thế thì tôi cũng không giấu nữa. Khấu sư huynh chỉ mới đến đây, hiện đang trọ ở một khách điểm trong trấn. Vì tình hình trong trấn rất phức tạp nên tôi khuyên huynh ấy chuyển về trú ở đây. Nếu có thể được thì xin lão bá bố trí cho huynh ấy một phòng nữa, chúng tôi chỉ ở lại mấy ngày rồi sẽ đi thôi, không biết lão bá...

Hàn lão vội ngắt lời :

– Đương nhiên là tiểu lão nhi rất hân hạnh. Phòng thì không thiếu, chỉ là hơi chật chội một chút, không được tiện nghi như ở khách điểm nhưng sạch sẽ. Tiểu lão nhi bảo Tiểu Hồng sửa soạn phòng ngay trong đông viện của Đại tiểu thư, được không?

Quách Thái Linh còn mong gì hơn thế? Liền nói :

– Đông viện còn tới hai phòng, như thế cũng tiện.

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Phiền lão trọng quá.

Tiểu Hồng nhanh nhẩu nói :

– Gia gia, con đi dọn phòng đây.

Hàn lão gật đầu.

Tiểu Hồng liếc nhìn Quách Thái Linh và Khấu Anh Kiệt, miệng mỉm cười rồi nhảy vút ra ngoài như một cánh chim.

Quách Thái Linh lấy ra một đỉnh bạc nói :

– Hàn lão bá. Nói không phải, nhưng diệt nữ ở đây đã mấy ngày, được quý gia tận tình chăm sóc, đây chỉ là một số tiền nhỏ gọi là giúp thêm chi phí, dù biết rằng tình nghĩa thì trả bao nhiêu cũng không hết, xin lão bá không chê, vui lòng nhận cho.

Hàn lão vội xua tay nói :

– Đại tiểu thư sao lại làm thế? Hãy cất lại đi. Tiểu lão nhi có lý đâu lại nhận tiền hai vị? Hơn nữa đỉnh bạc hôm trước, hàn gia tiêu cả năm còn chưa hết, tiểu lão nhi đang muốn hoàn trả lại cho tiểu thư mà chưa có điều kiện... Hàn gia tòi tàn thế này mà được tiếp đón hai vị hiệp khách, tiểu lão nhi đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi. Không biết đời trước tu tích bao nhiêu mà có được đại phúc này... Đại tiểu thư làm thế chẳng hóa ra tiểu lão nhi ham tiền mà quên nghĩa hay sao?

Quách Thái Linh không biết làm thế nào đành cất đỉnh bạc đi nói :

– Lão bá đã nói vậy, diệt nữ cũng không khách khí nữa. Nhưng tôi và sư huynh cũng chỉ xin trú lại mấy ngày rồi đi thôi.

Hàn lão hốt hoảng nói :

– Sao lại thế? Đại tiểu thư và Khấu thiếu hiệp ở lại bao nhiêu, hàn gia cũng xin tiếp đãi như thượng khách...

Quách Thái Linh cười nói :

– Lão bá chớ hiểu lầm... Chỉ vì chúng tôi có việc cấp bách cần làm nên không thể ở lại lâu được.

Hàn lão nói :

– Xin thứ lỗi cho tiểu lão nhi đã tò mò. Nhưng nếu Đại tiểu thư và Khấu thiếp hiệp định đến bãi Kim Sa thì trong thời gian này phải hết sức cẩn thận mới được.

Quách Thái Linh và Khấu Anh Kiệt nghe nói thể không khỏi ngạc nhiên, bất giác đưa mắt nhìn nhau.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Làm sao lão trượng đoán chúng tôi định tới Kim Sa?

Hàn lão thờ dài nói :

– Trong giang hồ có ai không biết quý môn “Bạch Mã sơn trang” và “Vũ Nội nhị thập tứ lệnh” có mối thâm cừ đại hận? Tiểu lão nhi có quen biết mấy vị trong giang hồ nên cũng biết điều này. Lần này Quách đại tiểu thư và Khấu thiếp hiệp cùng xuất hiện ở đây làm tiểu lão nhi không thể không suy đoán mục đích.

Xem ra lão nông phu này cũng rất quan tâm đến chuyện trong giang hồ, và nhân quang lão không phải là kém.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Xem ra lão trượng biết không ít chuyện trong giang hồ...

Hàn lão thấy đôi phương có ý nghi ngờ mình, thờ dài nói :

– Khấu thiếu hiệp đã nói như vậy, tiểu lão nhi đành nói tường tận sự việc ra. Tiểu lão nhi tên là Hàn Vỹ Lương, trước đây cũng có thể coi là một nhân vật trong giang hồ, là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục...

Khấu Anh Kiệt chấp tay nói :

– Thế mà tiểu khả không biết, thật là thất kính.

Hàn Vỹ Lương vội hoàn lễ đáp :

– Không dám. Chắc rằng hai vị nghi vấn tại sao tiểu lão nhi lại thoái thân trở thành một lão nông phu thế này... Chuyện nói ra thì dài, và chẳng có gì đáng kể.

Chung quy chỉ là...

Nói tới đó, lão ngừng lại nhìn ra cửa vè đầm chiêu, trên khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn hiện lên nổi thống khổ.

Cuối cùng lão quay lại, thờ dài nói :

– Tóm lại, tiểu lão nhi với hai vị cùng chung cừ địch. Đó là bọn đạo tặc Phong Lôi bảo. Vì thế tiểu lão nhi mới cất công điều tra, dù sức đơn lực mỏng không làm gì được chúng nhưng cũng cố làm gì đó để góp phần nhỏ bé tiêu diệt bọn cường đạo kia...

Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Việc trường nữ bị hại và lão bá bị bọn cường đồ hành hung, Tiểu Hồng đã kể cho tôi nghe rồi.

Hàn Vỹ Lương trầm giọng nói :

– Đó mới chỉ là một nửa thôi. Trước đó chúng đã làm cho tiểu lão nhi khuyñh gia bại sản, phải đóng cửa tiêu cục lang bạt đến đây thì không ai biết cả. Mỗi khi nhắc đến việc đó, tiểu lão nhi vẫn còn cảm hận không nguôi, chỉ muốn ăn thịt lột da hết người của “Vũ Nội nhị thập tứ lệnh” mới hả.

Nói tới đó, người lão run lên, mặt tái xanh lại.

Tiểu Hồng vừa đến, thấy vậy tới đặt tay lên lưng lão nói :

– Cha đừng quá kích động, bệnh tim chưa khỏi, sẽ không tốt đâu.

Hàn Vỹ Lương xua tay nói :

– Không sao...

Lão bưng chén trà lên nhấp một ngụm, đưa mắt nhìn Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh, giọng đã trấn tĩnh hơn.

– Tiểu lão nhi còn sống được tới bây giờ, đó là do ông trời run rui. Hàng ngày tiểu lão nhi thấp hương cúng Phật, cầu sao sống được tới ngày thấy bọn cuồng đồ táng tận lương tâm đó bị diệt vong. Nhưng thế lực của chúng chẳng những không bị suy vong mà trái lại ngày càng hùng mạnh khiến lòng tiểu lão nhi héo hon vì thất vọng.

Tiểu Hồng cầu khẩn :

– Cha. Xin bớt nói đi có được không?

Hàn Võ Lương gạt đi :

– Không. Cha cần phải nói hết. Phải chịu đựng bấy nhiêu năm, hôm nay mới gặp được người mà cha mong mỏi, cha rất mừng. Vì thế cần dốc hết tâm can. Có như vậy lòng cha mới được thư thái phần nào.

Quách Thái Linh cảm động nói :

– Hàn lão bá xin hãy yên tâm. Sự đời ác giả ác báo. Thiết Hải Đường là kẻ bất lương, tổ chức “Vũ Nội nhị thập tứ lệnh” hành hung tàn ác bấy lâu nay, nhất định sẽ bị báo ứng. Lần này chúng tôi đến đây, quyết ngăn chặn bàn tay tội ác của chúng, sẽ không tha cho Thiết Hải Đường và lũ bất lương đâu. Chỉ là...

Nàng dừng một lúc rồi thở dài nói tiếp :

– Chỉ là Thiết Hải Đường võ công quá cao cường, thủ hạ có tới hàng ngàn tên, rất nhiều trong số đó thân thủ rất lợi hại. Chỉ sợ nhất thời chưa thể tiêu diệt được chúng.

Khấu Anh Kiệt chen lời :

– Cái đó thì chưa hẳn. Theo ta thì lực lượng chúng tuy đông nhưng người có thể đối phó với chúng ta thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi. Chỉ cần tiêu diệt Thiết Hải Đường là bọn kia không đánh cũng tự tan vỡ.

Hàn Võ Lương gạt đầu nói :

– Khấu thiếu hiệp nói không sai. Nhưng quả thực Thiết Hải Đường bốn sự phi phạm. Theo tiểu lão nhi thấy thì Khấu thiếu hiệp và Đại tiểu thư tuy võ công rất cao, nhưng đối với hần không nên khinh thị. Đặc biệt trong mấy ngày qua, Phong Lôi bảo canh phòng rất nghiêm mật. Tiểu lão nhi còn nghe nói một tin tức bí mật nữa...

Quách Thái Linh vội hỏi :

– Bí mật gì?

Hàn Võ Lương đáp :

– Tiểu lão nhi có một nhi tử mở một xưởng rèn cách Phong Lôi bảo không xa.

Tiểu lão nhi làm thế nhằm mục đích điều tra những bí mật của chúng. Tới qua nó báo với tiểu lão nhi rằng để ứng phó với tình hình cấp bách hiện nay, Thiết Hải Đường đã sai thế tử hần là Thẩm Ngao Sương đi cầu viện...

Quách Thái Linh buột miệng hỏi :

– Thẩm Ngao Sương đi cầu viện?

Hàn Võ Lương gạt đầu :

– Khuyến tử nói rằng đó là tin rất chính xác, còn câu ai thì không biết. Khấu Anh Kiệt gạt đầu nói :

– Đó là tin rất quan trọng. Nếu tin này là chính xác thì chúng ta phải tìm cách đề phòng mới được.

Chàng nhớ lại cuộc nói chuyện với Thành Ngọc Sương, vị tiền bối đó đã phòng trước việc Thẩm Ngao Sương có thể đi cầu cứu sư phụ của thị là Khô Trúc Am Chủ, trong lòng không khỏi lo lắng.

Nói chuyện thêm một lúc, Khấu Anh Kiệt xin cáo từ.

Hàn Võ Lương sai Tiểu Hồng dẫn chàng về phòng đã dọn sẵn.

Quách Thái Linh cũng chào chủ nhân về phòng.

Sau khi Tiểu Hồng rời đi, hai người còn ngồi lại luận bàn thêm.

Quách Thái Linh nói :

– Sư huynh cáo từ sớm như vậy, có phải có điều gì cần nói với muội không?

Khấu Anh Kiệt nói :

– Tin tức của Hàn lão rất quan trọng. Chúng ta cần phải hạ thủ càng sớm càng tốt.

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– Vì sao?

– Chẳng lẽ sư muội không nghĩ ra Thẩm Ngạo Sương sẽ đi cầu cứu nhân vật nào hay sao?

– Ai vậy?

– Muội không nhớ sư phụ của muội là ai ư?

Quách Thái Linh “À” một tiếng nói :

– Là Khô Trúc Am Chủ...

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Chính thế. Theo ta biết thì trong giang hồ hiện nay không ai lợi hại bằng lão ni cô đó. Nếu Thẩm Ngạo Sương cầu được bà ta đến giúp “Vũ Nội nhị thập tứ lệnh” thì đó là một khó khăn rất lớn đối với chúng ta.

Quách Thái Linh trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói :

– Muội thấy tình hình chưa đến nỗi nghiêm trọng như thế đâu. Trước đây cha muội từng nói rằng Khô Trúc Am Chủ là người chính phái, lại rất ít can thiệp vào chuyện thị phi trong võ lâm. Mặt khác muội còn nghe nói rằng mấy chục năm nay bà ta mắc một chứng quái bệnh gì đó nên không gặp ai cả.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Đó là bệnh “Hủ cốt chứng”.

Quách Thái Linh gật đầu :

– Đúng thế. Nhưng làm sao mà huynh biết được?

– Ta chỉ nghe người ta nói lại thôi. Nhưng tình hình cụ thể ra sao thì không biết. Dầu sao, nếu lão ni cô chịu giúp Thiết Hải Đường thì đối với giang hồ đó sẽ là một tai họa lớn.

Quách Thái Linh nhìn chàng, nhíu mày hỏi :

– Chẳng lẽ với võ công của huynh mà còn sợ bà ta?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Việc này rất khó nói. Ngay cả với Thiết Hải Đường, trước khi chưa động thủ, việc thắng được hẳn hay không còn chưa dám khẳng định.

Chàng thờ dãi nói thêm :

– Nếu có được nghĩa huynh ở đây thì tốt bao nhiêu.

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– Sư ca có vị nghĩa huynh nào thế? Chẳng lẽ là “Trác tiểu thái tuế” Trác Quân Minh?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không phải. Việc này ta chưa kịp nói với muội. Ta có được thành tựu hôm nay, trước tiên là nhờ sự đào tạo, chỉ bảo ân cần và pho bí kíp võ học “Kim Lý Hành Ba Đồ” của sư phụ và khẩu quyết bí truyền của bốn môn được lão nhân gia chỉ dạy trước lúc lâm chung, nhưng một phần còn nhờ vào nghĩa huynh Chu Không Dục truyền thụ võ công cơ bản và phương pháp rèn luyện thể lực vô cùng hữu hiệu và một số công phu khác. Ân tình của huynh ấy đối với ta rất lớn, nếu không được Chu huynh chỉ bảo từng li một thì ta không thể có thành tựu hôm nay.

Quách Thái Linh chợt im lặng cười thầm mà không nói gì.

Nghĩ đến ân tình sâu nặng của nghĩa huynh, lòng Khấu Anh Kiệt tràn đầy cảm xúc, không để ý đến thái độ của nàng.

Một lúc sau, chàng thờ dài nói :

– Vị nghĩa huynh đó, theo ta thấy thì đó là nhân vật kiệt xuất nhất võ lâm, chỉ tiếc là huynh ấy còn làm khách ở Quy Nguyên tự ở Hoàng Sơn, giả như huynh ấy tới được đây giúp chúng ta một tay thì dù có ai giúp sức, Thiết Hải Đường cũng không sao thoát chết được.

Bấy giờ Quách Thái Linh mới cười ra và thần bí nói :

– Không chừng vị nghĩa huynh đó của sư ca đã tới đây rồi cũng nên. Chỉ có điều huynh không biết đó thôi.

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không có khả năng.

Quách Thái Linh cười, phản bác :

– Nhưng theo muội thì lại rất có khả năng.

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Sao muội lại dám chắc như thế?

Quách Thái Linh không trả lời mà phản vấn :

– Muội xin hỏi, có phải vị nghĩa huynh đó của sư ca bị câm không?

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác nói :

– Muội.. làm sao mà biết được?

Quách Thái Linh nói lấp lửng :

– Muội đang hỏi huynh kia mà. Hãy trả lời muội trước đã.

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Không sai.

– Vị ấy có tầm vóc rất cao lớn, giống như một trái núi, hơn nữa tướng mạo lại rất uy nghi, đúng không?

Khấu Anh Kiệt rung động nghĩ thầm :

– “Làm sao mà cô ấy biết được chứ?”

Chàng bỗng mừng rỡ nói :

– Không sai. Có phải muội đã gặp huynh ấy tới đây không, nói nhanh lên nào.

Quách Thái Linh cười đáp :

– Đâu chỉ gặp? Vị đó còn là ân nhân cứu mạng của muội nữa.

Khấu Anh Kiệt gấp giọng hỏi :

– Chuyện thế nào muội mau nói đi.

Quách Thái Linh liền đem chuyện mình định xông vào Phong Lôi bảo nhưng bị chặn lại ở bên này sông, trong lúc tình hình tuyệt vọng sắp bị bắt thì được hoàng y nhân kịp thời cứu giúp, một lúc đánh bại hai tên Đường chủ “Phong Lôi Thủ” Tàn Ngư và “Tiêu Tương Hiệp Ân” Âu Dương Bất Bình, sau đó còn đầu nội lực đã thương “Thanh Mao Thủ” Lê Thiết Hoàng kể hết một lượt.

Khấu Anh Kiệt bị cuốn hút vào câu chuyện, vẻ mặt từ kinh ngạc, dần dần lộ vẻ vui mừng khôn tả.

Nàng mới dừng lời, chàng liền nói :

– Thật không ngờ huynh ấy đã tới đây. Rồi sau đó thế nào? Muội có biết bây giờ huynh ấy ở đâu không?

Quách Thái Linh xua tay nói :

– Muội còn biết nhiều nữa nhưng chưa nói vội...

Nàng chợt nhớ đến thái độ quan hoài của hoàng y nhân đối với mình, bất giác đỏ mặt lên, hỏi :

– Làm sao mà chuyện gì huynh cũng nói hết với vị nghĩa huynh đó thế?

“Chuyện gì” ở đây nghĩa là “chuyện của chúng ta”.

Khấu Anh Kiệt cười hỏi :

– Muội và huynh ấy đã nói chuyện gì?

Quách Thái Linh ngượng ngùng nói :

– Mọi việc đều do huynh mà ra cả. Thật không biết xấu hổ.

Khấu Anh Kiệt lúng túng nói :

– Vị nghĩa huynh đó rất tốt với ta, chí tình chí nghĩa, làm sao có thể giấu huynh ấy được? Nay Chu huynh đã đến đây, muội hãy cùng ta nhanh đến gặp huynh ấy.

Quách Thái Linh chợt nhớ ra chuyện gì nói :

– Huynh chớ vội mừng. Muội nghe Tiểu Hồng nói rằng hình như hai ngày qua Phong Lôi bảo đốc toàn lực truy tìm một người, hơn nữa người đó đánh nhau với Thiết Hải Đường, cả hai đều thụ thương, không biết có phải là Chu huynh không?

Khấu Anh Kiệt trầm ngâm một lúc về lo lắng, nhưng rồi lắc đầu nói :

– Không có khả năng ấy đâu.

Quách Thái Linh tán đồng ngay :

– Muội cũng nghĩ thế. Vị Chu Không Dục đó võ công cao cường không tưởng tượng nổi. Qua mấy trận đấu, muội mới biết rằng trong thiên hạ có những kỳ nhân dị sĩ mà mình so với họ chỉ là một hạt cát nhỏ nhoi thôi.

Khấu Anh Kiệt chỉ cười, định nói gì nhưng lại thôi.

Quách Thái Linh hỏi :

– Huynh cười gì thế?

– Không có gì. Ta chỉ nhớ lại ngày xưa...

– Chuyện gì?

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Chuyện hôm tổ chức hội đua ngựa ở Cao Lan... bị tiểu sư muội đánh... tình cảnh của ta lúc ấy thật thảm.

Quách Thái Linh đỏ bừng mặt, rầu rĩ nói :

– Muội biết huynh không quên được chuyện hôm đó mà... Mãi đến bây giờ mà huynh vẫn còn hận muội..

Giọng nàng có vẻ oán trách.

Nói tới đó, nàng cúi thấp đầu, mắt chợt đỏ hoe.

Khấu Anh Kiệt thấy vậy trong lòng vừa hối hận vừa dạt dào yêu thương.

Ngay từ lần gặp đầu tiên, chàng đã yêu nàng, chút mằm mống lúc đầu có thể còn lớn lên nhờ cả những ngọn roi đó, sau đến sự chăm sóc trong Bạch Tháp tự, lớn dần lên mãi tới bây giờ...

Thấy nàng sầu khổ như vậy, không biết lấy can đảm từ đâu, chàng bước tới ôm lấy nàng ghì vào ngực mình.

Quách Thái Linh không phản kháng, trái lại còn gục mặt vào bộ ngực vạm vỡ của chàng, nỗi chua xót lập tức bay biến không còn mảy may dấu vết, chỉ còn tình yêu dạt dào và niềm hạnh phúc vô biên...

Đôi trẻ đứng như vậy hồi lâu.

Cuối cùng nàng lên tiếng :

– Huynh biết không? Bây giờ nghĩ lại, muội vẫn còn hận...

Lời nàng như từ cõi xa xăm nào vọng tới.

Khấu Anh Kiệt ngơ ngác hỏi :

– Hận ta ư?

Quách Thái Linh đắm khẽ vào ngực chàng nói :

– Chứ còn ai nữa?

– Vì sao?

– Vì ngay từ lần gặp đầu tiên, huynh không nói rõ mọi việc ra với muội.

Khấu Anh Kiệt chống chế :

– Làm sao ngay lúc đó ta biết muội là Quách đại tiểu thư? Người ta ai cũng gọi muội là “Ngọc Quan Âm” cả.

Quách Thái Linh xịu mặt nói :

– Rõ ghét... Ai bảo lúc đó huynh không chịu bán con “Hắc Thủy Tiên”?

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Chỉ vì muội và mấy tên gia nhân cậy quyền như thế, ta không chịu được.

Mà bây giờ thì muội biết vì sao rồi. Làm sao ta có thể bán con ngựa đó được? Hơn nữa lúc đó vẫn chưa biết muội chính là...

– Nếu biết thì sao?

Khấu Anh Kiệt quăn bách đáp :

– Ta... vẫn cứ không bán.

Quách Thái Linh “Hừ” một tiếng nói :

– Thấy chưa. Huynh thật là đồ... keo kiệt.

Nàng ngẩng lên nhìn đắm đắm vào khuôn mặt tuấn tú của chàng hồi lâu, chợt thờ dài nói :

– Huynh biết không, hôm ấy sau khi đánh huynh, khi trở về muội vô cùng ân hận, khóc suốt đêm không ngủ...

Khấu Anh Kiệt cười chế nhạo :

– Xưa nay vốn thế mà. Tục ngữ có câu: “Đánh người một chường, lo người một cước”... khóc là phải lắm.

Quách Thái Linh phụng phịu :

– Huynh thì biết gì? Muội đâu phải là người không hiểu lý. Muốn đến chăm sóc vết thương cho huynh, nhưng lại sợ người ta cười cho, suy đi nghĩ lại, cuối cùng mới cho tên gia nhân đến gặp huynh xin lỗi.

Khấu Anh Kiệt làm ra vẻ bức mình :

– Làm thế tưởng hay lắm đấy. Đánh người ta chán chê, tưởng cho một tên cha căng chú kiết nào đến nói một câu xin lỗi là êm sao?

Bốn luồng mắt giao nhau, Quách Thái Linh “Xì” một tiếng, lại bỏ vào vòng tay mở rộng của chàng.

Cuối cùng Quách Thái Linh rời khỏi ngực Khấu Anh Kiệt bước đến bên cửa sổ sửa lại mái tóc, trầm giọng nói :

– Khấu đại ca. Bây giờ chúng ta trở về với thực tại. Muội rất lo.

Khấu Anh Kiệt đến gần nàng, gật đầu nói :

– Không sai. Nhưng muội đừng lo. Nay đã có Chu huynh ở đây, ta cảm thấy thêm tự tin rất nhiều. Chắc vì huynh ấy nên Thiết Hải Đường mới hốt hoảng sai Thảm Ngạo Sương đi cầu viện...

Quách Thái Linh hỏi :

– Huynh tính làm gì bây giờ?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Ta định ngay tối nay, sẽ đến Phong Lôi bảo dò xét xem động tĩnh của chúng, nếu có điều kiện thì tiêu diệt chúng, để tránh mụ ni cô Khô Trúc Am Chủ chọc tay vào việc này thêm rắc rối.

Quách Thái Linh nói giọng cương quyết :

– Muội sẽ cùng đi với huynh.

Khấu Anh Kiệt nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu nói :

– Thế cũng được. Bây giờ ta trở về khách điểm lấy một vài thứ, sau đó sẽ quay lại đây gặp muội rồi lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thâm nhập hang hổ

Không lâu sau, chiếc thuyền câu trượt lên bãi Kim Sa.

Người chèo thuyền là một lão chài quay nhìn đôi nam nữ nói :

– Đến nơi rồi. Nhưng chỉ sợ hai vị rất khó đi xa thêm nữa.

Quách Thái Linh định nói gì nhưng Khấu Anh Kiệt đưa mắt ra hiệu, trả tiền rồi cùng nàng nhảy lên bờ.

Lão chài vội vàng đẩy thuyền ra chèo đi, sợ dừng dằng ở đây rất dễ chuốc lấy tai bay vạ gió.

Quách Thái Linh nhú mày nói :

– Sao lại dừng thuyền ở đây mà không chèo thẳng đến Phong Lôi bảo? Theo muội thì chỉ cần đi thêm vài dặm nữa là tới.

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Nếu cập thẳng vào bảo thì chúng sẽ lập tức phát hiện được ngay. Hơn nữa chúng ta còn muốn điều tra xem việc phòng vệ xung quanh bảo ra sao, đi luôn rừng sẽ phát hiện chính xác hơn và cũng an toàn hơn.

Quách Thái Linh chịu rằng chàng có lý, im lặng không nói.

Gió đêm phơ phất. Vành trăng khuyết ngả về tây.

Đôi tình nhân sánh vai nhau tiến bước, đôi tim đập cùng một nhịp, lòng chứa chan niềm hạnh phúc được sát cánh chiến đấu cho nhau.

Hai người đi được chừng nửa dặm thì gặp một quan ải do Phong Lôi bảo kiến dựng lên.

Ái không hiểm trở nhưng rất khó vượt qua, có một bức tường cao tới hai trượng xây tiếp liền tới vách đá dựng đứng, bên dưới tiếp giáp bờ sông.

Trên ải treo hai ngọn đèn lồng, có vọng lâu. Dưới bến sông dốc đứng có một chiếc thuyền cắm neo đậu.

Muốn đi qua đây, hoặc phải đi thuyền, hoặc vượt qua quan ải, đều không thể lọt qua mắt bọn tuần canh.

Trăm dặm quanh khu vực này, dù không phải người trong giang hồ cũng đều biết đến uy danh của Phong Lôi bảo, không ai dám đắc tội với chúng.

Bởi thế cả khu vực quanh đây giống như là vương quốc của “Vũ Nội nhị thập tứ lệnh”, chúng muốn cho ai qua thì qua, ngay cả đoạn sông ngang khu vực này thuyền bè muốn thông thương không dễ.

Bởi vì thế không ít tiểu phu, thợ săn, ngư phủ sợ tai vạ nên phải bỏ kế sinh nhai hoặc tha phương sang xứ khác.

Sau quan ải này đã tính là trọng địa của Phong Lôi bảo, cấm triệt ngoại nhân không được xuất nhập.

Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh đứng trong một khóm trúc quan sát, nghĩ cách vượt qua quan ải này.

Sau một thời gian trinh sát, Quách Thái Linh biết rõ nếu trực nhập mặt sông tới “Bảo Lữ sảnh” thì chắc chắn bị phát hiện, còn đi vòng sau hậu bảo thì có thể giữ được bí mật hơn, nhưng nhất định phải đi xa hơn và vượt qua nhiều quan ải và trạm canh.

Từ sau ngày Quách Thái Linh và Chu Không Dục đại náo Phong Lôi bảo, việc canh phòng ở đây nghiêm mật hơn trước rất nhiều, cả hai mặt thủy lục, bất luận theo đường nào, muốn tiếp cận Phong Lôi bảo không phải là việc dễ dàng.

Muốn thâm nhập được vào đó, ngoài võ công rất cao cường, cần phải có thêm lòng can đảm và trí óc minh mẫn, tinh tế và linh hoạt.

Nhưng đối với đôi tình lữ này, ngoài có đủ ba yếu tố đó ra lại còn thêm lòng quyết tâm trả thù.

Đặc biệt là Khấu Anh Kiệt, sau hai năm khổ luyện thành công phu cái thể, nay chính là thời gian thử nghiệm bản lĩnh của mình.

Chàng nhảy lên một cây cao nhìn vào trong tường thành, sau đó vẫy tay ra hiệu cho Quách Thái Linh.

Nàng lập tức thi triển khinh công như làn khói nhảy lên tường thành.

Tuy có khinh công thần diệu nhưng khi nàng vừa đặt chân lên tường thành, không ngờ chạm phải một sợi dây mảnh.

Đó chính là hệ thống báo động được thiết kế rất hiểm ác và tinh vi.

Sợi dây nối với những lá sắt mỏng làm phát ra những tiếng kêu leng keng, cách hàng chục trượng cũng nghe rõ.

Khấu Anh Kiệt đã nhảy qua tường sang bên kia, vội nói :

– Xuống nhanh.

Quách Thái Linh vội vàng làm theo, nhảy xuống bên cạnh chàng.

Vừa lúc đó chợt nghe một tiếng gầm ghê rợn, rồi một bóng đen to lớn giương đôi mắt xanh lè lao bỏ tới hai người.

Xem dạng thì đó không phải người mà là dã thú.

Con vật lao tới nhe hai hàm răng trắng nhồn nhăm vào cổ họng Khấu Anh Kiệt.

Quách Thái Linh không biết đó là vật gì, chợt nghe tiếng gió rít lên sau lưng, chắc lại thêm một con khác tấn công.

Hai con vật trước sau lao ra nhằm hai người bỏ tới, thể nhanh lực mạnh không sao tưởng tượng nổi.

Nhưng với bản lĩnh của Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh thì khó mà sát thương được họ.

Khi con vật đầu tiên lao tới, Khấu Anh Kiệt đã nhận ra đó là loại chó dữ có nguồn gốc ở Tây Tạng.

Loại chó này thân hình rất lớn, gấp đôi loại chó thường, đầu to, nanh sắc, hung dữ vô cùng.

Thông thường dân du mục huấn luyện loại chó này để chặn đuổi gia súc, chúng dữ đến nỗi nhiều khi hổ báo cũng không dám xâm phạm.

Hơn nữa loại này trong nước bọt có chất độc, khi bị cắn vết thương lập tức sưng tấy lên đau đớn vô cùng, nếu không được cứu chữa kịp thời có thể bị chết.

Khấu Anh Kiệt phát hiện được vật tấn công mình là loại chó độc, không dám khinh thị liền quát bảo Quách Thái Linh :

– Cẩn thận.

Đồng thời chàng cúi thấp xuống, vung chưởng đánh ngược lên.

Con chó bật lên cao tới ba trượng rơi bịch xuống đất, gãy mấy cái rồi nằm im không động cựa.

Cùng lúc ấy con thứ hai lao tới Quách Thái Linh, nhưng nàng né mình tránh được.

Nó vồ hụt nhưng vừa rơi xuống liền quay lại rất nhanh, chồm tới lần nữa nhưng Quách Thái Linh đã kịp thời rút kiếm.

Ánh kiếm lóe lên chém đứt đầu con thú, làm hai nửa bắn ra hai nơi, máu phun ra tung tóe.

Khấu Anh Kiệt giục :

– Đi nhanh thôi.

Nhưng chàng chưa kịp nói xong thì lại thêm hai con chó nữa lao tới.

Loại chó tuy hung dữ nhưng chỉ nhờ vào yếu tố bất ngờ, lúc này hai người đã đề phòng nên dễ đối phó.

Chỉ một chớp mắt, Khấu Anh Kiệt lại giết thêm một con, Quách Thái Linh dùng kiếm kết liễu con còn lại.

Giải quyết xong bốn con ác quỷ, hai người định đi tiếp thì chợt thấy từ trong xó tối có một ngọn “Khổng Minh đăng” quy tụ ánh sáng thành một luồng chiếu tới họ, đồng thời một giọng nói khàn khàn cất lên :

– Mật khẩu?

Khấu Anh Kiệt phản ứng rất nhanh, biết đối phương còn chưa rõ mình là ta hay địch, liền nói :

– Bằng hữu...

Vừa nói vừa chồm tới ngọn đèn.

Tên giữ đèn vừa nghe đối phương trả lời hơi ngẩn ra một lát thì Khấu Anh Kiệt đã lao tới.

Không kịp trở tay, hắn bị trúng ngay một chiêu bạt ngược lại bảy tám thước, chưa giữ được thân trầm ổn thì lại một chiêu nữa đánh tới.

Người chẳng phải là chó dữ, giữa song phương vô cừ vô oán, hơn nữa Khấu Anh Kiệt không phải kẻ lạnh máu giết người nên chàng kịp thời thu lại ba thành công lực.

Mặc dù vậy tên hán tử cũng bị đánh bay xa tới cả trượng, lăn đi mấy vòng mãi hồi lâu còn chưa đứng dậy nổi.

Khấu Anh Kiệt tới điểm vào “Hôn huyết” làm hắn ngất đi rồi đem giấu vào một bụi cây.

Chợt có tiếng tiêu vang lên, sau đó là hồi thứ hai, thứ ba...

Khấu Anh Kiệt kéo Quách Thái Linh chạy vào một khu rừng trúc, ẩn mình trong khóm trúc rậm.

Vừa lúc ấy một tốp người xách đèn lồng từ phía Phong Lô bảo đi tới, vừa đi vừa soi đèn tìm kiếm.

Cả thảy có bốn tên, gồm một hán tử bận hồng y, râu lúa thừa, vóc người thấp đậm, lưng đeo kiếm.

Sau lưng hán tử còn hai người bận khinh trang, một người cầm cung tên, người thứ hai sử một đôi lưu tinh chùy.

Riêng tên đi đầu tiên đeo thanh đao to bản, tay xách “Khổng Minh đăng” soi đèn vào những xó tối.

Hán tử có đôi lưu tinh chùy tỏ vẻ ngạc nhiên nói :

– Làm sao không thấy ai cả? Cứ thế này thì nhất định do lão Thôi uống nhiều quá nên bỏ gác.

Tên hán tử thấp lùn đeo kiếm tiếp lời :

– Tổng tọa đã có nghiêm lệnh vào phiên trực không ai được uống rượu. Ai dám không tuân? Đây là trạm cạnh của ai vậy?

Tên sử đôi lưu tinh chùy đáp :

– Đây là tổ mật phục số bảy thuộc khu vực phụ trách của lão Thôi.

Hồng y hán tử thấp lùn đáng chừng là người chỉ huy, ra lệnh :

– Gọi hán ra đây.

Tên kia “Đạ” một tiếng rút ra một chiếc tiêu thổi hai hồi dài, nhưng chờ một lúc không nghe hồi âm.

Hán lại thổi hai hồi nữa.

Cũng không có phản ứng.

Hồng y hán tử thấp lùn nhũm mày nói :

– Sao lại thế này? Chẳng lẽ Thôi lão tam say rượu bỏ gác thật.

Tên cầm cung nói :

– Để thuộc hạ đi kiểm tra xem.

Hồng y hán tử gật đầu :

– Phải đấy. Lão Thái đi tìm xem hán say rượu nằm ở đâu, bắt luận sống chết gì cũng lòi cổ hán tới đây.

Tên cầm cung “Dạ” một tiếng, bỏ đi ngay.

Khấu Anh Kiệt nấp trong bụi cây cách đó chỉ ba bốn trượng, dùng thủ pháp “Truyền âm nhập mật” nói với Quách Thái Linh :

– Muội hãy bám sát tên cầm cung họ Thái. Chúng ta không được để bốn tên này đi thoát khỏi đây.

Quách Thái Linh vốn cũng nghĩ như vậy, nghe nói liền gật đầu, thi triển khinh công “Đạp Tuyết Vô Ngân” nhẹ nhàng chạy lên đón đầu tên hán tử cầm cung.

Hán tử vừa đi vừa gọi :

– Lão Thôi. Lão Thôi.

Nhưng trong rừng tối om chẳng nhìn thấy gì.

Tên họ Thái móc ống hỏa cựa đánh lên, đi được mấy bước chợt dừng lại cúi người xuống xem xét vật gì.

Quách Thái Linh đứng trước tên này chỉ vài trượng, nhìn lại xem, chợt thấy ống hỏa tập trong tay tên họ Thái soi vào hai con chó chết.

Tên này thất kinh biến sắc, định kêu lên thì chợt “Ồ” lên một tiếng khuyu người xuống.

Đó là do Quách Thái Linh dùng ám khí độc môn “Ngân đầu tiểu nỏ” bắn trúng yết hầu của hán.

Nàng hạ sát xong địch thủ ngẩng lên nhìn xung quanh, hình như không ai nhận ra vừa xảy ra biến cố bất thường, liền đem tên họ Thái giấu vào trong bụi cây.

Vừa xong việc chợt nghe tiếng bước chân chạy tới.

Ba người còn lại trong nhóm bốn tên vừa rồi xách đèn chạy tới.

Vì bất ngờ nên Quách Thái Linh không tránh kịp bị chúng chiếu đèn trông thấy.

Tên hồng y hán tử thấp lùn đeo kiếm danh hiệu là “Oài Thái Tuế” Thượng Khôi, Đạ chủ của đệ tam đà tuần bảo trong Tổng đàn “Vũ Nội nhị thập tứ lệnh”, đêm nay là phiên hán đốc tuần.

Phát hiện thấy Quách Thái Linh, “Oài Thái Tuế” Thượng Khôi bị bất ngờ ngăn ra chốc lát rồi quát lên :

– Mau bắt lấy.

Lời hán chưa dứt thì chợt thấy một ánh ngân quang từ Quách Thái Linh bay tới như ánh chớp.

Thượng Khôi tránh khỏi bị mũi ngân tiễn cắm trúng yết hầu, nhưng không tránh được chỗ khác.

Chỉ nghe “Phập” một tiếng, mũi tên cắm ngay vào cầm với bộ râu lưa thưa của “Oài Thái Tuế” Thượng Khôi.

Tên đeo lưu tinh chùy thấy vậy liền rút đôi chùy ra lao tới, nhưng chưa kịp xuất thủ thì đứng sững lại buông rơi đôi chùy, miệng há hốc nhưng không kêu lên được tiếng nào, ngã sấp mặt xuống.

Tên cầm đèn còn chưa kịp hiểu nguyên do thì một nhân ảnh đã lướt tới bên cạnh, một chưởng đánh ra trúng ngay “Thận Du huyệt” làm hán rú lên một tiếng, tuyệt khí đương trường. Cây đèn bắn xa mấy trượng tắt ngấm.

Người vừa xuất thủ chính là Khấu Anh Kiệt.

“Oài Thái Tuế” Thượng Khôi đã bị thương, tuy không đến nỗi mất mạng nhưng mặt đau nhói.

Thấy liên tiếp hai tên thuộc hạ bị giết, hắn chưa kịp phản ứng thì bị Quách Thái Linh lướt tới nhằm ngực đánh ra một chưởng làm cả người hắn bay xa mấy thước và vào một gốc cây bật ngược lại, không bò dậy nổi.

Quách Thái Linh lướt tới giẫm chân lên ngực hắn.

“Oài Thái Tuế” biết gặp phải sát tinh, mặt biến sắc, cất tiếng van xin :

– Xin nữ hiệp... đừng giết...

Quách Thái Linh “Hừ” một tiếng quay sang nhìn Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Nên xử trí hắn thế nào?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Đừng giết hắn. Ta muốn hỏi mấy câu.

Nói xong bước tới kéo xóc tên Đà chủ lên nhưng hắn chưa đứng được quy xuống.

Đền đã tắt, nhưng nhờ có ánh trăng non nên không tối lắm, Thượng Khôi đủ nhận ra đối phương là một đôi nam thanh nữ tú, phong độ phi phàm.

Tính mạng bị đe dọa, thuộc hạ không còn một ai, hắn không dám nghĩ đến chuyện phản kháng, sẵn sàng làm theo lệnh.

Khấu Anh Kiệt chiếu ánh mắt sáng quắc nhìn hắn nói :

– Ta có mấy câu cần hỏi ngươi. Hãy trả lời cho thật, ta có thể tha mạng cho.

Chỉ cần ngươi có nửa lời dối trá, ta sẽ giết lập tức.

Tên Đà chủ run giọng đáp :

– Xin... cứ hỏi... Tại hạ biết gì... xin nói thật.

Khấu Anh Kiệt bắt đầu hỏi :

– Ngươi tên gì? Có thân phận thế nào trong Phong Lô bảo?

– Tại hạ họ Thượng tên Khôi, Đà chủ đệ tam đà tuần bảo. Hôm nay tới phiên tổng tuần.

Khấu Anh Kiệt gật đầu ra vẻ tin tưởng, hỏi tiếp :

– Thiết Hải Đường có trong Phong Lô bảo không?

– Tổng lệnh chủ ư? Có có...

– Ngoài hắn ra còn ai nữa?

– Còn có... rất nhiều người.

Khấu Anh Kiệt nghiêm giọng :

– Hãy trả lời đầy đủ.

“Oài Thái Tuế” Thượng Khôi phát run, vội nói :

– Dạ có... vị quý khách là... Lê Thiết Hoảng Lê lão sư phụ...

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– Có phải tên người Miêu Cương vừa bị nội thương mấy ngày trước không?

Thượng Khôi gật đầu :

– Chính là vị đó. Sao... cô nương biết...

Khấu Anh Kiệt nghiêm giọng :

– Đó không phải việc của ngươi. Hãy trả lời những câu hỏi của ta. Lê Thiết Hoảng hiện trú ở đâu?

Thượng Khôi sợ hãi đáp :

– Dạ ở... dãy phòng khách trong nam viện.

– Còn ai nữa?

– Còn có một vị quý khách vừa đến hôm nay. Tổng lệnh chủ đang tổ chức đại yến chiêu đãi.

– Quý khách đó là ai?

Thượng Khôi lắc đầu đáp :

– Tại hạ không biết.

Khấu Anh Kiệt đe dọa :

– Ngươi không biết thật ư?

Thượng Khôi tỏ ra thành khẩn :

– Dạ... không biết thật. Người đó rất bí mật, đến bằng xe kiệu bịt kín, đi thẳng vào dãy nhà khách, không hề lộ diện gặp ai. Tổng lệnh chủ cũng không thông báo.

Quách Thái Linh chen lời hỏi :

– Thảm Ngao Sương có trong bảo không?

– Không có. Phu nhân có việc rời khỏi bảo hôm trước, nay vẫn chưa về.

– Mụ ta đi đâu?

– Cái đó... tôi không biết.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Thôi được. Ngươi hãy đứng dậy mà trả lời.

Thượng Khôi khó nhọc đứng lên, tuy đầu gối còn run nhưng vẫn đứng được.

Khấu Anh Kiệt hỏi tiếp :

– Từ đây tới Phong Lôi bảo còn bao xa?

– Không xa. Chỉ hơn một dặm nữa là tới.

Quách Thái Linh hỏi :

– Dọc đường còn mấy trạm canh nữa?

Thượng Khôi nghĩ ngợi một lúc mới trả lời :

– Cả thảy có... mười hai trạm canh công khai và ba mươi hai trạm bí mật.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Rất tốt. Bây giờ phiền ngươi dẫn đường đưa giúp chúng ta đến Phong Lôi bảo.

Thượng Khôi chấp thuận ngay :

– Xin vâng.

Khấu Anh Kiệt nghiêm giọng nói :

– Việc này ngươi đừng tưởng dễ dàng. Ta muốn ngươi làm thế nào mà đưa chúng ta đi nhưng không để bất cứ trạm canh giới nào phát hiện. Chỉ cần dọc đường gặp bất cứ trở ngại nào, chúng ta sẽ giết ngươi ngay. Hiểu chưa?

Thượng Khôi tái mặt đi, nhưng đành gật đầu :

– Dạ hiểu...

– Vậy chúng ta đi.

Thượng Khôi vừa nghe Khấu Anh Kiệt bảo mình dẫn đường, bụng mừng rơn, định bụng dẫn đối phương vào trạm phục kích rồi tìm cơ hội tẩu thoát nhưng không ngờ Khấu Anh Kiệt đọc được tâm ý hắn.

Bây giờ thì còn biết làm thế nào được nữa?

Hắn đang do dự thì chợt cảm thấy kiếm khí lạnh toát sau lưng.

Quách Thái Linh đã chỉ kiếm vào hậu tâm hắn.

Tuy võ công hắn không kém, cũng học được kiếm pháp thượng thừa nhưng trong trường hợp bị hai cao thủ khống chế, hắn biết rằng chỉ cần phản kháng hay xảy ra chuyện bất thường tất sẽ bị giết ngay.

Nghĩ thế, hắn chỉ đành buông tiếng thở dài rồi quay người bước đi.

Bỗng Khấu Anh Kiệt gọi giật lại :

– Khoan đã.

Thượng Khôi dừng bước hỏi :

– Các hạ còn gì nữa?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Ta nghe có tiếng bước chân cách đây chừng ba mươi trượng. Ngươi hãy lấy tiêu thổi hiệu lệnh bình thường để chúng quay lại, được chứ?

Thượng Khôi chú ý lắng nghe nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường, ngạc nhiên tự hỏi :

– Sao mình không nghe gì cả?

Nhưng lát sau quả có tiếng bước chân.

Thượng Khôi chợt thấy rung động cả người, bụng bảo dạ :

– “Không ngờ tiểu tử này võ công lợi hại như thế, thật hơn ta nhiều”.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Kiêu nữ mưu cao

Khấu Anh Kiệt thấy Thượng Khôi còn lưỡng lự, đành giọng quát :

– Ngươi có thổi không thì bảo.

Thượng Khôi đành rút tiêu ra.

Khấu Anh Kiệt lại nói :

– Ta nhắc lại, phát tín hiệu bình thường. Nên nhớ rằng ta đã nắm được kiểu tín hiệu, đâu là báo động, đâu là báo yên. nếu định lừa ta thì liệu cái đầu trên cổ ngươi đó.

Thượng Khôi không còn cách nào khác hơn, đành phải lấy ống tiêu ra chiếu theo quy định phát tín hiệu bình yên.

Khấu Anh Kiệt chú ý lắng nghe.

Quả nhiên tiếng bước chân đi xa dần rồi mất hút.

Khấu Anh Kiệt gật gật đầu nói :

– Được rồi. Bây giờ chúng ta đi thôi.

Thượng Khôi ngạc nhiên nhìn chàng trong lòng rúng động, không ngờ đôi phương ghi nhớ âm thanh thần kỳ như vậy.

Đương nhiên về võ công của chàng càng làm hắn khiếp sợ gấp trăm lần nên đâu dám phản kháng hoặc lừa dối?

Nghe lệnh, hắn đành quay lại dẫn đôi nam nữ sát tinh này trở về Phong Lô bảo.

Khấu Anh Kiệt đã xử trí tình huống rất thông minh.

Xung quanh Phong Lô bảo hiện có hàng trăm vọng gác bí mật dùng tiêu truyền tín hiệu nếu không có Thượng Khôi thông thạo địa hình và nhận rõ tín hiệu dẫn đường để tránh đi thì hai người dù cẩn thận đến đâu cũng khó mà thoát được tai mắt của chúng.

Tuy với võ công thượng thừa của Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh, dù không có Thượng Khôi dẫn đường vẫn có thể vượt qua những trạm canh phòng để tới Phong Lô bảo nhưng rất khó tránh làm kinh động đến Tổng đàn, sẽ khó khăn thêm cho họ.

Xuyên qua một khu rừng rậm, ba người đã thấy tòa trang bảo hiện lên nguy nga tráng lệ trước mặt.

Hiển nhiên đó là Phong Lô bảo uy chấn võ lâm.

Quanh thành bảo nhan nhản bát canh, đèn đuốc liên tiếp sáng rực, vô số tên hoàng y võ sĩ tay cầm đao sáng loáng thay nhau tuần phòng không dứt.

Tất cả đệ tử của Vũ Nội thập nhị lệnh phải có tín vật đặc biệt còn phải trả lời đúng mật khẩu mới được đi qua.

Oài Thái Tuế Thượng Khôi dừng lại cười khỏ nói :

– Bây giờ thì tôi cũng đành chịu, không thể đi tiếp được.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Yêu bài của ngươi đâu?

Thượng Khôi không dám trái lời thò tay vào thắt lưng lấy tấm thẻ bài ra.

Đó là tấm trúc bài trên nhọn dưới tròn, mặt khảm long phù rất tinh vi.

Loại trúc đó đặc biệt hiếm, chỉ mọc ở vùng Nam Thiên bảo, lại thêm người khắc tinh vi nên rất khó làm giả mạo.

Khấu Anh Kiệt cầm tấm yêu bài lật đi lật lại xem xét kỹ, sau đó bỏ vào túi, bất thần đưa tay công phu vào mạch môn Thượng Khôi.

Tên này lập tức cảm thấy tê đi.

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Phiền ngươi chịu khó nằm đây chừng hai canh giờ. Trước khi trời sáng huyết đạo sẽ tự động giải khai. Đừng lo gì cả. Ta bắt đắc dĩ mà phải làm thế, không muốn hại mạng ngươi đâu.

Nói xong điểm vào Nhật Nguyệt huyết trước ngực hắn.

Thượng Khôi lập tức ngất đi.

Khấu Anh Kiệt đem hắc gấu vào một hốc cây kín đáo.

Quách Thái Linh cười nói :

– Chúng ta hai người mà chỉ được một tấm yêu bài, huynh tính làm thế nào cho ổn thỏa đây?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Ta khắc tìm được cách giải quyết.

Nói rồi cởi bộ hồng y của Thượng Khôi mặc vào người.

Quách Thái Linh ngạc nhiên hỏi :

– Huynh làm gì thế?

Khấu Anh Kiệt cười nói :

– Bây giờ phiền muội một chút.

– Huynh muốn muội làm gì?

– Muội chịu khó để ta quán thúc.

Quách Thái Linh trở mặt hỏi :

– Sao lại thế?

Khấu Anh Kiệt không đáp, bắt thần rút kiếm ra hoa lên một vòng.

Thanh bảo kiếm rít lên chói tai, phát hàn quang ợp mắt.

Quách Thái Linh thấy vậy thất kinh chẳng hiểu Kiệt ca định làm gì.

Khấu Anh Kiệt giải thích :

– Bây giờ thì ta phiền muội chịu khó chịu quán thúc cho đến khi xảy ra cuộc chiến, tin rằng mọi việc sẽ êm đẹp.

Quách Thái Linh chợt hiểu ra cười hỏi :

– Huynh định bắt muội làm tù binh chứ gì?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Không sai.

Quách Thái Linh đỏ mặt cười nói :

– Huynh xấu lắm.

Tuy nói vậy nhưng lòng nàng đầy tin yêu và vô cùng khâm phục trí thông minh của chàng.

Thực tế chỉ có cách ấy mới có thể thâm nhập vào Phong Lôi bảo một cách an toàn nhất.

Khấu Anh Kiệt dí mũi kiếm vào lưng làm như khống chế tù binh. Hai người một trước một sau tiến thẳng tới Phong Lôi bảo.

Họ mới đi được mấy trượng thì bị đối phương phát hiện ra.

Bọn vệ sĩ trước bảo môn lộ vẻ khẩn cấp.

Hai tên hồng y võ sĩ tay cầm đại đao nhảy ra chặn trước mặt Quách Thái Linh và Khấu Anh Kiệt.

Sau đó một tên bận trường bào màu xám bước ra chăm chú nhìn hai người từ đầu đến chân hỏi :

– Từ đâu tới.

Khấu Anh Kiệt trầm giọng đáp :

– Tôi họ Xương, là Phó lệnh chủ Lệnh đàn mười bảy, phụng lệnh áp giải phạm nhân tới Tổng đàn.

Tên hán tử áo xám nghe đối phương bảo mình là Phó lệnh chủ liền tỏ ra cung kính chấp tay nói :

– Xin Phó lệnh chủ tha lỗi vì tội đường đột. Huynh đệ là Hường Đại Nguyên, Đà chủ của Đệ tam phân đà trực chiến. Bởi vì tình hình gần đây trong Tổng đàn rất căng thẳng, Tổng tọa ra nghiêm lệnh rằng bất cứ người nào vào bảo cũng phải triệu để xử lý theo quy định. Xin Phó lệnh chủ trình xuất yêu bài.

Khấu Anh Kiệt gật đầu đáp :

– Hường đà chủ xin đừng khách khí, đó là nguyên tắc cần phải tuân theo, huynh đệ không phiền hà gì đâu.

Nói xong trình yêu bài vừa lấy được của Thượng Khôi.

Hướng Đại Nguyên cầm tấm yêu bài xem xét rất kỹ, sau đó hai tay đưa trả lại nói :

– Cảm ơn Phó lệnh chủ.

Hắn còn nhìn Quách Thái Linh một lát rồi mới khoát tay ra lệnh cho hai tên hồng y võ sĩ :

– Để họ đi.

Hai tên võ sĩ tránh ra nhường đường.

Khấu Anh Kiệt thúc mũi kiếm và lưng Quách Thái Linh quát :

– Đi.

Quách Thái Linh quay lại nhìn chàng ra vẻ tức giận hừ lên một tiếng rồi mới bước đi.

Như vậy là họ vượt qua cửa ải đầu tiên một cách thuận lợi.

Hai người vượt qua bảo môn tiến đến hành lang thì nghe sau lưng có tiếng chân chạy rầm rập rồi thì tiếng người gọi :

– Xương phó lệnh chủ xin chờ một lát.

Khấu Anh Kiệt nghĩ thầm :

– “Xem ra tình hình phức tạp rồi đây”.

Chàng làm như không nghe thấy khẽ nói với Quách Thái Linh :

– Rẽ nhanh sang trái tới góc hành lang tối tăm kia.

Quách Thái Linh hiểu ý đi nhanh tới.

Người phía sau lại gọi :

– Xương phó lệnh chủ.

Nhưng họ đã tới chỗ khuất, Khấu Anh Kiệt quay lại thấy Hướng Đại Nguyên đang hốt hải chạy nhanh về phía mình.

Chàng bình tĩnh hỏi :

– Hướng đà chủ còn chuyện gì nữa?

Hướng Đại Nguyên đứng lại đáp :

– Không có gì. Nhưng Xương phó lệnh chủ đêm khuya vào bảo muốn gặp ai?

Khấu Anh Kiệt thở phào thầm rủa :

– Tên này thật ngốc.

Nhưng vẫn thản nhiên đáp :

– Tên này là trọng phạm, đương nhiên là cần gặp Tổng tọa để thỉnh thị lão nhân gia xử trí.

Hướng Đại Nguyên nói :

– Nếu thế thì xin Phó lệnh chủ lùi ra ngoài bảo môn kể lại chi tiết tình hình xong, chờ huynh đệ bẩm báo rồi mới vào được.

Khấu Anh Kiệt nhíu mày hỏi :

– Sao phải phiền thế? Trước đây huynh đệ từng có công vụ thế này nhưng có lỗi thôi như thế đâu?

Hướng Đại Nguyên cười hắc hắc đưa mắt nhìn chòng chọc vào Quách Thái Linh một lúc mới nói :

– Nghiêm lệnh như vậy. Trước đây khác, bây giờ khác.

Rồi chỉ vào Quách Thái Linh nói tiếp :

– Nha đầu này trông hay quá, không biết nó phạm phải tội gì... Chiều theo quay định thì...

Khẩu Anh Kiệt không để ý đến lời hấn đưa mắt quan sát tình hình xung quanh thấy thỉnh thoảng lại có người hối hả đi qua nhưng hình như chúng bận việc gì đó không chú ý đến họ.

Đương nhiên không thể làm theo lời tên Đà chủ quay ra được, chàng quyết định lập tức hạ thủ.

Chàng bắt thần rời mũi kiếm khỏi lưng Quách Thái Linh, chồm một bước tới dí kiếm vào yết hầu Hường Đại Nguyên.

Tên này không kịp trở tay mặt biến sắc :

– Xương... phó lệnh chủ... làm thế...

Khẩu Anh Kiệt lạnh lùng đáp :

– Không có gì. Bởi vì ngươi đã sợ quá thôi.

Hường Đại Nguyên mở to mắt kinh hoàng hỏi :

– Chẳng lẽ... ngươi không phải là...

Khẩu Anh Kiệt ngắt lời :

– Câm miệng.

Hường Đại Nguyên định lùi lại thì bị Quách Thái Linh lướt tới xuất thủ rất nhanh đâm vào tử huyệt hấn.

Hường Đại Nguyên không kịp kêu tiếng nào, mắt đại đi, người mềm nhũn rũ xuống.

Diễn biến chỉ trong nháy mắt lại ở chỗ khuất nên không ai phát hiện thấy.

Khẩu Anh Kiệt thu kiếm vào bao, đem thi thể tên Đà chủ Hường Đại Nguyên giấu vào bụi cây.

Hai người lại tiếp tục đi nhưng không phải dạng áp giải tù binh như trước nữa.

Phong Lôi bảo mặt trước trông ra sông nhưng mặt sau rất rộng, không kém gì Bạch Mã sơn trang, kể cả về kiến trúc cũng rất hùng vĩ, lầu các nguy nga, phòng ốc san sát, đình đài lầu tạ nằm rải rác khắp nơi.

Vì Tổng đàn chiếm một khu rộng lớn như thế, trong đó lại có tới hàng nghìn người nên rất phức tạp, chỉ có chung quanh bảo canh phòng cực kỳ nghiêm mật nhưng bên trong thì rất khó kiểm soát vì người trong bảo biết nhau rất ít.

Họ tới trước một tòa sảnh đường sáng trưng, trên cửa treo một bức hoành lớn đề bốn chữ sơn son thiếp vàng :

Tự nghĩa nam thiên.

Trước hành lang và trong sảnh đèn thấp sáng trưng, bên trong bài trí vô cùng hòa hoa quý phái.

Khẩu Anh Kiệt nhớ lại lời của Oải Thái Tuế Thượng Khôi, đoán rằng ở đây đang mở đại yến tiếp đãi khách quý.

Hai sư huynh muội dừng bước trong một hành lang khuất ánh đèn chăm chú quan sát nhưng không thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Hai thiếu nữ bận lễ phục tay bụng mâm quả đi ngang qua mặt họ đi thẳng vào cửa sảnh.

Trong sảnh truyền ra tiếng trúc tiếng tơ.

Quách Thái Linh thì thầm hỏi :

– Huynh có nghe thấy không? Ở đây có việc gì vậy?

Khẩu Anh Kiệt đáp :

– Chắc rằng Thiết lão đầu đang mở yến tiệc đãi quý khách mà tên Đà chủ Thượng Khôi đã nói.

Quách Thái Linh nói :

– Chúng ta vào xem.

Khẩu Anh Kiệt ngăn lại nói :

– Sư muội. Không được khinh suất. Chúng ta đang ở trong hang hổ. Khi còn chưa biết rõ tình hình, phải hết sức thận trọng đừng để lộ. Nếu lỡ xảy ra điều gì bất trắc thì sẽ hối hận không kịp đâu.

Quách Thái Linh nhoen miệng cười nói :

– Không ngờ qua hai năm, bản lĩnh của huynh tăng tiến chừng nào thì gan mật bé đi chừng đó.

Khẩu Anh Kiệt không lưu tâm đến câu nói khích của nàng, mắt vẫn nhìn vào Tụ Nghĩa sảnh đường nói :

– Sư muội nghĩ xem, Thiết Hải Đường thường ngày kiêu ngạo không coi ai ra gì, thế mà bây giờ lại tổ chức dạ yến long trọng thế này để đãi khách trong tinh cảnh Phong Lôi bảo vừa gặp sự cố bất thường, đủ thấy khách nhân là nhân vật quan trọng đến mức nào.

Quách Thái Linh ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp :

– Phải đấy. Huynh thật tinh tế. nhưng không biết người đó là ai?

– Ta cũng chịu không đoán ra.

Chàng đưa mắt nhìn bao quát khu vực Tụ Nghĩa đường nói tiếp :

– Chúng ta tìm cách đột nhập vào trong sảnh mới biết được. Nhưng phải làm cách nào để đừng làm kinh động đến chúng.

Quách Thái Linh hỏi :

– Chúng ta phải lên thượng lầu rồi tìm cách tiếp cận được không?

Khẩu Anh Kiệt nhìn lại, thấy phía trên đại sảnh gọi là Tụ Nghĩa nam thiên còn một tầng lầu nữa cũng rất tráng lệ, bốn góc lầu treo những chiếc chuông nhỏ nhờ gió mà phát ra những tiếng lanh canh rất vui tai.

Trên lầu rất im ắng, hành lang vắng vẻ, cửa lớn đóng kín, cửa sổ buông rèm, trông đầu huyền bí.

Quách Thái Linh lại hỏi :

– Huynh thấy thế nào? Chúng ta tìm cách nhảy lên lầu, từ trên cao nhìn xuống có thể bao quát toàn bộ cảnh trong Tụ Nghĩa đường, lo gì không biết được tên ma đầu mà Thiết Hải Đường đang trọng vọng?

Khẩu Anh Kiệt trầm ngâm đáp :

– Cách ấy rất hay. Chỉ là ta lo rằng trên đó nhiều khả năng có cơ quan mai phục, dù không nguy hiểm thì cũng bị phát hiện.

Quách Thái Linh tỏ vẻ hồ nghi :

– Muội lại cho không phải thế. Làm sao xung quanh không có người mai phục mà chúng lại bố trí cơ quan trên nóc sảnh làm gì?

– Thiết Hải Đường là một kẻ đa mưu túc trí, vô cùng giao hoạt, hẳn sẽ không khinh suất tới mức không bố trí để bảo đảm an toàn cho mình và quý khách, nhất là vào thời điểm căng thẳng này. Sư muội không để ý rằng xung quanh Tụ Nghĩa đường rất vắng vẻ hay sao? Từ lúc chúng ta tới đây chỉ có hai tên nha hoàng bụng năm quả vào, ngoài ra có thấy ai khác đâu? Đó là điều rất đáng nghi.

Quách Thái Linh cười nói :

– Muội thấy không có gì lạ cả. Tổng lệnh chủ tiếp quý khách, ai dám lảng vảng tới đây quấy rối?

Khẩu Anh Kiệt thấy sư muội kiên quyết như thế đành nhượng bộ :

– Nếu vậy thì muội cứ lên đó trước đi, ta theo sau một quãng, nếu có gì bất trắc sẽ tiếp ứng cho nhau.

Quách Thái Linh gật đầu :

– Thế cũng được.

Dứt lời vòng theo hàng lang lợi dụng một tiểu hoa viên tiếp cận vào một góc của Tụ Nghĩa đường.

Khẩu Anh Kiệt cũng đi theo nàng, nhưng cách chừng năm sáu trượng.

Xung quanh vẫn vắng lặng không một bóng người.

Quách Thái Linh chọn một gốc cây tuyết tùng lớn ở góc sảnh, định bụng nhảy lên cây này, từ đó sẽ tiếp cận lên tầng thượng.

Nhưng nàng chưa kịp thực hiện thì chợt có có hai tên hồng y võ sĩ từ hai hướng khác nhau lao bổ tới.

Vừa xuất hiện, hai tên này không nói không rằng liền vung trường kiếm chém bổ xuống đầu Quách Thái Linh.

Nàng kinh hãi vội lùi lại hai bước.

Một tên chỉ kiếm quát :

– Nha đầu to gan. Ngươi biết đây là nơi nào không mà dám tới làm loạn?

Chợt nhận ra đối phương là một trang giai nhân tuyệt sắc, cả hai tên võ sĩ cùng đứng ngăn người ra, dãn mắt vào nàng.

Tên kia bước lên hai bước, miệng mỉm cười nhã nhặn nói :

– Dám hỏi cô nương từ đâu đến vậy? Sao tại hạ chưa gặp bao giờ?

Quách Thái Linh định rút kiếm ra phản kích không ngờ đối phương tỏ ra lễ độ như thế nên ghìm mình lại.

Thấy cả hai tên đều hau háu nhìn vào mình, nàng chợt lóe lên một ý, nhoèn miệng cười chấp tay nói :

– Không dám. Tiểu muội họ Từ, là bà con họ ngoại của phu nhân, mới nhập và bốn bảo chưa lâu. Hai vị sư huynh là...

Được một trang quốc sắc thiên hương chủ động làm thân như thế, hai tên võ sĩ thấy nhẹ cả hồn, càng nhìn nàng say đắm.

Tên đứng bên tả vội thu kiếm lại ôm quyền nói :

– Thì ra là thế. Tại hạ không biết nên mới rồi đã tỏ ra vô lễ với cô nương, xin Từ cô nương lượng thứ cho.

Quách Thái Linh tỏ ra hào phóng :

– Không biết thì không có lỗi. Tiểu muội có trách hai vị sư huynh đâu.

Nói xong nàng chợt trông thấy một nhân ảnh ở cách năm trượng mé bên tả, nơi hai tên võ sĩ bị khuất tầm nhìn không trông thấy, lao vút lên không cao tới chín mươi trượng đáp lên tầng thượng tòa Tụ Nghĩa sảnh.

Thân pháp huyền diệu như thế Quách Thái Linh chỉ mới thấy lần đầu, trong lòng thầm kinh hãi.

Nhưng chỉ ngay sau đó, nàng chợt nghĩ ngay ra người đó là ai, tự nhủ :

– “Hay thật. Huynh ấy dùng ta làm mồi nhử thu hút sự chú ý của đối phương, còn mình thì lên lên trước”.

Tuy nói vậy nhưng lòng nàng rất lo lắng.

Hai tên hồng y võ sĩ này đều rất còn trẻ, một tên là Đinh Đường, tên kia là Đinh Hạo, võ công được Thiết Hải Đường đích thân truyền thụ là hai trong số mười hai đệ tử được tên Tổng lệnh chủ ưu ái nhất nên giữ lại bên mình làm cận vệ.

Mười hai tên đệ tử đó từ nhỏ đã theo Thiết Hải Đường nên võ công có thể được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ.

Đinh Hạo, Đinh Đường là anh em ruột, trong đó Đinh Đường là trưởng, chỉ hơn kém nhau một tuổi.

Cả hai mới ngoài hai mươi tuổi, chưa có gia thất, lại luôn luôn theo hầu bên Tổng lệnh chủ nên chẳng mấy khi được rảnh rỗi để mà ra ngoài, trách gì thấy mỹ nhân mà chẳng mê tí như mèo thấy mỡ?

Thấy Ngọc Quan Âm Quách Thái Linh là trang mỹ nhân tuyệt sắc, chúng quyết không chịu bỏ qua cơ hội làm thân.

Đinh Đường nói :

– Sao cô nương không đi với phu nhân?

Quách Thái Linh chưa kịp đáp thì Đinh Hạo đã tiếp lời :

– Cô nương là người thân thích của phu nhân, chắc cũng biết Triệu Chi cô nương chứ? Cô ấy chuyến này cũng cùng đi với Phu nhân.

Quách Thái Linh cười đáp :

– Đương nhiên là biết. Vì tiểu muội mới đến nên phu nhân bảo ở lại để biết rõ thêm tình hình Phong Lôi bảo. Còn hai vị là ai?

Đinh Đường vội tranh lời :

– Ngay cả chúng ta mà cô nương cũng không biết là sai lầm lớn đấy.

Đinh Hạo giới thiệu :

– Tôi là Đinh Hạo, còn đại ca tôi đây là Đinh Đường. Trong Phong Lôi bảo này cô nương chỉ cần biết huynh đệ chúng ta là đủ. Khi nào rảnh rỗi, chúng ta sẽ đưa cô nương đi thăm thú các nơi, chỉ cần hai ngày là thông thuộc thôi mà.

Quách Thái Linh chớp chớp đôi mắt cười nói :

– Được thế thì hay quá. Tiểu muội xin cảm ơn hai vị Đinh đại ca trước.

Nghe mấy tiếng Đinh đại ca thốt ra từ miệng mỹ nhân, Đinh Đường và Đinh Hạo sững mê đi.

Đinh Hạo nhìn sang Đinh Đường nói :

– Đại ca. Tiểu đệ thấy bây giờ không có việc gì. Đại ca ở đây một mình, để tiểu đệ đưa Từ cô nương đi quanh một lúc...

Rồi không chờ có được sự đồng ý hay không, hần nhìn Quách Thái Linh nói :

– Chúng ta đi thôi.

Đinh Đường vội giữ hần lại nói :

– Không được. Ta là huynh trưởng, đưa cô ấy đi thì thỏa đáng hơn.

Đinh Hạo cãi lại :

– Huynh lớn nên phải nhường nhịn mới đúng.

Thấy hai huynh đệ tranh cãi, Quách Thái Linh bụng cười thầm, tuy vậy không dám đề lộ ra.

Bởi vì không ít người biết đến đại danh Ngọc Quan Âm, hơn nữa lần trước đến đây làm náo động đã có một số nhận được năng, nếu đề lộ ra tình hình sẽ rất nghiêm trọng.

Nhưng may là quanh đây rất vắng người, trời lại tối nên có thể yên tâm.

Thấy hai huynh đệ tranh chấp nhau càng lúc càng quyết liệt, Quách Thái Linh sợ làm kinh động đến người khác đành lên tiếng can ngăn :

– Thôi hai vị đừng tranh chấp nữa. Tiểu muội đi đây.

Nói xong định quay đi.

Đinh Đường vội ngăn lại nói :

– Từ cô nương khoan đi đã.

Quách Thái Linh ra điều kiện :

– Nếu vậy thì hai vị đừng cãi nhau mới được.

Đinh Đường nói :

– Huynh đệ chúng ta thường như vậy, nhưng thực ra rất hòa thuận, xin Từ cô nương chớ cười.

Quách Thái Linh làm ra vẻ vô tình nói :

– Hôm nay nha đầu ở với tiểu muội bận tới đây phục vụ việc tiếp đón khách quý, không biết Tổng tọa đón ai vậy?

Đinh Đường xì một tiếng tỏ ra khinh bỉ nói :

– Hạng đó có đáng cô nương phải quan tâm đâu? Chỉ hai lão đầu gần đất xa trời và một nha đầu...

Đinh Hạo nhìn Quách Thái Linh chòng chọc tiếp lời :

– Nha đầu đó chưa bằng gót chân cô nương đâu.

Quách Thái Linh nói :

– Nhưng tiểu muội lại nghe người ta nói rằng vị cô nương đó rất đẹp. Để tiểu muội vào xem cho biết.

Nói xong đi thẳng tới Tự Nghĩa sảnh.

Đình gia huynh đệ thất kinh vội nhảy tới chặn lại.

Đình Đường thừa cơ chớp lấy tay nàng.

Quách Thái Linh rút tay lại làm trái của hắn rơi vào khoảng không.

Hắn sững sờ trở mắt nhìn nàng nói :

– Không ngờ cô nương còn có bản lĩnh cao cường như thế...

Quách Thái Linh thân nhiên đáp :

– Đương nhiên rồi. Được theo bên cạnh phu nhân sao chẳng học được vài môn công phu.

Đình Đường cười ngượng nói :

– Cô nương thật to gan quá. Tổng lệnh chủ hiện đang tiếp đãi khách quý trong sảnh, đã ra nghiêm lệnh cho huynh đệ chúng ta tuyệt đối không được đề ai vào, làm sao cô nương lại tự tiện như thế? Nếu Tổng tọa nổi giận thì ngay cả phu nhân cũng không cứu nổi mạng cô nương đâu. Lúc đó cả huynh đệ chúng ta cũng sẽ bị phạt.

Quách Thái Linh nói :

– Nếu vậy thì biết làm thế nào? Tiểu muội lại rất tò mò muốn xem cô nương đó... Hai vị hãy tìm một chỗ nào để tiểu muội nhìn ghé qua một chút.

Đình Đường nói :

– Không được đâu. Nếu Tổng lệnh chủ biết được, đến cả mạng chúng ta cũng không giữ nổi...

Đình Hạo chợt đưa ra một giải pháp :

– Hay là thế này... Đợi một lúc nữa, Xảo thư mang đồ điểm tâm tới, cô nương đổi y phục của cô ấy bung vào thì xem được thôi.

Quách Thái Linh phụng phịu nói :

– Đổi y phục của nha đầu tiểu muội không thích đâu.

Đình Đường cũng phản đối :

– Làm thế sao được? Đổi được y phục chứ đổi được mặt hay sao? Nếu bị Tổng tọa hoặc bốn vị Đường chủ phát hiện thì chết cả nút.

Đình Hạo thở dài nói :

– Tiểu muội không nghĩ ra vấn đề này... Hay làm thế nào bây giờ?

Quách Thái Linh cười nói :

– Tiểu muội chợt nghĩ ra một ý này, không biết hai vị đại ca có chịu giúp cho một chút không?

Đình Hạo cười là lời nói :

– Sao lại không chịu? Chỉ cần cô nương muốn huynh đệ chúng ta làm gì, xin sẽ phục tùng ngay.

Quách Thái Linh gật đầu, chỉ tay lên tầng thượng Tự Nghĩa đường nói :

– Tiểu muội muốn lên đó nhìn lên một chút...

Đình gia huynh đệ đưa mắt nhìn nhau.

Đình Đường không chịu thua đệ đệ, gật đầu nói :

– Như thế thì được, nhưng hơi mạo hiểm...

Quách Thái Linh nói :

– Đại ca đừng lo, trong số đó sẽ không có ai thấy đâu.

Đình Đường nghiêm giọng nói :

– Cô nương thử nghĩ mà xem, trên đó không có đèn tối om không thấy gì, lỡ không cẩn thận vấp phải vật gì phát ra tiếng động, những người trong sảnh đều có võ công cao thủ, nghe được thì sao? Họ sẽ cho cô nương là thích khách, khi đó hậu quả sẽ thế nào? Hơn nữa, sự việc tiết lộ, Tổng tọa sẽ cho rằng chúng ta là gian tế...

Quách Thái Linh cười nói :

– Cái đó thì hại vị đại ca có thể yên tâm, tiểu muội sẽ cẩn thận.

Đình Hạo nói :

– Thôi được. Ngay lần đầu trông thấy cô nương, ta đã xiêu lòng rồi. Chúng ta sẽ giúp cô nương việc này.

Đình Đường tiếp :

– Cô nương đã quá tò mò như thế, nhất định là muốn xem nha đầu đó, chúng ta có muốn ngăn cản cũng không được. Huynh đệ chúng ta đành chấp nhận mạo hiểm một lần để chiều ý cô nương.

Quách Thái Linh cười nói :

– Hai vị đại ca yên tâm đi. Nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Vạn nhất có xảy ra điều gì bất trắc, tiểu muội thà chết cũng không để liên lụy đến hai vị đại ca.

Đình Hạo tỏ ra sốt sắng :

– Thôi được. Cô nương hãy đi theo ta sang bên này.

Nói xong dẫn Quách Thái Linh vòng ra sau Tự Nghĩa đường.

Đình Đường không biết làm gì hơn, buồn bã thờ dài nhìn theo.

Đình Hạo dẫn Quách Thái Linh đi quanh co một lúc, hết rẽ trái lại quẹo phải qua rất nhiều hành lang, mồm đã mới tới sau sảnh đường.

Quách Thái Linh thấy thế vô cùng kinh hãi, cố sức ghi nhớ đường đi, đoán rằng xung quanh Tự Nghĩa đường được bố trí trận thức.

Nàng trầm nghĩ :

– “Vừa rồi nếu mình đường đột thâm nhập lạc vào trận thức, hậu quả sẽ không lường”.

May rằng Đình Hạo vừa đi vừa tìm cách giấu giếm cố chạm vào người nàng nên đi không nhanh, Quách Thái Linh lại thông minh nên nhớ kỹ các lối rẽ, còn nắm được phương pháp bố trí trận đồ.

Tới hậu sảnh thì Đình Hạo dừng lại.

Quách Thái Linh nói :

– Chỉ có mỗi một khúc đường, việc gì mà Hạo ca phải đi vòng vèo cho nhọc sức? Cứ theo đường chính mà đi có hơn không?

Đình Hạo cười đáp :

– Cô nương của ta. Cô còn chưa biết ở đây có bố trí Quỷ Diện tiểu đồ lợi hại thế nào đâu.

Quách Thái Linh nhún mày hỏi :

– Quỷ Diện tiểu đồ là gì vậy?

Đình Hạo ngạc nhiên hỏi :

– Ngay cả Quỷ Diện tiểu đồ mà cô nương cũng không biết hay sao? Trong Phong Lôi bảo này hầu như chẳng ai không biết.

Quách Thái Linh lắc đầu :

– Tiểu muội nói là vừa tới chưa lâu mà. còn chưa nghe phu nhân nói tới...

Đình Hạo gật đầu tỏ ý thông cảm :

– Chẳng trách nào, sau này dần dần cô nương sẽ biết thôi. Quỷ Diện tiểu đồ là nơi hung hiểm nhất trong Phong Lôi bảo.

Hắn vừa nói vừa đưa mắt nhìn quang rồi vội vàng tiến lên ba bước mở ra một cánh cổng bí mật tối om nhìn vào, sau đó đưa tay vẫy Quách Thái Linh.

Hai người chui vào mật đạo tối om

Đình Hạo chỉ tới thạch cấp quanh co trước mặt hướng lên cao, thấp giọng nói :

– Cứ theo thạch cấp này là lên tới hành lang tầng lầu. Ở đó có thể nhìn thấy rõ quang cảnh trong Tự Nghĩa đường. Nhưng cô nương hãy cẩn thận. Ta đi đây. Khi nào gặp lại sẽ nói chuyện nhiều.

Nói xong vội vã quay ra.

Quách Thái Linh tình cờ được hắn giúp đỡ nên không muốn hạ thủ, để cho Đình Hạo an toàn quay lại.

Nàng theo thạch cấp đi ngược lên, nhưng vừa ra khỏi thạch cấp tới thượng lầu thì chợt cảm thấy một luồng gió ập tới sau lưng.

Quách Thái Linh kinh hãi quay lại, thấy Khấu Anh Kiệt đã tới sát bên mình. Nàng chưa kịp phản ứng thì chàng đã đưa tay lên môi ra hiệu cho nàng im lặng thấp giọng nói :

– Đừng lên tiếng. Ở đây có người.

Theo hướng tay chỉ, Quách Thái Linh nhận ra có hai bóng đen đứng im như pho tượng cách đó không xa, án ngữ hai góc lầu.

May mà trời tối nên chúng chưa phát hiện ra.

Khấu Anh Kiệt dẫn nàng thận trọng rẽ sang một hành lang khác, quanh co một lúc thì tới trước một cánh cổng.

Chàng bình tĩnh mở cửa ra, chỉ Quách Thái Linh vào xong trong đóng lại như cũ.

Ở đây sáng hơn, nghe rõ tiếng đàn ca từ Tự Nghĩa đường vang tới.

Chắc rằng yến tiệc đã xong, chủ khách thưởng thức tiết mục cuối cùng.

Quách Thái Linh lướt mắt nhìn, thấy mình đang đứng trong một tịnh thất trang trí rất trang nhã.

Khấu Anh Kiệt bỗng kéo nàng tới gần một cửa sổ thấp buông rèm.

Ánh sáng chính từ đây vào phòng.

Khấu Anh Kiệt hé tấm rèm lên.

Quách Thái Linh ghé mắt nhìn vào.

Toàn bộ quang cảnh Tự Nghĩa đường bên dưới hiện rõ ở trước mắt.

Dưới ánh sáng của sáu ngọn đèn lồng rực rỡ, đại sảnh Tự Nghĩa đường hiện ra cực kỳ lộng lẫy tráng lệ.

Ngay giữa đại sảnh đặt một bộ bàn bát tiên trải thảm. Đầu sảnh còn dựng lên một sân khấu.

Trên sân khấu, trong tiếng nhạc dập dìu bốn năm vũ nữ xinh đẹp như hoa mặc váy ngắn đang uốn mình nhảy theo một điệu vũ.

Nhưng đó không phải là đối tượng của Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh, họ chú tâm đến những người thưởng thức vũ điệu đó.

Phía chủ nhân có sáu người gồm Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường, bốn vị Thiên Địa, Càn, Khôn đường chủ và một vị mới được đề bạt vào chức Tổng quản sự Long Hồ Đình Hồ Dịch Lang.

Khách nhân cũng có sáu người, đó mới chính là mục tiêu chú ý của Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh.

Lẽ ra trong tiệc yến, chủ khách ngồi đối diện nhưng vì đang thưởng thức khiêu vũ nên ghế được dời sang một bên, thành ra chủ khách ngồi sang hai phía.

Nếu người tinh ý thì có thể nhận ra khách gồm hai nhóm ngồi tách ra một khoảng.

Nhóm thứ nhất ngồi chính giữa là một lão nhân bạc hắc bào, da mặt trắng, nhưng đầy nếp nhăn, chắc đã ngoại thất tuần, nhưng tóc vẫn còn đen nhánh.

Ngồi bên tả cũng là một lão nhân bận huyền y nhưng chỉ mới độ ngũ tuần, da mặt cũng trắng như lão kia nhưng mày râu thưa đôi mắt sâu hoắm.

Chiếc hắc bào của lão chỉ dài chưa tới gối, lộ hẳn ra hai ống quần màu trắng, bên dưới trông rất khôi hài.

Khấu Anh Kiệt nhìn lão nhân này, chợt có cảm giác rằng mình đã gặp ở đâu vì trông rất quen nhưng không nhớ ra được.

Bên hữu huyền y lão nhân là một vị phu nhân bận hoàng y, chừng năm mươi tuổi.

Trông mụ ta còn khôi hài hơn.

Mụ xấu không sao tả xiết được, chẳng những mắt tam giác mà khuôn mặt cũng hình tam giác, mũi tẹt, lại thêm môi sứt để lộ hàm răng vàng khè, mặt lạnh như tiền hầu như không bao giờ cười.

Chừng như bấy nhiêu sự xấu xa chưa đủ, mụ còn mang theo một con quạ đầu trọc lốt vừa nhảy nhót bên mình vừa kêu lên những tiếng quái gở.

Nhóm thứ hai cũng có ba người, giữa là một lão nhân mặt vàng bủng nổi rõ những đường gân xanh chằng chịt, chòm râu bạc chỉ có mấy sợi thưa, người cao gầy, trên cổ tay trái khắng khịu đeo một chiếc vòng vàng, từ đôi mắt tí hí thỉnh thoảng ánh lên những tia sắc lạnh như mắt rắn.

Ngồi hai bên tả hữu là hai thiếu niên trẻ trung và lanh lợi, một đeo đôi Khô Lôu chùy, thiếu niên kia mang cương đao, cả hai đều bận lục y, khuôn mặt rất giống nhau, chừng như là một đôi huynh đệ song sinh.

Thoạt nhìn hai thiếu niên rất khó phân biệt may là chúng có một đặc điểm là cả hai cùng khuyết mất một vành tai, một phải một trái, căn cứ vào đặc điểm này mà nhận dạng.

Khấu Anh Kiệt vừa nhìn hai thiếu niên này đã nhận ra ngay chính là đôi huynh đệ Giang Thiên Tả và Giang Thiên Hữu.

Không ngờ hai tên này bị chàng ra tay cảnh cáo một trận ở Bạch Mã sơn trang này lại đâm đến Tổng đàn Vũ Nội thập nhị lệnh.

Như vậy chứng tỏ lão nhân mặt vàng bủng đeo đôi vòng ngòi giữa là sư phụ của Giang gia huynh đệ chú chẳng nghi...

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đường lang bổ thiên

Quả thật như vậy, đây là nhân vật khét tiếng ở Miêu Cương, có ngai hiệu giang hồ là Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng.

Quách Thái Linh chăm mắt nhìn chúng một lúc rồi ghé miệng vào sát tai Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Huynh có biết ai trong số mấy người khách đó không?

Khấu Anh Kiệt hỏi lại :

– Có phải lão nhân ngồi giữa hai thiếu niên là Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng mà muội kể đã giao chiến với Chu Không Dực không?

Quách Thái Linh gật đầu đáp :

– Chính hấn. Võ công lão ta rất lợi hại. Hôm đó sau khi đấu nội lực với Chu đại ca, lão đã bị trọng thương nhưng nay nhìn lại thì hình như lão đã hồi phục.

Khấu Anh Kiệt lắc đầu nói :

– Cái đó thì chưa thể khẳng định. Dù bị trọng thương chưa hồi phục nhưng qua vài ngày nhìn thần sắc rất khó nhận ra.

Quách Thái Linh hỏi :

– Hai thiếu niên đó là ai?

– Đó là đôi huynh đệ song sinh họ Giang, đồ đệ của Lê lão quái. Một tên là Giang Thiên Tả, tên kia là Giang Thiên Hữu. Vì chúng quá giống nhau nên người ta chỉ phân biệt chúng qua hai vành tay bị cắt để biết, tên khuyết tai trái là Thiên Tả, còn tên khuyết tai phải là Thiên Hữu.

– A. Thì ra là thế.

Quách Thái Linh vẽ đầu kinh ngạc thốt lên rồi hỏi lại :

– Huỳnh đã động thủ với chúng rồi ư? Lúc nào vậy?

Khấu Anh Kiệt chưa kịp trả lời thì màn trình diễn kết thúc, huyền y lão nhân giờ tay vỗ hai cái, gật đầu nói :

– Rất tốt. Rất tốt.

Rồi lấy ra một túi gấm mở dây buộc, từ trong túi ánh vàng tỏa ra lấp lánh.

Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh từ trên cao ngó xuống, thấy trong túi đầy vàng ngọc và minh châu sáng lóa.

Huyền y lão nhân nhìn sang Thanh Mao Thủ Lê Thiết Hoảng rồi mới thò tay vào túi, lấy ra một nắm châu báu nhìn lên sân khấu cười hắc hắc nói :

– Lần này lão phu hơi vội không mang theo nhiều tiền. Mấy viên minh châu bảo ngọc này cũng có giá trị không ít, tặng cho các người coi như một chút lễ vật ra mắt của lão đầu này...

Nói đoạn xòe tay ra.

Trong ánh hào quang ợp mắt, chỉ thấy bảy tám viên ngọc minh châu hạt nào hạt nấy to như mắt rồng, hiển nhiên đều có giá trị rất lớn.

Một tên trong bọn vũ nữ cúi mình nhoén miệng cười đáp :

– Đa tạ lão gia ban thưởng. Nhưng với giá trị lớn thế này, tỷ muội chúng tôi không dám nhận đâu.

Huyền y lão nhân cười hô hô nói :

– Người ta nói Thiết lão đầu không những võ công cái thế mà còn là người rất biết hưởng thụ. Hôm nay lão phu tới đây mới biết quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay đến mấy tên ca nhi các người mà cũng nói năng hoạt bát lễ độ như thế, thật là quý hóa.

Phu nhân xấu xí ngồi bên đưa đôi mắt tam giác liếc xéo lão ta hừ một tiếng nói :

– Lão đầu chết giẫm này. Bọn đó có gì tốt đâu? Ta xem chúng chẳng hơn gì bọn nữ tử bốn người của Ô gia chúng ta. Chẳng qua người chỉ người cái nịnh đầm thôi.

Trước bao nhiêu nhân vật người danh như vậy mà phu nhân nói năng chẳng thêm giữ ý nghe thật chướng tai.

Không những thế mụ ta còn hướng sang Thiết Hải Đường nói :

– Thiết lão tổng. Người thấy đấy. Lão chết giẫm này lại dờ chừng ra rồi. Ta dám chắc là hắn đã mê tít bọn váy ngắn của người rồi đó.

Nhưng Thiết Hải Đường không hề tỏ ra phật ý nói :

– Đại tẩu chỉ khéo đùa.

Không khí trong sảnh chợt trở nên nặng nề.

Huyền y lão nhân nói :

– Vị đại tẩu này của các người tính khí quái gở như thế, nhưng thực ra bụng dạ không hẹp hòi gì. Các người tới nhận tặng vật đi chứ? Chẳng lẽ chê rằng ít sao?

Bốn tên vũ nữ liếc nhìn Thiết Hải Đường như muốn chờ lệnh.

Tên Tổng lệnh chủ cười nói :

– Đại gia đã hậu thưởng, các người cứ nhận lấy. Chỉ cần biết tặng vật này giá trị rất lớn để khắc ghi công đức của lão gia là đủ.

Huyền y lão nhân đắc ý cười hô hô nói :

– Thiết lão đầu nói thật chí lý.

Lão nhìn lại trong tay mình rồi nói :

– Trong tay lão phu có bốn viên thúy ngọc và bốn hạt minh châu, vừa khéo cho các người một người hai viên.

Lão chỉ vào thiếu nữ bận lục y nói :

– Người đến nhận trước xem nào.

Được Thiết Hải Đường cho phép, thiếu nữ dúi gót ngọc rời sân khấu bước xuống trước mặt huyền y lão nhân nhận tặng vật.

Ngọc và minh châu nằm trong bàn tay xòe ra của lão nhân gì, chỉ cần nhón tay là lấy được.

Nào ngờ thiếu nữ đưa tay ra cầm lấy một viên nhưng đụng tới viên nào lại trượt đi như viên đó.

Loay hoay mãi mà không sao lấy được, thiếu nữ mặt đỏ bừng, lúng túng không biết làm sao, ngượng đến phát khóc.

Thiết Hải Đường cười nói :

– Biên lão gia cố ý thử võ công của người đó, chẳng lẽ không không hiểu hay sao?

Thiếu nữ lập tức tỉnh ngộ, liền thi triển công phu được phu nhân truyền thụ “Thăng Chi Phá Đẳng”, quả nhiên lấy được hạt minh châu.

Cũng dùng cách tương tự lấy thêm được một viên thúy ngọc nữa, thiếu nữ mặt tươi lên, cúi mình cảm tạ Biên lão nhân và quý khách rồi đứng lùi ra.

Việc nhận thưởng tiến hành thuận lợi được ba người, nhưng đến thiếu nữ thứ tư thì dù cố gắng bao nhiêu cũng không sao lấy được viên ngọc và minh châu khỏi bàn tay huyền y lão nhân được.

Hoàng y phu nhân ngồi bên lão ta nói :

– Lão chết dẫm. Sao cứ làm khó người ta thế? Cho nó đi.

Vừa nói vừa vẫy tay một cái.

Cú vẫy tay tạo ra lực đạo làm viên ngọc và minh châu trong lòng bàn tay huyền y lão nhân hơi nảy lên, thiếu nữ liền lấy được ngay.

Huyền y lão nhân cười hô hô nói :

– Thiết lão tổng. Người ta nói tướng giỏi không có binh hèn, quả không sai.

Thuộc hạ của người đến mỗi ca nhân đều có võ công như thế, chẳng trách nào thiên hạ võ lâm đều quy thuận cả. Nghiệp bá chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thật đáng mừng. Đáng phục.

Thiết Hải Đường chấp tay cười đáp :

– Việc đó còn nhờ vào hiền phu thê và Lê lão ca tận lực giúp cho mới được.

Nghe nhắc đến Lê lão ca, huyền y lão nhân quay sang Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoảng hừ một tiếng nói :

– Lê lão đầu. Sao xem diễn xong người cứ ngồi đực ra thế?

Y lão là vì sao mình ban thưởng hậu như thế mà Lê Thiết Hoảng lại trơ mặt ra không có phản ứng gì?

Lê Thiết Hoảng tỏ vẻ tức giận nói :

– Biên lão nhị. Người bót miệng đi có được không?

Huyền y lão nhân bữu môi nói :

– Không phải ta bót miệng mà người nên hé răng mới phải. Chủ nhân đã có thịnh tình cho các cô nương mua vui, người trố mắt ra nhìn thì được, nhưng không vỗ tay tán thưởng, cũng không chịu mở hầu bao, như thế đâu phải đạo?

Lê Thiết Hoảng trả miếng :

– Ai chẳng biết ở Đông Hải mấy chục năm người cầm đầu bọn cường đạo cướp bóc vợ vết của người ta tiền muôn bạc vạn, nay bỏ ra chút ít mà đã phồng mũi lên, tưởng là mình ghê gớm lắm.

Nói xong còn hừ một tiếng, mắt trừng trừng nhìn đối phương đầy tức giận, chứng tỏ mặc dù bị Chu Không Dục đả thương nhưng lão đã bình phục.

Quái khách họ Biên vừa được Lê Thiết Hoảng gọi là tướng cướp ở Đông Hải cũng nổi xung, ngửa mặt cắt một tràng cuồng tiếu nói :

– Lê lão quái. Tục ngữ có câu: “Đánh người không đánh vỡ mặt, chửi người thì chớ nói chuyện xấu”. Những chuyện xấu của ta có liên can gì đến người? Thực ra hai chúng ta thì chẳng ai tốt hơn ai đâu. chẳng qua ta không muốn nói ra mà thôi.

Lê Thiết Hoàng vặc lại :

– Ta có gì xấu?

– Hô hô.

Lão nhân ngồi bên cạnh lão họ Biên chợt cười lên hai tiếng chen lời :

– Lê lão quái. Người đừng làm bộ. Những chuyện xấu xa của người chẳng giấu được Biên huynh đệ chúng ta đâu. Tỳ như...

Hắn định kể chuyện xấu của Lê Thiết Hoàng thì bị huyền y lão nhân ngăn lại.

Khẩu Anh Kiệt nghe tới đây mới sực nhớ, hiểu ra.

– Thì ra tên này chính là Hắc Ứng Quỷ Kiến Sâu Biên Uy, kẻ suýt bị chàng giết chết đêm đó ở Bạch Mã sơn trang.

Giọng nói, diện mạo, dáng người, chòm râu lưa thưa, đôi mắt sâu hoắm không thể nào lẫn được.

Chỉ là da mặt hắc trắng bạch nên nhìn lạ hẳn đi, chắc có bởi một loại dược vật hóa trang.

Đêm đó Hắc Ứng Quỷ Kiến Sâu Biên Uy theo lệnh đại ca hắn là Hắc Bào Khách Biên Chấn đến Bạch Mã sơn trang dò xét tình hình, sau khi giao thủ bị chàng không chể, may được Thành Ngọc Sương ngăn lại, nếu không chàng đã giết chết hắn rồi.

Thành Ngọc Sương ngăn chàng vì sợ kết oán cừu với Hắc Bào Khách Biên Chấn, trong khi đã có tin Thiết Hải Đường đang ráo riết lôi kéo tên này, bà ta cho rằng nếu giết Biên Uy, nhất định Biên Chấn sẽ hợp tác với Vũ Nội nhị thập tứ lệnh đối phó với Bạch Mã môn, không ngờ được chàng tha, Biên gia huynh đệ cũng đã liên kết với Thiết Hải Đường.

Như vậy là huyền y lão nhân ngồi giữa đích thị là Hắc Bào Khách Biên Chấn, không còn nghi ngờ gì nữa, Biên gia huynh đệ mấy chục năm nay sống ở Song yển phong ngoài Nam Hải không đạp chân vào Trung Nguyên, trừ một vài vụ cướp bóc lớn, trong đó có vụ cướp ở kinh thành giết chết mấy chục mạng người.

Ngay cả trong những lần này, Biên gia huynh đệ cũng không tham gia mà chỉ ngồi ở Song yển phong hưởng thành quả của bọn đệ tử.

Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng nói không sai, qua hàng chục năm làm tướng cướp, tài sản của họ Biên nhất định rất lớn.

Còn hoàng y phu nhân xấu xí mang theo con quạ ngồi bên cạnh Biên Chấn, theo cách xưng hô tất là thê tử của lão ta.

Tuy Khẩu Anh Kiệt không nghe Thành Ngọc Sương nhắc đến người này nhưng có vẻ như võ công của mụ cũng rất cao cường.

Chàng đem những điều mình biết dùng công phu Truyền âm nhập mật nói hết với Quách Thái Linh.

Nàng vốn đã biết thịnh danh Hắc Bào Khách Biên Chấn và Hắc Ứng Quỷ Kiến Sâu Biên Uy, nên nghe xong lòng rất kinh hãi.

Nàng đã biết Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng lợi hại thế nào, nay còn thêm hai tên đạo tặc này, tình hình sẽ rất nghiêm trọng.

Tuy nàng tin vào võ công tuyệt thế của Khẩu sư huynh nhưng một mình chàng làm sao đối phó nổi với từng ấy cao thủ?

Riêng nàng thì chỉ làm chàng vướng bận thêm thôi, vì ngay cả đến một tên Đường chủ cũng không thắng nổi.

Nghĩ tới đó, lòng nàng hết sức lo lắng.

Trong lúc đó, cuộc đấu khẩu bên dưới vẫn tiếp tục.

Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng nhướn đôi mày bạc cười hắc hắc nói :

– Biên lão nhị. Ba mươi năm trước, khi lão phu còn đi lại với lệnh huynh thì người vất mũi còn chưa sạch, nay sao dám vô lễ như thế? Nghe khẩu khí của người thì giống như lão phu có làm việc gì tội tề lắm?

Hắc Ứng Quỷ Kiến Sâu liếc nhìn lão đại rồi hỏi :

– Lê lão quái. Người tưởng ta không biết lòng dạ đen tối của người sao?

– Ta có gì xấu người cứ nói xem.

– Nếu vậy thì ta nói cho mà nghe. Ai chẳng biết những mỏ vàng ngày xưa của Quách Bạch Vân nay đều rơi cả vào tay người? Hắc hắc...

Tôi đó hẳn nhìn sang Thiết Hải Đường nói thêm :

– Quách Bạch Vân ngã xuống làm cho không ít người được lợi. Chúng ta đều không phải là kẻ ngốc, chỉ cần nói thế là đủ.

Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng cho rằng việc tranh đoạt hai mỏ vàng của Quách Bạch Vân trước đây là hết sức bí mật trong giang hồ không ai biết, không ngờ bị Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên y vạch trần, mặt tái xám lại không biết đối đáp ra sao.

Hắc Bào Khách Biên Chấn nghe lão đệ Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu nói chạm đến chủ nhân, trừng mắt quát :

– Người có im đi không?

Nhưng xem chừng Thiết Hải Đường là người khoan dung độ lượng không chấp nhặt, cười hô hô nói :

– Biên nhị huynh nói thế sai rồi. Lê lão ca sống ở Miêu Cương nhiều năm nay. Năm ấy Quách Bạch Vân khai mỏ vàng chính là nằm trong địa khu do Lê lão ca quản lý. Song phương đã viết một thỏa thuận rằng khi nào Quách Bạch Vân định chỉ khai thác thì Lê lão ca được quyền tiếp quản. sau khi Quách Bạch Vân chết, đương nhiên văn bản đó có hiệu lực, hai mỏ vàng được chuyển sang thuộc quyền sở hữu của Lê lão ca, việc đó là danh chính ngôn thuận, có gì sai đâu?

Lê Thiết Hoàng được Thiết Hải Đường biện hộ, nét mặt mới giãn ra.

Thiết Hải Đường nhìn Biên Uy cười nói tiếp :

– Còn Thiết mỗ từ lâu đã có mấy mỏ vàng ở Tây nguyên, tuy không bằng mỏ vàng của Quách Bạch Vân nhưng cũng đủ chi tiêu không tham của người khác.

Chúng ta là bằng hữu nhiều năm, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Ý của Thiết mỗ là sau khi chúng ta cộng đồng đánh lui đại địch thì xin hai tay dâng mấy mỏ vàng ở Tây nguyên cho Biên lão ca, không biết ý của ba vị thế nào?

Ba vị đây đương nhiên là phu thê Biên Chấn và lão nhị Biên Uy.

Hắc Bào Khách Biên Chấn chợt cất một tràng cười to đến nỗi làm mái ngói rung lên mới gật gù nói :

– Hay lắm. Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Thiết lão tổng nói rất hợp ý lão phu. Người chết vì tiền, chim chết vì hạt. Thiết lão tổng đã có thịnh tình như thế, phu thê huynh đệ chúng ta xin tiếp thụ.

Thiết Hải Đường cả mừng nói :

– Đa tạ tấm tình hữu hảo của Biên huynh.

Lại hướng sang Lê Thiết Hoàng nói tiếp :

– Lê lão ca đương nhiên cũng không ngoại lệ. Theo tiểu đệ thấy thì nếu như những mỏ vàng của lão ca ở Miêu Cương nếu liền mạch với mấy mỏ vàng ở Nam Lĩnh của tiểu đệ thành một mạch thì hiệu quả sẽ tăng lên gấp bội. Y lão ca thế nào?

Từ lâu Lê Thiết Hoàng đã ao ước điều này, bây giờ được Thiết Hải Đường mở đường nói trước thì còn gì bằng?

Lão vội chấp tay đáp :

– Thịnh ý của Thiết huynh, lão phu vô cùng cảm kích. Điều đó không những làm lão phu sinh lợi mà còn là phúc lớn đối với cư dân ở Miêu Cương, công đức của Thiết huynh sẽ bao trùm khắp cõi.

Hắc Bào Khách Biên Chấn chợt chỉ vào bốn tên vũ nữ cười hắc hắc nói :

– Lê lão quái nay được thêm mấy mỏ vàng, mỗi lợi tăng thêm không ít, vậy nên thưởng cho chúng chút gì chứ?

Thiết Hải Đường đỡ lời :

– Biên huynh chỉ khéo đùa.

Rồi quát bảo bọn vũ nữ :

– Các người lùi về đi.

Bọn kia dạ ran một tiếng cúi mình chào rồi quay đi nhưng bị Lê Thiết Hoàng gọi giật lại :

– Khoan đã.

Bốn tên ca nhi đành dừng bước.

Lão người Miêu nói :

– Chúng ta không giàu có như bọn hải tặc chỉ cần ra lệnh thực hiện một vụ cướp của giết người là tiền chảy vào đầy kho, trên châu bảo ngọc chất đống. Tuy nhiên ta cũng có một chút tặng vật gọi là. Ta thấy các người không những ca hay múa giỏi mà võ công cũng không kém. Nào tới đây.

Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu Biên Uy nói :

– Ta biết mà. Lê lão quái tính tình hào phóng, không xuất thủ thì thôi, đã ra tay nhất định hàng yên. Nhưng ta đồ rằng trong đó chỉ là binh khí, các người cứ tạm nhận mỗi tên vài thanh đao về nhà mà băm thịt cũng được.

Nói xong phá lên cười hô hô, dáng rất tự đắc.

Mọi người hoài nghi nhìn vào bao vải.

Lê Thiết Hoảng không để ý, mở túi ra.

Có vẻ như Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu Biên Uy đoán đúng vì nghe tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng trong bao.

Tên này cười hô hô nói :

– Đây. Lão phu đoán có sai đâu? Phen này bọn nha đầu các người đỡ phải mua đao làm bếp.

Lê Thiết Hoảng trừng mắt nhìn hấn lạnh giọng nói :

– Biên lão nhị. Người đừng nói kháy. Tưởng rằng mấy thứ châu báu ăn cướp được của các người là nhất thiên hạ rồi sao?

Nói xong lấy ra bốn ngọn chủy đao, chuôi bịt vàng nạm ngọc rất công phu, hiển nhiên thuộc hàng thượng phẩm.

Mọi người thấy vậy đều trở mắt nhìn kinh ngạc.

Mới nhìn qua, mỗi thanh đao đáng giá hàng nghìn lạng bạc.

Trong gang hồ nói rằng Thanh Mao Thủ Lê Thiết Hoảng là người tham lam keo kiệt, đâu ngờ hôm nay lão hào phóng như thế?

Thiết Hải Đường nói :

– Tặng vật của Lê lão ca quý báu như thế, chúng đâu dám nhận?

Bốn tên mỹ nữ nghe nói vậy đều đứng ngẩn ra.

Lê Thiết Hoảng nói :

– Lão phu ít khi vào Trung thổ, lần này vào đây được khai nhãn giới rất nhiều. Lúc đầu cứ nghĩ rằng đến thăm Thiết huynh vài hôm sẽ trở về, không ngờ càng lâu càng thấy hứng thú. Chẳng những Vũ Nội nhị thập tứ lệnh cao thủ như vân mà tài nhân cũng không ít, xem ra chưa thể trở về Miêu Cương ngay được. Lão phu còn xem tên họ Chu có địch nổi Bích Lịch Phiền Thiên thần chương của lão phu không?

Mọi người nghe thế đều kinh.

Nghe nói loại thần chương này một khi thi triển có thể làm một quả núi thành bình địa, uy mãnh vô cùng.

Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh nấp trên lầu, vốn đã nghe đến tuyệt học Bích Lịch Phiền Thiên thần chương, nhưng không ngờ lão ma này đã luyện thành, trong lòng không khỏi lo lắng.

Trái lại Thiết Hải Đường lòng đầy hứng khởi, cười hô hô nói :

– Tiểu đệ nghe nói lâu nay Lê lão ca ở miết tại Miêu Cương, bế quan luyện công, nhưng chưa biết lão ca đã luyện thành thần công cái thể này, thật đáng mừng đáng chúc.

Lê Thiết Hoảng cố giấu sự đắc ý nói :

– Có gì đâu. Bích lịch phiền thiên thần chương của lão phu tuy đã luyện thành nhưng hỏa hầu còn kém, làm sao sánh nổi với kỳ công của Thiết huynh.

Hắc Bào Khách Biên Chấn chợt nhìn Thiết Hải Đường hỏi :

– Nghe nói Thiết huynh vừa luyện thành tuyệt học Hỏa Hải chân kinh, có khả năng khống chế huyết đạo toàn thân, gần như luyện thân thành bất tử, chẳng hay chuyện đó có thật không?

Thiết Hải Đường cười đáp :

– Lê lão ca chỉ khéo đùa. Trong thiên hạ làm gì có ai luyện được thành bất tử? Nếu tiểu đệ có được công phu đó thì đâu dám phiền đến ba vị lão ca lão tẩu?

Hoàng y phu nhân xua tay nói :

– Thôi đi. Thôi đi. Hòa Hải chân kinh vốn là sở hữu của Táo Ty đạo nhân ở Tây Không Động, bị Thiết lão tông đánh chết cướp lấy pho kinh này, việc đó ai ai cũng biết. Nhưng từ đó tới nay mới được ba năm, có khả năng đã luyện được võ học trong đó, tuy chưa viên mãn, nhưng theo lão nương thấy thì chắc Thiết lão tông cũng đạt tới sáu thành hóa hầu, như vậy là tốt lắm rồi.

Nghe mục ta nói thế, bọn người của Vũ Nội nhị thập tứ lệnh vừa kinh ngạc vừa lộ vẻ tức giận.

Với uy danh của Thiết Hải Đường há có thể tùy tiện bôi móc những chuyện xấu xa ngay trước mặt?

Nhưng tên Tổng lệnh chủ nghĩ rằng trong tình cảnh này cần phải nín nhịn để cầu người, đặc biệt đôi phu thê Biên Chấn đều có võ công cái thế, đương nhiên không thể xảy ra tranh chấp, vì tính khí cổ quái của phu nhân này ai cũng biết, nếu lỡ mục ta trở mặt thành cừu, hoặc chí ít bỏ đi thì tình hình sẽ rất khó khăn.

Hắn đành nén cơn giận bốc lên đầy ruột, nhã nhặn nói :

– Lão tẩu và Biên huynh ở Đông Hải ít vào trung thổ nên có lẽ chưa biết rõ tình hình Trung Nguyên. Nay trên giang hồ đã xuất hiện một số nhân vật võ công rất cao cường, tiêu đệ không nói khoa trương, những người đó trừ một vài lão tổ như đức Đạt Ma và Trương Tam Phong, chỉ e giang hồ xưa nay không có ai sánh nổi.

Hắn quay sang Lê Thiết Hoàng nói tiếp :

– Điều này Lê lão ca biết rõ hơn tiểu đệ...

Lão người Miêu nói tiếp :

– Không sai. Tên họ Chu đó quả nhiên thân thủ bất phàm. Nhưng ngoài hắn ra, ta xem những kẻ còn lại không có ai đáng kể.

Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên Uy chợt hừ một tiếng nói :

– Quả là éch ngồi đáy giếng.

Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng trừng mắt hỏi :

– Người nói gì? Chẳng lẽ còn có kẻ lợi hại hơn tên họ Chu nữa?

Biên Uy đáp :

– Không sai. Còn có một nhân vật khác. Tuy ta chưa biết tên họ Chu mà các người nói đến lợi hại thế nào, nhưng người này chỉ sợ không kém gì hắn.

Nghe câu nói này, tất cả mọi ánh mắt trong sảnh đều tập trung vào hắn, vẻ mặt tỏ ý hoài nghi.

Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên Uy ho khan một tiếng nói tiếp :

– Người này ta đã từng lĩnh giáo qua, võ công hết sức cao cường, phải nói là bình sinh lão phu chưa từng gặp ai như thế?

Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng buột miệng hỏi :

– Hắn là ai?

Biên Uy làm ra vẻ thần bí nói :

– Nói ra chỉ sợ các vị không tin. Tên này còn rất trẻ, so với chúng ta chỉ đáng là hậu sinh văn bối.

Lê Thiết Hoàng tỏ ra sốt ruột hỏi :

– Hắn tên gì người nói nhanh xem nào?

Biên Uy chậm rãi nói :

– Khẩu Anh Kiệt.

Mấy cái miệng cùng bật ra :

– Khẩu Anh Kiệt?

Thiết Hải Đường chợt hiện sát cơ hỏi :

– Biên huynh đã từng giao thủ với tiểu tử đó hay sao?

Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên Uy không trả lời hỏi lại :

– Không sai. Chẳng lẽ Thiết huynh cũng biết hắn?

Thiết Hải Đường gật đầu :

– Đương nhiên, không những biết mà tiểu đệ còn biết quá rõ nữa là đằng khác.

Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng tiếp lời :

– Lão phu cũng biết hắn. Hai tiểu đồ này của lão cũng từng nếm khổ đau của tên họ Khẩu đó. Nếu không có người của Vũ Nội nhị thập tứ lệnh giúp thì chúng đã bỏ mạng rồi.

Mặt lão rực lên như lửa, hừ một tiếng nói thêm :

– Tên đó tuổi còn trẻ mà đã có công phu như vậy, xứng đáng là kinh địch của chúng ta đấy.

Hắc Bào Khách Biên Chấn tức giận nói :

– Quách Bạch Vân có hậu nhân tài ba như vậy thật khiến cho người ta khó tin. Nghe Biên Uy đệ đệ nói sau lưng tên họ Khẩu này còn có một nhân vật lợi hại khác nữa.

Lê Thiết Hoàng vội hỏi :

– Ai thế?

Hắc Ung Quỷ Kiến Sâu Biên Uy lắc đầu :

– Vì người này ít nhiều đối với chúng ta còn có chút ân tình nên lão phu không tiện nói ra.

Thiết Hải Đường chợt thờ dài nói :

– Tuy Biên huynh không nói nhưng tiểu đệ cũng có thể đoán ra được. Nhân vật này làm tiểu đệ đau đầu đau đầu không ít.

Biên Chấn ngạc nhiên hỏi :

– Thiết lão tổng biết ai nào?

– Tiểu đệ đương nhiên biết. Người mà Biên huynh vừa nói chính là vị kỳ nữ từng thất tích hai mươi năm nay, Ngọc Thủ Kim Hoa Thành Ngọc Sương, không sai chứ?

Biên Chấn ngẩn ra một lúc mới gật đầu đáp :

– Không sai. Người này xuất hiện thì sẽ rất phiền phức đấy.

Hoàng y phu nhân cổ nhướn to đôi mắt tam giác hỏi :

– Phiền phức thế nào? Ta đang muốn thử xem tiện nữ đó lợi hại thế nào. Thị không đến thì thôi, chứ cả gan tới đây thì, hắc hắc, Hộ Cửu U ta sẽ làm cho thị cầu sống không được, cầu chết chẳng xong.

Mụ hừ lên một tiếng tỏ vẻ giận dữ nói thêm :

– Ta đã nói là nhất định làm.

Trên nóc sảnh, Khẩu Anh Kiệt nghe hoàng y phu nhân tự xưng là Hộ Cửu U thì không biết là ai.

Nhưng Quách Thái Linh lại thì thào vào tai chàng về kinh ngạc :

– Thì ra là nữ ma đầu đó.

Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Muội biết mẹ ta ư?

– Cha từng có lần nói đến nữ ma này. Mẹ là người thuộc tộc Hồi ở Bách Ngạc, võ công cực cao, đặc biệt công phu “Hồng Tuyền Phi Trảo” vô cùng lợi hại.

Không biết làm sao mẹ lần ra Nam Hải trở thành phu thê với Hắc Bào Khách Biên Chấn?

Khấu Anh Kiệt gật đầu, đưa tay ra hiệu cho nàng im lặng chờ nghe tiếp.

Hắc Bào Khách Biên Chấn nhìn Thiết Hải Đường nói :

– Thiết lão tổng. Xưa nay người hành sự rất thận trọng, sao lần này không chịu nhỏ cò tận gốc để lại mầm họa như thế? Nếu trước đây người tìm Khấu Anh Kiệt cho một đao thì chẳng phải bây giờ đã bớt phiền phức rồi không?

Bọn Đường chủ, Tổng quản Vũ Nội nhị thập tứ lệnh này giờ ngồi im lặng, lúc này Thiên đường chủ Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa mới lên tiếng :

Biên huynh nói thế chỉ sợ quá khoa trương cho tiểu tử đó. Theo huynh đệ thì tên họ Khấu tuy hai năm qua có luyện thành một chút bản lĩnh nhưng không địch nổi thần công của Tổng lệnh chủ đâu. Nếu hắn tới đây tất chết không có chỗ táng thân.

Hắc Bào Khách Biên Chấn cười mỉa nói :

– Yến đương gia nói vậy mới khoa trương hán. Với một tên hậu sinh tiểu bối, đồ đệ của Quách Bạch Vân mà Tổng lệnh chủ đứng ra nghênh chiến thì còn thể thống gì nữa? Chỉ cần sai hai tên đệ tử của Vũ Nội nhị thập tứ lệnh xuất thủ trừng trị là đủ.

Tên này định mỉa mai Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa nhưng đồ đệ của hắn Hắc Ưng Quỷ Kiến Sầu Biên Uy không hiểu ra nói :

– Đại ca. Không đơn giản thế đâu. Tên họ Khấu rất lợi hại.

Khôn đường chủ Vũ Nội nhị thập tứ lệnh Mặc Vũ Nhạc Kỳ tiếp lời :

– Biên huynh nói không sai. Khấu Anh Kiệt quả thực là không đơn giản.

Lão quay sang Thiết Hải Đường nói thêm :

– Ti chức không phải đề cao hắn, nhưng võ công của hắn không kém Chu Không Dục đâu. Nếu hai tên này liên hợp đối phó với chúng ta thì hậu quả sẽ không sao lường trước được. Xin Tổng tọa hãy sớm nghĩ cách đề phòng.

Thiết Hải Đường xua tay nói :

– Ta biết rồi. Tất cả tin tức về Khấu Anh Kiệt, Ngao Sương đã nói tường tận, đương nhiên ta đã có cách đối phó.

Hắn nhìn sang phía khách nhân nói tiếp :

– Tệ bang vô cùng may mắn được các vị ra tay tương trợ. Có chư vị ở đây, còn lo gì không diệt được địch nhân?

Hắn làm ra vẻ cao hứng, cười hô hô nói :

– Thôi, không bàn chuyện đó nữa. Chúng ta tiếp tục thưởng thức trò vui.

Tới đó vỗ tay hai tiếng, gọi to :

– Nào. Có tiết mục gì nữa thì diễn tiếp đi.

Tổng quản sự Long Hồ Đình Hồ Dịch Lang đứng lên cúi mình nói :

– Tiết mục tiếp theo là mười hai tiểu đồng của tệ bang trình diễn tiết mục Thập Nhị Độn Thiên Thần Thuật. Mời chư vị thưởng thức.

Nói xong quay lại vỗ tay hai tiếng ra lệnh :

– Thập nhị đồng tử dàn trận.

Lập tức từ hậu sảnh tiến ra mười hai tên tiểu đồng, tay áo xắn cao, dàn thành từng nhóm bắt đầu biểu diễn.

Cái gọi là Thập Nhị Độn Thiên Thần Thuật, chẳng qua là một thứ ảo thuật kết hợp với xiếc, nhưng được biểu diễn rất công phu và đẹp mắt, khiến cử tọa vỗ tay tán thưởng rào rào.

Quách Thái Linh không quan tâm lắm đến tiết mục này, ngoảnh sang Khấu Anh Kiệt thấp giọng nói :

– Như vậy là Thiết Hải Đường đã mời đến khá nhiều cao thủ lợi hại. Huynh đệ họ Biên võ công thế nào thì muội không biết nhưng Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng thì muội đã thấy, rất lợi hại. Ngoài ra còn nữa mà đầu Hộ Cửu U nữa. Huynh phải thật cẩn trọng mới được.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Nhưng lần này ta thấy Lê lão đầu bị Chu huynh đánh thương không nhẹ đâu.

Quách Thái Linh hỏi :

– Huynh thấy lão vẫn chưa hồi phục sao?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Lão người Miêu này tính rất kiêu ngạo, hôm nay bị Biên gia huynh đệ công kích như thế mà không phát tác, đó là lão cố kìm chế để điều trị nội thương đó thôi. Ta để ý thấy rằng từ khi vào đây, chỉ trừ lúc phát thương, lão cứ ngồi lặng lẽ luyện công.

Quách Thái Linh nghe nói nhìn xuống quả nhiên thấy hai mắt hấn khép nhỏ, bàn tay nắm chặt chứng tỏ đang vận công.

Nàng lại hỏi :

– Huynh thấy Hắc Bào Khách Biên Chấn thế nào?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Hấn là một nhân vật rất đáng sợ.

Quách Thái Linh kinh dị hỏi :

– Hấn còn lợi hại hơn cả Thanh Mao Thú Lê lão đầu hay sao?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Ta nghĩ như vậy. Muội chú ý nhìn xem ấn đường và đôi mắt của hấn có gì đặc biệt không?

Quách Thái Linh nhìn một lúc rồi nói :

– Ấn đường hấn đỏ và cao hơn người thường rất nhiều, còn tia mắt sáng và linh hoạt.

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Hiền khí tức mình mục, cương khí thịnh hồng đường, xem ra gần như hấn đã luyện thân thành kim cương bất hoại, rất khó đối phó.

Quách Thái Linh thờ dãi nói :

– Nếu vậy thì chúng ta muốn hạ thủ không phải chuyện dễ dàng.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Vì thế chúng ta cần phải tìm cho được Chu huynh, tin rằng sẽ cảm chắc thành công.

– Mong được như thế.

Giữa lúc đó chợt nghe vang lên tiếng chim kêu buốt cả tai.

Cả hai người cảnh giác vận công phòng bị, đưa mắt nhìn xuống.

Đó chính là tiếng con quạ đang đậu trên vai hoàng y quái nữ.

Con quạ vừa kêu vừa vỗ mạnh đôi cánh giống như nó phát hiện được gì đó, chắc rằng nó được huấn luyện rất kỹ.

Có vẻ như hoàng y quái nữ không được thoải mái liền đưa tay vỗ mạnh vào con quạ làm nó sợ hãi không dám kêu nữa, nhưng vẫn cứ vỗ cánh không thôi.

Hoàng y quái nữ sực cả nghĩ ra có vấn đề nhìn Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình hỏi :

– Ân Dương đường chủ. Trong sảnh này, ngoài chúng ta còn có khách nhân nào khác nữa không?

Âu Dương Bất Bình lắc đầu đáp :

– Không có.

Mặc Vũ Nhạc Kỳ cười nói :

– Hộ đại tẩu cứ yên tâm. Quanh Tự Nghĩa đường này được canh phòng hết sức nghiêm mật. Hơn nữa xung quanh Phong Lôi bảo trong phạm vi mười dặm đã được cất đặt hàng trăm trạm canh phòng, có tín hiệu báo động hoàn chỉnh, địch nhân không thâm nhập vào được đâu.

Hoàng y phu nhân nhíu mày nói :

– Quái lạ thật. Nếu vậy thì tại sao con Thiết Dực Hòa Nha này lại tỏ ra bất an như vậy chứ?

Thiên đường chủ Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa hỏi :

– Đại tẩu cho rằng nó phát hiện được điều gì bất thường sao?

– Không có gì. Nhưng nếu các vị không phật ý thì để ta cho con súc sinh này đi kiểm tra các nơi xem sao.

Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa gật đầu :

– Nếu đại tẩu không yên tâm thì xin cứ tự nhiên.

Hoàng y phu nhân liền vỗ vào con quạ nói :

– Đi đi.

Con quạ trả lời hai tiếng quạ, quạ rồi vỗ cánh bay ra ngoài sảnh.

Con quạ này rất lạ, to hơn bình thường đồng thời bên dưới cánh không đen như những con quạ khác mà đỏ như lửa.

Khấu Anh Kiệt thấy vậy liền buông tấm rèm xuống kéo Quách Thái Linh ngồi vào góc, bảo nàng cố gắng phong bế hô hấp.

Con quạ lượn quanh lâu mấy vòng nhưng không phát hiện được gì, lại bay vào Tự Nghĩa đường đậu lên vai chủ nhân như trước.

Khấu Anh Kiệt dùng Truyền âm nhập mật bảo Quách Thái Linh :

– Bây giờ đừng nói gì nữa, kéo con súc sinh kia phát hiện thì nguy đấy.

Xong lại hé tấm rèm lên nhìn xuống.

Lúc này Thiết Hải Đường vẫn ngồi trên ghế như cũ, nhưng nét mặt lộ vẻ đăm chiêu, mắt phát ra những tia sắc lạnh liên tục nhìn ra hai phía.

Lại nhìn hoàng y phu nhân ánh mắt chằm chằm lộ vẻ kinh hãi.

Quách Thái Linh nhận ra hỏi :

– Huynh sao vậy?

Khấu Anh Kiệt dùng truyền âm nhập mật nói :

– Ta nhận thấy phu nhân tự xưng là Hộ Cửu U hình như luyện một thứ dị công rất đáng sợ.

Quách Thái Linh buột miệng hỏi :

– Dị công ư? Đó là công phu gì?

Khấu Anh Kiệt đưa tay lên môi làm hiệu, vẫn dùng truyền âm nhập mật đáp :

– Trước đây Chu Không Dực nói với ta rằng những người trên trán có những đường gân xanh vắt ngang, nhất định có ăn độc vật.

Quách Thái Linh cúi xuống quan sát hoàng y phu nhân một lúc rồi gật đầu, cũng dùng công phu truyền âm nhập mật nói :

– Không sai. Trên trán muội ta quả có mấy đường gân ngang. Nhưng chẳng lẽ một người lại có thể ăn độc vật được sao? Loại độc vật gì?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Theo ta được biết thì một số người thuộc tộc Hồi có thể ăn độc trùng để hộ mạng. Thực ra độc trùng nếu nấu kỹ thì cũng không hại lắm, nhưng với những người luyện võ thì ăn sống mới có công hiệu.

Quách Thái Linh mặt tái đi, mở to mắt nói :

– Ăn độc trùng sống? Ghê quá.

Khấu Anh Kiệt nói tiếp :

– Mới thoát nhìn diện mạo, ta đã hoài nghi mụ ta là một cao thủ dụng độc.

Nay nhìn những đường gân xanh vắt ngang trên trán, đối chiếu với lời của Chu đại ca thì chắc mụ ăn loại độc trùng nào đó.

Quách Thái Linh trầm thì nói :

– Thật đáng sợ.

– Vì thế, muội hãy chú ý khi gặp phải những người này thì hãy phong bế hô hấp, thi triển công phu Nội công thai tức. Khi đó thì dù đối phương có bản lĩnh dụng độc lợi hại đến đâu cũng không làm gì được.

Quách Thái Linh gật đầu :

– Tiểu muội nhớ.

Khấu Anh Kiệt buông tấm rèm xuống nói :

– Bây giờ chúng ta đi thôi.

Nói xong tiến ra cửa.

Quách Thái Linh bước theo.

Khấu Anh Kiệt vừa ra tới cửa thì bỗng đứng lại.

Quách Thái Linh đoán rằng chàng phát hiện được gì đó, thì trầm hỏi :

– Có chuyện gì thế?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Có người tới. Mau ra khỏi đây.

Dứt lời mở cửa lao vút ra ngoài.

Vừa lúc đó thì một nhân ảnh từ đâu xuất hiện lao theo.

Người này bận bạch y, tóc phủ dài lỏa xoa lên mặt nên không thấy rõ diện mạo nhưng thân pháp vô cùng linh diệu, lướt đi mà không gây nên tiếng động, giống như một bóng ma.

Quách Thái Linh định chạy theo Khấu Anh Kiệt nhưng thấy vậy liền nép lại vận công hộ vệ toàn thân, chờ bạch y nhân đi xa những ba trượng mới bám theo.

Như vậy thành ra “Bọ ngựa bắt ve, sẻ rình sau lưng”, bạch y nhân bám theo Khấu Anh Kiệt, còn Quách Thái Linh theo dõi bạch y nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Lực đấu quần ma

Quách Thái Linh bám chặt ngay sau lưng không buông tha cho hắn, lúc ấy chỉ thấy nàng tung người thêm một cái lướt nhanh tới, trường kiếm trong tay lướt lên phát ra một luồng bạch quang nhắm thẳng vào lưng bạch y nhân.

Trường phát bạch y nhân này xem ra cũng không phải là tầm thường, cơ hồ nhận ra phía sau đang bị tấn công nguy hiểm, đột nhiên thân hình đảo nhanh

bằng một thế liếc mắt, chính khi vừa đảo người lại thì từ hai tay phát ra hai luồng sáng xanh ròn rợn.

Keng một tiếng, trong màn đêm tối mịt mù ánh thép chạm nhau lóe lên sáng ngời, thanh kiếm của Quách Thái Linh bị khựng lại, định thần nhìn lại mới nhận ra trong tay bạch y nhân là hai ngọn thất chủy đoản đao.

Bạch y nhân sử thất chủy đao quả ghê gớm, vừa ngăn được kiếm của Quách Thái Linh, đao trái lập tức thuận đà lướt tới thêm một tấc, rạch ngang ngực đối phương bằng một chiêu cực hiểm.

Thế nhưng một đao này của hắn chỉ vừa xuất ra, Khấu Anh Kiệt chừng như thấy nguy hiểm cho Quách Thái Linh, một chiêu phách không chừng phát ra đánh bật cả người hắn văng ngược ra ngoài mấy bước.

Bạch y nhân cơ hồ không ngờ tới đôi thanh niên nam nữ này lại có võ công tinh thâm đến thế, nhất thời rung động cả người.

Chưởng lực của Khấu Anh Kiệt uy lực kinh người.

Bạch y nhân trúng một chưởng nhìn thì chừng như không gì xảy ra, kỳ thực thì hắn đã bị nội gia chưởng lực của Khấu Anh Kiệt đã thương nội nguyên, cho nên khi hắn bắn người ra ngoài trụ lại thì đã thấy không còn trụ vững như bình thường.

Cũng chính lúc này bọn Khấu Anh Kiệt hai người mới nhìn rõ khuôn mặt của đối phương.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn khiến cho cả hai đều chấn động, chung quy một khuôn mặt quý không hơn không kém.

Một khuôn mặt gầy choắt, xương xẩu trắng xanh không một chút huyết sắc, mắt thì sâu hoắm, mũi thì tẹt ra, nhìn chẳng thấy hình hài của một khuôn mặt người sống.

Quách Thái Linh giờ thì nhớ lại vừa rồi hai tên đệ tử Đình Hạo có lần gọi người này.

Hắn cũng chính là một tên đệ tử thân tín bên người Thiết Hải Đường gọi là Quỷ Diện Tiểu Tử.

Tên Quỷ Diện Tiểu Tử này võ công không phải tầm thường. Hắn vừa rồi trúng phải phách không chừng của Khấu Anh Kiệt thế nhưng nhìn thì cơ hồ hắn vẫn đủ sức đối kháng, một điều càng lợi hại hơn nữa là hắn không hề la lên cầu cứu, quyết chí bằng võ công của mình để bắt cho được đôi nam nữ xâm phạm bảo địa này.

Nói thì chậm lúc ấy lại nhanh, Quỷ Diện Tiểu Tử vừa quay người lại lập tức nhào người vào, tay vung thất chủy đoản đao nhằm đâm vào mặt Khấu Anh Kiệt một chiêu.

Khấu Anh Kiệt cười nhạt, không hề nao núng, chờ cho đến khi ngọn thất chủy đoản đao tới ngay trước mặt chỉ còn trong gang tấc, bất nhiên tà chưởng phát ra. Lần này thì chẳng có ý muốn cho hắn ném mũi lợi hại, chân lực nội tụ vào hai ngón tay trở, bổ mạnh vào bàn tay của hắn.

Nên biết với song chi của Khấu Anh Kiệt lực đạo ghê gớm, đây là một thế trong Cầm nã thủ vừa chính xác vừa lợi hại, Quỷ Diện Tiểu Tử thấy không đắc thủ mà còn nguy hiểm vội thu chiêu, thế nhưng hắn nghĩ đến điều này đã muộn mất một bước.

Bấy giờ hắn chỉ thấy cánh tay ề ề không theo ý hắn, ngọn thất chủy đoản đao rơi xuống trên đất kêu lên một tiếng.

Quỷ Diện Tiểu Tử cả người chấn động giờ hắn mới thực sự hiểu ra đã gặp phải một đại cao thủ, hắn định mở miệng kêu lên, nhưng vừa há miệng ra thì tiếng tắt lịm ngay trong cổ.

Khấu Anh Kiệt nhìn thấy tình thế này biết đối phương thế nào cũng la lên kêu cứu đồng bọn, cho nên không để cho hắn kịp mở miệng, hữu thủ phát Thiếu Dương chỉ lực điểm thẳng vào yết hầu của hắn.

Nên biết đây là lần đầu tiên chàng sử dụng Thiếu Dương chỉ lực từ khi tái xuất giang hồ, môn công phu này chính do vị nghĩa huynh Chu Không Dục truyền thụ. Trong võ lâm những người luyện thành môn công phu này rất ít, đương nhiên người giải được công phu này thì lại càng ít hơn nữa.

Vừa rồi ba người đánh nhau, Khấu Anh Kiệt cố hết sức để không đánh động hai tên canh gác trên lầu, thế nhưng vẫn không làm sao qua mắt được chúng.

Chính vì thế khi chàng vừa giải quyết xong Quỷ Diện Tiểu Tử, định kéo Quách Thái Linh thoát nhanh ra ngoài thì một bóng người từ đâu lướt tới nhanh như chớp.

Khấu Anh Kiệt ngưng thần định mục, chợt nhìn chàng nhận ra ngay một người đang lướt tới gần.

Trong tầm nhìn chàng nhận ra ngay đối phương là một thiếu niên, thân vận kinh trang, ngoài khoác choàng vàng, ngay khi hai người vừa mới xấp gần nhau thì hoàng y thiếu niên đã xuất thủ điểm ra nhằm thẳng vào hai mắt Khấu Anh Kiệt.

Khấu Anh Kiệt nhìn thấy rõ tình hình nguy hiểm, khi nào dám khinh xuất, chỉ cần để cho tên thiếu niên này la lên đánh động đồng bọn thì xem như phiền hà to.

Vì vậy khi nhìn thấy hắn ra tay đánh vậy thì chàng mừng thầm, tay phải phát chiêu hóa giải dễ dàng, đồng thời tay trái lực tụ chưởng tâm, nhanh như chớp

đánh thốc ra một chiêu.

Chiêu chương này chàng hội tụ chân lực bằng chính một chiêu trong tuyệt học mà Chu Không Dực truyền thụ cho chàng Phong Trữ Công, chỉ nửa chiêu bán thức cũng đủ lấy mạng đối phương trong chớp mắt.

Quả nhiên tên kia khi thân bức tới định tấn công đối phương nhưng chiêu trào ra chưa hết thì cả người khựng lại, hai mắt tròn tròn, chừng như hấn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Vừa lúc này thì Quách Thái Linh cũng đã đối phó với tên thứ hai đến sau một bước.

Khẩu Anh Kiệt thanh toán xong tên kia định giúp nâng một tay, thế nhưng khi nhìn thấy Quách Thái Linh trường kiếm trong tay thâu phát tự nhiên, kiếm như vũ bão thì mới yên tâm không tham gia vào.

Tên thứ hai thi triển một đôi hộ song câu, trong tay hấn binh khí như hai vuốt hết đánh ra nghe kinh phong ào ào, tuy thế với Khẩu Anh Kiệt nhận ra hấn thế đánh uy mãnh mà không hiểm, chung quy không làm sao qua được vòng kiếm ảnh của Quách Thái Linh.

Khẩu Anh Kiệt càng nhìn càng thấy kiếm pháp của Quách Thái Linh có chỗ độc đáo, trong lòng không khỏi kinh ngạc bởi vì kiếm pháp của nàng thi triển lúc này hoàn toàn không giống với kiếm pháp mà trước đây nàng từng sử dụng.

Đương nhiên chàng còn chưa biết được Quách Thái Linh một năm lại đây tuy bốn tẩu bên ngoài, nhưng vì quyết chí báo thù phụ thân, nên đã đem pho kiếm pháp phụ thân truyền lại ra luyện gọi là Việt nữ kiếm pháp tinh yếu tân biên.

Nên biết pho kiếm pháp này đầu tiên là do thê tử của Quách Bạch Vân ái thê Thành Ngọc Sương nghiên cứu cải chế, về sau phụ phụ bất hòa chia tay nhau, Quách Bạch Vân tiếp giữ pho kiếm pháp này nghiên tập chỉnh lý cải biên lại mà thành như hiện nay. Kiếm pháp chung quy cơ bản vẫn là dựa trên Việt nữ kiếm pháp, có điều bằng văn kiến thức uyên thâm và sở học của mình, Quách Bạch Vân đã tạo cho pho kiếm mới mẻ hơn, uyên thâm hơn rất nhiều.

Song phương đánh nhau chỉ qua chưa đầy mười chiêu thì đã phân định ưu thế rõ ràng thuộc về Quách Thái Linh, cặp hộ song câu trong tay gã thiếu niên tuy chiêu thức rất tinh diệu uy mãnh, thế nhưng chung quy không làm sao tiếp cận được người Quách Thái Linh.

Đột nhiên Quách Thái Linh thân hình ngã về sau như bị trượt ngã, gã thiếu niên thấy có cơ đắc thủ thì khi nào lại chịu bỏ qua, lập tức bỏ nhào người vào, hộ song câu trong tay vung mạnh lên tấn công.

Nhưng đúng ngay lúc ấy, Quách Thái Linh bằng một thế đảo người nhanh không tưởng, soẹt một tiếng trường kiếm trong tay phát ra một đạo bạch quang như tia chớp xuyên thẳng qua yết hầu tên kia.

Một vòi máu như suối phun ra từ cổ hấn, hai tay vừa kịp giờ hộ song câu lên không thì khựng lại, người từ từ đổ xuống, thế nhưng cặp song câu trong tay hấn thì rơi xuống trước kêu loảng xoảng.

Khẩu Anh Kiệt nhìn thấy thế thì giật mình chấn động, chàng vội nhảy tới chộp lấy tay Quách Thái Linh giục :

– Chạy.

Hai người tung mình lướt nhanh ra ngoài, trong nháy mắt đã lui ra sau tòa lầu các.

Quách Thái Linh có chút hơi hoảng, la lên :

– Sư ca, chúng ta sao phải chạy chứ? Hừ, cứ thí mạng với chúng một trận là xong.

– Không được.

Khẩu Anh Kiệt lắc đầu, nói với một giọng hết sức bình tĩnh :

– Mọi người có mang theo mặt nạ không?

Quách Thái Linh nghe hỏi chau mày nhớ lại rồi gật đầu đáp :

– Có.

Vừa nói nàng vừa thò tay vào trong túi áo lấy ra một chiếc mặt nạ da người mang lên mặt, lập tức biến thành một khuôn mặt hoàn toàn khác.

Khẩu Anh Kiệt về hải lòng gật đầu nói :

– Vậy thì tốt, nếu cần thì ra tay đánh cho chúng một trận, có điều không nên để cho chúng nhận ra bản chân diện mục của chúng ta.

Nói rồi chàng cũng tự mình lấy ra một chiếc mặt nạ đeo lên, giây phút cũng biến thành một người khác.

Hai người vừa nhìn nhau đã không nhận được cười, Khẩu Anh Kiệt thì trở thành một gã tráng phu mặt thô mày rậm, da mặt dầy ra, miệng thì hoác ra

trông dữ dằn. Còn Quách Thái Linh giờ đây không còn là một khuôn mặt xinh đẹp khả ái, mà là một khuôn mặt của một trung niên thiếu phụ nhân thô kệch, da khô vàng, mắt xéch mày đoăn, mũi quặc môi trề nhìn thật xấu không tưởng.

Khấu Anh Kiệt vui vẻ nói :

– Linh muội, chúng ta đi thôi.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, bọn họ vừa đeo xong mặt nạ nói đi, nhưng chân chưa kịp bước thêm bước nào thì từ đã nghe tiếng người quát lớn :

– Quân gian tể. Bắt lấy hắn.

Nghe tiếng nhưng chưa thấy người lập tức hai vệt ngân quang vút vút bay tới, không nói cũng biết ngay là hai vật ám khí.

Nên biết hai đạo ngân quang này chính là hai viên Lượng ngân hoàn được bắn ra với một lực đạo kinh người, phân ra làm hai nhằm thẳng vào người Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh, đủ thấy thủ thuật bắn ám khí của người này không phải tầm thường.

Quách Thái Linh vừa nhìn thấy ám khí bay tới, trường kiếm trong tay đã vung lên chớp mạnh một đường, khôngng khôngng hai tiếng đánh bật hai viên Lượng ngân hoàn rơi xuống đất.

Ngay lập tức, hai người tung chân vượt lên cao vượt qua tòa lầu có đến mười trượng mới đáp xuống đất phía bên kia.

Cứ nhìn thuật khinh công thân pháp này của bọn họ thật kinh người, nếu như không luyện đạt đến cảnh giới lãng hư đề bộ thì bất cứ người nào cũng không thể thực hiện nổi.

Thế nhưng bọn họ không ngờ người đang đuổi theo phía sau kia cũng không phải hạng tầm thường, chính khi bọn Khấu Anh Kiệt hai người chân vừa chạm đất thì phía sau người kia cũng phóng kịp tới nơi.

– Ai, đứng lại.

Miệng thét, tay vung mạnh ra, một đám bạch quang lóe lên, phóng ra cả một nắm Lượng Ngân Hoàn.

Xem ra thủ pháp lần này cao minh hơn vừa rồi rất nhiều, chỉ thấy ám khí tập trung một chỗ như một trận ngân vũ, hiển nhiên đây là một trong thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ thuật dùng phóng ám khí.

Chủ nhân rõ ràng thuộc hàng nhất lưu cao thủ, thế nhưng hai vị khách không mời cũng thuộc hàng thượng thặng.

Nên biết, sử dụng ám khí đạt đến phát thâu do ý, tán tụ do tâm thì không phải là hạng thâm hậu mới làm được, một chiêu mãn thiên hoa vũ này, dù đối phương có né tránh hay chống đỡ thế nào thì chỉ ít cũng nhận một hai viên.

Thế nhưng Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh là hai nhân vật thế nào chứ?

Há có thể nhận ám khí đối phương một cách dễ dàng?

Khấu Anh Kiệt nhận ra tình thế không ổn, đúng lúc ấy chàng quay ngoắt người lại, tay trừu phát lên vạn đù hấp vật công, một đám ám khí như đàn ong vỡ tổ lần lượt chui tọt vào trong tay áo chàng.

Người kia nhìn thấy thuật bắt ám khí của đối phương thì không khỏi giật mình, nhất thời khựng người đứng lại.

Lúc này thì bọn Khấu Anh Kiệt mới nhận ra người vừa đuổi theo mình, da mặt xanh xanh, mắt nhỏ mày dài, đầu tóc cắt ngắn, đặc biệt thân vận trường bào toàn một màu vàng bóng. Chỉ bằng lối y phục trang của người này cũng biết có thân thế không nhỏ trong Phong Lôi bảo.

Quả nhiên người này chính là một trong Tứ đường chủ trong Vũ Nội nhị thập tứ lệnh, đương chức Địa đường Đường chủ - Phong Lôi Thủ Tàn Ngư.

Quách Thái Linh vừa nhìn thấy người này thì nhận ra ngay lần trước nàng đã nếm mùi lợi hại của hắn, thâm hiểu đây là một nhân vật có võ công tinh thâm, cho nên giờ gặp lại không khỏi chấn động, khẽ giọng nói với Khấu Anh Kiệt :

– Cẩn thận với tên này.

Nàng chỉ vừa nói thế thì đã thấy Phong Lôi Thủ Tàn Ngư hai tay một tả một hữu xuất ra, chộp vào hai bên hông của chàng.

Nên biết trong Phong Lôi bảo cao thủ như vân, tuy nghe có gian tể nhưng nghĩ cũng chưa đến nỗi phải đánh động tới vị Tổng lệnh chủ Thiết Hải Đường cho nên phải ra một vị Đường chủ để đối phó là quá đủ.

Nhưng chúng nào ngờ gian tể không phải là tầm thường mà là hai tay đại cao thủ võ công trác tuyệt.

Với Khấu Anh Kiệt thì đây quả là điều khiến chàng yên tâm, đối phó với một tên Đường chủ thì chàng dư sức, chỉ ngại là chúng báo động xuất toàn bộ cao thủ vây ra đánh chàng và Quách Thái Linh mới không bẽ đối phó.

Khấu Anh Kiệt đã quyết định hạ thủ càng nhanh càng tốt, như thế vừa tránh khỏi bị đối phương phát hiện, vừa bớt được một tên cường địch.

Chàng liền quay lại nói :

– Tàn đường chủ. Chúng ta sang bên này nói chuyện.

Dứt lời nhún chân nhảy tới một góc lầu vắng.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thấy người này lạ mặt, tuy biết đối phương thân thủ không kém nhưng với thân phận Đường chủ Vũ Nội nhị thập tứ lệnh chưa từng nếm mùi thất bại nên hẳn có coi thiếu niên này vào đâu?

Liền cười nhạt nói :

– Đã tới Phong Lôi bảo, người còn muốn chạy được sao? Để xem người có mọc cánh bay lên trời được không?

Nói xong phi thân chạy theo.

Cũng lúc đó, có hai nhân ảnh khác lao tới, đó là hai tên Đinh Đường, Đinh Hạo, người đã giúp Quách Thái Linh lên lầu.

Hai tên này vốn phụ trách an ninh khu Tự Nghĩa đường phát hiện có gian tể lập tức chạy tới.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư thấy hai tên võ sĩ liền nổi giận quát :

– Đồ vô dụng. Các người làm gì mà để địch nhân lọt được vào đây? Mau đi bắt nữ tặc kia cho ta.

Hắn còn dặn thêm một câu :

– Nhớ phải bắt sống đấy.

Đinh gia huynh đệ cúi mình dạ một tiếng rồi bỏ tới Quách Thái Linh.

Nàng bình tâm xuất kiếm đối địch.

Bên này Khấu Anh Kiệt và Phong Lôi Thủ Tàn Ngư cũng đã động thủ.

Trên lầu lập tức hình thành hai trận kịch đấu.

Khấu Anh Kiệt muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến nên hạ thủ không chút lưu tình.

Tàn Ngư thi triển thân pháp Thất bộ truy hồn tiến thoái linh diệu, công thủ đúng pháp, quả không hổ danh Phong Lôi Thủ.

Nhưng qua mấy chiêu không thắng được địch nhân, Tàn Ngư nổi giận rút ra đôi Khoa Hổ Lam tấn công mãnh liệt.

Thứ binh khí quái dị này đã từng làm Quách Thái Linh một phen khốn đốn, với mười hai lưỡi sắc xé gió rít lên vù vù nghe thật kinh nhân.

Hắn vừa đánh vừa gào lên :

– Tiểu tử nộ mạng.

Lời chưa dứt đã xuất chiêu Song phong quán nhĩ đánh sang.

Khấu Anh Kiệt thấy đối phương dùng binh khí giống như đôi chùy, không dám trực diện tiếp chiêu.

Trước thế tấn công như bão táp, chàng dùng thân pháp ảo diệu tránh đi.

Phong Lôi Thủ Tàn Ngư đã xuất tuyệt học mà vẫn không thắng được đối phương chợt dừng tay nói :

– Tiểu tử. Hãy báo danh tính ra.

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tại hạ chỉ là thứ vô danh tiểu bối, nói ra các hạ cũng không biết đâu. Xin miễn việc này.

Phong Lôi Thủ cười hắc hắc nói :

– Người khách khí quá. Bây giờ ta nói tới một người xem người có biết không?

Khấu Anh Kiệt nhíu mày hỏi :

– Ai vậy?

– Chu Không Dục.

Khấu Anh Kiệt sững ra chốc lát mới gật đầu đáp :

– Chu đại hiệp là bậc kỳ nhân đời nay, tại hạ ngưỡng mộ từ lâu.

Tần Ngự nói :

– Chỉ sợ không phải mộ danh. Ta tin rằng các người là đồng bọn.

Khấu Anh Kiệt gật đầu thừa nhận :

– Các hạ đoán như vậy chẳng phải không có lý. Đúng là Chu hoàng huynh với tại hạ là đồng đạo giang hồ.

Phong Lôi Thủ Tần Ngự nghe vậy phát run nghĩ bụng :

– Chẳng lẽ tên đó cũng đã tiềm nhập vào quanh đây?

Nhưng lại tỏ ra can đảm nói :

– Rất tốt. Người đã thừa nhận các người là đồng bọn, sao người không chịu nhìn gương hán và vẫn đến Phong Lôi bảo này tìm chết?

Khấu Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

– Tại hạ không hiểu người nói gì?

Tần Ngự cả mừng thầm nghĩ :

– “Thì ra hán không biết Chu Không Dục đã tới đây như vậy có thể yên tâm là ở đây chỉ có tên tiểu tử này và nha đầu kia. Mình chỉ lo hảo huyền”.

Nghĩ thế vững bụng thêm nhiều, hừ một tiếng nói :

– Tên họ Chu cậy võ công cái thể một mình xông vào Phong Lôi bảo, động thủ với Tổng lệnh chủ cuối cùng hán bị trọng thương chạy đi, người không biết sao?

Khấu Anh Kiệt tức giận quát lên :

– Thiết Hải Đường thì có bao nhiêu bản lĩnh mà đã thương được Chu hoàng huynh? Người chỉ nói láo. Xem kiếm.

Lời chưa dứt kiếm đã lóe lên.

Trong cơn cuồng nộ, Khấu Anh Kiệt phát kiếm như vũ bão, khí thế thật kinh nhân.

Phong Lôi Thủ Tần Ngự không ngờ đối phương lợi hại đến thế, kinh hãi lùi lại tránh kiếm, đồng thời vung đôi Khoa Hồ Lam lên đỡ.

Nhưng một khi đã mất tiên cơ, trước một đối thủ như Khấu Anh Kiệt, muốn giành lại không phải dễ dàng.

Qua ba bốn chiêu, chàng thét to một tiếng bảo kiếm điểm ra ba vết hàn quang điểm tới ba yếu huyệt trước ngực đối thủ.

Phong Lôi Thủ Tần Ngự bị trúng kiếm lao đảo lùi lại, mở to mắt kinh hoàng nhìn đối thủ.

Hán không sao ngờ được rằng Phong Lôi Thủ danh chấn giang hồ mấy chục năm rất hiếm gặp đối thủ, giờ lại bị thương bởi một thiếu niên chưa từng biết mặt, chừng như không có danh tiếng gì.

Hán ném đôi Khoa Hồ Lam nay đã trở thành vô dụng đưa tay bịt vết thương trên ngực, run giọng hỏi :

– Rốt cuộc người là ai?

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Đúng. Bây giờ thì ta nên nói cho người biết mình là ai.

Nói xong cúi tấm mặt nạ ra, để lộ bản lai diện mục.

Nhưng Phong Lôi Thủ Tần Ngự chưa gặp chàng bao giờ, ngờ ngác hỏi :

– Ta chưa từng gặp người. Nói đi, người là ai?

– Khấu Anh Kiệt.

Đôi mắt Tần Ngư càng mở to hơn, miệng kêu lên thảng thốt :

– Khấu Anh Kiệt.

Chàng gật đầu đáp :

– Không sai. Bây giờ thì người đã có thể yên tâm mà nhắm mắt.

Tên Đường chủ chợt nghiêng răng nói :

– Tên họ Khấu. Người sẽ không sống được lâu nữa đâu. Phong Lôi bảo này...

không để người thoát... Tổng lệnh chủ... sẽ trả thù cho ta.

Nói xong phun ra một vùi máu rồi đổ người xuống.

Khấu Anh Kiệt lại đeo tấm mặt nạ vào băng mình đi.

Lúc đó cuộc chiến giữa Quách Thái Linh với Đình gia huynh đệ vẫn đang rất quyết liệt.

Giả như nàng để nguyên mặt mũi thì có thể cuộc chiến sẽ dễ dàng hơn.

Đình Đường và Đình Hạo là đệ tử chân truyền của Thiết Hải Đường, lại quen liên thủ đối địch, phối hợp rất nhịp nhàng ăn ý nên Quách Thái Linh không thể thắng được chúng một cách dễ dàng.

Ba người đang đấu kịch liệt thì Khấu Anh Kiệt tham gia vào cuộc.

Chỉ với một mình Quách Thái Linh mà Đình gia huynh đệ không chiếm được thượng phong thì có thêm Khấu Anh Kiệt chúng địch sao nổi?

Chỉ một chiêu, Đình Đường đã trúng kiếm vào cổ họng gục xuống chết không kêu được tiếng nào.

Đình Hạo còn đang hoang mang thì bị Quách Thái Linh đánh một chưởng bay xa mấy trượng tới tận góc viện.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Đi thôi.

Hai người chạy theo hành lang rồi xa Tụ Nghĩa đường.

Cuộc chiến đã làm kinh động đến những người đang dự yến tiệc trong Tụ Nghĩa đường.

Không muốn ảnh hưởng đến cuộc vui của khách nhân, Thiết Hải Đường chỉ sai ba tên Đường chủ còn lại và Tổng quản sự Long Hồ Đình Hồ Dịch Lang huy động nhân thủ truy bắt gian tế, còn mình vẫn tiếp tục chiêu đãi quý khách.

Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh vừa đáp xuống đất, chưa chạy được bao xa thì gặp ngay một toán võ sĩ chờ sẵn.

Người chỉ huy bọn này là Kiên đường Đường chủ Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình.

Khấu Anh Kiệt nói nhanh với Quách Thái Linh :

– Linh muội. Giao chiến ở đây sẽ bất lợi, muội hãy cố tránh xa bọn này càng xa càng tốt, chỉ cần thoát ra khỏi bảo là được, cứ chạy về hướng tây, ta sẽ đi sau chặn hậu, hẹn gặp ở ngoài tường bảo phía tây.

Quách Thái Linh gật đầu, vòng sang bên phải thì triển công phóng như bay hướng sang dãy lầu phía tây viện.

Khấu Anh Kiệt liền bám theo.

Tiêu Tương Hiệp Ân Ân Dương Bất Bình quát vang :

– Gian tế chạy đâu?

Dứt lời băng mình đuổi theo.

Khấu Anh Kiệt chạy chậm lại cốt để cho Quách Thái Linh đi thoát.

Thấy nàng khuất sau một khu vườn, chàng liền chạy chéo sang tả được mấy trượng thì dừng lại.

Âu Dương Bất Bình cùng bảy tám tên võ sĩ cùng xông tới, lập tức hình thành thế bao vây.

Tên Đường chủ quát lên :

– Cuồng đồ nơi nào dám to gan thâm nhập vào bảo? Bất lấy hấn.

Bốn tên võ sĩ vung đao xông vào.

Khấu Anh Kiệt vẫn đứng vận công bất động, chờ cho bốn thanh đao chém xuống mới phát tay.

Một cổ kinh lực rất mạnh phát ra cuốn cả bốn tên võ sĩ lên cao mấy trượng giống như những chiếc lá khô trong cơn bão.

Tiếng rú thảm khốc nổi lên.

Hai tên đập vào bức tường gục xuống chết ngay, còn hai tên khác rơi xuống bị chấn thương không nhẹ, hồi lâu mới bò lên nổi.

Bọn võ sĩ thấy vậy đều kinh hồn bạt vía đứng ngẩn ra.

Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình cũng phải kinh tâm, nhảy ba bước đến trước mặt Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Tiểu tử. Thân thủ người thật phi phàm, chẳng trách nào to gan dám thâm nhập vào Phong Lô bảo. Mau báo tính danh ra.

Khấu Anh Kiệt không muốn tranh chấp mất thời gian, liền vung kiếm lên quát :

– Không nhiều lời. Xem kiếm.

Lời vừa dứt, bảo kiếm đã lóe lên, uy hiếp toàn bộ những yếu huyệt trước ngực đối phương.

Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình thấy vậy thất kinh, không dám đưa Kim chiết phiến đỡ phải lùi lại.

Khấu Anh Kiệt sợ Quách Thái Linh gặp bất trắc, quyết tâm uy hiếp địch để hiệp trợ cho nàng.

Không chờ đối phương đứng trầm ổn, chàng lại lao vào bảo kiếm lại xuất chiêu.

Tiêu Tương Hiệp Ân Âu Dương Bất Bình hốt hoảng lẫn đi mấy vòng nhưng vẫn không tránh được bị trúng liền hai kiếm.

Chợt thấy từ hướng Tự Nghĩa đường nhân ảnh thấp thoáng, Khấu Anh Kiệt không quan tâm Âu Dương Bất Bình còn sống hay đã chết, quay người lao vút đi.

Phong Lô bảo lập tức náo loạn, khắp nơi vang lên tiếng chân chạy rầm rập, hàng trăm ngọn Không Minh đăng nhất loạt thấp sáng trưng.

Chạy hết dãy hành lang, Khấu Anh Kiệt lại rẽ sang phải vượt qua một tòa biệt lâu đã thấy tường viện phía tây hiện ra trước mặt.

Ngay dưới chân tường viện, Quách Thái Linh đang bị bảy tám tên võ sĩ vây đánh, tình thế xem ra khá nguy ngập.

Khấu Anh Kiệt lao vội tới gần.

Xung quanh đấu trường có tới bốn năm tên võ sĩ từ thương nằm ngổn ngang, binh khí rơi tứ tung.

Khấu Anh Kiệt thét lên một tiếng xuất kiếm lao vào, chỉ một chiêu đã đâm chết một tên, bảo kiếm biến chiêu nhằm vào tên thứ hai...

Giống như một con hổ dữ lao vào giữa đàn dê, Khấu Anh Kiệt vung kiếm đến đâu, địch nhân giạt ra tới đó.

Chỉ chớp mắt đã có bốn tên trúng thương, bọn còn lại hoảng hốt chạy lui.

Khấu Anh Kiệt nhìn Quách Thái Linh nói :

– Đi thôi.

Hai người tung mình nhảy qua tường viện.

Trước mặt là một khu rừng tùng, hai người không chút do dự lao về phía đó.

Phía sau là Phong Lô bảo đèn đuốc sáng trưng, tiếng chân chạy rầm rập đuổi theo.

Những người đầu tiên đã ủa ra khỏi bảo môn phía tây, có một số vượt qua tường viện nơi Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh vừa nhảy ra.

Nhưng hai người đã lọt vào rừng.

Trong rừng tùng phủ dày một lớp lá mục, bước lên lún cả bàn chân.

Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh thi triển khinh công thẳng thừa xuyên qua rừng, cứ theo đường cũ mà đi.

Khấu Anh Kiệt nghĩ đến cục thế sâu xa một khi không cảm chắc chiến thắng thì phải tìm cơ hội khác.

Trong rừng tùng không phải là nơi có thể trú thân an toàn, vì thế hai người vượt qua tiếp tục hành trình.

Đột nhiên bốn ngọn Không Minh đăng từ cành cây cao chùng một trượng chiếu thẳng về phía hai người, sau đó thấy một nhân ảnh từ trên cây nhảy xuống, lao tới Khấu Anh Kiệt đang đi phía trước.

Đương nhiên đã tới đây, chàng chẳng coi đối phương vào đâu, lập tức đánh ra một chưởng.

Người này cũng giống như hai tên hồng y sát thủ trước đây, bị chưởng lực bắn cao lên trời, rơi xuống chết ngay.

Hai người tiếp tục nhắm thẳng hướng tây lướt đi.

Được chừng nửa dặm, Quách Thái Linh chợt dừng lại nói :

– Sư huynh. Sao hôm trước tên Oải Thái Tuế nói rằng khu rừng này có tới ba bốn mươi trạm canh cả bí mật lẫn công khai, sao bây giờ chúng ta chạy cả buổi mà chỉ gặp có một tên?

Khấu Anh Kiệt chưa kịp trả lời thì chợt từ phía trước có hai ngọn Không Minh đăng tập trung chiếu tới và tiếng hô :

– Dừng lại.

Đồng thời hai nhân ảnh lao tới gần.

Không chờ đối phương kịp trấn tĩnh, Khấu Anh Kiệt lập tức tấn công.

Chỉ sau một chiêu, hai tên võ sĩ rú lên thảm thiết, người bị đánh bật lại trúng ngay vào hai ngọn Không Minh đăng làm tắt ngấm.

Khấu Anh Kiệt kéo Quách Thái Linh tiếp tục tiến lên.

Nhưng mới chạy được mấy bước, đột nhiên từ phía sau phát ra tiếng vỗ cánh phành phạch.

Quách Thái Linh kinh hãi quay lại bỗng thấy một con chim đen ngòm từ trên không bỏ xuống tấn công.

Nàng liền nghĩ ngay tới con quạ Thiết Dực Hòa Nha của nữ quái Hộ Cửu U thì nó đã lao thẳng tới vườn chiếc mỏ lớn đen sì nhọn hoắt mổ vào mắt.

Quách Thái Linh vội cúi mình chồm tới trước tránh cú bổ nguy hiểm này.

Nhưng con quạ tỏ ra rất linh hoạt, giương cánh đập vào vai nàng.

Chỉ nghe bịch một tiếng, Quách Thái Linh cảm thấy vai đau nhói.

Con quạ bay vút lên, chao một vòng trên không chực bỏ xuống lần nữa.

Ngay một chiêu đầu đã bị thiệt thòi, Quách Thái Linh nghiêng răng cắn hận rút kiếm ra, chỉ muốn băm vằm con quạ xấu xí kia làm trăm mảnh.

Khấu Anh Kiệt nghe động liền quay lại.

Con quạ được huấn luyện rất tốt, từng đối phó với hàng trăm người, với đôi cánh đầy uy lực xuất thủ lần đầu đã thu được thành công.

Lần này tập kích bất ngờ mà chưa thu được kết quả, nó nổi hung tính, kêu lên đầy tức giận.

Từ trên không nó chao một vòng rồi cụp cánh lại, quạ quạ hai tiếng nhằm Khấu Anh Kiệt bỏ xuống.

Sợ chàng chịu thiệt thòi giống như mình, Quách Thái Linh vội kêu lên :

– Cẩn thận.

Nhưng Khấu Anh Kiệt đã biết con vật lợi hại nên không dám khinh suất, chờ nó bay xuống gần sát người mới thi triển một thức trong Kim Lý Hành Ba

Đồ tránh đi, đồng thời vận Phiên Thiên chưởng đánh vào thân nó.

Con quạ bị chưởng lực ngàn cân đánh trúng, lông đổ ra từng chùm kêu lên đau đớn, đổi hướng bay tít lên cao, nhưng chỉ được bốn năm trượng thì lặng đi, đập cánh lại rơi thẳng xuống rừng.

Vừa lúc ấy chợt vang lên tiếng thét chói tai, rồi một nhân ảnh lao bỏ tới, đồng thời một chùm sáng bạc lóng lánh bắn ra chụp lấy hai người.

Người vừa dùng ám khí tập kích không phải ai khác, chính là Hộ Cửu U chủ nhân của con quạ vừa bị giết chết.

Khấu Anh Kiệt phản kích lại bằng một nắm Kim tiền tiêu.

Muôn vàn tia lửa phát ra chói sáng cùng tiếng kim khí bắn vào nhau rít lên nhức cả tai, sau đó từng đôi ám khí rơi cả xuống đất.

Vì số kim tiền tiêu nhiều hơn nên sau khi đánh rơi tất cả những viên ngân hoàn còn dư lại mấy mũi kim tiền bắn tới Hộ Cửu U.

Ma nữ không ngờ thủ pháp dùng ám khí thành danh của mình lại bị tiểu tử kia làm vô hiệu hóa, thét lên một tiếng, phát mạnh tay áo chấn rơi mấy mũi kim tiền bắn sang mình.

Đột nhiên mục trông thấy xác con quạ yêu quý của mình nằm sóng soài trên đất liền cúi xuống nhặt lên.

Thực ra nó vẫn chưa chết mà còn thoi thóp, chờ khi chủ nhân nhặt tới mới kêu lên mấy tiếng rồi mới ngoẹo cổ lại, chân duỗi ra tắt thở.

Hộ Cửu U thấy vậy run lên, mặt trắng bệch như sáp, vẻ mặt hiện lên nỗi thống khổ còn hơn đứa con rút ruột của mình bị giết nước mắt trào ra.

Một lúc sau, mục nghiêng răng phóng tia mắt đầy thì hận nhìn Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh thét lên lạc cả giọng :

– Tên nào... hạ độc thủ?

Ngay lần đầu trông thấy nữ ma đầu này trong Tụ Nghĩa đường, Khấu Anh Kiệt đã nhận ra không dễ đối phó.

Với hạng ma đầu vừa nguy hiểm vừa xảo quyệt này, một mình chống lại với số đông sẽ rất dễ bị ám toán.

Nay mục đã đơn thân độc mã tìm đến đây, cần phải nhân cơ hội này trừ đi để tránh khỏi phiền phức sau này.

Lúc đó chàng đã ân hận là trước đây đã không giết Hắc Ứng Quỷ Kiến Sâu Biên Uy, lưu lại một mối họa, bây giờ quyết tâm không phạm sai lầm lần nữa đối với Hộ Cửu U, bót được tên nào hay tên đó.

Nghĩ thế mặt chàng hiện sát cơ xẵng giọng nói :

– Bà đến vừa đúng lúc. Thì ra con vật gớm ghiếc đó được bà nuôi dưỡng và huấn luyện. Đừng nói loại ác điều đó đáng giết mà luôn cả hạng ma đầu như bà cũng đáng phải trừng trị từ lâu.

Chàng vừa nói dứt câu thì Hộ Cửu U đã lướt tới ngay trước mặt.

Chỉ nghe tiếng xương cốt kêu lên răng rắc, sau đó mục gằm lên, song trào Chop tới hai vai chàng.

Cùng với cú trào, một luồng khí âm hàn tỏa ra lạnh ngắt.

Khấu Anh Kiệt chùng người thấp xuống lại thì triển một thức trong Ngự long bách biến trượt sang bên.

Cùng lúc đó, kiếm đã tuốt trần, vung lên...

Tiếng kiếm khí phát ra như long gầm hổ rống.

Hộ Cửu U đã biết đôi nam nữ thiếu niên này không phải hạng tầm thường, nhưng dù mục ta có nằm mộng cũng không ngờ đối phương có thân thủ lợi hại dường ấy, đáng là địch thủ của mình.

Trong lòng kinh hãi, mục tung người nhảy xa ba trượng tránh kiếm, đồng thời lấy từ thắt lưng ra một sợi dây thừng.

Đây chính là binh khí thành danh của Hộ Cửu U gọi là Hồng Tuyền Kim Trảo, có tới hàng trăm anh hùng hào kiệt đã bỏ mạng bởi binh khí này.

Hồng Tuyền Kim Trảo dài một trượng bảy thước, màu hồng tím, lam, bằng gân hổ luyện thành, không những không sợ dao kiếm mà còn có tính đàn hồi rất mạnh, hai đầu gắn với một đôi trảo là thứ thép tinh chế rất sắc.

Hai tay cầm đoạn giữa sợi dây, vung vẩy đôi trảo đen sì thị uy, Hộ Cửu U hừ một tiếng chậm rãi tiến vào.

Khấu Anh Kiệt đứng đình lập như một gốc tùng, toàn thân bất động, bảo kiếm hoành ngang ngực đứng đợi.

Hộ Cửu U chưa vội xuất thủ.

Hai đối thủ đứng cách nhau chừng một trượng găm găm nhìn nhau. Dưới chân họ là lớp lá mục dày cả thước.

Hộ Cửu U cười khùng khục hỏi :

– Tiểu tử. Người có nhất thân võ công khá đấy. Người tên là gì?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Không cần hỏi nhiều. Trước mắt ta và người chỉ một chiêu là phân sinh tử, hỏi làm gì vô ích.

Hộ Cửu U hừ một tiếng, Hồng Tuyền Kim Trảo trong tay bắt đầu quay vòng mỗi lúc một nhanh, đôi trảo xé gió nghe vù vù khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Cuối cùng sợi dây biến thành một tấm mộc lớn che kín toàn thân Hộ Cửu U không thấy mụ ta đâu nữa.

Khấu Anh Kiệt vẫn đứng vững như bàn thạch, không di chuyển lấy một phân, tập trung tinh lực vào đôi mắt nhìn về phía trước.

Tiếng đôi trảo xé gió rít lên thật khốc liệt nhưng chàng vẫn rất bình thản, không hề dao động tơ hào.

Một người trấn tĩnh được như vậy ắt có lòng tự tin.

Đột nhiên vòng quay Hồng Tuyền Kim Trảo đổi hướng, Hộ Cửu U lao tới rất nhanh, đôi trảo quay nhanh như gió rít xé ngang giữa người Khấu Anh Kiệt.

Cũng lúc ấy, chàng lách mình sang trái rồi lại lao sang phải thành hình chữ chi phàm tốc công sang sườn địch.

Hai đối thủ, dường như có ước định với nhau, xuất thủ đồng thời, hết sức nhịp nhàng và thần tốc.

Là cao thủ hiếm thế, Hộ Cửu U đã tính toán chuẩn xác tốc độ, cự ly, phương hướng vừa tấn công có hiệu quả nhất, vừa không để lộ chút sơ hở nào cho đối phương có thể lợi dụng mà phản kích.

Nhưng mụ đã tính sai.

Chưa bao giờ mụ ta trông thấy thứ thân pháp nào như vậy.

Chỉ thấy Khấu Anh Kiệt giống như một con cá lớn, trượt ra khỏi vòng quay của đôi trảo rồi chuyển hướng lướt vào rất nhanh, bảo kiếm vạch một đường sáng chói.

Chỉ một chiêu thôi.

Tất cả biến cố đó diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Tiếng rú thảm phát ra từ miệng Hộ Cửu U được nửa chừng thì tắt hẳn, cùng lúc đó sợ Hồng Tuyền Kim Trảo rời tay mụ bay vút lên trời, vẫn còn tạo thành một vòng quay tí làm cành lá đứt tung bay toả tã.

Hồng Tuyền Kim Trảo uy lực thật kinh nhân, nhưng từ nay không bao giờ sát thương được ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ân đền oán trả

Một vòi máu phun ra từ cổ họng Hộ Cửu U.

Mắt mụ ta vẫn chưa nhắm lại, trừng trừng nhìn Khấu Anh Kiệt đầy oán hận như mụ ta vẫn còn sống.

Cuối cùng thi thể mụ từ từ đổ xuống.

Khu rừng trở lại yên tĩnh.

Khấu Anh Kiệt chậm rãi tra kiếm vào bao.

Quách Thái Linh vẫn còn đứng ngây ra chưa trấn tĩnh lại được, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Nàng chưa tin ngay được nữ ma đầu đáng sợ đó đã chết.

Một lúc sau nàng thở hắt ra một hơi, gật đầu nói :

– Hôm nay muội quả thật được khai nhãn giới, và mới tin rằng lời truyền ngôn trong giang hồ là thật.

Khấu Anh Kiệt bước đến gần nàng ngạc nhiên hỏi :

– Truyền ngôn thế nào?

– Truyền ngôn về pho Kim Lý Hành Ba Đồ.

Khấu Anh Kiệt gật đầu nói :

– Không sai. Đó là điều có thật.

Chàng nói xong gỡ lớp hóa trang trên mặt vứt đi.

Quách Thái Linh ngơ ngác hỏi :

– Huynh... sao thế?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Muội cũng gỡ bỏ hóa trang đi. Thiết Hải Đường đang chờ chúng ta.

Quách Thái Linh kinh ngạc hỏi :

– Huynh nói rằng Thiết Hải Đường chờ chúng ta... ngay bây giờ hay sao?

Vừa hỏi nàng vừa gỡ vật hóa trang trên mặt bỏ đi.

Khấu Anh Kiệt nói :

– Ta chưa phát hiện ra hấn nhưng tin chắc là như thế.

Chàng cười nói thêm :

– Thế càng tốt. Điều gì cần đến thì tất phải đến, sớm hay muộn gì cũng như nhau cả thôi.

Quách Thái Linh nghi hoặc nhìn quanh hỏi :

– Thật vậy ư? Sao muội không thấy gì cả?

Khấu Anh Kiệt nói :

– Ta cũng chỉ suy đoán vậy thôi.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh một cách đáng sợ, đến nỗi có cảm giác như nguy cơ đang bao trùm và có thể ập tới bất cứ lúc nào.

Đột nhiên vang lên tiếng tiêu.

Đó chính là sự khởi đầu.

Nhưng có một điều kỳ quái là ngoài tiếng tiêu ra, không còn bất cứ một âm thanh gì khác cả.

Bất giác Quách Thái Linh bước lại gần Khấu Anh Kiệt.

Chàng ngước mắt nhìn trời.

Trên đầu họ là một khoảng trống rộng, sáng ngời ánh trăng.

Quách Thái Linh nhẹ giọng hỏi :

– Huynh sao thế?

Trong lòng Khấu Anh Kiệt tràn ngập tình thương yêu.

Chàng dịu dàng nói :

– Thái Linh. Muội có muốn ngay đêm nay chúng ta sẽ kết thúc tất cả mọi ân oán không?

Quách Thái Linh gật đầu đáp :

– Vâng.

Chợt nhìn đắm đắm vào mặt chàng hỏi :

– Huynh thấy có gì không thỏa đáng hay sao?

– Không. Ta chỉ lo cho nàng thôi. Thái Linh. Muội có tự tin không?

Quách Thái Linh cười gượng đáp :

– Huynh bây giờ mới hỏi câu đó không muộn quá hay sao?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu đáp :

– Chưa muộn đâu. Nếu lúc này chúng ta muốn thoát khỏi vòng vây thì ta dám tin chắc rằng chúng không ngăn cản được.

Quách Thái Linh chợt thấy hào khí nổi lên lắc đầu nói :

– Chúng ta sẽ không làm thế. Muội là nhi tử của Quách Bạch Vân, huynh là đệ tử chân truyền của lão nhân gia, chúng ta sẽ không chạy.

– Vậy là muội quyết tâm chiến đấu?

Quách Thái Linh trầm giọng nói :

– Muội biết huynh lo lắng vì thế lực của địch rất lớn trong cuộc chiến này thắng bại thế nào còn chưa đoán được, và huynh chỉ lo cho muội thôi. Nhưng hãy yên tâm, muội sẽ không..

Nàng nói tới đó chợt ngừng lại cầm lấy tay chàng thiết tha nói thêm :

– Chúng ta không còn cách lựa chọn nào khác. Nếu phải chết, chúng ta cũng sẽ được chết bên nhau.

Khấu Anh Kiệt ôm lấy đôi vai nàng nói :

– Muội đừng bi quan. Nhất định có một bên phải chết nhưng người chết chưa hẳn là chúng ta đâu.

Chàng chưa kịp dứt câu thì chợt vang lên một chuỗi cười lạnh lẽo, tiếp đó là giọng nói thâm trầm vang lên :

– Ta đoán chính là các người, quả không sai. Khấu Anh Kiệt. Như thế mới gọi là Thiên đường có cửa không vào, địa ngục không đường lại đến. Để xem các người có mọc cánh mà bay lên trời được không?

Hai người nhận ra thanh âm của Thiết Hải Đường. Tuy đã xác định từ trước nhưng vẫn cảm thấy có phần kinh hãi.

Quách Thái Linh đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy ai cả.

Khấu Anh Kiệt không nhìn cũng biết đối phương đứng ngoài rừng, thi triển công phu Thiên lý truyền âm dùng âm ba phát tán vào rừng.

Chỉ riêng công phu này cũng đủ ngao thị võ lâm rồi.

Chàng định dùng công phu đó đáp trả thì chợt nghe một thanh âm khác, thô thiển hơn vang tới :

– Tên họ Khấu. Ngươi dám hạ độc thủ giết... lão phu không bằm vằm ngươi làm trăm mảnh thì không làm người.

Chẳng khó gì mà không đoán ra người vừa nói là nhân vật quái kiệt trong hắc đạo, tên tướng cướp ở Đông Hải, Hắc Bào Khách Biên Chấn.

Đột nhiên một luồng sáng chói chang chiếu tới hai người.

Khấu Anh Kiệt liền vận tinh lực nhìn bao quát chung quanh, còn Quách Thái Linh nội lực kém hơn, lâu đứng trong bóng tối không thích ứng ngay được vội lùi ra sau lưng vị sư huynh để trấn định lại.

Khấu Anh Kiệt hạ thấp giọng nói :

– Muội đừng lo. Cứ làm theo lời ta, mọi việc rồi sẽ êm đẹp thôi.

Nói xong cười to một tràng dùng thuật Thiên lý truyền âm nói vọng ra ngoài rừng :

– Thiết Hải Đường, Khấu mỗ đã tới được Phong Lô bảo, đương nhiên không sợ chút trận thức ấu trĩ của người đầu. Đừng tưởng các ngươi người đông thế mạnh là hơn. Sau này ai chết bởi tay ai còn chưa biết được. Nếu người tự cho mình là đáng anh hùng thì hãy ra đây cùng ta tranh thắng phụ một phen.

Tới đó chàng dùng công phu Truyền âm nhập mật bảo Quách Thái Linh :

– Lát nữa chúng đến, muội đừng xuất thủ vội. Trước hết cứ nhận cho rõ trận thức rồi sẽ tìm cách phá.

Quách Thái Linh đáp :

– Biết rồi. Huynh đừng xem muội như là một đứa trẻ.

Khấu Anh Kiệt biết tính nàng ương bướng nên không tranh biện nữa, nhưng trong lòng thầm lo cho nàng.

Cả Khấu Anh Kiệt lẫn Quách Thái Linh đều rất giỏi về trận thức, chỉ một lúc đã thích ứng với ánh sáng, nhờ nó mà dần dần ra khỏi khu rừng.

Chẳng biết đối phương có kiêng kỵ điều gì hoặc có mưu đồ gì khác nên không xuất thủ.

Trên bãi cỏ rộng ở bia rừng, đã kê sẵn một hàng ghế.

Dưới ánh lửa sáng rực, từ xa cũng có thể nhận thấy ngồi trên ghế gồm Thiết Hải Đường, Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa, Mặc Vũ Nhạc Kỳ, Tổng quản Long Hồ Đình Hồ Dịch Lang cùng mấy vị khách Hắc Bảo Khách Biên Chấn, Hắc Ung Quý Kiến Sầu Biên Uy, Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng và hai tên đệ tử của lão là Giang Thiên Tả và Giang Thiên Hữu, cả thảy năm người.

Trong số sáu khách nhân có mặt trong Tụ Nghĩa đường, chỉ thiếu có một mình hoàng y phu nhân vừa bị Khấu Anh Kiệt giết chết.

Ngoài số đó ra còn rất đông những chức sắc trong Vũ Nội nhị thập tứ lệnh gồm Phó đường chủ, Lệnh chủ, Phó lệnh chủ và Đà chủ, chỉ ít cũng phải tới cả trăm tên, tên nào tên nấy đáng vẻ hùng hổ, tay cầm đèn đuốc và binh khí đứng sau hàng ghế.

Đao kiếm phát ra ánh hàn quang ọp ọp, sát khí đằng đằng, chỉ nhìn qua cũng đủ kinh tâm động phách.

Tất cả bao gồm bao người Miêu và hai tên cướp đến từ Đông Hải, đều nhìn hai sư huynh muội bằng ánh mắt thù địch.

Thông thường so với lực lượng chênh lệch một trời một vực thế này, khí thế đó làm cho đối phương chưa đánh đã thua, tình nguyện bó tay chịu trời.

Chỉ riêng với Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh là ngoại lệ.

Sự uy hiếp của hơn trăm con người không hề tác động gì đến họ, trái lại còn làm hai người tăng thêm ý chí phục thù, khiến họ tỏ thần uy giống như những thiên thần bất khả xâm phạm, thần uy đó làm cho một số trên trong lực lượng hùng hậu của đối phương khiếp sợ.

Khấu Anh Kiệt và Quách Thái Linh thần thái hiên ngang tiến đến cách hàng ghế ba trượng thì dừng lại.

Thiết Hải Đường ánh mắt đánh lại nhìn thiếu niên từ đầu đến chân, cơ hồ hẳn còn hơi ngỡ ngàng dù biết chắc người này là ai.

Cuối cùng hẳn cũng cất tiếng :

– Khấu Anh Kiệt. Đúng là người. Bồn tọa vốn biết người quả cảm, nhưng không ngờ to gan lớn mật đến thế.

Chàng bình thân đáp :

– Ta lại không cho rằng ra vào Phong Lô bảo cần phải có can đảm gì cho lắm.

Thiết Hải Đường hừ một tiếng nói :

– Câm miệng. Trước bồn tọa không được vô lễ. Chắc người còn chưa quên hai trăm trước, người là kẻ du hồn dưới chướng của bồn tọa. Bây giờ nếu ta giết người thì dễ như trở bàn tay. Người nhớ không?

– Đương nhiên ta không quên được.

– Nếu vậy thì sao bây giờ người định lấy oán trả ân?

Khấu Anh Kiệt chột quát lên :

– Lấy oán trả ân ư? Ân gì vậy? Thiết Hải Đường. Chẳng lẽ người cho rằng hai năm trước chưa kịp giết ta, đó là ân ư?

Bọn người của Vũ Nội nhị thập tứ lệnh nghe Khấu Anh Kiệt cứ đích danh Thiết Hải Đường mà gọi, tên nào cũng lộ vẻ căm tức.

Ngồi hơi lùi phái sau bên phải Thiết Hải Đường là Tổng quản sự Long Hồ Đình Hồ Dịch Lang đứng lên quát :

– Tiểu bối to gan. Ngươi sao dám gọi đích danh Tổng lệnh chủ?

Thiết Hải Đường ngăn hấn lại :

– Hồ Dịch Lang. Ngồi xuống đi. Không cần người chen vào việc này.

Long Hồ Đình Hồ Dịch Lang nghe nói thế vô cùng kinh ngạc, nhưng biết tính khí của Tổng tọa không dám nhiều lời, đành cúi mình dạ một tiếng ngồi lại như cũ, nhưng trong lòng thắc thỏm không yên.

Thiết Hải Đường lại nói :

– Khấu Anh Kiệt. Ta biết rõ mọi hành động của ngươi như trong lòng bàn tay.

Ngươi đủ khả năng đánh chết nhiều nhân vật cao cấp của bốn bang trong một vài chiêu, ngay cả hai vị Đường chủ và Biên phu nhân cũng không thoát khỏi độc thủ, đủ thấy công lực ngươi siêu phàm, là kình địch của bốn bang.

Hấn dừng lại một lát, lại tiếp :

– Nhưng ta cảnh báo với ngươi rằng hai năm qua công lực của bốn tọa cũng tăng tiến không ít. Nếu ngươi tự tin thắng được bốn tọa thì e rằng đánh giá mình quá cao đấy.

Khấu Anh Kiệt ôm kiếm đáp :

– Đa tạ đã cảnh báo. Tiềm thế ta cũng cho người biết rằng hai năm qua, ta cũng luôn nung nấu mối cừ hận của sư môn, cứ mỗi lần nghĩ đến ân sư bị người ám toán, quyết tâm phục thù của ta càng kiên nghị hơn, và ý chí càng mãnh liệt, điều đó giúp ta thành công nhanh chóng trong việc tập luyện võ công. Ta mong mỗi đến ngày giao chiến với ngươi và hôm nay chính là ngày đó. Bây giờ ta sẵn sàng hầu giáo, không còn gì để nói thêm nữa.

Nói xong lùi một bước, cầm kiếm đứng chờ.

Thiết Hải Đường cười nhạt nói :

– Bốn tọa đã tới đây, hiển nhiên sẽ không để người thất vọng.

Rồi quay sang Quách Thái Linh gật đầu nói :

– Quách cô nương chắc cũng cùng mục đích?

Quách Thái Linh cố nén lòng thù hận đáp :

– Không dám. Thiết tiền bối. Sau khi ngài dùng thủ đoạn ti tiện ám toán tiên phụ, giữa Quách Thiết hai nhà chỉ còn lại sự hận thù. Diệt nữ tuy võ học kém cỏi, nhưng thù cha là trọng, hôm nay cần gặp tiền bối đòi mạng.

Thiết Hải Đường cười nhạt nói :

– Ngày xưa ta với phụ thân ngươi giao tình không nhạt, sao người dám đối với ta vô lễ thế?

Quách Thái Linh đáp :

– Chỉ có loài lang sói mới dùng thủ đoạn ti tiện để sát hại bằng hữu, cướp đoạt tài sản của họ. Tiền bối xin đừng nói đến ân tình xưa nữa. Nếu hôm nay Quách Thái Linh không thể báo thù cho tiên phụ thì cũng đành chịu chết dưới kiếm của cừu nhân. Các hạ rút kiếm đi.

Dứt lời rút kiếm cầm tay tiến lên một bước.

Thiết Hải Đường xua tay nói :

– Không đâu. Với thân phận của ta há lại động thủ với một tiểu cô nương, lại còn là nhi nữ của cố nhân? Thái Linh. Ngươi chó vộ. Hãy để cho sư huynh người thay mình giải quyết ân oán trước đã.

Quách Thái Linh định nói thì Khấu Anh Kiệt đã cướp lời :

– Y nói không sai đâu. Sư muội hãy lùi lại đi, để ta thỉnh giao trước.

Quách Thái Linh hậm hực nhìn kẻ thù nhưng đành lùi lại.

Khấu Anh Kiệt bước lên cười nói :

– Tại hạ nghe nói Thiết lệnh chủ mới rồi luyện thành tuyệt công “Luyện khí” trong Hỏa Hải chân kinh, luyện thân thành bất tử. Được vinh hạnh động thủ với cừu nhân có võ công cái thế như vậy, tại hạ có chết cũng không ân hận.

Một tia giao hoạt lóe lên trong mắt tên Tổng lệnh chủ. Hắn chợt chỉ tay sang dãy ghế khách tọa nói :

– Khấu Anh Kiệt. Ngươi chó vôi. Việc giữa hai chúng ta lát nữa sẽ giải quyết sau. ở đây ta có mấy vị quý khách ta muốn giới thiệu với người.

Rồi không đợi đối phương trả lời, hắn quay sang giới thiệu hai huynh đệ ở Đông Hải là Hắc Bào Khách Biên Chấn và Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu Biên Uy.

Khấu Anh Kiệt ôm kiếm nhìn Hắc Ung Quỷ Kiến Sầu Biên Uy cười nói :

– Biên nhị tiên sinh. Qua mấy ngày không gặp, trông dáng vẻ tiên sinh không được khỏe như hôm tới Bạch Mã sơn trang..

Biên Uy đỏ bừng mặt nói :

– Khấu thiếu hiệp trí nhớ rất tốt, vẫn còn nhớ lão phu. Đêm ấy được thiếu hiệp hạ thủ lưu tình, Biên mỗ vẫn ghi nhớ trong lòng không dám quên, không ngờ hôm nay chúng ta lại đối diện ở Phong Lôi bảo.

Khấu Anh Kiệt buông gọn hai tiếng :

– Khéo nói.

Rồi quay sang Hắc Bào Khách Biên Chấn ôm kiếm nói :

– Vị này chắc là nhất đại võ lâm quái kiệt danh chấn Thiên Nam Hắc Bào Khách Biên Chấn lão tiền bối. Xin thứ lỗi cho Khấu Anh Kiệt đã thất kính.

– Khéo nói.

Lão đáp lại trong hàm răng đen sì nghiền chặt, âm thanh nghe rin rít như loài rắn, nghe phát rùng mình.

Xong hai tiếng đó, lão rít lên to hơn :

– Tiểu tử họ Khấu. Chúng ta tuy chưa từng gặp nhau, nhưng lão nhị đã có lần động thủ với người nên lão phu biết rõ người. Đặc biệt tối nay, thê tử của ta không biết tự lượng sức nên thăm từ dưới tay người. Quả là anh hùng xuất từ thiếu niên...

Lão dừng lại một lúc rồi tiếp :

– Lão phu lâu ngày ở Đông Hải nên đã quên mất quy củ ở Trung Nguyên, tuy vậy vẫn còn nhớ đến hai chữ ân cừ. Tiểu tử người giết mất thê tử của ta, đã thương lão đệ ta, vì thế ta cần phải báo thù. Không phải nói nhiều, lão phu nhường người đề ra phương thức, lão phu sẵn sàng bồi tiếp người.

Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Biên lão tiền bối đã sai bảo như thế, vãn bối đâu dám không tuân? Nhưng phân ngôi chủ khách thì xin tiền bối hãy cho phép Khấu Anh Kiệt tiếp chủ nhân trước, sau đó lại hầu giáo Biên tiền bối cũng chưa muộn.

Hắc Bào Khách Biên Chấn lắc đầu nói :

– Không. Như thế thì muộn mất.

Y lão cho rằng sau khi đấu với Thiết Hải Đường nhất định Khấu Anh Kiệt bị thua không còn đến lượt mình nữa.

Lão còn chưa nói xong thì Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng ngồi bên cạnh bỗng quát lên :

– Biên lão đầu. Việc này còn lâu mới đến lượt người.

Biên Chấn hỏi :

– Chẳng lẽ người còn có ân oán gì với hắn?

Lê Thiết Hoàng không đáp, hùng hổ nói :

– Việc gì cũng nên có trước có sau. Lão phu đến sớm hơn người hai ngày, mặt khác tiểu tử đó đã thương hai tên đồ đệ của ta trước. Vì thế theo lý hắn phải tiếp lão phu trước. Chờ tới khi lão phu không địch nổi mới đến lượt người. Như vậy được chưa?

Dứt lời hùng hổ đứng lên, chiếu ánh mắt sáng rực như thú dữ nhìn sang Khấu Anh Kiệt hỏi :

– Tiểu tử. Người biết lão phu chứ?

Khấu Anh Kiệt thản nhiên đáp :

– Tại hạ đoán rằng tôn giá là vị Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng đến từ Miêu Cương.

Lê Thiết Hoàng gật đầu :

– Không sai.

Lão chỉ tay vào hai tên đệ tử Giang Thiên Tả và Giang Thiên Hữu đứng sau lưng mình nói :

– Ta hỏi người đồ đệ của ta có oán cừu gì với người mà dám dă thương chúng? Tồi nay đã gặp người ở đây, lão phu sẽ bắt người trả giá.

Khấu Anh Kiệt đành giọng :

– Lê Lão đầu nghe đây. Hai tên đệ tử của người đến bồn trảng hành hung tác ác, làm nhiều điều bạo ngược. Khấu mỗ đã hạ thủ lưu tình với chúng, thế mà còn đem lòng oán trách, thật không biết xấu tốt gì. Hôm nay gặp người Khấu mỗ mới biết sư nào đồ nấy. Chi dù người bỏ qua cho ta, ta cũng không bỏ qua người đâu.

Nhưng như người vừa nói, việc gì cũng có trước có sau. Các hạ mới đến hai ngày nhưng Thiết Hải Đường đã ở đây tàn hại vô lâm nhiều năm. Vì thế Khấu mỗ tiếp y trước rồi sẽ đến phiên các hạ.

Lê Thiết Hoàng quát lên :

– Không được.

Lúc ấy Thiết Hải Đường mới lên tiếng :

– Lê lão ca hãy bình tĩnh lại đi. Để Thiết mỗ tiếp tên cuồng đồ này trước, nếu không thắng được thì lão ca xuất thủ cũng chưa muộn, được không?

Lê Thiết Hoàng nghe nói vậy đành ngồi xuống, nhưng vẻ mặt không được thoải mái, chỉ vì nể chủ nhân nên không phát tác.

Thiết Hải Đường chậm rãi rồi ghé đứng lên định bước ra nhưng bị một người chạy tới ngăn lại nói :

– Tổng tọa hãy khoan xuất thủ. Trước hết hãy để ty chức đối phó với hắn.

Người vừa nói là Đường chủ đầu tọa của Vũ Nội nhị thập tứ lệnh Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa.

Trong số các thuộc hạ thì Thiết Hải Đường coi trọng và tin tưởng vị Thiên đường Đường chủ này nhất, biết rõ rằng võ công của lão chỉ kém mình đôi chút, lúc này để Yến Tam Đa xuất thủ là hợp lý nhất.

Nghĩ thế hắn gật đầu ngồi xuống, còn dặn thêm một câu :

– Yến đường chủ đừng coi thường hắn, khi động thủ không cần phải lưu tình.

Yến Tam Đa chấp tay nói :

– Ti chức tuân lệnh.

Dứt lời lướt người ra đứng đối diện với Khấu Anh Kiệt.

Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa xuất thân từ Tinh vũ môn ở Hà bắc, võ công đã tới mức xuất thần nhập hóa, chẳng kém Thiết Hải Đường bao nhiêu, đặc biệt khi đối địch rất trầm tĩnh, đầy kinh nghiệm.

Nhập trường xong, lão liền đề khí đan điền bức ra khắp cơ thể sẵn sàng ứng chiến.

Hai đối thủ chưa có hành động gì, đưa mắt nhìn nhau thăm dò.

Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa không cần Tổng lệnh chủ nhắc nhở cũng biết đối phương lợi hại thế này, không hề có ý khinh thị.

Lão đề khí hộ thân xong ôm quyền nói :

– Khấu Anh Kiệt. Lão phu là Yến Tam Đa, một trong Tứ đại đường chủ của Vũ Nội nhị thập tứ lệnh. Vì chức trách tại thân không tiện nói nhiều. Người phát chiêu đi.

Khấu Anh Kiệt cũng không muốn nhiều lời, ôm kiếm hoàn lễ đáp :

– Xin thất lễ.

Dứt lời xuất kiếm công sang Mi tâm huyết đối phương.

Biết Yến Tam Đa là đầu toạ Đường chủ, tin rằng võ công cao hơn tất cả những nhân vật khác trong Vũ Nội nhị thập tứ lệnh, Khấu Anh Kiệt hết sức lưu tâm

Hơn nữa trước mắt địch nhân đông như rừng, chàng sao dám khinh thị?

Yến Tam Đa lùi hai bước tránh qua một kiếm, nhưng lại nhảy tới rất nhanh, người đã xuất hiện một thanh đoản kiếm.

Chúng nhân trông thấy binh khí trên tay hai đối thủ đều thốt lên thán phục.

Thanh trường kiếm của Khấu Anh Kiệt trông hình thức rất cổ, chuôi nạm ngọc khắc nhiều hoa văn, nước thép xanh biếc, thoạt trông cũng biết là bảo kiếm.

Thanh đoản kiếm của Yến Tam Đa lại có sắc vàng, khí chất siêu phàm, hiển nhiên cũng là loại chém sắt như bùn.

Hai người vừa xuất thủ đã tỏ ra dạn dày kinh nghiệm, cả thân pháp và chiêu thức đều vô cùng linh diệu nhất định sẽ có một cuộc đấu ngoạn mục.

Kiếm vừa xuất, Yến Tam Đa hơi chùng người thấp xuống, mũi kiếm lóe lên như chớp điểm sang ba yếu huyệt trước ngực đối phương.

Chỉ có thể hình dung bằng mấy từ: chuẩn xác, ảo diệu và thần tốc.

Khấu Anh Kiệt cũng xuất chiêu đối địch cũng điểm sang ba kiếm, chuẩn xác và linh diệu không kém.

Bình bình bình.

Tuy mũi kiếm không hề chạm nhau nhưng kiếm phong giao tiếp phát ra ba tiếng nổ lớn.

Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa lùi lại một bước, đôi mày nhướn cao, trong sự tức giận đã mang vẻ khiếp sợ.

Phản động thấy chiêu kiếm không có gì đặc biệt, vì kiếm khí và chưởng phong tiếp nhau phát nổ là sự thường, nhưng những người lão luyện thì biết rõ qua chiêu kiếm tinh diệu đó, Thiên Mã Hành Không Yến Tam Đa đã bị thiệt thòi.

Bởi do không chỉ giao đấu bằng một chiêu kiếm, thực tế song phương đều bức xuất nội lực thặng thừa.

Hai đối thủ đều vận hết công lực phát ra, chỉ sau một kích, Khấu Anh Kiệt đã hoàn toàn chiếm được thượng phong.

Yến Tam Đa vừa lùi đã tiến, thanh đoản kiếm lóe lên vang chói, lại điểm sang ba huyệt Hoa cái, Trung cực và Cự khuyết của đối phương.

Khấu Anh Kiệt đã sớm đề phòng trước chiêu này, bảo kiếm trong tay cũng điểm ra ba phát.

Lại ba tiếng nổ kèm theo kinh khí rít lên ghê rợn, Yến Tam Đa vừa tiến vào chưa phát xong ba kiếm đã bị bật lùi tới năm sáu thước, không trụ vững ngã ngồi xuống, từ giữa ngực một tia máu phun ra.

Từ mấy trăm miệng cùng ồ lên một tiếng kinh hãi.

Trừ mấy vị ngồi trên ghế, còn lại hầu hết không kịp nhận ra trận đấu diễn ra thế nào và vì sao Yến đường chủ lại bị thương?

Không những bị thương mà thương thế xem ra rất nặng, chỉ thấy thân lão run lên, há miệng phun ra một vòi tiểu huyết, người từ từ đổ nghiêng xuống.

Hiện trường lập tức náo loạn.

Một người cúi xuống toan bế thốc Yến Tam Đa lên.

Đó là Khôn đường chủ Mặc Vũ Nhạc Kỳ.

Thiết Hải Đường đứng dậy nói :

– Nhạc đường chủ điểm vào huyệt Tương Đài, đem về cho uống một chút Ngọc Vĩ cầm dịch, sau đó để Yến đường chủ tĩnh dưỡng, may ra qua khỏi. Đây không phải là việc của người mau về đi.

– Ti chức tuân lệnh.

Nhạc Kỳ nói xong ôm Yến Tam Đa phóng đi.

Sau lúc náo loạn, toàn trường dần dần lấy lại yên tĩnh, chỉ nghe tiếng cháy xèo xèo phát ra từ những ngọn đuốc.

Không biết từ lúc nào Khấu Anh Kiệt và Thiết Hải Đường đã đứng đối diện với nhau, như là một điều tất yếu.

Lúc này thì Hắc Bào Khách Biên Chấn và Thanh Mao Thủ Lê Thiết Hoàng không còn lý do gì để tranh chấp nữa.

Hai đối thủ đứng cách nhau chừng một trượng, mắt nhìn nhau không giấu vẻ thù địch.

Một lúc sau tên Tổng lệnh chủ cất giọng thâm trầm nói :

– Khấu Anh Kiệt. Thuộc hạ của bốn tọa có bốn vị Đường chủ thì người đã hạ sát và đả thương ba người rồi.

Khấu Anh Kiệt cười đáp :

– Không. Nên nói là toàn bộ thì đúng hơn, bởi vì mấy tháng trước cả Nhạc đường chủ cũng đã là du hồn dưới chướng của tại hạ rồi.

Thiết Hải Đường hừ một tiếng gật đầu nói :

– Cứ cho là thế. Rất tốt. Quách Bạch Vân có được một đồ đệ như người nếu ở tuổi vàng biết được, chắc ông ta cũng được ngậm cười.

– Xin đừng nhắc tới tiên sư nữa. Bây giờ đã không còn sớm, các hạ phát chiêu đi.

Thiết Hải Đường gật đầu :

– Rất tốt.

Nói xong thông thả cời y bào ra, còn lại bộ bạch y, trông thanh nhã như một văn nhân nhưng lại toát đầy thần y.

Trong góc tối ở mé rừng có một nhân ảnh nhỏ nhắn vịn vào gốc cây, đôi vai gầy run rẩy, đưa đôi mắt diêm lệ nhòe ướt và đỏ hoe đăm đăm nhìn vào trường đấu.

Người đó là Thiết Tiểu Vi.

Giữa trường đấu hai địch thủ đang sắp sửa lao vào nhau trong một cuộc chiến nhất định sẽ rất kịch liệt, một mất một còn.

Và trở trêu thay, hai địch thủ, một là phụ thân, còn người kia là người mà nàng ngày đêm thâm thương nhớ trộm.

Hai năm qua nàng sống trong niềm khắc khoải, vừa hoài vọng lại vừa tuyệt vọng, vừa tràn ngập yêu đương với tình yêu khắc khoải, vừa nom nớp lo một kết cục bi thảm sẽ diễn ra.

Và hôm nay kết cục đó đang ở ngay trước mắt.

Sắp tới, ít nhất sẽ có một trong hai người thương yêu nhất của nàng gục ngã dưới kiếm người kia.

Giả như nàng có khả năng ngăn chặn được điều bi thảm sắp xảy ra.

Đau đớn thay, nàng không thể làm gì để cứu vãn tấm bi kịch này, phải đứng đây bất lực nhìn nó, bởi vì trong vòng xoáy kinh hồn này, nàng quá nhỏ nhoi, chỉ đành đứng xa nhìn lại với trái tim quặn đau và đôi mắt đẫm lệ.

Khấu Anh Kiệt, Thiết Hải Đường, hai nhân vật thuộc hai thế hệ khác nhau nhưng đó là hai nhân vật kiệt xuất nhất võ lâm đương đại vẫn đứng nhìn nhau chưa xuất thủ.

Dường như cả hai đều đã sẵn sàng cho cuộc đối đầu sinh tử.

Thiết Hải Đường lên tiếng, phá tan cảnh im lặng nặng nề :

– Khấu Anh Kiệt. Ngươi sẵn sàng chứ?

– Đã sẵn sàng.

– Ngươi muốn đấu bằng cách nào? Tay không hay binh khí?

Khấu Anh Kiệt không đáp, rút kiếm khỏi bao cắm xuống đất.

Cả trường đấu ồ lên kinh ngạc.

Chính Khấu Anh Kiệt vừa nói rằng đối phương thân hoài tuyệt học luyện khí từ pho binh khí thặng thừa Hỏa Hải chân kinh, luyện thành bất tử. Nếu dùng

Kiểm thì may ra còn có cơ hội, nay chấp nhận đấu tay không thì cũng cầm bằng như tự sát còn gì?

Thiết Hải Đường nhú mày hỏi :

– Người định đấu tay không?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

Thiết Hải Đường cười nhạt nói :

– Rất tốt. Chính hợp ý ta.

Lão đang nói, không biết dùng công phu gì, chỉ thấy lớp lá rụng giống như bị một cơn cuồng phong cuốn đi.

Phút chốc, cả khu đất rộng khoảng hai trượng dưới chân hai đối thủ sạch tinh, không còn một cọng lá.

Thiết Hải Đường hỏi :

– Người chuẩn bị xong rồi chứ?

Khấu Anh Kiệt gật đầu :

– Xong.

Thiết Hải Đường lại hỏi :

– Khấu Anh Kiệt. Người vừa nói rằng ta luyện Hỏa Hải chân kinh?

– Tại hạ có nói vậy.

Thiết Hải Đường cười âm trầm :

– Không sai. Hai năm qua bốn tọa toàn tâm toàn ý luyện công phu này, tin rằng mình đã đạt được thành tựu nhất định. Nhưng bấy lâu nay chưa từng thi triển công phu này, người có muốn thưởng thức một chút không.

Khấu Anh Kiệt trả lời vắn tắt :

– Xin tùy các hạ.

Vừa nói vừa vận công là xương cốt kêu lên răng rắc :

Thiết Hải Đường nhú mày hỏi :

– Người luyện Dịch Tụ công hay sao?

Khấu Anh Kiệt lắc đầu :

– Không phải. Đây là Phong trụ công.

Thiết Hải Đường lẩm bẩm :

– Phong Trụ Công. Ta biết rồi.

Nói xong y làm một động tác rất quái dị, hai tay hoành ngang trước ngực, tay trái xòe năm ngón ra, cong lại ngửa lên trời. Tay phải hướng tới địch nhân, từ mười ngón tay cũng phát ra tiếng kêu răng rắc.

Khấu Anh Kiệt nhìn đối phương không chớp mắt, nhận ra hai bàn tay đối phương đôi sắc từ trắng đỏ dần lên.

Giữa lúc đó chợt đám đông lao xao.

Một người rẽ chúng nhân tiến vào trường đấu.

Trừ hai đối thủ, mọi người cùng ngoảnh đầu lại nhìn, nhận ra người đó là Tổng lệnh chủ phu nhân Thẩm Ngạo Sương.

Nhưng Thẩm Ngạo Sương không đi một mình, sau lưng mụ còn có một cái kiệu do bốn tên võ sĩ lực lưỡng khiêng.

Rèm kiệu hé mở, dưới ánh đuốc sáng trưng có thể thấy rõ một lão ni cô gầy đét, mắt sáng quắc nhìn vào trường đấu.

Từ hàng chúng nhân có người thốt lên :

– Khô Trúc am chủ.

Lập tức tiếng thì thầm truyền khắp trường đấu.

Trong giang hồ chẳng ai không biết đại danh Khô Trúc am chủ. Chỉ là số người biết mặt bà ta không nhiều.

Cái kiệu đến ngang hàng ghế Thiết Hải Đường vừa ngồi thì dừng lại. Thảm Ngao Sương ra lệnh cho bốn tên khiêng kiệu đặt xuống. Nếu như mọi khi, Thảm Ngao Sương đã ra phía sau Thiết Hải Đường để có gì bất trắc, thì mục ta có thể yểm trợ cho phu quân. Nhưng hôm nay dáng điệu của mục có vẻ khép nép, hình như bị câu thúc điều gì. Cho nên Thảm Ngao Sương khi thấy cái kiệu đã yên vị, mục vội vàng lùi về đứng sau kiệu ngay lập tức.

Khô Trúc am chủ vẫn ngồi trong kiệu, nhưng vén hăn tám rèm lên.

Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoảng và Hắc Bào Khách Biên Chấn và Hắc Ứng Quỷ Kiến Sầu Biên Uy đều vội vàng tiến lên trước kiệu cung kính hành lễ xong mới ngồi lại chỗ cũ.

Bất thành linh một bóng người cao lớn từ trên không đáp xuống kề ngay cái kiệu. Khô Trúc am chủ đưa mắt nhìn người mới đến, chợt biến sắc mặt, vội vàng rời kiệu đến trước mặt người ấy, cung kính quỳ xuống và hô :

– Ninh vương giá lâm.

Đúng, đó là Ninh Vương gia Chu Không Dục.

Thì ra Khô Trúc am chủ ngày xưa khi vừa vào tuổi trung niên, đã biết mặt cùng với sự kính trọng, nể phục khí độ của Ninh vương với thiên sự cung đình nên dù thời gian đã qua thật lâu, am chủ vẫn còn nuôi tiếc cho vị Vương gia bất hạnh này. Nay vừa gặp mặt đã nhận ra ngay.

Am chủ vẫn quỳ và định nói tiếp thì Chu Không Dục đã vội vàng đỡ Am chủ dậy. đồng thời xua tay cùng một nụ cười, Chu Không Dục khẽ lắc đầu, hướng về trường đấu.

Khô Trúc am chủ hiểu ý, cung kính chào một lần nữa rồi quay trở và kiệu.

Gương mặt vẫn lộ vẻ thắc mắc, không biết vị Vương gia này đến cái chỗ này làm gì? Cục diện có liên quan gì đến ông ta hay không? Có lẽ Thảm Ngao Sương đã không hoặc chưa nói cho sự phụ của mình biết về Chu Không Dục.

Chúng nhân lại một phen nhón nhác, lo âu, vì nhận thấy Chu Không Dục vẫn như lúc mới vào Tổng đàn Vũ Nội nhị thập tứ lệnh, sung mãn, hồng hào... chẳng có một chút vết tích nào của sự thương tích mà hai vợ chồng Thiết Hải Đường đã để hèn gây ra cả.

Qua một lúc xao lãng, gián đoạn, mọi người lại nhìn lên trường đấu.

Dường như Thiết Hải Đường và Khấu Anh Kiệt không hề quan tâm gì đến sự xuất hiện của hai vị cao thủ lừng danh thiên hạ cả, bốn mắt dán chặt vào nhau, không ai dám phân thần lãng ý.

Lúc này chỉ cần chút xíu thiếu tập trung đều có thể dẫn đến họa sát thân, không bao có lần thứ hai để làm lại.

Trong trường đấu đều là những cao thủ hữu danh, đương nhiên hiểu rõ điều đó.

Thảm Ngao Sương lại càng hiểu hơn ai hết, nét mặt lộ rõ sự căng thẳng giống như chính mình đang ở trong trận đấu.

Mục lặng lẽ đứng đó bên sự phụ mình, bồn chồn nhìn hai đối thủ.

Khấu Anh Kiệt giống như đang vận động một thứ công phu nào đó, người hơi chùng xuống, hai mắt rực sáng.

Thiết Hải Đường chợt lên tiếng :

– Khấu Anh Kiệt. Ngươi có tin rằng chúng ta giao thủ không tới ba chiêu không?

Khấu Anh Kiệt đáp :

– Tin. Cũng có thể không quá hai chiêu.

Thiết Hải Đường cười nhạt tiếp :

– Người đã biết vậy thì tốt.

Dứt lời, tiến lên một bước phát ra tiếng hú như hổ rống long gầm, đồng thời hai tay bây giờ đã có sắc đỏ bầm đầy tới địch nhân.

Khấu Anh Kiệt thấy vận thất kinh.

Chàng không ngờ đối phương lại có hành động này, vốn chàng cho rằng Thiết Hải Đường không thể xuất chiêu đó.

Nhưng chiêu đã phát, chàng buộc phải đối phó, lẽ tất nhiên không để đối phương được toàn ý.

Chàng cũng dùng hai tay đẩy ra nghênh tiếp.

Song phương vận cả thể lẫn lực rất mạnh, khi chạm nhau nổi lên như một trận cuồng phong, dư lực ập ra chung quanh khiến cho những người đứng gần đều bị xô giạt ra ngoài.

Sau khi tiếp chưởng bốn bàn tay của Thiết Hải Đường và Khấu Anh Kiệt dính chặt vào nhau, nội lực vẫn tiếp tục phát ra càng lúc càng mạnh.

Lúc này không chỉ áp lực tỏa ra cả một khoảng không rộng lớn mà cả mặt đất cũng chấn động.

Về tư thế, Thiết Hải Đường giống như sắp bay lên, còn Khấu Anh Kiệt lại như đang phục mình xuống thấp.

Một như ung phi, một như hạc phục.

Trừ vài cao thủ lão luyện, không ai nhận ra trong tư thế đó chứa đầy sát cơ.

Đột nhiên Thiết Hải Đường gầm to lên một tiếng, bật nảy lên lùi lại cách một trượng.

Chợt từ vai Khấu Anh Kiệt máu loang ra, cả một mảng áo lẫn thịt bị xé bay đầu mất.

Chàng đau đớn run lên còn trên mặt Thiết Hải Đường hiện nụ cười thâm trầm và hiểm ác.

Hiển nhiên tên Tổng lệnh chủ Vũ Nội nhị thập tứ lệnh đang chiếm thế thượng phong.

Quách Thái Linh đứng cách đó hai trượng cũng run lên, giống như bị một quả trùy đánh vào đầu, tưởng như sắp ngã đi.

Thiết Tiểu Vi đứng ở xa cũng thấy rõ vai chàng loang đỏ, mặt hoa biến sắc.

Còn Thẩm Ngạo Sương thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ sau khoảnh khắc ngắn ngủi đó, hai đối thủ lại lao vào nhau.

Người chủ động đương nhiên là Thiết Hải Đường. Hắn thừa cơ đối thủ đã bị thương nhanh chóng chớp thời cơ kết thúc nhanh cuộc chiến.

Giống như không phải chỉ riêng một mình Thiết Hải Đường mà tựa hồ có đến ba nhân ảnh cùng nhào tới Khấu Anh Kiệt.

Đương nhiên đó chỉ là ảo ảnh.

Hắn đã dùng tuyệt chiêu Đối Ảnh Tam Nhân vừa luyện được trong binh khí võ học thượng thừa Hòa Hải chân kinh.

Bằng thân pháp tuyệt luân tạo nên ảo ảnh, Thiết Hải Đường tin rằng đối phương không sao đối phó nổi, y sẽ kết thúc cuộc đấu trong chiêu thứ hai này.

Tại trường chỉ có hai người nhắm mắt lại, vì không nỡ nhìn thấy kết cục bi thảm xảy ra cho người thương yêu nhất của mình.

Nhưng ngoài ra còn có thêm một người khác.

Đó là Khô Trúc am chủ.

Đôi mày bạc lưa thưa của bà ta nhíu lại, nét mặt đầy kinh hoàng, nhưng không còn cứu vãn được nữa.

Đừng nói là xuất thủ giải cứu, mà ngay việc lên tiếng báo động cũng đã muộn hết trơn.

Toàn trường chỉ có riêng Chu Không Dực nét mặt vẫn như không có.

Kỳ tích xảy ra.

Trong khi Thiết Hải Đường dùng Đối Ảnh Tam Nhân bao phủ, áp sát thân hình mình đối phương trong chiêu tiết sát cuối cùng thì Khấu Anh Kiệt bất thần trượt đi, như một con cá chép lớn với động tác vô cùng kỳ diệu, lướt ra khỏi phạm vi không chế của chiêu sát mạng đó.

Lẽ dĩ nhiên, chàng đâu có lướt ra ngoài tránh chiêu thôi, trong khi lướt đi, bàn tay phải chàng khép lại rồi bung thẳng cánh tay vào ngực đối phương.

Diễn biến xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Hai nhân ảnh lại rời nhau.

Một vòi máu từ ngực Thiết Hải Đường bắn ra.

Hơn trăm người đứng chờ ra như hóa đá.

Toàn trường im ắng như chết.

Thiết Hải Đường đôi mắt to lộ ra, dán vào đối phương, cố giữ cho thân hình khỏi ngã xuống, mấp máy đôi môi nhợt nhạt nói :

– Tiểu tử... thì ra truyền ngôn là có thật. Người đã lấy được... Kim Lý Hành Ba Đồ... luyện thành thân pháp tuyệt thế Ngự Long Bách Biến?

Tất cả mọi người chung quanh nghe nói đều thất kinh.

Cả ba ác quái võ lâm Thanh Mao Thú Lê Thiết Hoàng, Hắc Bào Khách Biên Chấn, Biên Uy và cả Khô Trúc am chủ cũng tò ra đầy kinh dị.

Hai bóng người từ hai hướng khác nhau cùng bỏ tới Thiết Hải Đường, Thẩm Ngạo Sương và Thiết Tiểu Vi.

Nhưng họ chưa kịp đến thì hần đã ngã xuống rồi, cả hai quỳ xuống bên thi thể Thiết Hải Đường, nửa như chực khóc, nửa như lặng người đi trong bàng hoàng, bi thương.

Cũng là sự báo ứng mà một kẻ tàn ác như Thiết Hải Đường không thể không nhận.

Một cơn gió to nổi lên.

Khấu Anh Kiệt vẫn đứng lặng giữa đấu trường.

Chàng cảm thấy lạnh, người run lên, nhất là nơi vết thương ở vai, đau nhức buốt cùng máu vẫn tiếp tục ứa ra.

Quách Thái Linh đến gần đỡ lấy chàng. Bốn mắt giao nhau, nhưng trong đó không có sự vui mừng nào lộ ra, chỉ có sự quan tâm và tình yêu thương vô bờ bến.

Khấu Anh Kiệt ngậm ngùi nhìn Thiết Tiểu Vi một lúc, xong nương vào người Quách Thái Linh cất bước.

Khi hai người bỏ đi, điều đáng ngạc nhiên là không một ai ngăn cản, trái lại còn giạt ra tránh đường.

Thậm chí còn có bao nhiêu ánh mắt nhìn theo với sự ngưỡng mộ và khâm phục.

Khô Trúc am chủ bây giờ mới nhận thấy vị Vương gia Chu Không Dục đã bỏ đi từ hồi nào. Lòng lại dâng lên niềm thương tiếc... Khô Trúc am chủ chuyển ánh mắt nhìn hút bóng đôi uyên ương, hồi lâu chợt lăm bắm một mình :

– Phải. Họ mới đáng là người gánh vác việc võ lâm. Ta có thể yên tâm mà cười hạc quy tiên rồi.

Ánh đuốc vẫn bập bùng, cố chiếu những nét mờ theo đôi tình nhân xa dần, xa dần... mất tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.